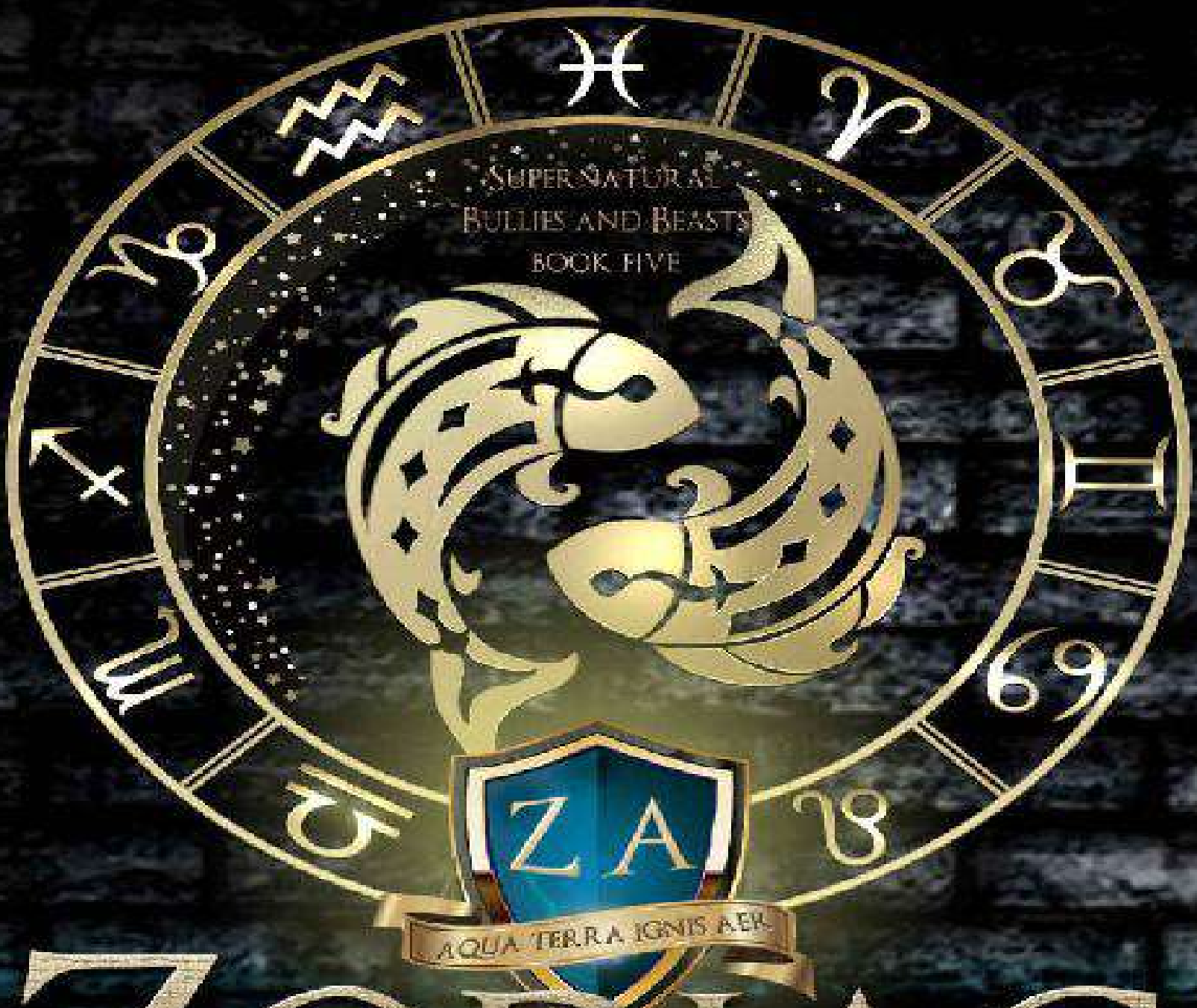
Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

ZODIAC ACADEMY

Cursed Fates

CAROLINE PECKHAM
SUSANNE VALENTI

ZODYAK AKADEMİSİ

Lanetli Kaderler

ile

Caroline Peckham ve Susanne Valenti

İçindekiler

Zodiac Academy'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.

BÖLÜM 1

BÖLÜM 2

BÖLÜM 3

4. BÖLÜM

BÖLÜM 5

BÖLÜM 6

BÖLÜM 7

BÖLÜM 8

BÖLÜM 9

BÖLÜM 10

BÖLÜM 11

BÖLÜM 12

BÖLÜM 13

BÖLÜM 14

BÖLÜM 15

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

25. BÖLÜM

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27
28. BÖLÜM
BÖLÜM 29
30. BÖLÜM
31. BÖLÜM
32. BÖLÜM
33. BÖLÜM
34. BÖLÜM
35. BÖLÜM
36. BÖLÜM
37. BÖLÜM
38. BÖLÜM
39. BÖLÜM
40. BÖLÜM
41. BÖLÜM
42. BÖLÜM
43. BÖLÜM
44. BÖLÜM
45. BÖLÜM
46. BÖLÜM
47. BÖLÜM
48. BÖLÜM
49. BÖLÜM
50. BÖLÜM
51. BÖLÜM
52. BÖLÜM
53. BÖLÜM
54. BÖLÜM
55. BÖLÜM

56.Bölüm
57. BÖLÜM
58.Bölüm
59. BÖLÜM
60. BÖLÜM

Zodiac Academy'ye hoş geldiniz, işte kampüs haritanız.

Tüm öğrencilere not: The Wailing Wood'da vampir ısırıkları, uzuv kaybı veya kaybolma derse geç kalmak için geçerli bir mazeret sayılır.

Haritayı daha yakından keşfetmek için üzerine tıklayın.

T*onun değil mi*

Gitmesine izin vermeyeceğim.

Onu perdenin ötesinde takip edeceğim.

Yıldızlara tırmanacağım ve gerekirse ruhunu onlardan dışarı çıkaracağım. Bu. Dır-

dir. Olumsuz. BT.

Dönen kar girdabı etrafımda döndü ve aralarında bir gölge bakışlarımı yakaladı. Önümdeki yoğun beyaz sisi araştırmak için başımı eğerek Phoenix ateşimi sakinleştirmeye bıraktım. Sisin içinde bir figür hareket etmişti, neredeyse emindim. Ya da belki de gerçek olması için çok çaresizdim.

"Merhaba?!" Kar fırtınasına körü körüne hızlanırken ileri doğru koşarak, kayaların ve karın üzerinden tökezleyerek ağladım.

Ayak sesleri bana doğru gıcırdadı ve nabzım çılgınca ritimden çıktı. "Yardım!"

Çığlık attım.

Birine çarptım ve geri tökezledim, ayağımı kaybetmeden önce elleri bileğimi kavradı.

Gözlerim ona takılınca kalbim parçalandı. Çünkü kesinlikle yıldızlar bu gece beni yok etmeye çalışıyordu. Aramama cevap verecek onca Fae varken, neden böyle olmak zorundaydı?*o*? Uzun, siyah saçları karla beneklenmişti, kanlı kıyafetlerimi giyerken kaşları endişeyle gergindi.

"Seth," diye tısladım ve sonra başka seçeneğim olduğu için elini çekiştirdim. "Yardımına ihtiyacım var," diye homurdandım kararlı bir şekilde.

Korkuyla başını salladı ve ben onu insani bir şekilde mağaraya doğru olabildiğince hızlı sürüklerken sorgulamadan takip etti. Orion'u yerde, çok solgun ve yokmuş gibi görünce zar zor nefes alarak içini yırttım. Etrafında kan birikti, su birikintisi o kadar genişti ki ona ulaşmak için içinden geçmek zorunda kaldık.

"Orion," Seth nefes aldı ve elini benimkinden kurtardı. "Ne oldu?"

Ona döndüğümde ciğerlerim sıkıştı ve yüzünde herhangi bir şefkat belirtisi aradım. Ama ifadesini net olarak göremeyecek kadar karanlıktı ve ruhumun derinliklerinde umursamamasının mümkün olduğunu biliyordum. Ama bu beni durduramayacaktı.

"Soru sorma - ona yardım et!" talep ettim.

Daha fazla gözyaşı görüşümü bulanıklaştırırken sahip olduğum tüm güçle onu Orion'a doğru ittim.

Seth dizlerinin üzerine çöktü ve Orion'un gömleğini yırtarak açtı, ellerini onun göğsüne koydu ve iyileştirme büyüsü yaptı. "Bok. Darcy... Sanırım o öldü."

"Ben öldüğünü söyleyene kadar ölmemiş demektir!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki sesim mağarada çınladı ve bize geri döndü. Seth'in yanına çöküp ona yalvaran bir bakış attım. "En azından deneyeceksin, değil mi?" Sesim çatladı çünkü bilmiyordum. Seth beni çok derinden yaralamış, benden şiddetle nefret etmişti. Orion'u hiç umursamamıştı ama gerçekten yardım etmeyecek kadar kalpsiz miydi?

"Değil misin?" diye bağırdım onu sarsarak.

"Ona sahip olduğum her şeyi vereceğim," diye söz verdi Seth, yeşil şifa ışığı ellerinden daha da uzaklaşırken. Düzensiz bir nefes beni terk etti ve başka bir hıçkırık göğsümden koptu.

Seth'in koluna yapıştım, Orion'a dokunamayacak ve onun ne kadar soğuk, ne kadar hareketsiz olduğunu hissedemeyecek kadar korkmuştum. Saf panik kalbime ulaşırken gözyaşlarım Seth'in ceketine süzüldü. Hareket etmiyordu. Hiç tepki vermiyordu.

"Lütfen," diye yalvardım, başımı mağaranın çatısına doğru çevirip yıldızlara dinlemeleri için yalvardım. "Onu benden alma. Sana istediğin her şeyi vereceğim.*Herhangi bir şey*"

Seth'in gözlerini üzerimde hissettim ama aşağı baktığımda yine Orion'a odaklanıyordu.

Seth çenesini sıktı, alnı konsantrasyonla kırışırken içinden sihir fışkırıyordu. "Hadi seni pislik, uyan ve benden nefret ettiğini söyle."

Bıçak yarasına bakmaya korkarak titreyen parmaklarımla Orion'un belindeki kazağımın düğümlerini çözdüm ama görmem gerekiyordu. bilmek zorundaydım.

Yaradan kan sızdı ve bir keder feryadı ile ellerimi yaranın üzerine kenetledim. "Neden çalışmıyor?"

Umutsuzca kalp atışlarını dinlerken kulağımı Orion'un göğsüne yaslayarak öne doğru düştüm. "Lütfen beni bırakma."

Kendi atan nabzımın sesi dışında hiçbir şey duyamadım ve hızla geri çekildim, Seth'in ellerini tekrar ona doğru sürükledim.

"Denemeye devam et," diye emrettim ve elini doğrudan yaranın üzerine koyarak sihir ondan dalgalar halinde akarken Orion'un kanının derisini kaplamasına izin verdi. Seth onu iyileştirmek için sihrini gittikçe daha fazla akıtırken, yeşil ışık benim ağır nefesimle aynı anda yanıp sönüyordu. Yara kapanmaya başladı ama

o kadar yavaştı ki, deri kenarlardan tekrar birleşiyordu ama yeterince değil.

Gücünü benimle paylaş, dedi Seth dişlerinin arasından, kasları efordan kasılmıştı.

Arkamı döndüm, aceleyle bir çizgi Phoenix ateşinin elimden yuvarlanmasına ve arkamda dönen bir halka şeklinde yanmasına izin verdim, sırtımı ısıttı ve damarlarıma yavaşça biraz daha sihir akıttı. Sonra iki kanlı elimi Seth'in elinin üzerine koyup konsantrasyonla gözlerimi kapattım. Henüz verecek çok şeyim yoktu ama sahip olduğum her damla onundu. Tek bir sorun vardı: Ölümcül düşmanımla güç paylaşmak için bariyerlerimi yıkmak zorundaydım.

"Yap şunu," diye homurdandı Seth ve ben gözlerimi daha sıkı yumdum, tenimin kenarlarında demirden bir duvar gibi hissetmeme rağmen bariyeri aşağı indirmeye çalıştım.

"Yapamam," dedim nefes nefese.

"Yapabilirsin," diye homurdandı Seth. "Bunu onun için yap."

Orion'u sadece ona odaklanırken ve büyüsünün damarlarıma nasıl kolayca akmasına izin verebileceğimi hayal ettim. Bunu içgüdüsel olarak pek çok kez yapmıştık. Nefes almak kadar basitti.

Bariyerlerim düştü ve sihrim Seth'inkiyle çarpışıp etrafından dolanıp gerçekten güçlü bir şeye dönüşürken ikimiz de keskin bir nefes aldık. Damarlarımdaki tüm gücü Seth'e verirken yeşil ışık daha da parlaklaştı. Büyüsü beklediğimden daha hafif geldi; soğuk, karanlık ve acımasız değil. Sıcak bir kucaklama gibiydi, yatıştırıcı, sakinleştirici, sanki ait olduğu adam gerçekten beni bu çetin sınavdan geçirmek istiyormuş gibi.

Yara o kadar yavaş iyileşti ki izlemesi acı vericiydi ve Orion hiç kıpırdamadı. Yüzüne, ağzının etrafındaki kana, yüz hatlarının hareketsizliğine bakmaya dayanamıyordum.

*gitmene izin vermeyeceğim Bizi bir arada tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim ve yapacağım, kahretsin. BEN*irade*yap.*

Seth'in büyüsü yavaşlamaya başladı ve gücümü daha da kuvvetle çekiştirerek alçak sesle küfretti, ama ben içimi boşaltmaya başlamıştım. Yeterince hızlı yenilenmiyordum ve verecek çok az şeyim kalmıştı. Seth'in büyüsünün de azaldığını hissedebiliyordum ve bende oluşan panik dayanılmazdı.

"Hayır," diye yalvardım ona, dünyaya. "Bunu yapabiliriz."

"Darcy..."

"*yapma*diye hırladım, Seth'le göz göze gelmeyi reddederek. "Devam etmek."

Başını salladı ama yeşil ışık sönüyordu ve yara yeterince iyileşmemişti.

Her yönden bana yaklaşan gerçeği kabul etmeyi reddettim. Dünya o kadar küçülüyordu ki, onsuz oraya nasıl sığacağımı bilmiyordum. Onu kaybetmek beni mahvedecekti.

"Neredeyse bitmek üzereyim," dedi Seth, sanki gerçekten umursuyormuş gibi. Ve kahretsin, onun ilgilenmesine ihtiyacım vardı. Onu kurtarmaya yeteceğini umarak, vücudunun her çatlağından büyüyü kazıyıp Orion'a dökmesine ihtiyacım vardı. Arkamdaki ateş sihrimi yeterince hızlı geri getirmiyordu; ben ... idim

Onu kazandığım kadar hızlı bir şekilde Seth'e yönlendiriyordum. Ve Seth biterse, başarısız olacağımızı biliyordum.*İD*hata. Sözümüzü bozardım. İçimde yandığını hissedebiliyordum ama sönmek üzere olan bir alev gibi küçülüyordu.

Umudum kekeledi ve gerçeği kabul etmemi talep eden panik içime ulaştı. Gerçekten gitmiş olması. Hayatımın geri kalanında dünyamın ondan yoksun kalacağını. Ve bu düşünce kalbimi asla tamir edilmemek üzere ikiye ayırmaya yetti.

Yeterli zamanımız olmamıştı. Ve burada ölmek için çok gençti, bir mağarada kırık ve soğuktu. Kader kana susamış ve duygusuzdu, tek istediği kız kardeşini kurtarmakken onu bu hale getirdi. Beni asla iyileşebileceğimi düşünmediğim bir şekilde kırdı.

Seth bir elini geri çekip omuzlarıma doladı. Onu silkelemeye çalıştım ama bırakmadı. Tutuşunu sıkılaştırdı ve burnunu saçlarıma daldırdı.

Altımda yer sarsıldı ve mağara girişine bakarken gözyaşlarımla ıslanan dudaklarım aralandı. Kar fırtınasında devasa bir şekil hareket etti ve bir saniye sonra ortadan kayboldu.

"Darius," diye soludu Seth.

Umut, parlak bir ışık hüzmesi gibi içimi parçaladı. "Darius!" diye bağırdım, sesimdeki çaresizlik apaçık ortadaydı.

Bir çift eşofman giyerek içeri girdi. Bakışları üzerimizde gezindi, ellerimizi Orion'un karnına koydu ve ardından tam bir dehşet ifadesiyle en yakın arkadaşının yüzüne gitti.

"Bize yardım et!" Yalvardım ve diğer yanıma diz çöktü, ellerini benimkilerin üzerine koydu.

"Bariyerlerinizi kaldırın," diye emretti ikimize de ve nedense onun için her şey daha kolaydı. İki Mirasçının gücü sihrimi çekiştirdi ve zihnimi arkamdaki Anka ateşine verdim, gücünden yararlandım ve onları besledim, besledim, besledim.

Darius'un gücü bizden geriye kalanlarla birleştiğinde yeşil şifa ışığı bir kez daha parladı. Büyüsünün akışı alev alev yanıyor, damarlarımda saf bir yıldız ışığı gibi parlıyordu. Şifa enerjisi gitgide güçlendi ve büyünün her zerresi damarlarımdan çekilip Mirasçıların emrini yerine getirmeye zorlandıkça göğsüm fiziksel olarak acıdı.

Yeşil ışığın altındaki yarayı göremedim ve arkasındaki Orion'u gözden kaybettiğim için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

"Siktir," diye homurdandı Darius, sahip olduğu her şeyi verirken öne doğru eğilerek.

"Vazgeçme," diye yalvardım.

"Dünya için değil," diye yemin etti.

Bir inilti duyuldu ve tüm göğsüm rahatlamayla neredeyse patlayacaktı. “o*canlı*Nefes nefese kaldım, ışık loşlaştı, böylece onu ötesinde görebildim.

"Kahretsin, işe yaradı," diye hırıldadı Seth ve üçümüz birden ellerimizi çektik.

Keskin bir şekilde nefes aldım. Yara gitmişti, kanın arasında derisini kaplayan kırmızı bir yara izinden başka bir şey yoktu Bakışlarım Orion'un yüzüne kaydı ve Seth'e saldırmadan önce gözleri bir saniye açıldı. Bir hırlamayla onu geriye doğru devirdi ve sivri dişleriyle boğazını parçaladı.

"Mızrak!" İçimde bir rahatlama ve korku dolaşırken öne atılarak çığlık attım.

Orion ondan vahşice içerken Seth öfkeyle bağırıyordu, boğazını yırtıp açarken giysilerine kan sıçradı.

"Hiç sihrim kalmadı - durdur onu!" diye bağırdı Seth, omuzlarını iterek.

Orion onu yere sabitledi, saçını kavradı ve daha fazla erişim sağlamak için Seth'in kafasını şiddetli bir şekilde yanlara doğru burktu.

"Kahretsin!" Darius, Orion'u omuzlarından tuttu ama o bir hayvan gibiydi, kendi kanıyla gargara yapmaya başlayana kadar Seth'in etini parçalıyordu.

"Durmak!" Yalvardım, onu öldüreceğini anladığımda korku kalbimi tırmalıyordu. Ben de Orion'u tuttum ve tüm gücümle geri çekildim. Darius büyük bir çabayla Orion'u üzerinden çekip aldı ve kendi boğazını açtı.

"Isır beni," diye talep etti Darius. "İhtiyacın olanı al."

Orion, çaresiz bir açlıkla dişlerini Darius'a sapladı, kollarına yapıştı ve neredeyse onu yere devirecekti. Darius ona tutundu ve onu tutarken yüzünü saçlarına bastırdı. "Sonra seni neredeyse kaybedeceğime inanamıyorum..." sözünü kesti, onu daha da yakınına çekti ve görüntü donmuş uzuvlarıma sıcaklık gönderdi.

Titreyerek ayağa kalktım, müdahale etmemek için ellerimi havaya kaldırdım. Beslenmesi gerekiyordu. İnanılmayacak kadar tükenmişti ve şimdi onu rahatsız etmek açıkça tehlikeliydi. Ama cehennem, ona gitmek istedim. Kollarımı ona dolamalı ve kalbinin ilahi vuruşunu hissetmeliydim.

Seth, boynunu tutarken dişlerinin arasından küfretti, kan gömleğini lekelemek için aşağı akıyordu. "Darius," diye uyardım ve bakışları bayılmak üzere olan Seth'e takıldı. "Pekala Lance," dedi nazikçe, derin bir iç çekişle onu kavrayarak. "Bu yeterli."

Orion bir adım geri çekildi, bakışları bana dikildi. Kana bulanmış bir canavardı, bakışları gölgeler tarafından tüketiliyordu. Sonra karanlık azaldı ve gözleri sevgi, özür ve korkuyla doldu. Gözleri aniden kapandı ve bilinçsizce geriye doğru tökezledi. Darius, yere düşmeden önce onu yakaladı ve endişeli bir bakışla yere yatırması için indirdi.

Nefesim kesildi, ileri atıldım ve yanına diz çöktüm.

"Kan kaybı," diye açıkladı Darius boş bir ses tonuyla. "İyileşmesi için zamana ihtiyacı olacak."

"Evet, bunun nasıl bir his olduğunu anlamaya başlıyorum," diye hırıldadı Seth, Darius onu iyileştirmek için yanına çöküp elini boynuna bastırırken. "Tanrıya şükür o sırada sihrin bitmedi yoksa beni öldürürdü."

Elimi Orion'un yanağına bastırdım, onun sıcaklığını hissettim ve kalbim sakinleşmeye başlarken öne doğru eğildim. O iyi olacaktı. Önümüzde uzanan zamanlarımız vardı, yıllar, yıllar ve yıllar. Ve lanet olası her birine değer verecektim. Birlikte geçirdiğimiz her anın hasretini çekmeden bir saniyenin geçmesine izin vermeyecektim.

Rahatlamam içimi kapladı ama düşüncelerim birbirine kenetlenmeye başladığında daha karanlık bir duygu onu kovalıyordu. Öfke kalbimi ısırdı ve hırlayarak Darius'a döndüm ve onunla yüzleşmek için ayağa kalktım. Anka kuşu ateşim arkasında titreşerek yüzünü gölgeye düşürdü.

"Neredeydin?!" Seth'i ayağa kaldırırken onu göğsünden iterek hırladım. "Sana ihtiyacımız vardı. *O* sana ihtiyacım vardı.

"Ben..." Darius başını salladı. "Bir şey oldu."

"Yeterince iyi değil," diye tısladım, avuçlarımı tekrar göğsüne bastırırken, beni savuşturmak için hiçbir harekette bulunmadı. "Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordun!" Çenesine bir yumruk attım, ardından öfkemle ona pençe attım. Bütün geceler içinde onu bu gece nasıl terk edebilmişti? O burada olsaydı, Clara ile yüzleşmek için yeterince sihrimiz kalırdı. Bunların hiçbiri olmayacaktı.

Darius zayıf bir sesle, "Biliyorum," dedi ve duruşundaki bir şey o kadar yenilmiş görünüyordu ki, gerçekten de onun gelmesini engelleyen korkunç bir şey olduğunu hissettim. "Bu nasıl oldu?"

Seth'e baktım, onun önünde konuşamayacağımı anladığımda yutkundum. Seth kollarını kavuşturdu, vücudu kan içindeydi ve gözleri gölgeliydi. "Buradan açıklama yapmadan gideceğimi sanıyorsan, gerçekten yanılıyorsun." Darius'a baktı. Bir öğretmen ve kahrolası bir Vega ile benden sır mı saklıyorsun?

Darius'un bu söz karşısında irkildiğine yemin edebilirdim. *Vega*. "Lance ile kara büyü yaptığımı biliyorsun," dedi, bana bakarken sesi biraz boştu. "Devam etmek. Onun önünde konuşabilirsin, ona güveniyorum." Yanımdan geçip Orion'un yanına indi ve onu kollarının arasına aldı.

"Eh, ben ona güvenmiyorum," dedim acı bir şekilde, elimi Orion'un alnına dokundurmak ve hâlâ iyi olup olmadığını kontrol etmek için Darius'un peşinden giderken.

"Clara geri geldi," dedim Darius'a, öfke çukuruna düşmeden olabildiğince sakin bir şekilde. nefretin. Onun geri getirilmesine yardım etmiştim, Orion'u neredeyse kaybetmekte parmağım vardı. Ama Darius burada olsaydı... Tory burada olsaydı. Neredeydi? "Bunu Orion'a Clara yaptı. Gölgeler arasında kaybolmuş gibiydi.

"Bir dakika, Clara Orion, kız kardeşi gibi mi?" Mağaradan çıkarken Seth karşı çıkarak yanıma geçti. Darius, Orion'u göğsüne bastırdı ve arkadaşına söyleyecek binlerce sözü varmış gibi ona baktı.

"Uzun hikaye," dedim bıkkınlıkla.

"Evet ve duymayı bekliyorum," dedi Seth sertçe.

"Şimdi değil." Ona baktım ve kaşlarını çattı, sanki bana dokunmak istermiş gibi uzandı ve sonra daha iyi düşündü.

"Tamam," diye homurdandı. "İyi misin?"

"O iyi olduğunda ben de iyi olacağım," dedim tekrar Orion'a bakmak için dönerek. Saçlarında biriken, yanaklarına düşen kar taneleri teninin ısısıyla eriyip gidiyordu. Görüntü, içimdeki tüm çığlık atan sinirleri yatıştırdı.

Darius kaşlarını çatarak bana baktı, bakışlarında bir şeyler dönüyordu. Karanlıkta beni incelerken dudaklarımı birbirine bastırarak hatamı anladım. Onu gölgeli silüeti dışında zar zor görebiliyordum ama incelemesini hissedebiliyordum. Orion'a karşı hislerimi saklayamazdım, ne şu anda, ne de iliklerime kadar sarsılmışken. Bu yüzden sessiz kaldım ve Darius da bunu yaptığında minnettar kaldım.

"Seth," diye homurdandı Darius, üzerimize kar dalga dalga yayılırken durarak. "Gitmen gerek. Bunu daha sonra konuşuruz."

"Yardıma ihtiyacın olmadığından emin misin?" diye sordu Seth, bana ve sonra Orion umursuyormuş gibi bakarak. Ve öyle olması gerektiğini tahmin ettim, yoksa hala orada durmazdı. Bu düşünceyle ne yapacağımı bilemeyecek kadar yorgundum. Seth Capella onun hayatını kurtarmıştı. Yardıma ihtiyacım olduğunda yardımıma gelmek için elinden geleni yaptı. Ve bu pek çok yönden karşı karşıya geliyordu, şu anda bununla başa çıkamazdım.

"HAYIR. Onu eve götüreceğim," dedi Darius sertçe.

Seth başını salladı, kumsalda uzaklaşmadan önce kaşlarını çattı, fırtına onu saniyeler içinde yuttu.

Tory nerede? Yokluğunun onunkiyle de bir ilgisi olup olmadığını merak ederek sordum.

"Bilmiyorum," diye homurdandı, Orion'u yere yatırıp eşofmanını çıkardı. "Bizimle mi geliyorsun yoksa evine mi dönüyorsun?"

"Geliyorum." dedim bir saniye bile tereddüt etmeden.

"Ben alabilirim-"

"Geliyorum dedim," diye hırladım ve gözlerimin kenarlarında Phoenix ateşi parladı.

Sessizce başını salladı, benden uzaklaştı ve ileri atıldı, muazzam Ejderha formu vücudundan ayrıldı ve önüme indi.

Orion'u pençeli ayaklarından birinin içine nazikçe aldı, sürüngen gözlerini bana dikti. Her zamankinden daha az altın olduklarına, karanlıkla çevrelenmiş olduklarına yemin edebilirdim.

Montumu çıkardım ve gömleğimi çıkardım, altından boyundan bağlamalı spor sütyenim ortaya çıktı. Anka kuşu kanatlarımı serbest bıraktım ve onlar genişlerken her iki yanımda ateşli bir alev yayıldı. Darius'un eşofmanlarını yanıma almak için aldım, muhtemelen bu uçuşun diğer ucunda onları beğeneceğini düşündüm. Şiddetli kar fırtınasına doğru bükülerek benden uzaklaşan altın ejderha kuyruğunu takip ederek kendimi gökyüzüne fırlatırken midem bulandı.

Dondurucu havayı uzaklaştırmak için damarlarıma ateş püskürttüm ve kalın bulutların arasından süzülerek Darius'un altından hızla geçtim. Ellerimi Orion'a bastırdım, kanımdaki ateşin ona da sızmasına izin verdim. Hiç bir şey

teninin benimkine karşı sıcaklığı kadar iyi hissettirdi. Ölüme o kadar yaklaşmıştı ki, şu anda hala burada benimle olduğunu bildiğim için aklım hala şoktaydı.

Girdabın içinden yelken açtık, kampüs boyunca yarıştık ve çok geçmeden Asteroid Place yakınlarındaki ormana indik.

Darius, hareket etmeden bir an önce Orion'u yere koydu ve ben kanatlarımı çekerek bizi karanlığa sürükledi. Darius'a eşofmanlarını fırlattım ve onları giydiğinde, Orion'u tekrar kollarının arasına aldı ve kapıya doğru ilerledi. Bir profesör bizi burada, baygın bir öğretmenle kanlar içinde, özel konutlarına gizlice girerken bulsa ne olur diye merak ederek ona yakın durdum.

Kapıya vardığımızda Orion'un elini tuttum ve onun sihirli imzasıyla kapıyı açmak için avcunu kapıya bastırdım. Orion ile Washer'ın dağ evleri arasındaki ara sokağa doğru ilerleyerek havuzun yanından geçtik. Elini tekrar kapıya dokundurdum ve Darius elini de kapıya dayayabilmesi için onu bir omzunun üzerine yerleştirdi.

"Bu kapıda bir sürü sihirli kilit var," diye mırıldandı açıklama için, kaşlarını konsantrasyonla çattı.

Bir süre sonra kapı içeriye doğru açıldı ve hızla içeri girdik.

Darius'u takip ederek Orion'un onu yatağa yatırdığı yatak odasına kadar takip ettim.

Hemen üzerine sürünerek yanına gittim ve elini tuttum. Darius karanlıkta bir gölge gibi durup bizi izliyordu ama ben Orion'a olan hislerimi gizleyemiyordum. Çok hamdılar, kalbim çok açıktaydı.

"Onu önemsiyorsun," dedi, sesi son derece boştu.

"Evet," dedim güçlü bir şekilde, meydan okurcasına. Çünkü o Orion'un arkadaşıydı ve şu anda bilmesi umurumda değildi. Nasıl olsa bir gün kabul edecekti çünkü onu sevmekten asla vazgeçmeyecektim.

"Ve seni önemsiyor mu?" Sesinde hala anlayamadığım o garip boş kalite vardı.

Orion adına cevap vermeyecektim, o yüzden sessiz kaldım. Ama belki de bu yeterli bir cevaptı. "Bu gece neredeydin, Darius?" diye sordum, sesim keskindi. "Arkadaşına yardım etmekten daha önemli ne vardı?"

"Onu biraz daha iyileştirebilmek için gidip sihrimi yenilemeliyim," dedi sorumu tamamen görmezden gelerek. "Birkaç saat sonra döneceğim." Pencereye yöneldi, iterek açtı ve tek kelime etmeden dışarı atladı.

Bu gece Orion'u terk etmemle ilgili bana bir açıklama bile yapmayacağına inanarak öfkeyle arkasından kaşlarımı çattım. Pencereyi kapatmak için hareket ettim, sonra aceleyle banyoya gidip havluları getirdim.

mutfaktan bir sürahi sıcak su almadan önce.

Orion'un kanlar içinde yarı ölü halini görmeye dayanamadım. Ben de yanına oturdum, elimden geldiğince yıkadım, beni neredeyse ikiye bölen acıyı silmeye çalıştım. Ama bu gecenin bir kısmının hep benimle olacağına dair bir his vardı içimde, göğsümün içindeki yara izi. Onu neredeyse gölgelerde, kız kardeşinde kaybediyordum. Ve şimdi Seth de buna karışmıştı. Yalan söylemesine izin vermeyecekti, bir açıklama isteyecekti.

Arkamda yanan bir ateş yaktım, sihrimi geri kazanmaya çalışırken havada bükülüp dans etti. Clara onu incittiği zamanki kadar kendimi hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Ve gölgelerinin Düzenimi bu şekilde bastırabilmesi, içimdeki gölgelerin sorumluluğunu üstlenmesi ve Phoenix'imi boyun eğdirmesi beni dehşete düşürdü.

Orion'un gömleğinden arta kalanları çıkarıp kollarındaki, karnındaki ve ağzındaki lekeleri silerken korkunç korkuları kovalamaya çalıştım. Nefesi yumuşaktı ama bir kabusun içindeymiş gibi kaşları çatıktı. Bu yüzden işim bittiğinde yanına kıvrıldım, başımı göğsüne yasladım ve burada olduğumu anlamasını sağlayacak isimsiz bir melodi mırıldandım. Ve ben hiçbir yere gitmiyordum, bu gece gökyüzündeki her yıldız düşüp dünyayı yakmaya karar verse bile.

BENNeredeyse sabahın üçüydü ve bir parti gecesinden yorgun düşmüştüm, ama nedense uyumaya çalışacak kadar kendimi toparlayamıyordum. Ne zaman uyuyakalsam, sanki bir şey beni yeniden uyandırıyormuş gibi hissediyordum, sanki lanet olası yıldızlar sakinleşmeme izin vermiyordu.

Beynim aşırı hızda çalışıyordu ve gücüm dikkatimi dağıtacak kadar azalıyordu. Gerçekten istediğim Tory Vega'ydı ve ne zaman zihnimi bu fikirden uzaklaştırmaya çalışsam, sanki adı kulağıma filan fısıldanıyormuş gibi hemen ona dönüyordu. Ama onu gecenin bir yarısı uyandırırsam, beni bir haftalığına köpek kulübesine kapatacağından oldukça emindim. Zaten aramızda işlerin eski haline döndüğünden bile emin değildim. Noel'de bu fikri düpedüz reddetmemişti ama günlüğüne de pek tarih koymamıştı. Yine de yeni yılda tekrar sormasını söylemişti ve teknik olarak*öyleydi*yeni yıl...

İnledim, başımı yastığıma vurdum ve Atlas'ımı daha da yaklaştırdım. Bir mesajın zararı olmaz ve eğer gerçekten şanslıysam işe yarayabilir.

Caleb:

Uyuyamıyorum ve tek yaptığım seni yatağında yalnız başına düşünmek... eşlik etmek ister misin? ;)

Mesaja uzun bir süre baktım, kırmızı tiklerin yanarak onun uyanık olduğunu ve mesajı okuduğunu anlamamı sağlayacak şekilde yanmasını bekledim. Kırmızı tikler ortaya çıkarken dudaklarımda bir sırıtış belirdi.

Tory:

Gel.

Tory:

Ama herhangi bir soru sorma.

Ne hakkında sorular? Bunun bir soru olduğunu fark etmeden önce neredeyse bu yanıtı yazacaktım. Çoğu zaman Tory'nin öfkesiyle ince bir çizgide dans ediyordum, o uyarılar dağıtmıyordu, bu yüzden onu kızdırma ve yatağında bir gecede şansımı kaybetme riskine girmeyecektim. Soru sormama kuralıyla başa çıkabilirdim.

Yataktan fırladım, bir eşofman altı ve kapşonlu giydikten sonra spor ayakkabılarımı giydim ve Atlas'ım ve anahtarlarım dışında hiçbir şeyim olmadan odamdan çıktım.

Vampir hızımı kullanarak Terra House'dan fırladım ve güneye Ignis House'a doğru koşmadan önce The Orb ve diğer okul binalarını geçerek kampüs boyunca koştum.

Yukarıda gökyüzünü bir ateş alevi aydınlattı ve tam zamanında yukarı baktım ve ayın üzerinden geçerken siluet halindeki devasa bir Ejderha gördüm. Darius geç kalmıştı. Bir an onu neyin ayakta tuttuğunu merak ettim ama odak noktam daha çok beni bekleyen kıza odaklanmıştı.

Ignis Evi'nin kapısının üstündeki sembole bir avuç ateş fırlattım ve açılır açılmaz ateş ettim, merdivenlerden hızla çıktım, ortak salondan geçtim ve Tory'nin kapısının önüne gelene kadar tekrar yukarı çıktım.

Koştuktan sonra sarı buklelerimi biraz ehlileştirmek için elimi tuttum ve kapısını çaldım. Bir an sonra kapşonlumu kapşonlumun ön tarafını yakalayarak açtı ve beni öpmek için parmak uçlarına yükselirken beni içeri sürükledi. Işıklar kapalıydı ama dışarıdaki kardan parlayan ayın serin ışığı onu görmeme yetiyordu.

Bol bir eşofman ve bol bir sweatshirt giymişti ve saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmıştı. Ama Tory Vega patates çuvalı giyse bile lanet olası bir tanrıça gibi görünebilirdi. Daha ben onun kapısını çalmadan aletim sertleşmişti ve dilini ağzıma ittiğinde içimden bir özlem iniltisi kaçtı.

Belini yakaladım ve onu kaldırdım, sertliğime dayandığında bacakları kalçalarıma dolandı ve bir inilti çıkardı, bu da beni neredeyse patlattı.

Onu masasının kenarına oturttum ve eşofmanının eteğini çekerken geri çekildim ve onu kafasına çekerken öpücüğümüzü bozdum.

Altına bir şey giymiyordu ve göğüslerinin tüm şişkinliğini aldığımda kalbim biraz daha hızlı atıyordu ve anında sol meme ucunu yakalamak için ağzımı aşağı indiriyordum.

Tekrar inledi, dişlerimi çakıllı etin üzerinde gezdirirken bana daha fazla erişim sağlamak için arkasına yaslandı, ben o meme ucuyla da dalga geçerken elim diğer göğsünü avuçladı.

Tory aramıza uzandı ve kapşonlumun fermuarını açıp kesin bir istekle omuzlarımdan geriye doğru itti. Omuz silkerken dik durdum ve o takip ederken bakışlarını göğsüme indirdi.

elleri etimin üzerinde.

Kanım sıcak ve hızlı pompalanıyor, ondan daha fazlasını almam için beni zorluyordu. Kana susamışlık arttıkça dişlerim koptu ve serbest kaldı ama kanının tadını çıkarmadan önce vücudundan zevk almak isteyerek kendimi tuttum.

Çenesini tuttum ve ona bakabilmem için başını geriye yatırdım. Gözlerindeki arzuyu görmeyi ve dolgun dudaklarını tekrar benimkilerin üzerinde tatmayı özlemiştim.

Tory talebime bir an direndikten sonra bana baktı, uzun kirpiklerini gözlerimle buluşana kadar yukarı kaldırdı.

İki siyah halka irisini çevreliyordu ve içgüdüsel olarak geri çekildim, elim çenesinden düştü ve ona öylece bakarken dudaklarım şokla aralandı.

"Ne oluyor Tory?" nefes aldım "Tatsızsın. Nasıl...*DSÖ?*"

Sana soru sorma demedim, diye homurdandı, tekrar bana uzanarak. "Sadece unutmak istiyorum." "Deli misin?" Bunu işlemeye çalışırken başımı sallayarak, herhangi bir düzeyde anlamaya çalıştım. Böyle bir kadere kim hayır diyebilir ki? Kim tek gerçek aşkına sırt çevirecek kadar deli olabilir ki? "Sen ne yaptın? Bunu sana kim yaptı? BEN-"

"Bitti, Caleb," diye çıkıştı ve bir an için irislerinin etrafındaki siyah halkalar büyüyüp alevlendi, ta ki tüm gözleri gölgelerle kapkara görününceye kadar. "Geri dönüp değiştiremem ve bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Titrek bir nefes aldı ve parmaklarını oturduğu masanın kenarına dolarken gözlerini kapattı.

Yaklaştım, göğsüm bu konuda bir şeyler yapma, yıldızları değiştirme, kaderini belirleme ve onu tükettiğini gördüğüm acının bir kısmını hafifletebilecek bir dizi imkansız şey yapma ihtiyacıyla sızlıyordu.

Elini avucumun içine aldım, ateş büyüsü teninin altında parlarken parmakları alev alev yanıyordu ve yanmamak için kendi gücümle harekete geçmeme neden oluyordu. Gözlerini açtı ve hayal ettiğim o karanlık gitmişti, şimdi orada sadece iki siyah halka kalmıştı ama bir şekilde bu daha kötüydü.

"Ama, Tory..." Yıldızlar tarafından başka bir pisliğin onun olması için seçilmiş olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışırken, sadece ona bakıyordum, zihnim dönüyordu. Mükemmel eşleşmesi. Tek bir gerçek aşk... Hayır demesi dışında. Ya da vardı. Ve ben bunu anlayamadım. Onu daha önce görmüştüm ve o zamanlar gözlerinde siyah halkalar yoktu, yani bu daha yeni olmuş olmalı.

Unutmamı sağla, Caleb, diye soludu Tory, yalvarıştan sesi çatlamıştı.

Şimdi ondan gelen acıyı, çaresizliği hissedebiliyordum. Kırılıyordu, kırılmıştı... bunu ona birisi yapmıştı. Birisi bunu ona yapmayı seçmişti ve ben bunu anlayamıyordum. Yıldızlar onu benim için seçmiş olsaydı, onu bir kalp atışında yakalar ve asla bırakmazdım.

Onun büyük, yeşil gözlerine bakıyordum, onları çevreleyen siyah halkalar gözlerimin her santimini kaplıyordu.

dikkat. Mantıklı gelmedi, anlayamadım... kimse Star Crossed olmayı seçmedi. Yıldızlar size Elysian Mate'inizi seçme şansı verdiyse, başardınız. Soru yok. Ne olursa olsun. Kahretsin, kendimi o lanet şapkalı çocuğun karşısında bulursam evet derdim.

"Çok üzgünüm, Tory," diye fısıldadım. Tenim ona olan arzuyla yanıyordu ve sanki yıldızların kendisi beni buraya yönlendirmiş, onu bu acıdan kurtarmaya yardım etmek için beni ona doğru sürüklemişti.

"Üzgün olmanı istemiyorum," diye yanıtladı, bakışları sertleşti. "Sadece unutmak istiyorum."

Gözlerindeki ateş beni tekrar harekete geçirmeye yetti. Başına gelenleri düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu ama onun istediğini yapabileceğime eminim.

Onu tekrar öptüm ve beni daha da yakınına çekti, elleri saçımı kavradı ve ona yumuşak davranmamı istemediğini anlamamı sağlayacak kadar çekiştirdi.

Dudağımı ısırdı ve kalçalarını kavrayışım sıkılaşırken, parmaklarım eşofmanının kumaşını iterken ben de homurdandım. Ellerimi beline doladım ve çekiştirdim, onu kalçalarını kaldırması için zorladım, böylece onları ondan çıkarabilirdim.

Onları ayak bileklerinin üzerinden çekerken dizlerimin üzerine çöktüm ve orada kaldım, onu yutmak için ilerlerken bacaklarını birbirinden ayırdım.

Sol dizini omzuma geçirdim ve o masanın kenarını kavrarken ağzımı uyluğunun iç kısmında gezdirdim.

Ortasına geldiğimde aç bir şekilde ileri atıldım, dilimi onun üzerinde gezdirdim, cesaretlendirmek için inlerken tenim karıncalandı, kalçaları bana doğru eğildi.

Kalçalarını kavradım ve onunla ziyafet çekmeye devam ederken onları daha da genişlettim, zevkinin sesi beni o kadar zorluyordu ki, onu şimdiden alma dürtüme karşı savaşmak zorunda kaldım.

Elimi kaydırdım ve iki parmağımı içine soktum, vücudunu arzuma göre bükerken inlemeleri odayı doldurdu.

Etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyordum ve o parçalanırken parmaklarımı bir kez daha içeri sokarak daha çok emerken inledim. Masanın üzerine çökene kadar ona bindirerek zevkini yuttum.

Sikim ihtiyaçtan zonkluyordu ve ayağa kalktım, pantolonumu çıkardım ve spor ayakkabılarımla bir kenara tekmeledim.

Tory'nin gözbebekleri arzuyla büyümüştü ve masadan aşağı kaydı, beni sertçe öptü ve daha fazlasını istedi. Güvenceye ihtiyacı olan kırılgan bir şey değildi, vücudunu rehin almamı ve ona hayır diyen pisliği unutmasını istedi. Ve hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

Belini ellerimin arasına aldım ve onu duvara itmeden önce sırtı bana gelecek şekilde çevirdim.

Ben ona bastırırken nefesi kesildi, arzumun her santimi kıçına doğru ilerliyor ve ona izin veriyordu.

Onu ne kadar çok istediğimi bil.

Biraz inledi, başını yana çevirdi ve onu tekrar öpmek için beni kendine çekebilmek için omzunun üzerinden uzandı.

Heyecanım içinde dişlerim alt dudağını sıyırdı ve kanı dilime döküldü. Emir formum yüzeye çıkarken ağzımdan bir hırıltı kaçtı ve ben de kanından ve gücünden bir damlayı içime çekerek dudağını ağzıma çekmeden edemedim.

Bacaklarını ayırdığımda Tory'nin nefesi kesildi ve onu yukarı ve ona yönlendirmeden önce aletimin tabanını kavradım. Etrafımda ne kadar sıkı olduğu hissinin tadını çıkararak ve onu duvara sabitlemiş halde tuttuğum konuma alışmasına izin vererek yavaşça içeri girerken açlıkla inledi.

"Daha fazla," diye soludu ve ben kalçamı keskin bir şekilde iterek ona istediğini vererek tekrar homurdandım.

Kendimi ona her soktuğumda inledi ve kıçını ellerimin arasına aldım, ona daha sert bir şekilde vururken parmaklarım etini ısırdı.

"Siktir," diye inledi Tory. "Daha güçlü."

Ona istediğini verdim, onu öptüğümde ağzım boynunu buldu ve daha hızlı, daha sert bir şekilde ona çarptım, ona her şeyi verdim, biraz daha dayanmaya çalışırken içimi umutsuz bir ağrı doldurdu.

"Isır beni," diye yalvardı ve başını yana eğerek boğazını bana gösterirken ona şaşkınlıkla baktım. Bunu daha önce seks sırasında hiç yapmamıştık ve içgüdülerim beni ne kadar istese de, onun ısırılmaktan gerçekten hoşlanmadığını biliyordum, bu yüzden ondan bunu hiç istememiştim.

"Gerçekten mi?" Sordum çünkü bunu yapmaya yarım saniye kalmıştı ve birini daha fazla ısırmak istediğimden emin değildim.

"Evet," diye soludu ben ona tekrar çarparken. "Yap!"

Kendimi tutmaya çalışmaktan vazgeçtim ve onu daha da sert becerirken dişlerim derisini deldi, içimdeki baskı o kadar şiddetle arttı ki, onu ancak bir saniye daha tutabileceğimi biliyordum.

Tory, vücudundan bir kez daha orgazm olmaya zorlarken haykırdı ve dilimin üzerinde dolaşan kanının tadı, bir saniye sonra onun içinde patlamama neden oldu.

Onu duvara o kadar sert yapıştırıyordum ki bedeninin titremesi tüm vücudumu sarsıyordu. Kanı ve gücü beni kalbimi hızlandıracak şekilde doldururken ondan derin derin içtim.

Nabzının coşkulu bir ritimle attığını duyabiliyordum ve gitmesine izin verirsem bayılacağından oldukça emindim.

Kana susamışlık beni sımsıkı kavradı ve gittikçe daha fazla yutkundum, bedeniyle gücünün birleşiminin tadını çıkarırken içimi coşku doldurdu.

Biraz zorlukla dişlerimi etinden ayırdım ve geri çekildim, nefesimizi tutarken onu yatağa doğru çektim.

Saçlarının bir kısmı bağladığı dağınık düğümden düşmüştü ve ona bakarken saçlarını yüzünden ittim.

Bana yarım bir gülümseme sundu ama bu gözlerine ulaşmadı. Başına gelenlerin acısı şimdiden geri gelmeye başlamıştı ve ben ona hayır diyen pisliği öldürme arzusuyla sarsıldım.

"Bana kim olduğunu söyle," diye homurdandım. "Sana bunu yaptığı için onu mahvedeceğim." Tory bir an bana kaşlarını çattı ve parmaklarını çenemde gezdirmek için uzandı. "Hayır diyen o değildi," dedi yavaşça.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama aynı anda Atlas'ım çalmaya başladı. Tory'nin gözleri yüzümden kapının yanında yerde duran kapşonluma kaydı, Atlas'ım hâlâ cebimdeydi.

"Buna cevap vermelisin," diye soludu.

İtiraz etmek istedim ama artık gece yarısıydı. Önemli olmadıkça kimse beni bu saatte aramazdı. Ayağa kalkmadan önce Tory'nin boynundaki ısırığı iyileştirmek için uzandım. Kan yastığını lekeliyordu ve göğsünden meme ucuna kadar akmıştı. Öne eğildim ve çizgisini yaladım ve beni kapüşonlu gözlerle izledi.

Çağrı çaldı ve anında tekrar başladı.

Kendimi onu yatakta bırakmaya zorladım ve arama tekrar çalmadan hemen önce Atlas'ımın yerini bulana kadar kapüşonumu karıştırdım.

Aramaların yanı sıra on üç mesaj aldığımı fark ettiğimde kaşımı kaldırdım. Belli ki Tory ile dikkatim onların geldiğini duyamayacak kadar dağılmıştı.

Hiçbirini okuyamadan, tekrar çalmaya başladı ve daha cevap vermeden önce kimlikte Seth'in adını gördüm.

"Hey dostum. Ne oluyor-"

Kal...*Kahretsin*ne yapacağımızı bilmiyoruz. Hiçbir şey söylemeyecek... bu kötü. Hemen King's Hollow'a gidin. Sana ihtiyacımız var," Seth tamamen paniğe kapılmış gibiydi ama ben cevap veremeden arama kesildi. Göğsümde bir buz parçası oluştu. Birşeyler yanlıştı. Gerçekten yanlış.

Eşofmanımı alıp üzerime geçirdim ve Tory'ye suçlu suçlu baktım.

"Üzgünüm," dedim. "Acil olmasaydı gitmezdim. Ama bir şey oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ama-”

"Sorun değil," dedi şaşırmış görünmeden. "Sadece git."

"Yapabilirsem geri geleceğim," diye söz verdim, onu bu şekilde bırakmak istemiyordum ama gerçekten başka seçeneğim de yoktu.

Üzgünüm, Caleb, dedi, sesi çatlamıştı. Alt dudağını kemiriyordu ve gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Neden?" Tekrar ona doğru ilerlerken kaşlarımı çatarak sordum ama başını salladı ve kapıyı çaldım.

Ben yaklaşamadan bir hava kalkanına karşı. "Sorun nedir?" Karışıklık içinde sordum.

"Sana buraya gelmeni söylememeliydim," dedi, gözyaşlarına karşı savaşırken nefesi kesilerek. "Bencilceydi, aptalcaydı. Ne düşündüğümü bilmiyorum, bir an onun olduğunu unuttum... Üzgünüm."

"Neden üzgünsün?" diye sordum kaşlarımı çatarak, Tory yanaklarındaki yaşları sildiğinde kalkanı itmeye çalışarak ama yerine yenileri düştü.

Atlas'ım tekrar çalmaya başladı ve Max'in ismine bir göz attım ve ardından göğsümde bir çöküntüyle Tory'ye kaşlarımı çattım. Yıldızlar onu bu geceden önce eşine doğru iterdi ve onun kime bu şekilde çekildiğini bildiğim tek bir Fae daha vardı. Sikimi düşünmeye bu kadar kapılmasaydım, noktaları daha önce birleştirebilirdim. neden ki*yoktu*Onları daha önce bağladım mı? Bu çok açıktı, çok açıktı. Kalbim kaburgalarımı acıtacak kadar güçlü atıyordu ve korkularımı dile getirme isteğime karşı savaşırken kulaklarımda hafif bir çınlama oldu. Çünkü eğer haklıysam az önce yaptığımız şey...

Tory uzun bir süre bana baktı ve ben de onun gözlerindeki koyu halkalara bakmadan edemedim. Cidden önsezimin yanıldığını umuyordum ama Atlas'ım yeniden çalmaya başlayınca yanılmadığıma dair güçlü bir hisse kapıldım.

Boğazımdaki kalın yumruyla yutkundum ve bir adım geri gittim. Hâlâ

soruma cevap vermemişti ama vermesini istemediğimi fark ettim.

"Arkadaşlarına gitmelisin," dedi, ne kadar canının yandığını gizlemek için çenesini kaldırarak.

"Seni burada böyle bırakmak istemiyorum..."

"Sana söyledim, gelmene izin vermemeliydim. Sadece unutmaya çalışıyordum ama yanlıştı, özellikle senin için... Gerçekten üzgünüm ama şimdi gitmeni istiyorum.

"İyi olduğuna emin misin?" Yavaşça sordum, o çok kırılmış görünürken onu gerçekten bırakıp bırakmamam gerektiğinden emin değildim.

Ben büyük bir kızım, Caleb. Ve seçimlerime sahip çıkmalıyım, böylece bana acımayasın, dedi, yastıkların yanına otururken battaniyeyi üzerine çekerek. Ama gerçekten uyuyacağı izlenimine kapılmadım.

"Tamam aşkım. Sonra görüşürüz o zaman." Bir an tereddüt ettim ama beni durduracak bir şey söylemedi, ben de spor ayakkabılarımı giydim, eşofmanımı kaptım ve koridora çıktım.

Atlas'ım çalmayı kesmişti, ben de Vampir hızımla Ignis Evi'nden çıktım ve The Wailing Wood'dan doğruca King's Hollow'a koştum.

Muazzam ağacın dibinde patinaj yaparak durdum ve kendimi içeri girmeye hazırlarken derin bir nefes aldım. Yanağımın içini çiğnedim ve tekrar nefesimi üfledim. Eğer batırsaydım, yapardım

sadece ona sahip olmak. Onunla uğraşmak zorundaydım.

Kapıyı ittim ve içeri adım attım ama daha merdivenlere adım atamadan Max merdivenlerin dibinde belirdi. Yumruğu çeneme çarpmadan yarım saniye önce susturucu balonunun üzerime düştüğünü hissettim. Acı tüm bedenimi sardı ve darbenin gücünden sendeleyerek bir adım geri çekildim.

"Ne oluyor, Cal?" diye kükredi, bana yaklaşıp beni tekrar duvara yasladı ve bana tekrar vurma dürtüsüne karşı savaşıyor gibiydi. "Hangi Cehennemdeydin?"

"Bu ne içindi?" Saldırıdan dolayı vücudumdaki gerilim yükselirken dişlerim dışarı fırlayarak küfrettim ve omuzlarımı dikleştirerek ona hırladım.

Max, "Sana olan şehvetin kokusunu yarım mil öteden alabiliyorum," diye homurdandı. "Tory Vega ile birlikteydin, değil mi?"

Boğazıma koca bir yumru oturdu çünkü bunun onu bu kadar kızdırmasının tek bir nedeni vardı ve bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

"Darius muydu?" İçi boş bir sesle sordum, kavga bir kalp atışıyla içimden çıkıyordu. Bana atmak istediği her şeyi hak ettim.

“Elbette öyleydi! Başka kim olabilirdi ki? Max böğürdü ve Siren hediyeleri alevlenirken duyguları havada dans ederken öfkesi bana çarptı.

Onun öfkesinin gücüne yenik düşmemek için zihinsel kalkanımı güçlendirmek zorunda kaldım ve başımı arkamdaki duvara vurdum, söylediklerinin tüm anlamını kavrarken inledim.

"Özür dilerim dostum," dedim nefes nefese. Ben sadece... Bu gece oraya nasıl gittiğimi bile bilmiyorum. Yatağa gittiğimde sarhoştum ama sonra yeni uyandım, buz gibi ayıktım ve onu düşünüyordum... daha çok onu takıntı haline getirmek gibiydi. Ve harekete geçene kadar hiçbir şekilde karar veremedim-”

"Yıldızlardı," diye homurdandı Max aniden, en alt basamağa oturup ellerini saçlarından geçirerek. “Zaten onları ayırmaya çalışıyorlar...”

Havadaki öfke söndüğünde ve zihinsel duvarlarımı şiddetle yalayan umutsuzluğa kayarken kaşlarımı çattım. Max'in kalbi Darius için kırılıyordu ve göğsümde açılan keder uçurumu bana yeterince açık bir şekilde benimkinin de öyle olduğunu söylüyordu.

Bu gece Tory'ye nasıl çekildiğimi, ona gitme dürtüme nasıl karşı koyamadığımı ve gelmeme izin verdiği için benden özür dilediğinde ne kadar yıkılmış göründüğünü düşündüm. O da bana itilmişti. Yıldızlar zaten onun tercihi karşılığında oyunlarını oynuyorlardı.

“*Kahretsin,*” Nefes alarak Max'in yanına çöktüm. "Biz ne yaptık?"

"Bu benim hatam," diye inledi. "Darius ve Tory arasındaki çekimi hissedebiliyordum. Hatta bu konuda benden yardım istemeye çalıştı ve ben... ben onu kapattım. Ona karşı çalışmaya devam etmesi için onu zorladım. Eğer yaptıysam

sadece onu dinledim, aralarında hissedebileceğim bağı doğru bir şekilde düşündüm, o zaman belki ona daha iyi tavsiye verebilirdim.

"Az önce onun seveceği kızla yattım ve*sen*Kendini mi suçluyorsun? İnanamayarak sordum.

Max, "Bunu hissedebiliyordum, Cal," diye ısrar etti. “Sadece istemedim. Bunun geleceğini görebilecek tek kişi benim. Ona karşı hissettiği çekimin sadece şehvet ve tutkudan daha fazlası olduğunu anlaması gereken kişi benim. Benimle konuşmaya çalıştığında onu dinleyerek vakit geçirmiş olsaydım-”

"Bu senin suçun değil, Max," diye homurdandım, kolumu ona dolayıp onu kendime çektim. Beni o kadar sıkı bir şekilde kucakladı ki, canımı yakıyordu ve teni benimkine bastırırken ve bu temas onun yeteneklerinin gücünü artırırken, ıstırabının içime aktığını hissedebiliyordum.

"Sende de yok," diye yanıtladı kabaca. “Lanet olası yıldızlar...a*Vega.*Kahretsin, kim bu kadar berbat bir şey bulmuş olabilir? Sanki bunun ona olmasını istiyorlardı. Lanetlendiğini düşünmeye başlıyorum. Hayatında pek çok boktan şeyle uğraşmak zorunda kaldı ve sonunda iyi, saf ve hafif bir şey teklif etti ve bu, dünyayı asla sunamayacağı tek kişiyle olmak zorunda.

"Ona gitmeliyiz," dedim, ama ona ihanet ettiğim duygusuyla içim huzursuzca burkulmuştu.

Max, "Ona nerede olduğunu söyleme," diye derin bir nefes aldı ve bu öneri karşısında donup kaldım. Diğer Mirasçılardan birine asla böyle yalan söylememiştim.

"Mecburum," diye yanıtladım, ikimiz de ayağa kalkıp merdivenleri çıkmaya başlarken başımı salladım. "Benden yalanlardan daha fazlasını hak ediyor."

Max, "Şu anda hissettiği umutsuzluk gibi duyguları hiç hissetmemiştim," diye soludu Max. "Öğrenirse ne yapar bilmiyorum."

"Bana istediğini yapabilir," diye cevapladım karanlık bir şekilde. "Ben bunu hak."

Max, buna katılıp katılmadığından emin değilmiş gibi kaşlarını çattı. "Bunu hak eden yıldızlardır." "Beni ona itmiş olabilirler ama ben kendi kendimin adamıyım. Davranışlarımdan ben sorumluyum.” "Bunu bilmiyorum," diye mırıldandı Max, susturucu balonunu düşürmeden önce.

Merdivenlerden yukarı çıktık ve üstteki kapıya vardığımızda göğsümdeki sıkışma büyüdü. Max elini omzuma vurdu, endişemi yatıştırmak için beni sakinleştirdi ama bir kez olsun onun gücünün beni etkilemesine izin vermedim. Buna sahip olmalıydım. Bahane yok.

Darius ateşin yanındaki geniş, kanatlı sandalyede oturuyordu, alevlere bakarken bakışları uzaktı ama Max kapıyı arkamızdan kapatırken bizim yolumuza baktı. İrislerini çevreleyen siyah halkayı fark ettiğimde derin bir nefes aldım. Tory'nin gözlerindeki fark yüzleşiyordu ama Darius'u hayatımın büyük bir bölümünde ve gözlerinin koyu renkli olmasına rağmen neredeyse her gün görmüştüm.

bundan önce, içlerindeki değişim derindi.

Seth arkasında bir ileri bir geri yürüyordu, Kurt içgüdüleri onu açıkça Darius'u rahatlatmaya iterken, ağzından hafif sızlanmalar geliyordu. Yine de denediğinde rahatının hoş karşılanmadığını tahmin ediyordum.

Ben kapının yanında oyalanırken Max kanepeye oturmak için hareket etti.

İleri atıldım ve beni durdurmasına fırsat vermeden Darius'u kollarıma aldım. "Çok üzgünüm dostum," diye soludum, o orada öylece oturup bana izin verirken onu sıkıca tuttum.

Teninin ısısı neredeyse yanıyordu ama duruşu gevşekti, sanki artık hiçbir şey umurunda bile değildi.

Bırakmadım ve sonunda uzun bir nefes verdi. "Onun gibi kokuyorsun," diye mırıldandı. Sanki bana yumruk atmış gibi geri çekildim, bir an Max'e baktım ama o sadece kaşlarını çattı. Üzgünüm, dedim, sesim bunu ne kadar kastettiğimden çatlamıştı. “Bilmiyordum, öyle demek istemedim... Özür dilediğimden değil. Gözlerini gördüğümde anlamalıydım, ben sadece-”

Darius çenesini gıcırdatarak uzun bir süre bana baktı ve öfkesini üzerime salmasını bekledim. Bu gerçekten hak ettiğim en az şeydi.

"Benim olmamayı seçti, bu yüzden şu anda yaptığı şeyde söz hakkım yok, değil mi?" dedi sonunda, sandalyesine geri düşerek ve benden bir kez daha ateşe doğru bakarak.

Seth hafif bir uluma attı ve elimi başımın arkasında gezdirdim, kendimi bana yumruk atmış olsaydı hissedeceğimden on kat daha kötü hissediyordum.

"Bunu düzeltebiliriz," dedi Seth, Max'le benim arama cesaret verici bir şekilde bakarak. "Yıldızların fikirlerini değiştirmelerini sağlamanın bir yolu olmalı, değil mi?"

"Sınıfta dinlemiyor musun?" Max homurdandı.

"Herkes tek bir şansın olduğunu biliyor," diye ekledim öyle alçak bir sesle, sözlerimin bir şekilde anlamını azaltacaktı.

"Biz Solaria'daki en güçlü Fae'yiz!" Seth tersledi. "Onlara yapmalarını söylersek yıldızlar bizi dinler!" Darius ayağa kalktı ve odanın diğer ucundan altınlarını sakladığı sandığa doğru yürüdü. Bir demet yüzük çıkardı ve teker teker parmaklarına taktı, ardından bir avuç dolusu altın zinciri başının üzerinden çıplak göğsüne yaslamak için fırlattı.

Büyük sandığı büyük bir çabayla kollarının arasına aldı ve üst üste yığılmış altın sikkeler ve mücevherlerin arasına oturmadan önce içindekilerin geri kalanını sandalyesinin her tarafına fırlattı.

"Lance'e odaklanmam gerekiyor. Yıldızlara meydan okumakla ilgili imkansız fikirler değil,” dedi Darius ve kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Lance'in nesi var?" Diye sordum.

Seth, "Onu Aer Koyu'ndaki bir mağarada yarı ölü buldum," diye mırıldandı. “Bir tür kara büyü gitti

yanlış. Benim, Darius ve Darcy'nin onu hayatta tutmak için sahip olduğu her şeyi aldı. Ve hala bu şekilde kalacağına ikna olmadım."

Darius bu öneri üzerine karanlık bir şekilde homurdandı ve Seth hemen konuşmayı kesti.

"Bu gece ne oldu Darius?" Max yavaşça sordu, sandalyesinde öne doğru eğildi ve onu rahatlatmak için Siren gücünü odanın her yerine bastırdı.

Darius bakışlarını parmaklarındaki yüzüklere indirdi ve başını salladı. "Bunun hakkında konuşamam. Lance daha iyi olduğunda, açıklayabilir ama benim..." Sustu, babasının ona uyguladığı Karanlık Zorlama sayesinde cümlesini bile bitirememişti.

"Tanrı aşkına," diye homurdandı Max, duruma duyduğu öfkeden çenesi kasılmıştı.

Peki ya Tory? diye sordu Seth, Darius'a yaklaşıp, onun için ne yapacağı konusunda içgüdüleriyle savaş halindeymiş gibi tekrar geri çekilerek. "Neden hayır dedi?"

"Neden düşünüyorsun?" diye çıkıştı Darius, Seth'e kendisini durduramadan homurdanmasına yetecek kadar kinle baktı. Hepimiz Alfa'ydık ve aramızdaki doğrudan çatışma hiç kimse için iyi sonuçlanmadı.

İkisinin arasına ateş ettim ve Darius terslemeden önce onu yatıştırmak için elimi Seth'in koluna koydum. Seth, uzuvlarındaki gerilimi zorlayarak uzaklaştırdı ve bakışlarını kaçırarak, atmosfer yükselmeden aralarındaki havayı dağıttı.

"Sadece anlamaya çalışıyor," dedim alçak sesle.

Bana bakarken Darius'un gözleri öfkeyle bir an daha parladı ama sonra mücadelesi yine onun içini boşalttı.

"Bana tam olarak tam bir liste vermedi," dedi acı bir şekilde. "Ama onu neredeyse boğduğum, bütün evimin önünde kıyafetlerini yaktığım, onu çamura itip fahişe dediğim, tüm o Cadılar Bayramı fiyaskosuna katıldığım zamanı da kapsadığını tahmin ediyorum. itibarını ve daha binlerce şeyi yok etmeye çalıştık."

"Faniler dünyasında çok uzun yaşadıkları için," dedim, cevap olmamasına rağmen bir cevap arayarak. "Sadece anlamadı. Bu kararın ne kadar nihai olacağının farkında değildi. Yapamaz. Bana Eclipse'te sana çekildiğini söyledi, eğer seninle bu duyguları harekete geçirme şansı olsaydı, o zaman-"

"Onlara göre hareket ettik," diye çıkıştı Darius. "Bisikletimi mahvettiğinde ve Noel'de yine sarayda onu yakaladıktan sonra. Açıkçası seks onun benim hakkımdaki fikrini değiştirmeye yetmedi."

Bu itiraf üzerine kaşlarım kalktı çünkü bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

"Ama onunla yattığına göre, seni daha iyi tanımaya başlamış olmalı?" Max kaşlarını çatarak sordu. "Kesinlikle bok iddia eden tüm gücün ötesini gördü ve-"

Balonunu patlattığım için üzgünüm prenses ama bu bir aşk ilanı değildi. ikimizdik

karşı koyamayacak kadar alevlendiğinde aramızda yanan ısıya boyun eğmek. Ama onun için her şeyin bundan ibaret olduğunu yeterince açık bir şekilde ortaya koydu."

Peki ya senin için anlamı ne? diye sordu.

"Ona yaptığım onca şeyden sonra, teklif etmeye istekli olduğundan fazlasını beklemek bana göre değildi, bu yüzden zorlamadım." Darius sandalyesinde arkasına yaslandı ve başını sandalyeye yasladı. "Açıkçası şimdi keşke farklı bir şekilde halletseydim... Zamanımızın tükendiğini fark etmemiştim..."

Max'in yüzü, Darius'un duygularının bir darbesini yakaladığında acıyla buruştu ve Seth tavana bir kederli uluma daha gönderdi.

Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini bilmeme rağmen, "Bu doğru değil," diye homurdandım.

"Hak ettiğim bu," dedi Darius, ses tonu bir kez daha boştu. Bir an için gözlerinin üzerinden karanlık geçti ama ben daha yakından bakamadan gözlerini kapattı. "Artık bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Tamam," diye kabul ettim çünkü zaten bir işe yarayabilecek söyleyecek tek bir şey bile

düşünemiyordum. "Uyumana yardım edeyim," diye teklif etti Max, ayağa kalkıp elini uzatarak Darius'a doğru yürürken.

"Bu duygudan kaçmayı hak etmiyorum," diye mırıldandı Darius. "Ayrıca, sihrimi geri kazanır kazanmaz eve gitmeliyim. Babamla yüzleşmeliyim, basının bununla nasıl başa çıkacağına o karar vermek isteyecek ve... evde kontrol etmem gereken başka şeyler oluyor.

"Eğer istemezsen acını çekmem. Seni uyutacağım," diye yemin etti Max. "Lionel ile yüzleşmeden önce sadece birkaç saatliğine."

Darius bir an daha tereddüt etti, sonra Max'in elini tutmak için uzandı.

Max'in gücünün beni de uykuya doğru ittiğini hissedebiliyordum ve Seth yanımda genişçe esnedi.

Kolunu tuttum ve Max'in büyüsüne kapılmadan önce onu odadan çıkardım ve burada, Hollow'da kendime ait olduğunu iddia ettiğim yatak odasına gittik.

Oda büyüktü, yatağın üzerinde beyaz çarşaflar vardı ve Pitball madalyalarından ders kitaplarına kadar her türlü pisliğim odanın etrafına saçılmıştı. Uzak duvar boyunca karla kaplı ağaçların üzerinden bakan uzun bir pencere vardı.

"Biz ne yaptık?" diye sordu Seth, ben kapıyı arkamızdan kapatırken hafif bir sızlanmayla.

Bilmiyorum, diye itiraf ettim yatağın kenarına çöküp manzaraya bakarken. Seth yanıma oturdu ve burnunu şefkatle omzuma yasladı.

Tory'nin gözlerinin etrafındaki siyah halkaları gördüğüm anı düşünerek, "Bu gece gerçekten sıçtım," diye soludum. Kim olduğunu hemen anlamalıydım. Ama sanki düşüncelerim düzene girmemişti ve tek istediğim kendimi onda kaybetmekti.

Bilmiyordun, diye mırıldandı Seth, elimi tutup sıkarak. “Yıldızlar şimdi onları ayrı tutmak için ellerinden gelen her şeyi ve herkesi kullanacaklar. Aralarındaki uçurumu açmak için kullanacakları pek çok şeyin sadece ilkiydin..."

"Bu doğru değil."

"Biliyorum. Ama ne yapabiliriz?”

"Bir şey. Herhangi bir şey. Daha ne olduğunu bile bilmiyorum. Ama bunu telafi edeceğim,” diye yemin ettim. "Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım."

BENÖyle yoğun bir karanlıktan uyandım ki, her yanıma sızmış ve beni tutsak etmişti. Dünya bir pustu ve kabuslarımın hangi kısımlarının gerçek, hangilerinin hayali olduğunu bir araya getiremiyordum. Kalbime bir ağırlık çöktü ve sağ kolumdaki bir karıncalanma elimi seğirtti. Ama acı verecek kadar tanıdık gelse de bu hissin ne olduğunu çözemedim.

Sıcak bir vücut beni bastırdı ve onu yalnızca kokusundan tanıyarak ona uzandım. Ama odada başka bir koku daha vardı, bu mükemmel olması gereken onunla uyanma anıyla ilgili her şeyi lekeliyordu. Kan.

Ne oldu? Ben hangi cehennemdeyim?

Yavaş yavaş, her şey yeniden bir araya geldi, anılar zihnimde kalın bir yağ havuzunda kıpırdandı. Clara'yı geri getirmiştik ve sonra...

Ben ürperdim ve Darcy uykusunda usulca inledi.

Clara... kendi kız kardeşim, içime hançer saplamış ve çok fazla kanımı içmişti. Mavi'nin bana baktığını, her bir gözyaşının içimi acıttığını hatırladım. Sözler*Seni seviyorum*dudaklarından dökülmüştü ve kulağa dünyanın en tatlı şarkısı gibi geliyordu. Sonra karanlık, karanlıktan başka bir şey yok.

Başım zonkluyordu ama göğsüm sihrin yakıtıyla hoşnut bir şekilde uğuldadı ve o mağarada uyanıkken Darius'tan su içtiğimi hatırladım ve-

"Kahretsin!" Dik bir şekilde cıvataladım ve her şey eğildi.*Seth*.

Darcy şok içinde bana bakarak korku içinde dizlerinin üzerine sıçradı. "İyi misin?" Elime uzandı ve titrediğini fark ettim.

"Mavi," diye inledim, onu yakalayıp kendime doğru çektim, nefes almak için havaya ihtiyacım varmış gibi ona ihtiyacım vardı.

Bacaklarını etrafıma doladı, yüzünü boynuma gömdü ve sanki dünya dönmeyi bırakacakmış gibi bana sarıldı. Tüm vücudunu saran bir hıçkırık bıraktı ve içindeki acı beni de incitti.

"Sorun değil," diye susturdum

onu. "Lance, hiçbir fikrin yok-"

Onu bir öpücükle susturdum, ağzını aradım ve onu o kadar yakınıma çektim ki, kalplerimiz etlerimizin arasında çarpışmak üzereymiş gibi hissettirdi. Sihirli bariyerlerimi yıktım ve o nefesini tuttu, güçlerimiz sanki birbirlerini ıskalamışlar gibi birleşip dans ediyordu.

"Ne oldu?" Bilmek isteyip istemediğimden emin olamayarak uzaklaşırken ağır ağır sordum. “Buraya nasıl geri döndüm?”

"Darius," dedi alnını benimkine dayayarak. Aramızda daha fazla mesafe bırakmasına izin vermeyerek beline sıkıca sarıldım.

"Sonunda ortaya çıktı, öyle mi?" Dişlerimi öfkeyle açarak hırladım. Düşüncelerim hâlâ sis halindeydi ve olanların şoku kabullenemeyecek kadar ağırdı. Ama Darius'un beni hayal kırıklığına uğratmasına duyduğum öfke eskisi kadar şiddetliydi.

"Bir şey olduğunu söyledi." Başını salladı, bundan fazlasını bilmediği açıkça belliydi.

"Ya Tory?"

"Bilmiyorum. Atlas'ımı mağarada bıraktım. Seninki bozuldu.” Başucumdaki cihazı işaret etti, ortasında büyük bir çatlak vardı.

Elimi kaldırdım ve kanla kaplı saçından bir bukleyi etrafına sardım.

"Hadi," dedim kibarca, onu kollarıma alıp banyoya götürmek niyetiyle ama gücüm yetmedi. "Siktir," diye tısladım, bedenim bir titremeyle sarsıldı. Kan kaybından başım dönüyordu ve gözlerimi perdeleyen bir karanlık pusunu kırpıştırarak uzaklaştırdım.

"İşte, sorun değil." Beni yataktan kaldırdı ve onun önünde zayıf görünmekten nefret ederek

homurdandım. Söylememiz gereken çok şey vardı ama ikimiz de kirli ve kanlıydık ve onun böyle görünmesine bir saniye daha dayanamazdım, bu yüzden kıyafetlerini toplamasına izin verdim ve beni evden banyoya götürdü. salonun diğer tarafında. Henüz Clara'yı düşünmek istemiyordum, çünkü bunu yaptığımda kalbimin kırılacağından oldukça emindim.

Doğruca büyük duş ünitesine yöneldik ve suyu açarken bir an görüşüm bozuldu. Kanlı kıyafetlerine ve etine baktım ve kalbim göğsümde ezildi. Onu çevirdim, saçındaki kanı yıkadım, son kan lekesini aldığımdan emin olurken kıyafetlerini çıkardım. Omurgasının her yerinde morluklar buldum ve onları iyileştirirken boğazımdaki jilet gibi keskin yumruyu boğdum.

Bu benim hatam. Dün gece orada olmasını isteyen bendim. anlamalıydım

güvenli değildi. Clara'nın kendisi olmayabilir.

Su etrafımızda döndü, ayaklarımızın dibinde kıpkırmızı oldu, bu gecenin kanıtını da beraberinde götürdü ama içimdeki kalıcı acının hiçbirini almadı. Karnımdaki yara muhtemelen hiçbir zaman tamamen geçmeyecekti ama yine de üzerine bir dizi iyileştirici büyü uygulayarak biraz daha solmasına yardım ettim.

Darcy temizken, çırılçıplak soyulmuşken ve gözleri acı ve rahatlamayla dolduğunda, iki duygu o kadar taze ki kalbimi kemirirken Darcy bana döndü. Giysilerimi çekiştirerek kurtardı ve su ile aramızda söylenmemiş kelimeler denizinden başka bir şey kalmayıncaya kadar cildimdeki kalıcı kan izini sildi.

İçimden bir ses onları seslendirmek istemediğini söylüyordu ve ben kesinlikle bu gecenin etkisiyle yüzleşmeye hazır değildim. Ben de onu duvara yasladım ve gözlerindeki dehşeti kovalamak için onu öptüm. Gerçek olduğumdan emin olmak istermiş gibi ellerini üzerimde gezdirdi ve kendimi onun vücudunda kaybetmeden önce tenimin her santimini keşfetmesine izin verdim. Dudaklarımızdan geçen tek sözler seni seviyorum ve şu anda umursadığım tek sözlerdi.

Dünya biraz daha hafifleyene ve sonunda tekrar doğru düşünebilene kadar bir arada kaldık. Sonra duştan çıktık ve ben bir eşofman altı giydim ve Darcy tişörtlerimden birini giydi.

Banyodan çıkarken pencereye doğru baktım, gökyüzünün solmaya başladığını, cama hâlâ kar yağdığını gördüm. Bir şey bana bugün güneş doğduğunda dünyanın çok daha karanlık bir yer olacağını söyledi.

Darcy'yi odama götürdüm ve kapıdan girmeden hemen önce bir hareket sesi duydum. Darius pencerenin yanında duruyordu, kolları kavuşturulmuş ve vücudu zincirlerden yüzüklere ve kalın bileziğe kadar altınla kaplıydı.

Aramıza baktı, gözlerinde farkındalık vardı ve ben çenemi gıcırdattım. Öfke beni parçalara ayırdı ve bizi birlikte görmesi umrumda bile değildi çünkü*siktir et onu*

"Neredeydin?" Kıkırdadım ve başını eğdi.

"Yalnız konuşmamız gerekiyor," dedi. "Gwen, gidip kardeşinle konuşmalısın."

"Neden? O iyi mi? Ona ne yaptın?” diye sordu Darcy ve ben de neler olduğunu anlamaya çalışarak Darius'a kaşlarımı çattım.

Onda farklı bir şeyler vardı ama ondaki genel yenilgi havası dışında bunun ne olduğunu çözemedim. Ağırlığını göğsümde hissettiğimde ciddi bir şey olduğunu anladım. Koruma bağı biraz daha kızıştı, ona yardım etmemi talep etti ve buna şiddetle içerledim çünkü o ne zaman neredeydi?*BEN*gerekli*o*?

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Darius, bakışlarını ondan kaçırarak. Bunu bize o yaptı. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Darcy pencereye koşarak hırladı.

"Bu fırtınada böyle dışarı çıkamazsın," dedim telaşla öne çıkarak.

Phoenix ateşi bakışlarında dönerken bana baktı. "Ben iyi olacağım." Darius'a baktı. "Eğer ona zarar verdiysen, seni öldürürüm."

Darius onu duymamış gibi başını salladı ve bana bir veda bakışı attığında kalbim ezildi.

"İyi olacaksın?" diye sordu ve ben de sıkıca başımı salladım.

"Evet. Git," diye ısrar ettim, ama şu anda ondan ayrılmak isteyeceğim en son şeydi. Ama Darius'un bana ihtiyacı olduğu açıktı. O an kafasını koparmak istesem bile. Bağ bana fazla seçenek bırakmadı.

Darcy pencereden dışarı sıvıştı ve Darius perdeleri sertçe çekerek arkasından itti.

Yüzümü ona döndüm ve komodinin yanına gitti, lambayı yaktı ve beni daha yakına çağırdı.

"Neler oluyor?" Alçak bir sesle sordum, ona doğru ilerledim, bu gece gelmediği için ona yumruk atmak istiyordum ama gözlerindeki bakış elimi tutuyordu. Yaklaştıkça bunun sadece gözlerindeki bakış olmadığını fark ettim. Etraflarında lanet olası siyah bir halka vardı.

"*HAYIR*Emin olmak için iyice yaklaşırken omuzlarından tuttum, yıldızlara bunun doğru olmaması için yalvarırken bakışlarım irislerinin arasında geziniyordu.

"İlahi Anımızı yaşadık," dedi Darius, bunu herhangi bir duyguyla söyleyecek kadar enerjisi yokmuş gibi düz bir sesle.

"DSÖ?" Nefes aldım ama kim olduğunu biliyordum. Adını söylemek zorunda değildi ama yine de bana verdi. "Tory," diye içini çekti, ona Roxy'den başka bir şey dediğini ilk duyduğumda. "Hayır dedi, Lance." Bana doğru düştü ve ben de kollarımı ona doladım, dünya yeniden parçalanıyormuş gibi görünürken onu sıkıca kavradım. Dün gece her şeyi değiştirmişti. Neredeyse ölmenin kötü olduğunu düşünmüştüm ama bu...

"Siktir...Darius." Onu daha sıkı kavradım, acısı birdenbire içime daha keskin bir şekilde yayılırken aramızdaki bağ neredeyse inliyordu. Çenemi sıktım, yapabileceğim tek şeyi yaparken kafasının arkasını kavradım ve hareket edecek kadar güç bulana kadar orada durdum.

"Bitti," diye tısladı. "Her şey bitti."

İnkar etmek için bir şey teklif edebilirmişim gibi başımı salladım ama hiçbir kelime çıkmadı. En iyi arkadaşım Star Crossed'dı. Ve dünya tarihinde hiç kimse bu karar verildikten sonra yıldızlara karşı koyamamıştı. Ama yine de çok ender bir seçimdi... Bir kadının babasını öldürmekten sorumlu olduktan sonra Elysian Mate'i reddettiğini açıkça hatırlayabildiğim tek bir ünlü vaka vardı. Ama bu seçim bir şekilde mantıklıydı, Tory'ninki öyle değildi. Darius onu incitmiş olabilir ama bu tür bir Star Bond'un ağırlığını anlamıyor muydu? Her şeyin üstesinden gelirdi,

her şey. Darius hayatının geri kalanını ona yaptıklarını telafi etmekle geçirecekti, onu ayın Dünya'ya yaptığından daha şiddetli bir şekilde kollayacaktı. Ona dünyaları verirdi.

Vazgeçtiği şeyin ne kadar büyük olduğunun farkında mıydı? Gerçekten içinde aşk olmayan bir hayatı seçecek kadar inatçı mıydı? Hayatının geri kalanında Darius'u özlemeye ve ona asla sahip olmaya mahkum. Yıldızlar artık onları ayrı tutmayı görev edineceklerdi. Kararından pişman olsa bile hiçbir şey yolunda gitmeyecekti. İmkansızdı. Bu düpedüz acımasızdı. kendine. Ona.

Darius beni tekrar yatağa itti ve yanıma düşerek kollarını belime daha sıkı doladı. Aramızdaki bağ daha önce hiç olmadığı kadar alevlendi çünkü ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu benim kontrolüm dışındaydı. Ama yine de harekete geçmeye, önerebileceğim hiçbir şey olmamasına rağmen bunu düzeltmek için bir şeyler yapmaya zorlandım.

Neyse ki, ona bu kadar yakın olmak acımı hafifletmeye başladı ve elim saçlarında düğümlenene kadar bizi yakınlaştırdıkça ihtiyaçla uğuldayan bağ. Onu öpmek ya da onu duşa sürüklemek ve benim Darcy'ye sahip olduğum gibi yatıştırmak için sahip olmadığım her şeyi aldım. Tamamen berbattı.

Lionel'ın canı cehenneme. Yaptığın her şey için kıçına kadar sikeyim seni. "Düzeleceğini söyleme," diye homurdandı Darius. "Yapmayacağım," diye iç çektim.

"Yanında olamadığım için üzgünüm," dedi. "Yıldızlar adına, ölebilirdin." Sert çenesi benimkini sıyırdı ve bu bağ beni çok fazla kontrol altına almadan önce yeterince geri çekilmeye çalışarak inledim.

"Sorun değil, yapmadım."

“Sorun değil. Lanet olsun, Lance. Bu gece daha kötü olabilir mi?”

"Şüpheliyim," diye mırıldandım. Eti benimkine karşı kor gibi yanıyordu ama ağzından dumanlar çıktığında bile gitmesine izin vermedim. Bana bu kadar yakın ihtiyacı vardı ve gerekirse onun için yanardım.

"Üzgünüm," dedi, Ejderhasını dizginlemeye çalışırken gözlerini kapatarak. "Sadece çok acıyor. Ben şimdi ne yapacağım?”

Bir cevabım olmasını dileyerek başımı salladım ama boş çıktım. Sessiz kaldık ve başına gelen bu berbat şeyle başa çıkmaya çalışırken alnını omzuma yasladı. Ve yarın herkes öğrenecekti. Tüm akademi gözlerindeki halkaları görecekti. İnsanların etraflarındaki davranışlarını değiştirecekti. Elysian Mates, hiçbir Fae'nin hafife aldığı bir şey değildi.

"Clara'ya ne oldu?" diye sordu Darius, sormaya korkar gibi ağır bir sesle. "Seni bıçaklayan o muydu?"

Ağrı göğsüme saplanırken başımı salladım. “Gitti... Nereye bilmiyorum. O olup olmadığını bile bilmiyorum, her şeyden şüphe duyuyorum. Kalbim parçalanmaya başladı. Yine de bununla yüzleşmek istemiyordum ama ben

Darius'un odaklanacak başka bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Böylece bağ, ben onları seslendirmeye hazır olmasam da kelimeleri dışarı itti. "Belki de o değildi, sadece gölgelerdeki bir hayalet."

Seni incitecek kadar gerçekti, diye homurdandı. "Kahretsin, ya..." Sözünü kesti ve ben de ifadesine daha iyi bakmak için arkama yaslandım.

"Ne?" bastım.

"Senin bana olduğun gibi o da babama bağlıydı. Eğer bu bağ hala varsa, belki... kahretsin, belki de ona gitmiştir.

Bu fikirle boğazım düğümlendi. Korkunç bir düşünceydi. Kalbinde hâlâ Darius'un babasına bağlılığını taşıdığını. Ama eğer gölgeler gerçekten de kız kardeşimden geriye kalanları tüketmişse, onun o karanlık yola doğru çekilmesi mantıklıydı.

"Umarım öyle değildir," diye nefes verdim, şimdi ne yapacağımı merak ediyordum. Onu bulmam gerekiyordu ama beni öldürmek istese bile bulunacak bir şey olup olmadığını bilmiyordum. Belki de o sadece karanlıkla dolu bir kabuktu. Belki de yüzü sadece bir hatıraydı ve sözleri, emrini yerine getirmemizi sağlamak için tatlı yalanlardı.

Gölgelerde Tory'yi nasıl incittiğini düşündüm ve bu kadar pervasız olduğum için kendime lanet ettim. Blue'yu ona bu kadar yaklaştırdığın için. Onu bağışlaması bir mucizeydi...

Sonunda kalbim paramparça oldu ve kız kardeşimi kurtarabileceğimi düşündüğüm süre boyunca neredeyse iyileşmiş olan yarayı burkarak açtı. Beni tüm bedenimle kıran ve şimdi bedenimde peşimi bırakmayan kayıp geri gelmişti.

"Benden iç," diye talep etti Darius ama başımı salladım. "Lütfen, yapabileceğim en azından bu." Başını iki yana salladı ve elini saçlarıma geçirip beni kendine yaklaştırdı. Burnum boynuna değdi ve nabzının atışları bana bir Siren şarkısı gibi seslendi.

"Sana daha fazla acı vermek istemiyorum," dedim dişlerimin arasından, içimdeki açlığa rağmen kendimi geri çekmeye çalışarak.

"Yapmayacaksın." Beni kendine yaklaştırdı ve ben de bu dürtüye yenik düştüm, dişlerimi boğazına sapladım ve kanının baş döndürücü sıcaklığını tattım.

Gücünü ağız dolusu yutarken onu sabit tutarak inledim. Aramızdaki bağ keskinleşti ama ben Mavi'ye odaklandım ve Darius'la ilgili tüm hain düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Lionel'ın çarpık büyüsü uğruna güvenimizi asla kırmazdım.

Sonunda geri çekilecek gücü buldum ve aramıza biraz mesafe koyarak sırtımın üzerine çöktüm. Darius da yanımda sırt üstü yuvarlandı ve sessizce tavana baktık.

"Seni o mağarada gördüğümde düşündüm ki..." Darius boğazını temizledi. "Seni de kaybetmek üzere olduğumu düşündüm." Elimi tuttu ve ben otomatik olarak parmaklarımı onunkine bağladım. "Sensiz kaybolurdum. Her şey için çok üzgünüm. Babamın Clara için yaptıklarından dolayı."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak elini sıktım. "Ben de üzgünüm, Darius." Derin bir nefes verdi ve artık her şeyi söylemenin zamanı geldiğini düşündüm. Çünkü ölümle yaşadığım sürtüşme benim için pek çok şeyi perspektife oturtmuştu.

"Darcy Vega'ya aşığım," dedim ona bakmadan. "Ve o da beni seviyor."

"Biliyorum," diye yanıtladı Darius alçak sesle. "Onu o mağarada senin için ağlarken gördüğüm an anladım ve seni bu odaya onunla birlikte girerken gördüğüm an anladım."

Bu konuda nasıl hissettiğini tahmin edemiyordum, çenesi kilitlenmişti ve gözleri hala tavandaydı. Başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için beklerken kalbim küt küt atıyordu.

"Sana Tory ile takıldığın günü anlatmaya çalıştım ama sonra..." Kaşlarımı çattım, Vegas konusunda nasıl tartıştığımıza içim burkuldu. Şimdi ne kadar aptalca geliyordu.

"Onlar hakkında söylediklerim yüzünden senden nefret edeceğimi düşündün," diye tahminde bulundu kırık bir ses tonuyla. Cevap vermedim çünkü hala bu olasılık vardı. Başına gelenlerden sonra bile, bunun onlar hakkındaki görüşünü nasıl değiştireceğini bilmiyordum. Belki onlardan daha çok nefret ederdi. Ama o yapsa da yapmasa da rol yapmaktan bıktım. Ve Darius nasıl tepki vermeye karar verirse versin onunla başa çıkacaktım. Mavi için.

Aramızda bir sessizlik oluştu ve Darius elimi bıraktı. Bağırmasını beklerken kalbim sıkıştı ve ayağa kalkıp bana bakarken aklını yitirdi. "Onu asla bırakma, Lance. Son nefesine kadar onun için savaşıyorsun, duydun mu beni?

Oturmak için hareket ettim ve büyük bir rahatlamayla alnımı alnına vurdum. "Teşekkür ederim."

Omzuma vurdu. "Paylaşmak istediğin daha derin karanlık sırların var mı kardeşim? Neredeyse şafak söküyor ve yarın aramızda tek bir yalan olmadan başlayabiliriz.

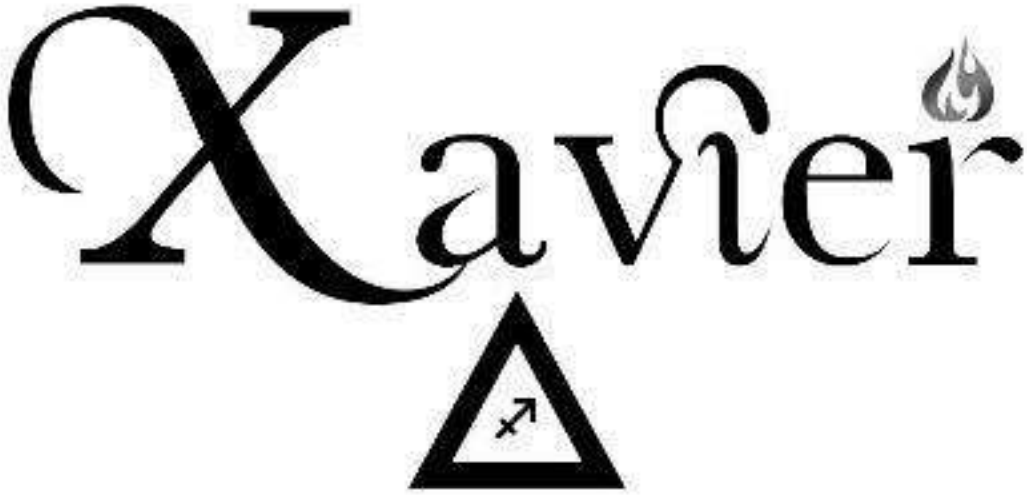
"Sadece bir tane," dedim kaşlarımı çatarak. Seth, Cadılar Bayramı partisinde bizi öğrendi. Nova'ya söylemekle tehdit ediyor, Darcy'ye ona eziyet etmek için her istediğini yaptırıyor."

Darius'un gırtlağından tehlikeli bir hırıltı çıktı. "Artık seni rahatsız etmeyecek."

İçimde bir rahatlama hissedip kalbimin etrafındaki düğümü gevşetirken başımı eğdim. Ama ben ve Mavi için bir umut ışığıyla, arkadaşım ve kız kardeşi için bir ömür boyu sefalet geldi.

"Darius," dedim ciddiyetle, bakışlarımı ona dikerek. "Olduğum her şey üzerine yemin ederim, kaderini değiştirmenin bir yolu varsa, onu bulacağım."

Ağzı seğirdi ama sözlerimin ona hiç umut vermediğini görebiliyordum. Bu yüzden onu tekrar kollarıma aldım ve kuşlar şafak vakti şarkı söyleyene ve güneş sanki bin ton ağırlığındaymış gibi gökyüzüne doğru sürüklenene kadar onu tuttum.

BEN*bulutların üzerinde özgürce uçuyor, süzülüyor, dönüyor, parıldayan güneşin altında yarışıyordu. Sonra karanlık bir şey görüş alanıma girdi ve bulutlar yoğun bir gölge tarafından tüketildi.*

Ağzımdan bir kişneme kaçtı ve gölgeler yaklaşıp ben göremez hale gelene kadar etrafımda kıvrılırken irkildim.

Odamdaki soğuk hava beni sararken sarsılarak uyandım ve titredim. İç çekerek yorganımı çenemin altına kadar çektim. Sipariş formlarıyla ailemin kanı kaynadı ve babam bana kızma nezaketini göstermeyi reddetti. İş gezileri için uzaktayken evin daha sıcak olmasını sağlayabiliyordum ama ne yazık ki o evdeydi.

Yılbaşı gecesi, topsuz bir Pitball maçı izlemek kadar eğlenceli geçmişti. Ben burada cehennemde yeni bir yıla doğru saniyelerin akışını sessizce izlemek için bırakılırken, ailem Tucana'da bir galaya katılmıştı. Tek iyi şey Sofia'dan bir mesaj şeklinde gelmişti. Tekrar okumak için yastığımın altından telefonumu çıkardım, ağzımın bir köşesinde bir gülümseme belirdi.

Sofya:

Yeni Yılınız Kutlu Olsun, Phillip! Umarım tüm hayallerin gerçek olur x

Umarım onlar da öyledir. Çünkü onlardan biri seninle buluşuyor.

Penceremin ötesinde ışık vardı ve komodinimin üzerindeki saat sabahın erken olduğunu gösteriyordu. Çoğu gün alarm kurma zahmetine girmedim, kalkmak için ne gerek vardı?

Annem bana Noel için yeni bir Xbox almıştı, bu yüzden en azından bu odadan bir şekilde kaçabilirdim. Ama oyun oynamaktan bıktım. Vega sarayında Düzen formuma geçtiğimden beri

ve karda herkesle oynayarak malikane arazisinin ötesine geçmeyi özlemiştim. Koşmak, uçmak ve bulutların arasından süzülmek istedim. değildi*adil*.

Yataktan kaydım, pencereye gittim ve perdeleri geri çektim. Kar dünyayı kapladı, gri gökyüzü hâlâ yere doğru tembel tembel dönen kabarık beyaz pullar salıyordu.

Karla kaplı çimlerin ötesinde karanlık bir figür gözüme takıldı ve durdum. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım ama pelerinliydiler, uzaktaki donmuş gölün kenarında duruyorlardı.

Babamı uyarmam gerektiğini düşünerek omzumun üzerinden geriye baktım ama arkamı döndüğümde gitmişlerdi. Onları ararken kalbim göğsümde atıyordu. Benim birkaç kat altımda, eve kadar karların içine bir yol oyulmuştu.

Sırtımı bir ürperti kapladı. Bir

şeyler doğru değildi. "Baba!"

Aradım.

Kanlı bir el pencereye çarptı ve korkuyla nefesim kesildi, kalbim düzensiz bir şekilde çarparken geriye doğru sıçradım. Bir kız pencere pervazına tırmandı, vücudu bir pelerin gibi etrafında dönen canlı bir gölgeyle sarılıydı. Kapşonu yüzünü ortaya çıkarmak için geriye doğru süzüldü ve en saf karanlığın gözleriyle karşılaştım. Ağzı ve çenesi kan içindeydi ve dudaklarında acımasız bir gülümseme vardı.*Vampir*.

"Baba!" Kapıya koştum ve pencerenin açılma sesi bana ulaştı.

Bir karanlık bulanıklığı yanımdan hızla geçti ve kız kolumdan yakaladı, beni döndürdü ve inanılmaz bir güçle beni kapıya fırlattı. Kendini bana bastırırken gözleri manik bir ışıltıyla parladı. Benden daha kısaydı ama ben daha Uyanmamışken Solaria'da bunun pek bir anlamı yoktu.

"Xavier!" Yanakları sırıtmaya dönüştü ve kollarını boynuma dolayıp bana sımsıkı sarıldı. "O kadar büyümüşsün ki, seni kardeşin sandım."

"Sen kimsin?" diye sordum, titreyen parmaklarımla arkamdaki kapı koluna uzanarak. Korkmak istemedim ama kahretsin bu kadın Resident Evil'den yeni çıkmış bir canavara benziyordu.

"Ben prensesim," dedi kulağını göğsüme dayamak için başını eğerek. "Ve sen de kralın oğlusun," diye soludu. "İçinde çok fazla güç var, onları hissedebiliyor musun?"

"Ne hissediyorsun?" diye sordum. Elimi kapı koluna dolamıştım ama içeri doğru açıldı.

"Gölgeler," diye mırıldandı ve etrafındaki pelerin karşılık olarak hareket etti, görünmez bir esintiyle hareket etti. İki parmağını göğsümde gezdirdi ve karanlık, uçlarımda dönerek içimdeki derin bir şeyi kendine çekti. Onları boynuma doğru yürütürken, içimdeki gölgeler bir mıknatıs gibi onu takip ederek beni tatlı kucaklamalarına çekti.

İçimdeki karanlık, şakağımda durduğu yere kadar kızın parmaklarını takip ederek paniğimi unuttum. Görüş alanımda kıvrıldılar ve kalbimin her nabzıyla güç içimde güm güm atmaya başladı.

"İşte," diye nefes verdi. "Onları saklamak zorunda değilsin. Serbest bırakılmak istiyorlar." "Sen kimsin?" tekrar sordum "Adınız ne?"

"Beni hatırlamıyor musun aptal?" Başını iki yana sallayarak geri çekildi. Ağzının etrafındaki kanı sildi ve bakışlarım yüz hatları üzerinde gezindi. Aniden onun peri burnunu ve yanaklarına dağılmış çillerini tanıdığımda dudaklarım aralandı. Ama imkansızdı. Darius bana Lance'in kardeşine ne olduğunu anlatmıştı. Şimdi nasıl burada olabilir?

"Clara?" Nefesim kesildi ve gözyaşlarının eşiğine bakarak hevesle başını salladı.

"Beni hatırlıyorsun!" Kollarıma geri döndü ve koşma fırsatını değerlendirmem gerektiğini fark ettim ama gölgeler beni sakinleştiriyordu.

Emir formunun gücüyle bana sarıldı ve hıçkırmaya başladığında nefesimi tuttum. Ah Xavier, o gitti. Gitti, gitti*gitmiş*"

"Kim gitti?" diye bağırdım.

"Kardeşim," diye burnunu çekti ve bir anda kendini tekrar toparladı. Gözyaşlarını silmek için geri çekildi ve sonra içini çekti. "Ölmesi gerekiyordu, hiç iyi bir kardeş olmadı."

"Bekle, demek istiyorsun*mızrak*?" diye sordum, paniğim yeniden su yüzüne çıkarken, kalbimin etrafında kayan gölgelerin arasından sıyrılarak.

Somurtarak başını salladı, sonra yanımdan kapı koluna uzandı. "Kana kana kan." Omuz silkti, beni o kadar sert bir şekilde kenara itti ki kapıyı açarken neredeyse düşüyordum. "Beni ona götür. Kralım nerede?"

İçimdeki gölgeleri çekiştirdiğini hissettim ve yavaşça nefes alarak onu takip etmek için koridora ilerledim. Gölgeler kederimi besliyordu ve sanki bir uçurumun kenarında durup düşmeyi bekliyor gibiydim.

Lance gitti. Onu öldürdü.

"Xavier!" dedi Clara kesin bir şekilde. "Beni babana götür." Ondan bir gölge kıvrımı çıktı, belime dolandı ve beni yanına çekti.

"Sana ne oldu?" diye sordum, sesim çok gergindi.

Gölgeler bana bu acıdan kurtulma sözü veriyordu, ama onlara kendimi çok fazla kaptırmak istemediğim için elimden geldiğince direndim. Darius'a odaklandım ve ona olan sevgimin beni olduğum kişiyle ilişkilendirmesine izin verdim. Kardeşimin en iyi arkadaşını kaybetmesi düşüncesiyle kalbim sıkıştı ve keder beni biraz daha keskinleştirdi.

"Karanlıkta kayboldum." Koridordan aşağıya doğru yürürken Clara bana döndü.

babamın ofisinden.

Gözlerinde yaşlar yüzdü ve bir an için büyürken tanıdığım kıza benziyordu. Lance ve Darius'la birlikte onunla bahçelerde oynamış, ormanda kamp kurmuş ve birlikte gölde yüzmüştük. O çok tanıdıktı ama onda da çok yabancı bir şeyler vardı. Sanki gölgeler onun bir parçasını kendileri için talep etmişti ve o parçası şiddetli bir yabancıydı.

Kardeşini gerçekten incitmişse... onu öldürmüşse... o zaman benim tanıdığım ve sevdiğim kız bu değildi.

Babamın ofisine gittik ve onu burada rahatsız edeceğim düşüncesiyle içim korkuyla doldu. Bunun gibi dünyayı değiştiren bir şey için bile. Bu içgüdüsel bir tepkiydi. Çünkü onu iş yerinde rahatsız etmek, yumruklarının öfkesiyle karşılaşmak demekti. Dönem. Ama bu sefer öyle olacağını düşünmemiştim.

Kapıyı çaldım ve Clara kolu tuttu. "Bekle-"

Kapıyı açmadan önce bir saniye nefesim kesildi.

Babam alaycı bir ifadeyle başını kaldırdı, ama Clara'yı gördüğü anda yüzündeki ifade birdenbire değişti.

"Kralım!" İleri atıldı, masasının üzerinden atladı ve kucağına indi.

Babam şaha kalkıp onu bir kükremeyle boğazından masasına çarptığında ağzım açık kaldı. Alevlerle dolu diğer eli havaya kalktı ve gözleri Emir formuyla yeşil parıldadı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?!"

Clara sanki onu incitmiyormuş gibi gülümsüyor, sanki sevgiyle kucaklaşıyorlarmış gibi koluna yapışmıştı. "Benim," diye tısladı. Clara. Senin Koruyucun."

Gölgeler kolunun etrafında dönerek onu onu serbest bırakmaya zorladı ve yüzü tanınmaya başladı. Sanki onu yakmış gibi kolunu çekti, sonra sağ kolunu o kadar sert kıvırdı ki yırttı. Orada Yengeç burcunun bir izini gördüm ve Clara kendi kolunu kaldırarak Babamın yıldız burcu Koç ile eşleşen bir kolu gösterdi.

Kaşlarımı çatarak kapıya döndüm. Clara, babama bağlı bir Vasi miydi? Ne zamandan beri?

"Yıldızların adına," diye soludu babası, masasının üzerinde yatan kızı çevreleyen gölgeleri içine çekerek.

Kanlı elleriyle ona uzandı ve adam benim burada olduğumu unutmuş gibi onu ayağa kaldırdı. Yüzüne düşen bir tutam saçı fırçalamak için uzandı ve yüz hatlarını incelemek için çenesini sertçe çimdikledi. "Bunca zamandır gölgede miydin?"

Kirpiklerinin altından ona bakarak başını salladı. "Seni hep hissettim, sana ulaşamadığım için acı çekiyordum. Sen de beni hissetmedin mi?"

Babam parmağını kolundaki işarete bastırdı. "HAYIR. Ama şimdi seni hissediyorum."

Ona neredeyse şefkatle baktı ve burada neye tanık olduğumdan emin olamayarak çenemi sıktım. Darius ve Lance'in aralarındaki bağdan dolayı garip bir bağ hissettiklerini biliyordum ama ben

bunun nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilmiyordu. Lance'i düşündüğümde, gölgeler yeniden yükseldi, göğsümü doldurdu ve acımı içti.

"Lance'i öldürdü," diye kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım ve babam kaskatı kesildi, gözleri bana dikilmişti. "Ne?" vahşice hırladı ve Clara geri çekildi.

Clara savunmaya geçerek, "Ağabeyim gelip beni kurtarmadı," dedi. "O*terk edilmiş*Ben." Lionel onun bileğini kavrayarak dişlerini gösterdi. "Bana bunun doğru olmadığını söyle!"

Onun sıkı tutuşundan yüzünü buruşturdu ve gölgeler kolunu sararak onu kendinden uzaklaştırmaya zorladı. Babam güçlükle yutkundu, ona bakarken gözleri endişeyle parlıyordu. Delicesine güçlüydü. Bir tehdit. Ve zihninin bu konuda ne yapacağını hesapladığını görebiliyordum.

"Kana ihtiyacım vardı," diye tısladı Clara, içinden saf bir karanlık dökülüyordu. Parmağını babasının göğsüne bastırdı ve boğazından bir hırıltı çıktı. “Değil mi*cesaret etmek*beni azarla Sen benim kralım olabilirsin ama ben Gölge Prensesim!"

Vay be.

Babam onun elini tutmak için uzanarak ifadesini geliştirdi. "Affedin beni Prenses," dedi yumuşak bir mırıltıyla ve çenem neredeyse yere değecekti. Kimseyle güzel konuştuğunu hiç duymadım. Kibarca belki, ama*güzelce*? Hiç şansı yok.

"Banyo yapmak istiyor olmalısın?" o önerdi. "Sana yeni kıyafetler getirtebilirim, ister misin?"

"Evet," dedi Clara hevesle. "Yaşadığım günden sonra ihtiyacım olan şey bu."

Lionel onu kapıya doğru yönlendirdi, yaklaşırken bakışları tekrar bana çevrildi. "Kardeşini ara," diye mırıldandı. "Bu konuda bildiği her şeyi öğren."

O onu koridorda yönlendirirken atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak başımı salladım ve o yürürken kolunu okşayarak kendi kendine mırıldanmaya başladı.

"Seni her zaman koruyacağım," diye şarkı söyledi ona.

Benden uzaklaştıkça, gölgeler daha çok kontrolüm altına giriyordu. Onları uzaklaştırdım ve vücudumun girintilerine daha derin battıkları an, keder üzerime yıkıldı. Dengemi sağlamak için kapı eşiğine yaslandım, Lance'in ölümü düşüncesiyle göğsüm eziliyordu. Bana ve kardeşime iyi bir arkadaştan daha fazlası olmuştu, o*aile*.

Kendimi hareket etmeye zorlayarak odama geri döndüm ve kapıyı kapattım. Titrek bir nefes alıp yatağıma yürüdüm, telefonumu alıp Darius'u aradım. Cevap verene kadar onu üç kez aramak zorunda kaldım ve aradığında homurdandı.

Darius'u mu? nefesim kesildi. "Ne oldu? Lance gerçekten öldü mü? "Ne?"

Darius homurdandı. "Bunu sana kim söyledi?"

Ağzım bir saniye açılıp kapandı çünkü bunun kulağa çılgınca geleceğini biliyordum. “Clara

Orion burada," diye fısıldadım, sanki duvarlar dinlemek için eğiliyormuş gibi.

"Kahretsin, onun babama gitmesinden korktum,"

diye tısladı. "Neler oluyor?" Ben yalvardım.

"Gölge Diyarından geri getirdiğinde Lance'i neredeyse öldürüyordu," diye açıkladı Darius.

"Neredeyse?" O umut ışığına tüm kalbimle sarıldım.

"O iyi," dedi Darius, sesinde bir ağırlık vardı. "Ama yakın bir

çağrıydı." "Yıldızlar adına Darius, neler oluyor?"

Onu nasıl geri getirmeyi planladıklarını, babası onları gölgelere gönderdiğinde Clara'nın Vega ikizleriyle nasıl bir bağ kurduğunu açıklamaya başladı. Bu deliliği işlemeye çalışırken aklım dönüyordu.

Darius kalın bir sesle, "Xavier... dün gece olanların hepsi bu değil," dedi ve ses tonundaki bir şey kanımı dondurdu.

"Fazlası var?" Ne söyleyeceğinden korkarak sordum. Derin

bir iç çekti. "Roxy Vega ve ben Kutsal Anımızı yaşadık."

İçimde umut filizlenirken telefonu kulağıma sıkıca bastırarak donakaldım. Bu, kilometrelerce karanlıkta bir güneş ışınıydı. Ağabeyimin kendisi için talep edebileceği bir parça mutluluktu. Hiç kimse bunu çürütemezdi, babam bile.

"Eşim olmayı reddetti," diye zorladı Darius ve kalbim binlerce pürüzlü parçaya ayrıldı. “Biz Yıldız Hayız.”

"Hayır," diye talep ettim, kesinlikle reddettim. Bu doğru değildi.

"Evet," dedi Darius sessizce ve neredeyse kalbinin kırıldığını

duyabiliyordum. "Bir yolu olmalı-"

"Mümkün değil," dedi açıkça. “

Darius”

“Xavier...Yakında eve geleceğim. O zaman konuşabiliriz.”

"Elbette," diye mırıldandım. "Çok üzgünüm Darius."

Hat kesildi ve dizlerimi göğsüme bastırarak yere düştüm. Gölgeler yakındı, duygularımın kenarlarını kemiriyor, acıyı almalarına izin vermem için yalvarıyorlardı. Ama tüm hayatımı, olduğum kişinin reddedildiği ve dövüldüğü bir çatı altında yaşamıştım. Gerçek beni babamdan nasıl koruyacağımı biliyordum. Ve eğer onu ondan saklayabilirsem, gölgelerden saklamak kolaydı. Şu anda ben olmak çok yazıktı.

BENLance'in yatağının kenarına tünediğimde Atlas'ımı kucağıma indirdim, kardeşimin kalp ağrısı kulaklarımda çınlıyordu. Ve bu onun sonu bile değildi. Şu andan itibaren karşılaştığım her insandan aynı sorularla, aynı umutsuzlukla, aynı acımayla karşılaşacaktım, ta ki onlar öğrenene kadar. O noktada acımanın kaybolacağını tahmin ettim, ama asla gerçekten gitmeyecekti.*Zavallı Darius Acrux, gücü o kadar çok istiyordu ki bu, kendisine sunulan tek iyi şeyi yok etti.*

Derin bir nefes verdim ve Lance'e bakmak için döndüm. Uyurken alnı acıyla kırışmıştı ve dün gecenin dehşetini yeniden yaşadığını ancak hayal edebiliyordum. Sonunda kız kardeşini gölgelerden geri alıp ona sırt çevirmesini, onu öldürmeye çalışmasını...

Bunu düşündükçe içim öfkeyle yanıyordu. Bu sefil dünyada kendime ayıracak pek bir şeyim kalmamış olabilir, ama ona sahiptim. Ve buna izin vermeyi reddettim. Düzeltmek bana da pahalıya mal olsa bile.

Ayağa kalktım, eşofmanımı düşürdüm ve odayı geçip pencereden dışarı süzülürken onları Atlas'ımın etrafına sardım.

Evinin etrafından dolandım ve üzerimi değiştirecek yerim olan arka bahçesine yöneldim.

"Merhaba koca oğlan!" Washer cıvıldadı ve etrafıma baktığımda onu Orion'un yanındaki bungalovda, kaşlarını sallayarak penceresinden dışarı bakarken buldum. Sikini cama bastırmış halde kıçıyla çıplaktı, ama şu anda şovda kendi ıvır zıvırım olduğu için bu konuda bir bok söyleyemeyeceğimi tahmin ediyordum.

"Muhafızımı görmem gerekiyordu," diye homurdandım ona, omzumun üzerinden geriye bakarak ona dik dik baktım ve dönüp ona tam bir gösteri yapmayı reddettim.

"Yaramaz, yaramaz," diye azarladı, kalçasını sallarken parmağını bana doğru salladı ve aleti cama sürtündüğünde cam gıcırdadı. İyi ki sende şehvet hissetmiyorum yoksa masal anlatmak zorunda kalırım.

Homurdandım ve eşofmanımı ve Atlas'ı yere düşürürken bakışlarımı ondan kaçırdım.*lanet*

sapık.

"Aslında... senden aldığım tek şey, en güçlü...*çaresizlik*..." Dişlerimi gıcırdattım ve zihinsel kalkanlarımı sıkıca yere indirdim.

"İşini sürdürmek istiyorsan lanet olası kafamdan uzak durmanı öneririm, seni güneşte pişmiş, budama çuvalı," diye hırladım, ona tekrar ters ters bakmak için etrafa bakınırken.

"Oğlum!" Washer'ın nefesi kesildi, bakışları gözlerime odaklandı ve bakışları korkuyla doldu. Kalbim sıçradı, battı ve tozdan çok daha önemsiz bir şeye dönüştü. "Gözlerin! Sen-"

Hızlı hareket ettim, kemiklerim genişlerken ve cildim Ejderha formuma uyum sağlamak için gerilirken, uzuvlarımdan ateş yayılıyordu. Dört pençeli ayak yere çarptı ve benden çıkan homurtu onu susturmaya yetti.

Eşofmanımı ve Atlas'ı dişlerimin arasına aldım ve olabildiğince hızlı uçmaya başladım.

Sorunlarımdan kaçmak daha önce bana hiç bu kadar yardımcı olmamıştı ama bu saçmalıkla uğraşmak zorunda değildim. Roxy ile benim aramda olanlar... bizimdi. Berbat, ham ve kanayan olması önemli değildi, yine de bizimdi. İçte ve dışta onun tarafından işaretlenmiştik ve farklı olmasını ne kadar dilesem de, bu onu değiştirmedi.

İçimdeki ıstırabın bir kısmını söndürmeye çalışırken çenelerimden ateş fışkırırken gökyüzünde hızla koştum ama bu sadece daha şiddetli bir şekilde alevlendi.

Ignis Evi'ne uçtum, son saniyede açık pencereme doğru fırladım ve odamın ortasında durmadan önce Fae kılığında birkaç adım ileri koştum. Eşofmanım ve Atlas ayağımın dibindeki halıya yuvarlandı ve içimdeki öfkeyi yatıştırmaya çalışırken derin bir nefes aldım. Yaralanma.

Bakışlarım yatağıma takıldı ve bütün gece Roxy'yi kollarımda tutmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamadan edemedim. Nasıl bu kadar kör olmuştum? Bunu hissetmiştim. Uyanışından sonra Orb'a girdiği andan itibaren onu ilk gördüğüm andan itibaren ona doğru bu çekimi hissetmiştim. O zaman benim için bir araya gelmeliydi. İkiz kardeşinin yanında durmuştu, ikisi ayna görüntüsü gibiydi ve yine de tüm dikkatim ona odaklanmıştı. O ilk saniyeden beri onun için can atıyordum, o zamandan beri her sessiz anında onu incelemiştim. The Orb karşısında veya Elemental derslerimizde onu kaç kez oturup izlediğimi muhtemelen bilmiyordu. Ne zaman bir odaya girse, ona gitme ihtiyacıyla tenim nasıl da karıncalanıyor ve yanıyordu. Ve lanet olası bir aptal gibi, tüm bu istek ve arzuları tam olarak babamın benden yapmamı istediği şeye kanalize etmiştim. Onu incitmek, ona saldırmak, onu yok etmeye çalışmak. İçimdeki her şey beni ona aşık olmaya yöneltmişti ama onun zehrinin onu nefrete dönüştürmesine izin vermiştim. Ne için?

Güç.

Onunla yalnız olsaydım, gücün ne anlamı vardı? Geceleri beni ısıtmıyordu. olmaz

bana gerçekten istediğim kahrolası şeyi ver. Hayatım boyunca birçok yönden yalnız hissettim. Ve o da öyleydi. Ama bir araya gelmek yerine, kendimizi uzaklaştırdık ta ki...

Sert bir nefes verdim ve zihnimi Roxy Vega'dan ve onun olabileceği her şeyden uzaklaştırdım. Bunun için kendime işkence etmenin bir anlamı yoktu. Hiç şüphe yok ki yıldızlar, ben kendim üzerinde durmama gerek kalmadan, yeterince derinlemesine ilgileneceklerdi.

Ve artık kendim için yaşayacak hiçbir şeyim kalmamış olabilir. Ama sorun değildi. Artık kendimi adayabileceğim başka şeyler vardı. Clara Orion'un sürünerek çıktığı ve bir daha geri dönmediği cehenneme geri dönmesini sağlamak gibi.

Gölgeler cildimin altında keskin bir şekilde yaladı ve onlar parmaklarımın arasında kıvrılırken, yukarı ve kollarımın etrafında kıvrılırken ve kalbimdeki acıyı yakarken ve odaklanmamı sağlarken etimi öperken onları kucakladım. Gücün gerçek çağrısını anladılar. Ve içimdeki karanlıkla ziyafet çekmelerine izin verirken, ona her zaman sahip olduğum susuzluğu kavramak yeterince kolaydı.

Bazen babama çok benzediğimden korktum. Böyle anlarda içimdeki o yozlaşmanın tadını çıkarırdım.

Kalbim atmayı bırakana kadar tenimin altında gölgeler oluştu. Ağrıyı kesmedi, tamamen değil; Tüm Gölge Diyarı'nda bu acıyı bastırmaya yetecek kadar gölge olduğundan şüpheliydim ama odaklanmam için yeterliydi.

Odayı geçtim ve çekmecemden bir kot pantolonla siyah bir eşofman çıkardım, çabucak giyindim ve bir çift botu da tekmeledim.

Yatağımın ayakucundaki sandık açıktı ve ona doğru ilerledim, ellerimi altın paralar ve mücevher yığınlarına daldırdım ve mücevherlerle gizlenen karanlığı ararken büyü tazelememin titreyen nabzının tadını çıkardım.

Tükenmekte olan hançerime eşlik eden o ham enerji hissine kilitlenmek sadece bir dakikamı aldı ve kara büyü beni çağırırken onu hazinin merkezinden coşkulu bir iç çekişle çektim.

Bıçağı sihrimle gizlemeye çalıştım, onu kalçama bağladım ve sahip olduğum her damla yeteneği onu gözden gizlemek için harcadım. Üzerine illüzyonlar yerleştirdim ve ona bakan herkesin tekrar başka yöne bakmasını sağlamak için gizleme büyüleri yaptım. İyice saklandığından emin olduktan sonra üst çekmecemden bir kese yıldız tozu almak için hareket ettim ve sakinleştirici bir nefes aldım.

Kendime yeniden altın takılar takmak biraz cezbediciydi. Lance'in benden beslenmesine izin verdikten ve yeniden doldurmak için yalnızca birkaç saat harcadıktan sonra, bir kez daha azaldım, ama yapmam gereken şey için yeterli olmalıydım. Güzel olmayacaktı. Hızlı, acımasız ve gerekli olurdu. Clara Orion bir zamanlar olduğu kız değildi. Bundan şu anda herhangi bir şeyden emin olduğumdan daha emindim. Bundan önce asla Lance'i öldürmeye çalışmazdı. Şu anda derisini giyen her kimse, o değildi. Gölge Diyarından bir çeşit canavarı geri getirmişlerdi ve ben hayatımı seve seve riske atardım.

onu babamın pençelerinden kurtarmak için.

İş bittiğinde Lance'in beni affedebileceğini umuyordum.

Derin bir nefes aldım ve evimi düşünerek yıldız tozunu başımın üzerine attım. Acrux Malikanesi bana hiç ev gibi gelmemişti. Ama büyüdüğüm yer orasıydı, bu yüzden heybetli duvarlarına yapışan korku ve korku bulutuna rağmen, gerçekten evim olduğunu tahmin ettim.

Zodiac Academy'deki odam bir anda yok oldu ve yıldızlar beni alıp götürürken etrafımda parıldadılar. Bir an için onların fısıldaştıklarını, alay ettiklerini, komplo kurduklarını işittiğime yemin edebilirdim ama sonra botlarım Acrux Malikanesi'nin yolunun eteğinde karın içine battı ve yine fışkırarak gözden kayboldular. Şimdi bana komplo kurarlarsa şaşırmayacağımı tahmin ettim. Bana verebilecekleri en büyük hediyeyi teklif etmişlerdi ve ben bunu o kadar sabote etmiştim ki Roxy bunu geri çevirmişti. Onun yerine lanetlendiğimi sanıyordum.

Bakışlarımı tüm kabuslarımın yaşadığı eve çevirdim ve çenem setimle uzun araba yolculuğuna çıktım.

Kapısı bir Ejderhayı kabul edecek kadar büyük olan devasa girişe doğru ilerlerken güvenlik görevlileri beni fark etti ve saygılı bir şekilde başlarını salladılar.

Hiç şüphe yok ki Jenkins'e geldiğimi bildirmek için bir mesaj göndermişlerdi ve tam Ejderha büyüklüğündeki canavarın içine yerleştirilmiş daha küçük kapıya geldiğimde, Jenkins kapıyı çekip açtı.

"Efendi Darius," diye mırladı, başını öne eğdi. "Ne beklenmedik bir zevk." "Babamla konuşmam gerek," dedim havadan sudan konuşmaya gerek duymadan.

Jenkins baştan aşağı babamın erkeğiydi, ben büyürken beni birden fazla kez dövmüştü, en ufak bir çizgiyi bile aştığımda beni hep ispiyonlamıştı. Ve masallarıyla beni neye mahkum ettiğini de çok iyi biliyordu. Annemin beni pek çok kez iyileştirdiğini görmüştü. Tek kelime etmedi, sadece dudaklarını büzdü ve sanki üzerine kan dökerek onu gücendirmişim gibi parke zeminlerdeki kanı temizledi. Sanki bastığım toprağa tapıyormuş gibi sırıtarak ayaklarımın önünde eğilmeye devam etse de, aile uşağıyla aramda kesinlikle sevgi kaybı yoktu.

"Elbette. Sigara içme odasında kendini rahat ettirmek ister misin, ben de seni ne zaman ağırlayabileceğini göreceğim-" Jenkins başını yayından kaldırdı ve konuşurken benim bakışlarımla buluştu, siyah halkaları alırken şoktan ağzı açık kaldı. irislerimi çevreleyen.

Kaçınılmaz soruya katlanmak zorunda kalmadan önce, Xavier geniş merdivenlerin başında önümde belirdi, eli altın tırabzanı o kadar sıkı kavramıştı ki parmak boğumları tenimde bembeyaz parlıyordu.

"Buna inanmak istemedim," diye soludu, yüz hatları içimi delip geçen bir kalp kırıklığıyla çizilmişti.

Ağzımı açtım ama dudaklarımdan hiçbir şey çıkmadı ve bir dakika sonra merdivenlerin dibine geldi.

ve boğuk bir hıçkırık kaçarken kollarını bana doladı. Kucaklaması canımı yakıyordu ve bir an için tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp ağabeyimin kollarında olmanın verdiği küçük rahatlığı kabul etmekti.

"Anlamıyorum," diye fısıldadı, bana bakmak için geri çekilirken. Yine de eskisi kadar başını eğmek zorunda değildi. Babamın ihmaline rağmen, Xavier bir adama dönüşüyordu ve bedeninin altında gizlenen bir Ejderha olmamasına rağmen, bakışlarında hala direncinden bahseden bir güç vardı. Bu evde kalın bir deri geliştirmeden ve acıyı güce yönlendirmeyi öğrenmeden hayatta kalamazdın. “Neden hayır desin ki? Seni seviyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum, aranızda hissedebiliyordum, ben-”

"Yeter," diye homurdandım, kalbim hızla atıp parçalanırken. "Gördüğünü sandığın her neyse, o değildi. Beni çekici bulmuş olabilirdi ama beni yeterince net görüyordu. Gözlerini ruhumun içinde gizlenen iblisle kilitledi ve ona bağlı olmaktansa benden uzak durmasının daha iyi olacağını biliyordu.

"Darius!" Xavier'in nefesi kesildi. “Öyle söyleme! Onun olmamasının daha iyi olduğuna cidden inanamazsın-” “Bu beklenmedik ziyareti neye borçluyuz?” Babamın soğuk sesi bizi parçaladı ve Xavier kenara sıçrayarak beni bıraktı. Bu evde yumuşaklık hoş görülmezdi. Kendi annemiz bizi kucaklamayı uzun zaman önce bırakmıştı ve ikimiz arasındaki aleni sevgi gösterileri daha sonra cezayla sonuçlanacaktı.

Merdivenlere bakmak için arkamı döndüğümde derin bir nefes aldım. Jenkins gitmişti, açıkça babama benim burada olduğumu söylemek için kaçmıştı ve annem de gelmişti.

Tereddüt etmeyi reddettim ve merdivenlerin başında duraksayan ikisine bakarken çenemi kaldırdım. Doğruca annemin gözlerinin içine baktım ve o benimkini çevreleyen siyah halkaları algıladığında boğuk bir çığlık kaçtı.

En üst basamaktan sendeleyerek indi ve kaşlarım şaşkınlıkla kalkarken bana doğru koştu.

"Bu nasıl oldu?!" bana yaklaşırken ağladı, elleriyle yüzümü kavradı, bakışlarımı kendi gözlerine indirmeye zorladı ve derin kahverengi gözlerinde yaşlar yüzdü.

Annem güzel bir kadındı, ama ondan gerçek duyguya yakın bir şey görmeyeli uzun zaman olmuştu. Yürüyen, konuşan, babasının kolundan sarkan ve etkilemek istediği insanlara kirpiklerini kırpıştıran güzel bir oyuncak bebek gibiydi. Bir keresinde, siyasi anlaşmalar yapmak için onu arkadaşlarına ödünç verdiğine ve Konsey'deki gündemine destek vermeleri karşılığında onunla bir gece geçirmelerine izin verdiğine dair bir söylenti duymuştum. Buna inanmak istememiştim ama soğuk, alaycı bir yanım bunun doğru olduğundan neredeyse emindi. Ve onun bu konuda ne hissettiğini söylemem imkansızdı. Ya da çoğu zaman herhangi bir şey hakkında herhangi bir şey hissedip hissetmediğini.

Ama şu an bana kalbi yerinden çıkacakmış gibi bakıyordu. Sanki benim başıma gelen bu şey onun da başına gelebilirmiş gibi.

"Kimdi?" Babam sordu ve gözleri cevap için susuzlukla parlarken bakışlarım ona çevrildi. Belli ki kalbi kırılmamıştı. Aslında, bir tane olduğundan bile şüpheliydim.

Ona cevap vermek için annemden uzaklaşırken acımı ondan saklamaya çalışarak, acımın bir kısmını bastırmak için kullanırken gölgelerin tenimin altında gevşemesine izin verdim.

"Roxanya Vega," diye homurdandım, adı yutulamayacak kadar acı bir hap gibi dilime yapışmıştı.

Babamın dudakları acımasız bir sırıtışla kıvrıldı, gözleri zaferle parlıyordu ki bunu anlayamadım.

"Böylece emirleri iyi bir şekilde alabilir," diye mırıldandı.

"Bu ne anlama gelir?" diye sordum, elim yumruk şeklini alırken Ejderham derimin altında kaydı ve ona doğru merdivenlerden yukarı çıktım.

"Yalnızca Noel'de ona nasıl baktığını gördüm," diye yanıtladı omuz silkerek. "Ben de onu ikinizin iyi bir eşleşme olmadığı konusunda uyardım. Bu konuda benimle aynı fikirdeymiş gibi görünüyor."

"Onu bana bunu yapması için sen mi zorladın?" Alçak bir tonda sordum, bakışlarında çirkin bir gerçek yer değiştirdiğinde ve bu olasılık kalbimi hoplattı. Olanları değiştirmeyecekti ama bana gerçekten hayır demek istemediğini bilseydim, bu *bir şey*...gerçi bunu düşünürken buna gerçekten inanmadığımı biliyordum. Kalbimi göğsümden söküp aldığında yeterince açık konuşmuştu. Neyi ve neden seçtiğini tam olarak biliyordu. Ve ben de biliyordum. Bu kaderi ondan hak etmiştim. Başka bir şeyin hayalini bile kuramayacak kadar çok kez başarısız olmuştum.

"Saçmalama," diye yanıtladı babam. "Neden kendi oğlumun bu kadar mutsuz olmasını isteyeyim? Ayrıca, senin bir kızla çiftleşeceğini nasıl tahmin edebilirdim ki? *Vega?*" Alay etmesi bende ona yumruk atmak istedi ve yumruğumu sıktı ama kendimi tuttum. Henüz babamla yüzleşmeye hazır değildim. Buraya yapmaya geldiğim başka bir şey daha vardı.

"Clara'nın sana geldiğini biliyorum," dedim, terslemeden önce konuyu değiştirerek. "Lance, onu Gölge Diyar'dan geri döndürmek için savaştıktan ve onu öldürmeye çalıştıktan sonra."

Babam bununla nereye varmak istediğimi anlamış gibi kaşlarını kaldırdı ve açıkça onu takip etmeye niyeti yoktu.

"Evet. Ona bir teşekkür borcum var. Koruyucum bana sağ salim geri döndü." Soğuk gözlerindeki heyecanı kaçırmak imkansızdı ve etimin altındaki gölgeler, onu parçalama arzusuyla aç bir şekilde kıpırdandı.

"O neredeyse *ölü* diye hırladım. "Açıkça aklını kaçırmış ve-"

Arkasındaki koridorda bir kapı gürültüyle açıldı ve bir hareket bulanıklığı bana doğru gelirken başımı kaldırdım.

"Darius!" Clara ciyakladı, bana öyle bir hızla ateş etti ki, benimle çarpışmadan önce çarpmaya zar zor hazırlanabildim.

Kollarını ve bacaklarını etrafıma doladığında ve giydiği ince cübbe çıplak vücudunu ortaya çıkaracak şekilde açılınca tırabzana çarptım.

Dokunuşuyla içimdeki gölgeler kükredi ve tenimin altında canlandı. Bir an için, dizlerimin bağı çözüldüğünde onlar beni kör etti ve o bana binerken onun altındaki basamaklara yığıldım.

Nefes nefese kaldığımda ellerini saçlarıma itti ve bakışlarını onunkilerle buluşturmak için yukarı kaldırdı. Bir zamanlar kız kardeşim gibi sevdiğim kız bana tepeden bakıyordu ama yüz hatları keskinleşmişti, solgun teni neredeyse yarı saydamdı ve teninin altında zonklayan siyah damarlar vardı.

"Bak ne kadar büyümüşsün," diye soludu Clara, sesi neredeyse çocuksuydu, ama keskin bir karanlık beni onun artık aynı kız olmadığı konusunda uyardı. "Çok büyük ve güçlü, baban gibi." Elleri göğsümde, kollarımda gezindi, dokunduğu her yerde içimdeki gölgelerden bir karanlık kabarmasını ateşledi.

Onlar tarafından hareketsiz kaldım, ona bakarken uzuvlarım kilitlendi. Kucağımda kıvrandı ve tüylerim diken diken çıplak vücuduna bakarken kaşlarımı çattım. Soluk teninde neredeyse dövmeleri andıran izler vardı ama teninde kıvranıp dans ediyor, canlı gölgeler gibi bir yerden bir yere hareket ediyorlardı.

"Sorun nedir, Darius?" nefes aldı, o kadar yakınına eğildi ki nefesi dudaklarıma çarptı ve dilimi is ve tebeşir tadı kapladı. "Kalbin Roxanya için mi kanıyor?"

Parmağıyla göğsüme kalbimin yukarısına bir haç çizdi, tırnağı eşimi döverek derimi ısırdı ve kanın akmasına neden oldu.

"Gölgelere teslim olursan onu unutursun," diye fısıldadı. "Ve sonra istersen onu birlikte yok edebiliriz..."

Dudakları benimkilere değdi ve derin bir hırıltı göğsümde çınlarken, Ejderha ateşi uzuvlarımdan aktı ve tenimin altına sürdüğü gölgeleri yaktı.

Bu yaratık Lance'i öldürmeye çalışmıştı, o esmerdi, çarpıktı ve babama bağlıydı. Burada olmakla neden olabileceği tek şey daha fazla acıydı. Ve bunun olmasına izin vermeyi reddettim.

Dudaklarını benimkilere daha sıkı bastırdı ve ben de hançeri doğrudan karnına saplamadan önce kalçamdan çekip aldım.

Parmakları son anda bileğimi yakaladı, saldırımı durdururken inanılmaz derecede güçlü bir şekilde kavradı ve gölgeler o kadar yoğun yükseldi ki karanlığın ortasında ondan başka hiçbir şey göremedim. Dişleri dışarı çıktı ve bana doğru hamle yaptı ama diğer elimi çoktan aramıza atmıştım.

Ateş, bir patlamanın gücüyle ona çarptı ve etrafını gölgeler sararken merdivenlerden aşağı yuvarlanarak üzerimden düştü.

Babam durmam için bağırdı ama merdivenlerin başında kaldığı için müdahale etmedi.

mücadelemizi izliyoruz. Annem ve Xavier giriş salonunun ötesindeki koridorda güvenlik için koşmuşlardı ama benim gözüm sadece arkadaşımı öldürmeye çalışan canavarı görüyordu. Öfke beni bir cehennem gibi tüketti, kederimle ziyafet çekti ve kaslarım kasılırken ve sihrim derimin altında yanarken kederim için bir çıkış yolu sağladı.

Hançeri düşürdüm ve ona buzdan mızraklar ve sahip olduğum her damla güçle bir ateş cehennemi fırlatarak peşinden atılırken öfkeyle kükredim.

Clara ıstırap içinde çığlık attı ve bir an için onu bitirmeyi başardığımı sandım ama ben daha avantajımı kullanamadan, gölgeler ondan şaha kalktılar ve uzuvlarıma dolandılar.

Geriye savruldum, gölgeler etrafımda dolanıp içime girmeye zorlarken, boğularak, boğularak boğulurken, acı dolu bir çığlıkla duvara çarptım. Kalbimin ıstırabını parçaladılar ve içimde barındırdığım acının keskinliğini, ruhumu etimden ayıran hiç bitmeyen bir sel halinde içimden döktüler.

Tüm başarısızlıklarımın ıstırabını, hayalini kurduğum ve asla sahip çıkamayacağımı bildiğim tüm umutsuzluklarımı hissetmekten başka hiçbir şey duyamıyor, hiçbir şey göremiyor, hiçbir şey yapamıyordum.

Beni içten dışa yiyor, içimdeki tüm iyi şeyleri tüketip yutuyor ve uzuvlarımda ıstırap gürlerken her nefret dolu, acımasız parçamı derimin yüzeyine çekiyordu.

"Yeter Clara," babamın sesi gölgelerin sisini yardı ve birdenbire geri çekildiler. "Sonuçta artık sadece bir varisim var."

Dünya tekrar odak noktasına geldi ve kendimi merdivenlerin dibinde sırt üstü nefes nefese buldum, Clara artık çıplaklığını gizleyen bir gölgeler pelerini ile üzerimde dikiliyordu.

"Bu pek hoş değildi, Darius," diye somurttu. "Ben Gölge Prensesim ve sen bir prenssin. Birlikte mutlu olmalıyız."

"Siktir git," diye soludum. "Lance'i öldürmeye çalıştın."

Üzgünüm, dedi, sesi hiç de üzgün görünmüyordu. "Ama o kötü, kötü bir kardeşti. Babam bana ona ihtiyacımız olduğunu söyledi, bu yüzden onu bir daha incitmeyeceğim.

"Babacığım? Baban öleli uzun zaman oldu, Clara," diye homurdandım, sihrime uzanmaya çalışırken onun tüm gerçeklik duygusunu yitirip yitirmediğini merak ettim ama hepsi gitmişti. Tamamen dinlenmiştim ve onun insafına kalmıştım.

"Aptalca, bana babalık yapan adamı kastetmiyorum." Kıkırdadı ve babamın ayak sesleri yaklaşırken kaşlarımı çattım ve o da tepemde dikildi.

"Clara benim için küçük bir lakap takmış," dedi babam hafiften, bu hiç de tuhaf değilmiş gibi. Clara, bakışlarında yüzen hayranlıkla ona bakmak için döndü, parmak uçlarına basarak dudaklarına bir öpücük kondurdu ve eli onun kemerinden aşağı indi ve onun ıvır zıvırını kavradı. Babamın ona attığı bakış, buna hiç aldırış etmediğini söylüyordu ve ben de ağzımdaki kusma dürtümle mücadele ettim.

"Karın burada," diye hırladım, arkasından annem ve Xavier'in durup neler döndüğünü bilmiyorlarmış gibi bizi izledikleri yere baktım.

Babam sadece omuz silkti. “Bir Vasi ile Koğuşları arasındaki bağ, diğer tüm taahhütleri aşar. Bunu Lance ile olan ilişkinden iyi bilmelisin. Catalina, Clara ile olan bağımın ihtiyaçlarının karşılanmasına açık."

Annem buna cevap vermedi, endişeli bakışları sanki tüm bunlarda umursadığı tek şey iyi olduğumdan emin olmakmış gibi bana dikildi.

İğrendiğimin yüzüme karalandığından emindim ama umursuyor gibi görünmüyorlardı. Clara onun kızı olacak kadar gençti - eğer artık gerçekten Clara ise. Eskiden tanıdığım kızın gözlerinden parladığını kesinlikle görmedim.

"Sadece üzgün olduğunu söyle Darius, tekrar arkadaş olabiliriz," diye sordu Clara somurtarak.

"Siktir git."

“*Söyle,*Babam tersledi ve ses tonuna o kadar kalın bir Karanlık Zorlama halkası işledi ki itaat etmekten başka çarem kalmadı.

"Üzgünüm." Söz dudaklarımdan döküldü, ama hangi küçümsemeyle söylendiği herkesin duyacağı kadar açıktı.

Yine de Clara bunu umursuyor gibi görünmüyordu ve soğuk dudaklarını tekrar benimkilere değdirinceye kadar omurgamı bükmeden önce gölgelerini kullanarak beni tekrar ayağa kalkmaya zorladı.

"Her şey affedildi," diye soludu geri çekilirken, hançerimi gelişigüzel bir şekilde elime geri alırken, sanki onu tekrar kullanmamdan hiç korkmuyormuş gibi. "Ve Lance'e şimdi onu da affettiğimi söyle. Babam yapmam gerektiğini söylüyor.

"İyi." Koridordan sigara içme salonuna doğru ilerlerken babam onun elini tuttu ve onu benden uzaklaştırdı ve hepimiz peşinden gittik.

Öfke ve yenilgi mideme saplanıp her zamanki gibi tekrar hizaya girerken, hançeri kemerime geçirdim. Ama yakında bir gün, bu trendi kırmaya kararlıydım.

Xavier endişesini ifade etmek için bana kocaman açılmış bir ifade verdi ama ben umursamadım. Bedenimdeki fiziksel acı, kalbimdeki bağırsak burkan ağrının yanında hiçbir şeydi zaten.

Lance ve Clara'nın annesi Stella'yı ateşin yanında bir sandalyede otururken gördüğümde bir an tereddüt ettim ama başka kimse yorum yapmadığından onun bir süredir burada olduğunu tahmin ettim. Kızının yeniden ortaya çıkması da onu pek heyecanlandırmışa benzemiyordu. Aslında Clara, parmaklarını babamın parmaklarının arasından geçirerek kasılarak içeri girerken, kesinlikle bitkin görünüyordu. Clara'yı gerçekten becermeye başlayacaksa, annesi olarak eski yan parçası için bunun garip olacağını tahmin etmiştim.

"Halanı selamlamayacak mısın Darius?" Stella cıvıldadı ve ben de ateşin yanına oturmadan önce keskin elmacık kemiğine bir öpücük kondurmak için ilerledim.

Babam karşıma oturdu ve Clara hemen kucağına çıktı. Stella onaylamıyormuş gibi dilini şaklattı ve ben de bu yeni gelişmeyi tartışacaklarını mı yoksa babamın onu daha genç modelle takas etmeyi planlayıp öylece mi bırakacağını merak ettim.

Anne ve Xavier eşiği geçtiler, ama babam onlara ters bir bakış attı ve kapıyı iyi bir önlem olarak kapatmadan önce onları odadan dışarı itmek için sert bir rüzgar gönderdi. Üzerimize bir susturucu balonu fırlattı ve bunun nereye varacağını görmek için bekledim.

"Tartışmalarımızı böldün Darius, ama sanırım bize katılman senin için mantıklı," dedi kasvetli bir sesle. “*Ancak bu odadan çıktıktan sonra bu planların hiçbirini tekrarlayamazsınız.*Karanlık Zorlama, derimin altını süpürdü ve beni, boynumun etrafında gerilmiş bir zincir gibi onun sözlerine bağladı.

"Ne planları?" Diye sordum. Onları tekrar edememiş olabilirim ama nasıl yapılacağını çözebilseydim kesinlikle onlara karşı çalışabilirdim.

"Gölgeler sıkıca kavradığımızda ve Clara bana geri döndüğünde, tahtı kendim için talep edecek kadar gücü elde etme hedefime yaklaştığıma inanıyorum. Artık Beşinci Elementi kontrol edebildiğime göre, Vegas'a karşı açık bir avantajım var ve-"

"Onların da gölgeleri var," diye dikkat çekti Clara gelişigüzel bir şekilde ve sanki hiçbir şeymiş gibi koruduğumuz sırrı açıkladığında kalbim sıkıştı.

Kendimi dışarıdan herhangi bir şekilde tepki vermemeye zorlarken dişlerimi gıcırdattım ama içimde nabzım atıyordu ve korku üzerime geliyordu. Roxy benim olmak istememiş olabilir ama bu ona karşı hislerimi değiştirmedi. Bu, ona bir şey olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

"Ne?" diye sordu babam, oturduğu yerden fırlayarak ve onu düşürürken neredeyse Clara'yı kıçına vuracaktı. Kendini toparlamayı başardı ve o adım atarken ateşin önünde ileri geri uçtu.

"Emin misin?" Stella kızından talepte bulundu.

"Evet anne. Oldukça emin. Biraz önce onlar aracılığıyla Tory'nin karanlıkta bana katılmasını neredeyse sağlıyordum ve onları Darcy'de de tattım. Gölgeler bana asla yalan söylemez," dedi Clara çocuksu bir gülümsemeyle.

Roxy'yi kendisine çekmekle ne demek istediğini anlamadım ama bu hoşuma gitmedi. Gölgelerin onu cezbettiğini biliyordum ve ona yardım etmek için elimden geldiğince sık onu kontrol ediyordum, ama o benimle Star Cross olmayı seçmeden önce bu kolay olmamıştı. Şimdi onlara yardım etmek için nasıl bir umudum olabilir? Bilakis, üzerimizdeki bu lanet onu onlara daha da yaklaştıracaktı.

Babamın bakışlarındaki karanlığı algıladığımda sessizlik çöktü ve kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. İşte bu, bardağı taşıran son damlaydı. Anka Düzeni'nin açığa çıkması ve artık gölgeler üzerindeki hakimiyetleri arasında, onların kendisinden daha güçlü olduklarını inkar etmesi imkansızdı.

Ve bu sadece tek bir anlama gelebilir. Onları öldürmek isteyecektir.

"Büyülerinde ustalaşmaya yakın bile değiller," dedim hemen. "Ve gölgeler hakkında hiçbir şey öğrenemezler, bu yüzden-"

"Kalbini söküp rüzgara attıktan sonra fahişeni cidden benden korumaya mı çalışıyorsun?" Babam alay etti. Hangimizin bonoyu reddettiğini sormamıştı bile. Sadece biliyordu. Biliyordu ve bıçağı döndürmek istedi.

"Ben sadece Vega Mirasçılarını öldürmeye çalışmanın inanılmaz derecede riskli olacağını düşünüyorum. Eğer biri anlarsa-"

"Vegas senin yardımın olmadan çözeceğim bir problem.*erkek çocuk.*Muhakemelerinizin onlar tarafından bozulduğunu açıkça belirttiniz. Ama merak etme, Roxanya'nın sana yüklediği lanete alışmak için zamanın olduğunda eminim ki onu her şeyden korumaya daha az istekli hissedeceksin. Ve ondan biraz intikam almaya hazır olduğunda, yardım etmek için bekliyor olacağım. Bu arada, bence daha acil olan rekabetime odaklanmalıyız. Tahtı kendim için talep etme yolunda ilerleme kaydetmemin zamanı geldi. Gölgeleri kavrayışım gelişiyor. Diğer Göksel Meclis Üyelerinin üzerine çıkmak için hazırlanmam gerekiyor."

Bunun düşüncesiyle kalbim gümbür gümbür atıyordu. Geleceğini biliyordum ama daha çok zamanımız olmasını ummuştum. Ve üzerime uyguladığı Karanlık Zorlama ile, diğer Mirasçıları ebeveynleri için geldiği konusunda uyaramadım bile.

"Ne zaman?" Bu planları daha ne kadar raydan çıkarmak zorunda kalacağımı, ona nasıl meydan okuyacağımı ve onu Yangın Danışmanı olarak görevinden alıp yerini nasıl alacağımı ne kadar süreyle çözmem gerektiğini merak ederek nefes aldım.

"Yakında." Babam üzerimde kurduğu bağlara rağmen bana bundan fazlasını vermeyi reddederek homurdandı. "Bu arada, okula geri dönmen ve benim için o kızlara göz kulak olman gerekiyor. Bir süre daha topuklarınızın altında kaldıklarından emin olun. Basına küçük durumunuz hakkında bilgi vereceğim...*olay."* Bakışları bir an gözlerimdeki siyah halkaları inceledikten sonra omuz silkti. "Onlara reddeden kişinin sen olduğunu söyleyeceğim. Mirasçı olarak sorumluluklarınızı kaderin bencil arzularının önüne koymanız. Ve iyi bir önlem olarak, sanırım senin düğününü de ileriye taşıyacağız.

"Ne?" nefesim kesildi. "Yapamazsın- ben*yapamamak*Ben mezun olana kadar evlen, kanun bu. Daha önce Zodiac'ta iki buçuk yılım kaldı-"

"İyi," diye tersledi, sanki kanun onu rahatsız etmekten başka bir şey değilmiş gibi. Ve teknik olarak, bunun değişmesi için diğer Konsey Üyelerinin kendisiyle birlikte oy kullanması gerektiği için olduğunu tahmin ettim. "Mezuniyetinden iki gün sonra yaparız o zaman. Ama bence nişanlınla toplum içinde daha fazla zaman geçirmen akıllıca olur. Hafta sonu için bir fotoğraf çekimi ayarlayacağım... ve güzellik uzmanlarına da onun üzerinde biraz çalışma yaptıracağım... ve fotoğraflara photoshop yapmalarını sağlayacağım... belki çekimi gece yaparız, böylece bolca gölge olur..."

Roxy Vega kalbimi paramparça ettikten birkaç saat sonra lanet olası Mildred Canopus'la evliliğim için krallığı heyecanlandırma konusunda gevezelik etmeye devam ederken dudaklarımı aralayarak ona baktım.

iki ve iyi bir ölçü için ruhumu ateşe verdi. Yüzünden daha iğrenç bir kişiliğe sahip lanet olası ikinci dereceden kuzenim. Ama umursamadı. Bunu hiç umursamadı. Onun için her şey sadece bir oyundu ve ben sadece satranç tahtasında bir taştım. Acrux adını devam ettirmek için küçük Dragon büyük bebeklere ihtiyacı vardı ve aletimi onunla yapacak kadar sertleştiremeyeceksem bile kimin umurundaydı? Zaten bunu anladığında muhtemelen onu dölleyecekti. Juniper teyzemi hamile bırakmak için becermeyince Fırtına Ejderhası evcil hayvanına bunu yapmıştı. Ve şimdi, Emirleri Ortaya Çıktığında onların da Fırtına Ejderhalarına dönüşüp dönüşmeyeceklerini görmek için ayak bileklerinde koşuşturan üç çocuğu vardı.

Çünkü babamın yaptığı buydu. Yolunu aldı. Her şeyin içinde. Diğer insanlara ne pahasına olursa olsun. Dante Oscura'nın karısı olmayan bir kadından asla göremeyeceği çocuklar yapması umurunda değildi, sadece Acrux adı eklenmiş Storm Dragons'u istiyordu. Ve doğru türden Mirasçılar ürettiğim sürece beni sefalet dolu bir hayata bağlamayı kesinlikle umursamıyordu.

Hayatımı sikeyim.

Sonunda babam benim sessizliğimden ve sefil ifademden sıkıldı ve biraz daha kibar sözler kullansa da bana defolup gitmemi söyledi. Sonuçta misafirlerimiz vardı. Lance'in iyi olduğundan emin olmak için akademiye geri dönmem gerekiyordu. Ve ben de herkesle yüzleşmem gerektiğini düşündüm. Hiç şüphe yok ki tüm okul, dönemin geri kalanında ben ve Roxy hakkında fısıldaşacaktı ve bunu sabırsızlıkla beklediğimi söyleyemezdim.

Ama başka ne seçeneğim vardı? Ona dünyaları teklif etmiştim ama bunu yapmak için çok uzun süre beklemiştim. Şimdi bunun sonuçlarıyla yüzleşmek ve tüm bunların benim hatam olduğu gerçeğiyle yaşamak zorundaydım. Ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Tory!" Darcy'nin sesi beni uykuda saklandığım yerde buldu.

Dönerken inledim, kapımdan aralıksız bir çarpma sesi gelmeye başlarken kafama bir yastık çektim.

"Neler oluyor Tor? Girmeme izin ver!"

Uyanıklığa doğru kaydım ama vücudum, orada bulacaklarımdan korkuyormuş gibi irkildi. Düşüncelerim uykudan bulanıktı ama bedenimde içi boş ruhuma kadar yankılanan bir ağrı vardı. Nedenini hatırlayamadım. Hatırlamak istemedim.

Kapının patlayarak açılma sesi bana saldırdı ve her şey üstüme üstüme gelirken yatağıma daha da geri çekildim. Kar fırtınası, Darcy ve Orion'a verilen tutulmayan sözler, Darius'un gözlerindeki bakış...

"Neler oluyor?" diye sordu Darcy. "Peki dün gece hangi cehennemdeydin? Sana ihtiyacımız vardı Tor!*BEN*sana ihtiyacım vardı. Son cümlede sesi titriyordu ve kalbim acıyla çarparken üzerimdeki battaniyeyi ittim.

Darcy gözyaşlarını durdurmak için ellerini yüzüne siper etmişti ve ben de anında ayağa fırlayıp kollarımı ona dolayıp onu kendime çektim.

Üzgünüm Darcy, diye soludum, onun acısını hissederken ruhum sızlıyordu. Dün gece onu hayal kırıklığına uğratacaktım. Orion'la birlikte o mağarada bizi bekliyordu ki- "Ne oldu?" Bilmek istemeyebileceğimden korkarak sordum.

"Clara'yı geri aldık, sen ve Darius sayesinde hayır," dedi, kollarımdan kurtulmaya çalıştı ama ben bırakmadım. "Aldı*her şey*köprüyü oluşturmak zorundaydık. Ve sonra... sonra..."

"Ne?" İçimi bir korku dalgası kaplarken sesindeki çaresizliği hissederek nefes aldım.

"Sonra bize sırt çevirdi. Açık*o.*Onu kuruyan hançerle bıçakladı ve o kadar çok içti ki

zar zor bir damlası kaldığı kanı. O neredeyse*ölü*ikiniz bize yardım etmek için orada olmadan!”

Darcy kendini kollarımdan kurtardı ve dudaklarım binlerce boş özür diledi. Ama ne diyebilirim ki? Ben onun dediğini yapmıştım. Bana her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğunda onu yüzüstü bırakmıştım. Bunu bile doğru yapamadım. Benden tutulmayan sözler ve anlamsız özürlerden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Darcy, içinde savaşan bazı duyguları bastırmaya çalışırken yumruklarını sıkarak yatağımın ayakucuna doğru uzun adımlarla benden uzaklaştı ve bakışlarımı ayaklarımın yanındaki halıya çevirdim.

"Onu nasıl kurtardın?" Sordum çünkü onun neredeyse öleceğini söyledi ve o iyi olmasaydı şu an burada olmayacağını, benimle zamanını boşa harcamayacağını ancak hayal edebiliyordum.

Darcy acımasız bir kahkaha attı. “*Seth.*Yardım için çığlık attığımı duydu ve ahlaksızlığının derinliklerinde bir tür ruhu olduğunu kanıtladı. Ve sonra Darius nihayet geri kalanına yardım etmek için ortaya çıktı. Üçümüzle bile, yakın bir çağrıydı.

"Darius sana yardıma mı geldi?" Nefes aldım, adını söylerken kalbim acıyla çarpıyordu. Darcy acı acı, "Geç olması hiç olmamasından iyidir," diye mırıldandı.

Başımı salladım ve halıya yaslanmış ayak parmaklarıma baktım. Tüm bunlardan önce bir noktada ayak tırnaklarımı nedense pembeye boyamıştım ve gözlerimi renkten ayıramıyordum. Çok hafif, mutlu ve masumdu. Bebek pembesi gibi. Bana hiç uymadı. Neden bu kadar neşeli bir renk seçmiştim?

"Kendini bile açıklamayacaksın değil mi?" diye sordu Darcy, bana doğru dönerek, ama bakışlarımı ona çevirmedim. Gözlerimi görmesini istemiyordum. Sırf yıldızların boktan bir zamanlama anlayışı var diye onu hayal kırıklığına uğratmam sorun değilmiş gibi ona bu bahaneyi vermek istemedim.

"Çok üzgünüm," dedim, parmaklarımı tırnaklarım avuçlarımı kesecek kadar kıvırırken nefesim göğsümde sıkıştı. "Ama üzgün olmak yeterli gelmiyor. Sorun değil. Seni böyle yüzüstü bırakmam beni mazur görmez..."

"Öyleyse neden yaptın?!" Darcy çığlık atarak irkildim. Daha önce bana böyle bağırdığından emin değildim.

Başımı salladım, dün gece nerede olduğumu hatırladıkça kalbim acıyla çarpıyordu. Aer Cove'daki herkesle buluşmak için hazırlanırken birdenbire geç kaldığımı fark ettim. Göğsümdeki bu acil çekişi nasıl hissetmiştim, doğruca odamdan çıkmamı talep etmiştim, sonra beni kız kardeşimden ve Orion'dan ve parçası olmaya söz verdiğim sihirden uzaklaştırmış ve beni yapamayacağım bir yola çekmişti. t dön. Çıplak ayaklarım kara basıyordu çünkü bırakın paltoyu, ayakkabı bile almamıştım. Bilmediğim bir melodide dans eden bir ipteki kukla gibi hissetmiştim ama yine de korkmamıştım. umutluydum. En azından beynim kalbime yetişene kadar öyleydim.

"Söyle bana Tory!" diye sordu Darcy, bana doğru uzun adımlarla ve öfkesi ve kalp ağrısıyla beni iterek.

eylemlerini körükledi.

Yatağıma doğru bir adım geri tökezledim ve ona hala cevap veremeyince beni tekrar itti.

"Bizi böyle hayal kırıklığına uğratacak kadar acil ne olabilirdi?" Beni üçüncü kez ittiğinde bacaklarım yatağıma çarptı ve kıçımın üzerine düştüm.

Derin bir nefes verdim ve bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırdım.

Darcy dehşet içinde nefes aldı ve titreyen parmağını beni işaret etmek için kaldırdığında irkildi. "Gözlerine ne oldu?"

Ona söylemem gerektiğini bildiğim için alt dudağımı dişledim. Bunu söylemek beni paramparça etse bile benden duymak zorunda olduğunu.

“Dün gece, ben... Bunu nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum ama seninle buluşmayı beklerken bir şey oldu. Sanki zaman benden kayıp gitmişti ve sonra birdenbire yıldızlar beni kendilerine çağırıyordu. Gitmeyi seçmedim, beni aldılar ve onların çizdiği yolu takip ettiğimde karda bir açıklığa geldim ve...”

"Ve ne?" Darcy nefes aldı, yanımdaki boşluğa düştü ve elimi onunkilere aldı. Avuçlarımdaki hilal şeklindeki yaralardan parmaklarına kan bulaşmıştı ama bu konuda yorum yapmadı.

Boğazımdaki kalın yumruyu yuttum. "Darius beni bekliyordu," diye mırıldandım.

Kalbim sıkıştı ama kendimi devam etmeye zorladım. O açıklığın karşısında durmuştum ve bana her şey bir şekilde ona mantıklı geliyormuş gibi bakmıştı. Kalbim onun için çarpmıştı ve doğrudan kollarına dalmak ve asla bırakmamak istiyordum. Ama içimde bunun doğru olmadığını bildiğim için kendimi tutmuştum. Onu son gördüğümde onun hakkında böyle hissetmediğimi. Evet onu istemiştim, onun için yanıp tutuşmuştum, onu arzulamıştım ama aynı zamanda ondan nefret etmiş, ondan korkmuş ve onu hor görmüştüm. O yerin büyüsünde tüm bunları unutmamı isteyen bir şey vardı ama ben kendi kalbimi biliyordum. BEN *biliyordu* ve onu benden başka kimsenin yönetmesine izin vermeyecektim.

Darcy yavaşça, "Anlamıyorum," dedi. "Yani seni bir şekilde oraya çekmiş demek istiyorsun, ya da-"

"Hayır. Onu da yıldızlar getirdi. Takımyıldızlarımız tepemizde belirdi ve dünyadaki hiç kimsenin ve hiçbir şeyin parçalayamayacağı bu küçük yalnızlık baloncuğuna hapsolduk. Bizimdi. Buna kader dedi.”

"Ne kaderi?" diye fısıldadı, zaten biliyormuş gibi parmaklarımı daha sıkı kavradı. Ki buna sahip olmalı. Bunu sınıfta öğrenmiştik. Bunu Gabriel'le konuşmuştuk. Gözlerimi görmüştü. Buna benim kadar o da inanmak istemiyordu.

"Görünüşe göre yıldızlar onu benim için seçmiş," dedim. "Ben de onun için. Ve bizim de onu seçmemizi istediler...”

"O senin Cennet Eşin mi?" Darcy fısıldadı.

"Erkekler konusunda her zaman berbat bir zevkim olmuştur," diye mırıldandım. "Yıldızlar açıkça benim için de kötü seçiyor." "Bunu sana o mu yaptı? Hayır mı dedi-”

"Ben," dedim başımı sallayarak. “O istedi. Beni istedin. Bana sahip olmak, beni elinde tutmak ve hayatımın geri kalanında bu kontrolün bende olmasını istedi.

"Bunun böyle olduğunu sanmıyorum, Tory. Seni sevebilirdi, o-” “Aşk mı?” alay ettim.

“Beni şimdiye kadar kim sevdi? Bana yaptığı onca şeye bak. Bu aşk değil. Bu nefret.”

"Ama belki de değişebilirdi. O her zaman çok kötü değil. Daha önce ona ihtiyacın olduğunda sana baktı, Nymphe'lere karşı birlikte savaştın. Kahretsin, onunla iki kez yattın bile. Neden kendini bu şanstan mahrum edesin ki-”

"Çünkü bu bir şans değildi, Darcy," dedim acı acı. Sonsuza kadardı. Ya hep ya hiç. Evet demek, bana sahip olmasına izin vermek anlamına geliyordu. Bu, bana ne yaparsa yapsın onu sevmem gerektiği anlamına geliyordu. Ya aşkta bana karşı nefrette olduğu kadar acımasızsa?

"Seni incitmeye devam edeceği bir hayatta sıkışıp kalmış olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Darcy, durumun böyle olmayacağı çok açıkmış gibi başını sallayarak.

"Evet Hayır Belki. Mesele şu ki, bilmiyorum. Bana böyle davranan biriyle sonsuza kadar nasıl anlaşabilirdim? Dün geceden önce bunların hiçbirini telafi etmeye çalışmadı bile. Kaderin onun için seçtiği kıza tüm bunları yaptığını anlayana kadar bundan bir damla bile pişmanlık duymadı.

"Ama Tory sen*Hala*Sonsuza dek onunla birlikte oldum," dedi Darcy çaresizce, gözleri benim için yaşlarla yüzüyordu. "Onun seni sonsuza kadar sevmesi yerine, sonsuza kadar onun için özlem duyuyorsun. Profesör Zenith'in bize Elysian Mates hakkında söylediklerini hatırlamıyor musunuz? Sadece bir tane alırsın. Ve eğer onları seçmezsen, başkalarını asla sevemezsin ve onlar tarafından sevilemezsin..."

"Ne fark yaratıyor?" diye mırıldandım. "Zaten kimse beni sevmedi, Darcy." "Saçmalama!" diye çıkıştı, ne yaptığımı anlamamı istermiş gibi kolumu sallayarak. Ama ben çoktan fark etmiştim. Ve istesem bile değiştirmek için çok geçti.

"Karar vermem pek uzun sürmedi," dedim derin bir nefes vererek. "Tek bildiğim, aniden orada durup beni defalarca inciten bir adamı seçmem isteniyor. Kim beni boğmaya çalıştı ve bana eziyet etti ve... Artık önemi bile yok.”

"Öyle," diye ısrar etti Darcy.

“Neden sadece özür dilemedi?*önce*Daha sonra?" diye sordum, yaşlar gözlerimin arkasını yakarken. "Bunun için üzüldüğünü bilseydim, bana yaptığı her şeyi en ufak bir bok bile umursadığını bilseydim, o zaman belki başka bir seçim yapabilirdim."

"Onunla çıktığın zaman sana hiçbir şey söylemedi mi?" Darcy usulca sordu. “Bu konuda hiçbir şey yok. Bana takıntılı olduğunu ve bende sahip çıkmak istediğini söyledi ama bu aşk değil. En iyi ihtimalle tutkudur. Sanki ben onun üstesinden gelmek istediği bir meydan okuma ya da kazanması gereken bir ödülmüşüm gibi. Bunu neden kabul etmek zorundayım?” Sesimdeki ısırık acı ve sertti ve tamamen zorlamaydı ve anladığını biliyordum. Ama sahip olduğum tek şey buydu. Çünkü bu gönül yarasının acısına teslim olursam, o zaman onun içinin ne kadar karanlık olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Darcy, "Belki de onunla konuşmalısın," diye zayıf bir tavırla önerdi çünkü o da benim kadar bir fark yaratmayacağını biliyordu. Karar verilmişti. Geri dönüş yoktu. Onunla konuşmak bunu değiştirmezdi.

Benimle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum, dedim, bulutlarla dolu gökyüzüne bakmak için ondan uzaklaşarak.

"Onu Lance'in evinde gördüm, öyle görünüyordu ki... Durumunun pek iyi olduğunu sanmıyorum..."

Bu bilgiyle içime ham bir acı dilimi saplandı. Onu incitmek istememiştim. Sadece özgür olmak istemiştim. Kaderden, yazgıdan veya yıldızlardan bağımsız. Kendi hayatımı seçmekte ve bana söylendiği gibi değil, istediğim gibi yaşamakta özgürüm.

“Değeri olmalı*denemek*onunla konuşmak için..." Darcy itti. "Benimle konuşmak istemeyecek," diye ısrar ettim.

"Yaptığın seçimi neden yaptığını anlayabileceğinden eminim. Ve belki konuşursan, o zaman deneyebilir ve bir yol bulabilirsin-"

"Bundan daha kötü," diye mırıldandım, dün gece yaptığım şeyin gerçekliği içimi yakıyordu. Caleb bu olay olduktan sonra bana mesaj attı ve ben... Nedenini bile bilmiyorum ama canım çok yanıyordu ve bunu unutmaya çalışmak istiyordum. Başka biri için bir şeyler hissedebileceğimi ve yıldızların beni bundan mahrum edemeyeceğini kanıtlamaya çalışmak..."

"Ah, Tory..." Darcy derin bir nefes aldı ve benden hayal kırıklığına uğradığını anladım. Kahretsin, kendimde hayal kırıklığına uğradım. Kendimi sorunlarımdan uzaklaştırmak için her zaman kullandığım aynı eski alışkanlıklara kelimenin tam anlamıyla geri dönmüştüm. Ve daha da kötüsü, Caleb, Darius'un en yakın arkadaşlarından biriydi. Bunu planlamamıştım, yapmayı düşünmemiştim ama o bana mesaj attığında boğuluyor, acı ve gönül yarasıyla yanıyor ve kendimi çok yalnız hissediyordum. Bencilce ve aptalcaydı ve kendimi gerçekten daha kötü hissetmeme neden olmuştu, sanki hiç onun olmamış olmama rağmen bir şekilde Darius'a ihanet ediyormuşum gibi. Hayatımın geri kalanı böyle mi olacaktı? Ne zaman başka biriyle olsam onu düşünürdüm, kendi kaderimi kendim seçmek istediğim için hatalıymışım gibi hissederdim?

Belki de mutluluğu hak etmeyen benim, dedim. "Belki Darius daha iyisini hak ediyordur. *Ben*”

"Tabii ki yok," diye homurdandı Darcy. “Davranış şeklini değiştirmek için her fırsatı vardı.

Sen. Sana karşı iddia ettiği kadar güçlü duygular besliyorsa özür dilemek için her şansı vardı. Verdiğin kararı neden verdiğini anlıyorum.”

"Ama sen buna katılmıyor musun?"

Aramızda bir sessizlik oluştu ve Darcy beni kollarının arasına aldı. Yüzümü omzuna gömdüm ve tekrar pes ederken gözyaşlarım onları tutmamdan kurtuldu.

Ağrıyan kalbim, hiçbir şekilde iyileşmese de, onu kucağıma aldığımda biraz daha az yıpranmış hissetti.

"Kabul etmediğimden değil," diye fısıldadı. "Sadece... şu anda lanetli olduğun fikrine katlanamıyorum. Bu yüzden asla aşka sahip olamayacaksın. yüzünden*o.*”

"Evet, beni kırmak istedi. Sanırım dileğini yerine getirdi.”

Darcy başını salladı ama gerçekten inkar edemezdi. Onu reddettiğimde kalbime saplanan bu acı daha da keskinleşiyordu. Kısa sürede iyileşmesini beklemiyordum. Aslında iyileşmesini beklemiyordum.

Kendi kaderimi seçmek istemiştim ve buna karar vermiştim. Bu yüzden onunla yaşamak zorunda kalacaktım.

Darcy beni onunla birlikte yatağa çekti ve küçük çocukken yaptığımız gibi birlikte yorganın altına kıvrıldık. Bana başka bir şey sormadı çünkü söyleyebileceğim başka bir şey yoktu. Ve tanıdığım tek aşktan alabildiğim kadar teselli almaya çalıştım.

* * *

Duştan sırılsıklam ıslak saçlarım ve sırılsıklam ıslak bir ruh hali ile çıktım. Elimde değil. İçimdeki bu acı gitmiyordu ve Darius Acrux'tan başka bir şey düşünmenin neredeyse imkansız olduğu kanıtlanıyordu.

Darcy yatağımda oturuyordu ve ben etrafıma sarılı bir havluyla odanın ortasına yürürken başını Atlas'tan kaldırdı.

Avcı mı? Tahmin ettiğim gibi, Atlas'ı titredi ve içten dışa doğru aydınlandığını söyleyen o gizli gülümsemeyle ağzının kenarı kıvrıldı.

"Sadece onun iyi olup olmadığını kontrol etmem gerektiğini hissediyorum ve bu konuda benimle dalga geçiyor," dedi, Atlas'ı kaldıracakmış gibi indirirken.

"Bunu yapma," dedim şeye el sallayarak. "Darius'u seçmemin seninle ve Orion'la hiçbir ilgisi yok. Mutluluğunu benden saklamak zorundaymış gibi hissetmeni istemiyorum."

"Sanmıyorum," diye yanıtladı ama gözlerinin etrafındaki gerginlik gerçeği ele veriyordu ve ben iç çektim. Bütün gün benim odamda saklanmıştık. Darcy öğle yemeği saatinde atıştırmalık bir şeyler bulmak için gizlice dışarı çıktı ve o da FaeBook'a göz kulak oluyordu. Belli ki kimse Darius'u henüz görmemişti, çünkü ortada kimse yoktu.

hakkımızda ortaya çıkan hikayeler, ama gelirlerdi. Burada sonsuza kadar saklanamazdım. Ve yapmazdım.

Bugün, Noel için evlerine giden tüm öğrenciler, yarın derslerin devam etmesi için akademiye zamanında dönmüşlerdi ve The Orb'da sömestr yemeği veriliyordu.

Geraldine bütün gün bize mesaj atıp, sanki kahrolası bir kraliyet olayıymış gibi, ne zaman geleceğimizi ve ne giyeceğimizi iki kez kontrol etmişti. Cevapları Darcy'ye bırakıyordum. Dürüst olmak gerekirse, kendi Atlas'ıma dokunmaya cesaret edememiştim. Orada Darius'tan bir mesaj bulma fikrine katlanamazdım. Ya da daha kötüsü bulamamak.

Darcy yumuşak bir sesle, "Geraldine pembe giymemizi önerdi," dedi ve ben de kendimi gülmeye zorladım.

Duşta akan suyun altında gölgelerin beni ele geçirmesine izin verirdim. Beni süpürüp acımı çalmışlardı ve onları tekrar sürgüne göndermeden önce tenimi bir karanlık tabakasıyla kaplamıştım. Her yaptığımda daha kolay oldu. Ve biraz daha iyi hissettirdi. Aramalarının bağımlılık yarattığını biliyordum, ama umursamayacak kadar nihai hedefimize odaklanmıştım. Onlara hakim olmam gerekiyordu. Onları herkesten daha iyi kullanabilmem gerekiyordu. Orion veya Darius'tan daha iyi ve özellikle Lionel'den daha iyi. Artık yanında Gölge Prenses vardı ve bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyorduk. Ama bizim için iyi bir şey olmayacağından emindim. Ve itiraf etmeliyim ki, acımdan kaçıp bir süreliğine gölgelere gömülmenin riskleri de olsa hoş bir rahatlamaydı.

"İyi. Pembe giyelim," diye kabul ettim.

"Ona kırmızıyla gideceğimizi söyledim. Dolabındaki o şirin eteğe şimdiden göz atıyordum ve bence bu elbiseyi giymelisin."

Bana elbiseyi uzattığında ona baktım. Pegasus ana planım aklıma gelmeden önce bir şeytan kostümünün bir araya geleceğine dair belirsiz düşüncelerle Cadılar Bayramı'ndan önce satın almıştım. Kısa ve alçakgönüllüydü ve bir nevi sevişmek istiyorum diye bağırdı ki bu kesinlikle yakın zamanda tekrar yapmaya ihtiyacım olmadı.

"Orb'ta akşam yemeği için biraz fazla değil mi sence?" Diye sordum.

"Bak Tor, seni korkutmak falan istemiyorum ama biliyorsun ki insanlar senin ve Darius'un Star Crossed olduğu gerçeğini artık hiçbir şeymiş gibi kabul etmeyecekler. Kesinlikle basına sızdırılacak sorular, işaretler ve fotoğraflar olacak ve eğer az önce kalbi kırılan kız gibi görünmek istemiyorsan, o zaman..."

İç çektim, elbiseyi kabul ettim ve benim için saçımı ve makyajımı yapmak üzere öne çıkan Darcy'ye gülümsedim. TLC'yi asla istemezdim, ama ona en çok ne zaman ihtiyacım olduğunu biliyordu ve şu anda ikimiz için de bir ikiz şımartma seansı açıkça sıradaydı. Orion iyi olabilirdi ama yine de korkunç bir korkusu vardı ve şu anda onunla olamayacak olmasının onu öldürdüğünü biliyordum. Sırf öğrenci-öğretmen ilişkileriyle ilgili yasayı değiştirip onları serbest bırakabilmek için kahrolası tahta sahip çıkmayı yarı yarıya istiyordum.

Hazırlanmak için zamanımızı harcadık ve yeni siyah halkalı gözlerime yavaşça eyeliner çekerken Darcy açıkça oyalandığım gerçeğinden bahsetmedi bile. Makyaj, Star Crossed işaretimi daha da öne çıkardı, bu yüzden yapmaya karar verdim. Yara bandını sökmeli, orospu suratıma sıkıca oturmadan oraya gitmeli ve bu akademideki meraklı orospu çocuklarının bu konuda istediklerini hemen söylemelerine izin vermeliydim. O zaman dünün haberi olabilir ve hayatıma devam edebilirim. Kolay. Ya da o kadar değil, ama cehennem ya da yüksek sudan gelen bir asker gibi ön plana çıkacaktım.

Sonunda kaçınılmaz olana teslim olup gitmek için ayağa kalktığımda, Darcy ellerimi tuttu ve beni durdurdu.

"İnsanlara bunun hakkında ne söylememi istiyorsun?" diye sordu, aradaki farkı anlarken bakışları kararsızca gözlerim arasında gidip geliyordu.

Gözlerimdeki değişikliği bunun en zor kısımlarından biri olarak görüyordum. Aptalca kibir nedenlerinden dolayı değil, Darcy artık benim tek yumurta ikizim olmadığı için. Yani, elbette, saçlarımız yıllardır farklıydı ve zamanın yarısında oldukça farklı kıyafetler giyiyorduk, ama hepsi yüzeyseldi. Hızlı bir boya işi ve bir dizi uyumlu kıyafet ve hiç kimse aramızdaki farkı anlayamazdı... şimdiye kadar.

"Hiçbir şey," dedim, bana verdiği gevşek bukleler omurgamda dans edecek şekilde başımı salladım. Onlara hiçbir şey söyleme. Bunu kendileri için çözebilirler. Arkadaşlarımıza temel bir açıklama yapacağım ve hepsi bu. Zaten kimsenin ne düşündüğü umurumda değil."

Darcy'nin gözleri sanki kalbi benim için atıyormuş gibi sulandı ve ağlayarak kollarına düşme dürtümü bastırırken çenemi kaldırdım. Bunu seçen bendim. Bu konuda çok zorlanmışım gibi ağlayıp surat asmadım. Daha önce her zaman eylemlerimin sonuçlarıyla yaşamıştım ve şimdi durmaya niyetim yoktu.

Ona gergin bir şekilde gülümsedim ve Atlas'ımı almak için uzandım. Bana mesaj atıp atmadığını kontrol etmeden bu odadan çıkamazdım. Yapamadım.

Ekranda beliren ilk şey bu sabahki yıldız falımdı ve üzerine dokunduğumda içini çektim.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Bugün, hayatınızda daha az dolaşılan yolu yürümeyi öğreneceğiniz yeni bir bölümün başlangıcını işaret ediyor. Eylemlerinizin sonuçlarıyla yüzleşmenin ve serpintiden sağ çıkıp çıkamayacağınızı öğrenmenin zamanı geldi. Bugün bir Aslan burcuyla karşı karşıya gelebilirsiniz, ancak cesaretinizi alın, en az dirençli yoldan giderseniz, bir çarpışmayı tamamen önleyebilirsiniz. Ancak, yıldızlar rahatsız hissediyor

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

sizinle ve şansınızı bir süre aşağı yönlü bir sarmalda bulabilirsiniz.

"Harika," diye mırıldandım, Atlas'ımı çevirerek Darcy'ye gösterdim ve o hızla taradı. "Pekala, bir Aslanla kavga etmekten kaçınabileceğini söylüyor, bu yüzden en azından onunla tartışmak zorunda değilsin gibi görünüyor."

"Evet, en az dirençli yolu seçersem, sanırım ondan tamamen kaçınmak anlamına gelir. Ve bu kulağa harika geliyor, onunla aynı binada yaşıyor olmam, derslere gitmem, yemeklerimi onunla aynı yerde yemem ve o kahrolası tahtın etrafında siyasi bir geleceğim olması ve bu da beni açıkça ona karıştıracak. hayatım boyunca. Sevimli küçük gölge derslerimizden bahsetmiyorum bile. İç çektim ve Darcy'nin o somurtkan rantını bir yanıtla onurlandırmak zorunda kalmasın diye Atlas'ıma döndüm, ama eli yine de koluma indi ve beni biraz sıktı.

Geraldine ve Sofia'dan birkaç mesaj vardı, gazete makalelerinde manşetler dışında okumadığım birkaç söz vardı (Noel'de saraya Nymph saldırısının çok karışık anlatıları vardı ve ne okuduğunuza bağlı olarak biz de günü kurtardı ya da herkesin ölümüne neden olmaya gerçekten çok yaklaştı.Tüm gazetelerin üzerinde anlaşabildiği tek şey bizim Phoenixes olduğumuzdu ve bununla ilgili birkaç röportaj ve fotoğraf çekimi talebimiz vardı). Darius'tan ses yok. Ama yine de ne bekliyordum?

Böyle acıklı küçük sesler çıkarmayı alışkanlık haline getirip getirmeyeceğimi merak ederek yeniden iç çektim ve Darcy'ye bir gülümseme çizmeden önce Atlas'ımı kilitledim. Dar bir kırmızı etek ve üzerinde güller olan sevimli siyah bir bluz giymişti. Dün gece tüm dünyası neredeyse yıkılmış gibi görünmüyordu ve ben de öyle olmamayı umdum.

"Hadi gidelim," dedim ayakkabılarımı ayağıma geçirerek ve kapıya yönelerek.

Parmaklarım kapı kolunda tereddüt ederken Darcy yanıma geçti ama ne yapacaktım, sonsuza kadar odamda mı saklanacaktım? Hayýr. O ben deđildim. Eski sevgilim Zane beni arabasında boğulmaya terk ettikten sonra hastaneden çıktığımda evine gitmiş, pantolonunun tümünü kesip en sevdiği şeyleri içine yığmıştım. ön bahçesini çakmak sıvısıyla ıslattı ve ortaya çıktığı anda her şeyi alevlendirdi. Pislik, bokunu kurtarmak için atlarken bana deli fahişe deme küstahlığını gösterdi ve ben onu ters çevirdim ve her gün okula giderken evinin önünden geçme rutinime geri döndüm. O kazayla ilgili kabuslar gördüğümü ve haftalarca çığlıklar atarak uyanarak boğulduğumu hayal ettiğimi göstermesine asla izin vermedim. Evinin önünden her geçişimde kalbimin hızla çarpmasına ve avuçlarımın kayganlaşmasına rağmen okula gitmek için asla farklı bir yol seçmedim. Kaç kez dikkatimi çekmeye çalışsa da ona bir daha asla tek kelime etmedim. Çünkü siktir et onu, acımı çekmesine izin ver. Beni farklı bir şekilde yürütmesine izin vermenin ve bir kez bile özür dilemeye çalışmadığı ve hastaneye kontrol etmek için gelmediği halde onunla konuşmanın canı cehenneme.

ölmemişti

Böylece iblislerimle yüzleşmek için bolca pratik yapmıştım. Mükemmel bir poker yüzüm vardı. Ve tek bir kişinin Darius Acrux için kan kaybettiğimi görmesine izin vermedim.

Odamdan çıktık ve kimseyle karşılaşmadan Ignis'in evinden geçtik. Geç kaldık ve görünüşe göre dönem yemeğinin başlangıcı büyük bir olaydı. Atlas'ım ve Darcy'm, Ass Club'dan ne kadar kalacağımızı soran mesajlarla dolup taşıyordu ve ben de yanıtlamayı ona bıraktım.

The Orb'a yaklaştıkça, müziğin sesi ve kahkahalarla yükselen heyecanlı sesler bize ulaştı ve nabzım atmaya başladı. Kan kırmızısı dudaklarımı yaladım, sadece cehennem çemberlerinden biri olarak düşünebildiğim yere yaklaşırken arkasına saklanacak kalın bir savaş boyası tabakasına sahip olmaktan memnundum.

Sanırım kimsenin fark etmeyeceğini ummak saflık olur.

Darcy'nin parmakları benimkine dokundu ama bununla tek başıma yüzleşmem gerektiğini bildiğinden elimi tutmadı. Bu hareketi takdir ettiğimi belirtmek için ona gergin bir gülümseme sundum ve o da karşılık olarak başını salladı. Tam Taş'ın kapısına vardığımızda kapı birden açıldı ve Max ve Seth'le yüz yüze geldiğimizde nefesim boğazımda takıldı.

Hiçbirimiz bir şey söylemedik ama sanki oradaki siyah halkaları görmemeyi ummuşlar gibi gözleri benimkilere kilitlendi.

Bana ne diyeceklerini bekleyerek ve sözlerinin sertliğine kendimi hazırlayarak dilimi ısırdım ama gelmediler.

Max'in yüzü bana bakarken buruştu ve yetenekleriyle acımı hissettiğini biliyordum. Onu engellemeye çalışacak enerjim bile yoktu.

Seth usulca sızlandı, rahatlatıcı bir hareketle parmaklarını koluma değdirmek için uzandı ve ben o kadar şok olmuştum ki, irkilmedim bile.

Dördümüzün arasında ıstırap verecek kadar uzun bir an geçti, sonra Max kenara çekildi ve içeri girebilmemiz için kapıyı geniş tuttu.

Etraflarından geçerken, "Teşekkür ederim," diye soludum ve teşekkürümün kapı için mi yoksa bana sundukları pislik eksikliği için mi olduğundan bile emin değildim.

The Orb'un tavandan sarkan buz sarkıtları ve her yüzeyi buzla kaplı bir kış harikalar diyarı gibi dekore edilmiş kalabalık alanına girerken tereddüt ettim.

Kapı arkamdan kapanmadan önce Seth'in birkaç sözünü yakaladım. "Geleceğini düşünüyor musun?"

Max alçak bir sesle, "Hiçbir fikrim yok," diye homurdandı ve ben daha fazla duyamadan kapı aramızda kapandı. Ama bu bile kalbimi küt küt atıyordu. Darius burada değilmiş gibi geliyordu. Bu iyi bir şeydi. Yoksa öyle miydi? Daha bilmiyordum bile.

Darcy kalabalığın arasından geçerek Ass Club'a gitti ve oraya yürüyormuş gibi hissetmemeye çalıştım.

onu takip ederken infazım.

İnsanlar bizim için kenara çekildi, bazıları selam verdi ama hiçbiri Marguerite'in yanından geçene kadar gözlerimi fark edecek kadar yakından bakmadı.

"Ne-" Kolumdan tuttu ve ışıltılı gümüş elbisesiyle bana bakabilmek için beni etrafında döndürdü. Kızıl saçları güzel yüzünün her tarafına dökülmüştü ve nefret dolu bile görünmüyordu, sadece şok olmuştu.

Kolumu elinden çektim ve daha soru sormasına fırsat vermeden bedenler denizine geri daldım, ama giderken arkamdan fısıltılar başladı ve haberler yayılmaya başladı.

"Kraliçelerim buraya gelin!" Geraldine'in sesi kalabalığın üzerinde yükseldi ve bir sandalyenin üzerinde durup coşkuyla el sallarken onun herkesin üzerinde büyüdüğünü gördüm.

Kabarık pembe bir etek ve kocaman göğüslerini zar zor zapt etmeyi başaran mavi bir ekin giymişti.

“En şanlı yiyeceklerden oluşan nefis bir ziyafet topladık! Peynirli bir topu ağzınıza atmalı ve onu çok iyi emmelisiniz. Ve smaçlarını kremaya batırmayı unutma-”

Geraldine, bakışları gözlerime odaklanıp dudakları açılırken sustu. Titreyen parmağını kaldırdı ve umutsuz bir inkarla başını sallamaya başladı.

Etrafımızdaki herkes onun bu davranışını fark etti ve bakışları birer birer bana çevrildi. Nefes nefese kalmalar ve küfürler etrafımda dolaştı ve üzerimde o kadar çok bakış hissedebiliyordum ki yanaklarımdan bir kızarıklık geçmeye başladı.

Sofia ve Diego birbirlerine bakıyorlardı ve Angelica ağlamaya başladı. Milton'ın gözleri o kadar genişlemişti ki, kafasından düşeceklerinden endişelendim. Hepsi aynı anda konuşacakmış gibi görünüyordu ama onlar konuşamadan Geraldine, yalnızca bir pterodaktil çığlığı olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı.

Odadaki herhangi biri bize bakmıyorsa, şimdi bakıyorlardı ve yardımcı olan küçük bir kano müziği bile kesti.

İki bin kişiyle dolu bir odanın size bakmaya çalışsınlar diye sessiz kalmasıyla ilgili oldukça ürkütücü bir şey var. Cidden kaçmaya meyilliydim. Ve bunu neden bu şekilde yapmanın en iyisi olacağını düşündüğümü merak ediyordum. Darcy, tüm kampüs öğrenmeden onlara söyleyebilmem için arkadaşlarımızı odama getirmeyi önermişti. Ama ben böyle yapmak istiyordum. Hepsi birden. Bitti ve bitti. Yara bandını yırtın. Yine de bunu düşündüğüm için aptalmışım gibi görünmeye başlamıştı.

"Ah, leydim!" Geraldine, tarih öncesi patlamasından sonra sözler ona geri dönerken ağladı. "Yıldızlar aşkına, büyük ve yuvarlak ayın ışığında ve uzun sert gecede ne oldu? Büyük çirkin yaratıklar, dört nala koşan Grifonlar, korkunç gulaşlar ve devasa ceylanlar! Leydi Petunia'nın ve dünyada ters giden her şeyin aşkına, Solaria'da böyle bir rezillik nasıl oldu?"

Geraldine gözyaşlarına boğuldu, öyle yüksek sesle ağlıyordu ki, isteseydim karşılık bile veremezdim.

Yavaşça nefes verdim ve bir sandalyeye çöktüm, bir tabak pizzayı kendime yaklaştırdım ve bir ısırık aldım. Tadı karton gibiydi.

Etrafımda bir gürültü koptu ve özellikle bir soru kulaklarımda çınlamaya devam etti. *DSÖ? DSÖ? DSÖ?*

Darcy yanıma oturdu ve Sofia soluma geçip kolunu bana doladı. Diego'nun eli omzuma indi ve ona şaşkınlıkla bakarken Milton'ı da orada buldum. Geraldine sesi duvarlarda yankılanacak kadar yüksek sesle ağlamaya devam ederken, tüm arkadaşlarım etrafımı sardı.

"Ah tatlı işkence, ah en saf cehennem, kader nasıl bu kadar acımasız olabilir?!" Geraldine ağladı.

“Öğrencilerin dikkatine!” Herkesi sipariş vermeye çağıran Müdür Nova'nın sesi beni kurtardı ve dikkatlerini çekmek için birkaç kez daha bağırdıktan sonra öğrencilerin hepsi yerlerine döndüler ve ona bakmak için döndüler.

Geraldine hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etti, ben de onun ve Angelica'nın etrafına bir susturucu balonu fırlattım ve onlar birbirlerine sarılıp bana olanları kabullenmeye çalıştılar. Tamamen abartılı bir şekilde tatlıydı Geraldine ve onu bunun için sevdim ama o ben değildim. Elbette bunun için ağlardım ama burada değil, herkesin kan kaybettiğimi görebileceği bir yerde değil. reddettim Ama özgürlüğü için onu biraz kıskandım. Her zaman çok utanmazca kendisiydi.

"Devam eden Nymph durumu nedeniyle, sizi akademide önümüzdeki haftalarda uygulamaya konulacak yeni ve daha sıkı güvenlik önlemleri hakkında bilgilendirmek benim görevim," diye seslendi Müdür Nova ve ona denizin ötesinden bakmak için döndüm. öğrenciler.

Hala üzerimde çok fazla göz vardı ama onları görmezden geldim. Baksınlar. Sonunda sıkılacaklardı. Acım ilgilerini kaybederdi. Seçimim, hakkımda insanların beni yargıladığı ve sonra unuttuğu başka bir şey haline gelirdi. Bu olana kadar fırtınayı atlatmak zorunda kaldım.

“Kampüs çevresinde güvenlik önlemlerini sıkılaştırıyoruz. Sihirli kalkanlar yükselecek, bu da hiçbir uçan Emir'in tespit edilmeden kampüse girip çıkamayacağı anlamına gelecek. Dış duvarın çevresinde devriye gezmeye başlayan yüzden fazla yeni güvenlik personelimiz var. Bu nedenle artık saha içinde sokağa çıkma yasağı uygulama gereği duymuyoruz, ancak kendi güvenliğiniz için gerekli olmadıkça kampüs dışına çıkmamanızı rica ediyoruz. Ayrıca Elemental Combat'ı sadece daha büyük öğrencilere değil, hepinize öğretmeye başlayacağız ve programlarınız bu dersleri içerecek şekilde ayarlanacak," dedi Nova. “Ayrıca, tüm okul sonrası kulüpler ekstra bir personel tarafından denetlenecek. Profesör Prestos, Aqua Lake'teki yüzme buluşmalarına yardım etmeyi kabul etti, Profesör Washer Pitball ve Amigoluk antrenmanında Profesör Orion'a katılacak-"

Washer odanın önündeki konumundan genişçe gülümserken amigo kızlar arasında bir inilti yükseldi.

Bu harika. Sanki amigoluğun daha acı verici olması gerekiyormuş gibi.

Darcy aniden sandalyesinde doğruldu ve Orion odaya girerken bakışlarını takip ettim. Dün gece ölüme çok yaklaştığını kimse bilemezdi. Dıştan her zamanki gibi görünüyordu ama bakışları benimkilerle buluştuğunda, kalbim suçluluk duygusuyla keskin bir şekilde burkuldu. Ona yardım etmek için orada olmalıydık. Onu kaybetseydi Darcy'ye ne olacağını düşünmeye dayanamıyordum.

Nova hâlâ ekstra güvenlik önlemlerinden bahsediyordu ama Darius, Orion'un arkasına geçtiğinde birdenbire odadaki her damla oksijen emilmiş gibi göründü.

Bakışları doğrudan bana kaydı ve aramızdaki engin mesafeye rağmen çok net bir şekilde öne çıkan koyu kahverengi süsenlerinin etrafındaki koyu halkaları gördüğümde kalbim durdu.

Kulaklarım çınlamaya başladığında ve içimde bir acı kuyusu açılırken Darcy'nin elini daha sıkı kavradım. Nefes alamıyordum, düşünemiyordum ve onun orada öylece kırık bir halde dikilişinden gözlerimi kesinlikle alamıyordum.

Hareket etmedi. Neredeyse o noktaya kök salmış gibi görünüyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canımı yakıyordu ve gözlerimin arkası yanmaya başladı.

"HAYIR!" Marguerite aniden bir çığlık attı ve Nova ayağa fırlayıp Darius'u işaret ederken konuşmasını yarıda kesti. "Sen değil! sen değil ve*o!*O fahişe senin kaderin olamaz!”

Sözlerini üç saniye boyunca çınlayan bir sessizlik izledi, herkes benimle Darius arasında inanamayarak baktı ve aniden herkes aynı anda konuşmaya başladı, Nova dikkatlerini geri çekmek için seslenirken tamamen görmezden geldi ve hepsi benim vermeyi reddettiğim cevaplar istedi. .

Gözlerimin arkası daha şiddetli bir şekilde yanarken görüşüm bulanıklaştı ve elimi Darcy'nin elinden kurtardım, koltuğumdan ittim, devirdim ve arkadaşlarımın arasından sıyrıldım.

"Tory, bekle!" Darcy aradı ama sadece başımı salladım.

"Yalnız kalmaya ihtiyacım var," diye mırıldandım. "Taşınmak!" İstedim ama yapmadılar ve nefes alamadım. Oradan çıkmalıydım, bu odadan, bu insanlardan kaçmalıydım.*o*.

Ellerimi önümde kaldırdım ve kapılara doğru koşmadan önce ani bir hava akımıyla bir kaçış yolunu patlattım.

Kimse beni durduracak kadar hızlı toparlanamadı ve çıkıştan hızla çıktım ve çıkışa bir kat sarmaşık atarak arkamdan kapattım ve kaçmam için zaman tanıdım.

Avludan Lunar Leisure binasına doğru koştum ve uzak taraftaki gölgelere ulaşana kadar binanın gümüş renkli duvarlarının etrafından dolandım.

Sırtımı soğuk duvara yasladığımda kalbim güm güm atıyor ve kaburgalarımı parçalıyordu ve kollarımı kendime sarıp parçalara ayrılmamaya çalışırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

Bu benim seçimimdi.*Bana ait.*Kalbimi dinlemek bu kadar acıtmamalıydı. Ve olan buydu

yaptığımı düşünmüştüm. Ama durum buysa, o zaman neden içten dışa paramparça oluyormuşum gibi hissettim?

"Genellikle ağlamakta iyi değilimdir," diyen Orion'un sesi yanıma geldi ve gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken hızla ellerimle gözlerimi ovuşturdum. “Yine de hesabımda durma. Kaçmakla iyi iş çıkardın ama bir Vampiri geride bırakmak diğerlerinden biraz daha zor." Başka ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi uzun bir süre bana yukarıdan aşağıya baktı. "İyi misin diye bakmaya geldim ama belli ki sen-"

Kendimi ona atıp kollarımı boynuna doladım ve gerçekten önümde durduğundan emin olmak için onu sıkıca sıktım.

"Çok üzgünüm Lance," dedim derin bir nefes alarak. "Dün gece sana yardım etmek için orada olmalıydım, ölebilirdin, sana mal olabilirdim-"

"Nerede olursan ol yıldızların çağrısına karşı koyamayacağını ikimiz de biliyoruz. Ayrıca, ben ölmedim," diye yanıtladı, kollarını yavaşça etrafıma dolarken omuz silkmeye çalışarak, ama ikimiz de bunun bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorduk. Çok fazla acı. Kız kardeşini ancak onun bir canavar olduğunu, gölgelerin onu tanınmayacak kadar bozduğunu öğrenmek için geri almıştı. Bunun acısını hayal bile edemezdim.

"Hala üzgünüm," diye mırıldandım, geri adım atarken kendimi onu bırakmaya zorlayarak.

"Dari hakkında konuşmak ister misin-"

"Hayır," diye nefes verdim. "Yapamam... Ben sadece, hayatıma devam etmem gerekiyor."

Orion bana bunu yapabileceğime bir an bile inanmadığını belirten acıyan bir bakış attı.

"Kararını anlıyor," dedi yumuşak bir sesle. "Nefret etse de. Neden yapmak zorunda hissettiğini biliyor...”

Sen iyi bir arkadaşsın Lance, dedim yanaklarımdan akan yaşları silerken. "Ama şu anda ikimizin de onun hakkında ne düşündüğü önemli değil, değil mi? Yıldızlar bize bir şans verdi ve hepsi bu kadar."

Bana attığı bakış, bunu değiştirmek için bir şeyler yapabilmeyi dilediğini söylüyordu ama yapamayacağını benim kadar o da biliyordu.

"Sadece onun babası olduğunu düşünmeni istemiyorum," dedi Orion, bu konuşmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyormuş gibi mağlup bir ses tonuyla.

"Anlamıyorum," diye dürüstçe yanıtladım çünkü Darius hakkında o kadar çok şey anladım. Onu yaratan canavar o değildi ama içinde fazlasıyla karanlık vardı ve ben bunun yükünü çok sık çekmiştim.

Orion daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyordu ama yenilgiyi anlatan bir iç çekti. "Seni Evine geri götürmemi ister misin?" The Orb'da parti yapan öğrencilerin sesi olarak sordu.

yavaş yavaş yeniden büyüdü.

"Evet lütfen," dedim ona gerçek bir gülümseme sunarak. Şu an yapmak istediğim tek şey kaçmaktı.

Yarına kadar herkes şoku atlatmış olacaktı ve ben de aralarında başım dik ve dudaklarım kapalı bir şekilde yürüyor olacaktım. Darius'la aramda geçenlerin ayrıntılarını kimsenin bilmesine gerek yoktu. Star Crossed olmamız yeterliydi.

"Atla o zaman," sırtını bana döndü ve ben de gülerek üzerine atladım. Bu okula ilk başladığımda Kardinal Sihir Profesörümün beni kampüste sırtında taşıyacağı kimin aklına gelirdi?

Orion, Vampir hızıyla fırladı ve ben farkına varmadan, Ignis Evi'nin önünde durduk ve ben tekrar yere doğru kayıyordum.

"Nereye gittiğini Mavi'ye söyleyeceğim," dedi bir adım geri çekilerek, ama tekrar ateş etmeden onu durdurmak için uzanıp bileğini yakaladım.

"Teşekkürler."

"Biliyorsun, benim de sana bir özür borcum var," dedi ve onu bırakmadan tereddüt ettim.

"Ne için?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Buraya ilk geldiğinizde ikinizin zayıf kızlar olacağınızı, doğmak için doğduğunuz konumu talep edemeyeceğinizi düşünmüştüm. Senin her türlü şey olabileceğini düşünmüştüm ve hangisi doğru olursa olsun, doğuştan gelen hakkını gerçekten talep edebileceğin fikrini bir kez bile düşünmedim. Veya bunu hak ediyor olabilirsiniz. Ve bu konuda yanılmışım.

Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı ama ona karşılık verecek kelime bulamıyordum.

"Ve ne pahasına olursa olsun...Darius da bunu görmeye başlıyor. Kabul etmeye hazır olmayabilir, ancak potansiyelinizi görebilir. Ve seni ayaklarının altında tutmak için yaptığı onca şeyi düşünmenin onu mahvettiğini biliyorum. O sırada bunu yapmakta haklı olduğuna inansa bile."

Uzun bir süre aramızda sessizlik asılı kaldı ve ben hüzünle gülümsedim.

"Darcy'nin seni neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedim en sonunda ve Orion'un kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Artık boş sözler söyleyen arkadaş mıyız?" diye sordu, bu fikri benim kadar korkunç bulduğunu ima eden bir tonda.

"Pekala, hala bir pisliksin ama aynı zamanda iyi bir adamsın." Hâlâ kolunu tuttuğum parmak uçlarımdan sihir döküldü ve ben küçük kahverengi sarmaşıkları örerek ve bileğinin etrafında bir halka oluşturana kadar birbirine örerek var eden küçük kahverengi sarmaşıkları yaratırken Orion bana şaşkınlıkla baktı.

"Bu ne?" diye sordu, incelemek için elini kaldırdı ve ben de çok iyi bir iş çıkardığımı söylemek zorunda kaldım.

Sana bir dostluk bileziği sözü verdim, diye takıldım. Başka bir pijama partisi için bir araya gelebiliriz.

zaman ama.”

Geri çekilirken bana gülümsedi. “Ona her zaman değer vereceğim. İyi geceler Tory.” "İyi geceler."

Benden uzaklaştı ve ben yalnız kaldım, ama nedense bu artık o kadar yalnız görünmüyordu.

Tyeni dönemin ilk günü midemi kelebeklerle çalkaladı. Çok şey değişmişti. Ama okul hala hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordu. Ama Tory'nin karanlık kaderi yıldızlarda yazılıydı, Orion'un kız kardeşi düşmanlarımızla birlik olmuştu ve damarlarımda yaşayan gölgeler, ufukta büyüyen gölgelerin yanında bir hiçti.

Her geçen gün korkunç bir şeyin olmasını bekliyormuşuz gibi hissettik. Lionel'ın taht için hamle yapması ya da Clara'nın başladığı işi bitirmek için geri gelmesi. Orion'u neredeyse kaybetmek beni kırılgan, zayıf hissettirmişti. Ama inanılmaz derecede şanslıydık. Ve artık bu zamanın güçlenmek için harcanması gerektiğini biliyordum. Daha hazırlıklı. Çünkü Clara ya da Darius'un kâbus ailesinden herhangi biri tekrar ortaya çıkarsa, sevdiğim kimseyi bir daha asla incitmemelerini sağlamaya hazır olacaktım.

Üniformamı giyerek odamdan çıktım ve içimde kök salmış olan huzursuzluğu gidermeye çalışırken derin bir nefes aldım. Gölgeler bugünlerde daha açtır, beni hep karanlık ve tatlı vaatlerle dolu bir çukura çekmeye çalışırlar. Ama bir şekilde, onlardan uzaklaşmayı şimdi daha da kolay buldum. Beni çekiştirdiklerinde tek görebildiğim Orion'un kanıydı. Tek hissedebildiğim, onun gitmiş olduğuna dair o boş, korkunç korkuydu. Bana Clara'yı, hayatımın en kötü gecesini hatırlattılar. Ve beni almalarına asla izin vermem.

Koridor boyunca merdivenlere doğru yürürken Atlas'ımı çıkardım, yıldız falımı okudum. Bundan sonra onlarla ciddi bir şekilde ilgilenecektim. Yıldızların günümle ilgili bir uyarısı varsa onu bulup kulak vermeye çalışacaktım. Ama bazen o kadar gizemliydiler ki, sanki meyvelerini verdikten sonra bir anlam ifade edecek şekilde tasarlanmışlardı.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Şu anda dünyanın üzerinizde asılı olduğunu hissedebilirsiniz. Tek başına üstesinden gelemeyecek kadar küçük hissettiğin büyük bir görev kendini gösterir. Ama cesur ol, çevrendekiler dengede olduğu sürece sen dengede olmak zorunda değilsin. Haritanızdaki Ay ile şu anda daha duygusal hissedebilirsiniz. Ancak onun yatıştırıcı varlığında rahatla. Düşünme, odaklanma ve gelecek için hazırlık yapma zamanıdır. gelen gunler.

"Günaydın bebeğim."

Kaşlarımı çatarak Atlas'ımdan başımı kaldırdım ve merdiven boşluğunda duvara yaslanmış Seth'i gördüm. Koyu renk saçları ve kaslı yapısıyla acımasız bir tanrıya benziyordu, köşeli yüz hatları soğuk bir kayıtsızlıkla mükemmel bir şekilde düzenlenmişti.*Beni beklerken çıldırmış mıydı?*

Yüzde doksan dokuzum yürümeye devam etmek istemesine rağmen onun önünde yavaşladım. Ondan hâlâ nefret ediyordum. Ama şimdi damarlarımda görmezden gelemeyeceğim bir şey vardı. Minnettarlık.

O olmasaydı, Orion ölmüş olacaktı. Bu kadar basitti. Ve ne kadar çarpıtılmış ve ne kadar berbat olsa da, yine de gerçek buydu. Bunun en zor yanı, onun kemiğe kadar kötü olmadığını kabul etmek zorunda kalmamdı. İçinde, yaptıkları yüzünden asla görmezden gelemeyeceğim bir iyilik parçası vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözlerimi kıstım ve öne doğru ilerledi, kolunu omuzlarıma attı ve beni merdivenlerden aşağı yönlendirdi.

Onu omuz silkmeye çalıştım ama sıkıca tuttu ve kasları beni olduğum yere kilitlerken çenemi yere indirdim. Ondan kurtulmak uğruna bir kavga başlatmanın anlamını görmedim. Ve belki ben bir*minik*ne söyleyeceğiyle biraz ilgilendi.

"Biraz sohbet edebiliriz diye düşündüm." Elini salladı, böylece etrafımızda bir susturucu baloncuğu genişledi ve ben de ona ters bir bakış attım.

"Ne istiyorsun?" Bastım, sesim keskinleşti. Ona minnettar olabilirdim ama yine de saçındaki tek bir tele bile güvenmiyordum.

"Çok şüpheli," diye alay etti. "Belki de sadece hava durumu hakkında konuşmak istiyorum. Veya köklerinizin nasıl yapılması gerektiğini. Saçlarıma baktı ve ben kaşlarımı çatarak onu tekrar silkmeye çalıştım. Karanlık bir şekilde güldü. "Ya da belki senin ve erkek arkadaşının yılbaşı gecesi o mağarada ne yaptığınız hakkında konuşmak istiyorum."

"Bu seni ilgilendirmez," dedim, kalbim göğsümde daha hızlı atarken.

"Evet, bak... bu bok bana uymayacak bebeğim. Bir açıklama borçluyum.” Bana jilet gibi keskin bir bakış atarak her zamanki gibi bir pislik olduğunu kanıtladı. "Kara büyü yaptığını biliyorum.

Ama bilmediğim şey, Orion'un nasıl saptırıldığı. Çünkü bıçaklamayı birisi yapmış gibi görünüyordu.”

Ruhlar Sarayı'nda bulduğum annemin yüzüğünü endişeyle parmağıma taktım. "Neden Darius'a sormuyorsun? O senin en iyi arkadaşın, değil mi?” diye sordum ve sözlerim üzerine kaşlarını çattı. Darius bu konuda açık değilse, bu ona bağlıydı. Ama kesinlikle benden gelmeyecekti.

"Soruyorum*Sen*bu konuda," diye homurdandı.

"Islak bir kayanın üzerinde kaydı ve kuruyan hançerinin üzerine düştü," dedim düz bir sesle.

Seth beni döndürdü ve hırlayarak beni duvara fırlattı. Öğrenciler korkudan çığlıklar atarak etrafımıza dağıldılar. Çenemi sıktım ve sihir kanıma akarken Seth'e ters ters baktım. Korkmadım, kızdım. Damarlarımı kavuran türden bir çılgınlık. Bir yanım onu bir kül yığınına çevirmek ve onun saçmalıklarıyla bir daha asla uğraşmak zorunda kalmamak istiyordu. Ama bir Varisi öldürmenin sorunlarımı çözeceğini düşünmemiştim. İnanılmaz derecede harika hissettirecek olsa bile.

Ellerini iki yanımda duvara bastırdı, üst dudağı kurt gibi bir hırıltıyla geriye doğru kıvrılırken beni hapsetti. "Bana yalan söyleme Vega. Ben*borçlu*doğrusu."

İçimdeki öfke daha da alevlenirken duvardan tekme attım ve tam yüzüne çarptım ama başka bir şeye karışmaya başlıyordu. Görmezden gelmek istediğim daha yumuşak bir şey. "Senin sorunun bu değil mi Seth? Karşılığında bir şey almadıkça iyilik yapamazsınız. Onu kurtarmış olman, ikimizin de sana o gece hakkında bir şey anlatmayacağı anlamına gelmez."

Elini sinirle duvara vurdu. "Seni nankör küçük-"

Öfkem yerini kalbimin o hain parçasına bıraktı ve bir çılgınlık anında ileri atılıp kollarımı ona doladım ve ona sımsıkı sarıldım. Toprak kokusu burnuma geldi ve sert vücudunun ısısı bana onun sadece soğukkanlı bir varlık olmadığını hatırlattı.

"Minnettarım. ben*Bu yüzden*minnettarım.” Gözlerimden yaşlar aktı ve bu kadar duygusal olmamın sebebinin ay mı olduğunu yoksa Seth'le ilişkimin o kadar dağınık hale gelip ona karşı hissettiklerimi artık ifade edememden mi kaynaklandığını merak ettim. İçimde yaşayan, gitgide daha derine inen acı bir nefret vardı. Ama şimdi ona karşı da bir o kadar dirençli bir sıcaklık vardı. Çünkü ben asla *durmadan*Orion'a hayatta kalması için ihtiyaç duyduğu büyüyü verdiği için ona borcunu öde.

Geri çekildim ve Seth irileşmiş gözleriyle bana baktı, yüz hatları sert ve mesafeli olmaktan çıkıp çocuksuydu.

"Ama yapabileceğin en iyi şey olsa bile tek bir iyiliğin sana bir saniye bile güvenmemi sağlayabileceğini düşünemezsin," dedim nefes nefese, ciğerlerim çok fazla çalışıyordu.

Seth'ten hoşlanmadığım o kadar net bir şekilde belli olmuştu ki, artık havanın sisli olmasından nefret ediyordum. Ona sarılmaktan nefret ediyordum.

Ona karşı öfkeden başka bir şey hissetmek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Saçımı kesen adamdı, beni ve Orion'u kendi isteklerine göre rehin tutan, benimle alay eden ve küçük düşüren adamdı. Bunu asla unutmayacaktım.

Kaşlarını çattı ve yavaşça başını salladı. Susturma balonunu dağıttı, geçmeme izin vermek için geri çekildi ve daha alçak bir basamağa inerken gözlerimi onunkilere kilitledim.

Sert bir şekilde, "Bana bunu bir daha sorma," dedim ve dudakları, reddedilmekten nefret ettiğini belirten o haklı zengin çocuk tavrıyla büzüldü.

Arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim, sakinleştirici bir nefes alarak merdivenlerden aşağı indim.

"Hala sana sahibim!" Seth arkamdan seslendi, sesi merdiven boşluğunda çınladı. Göğüs kafesimin sıkışmasına ve çenemin gerilmesine rağmen cevap vermedim.

Bunu Darius Acrux seninle konuştuğunda göreceğiz pislik herif.

Kahvaltıdan sonra dönemin ilk Cardinal Magic sınıfına gittim. Tory yemek yemeye gelmemişti ve Jüpiter Salonu'na varıp büyük beyaz atriyumdan yukarı sınıfa çıktığımda kalbim onun için endişeyle kıvranıyordu.

Öğrenciler içeri doluştular ve ben Diego ve Sofia ile birlikte içeri girip her zamanki yerlerimize oturdum. Sofia üzgün üzgün bana bakarak, "Umarım Tory iyidir," dedi. "Bu sabah onun için kapıyı çaldım ama cevap vermedi."

"O iyi olacak," dedim otomatik olarak.

Tory tanıdığım en güçlü insandı. Ama derinlerde, kırıldığını biliyordum. Bu, dövüşemeyeceği, yumruklayamayacağı veya hakaret edemeyeceği bir düşmandı. Onunla sonsuza kadar yaşayacak sessiz bir şeydi, aşkı asla bulamayacağı bilgisi onu her zaman parçalayacaktı. Şu an neler yaşadığını tahmin edemiyordum ama ne olursa olsun onun yanında olacaktım.

Dokuzu on geçe, Tory umursamaz bir ifadeyle geldi, saçları mükemmel dalgalar halinde etrafında uçuşuyordu ve irislerini çevreleyen koyu halkalara gerçekten dikkat çekmek istiyormuş gibi göz kalemiyle kalın gözleri.

Odaya derin bir sessizlik çöktü ve ona orada yüzen bir hayaletmiş gibi davranan herkese tokat atmak isteyerek dilimi çiğnedim.

Koltuğuna çöktü, Atlas'ını çıkardı ve bir takırtıyla masanın üzerine fırlattı. "Hey," dedim hafifçe.

Tory'nin dünyada isteyeceği en son şey, insanların kendisi camdan yapılmış gibi davranmasıydı. Bu yüzden acayip platinden yapılmış gibi davranıyordu. Bunu, inşa edebileceği en güçlü duvarla ön plana çıkaracaktı. Ama içten içe canının yandığını biliyordum.

Kahvaltıda onun için ayırdığım böreği çıkarıp masasının üzerine koydum. bana baktı

bir sırıtışla "Sen bir hayat kurtarıcısın, Darcy." Onu kaptı, bir ısırık aldı ve odanın dört bir yanından gelen bakışları görmezden gelerek keyifle inleyerek koltuğuna yaslandı.

Kapıya baktım, Orion'un her an gelmesini beklediğim için kalbim daha hızlı atıyordu. Neden bu kadar gergindim bilmiyordum. Belki de yılbaşından beri onu her gördüğümde hala nefes aldığını hatırladığımdandır. Ve onu göremediğim süre boyunca, kalbim yine korkunç bir şey olduğunu düşünmesi için kandırmaya başladı. Ya da onun kurtulduğunu hayal ettiğimi ve yanlış, güzel bir yanılsama içinde yaşadığını.

Tyler Corbin, büyük bir Order Snaps çantası çıkardı ve Atlas'ına heyecanla vururken (farklı Order'ların çok renkli versiyonları olan) çiğneme şekerlerini karıştırmaya başladı.

Kapı hızla açıldı ve Orion zamanında gelmiş ve dünyanın geri kalanı erken gelmiş gibi odaya girdi. Sınıfın önüne geldiğinde, masasının üzerine bir kahve kupası koyup gelişigüzel bir şekilde bir yığın kağıdı karıştırırken ağzım kurudu. Sonra yukarı baktı ve bakışları benimkilere çarptı. Ciğerlerimde hapsolmuş nefesimi dışarı saldım ve ağzımın kenarına bir gülümseme takıldı. Gözleri bir an ışıkla dans etti ve yemin ederim o ışıkta sonsuza kadar yüzebilirdim.

Canlı. Güvenli. Aynı eski Orion.

Tahtaya yazarken elinde bir kalemle Vampir hızıyla fırladı.

HEPİNİZİN KİRLİ KÜÇÜK SIRLARI VAR.

O sınıfa bakmak için döndüğünde birkaç kişi gergin bir şekilde kıkırdadı, Atlas'ına bakmaya ve aralıklı olarak Order Snaps'ı ağzına atmaya devam ederken gözleri Tyler'a sabitlendi. Orion bulanık bir şekilde ona doğru fırladı, şekerleri kapıp duvara fırlattı, böylece her yerde patladılar. Bir sonraki nefeste Tyler'ın Atlas'ını aldı ve kollarını kavuşturup ona dik dik bakmadan önce kendi masasına fırlattı.

“Sınıfımda yemek yemeyin!” diye havladı Orion, sert sesi damarlarıma bir adrenalin enjeksiyonu gönderiyordu.

Tyler ağzı açık ona baktı ve koltuğunda dönerek hâlâ pastasını kemirmekte olan Tory'yi işaret etti. "Ama Tory Vega yemek yiyor!" şikayet etti.

"Tory Vega'nın orada kendi fırınını açıp Polaris'i oklava olarak kullanması umurumda değil.*Sen*, Corbin," diye tersledi Orion ve o sırıtırken Tory ile aynı bakışı paylaşarak kahkahamı bastırdım.

Tyler, "Bu hiç adil değil," diye yakındı. "Adil bir kavramdır," dedi Orion omuz silkerek.

"Ama sen bir Terazisin!" dedi Tyler bıkkınlıkla. "Hepiniz adaletle ilgilisiniz."

"Yanlış. Terra'dan on puan. Terazi adaletle ilgilidir. Ve bunun benim için ne anlama geldiğine ben karar veririm. Ve Tory Vega'nın pasta satışı yapabileceğini ve kız kardeşini kek standı olarak kullanabileceğini söylersem, o zaman büyük açılış için ilk sırada ben olacağım. Ancak*Sen*, Korbin. Buna hakkın yok. Bu yüzden pisliğinizi toplayın ve perşembe günü beni gözaltında görün."

Tyler dudaklarını büzdü, oturduğu yerden kalktı ve yere dağılmış şekerlemelere doğru yürüdü, onları toplamaya başladı ve adam kayırma hakkında mırıldandı.

Orion, "En sevdiğim öğrenciler, beni sinirlendirmeyen öğrencilerdir," diye çıkıştı.

"Ve aletini en iyi emenler," diye fısıldadı Kylie arkamdan kıkırdayarak ve Orion masasına doğru fırladığında üzerimden bir hava akımı geçti.

Orion'un Kylie'nin tüm sandalyesini masasının üzerine kaldırdığını ve geriye doğru yatırırken ön iki ayağını tuttuğunu gördüğümde dudaklarımı ayırarak döndüm. Çılgınca çığlık attı, hava büyüsü yapmak için ellerini fırlattı ve güçlerini kontrol edemediği için insanların defterlerini her yere saçtı.

"Sınıfımda bir daha böyle bir şey ima edersen, ayın geri kalanında sadece gözaltında olmayacaksın - ki bu arada sen de öylesin - kahrolası çantalarını topluyor olacaksın." Sandalyenin ayaklarını bıraktı ve her şey masanın üzerine geriye doğru devrilirken kadın feryat etti. Başı yere çarpmadan bir saniye önce kendini hava büyüsüyle yakalayarak yere çarptığında nefesim kesildi.

Orion hızla sınıfın önüne geri döndü, gelişigüzel bir şekilde kravatını düzeltti ve sanki bir öğrenciyi neredeyse ölümcül şekilde yaralamamış gibi kahvesinden bir yudum aldı.

"Doğru," dedi, sanki hiç kesinti olmamış gibi. "Bugün bir gizleme büyüsü öğreneceksin. Biri bana bir nesneyi gizlemede etkili olabilecek üç tür büyü söyleyebilir mi?"

Sofia, diğer birkaç öğrenciyle birlikte elini kaldırdı ve Orion onu işaret etti. "Bayan Cygnus?"

Sofia boğazını temizledi. "İlüzyon, kafa karıştırıcı ve etki."

"Güzel, Ignis'e on puan," dedi Orion, bir örnek listesi getirmek için tahtaya dokunarak.

Gizleme Büyüleri

İllüzyon –*büyülü saklanma yerleri*

kafa karıştırıcı –*gizlenen öğeye yaklaşan herhangi bir Fae'nin kafasının karışmasına ve neden orada olduklarını veya ne aradıklarını unut*

Etkilemek - *Gizlenene yaklaşmak için fiziksel veya psikolojik bir tepkiye neden olmak nesne*

"Karıştırma ve etkileme daha gelişmiş büyülerdir, bu yüzden bugün basit bir illüzyon öğreneceksiniz. Biri illüzyon gizlemeye örnek verebilir mi?" Orion sordu.

Diego elini kaldırdı ve onu işaret etti. "Gizli bir cep mi?" tahmin etti.

"Doğru," diye onayladı Orion. "Diğer örnekler, gizli bir kapı veya zemin alanı olabilir veya bir nesne, düz bir görünümde bile gizlenerek çevresine karışması sağlanabilir. İllüzyon büyüsü bir maske gibi çalışır. Son sınıfınıza ulaşırsanız, bu maskeler diğer daha gelişmiş büyüler için kullanılabilir. Başka bir Fae gibi görünmek için yüzünü gizlemek gibi." Bir elini yüzüne kaldırdı ve avucunu yüzünde gezdirerek teninin üzerinde soluk mavi bir ışık sızdı. Bir an sonra yüzü Tyler Corbin'inki gibi göründü. Herkes gülmeye başladı ama Tyler yerde diz çöktüğü yerden etrafına baktığında, Orion illüzyonu dağıttı ve onun yerine ona sert bir ifade verdi. "Kimliklerinizi korumanız da öğretilecek. Çoğu Fae, görünüşlerine etkili bir şekilde taklit karşıtı bir büyü yapabilir. Ancak, güçlü Fae bu engelleri aşabilir, yani tamamen etkili değil. Bu sana zamanla öğretilecek bir şey."

Tory'ye kaşlarımı çattım, birinin şu anda canı istediğinde kimliğimizi alması fikri hoşuma gitmiyordu. Büyü yapabildikleri sürece. Ve güçlü düşman listemiz her geçen gün büyüyordu. Yakında bir excel elektronik tablosu başlatmak zorunda kalacaktım.

Orion endişeli bir konuşma patlak verdiğinde sırıttı. Ellerini ceplerine sokarak, "Barlar, kulüpler, bankalar ve diğer tüm özel kurumların kapılarında taklitçilik önleme teknolojisi kuruludur, bu yüzden değerli kimlikleriniz için endişelenmeyin," dedi. "Kimse çoğunuzu taklit etmeye zahmet etmez," diye mırıldandı alçak sesle. "Biri kafa karıştırıcı bir gizleme büyüsüne örnek verebilir mi?"

"Birinin, um, tuvalete ihtiyacı var mı efendim?" Ön sıradaki bir kız teklif etti.

Orion sırıtarak "Evet, muhteşem bir bok alma vakası bir Fae'yi gizli nesnenizden güzelce uzaklaştırabilir," dedi ve herkes kıkırdadı. "Ama bir Fae'nin vücudunu böyle etkilemek güçlü bir sihir gerektirir. Özellikle de onu yapmak için orada olmadığınızda."

Orion, altın paralarla dolu bir mason kavanozu alarak masasına gitti. Sınıfta dolaşmaya başladı ve onları herkese fırlattı, onları yakalamaya zorladı, böylece madeni paralar her yere uçtu.

"Pitbol Bekçisi!" önüme bir tane fırlatmadan önce bana havladı ve ben koltuğumdan yalpalayıp son anda onu yakaladığımda kalbim küt küt atmaya başladı. Gülümsedi, gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Sonuçta bir sonraki maçta Aurora Academy'yi yenme şansımız olabilir."

Tory'ye bir tane fırlatırken sırıttım ve koltuğuma çöktüm. Dikkatini bile vermiyordu ve masasından o kadar sert sekti ki Diego'nun içine çınladı ve gözüne çarptı. Onun yanında olduğu düşünülürse bu oldukça tuhaftı, bu yüzden içimden bir his Orion'un hava büyüsünü kullanarak büyüyü ona doğru göndermiş olduğunu hissettim.

"Hijo de puta," diye tısladı Diego, gözlerini ovuşturarak.

“Dil, Polaris. Aer'den beş puan," diye çıkıştı Orion ona ve ben de dudaklarımı büzdüm. Bazen tam bir pislik olabiliyordu.

Herkesin bir madeni parası olduğunda, Orion sınıfın önüne gitti ve kendi madeni parasını sıranın üzerine koydu.

Madeni paranın yanındaki tahtaya hafifçe vurarak, "İllüzyon incelikle ilgilidir," diye açıkladı. “Kopyalayacağınız alanı incelemeli ve nesnenin etrafında oluşturduğunuz maskenin kusursuz olduğundan emin olmalısınız. Birisi sakladığınız her şeyi arıyorsa, zayıf gizleme büyüleri bir mil öteden fark edilebilir.” Hepimize baktı. "Ve eminim ki en azından birinizin gözünden uzak tutmayı tercih ettiği şeyler vardır. Birincisi, birinci sınıf öğrencilerinin odalarını açmaktan hiç zevk almıyorum. Keşfetmekten memnuniyetsizlik duyduğum kahrolası Order pornolarının ve tuhaf ve harika seks oyuncaklarının miktarını ancak hayal edebilirsiniz. Bu büyüyü doğru yaparsan, onları saklama şansın olur. Tabii ki, ne yazık ki, gizleme büyülerini keşfetme konusunda çok yetenekliyim, bu yüzden sihirli imzanızı da gizleyemezseniz, büyük ihtimalle mahvolursunuz.”

"Caleb Altair'in odasının etrafına kaç tane ışıltılı Pegasus korna vibratörü sakladığını merak ediyorum," diye düşündü Tyler, bir çanta dolusu şekerle koltuğuna geri dönerken ve sınıfta kahkahalar patladı.

Gülümseyerek Tory'ye baktım ama onda gülümsemek bile yoktu. Ve bu sadece kalbimi paramparça etti.

Orion dilini yanağına bastırdı, masasına yaslandı ve kenarını kavradı. "Eh, ben sadece bir tane buldum, ama Bay Altair'in becerisi, odasındaki her lambanın, mumun ve saksı bitkisinin parıldayan yarakları sakladığı anlamına gelebilir. Yargıladığımdan değil.”

Odada daha fazla kahkaha yayıldı ve Tyler heyecanla koltuğunda sallandı. "Muhtemelen her zaman poposuna gizlenmiş bir tane vardır!"

"Terra'dan on puan daha," diye havladı Orion ve sınıf tamamen sessizleşti. Orion bugün cidden Jekyll and Hide oynuyordu ve dudaklarında dans eden gülümseme bundan çok zevk aldığını söylüyordu. Pislik herifti, minicik bir psikopat olduğu için onu sevmekten kendimi alamadım. Onun eğlence fikri, sadistçe küçük bir değişiklikle geldi. Ve bunun için sıcaktım.

Tyler öfkeyle koltuğuna çöktü ama başka bir kelime söylemedi.

Orion parmaklarını masasının üzerindeki bozuk paraya bastırdı. “Saf enerjiyi parmaklarınızın ucuna getirin ve

İçinde gizlemeye çalıştığınız yüzeyi gözünüzde canlandırın. Hayal ettiğiniz görüntü ne kadar net olursa, sihrin şekillenmesi o kadar kolay olur. Elinize aldığınızda, bunun gibi basit bir el hareketi-" Parmaklarını madeni paranın üzerinde gezdirdi ve madeni para anında gözden kayboldu. "İşini yapacak. Yardımcı olursa, hareket bir kitabın sayfasını çevirmeye benzer. Nazik, çok az çaba gerektirir. Hareketleriniz çok sertse, peki..."

Diego'nun masası tam ortasından çatladı ve büyüyü yapmaya çalıştı ve Orion bunu işaret etti. "*O* gerçekleşebilir. Ve Polaris'ten daha güçlüyseniz - ve kabul edelim, dünyanın çoğu öyle - o zaman onun verdiğinden çok daha fazla hasara neden olabilirsiniz. Başlamak."

Odanın etrafında gevezelik patlak verdiğinde ve herkes büyüyü denediğinde Diego alçak sesle homurdandı.

Orion ayağa kalkıp Diego'nun önünde durdu ve ellerini arkasında kavuşturdu. "Tekrar," diye sordu ve Diego nefes aldı, Orion'un bakışının yoğunluğu altında biraz terli görünerek elini madeni paranın üzerine kaldırdı. Üzerinden ince bir tarama yaptı ve madeni para zifiri siyaha döndü.

Orion'un ağzı köşelerden kıvrıldı. "Yüzeye odaklan." Masaya vurdu. "Deniyorum," dedi Diego kararlı bir şekilde. "Ama tek gördüğüm, bana bakan o deli kara gözleriniz, efendim." Orion söz konusu gözleri devirdi ve onun yerine benim önümde durmak için kenara çekildi. "Polaris'i utandır, Mavi," diye teşvik etti ve parmaklarımı madeni paranın üzerinde tuttum.

Haklı, efendim, Azrail gibi orada dikilip dikkatinizi dağıtıyorsunuz, dedim hafifçe. Ellerini masamın üzerine koydu ve dişlerini göstererek üzerime eğildi. "Ya polisler iki saniye ötedeyken bir cinayet silahını gizlemen gerekirse, hm? Ya stres yüzünden doğru yapmazsan?"

"Bana cinayetten paçayı kurtarmayı mı öğretiyorsunuz, efendim?" Ben alay ettim ve o alçak bir sesle kıkırdadı. "Sana baskı altında büyü yapmayı öğretiyorum," dedi, beni o sonsuz kara gözlerine sabitleyerek. Midem bulandı ve sıcaklık omurgamdan aşağı aktı.*Evet. Dikkati dağılmış resmen.*

Bakışlarımı madeni paraya indirdim ve etrafındaki masa yüzeyine odaklandım. Orion'u engellemek kolay değildi, ama elimi kaldırıp parmaklarımı onun bize öğrettiği şekilde madeni paranın üzerinde nazikçe gezdirmeden önce bunu başardım. Madeni para, masaya uyum sağlamak için renk değiştirdi, ancak yine de görülebiliyordu. İşaretçiler için Orion'a bakarak dudaklarımı büzdüm ve elimi tutmak için uzandı. O parmaklarımı madeni paranın üzerinde gezdirirken, aramızda geçen çılgınca enerji nabzımın atmasına neden oldu.

"Bütün kalbinle orada olmadığına inanmalısın," diye fısıldadı, sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Elime rehberlik ederken tekrar parmak uçlarımdan sihri serbest bırakırken bakışlarımı bozuk paraya indirerek kalınca yutkundum. Masayı üzerinde madeni para olmadan, o resmi canlı bir şekilde aklımda tuttuğum an, bu kadar basit bir şekilde ortadan kayboldu.

Tory'nin gergin bir ifadeyle bizi taklit ettiğini görmek için baktım ve o da başardı. Orion sırıtarak aramızda bir bakış attı, sonra sesini alçalttı. “Benim derslerimde Mirasçılara daha ileri düzey görevler veriliyor. Eğer ikiniz kendinize meydan okumak isterseniz, sadece sormanız yeterli." Jillian'ın masası tavana fırlayıp paramparça olurken, Jillian'a yardım etmek için ateş etti.

Bana baktığında Tory'nin gözleri bir an için parladı ve bu manzara karşısında kalbim yerinden kalktı. "Bunu yapmalıyız," dedi. "Yetişme oyunu oynamalıyız. Zor."

Başımla onayladım. "Kesinlikle. Ve bir gün yanlarından geçip onları toz izlerimizde bırakacağız.”

Ağzının köşesi biraz yukarı kıvrıldı ama gerçekten gülümsemedi. Ve buna dayanamadım. Onunla Darius arasında olanları düzeltmek için yapabileceğim bir şey olsaydı, bunu hiç şüphesiz yapardım. En kötüsü de bunu seçmiş olmasıydı. Alternatifine tercih etti. Ama yıldızlar onu ağza alınmayacak şekillerde inciten bir adamla çiftleşmeyi seçmediği için hayatının geri kalanında cezalandırılmasını gerektirecek kadar acımasız mıydı?

Onun adına içimde yaşayan onca öfke ve incinmeyle ne yapacağımı bilemeden ellerimi masanın üzerinde yumruk yaptım. Gölgeler tenimin altına tırmandı, o acıdan beslenmeye, onu alıp götürmeye çalıştı. Ama buna sahip olamazlardı. Dayanmak benimdi ve beni yatıştırmalarına izin vermeyecektim.

Ders sona erdiğinde, Diego büyüyü doğru yapmıştı ve Orion bana ve Tory'ye sihirli imzalarımızı gizlemek için nasıl saklayacağımızı öğretmişti. Bu, az önce yaptığımız büyünün etrafındaki enerjiyi geri çekmek, gizlemek için mümkün olduğunca az kullanılana ve orada bir nesne olduğuna dair hiçbir ipucu bırakana kadar onu çekmek gibiydi. Onu gerçekten kullanacağım için heyecanlıydım ve Kova Aytaşı'nı Seth'ten saklamak için bunu nasıl yapacağımı daha önce bilmediğim için biraz sinirlenmiştim. Ona pire verdiğimi asla anlamamış olabilir. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, ona o darbeyi indirdiğimi bilmesi oldukça iyi hissettirmişti. Bana yaşattığı onca boktan sonra, sürüsünden biraz soyutlanmanın ve sürekli kaşınan taşakların kesinlikle zamanı gelmişti.

Zil çaldı ve hepimiz kapıya yöneldik.

Orion'un sesi havayı yardı ve "Sizinle Yoldaşlık hediye belgenizi görüşmem gerekiyor, Mavi," dedim ve sırıtmaya çalışarak kendimi tuttum.

"Sana Tarot'ta bir yer ayıracağım," dedi Tory bilgiç bir bakışla ve ben de Orion'un masasına doğru kaymadan önce teşekkür etmek için kolunu sıktım. Birisi kolumdan çekiştirdi ve arkama baktığımda solgun bir ifadeyle Diego'yu orada gördüm.

Darcy, seninle konuşabilir miyim?

"Şu anda değil, Polaris," diye tersledi Orion, Diego'nun üzerine hava akımının düşmesi için elini salladı ve onu son öğrencilerle birlikte kapıdan dışarı uçurdu. Kapı çarparak kapandı ve Orion'a ters ters baktım.

elini belime koyarak.

"Bu çok kabaydı," dedim sertçe. Elini susturucu bir baloncuk yapmak için salladı, sonra bana doğru ateş etti ve beni tekrar Tyler'ın masasına atıp dilini dudaklarımın arasına bastırırken nefesimi ciğerlerimden çekti.

"Ben kabayım," diye homurdandı ağzımın içine.

Etinin sıcaklığı bedenimi canlandırırken ellerimi saçlarına dolayarak inledim. Her şeyi unuttum, her parçama şarkı söyleten bu adama sarılırken dünya etrafımızdaki puslu gri bir bulanıklıktan ibaretti. Kalbim ona yaklaşmak için göğsümden çıkmaya çalışıyor gibiydi ama bunun durması gerektiğini biliyordum. Okul gününün ortasıydı ve yaklaşan birini duyabileceğini bilsem de nabzım hala adrenalinle atıyordu.

"Lance, eğer yakalanırsak..." dedim nefes nefese, kalçalarımı kalçalarına doğru genişletirken. "Yapmayacağız," diye homurdandı, parmaklarını gömleğimde düğümleyerek.

Beni tekrar öptü, düğmeleri serbest bıraktı ve elini sütyenimin içine kaydırdı, göğüs ucumun çakıllı ve onun için acıdığını fark edince onu terk eden bir arzu hırıltısı. Hassas etimi çimdiklerken, diğer eli eteğimin altında gezinip külotumun ortasını temizlerken nefesim kesildi.

"Ah," diye nefesim kesildi, başparmağı kalçalarımın arasındaki mükemmel noktanın üzerinde geziniyordu.

Birbirimize o kadar açtık ki, hareketlerimizle ilgili her şey çılgınca ve pençeliyordu. Başımı yana eğdi, damar ararken ağzını boynumda gezdirdi, kanıma olan arzusu bana olan arzusu kadar keskindi.

Kapı çaldı ve inledi, hayal kırıklığıyla alnını omzuma bastırdı. Susturucu balonu dağıtmak için parmaklarını salladı ve “Meşgulüm! Daha sonra gel." "Bu sadece... bu oldukça önemli," diye kapının ötesinden Diego'nun sesi duyuldu.

"Şimdi olmaz dedim!" Orion havladı ama elimi göğsüne bastırıp başımı salladım.

"Önemli olduğunu söyledi," diye fısıldadım ve Orion elini gömleğimden çıkardı, parmaklarını yanağıma geçirirken kaşlarını çattı.

“*sen*önemli," diye homurdandı, elini ağzıma kapattığı anda baş parmağını bacaklarımın arasına bastırdı.

“*mızrak*Avucuna karşı yalvardım ama kalçalarım genişledi ve bu durma isteğine ihanet etti. Kapı tekrar çalındı ve Orion'un kafası, gözlerinde cinayetle kapıya doğru döndü. "Kız kardeşinizle ilgili, efendim," diye tısladı Diego ve kalbim tekledi.

Orion'u bileğinden yakaladım, elini eteğimden kurtardım ve onu geri ittim. Kızgındım ve her tarafım alev alev yanıyordu ama bu bekleyebilecek bir şey değildi.

Hızlıca gömleğimin düğmelerini yukarı kaldırdım ve Orion masasına ateş edip arkasındaki koltuğa oturmadan önce beni kontrol etti. Pantolonunu yeniden düzenledi ve ayağa kalkmadan önce sırıtmaya çalıştım.

masanın önünde, sonra kapıyı açmak için gelişigüzel bir şekilde elini kapıya vurdu.

Kapıyı arkasından çarpmak için parmaklarını sallayarak, "İçeri," diye talep etti Diego'dan.

Diego bize doğru gelirken siyah bere şapkasını çekiştirdi, gözlerinde endişe geziniyordu.

Orion bir susturucu balon daha patlattı ve Diego'ya tek kaşını kaldırdı. "Kuyu?"

Diego parmaklarını birbirine kenetleyerek aramıza baktı. "Pekala... sana mi abuela'nın bu şapkayı nasıl yaptığını söylediğimi biliyor musun?" İşaret etti.

"Nasıl unutabilirim?" Orion kuru bir şekilde sordu, şüpheli bir ifadeyle koltuğuna yaslandı. Diego

boğazını temizledi ve ona cesaret verici bir bakış attım. “Ailemin ruhlarıyla bağlantılı. Birbirimize bir şeyler göstermek için kullanabiliriz... anılarımız gibi.”

"Bu çılgınlık," diye nefes verdim. "Ailenin düşüncelerini görebilmen için mi?"

"Si." Onayladı. "Ama sadece birbirimizle paylaşmayı seçtiklerimiz. Paylaşıldıktan sonra, mi abuela'nın red de alamas aracılığıyla bağlanan herkes tarafından erişilebilir. Onun ruh ağı.”

"Beyin ölümü gerçekleşmiş bir akbaba gibi noktanın etrafında dönüyorsun, Polaris. Başla," diye çıkıştı

Orion. Diego'nun boğazı düğümlendi ve ona yaklaşıp elimi koluna koydum. "Sorun değil," dedim. "Nedir?"

"Ailem Acrux'lara yardım ediyor." Endişeyle Orion'a baktı. Orion,

sandalyesinde öne doğru oturarak dudaklarını ıslattı. "Dinliyorum."

"Dün gece onları ziyarete gittiler ve internete bir anı eklediklerini hissettim. Baktığımda gördüm... gördüm...” Terlemeye başladı, şapkasını çıkardı ve onunla alnını sildi.

Orion sabırsızca elini masaya vurdu ve Diego irkildi.

Orion'a bakarak, "La Princesa de las Sombras'ı gördüm," diye soludu. "Gölge Prensesi. Kız kardeşin.”

Midem düğümlendi ve Diego'nun kolunu daha sıkı kavradım. "O ne yapıyordu?" "Sana

gösterebilirim," dedi. "Yardım etmek istiyorum."

"Kendi ailene karşı mı geleceksin?" Orion ölümcül bir tonda sordu. "Neden?" Diego

şapkasını parmaklarının arasında sıkıştırdı. "Açıklaması zor."

"Öyleyse dene," diye homurdandı Orion.

Dudağımı ısırdım, Diego'nun konuşmasını bekledim, ona güvenip güvenmediğimden emin değildim. Kalbim bana gerçekten yardım etmek istediğini söyledi. Ama nasıl emin olabilirim?

Diego boğazını temizledi, bakışlarını yere çevirirken yanakları kızarmıştı. "Dürüst gerçek şu ki, Zodiac Akademisi'ne gelmeden önce hiç ev tanımadım. Hayatımdaki herkes için bir hayal kırıklığı oldum. Ailem işe yaramaz olduğumu düşünüyor. Ben de bir süre bunu düşündüm... ama bu konuda yardımcı olabilirim. faydalı olabilirim Ama onlara değil, arkadaşlarıma.” Hafif bir gülümsemeyle bana baktı

yüreğimi sızlatan dudakları. "Beni olduğum gibi kabul eden, benden başka bir şey olmamı istemeyen insanlara."

Ailesi hakkında böyle düşünmesine üzülerek ona güven verici bir şekilde gülümsedim. Ama doğruyu söylediğinden emindim. Derin bir şey bana bunu söyledi.

"Peçete kutusunu çıkarıp dünyanın en ince kemanı Polaris'i çalmaya başlamazsam kusura bakma ama ikna olmam için acıklı bir hikayeden fazlasına ihtiyacım olacak." Orion koltuğundan kalktı, görünüşe göre gafletten kurtulmuş gibi masanın etrafından dolandı ve gözleri kısılmış halde Diego'ya baktı.

"Ona kanıtlaması için bir şans ver," dedim çenemi kaldırarak. "Ona inanıyorum."

Orion'un bakışları bana kaydı ve sözlerimi düşünürken çenesi gıdıklandı. "Aptalca riskler almayacağım."

"Risk yok," diye söz verdi Diego. "Sana gölgelerin arasından anıları gösterebilirim. Bu kadar. Onları gördüğünüzü asla söyleyemezler."

Orion dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek korkutucu bir tavırla Diego'ya yaklaştı. "Beni becermeye çalışırsan evlat, vücudundaki her kemiği kırarım. Ve Vegas'ı becermeye kalkarsan, söz konusu kırık kemikleri birer birer söker, bir karıştırıcıya koyar ve sana bir kamışla yediririm. Bütün bu olay boyunca hayatta kalmanı sağlayacak bazı iğrenç lanet büyüler biliyorum. İşaret. Benim. Kelimeler."

Dudaklarım açıldı ve kahretsin, o anda onun tarafından utanç verici bir şekilde tahrik edildim.

Diego omurgasını düzeltti ve yumruklarını sıktı. "Yemin ederim yapmayacağım." O elini uzattı. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa yıldızların üzerine yemin ederim."

Orion'un gözleri Diego'nun aralarında uzattığı eline kaydı, sonra dilini şaklattı, döndü ve masasına geri döndü. Çekmecelerini birer birer açtı, bir şeyler aradı ve sonunda güzel bir mavi Lapis Lazuli kristali çıkardı.

"Ben daha iyi giderim," dedi ölümcül bir sakinlikle. "Ben ve Mavi ile bir yıldız sözü vereceksin. Sonra onları da gördüğünde Darius ve Tory ile yapacaksın. Sözünüzü bozarsanız, bunu hissedeceğiz. Ve yıldızlar, geri kalan sefil günlerin boyunca seni lanetleyecek. Bu da kemik kıran smoothie festivalinin başlayacağı toplam bir tane olacak.

Bu kadar ciddi görünmeseydi gülerdim. Gerçekten çılgın Profesör erkek arkadaşımın Diego'ya dünyanın en berbat milkshake'inde kendi kemiklerini içireceğini düşünmüştüm.

"Güvenini kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım." Diego elini uzatmaya devam etti, ama Orion onu yakalayıp kristali avucunun içine bastırdığında kesinlikle biraz titriyordu ve kristal parlamaya başladı. Üzerinde çizgiler çizdi ve Diego'nun takımyıldızı Kova'yı kristal gibi parıldayan bir işaretle derisine boyarken izlemek için daha yakına kaydım. Sonra kendi avucunda Terazi takımyıldızını işaretledi ve morarmış gibi görünen bir şekilde Diego'nun elini tuttu.

kavramak. "Birlikte tartıştığımız konulardan tek kelime etmeyeceğine, biz kabul etmedikçe benimle, Vegas'la ya da Darius Acrux'la geçirdiğin zaman hakkında tek bir anı ya da düşünce paylaşmayacağına yemin edeceksin."

"Yemin ederim." Avuçlarının arasında sihir parladı ve Orion elini indirdi, benimkini almak için ilerlerken tatmin olmuş görünüyordu. Onu kaldırdı, kristali avucuma bastırdı ve nazik hareketlerle İkizler takımyıldızını üzerine çizdi. Kirpiklerimin altından ona baktım, ifadesindeki endişeyi gördüm ve onu yatıştırabilmeyi diledim. Nasıl hissettiğini biliyordum. O korkmuştu. Dünyanın her an ayaklarımızın altından kayıp gitmesinden korkuyoruz. Ve ben de aynı şeyden korkuyordum.

Üzerimizde asılı duran tüm karanlığın arasında, odaklanabileceğim sağlam bir ışık huzmesiydi. O ve Tory önemli olan tek şeydi. Onları korumam, yakınımda tutmam gerekiyordu. Ama öylece saklanamaz ya da kaçamazdık. Ayakta durmak ve mücadele etmek zorundaydık. Ve Diego bunu yapmamıza yardım ederse, bu, değerlendirmemiz gereken bir şanstı.

Diego elimi tutarak ilerledi ve Orion daha önce söylediği kelimeleri tekrar etmem için beni yönlendirdi. Diego kabul ettiğinde, damarlarıma serin ve güçlü bir sihir doldu. Orion'la yaptığım diğer anlaşmayla orada otururken, anlaşmanın ağırlığının kalbimin etrafından kaydığını hissettim. Birlikte kalmak için her zaman ne gerekiyorsa yapacağımıza söz verdiğimizde.

"Göster o zaman," diye talep etti Orion, Diego'ya çenesi sımsıkı bakarak. "Şu hatırayı görelim."

Diego'nun eli hâlâ benimkini tutuyordu ve Orion'unkini almak için uzandı.

Orion, Diego'nun elini tutmayı en az kendini en yakın pencereden atıp kafasını aşağıdaki parke taşlarına atmayı ne kadar çok istiyor gibiydi, ama uzanıp yine de yaptı.

Diego, "Gölgeler aracılığıyla bağlantı kurmalıyız," diye açıkladı. "Onlarla bana ulaşın."

Yavaşça nefes aldım ve konsantre olurken gözlerimin kapanmasına izin verdim. Gölgeler göğsümde av arayan bir yılan gibi kıvrılmış, hazır bekliyorlardı. Pek cesaretlendirmeden Diego'ya doğru kaydılar ve etrafımı saran sükunetlerini hissettim.

Nabzım kulaklarımda yavaş ve sabit geliyordu, uçuruma doğru sürüklenmeye başladığımda duyabildiğim tek şey güm güm güm sesiydi.

Diego ve Orion'un varlığı çevremde parıldadı ve Diego'nun bizi karanlığa doğru çektiğini, derinlere, derinlere, derinlere, gölgelerin göbeğine götürdüğünü hissettim.

Fae dünyasındaki hakimiyetim, ağırlıksız hale gelirken, bir hiçlik denizinde yüzerken kayıp gidiyordu. Korkutucu olmalıydı ama gölgeler zihnimi sakinleştirerek ve nabzımın o sabit melodiyi atmasını sağlayarak içimi sardı.

Güm güm güm güm

Önümüzde bir ışık genişledi ve aniden karanlıkta önümüzde asılı duran buluta benzeyen bir şeye bakıyordum. Beyazdı ama yine de normal bir buluttan daha yoğun görünüyordu.

parmaklarını içine sok ve beni bekleyen köpüklü bir doku bul.

Titreşen ışıklar onun içinde dans etti ve her çakmada yüzler, manzaralar, anlar gördüm. Diego'yu karanlıkta bir tepede duran genç bir çocuk olarak gördüm, gözleri kocaman açılmış ve yanakları kırmızı boyayla lekelenmişti. Sonra parladı ve onu Zodiac Akademisi'ne kabul mektubunu tutarken gördüm, yüzü coşkuyla parlıyordu. Atmosferin büküldüğünü ve kıvrandığını hissettim ve birdenbire hepsinin arasında bir anı daha parlak hale geldi, bulutun yüzeyine çekildi ve tamamını doldurdu, sonra zihnime sızıp sanki içinden görüyormuşum gibi oynayana kadar gittikçe daha fazla kendi gözlerim

Lionel Acrux'un evindeydim ve Clara'nın yemek masasında ayağa kalkmasını izliyordum. Lionel uzak uçta otururken, aşağılık takipçileri etrafına toplanmış, gölgeleri uzuvlarının uzantıları gibi kullanan Clara'ya hayretle bakıyorlardı. Vücudu karanlığa bürünmüştü ve tüm tonozlu tavanı gölgelerle doldurarak hepsini kasvetli tonlara düşürdü. Lionel ona gözlerinde uğursuz bir zaferle baktı. Sanki bu savaşı çoktan kazanmış gibi.

Orion'u inciten kıza bakarken içim bir öfke topu gibi sıkıştı. Onun kanı olduğunu biliyordum ama gözlerinin arkasında gizlenen bir canavardan başka bir şey görmedim. Ve eğer bu bir hatıra olmasaydı, Phoenix ateşimle onu parçalamaya çalışırdım, kardeşine elimi bile sürmeden sonsuza dek yok ederdim.

Lionel, "Clara Orion bize gölgeler yolunda rehberlik edecek," dedi. Hepimiz için karanlıkta acı çekti ve şimdi ona şükran borçluyuz.” Masadan kalktı, yenini yırtıp kolunu kesmeden önce bıçağını kaldırdı.

Lionel kanını kristal bir bardağa döküp koyu bir gülümsemeyle Clara'ya uzatırken, bu anıyı yaşadığım bedenle aynı anda nefesim kesildi.

Clara bardağı almak için öne atıldı, önünde dizlerinin üzerine çöktü ve bardağın her damlasını yuttu.

Lionel yumuşacık bir sesle, "Sen de benim gibi onu onurlandıracaksın," dedi ve masanın etrafındaki herkes de ona kan vermek için acele etti. "Gölge Prensesimiz!"

O bir bardak daha kan içmeden önce hafıza silinip gitti ve ben kendimi karanlıktan çekip çıkarılmış, etrafımdaki odayı incelerken keskin bir şekilde kırpıştırırken buldum. Diego'nun ellerini bıraktığımızda gözlerim Orion'unkilere kilitlendi ve kalbim çılgınca ritmini bozdu.

Orion'un alnı kırışmıştı ve solgun, kırılmış, kalbi paramparça görünüyordu. Öne atılmak ve her şeyin iyi olacağına söz vererek kollarımı ona dolamak istedim. Kız kardeşi hakkında ne yapacağımızı bulabileceğimizi. Ama Diego oradayken, ona bakmaktan ve ruhuma çarpan bir dalga gibi ondan yayılan tüm acıyı hissetmekten başka bir şey yapamadım.

"Sana her şeyi gösterebilirim," diye soludu Diego. "Gösterilecek her şey var."

Ciddiyetle, "Teşekkürler, Diego," dedim, ona sarılmak için ilerlerken. Onunla bir çizgimiz vardı

Lionel. O bizim kendi gölge casusumuzdu, düşmanlarımızın önüne geçmek için bir şanstı.

BENDraco Adası'nın denizdeki küçük kumsalına oturdum, zihnim aynı şeyleri defalarca gözden geçirerek Air Cove'u oluşturan kayalık uçurumları seçebildiğim kıyıya doğru baktım.

Roxy. Lance kanla kaplı. Roxy. Clara, babamın gölgeler üzerindeki hakimiyetini güçlendiriyor. Roxy. Babam, Göksel Konsey'i devirmek için plan yapıyor ve beni kara büyüyle sessizce bağlıyor. Roxy. Mükemmel cephesi sonsuza dek ilk kez paramparça olduğunda annenin yüzü. Roxy. Xavier'in acısı o cehenneme hapsolmuş. Roxy. Gölgeler beni daha yakına çağırıyor. Ve Roxy.

Yükselen aya bakarken uzun bir nefes verdim. Yıllar geçtikçe, güneşin ve ayın gökyüzündeki konumuna göre saati söyleme konusunda aptalca bir ustalık kazanmıştım, böylece uçmaya başladığımda izimi kaybetmedim ve zamanıma yaklaşık yarım saat vardı. gölge dersimiz için Air Cove'da diğerleriyle buluşmak üzere.

Ama ondan önce yapmam gereken bir şey vardı. Diğer Mirasçılar dahil herkesten kaçındığım için bunu erteliyordum ama çözülmesi gereken bir sorun vardı.

Ayağa kalktım ve kumda koşmaya başladım, ileri sıçradım ve aynı hareketle yer değiştirdim. Mükemmel bir şekilde geçiş yaptım, Ejderham etimden altın pulların parıltısıyla fışkırdı ve pençelerim dalgaların uçlarında gezinirken çenelerimden ateş fışkırdı.

Kanatlarımı sertçe çırptım ve gökyüzüne doğru havalandım, yıldızlara küçümsemeyle baktım ve onlara doğru bir ateş seli gönderdim. Umursadıklarından değil. Lanetlenmiş olarak mı doğduğumu yoksa acımdan o kadar çok keyif mi aldıklarını ve bunun tadına varmaya başladıklarını bilmiyordum. Her iki durumda da, gökler bana şanssızlıktan nasibini fazlasıyla almıştı.

Kampüse giden patikayı geçerken alaycı parıltılarını görmek istemediğim için onlardan uzaklaştım. Tespit büyülerinin içinden geçtim, Nova'nın beni kaydedeceği umrumda bile değildi.

kampüsten geliş ve gidiş. Bir Ejderin uçmak için kilometrelerce boş gökyüzüne ihtiyacı vardı ve kampüsün etrafında dönmek benim için yeterli olmayacaktı. Özellikle de Sipariş formumun rahatlığına her zamankinden daha çok ihtiyaç duyduğum şu anda. Çoğu gece uyumaktan çok uçuyordum ve yakın zamanda bunu kısıtlamaya niyetim yoktu.

Kısa süre sonra kayalıklar önümde belirdi ve onlara doğru koştum, Aer Kulesi'ne yaklaşmadan ve Fae formuma geri dönmeden önce kendimi yavaşlatmak için birkaç kez daire çizdim. Atlas'ımı alıp Seth'e gelip benimle burada buluşması için bir mesaj göndermeden önce, uçurumun tepesindeki bir çimenlik alana bıraktığım ve siyah eşofmanımla spor ayakkabılarımı üzerimde sürüklediğim eşyalarıma yaptığım gizleme büyüsünü kaldırdım. . O geldiğinde konuşmamızı özel tutabilmek için alanın üzerine bir susturucu balonu fırlattım.

Göğsümün sağ tarafında kıvrılarak kıvrılan dövmelere, bu dünyada en çok değer verdiğim insanların baş harflerine, sırtımdaki Ejderin ağzından omzumun üzerinden geçen alev desenlerine baktım. Başparmağım X, L, M ve C'nin üzerinde gezindikten sonra nihayet S'de durup bir acı titreşimi hissedecek kadar sert bastırdım.

Kanım ateş büyümle akıyordu ve zaten çoğu gün öfkeyle ince bir çizgide dans ediyordum, bu yüzden birazını dışarı atmak için bir bahane bulmayı pek umursamadım.

"Hey dostum naber?" diye seslendi Seth, kulenin etrafında koşarak bana doğru gelirken. "Senin için endişelendik... Hollow'a gelip takılmak ister misin?"

Bütün hafta derslerin dışında diğer Mirasçılardan uzak durmuştum ve onları gördüğümde tam olarak söyleyecek pek bir şeyim olmamıştı. Bana yardım etmek istediklerini biliyordum ama Max'in duygularımın en ufak bir iması bile bana her yaklaştığında fiziksel bir acıya neden oluyormuş gibi sinmesi, Seth'in sızlanıp burnunu sürekli bana sokmaya çalışması ve Caleb... kahrolası yüzüyle Caleb'i becermesi arasında. ve kahrolası sarı saçları ve kahrolası dişleri ki sevgilime çok sık yaklaştırdı, lanet vücudunun geri kalanıyla yaptıklarından bahsetmiyorum bile ve-

Benim kızım değil.

asla kızım.

Çenemi gıdıkladım ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi bana acıyan bir bakış atarken Seth'e doğru yürüdüm.

"Bir sorunumuz var," diye homurdandım, ellerimi yumruk yaptım.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu Seth, uzun saçlarını yüzünden çekerek. Bakışları yumruklarıma kaydı ve bunun benimle onun arasında bir sorun olduğunu anlamış gibi omurgasını düzeltti.

"Lance ve Gwendalina Vega ile yattın mı?" diye sordum.

Seth alt dudağını yaladı, bakışları benim ne kadar bildiğimi merak ediyormuş gibi üzerime kaydı ve

beni ne kadar besleyebilirdi.

"Sadece biraz eğlenceli, ahbap. Hepimiz Vegas'la sevişmek konusunda anlaştık ve-"

Ona doğru atılırken hırladım ve ben bir yumruğumu yüzüne doğru savururken Seth kenara çekilmeye çalıştı. Parmak boğumlarım son saniyede bir hava kalkanına çarptı ve kalın sarmaşıklar ayaklarımın dibinde yerden fışkırarak bacaklarımı sıkıştırıp beni yerime sabitlerken bana homurdandı.

Seth, tam ulaşamayacağım bir mesafede dururken yüzüme işaret etti ve ben de ona ters ters baktım. "Bunun için sana bedava izin vereceğim çünkü kalbini yerinden çıkardın ama bir daha bana saldırmaya çalışırsan ciddi bir-"

Etimden ateş çıktı ve sarmaşıkları bir kalp atışından daha kısa sürede yok etti ve ben bir saniye sonra onun üzerindeydim.

Parmak boğumlarımı buzla kapladım ve sahip olduğum her zerre güçle kendi etrafına fırlattığı hava kalkanına çarptım.

Seth Kurt gibi homurdanırken altımdaki yer sallandı ve sarsıldı. "Darcy Vega'ya işkence etmem seni neden ilgilendiriyor?" diye hırladı. "Buraya geri geleceklerini öğrendiğimizde hepimizin yapmayı kabul ettiği şey buydu!"

Yumruğumu çevreleyen buza tüm sihrimi fırlatırken ona kükredim ve yumruğum tekrar ona çarptığında kalkanı paramparça oldu.

Anında ona çarptım, boğazından yakaladım ve vücudumun içinde sallanan bir Ejderha hırıltısıyla onu Aer Tower'ın taş duvarına geri fırlattım.

Seth'in yumrukları kaburgalarıma vurdu ve bir an için boğazını kavrayıp onu olduğu yere sabitlerken bana verdiği acıyla yıkandım. Kahrolası kalp ağrısından başka bir şey hissetmek çarpık bir rahatlamaydı. Neredeyse onu serbest bırakmak ve bir süreliğine farklı türde bir ıstıraba kaçmak için beni dövmesine izin vermek istiyordum.

"Lance yasak," diye hırladım. "Bu da onun sevdiği kıza da yasak olduğu anlamına geliyor."

"Siktir git. Sadece kuralları koyamazsın!" diye bağırdı Seth, bana o kadar sert bir yumruk attı ki kaburgalarım çatladı.

Avucu açıldı ama büyüsünü kullanarak beni savuşturmasına fırsat vermeden, kendi buzumu ellerine yönelttim, onları arkasındaki duvara bağladım ve hareket halindeyken büyüsünü hareketsiz hale getirdim.

Ona dişlerimi gösterdim ve hayatını yumruğum içinde tuttuğumu anlaması için boğazını bir saniyeliğine daha da sıktım. Sırf hangimizin burada birinci olduğunu tam olarak görebilmesi için.

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı ama korkudan değil. Daha çok ihanet gibi.

"Kardeşin yerine kahrolası bir Vega'yı mı seçeceksin?" diye tısladı, bana zehirli bir bakış atarken artık benimle mücadele etme zahmetine bile girmeden. "Şu anda kimsin sen Darius?"

Derin bir nefes alıp tutuşumu gevşettim.

"Kimseyi kimseye tercih etmiyorum," dedim alçak sesle, gölgeler tenimin altında titreyip kana susamışlığımı fısıldarken ve içimdeki öfke çukurunu körüklerken. "Ama hayatını benimkine bağladığında babamın Lance'e yüklediği laneti hiç düşündün mü?"

Seth'in bakışları, diğer tüm burçlar için yaptırdığım dövmeler arasında Terazi markasının göze çarptığı ön koluma kaydı.

Seth tıslayarak, "Solaria'daki en güçlü adamlardan birine bağlı olmaktan daha kötü şeyler var gibi görünüyor," diye tısladı.

Yeniden homurdandım, derimin altında alev alev yanan sıcaklık onu tekrar kontrol altına almadan önce yakarken yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"O vardı*hayat*bundan önce. İstediği, kazandığı şeyler vardı. Şu anda Solarian Pitball Ligi'nde oynayarak lanet hayallerini yaşıyor olmalı. Burada sıkışıp kalmadım*öğretim.*Annesi lanet olası bir psikopat, kız kardeşi yıllar önce ortadan kayboldu ve babam onu bana bağladığı andan beri kendi mutluluğu için tek bir karar bile veremedi. Ama bir şekilde, tüm bu saçmalıkların arasında sevecek bir kız buldu. Ama sen, bencil orospu çocuğu, onu da ondan koparmak istiyor musun? Yüzüne bağırıyordum ve umurumda bile değildi. Babamın hayatımla oynayabileceği bir şeymiş gibi davranmasından bıkmıştım ve Seth'in bunu Lance'e yapmasına izin vermeyecektim.

Mutlak güç mutlaka yozlaştırır. İnsanların etrafa saçtığı ama üzerinde fazla düşünmediği cümlelerden biriydi bu. Ama bunda gerçek bir gerçek vardı. Güç, tüm sorunlarımın köküydü. Her biri. Ve artık etrafımdaki insanların kendilerininkini kötüye kullanmasını izleyecek değildim.

"Güzel," diye homurdandı Seth, kavga onun gücünü kaybederken sırtını duvara yasladı. "Zaten onlardan kimseye bahsetmeyecektim. Onlarla sevişmeyi seviyordum, hepsi bu."

Kahverengi gözlerine uzun bir süre baktım, bakışlarında dürüstlükten başka bir şey göremiyorum ve boğazından tutuşumu çekip geri adım atmadan önce hüsranla ofladım. Ellerindeki buzun da erimesine izin verdim ama o olduğu yerde kaldı ve bundan sonra ne yapacağımı bilmiyormuş gibi beni izledi. Ve bunun cevabını bile bilmiyordum, bu yüzden ona yardım edemedim.

"Neden?" Diye sordum. "Onun yanında olmasını neden bu kadar önemsiyorsun?" Çünkü Seth acımasız bir pislik olabilirdi ama diğer insanların ilişkileriyle dalga geçmek onun her zamanki tarzı değildi ve bunda bana bir şey katmıyordu.

"Sanmıyorum," diye çıkıştı ama bakışlarımı ona sabitledim ve bekledim. Seth duygularını benden ve diğer Mirasçılardan uzak tutmakta hiçbir zaman iyi olmamıştı ve birkaç dakika bakışlarıma sabitlendikten sonra çatırdadı. "İyi. Belki umursuyorum. Belki onu onunla, gülerken görmekten hoşlanmıyorum.*gülümseyen*ve sanki tanıştığı en iyi insanmış gibi kirpiklerini ona vuruyor ve aleti o kadar büyük ki, ona doyamıyor. Ve-"

"Kıskanıyor gibisin," diye homurdandım ona ters ters bakarak. "Öyle mi yani? Ona mı aşık oldun yoksa başka bir şey mi?”

"Hayır," diye çıkıştı Seth ama bu hiç de inandırıcı değildi. "Değil... gerçekten değil." Alçak bir nefes verdi ve etine yerleştirdiğim morlukları ve yanıkları iyileştirirken başını Aer Tower'ın duvarına vurdu ve parmaklarını boynuna dokundurdu. "Sadece... Kurtadamlar ve dostlarımız için bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. İçimdeki Alfa, eşitimle tanışmamı istiyor. Gücümle boy ölçüşebilecek biri ve ben onu bulamazsam kimseyle o gerçek bağı asla bulamayacağım. Ve bir sürü kahrolası Kurt kızı ve erkeğiyle tanıştım, hatta kendi haklarında Alfalar bile ama hiçbiri benimle mücadele edecek kadar güçlü değil. Ve bazen...tüm sürü seks partilerinden bıktım ve arayabileceğim birini istiyorum.*bana ait*"

"Darcy Vega bir Kurtadam değil," diye homurdandım, kollarımı çıplak göğsümde kavuşturdum ve çarpık bir tatmin dalgasıyla kırık kaburgalarımdan gelen keskin acıyı hissettim.

"Hayır biliyorum. Ama o güçlü. Ayrıca benim için öyle değil. Evet, Capella'ların çoğu Kurtadam ama biz tam olarak nesli tükenmekte olan bir tür değiliz. Eşimi bulduğumda Sipariş tipime bağlı kalmam annemin umurunda bile değil. Çocuklarımızın güçlü olması için benimle boy ölçüşebilecek kadar güçlü biri olmasını istiyor. Ama sadece bu - kimse benimle boy ölçüşemez. Dördümüz de gücümüzde rakipsiziz, bu yüzden böyle gerçek bir eş bağı kurabileceğim birini bulma şansım yok ve benden daha küçük bir eş alma düşüncesi çok iç karartıcı. Ama sonra Vegas geldi ve şey... Darcy benden hoşlandı, biliyor musun? Zaten saçını kesmeden önce. Beni öptü. O da beni istiyordu, en azından o anda.”

"Yani, bir Vega'yı eşin olarak alacağını ve bununla ilgili bir sorun olmayacağını kafana mı soktun?" İnanamayarak sordum. Açıkça lanet olası aklını kaybetmişti. Tüm Konsey'i tehlikeye atmadan bir Vega ile evlenemeyeceğini benim kadar o da biliyordu. Onun çocukları sonunda bizimkilerden daha güçlü olacak ve bu her şeyin dengesini bozacaktı. Annesinin ya da başka birinin buna izin vermesine imkan yoktu ve o da bunu benim bildiğim kadar iyi biliyordu. Roxy'yi kafama takarken bu fikri yeterince düşünmüştüm. Ayrıca, durduğum yerden Darcy Vega'yı seviyor gibi görünmüyordu. Daha çok kriz geçiriyor gibiydi çünkü hayattaki çoğu şeyde olduğu gibi parmaklarını şaklatıp ona sahip çıkamıyordu.

"Bilmiyorum," diye içini çekti. "Tek bildiğim, başlangıçta ona bu kadar pislik davranmasaydım, o zaman belki şimdi her şey farklı olabilirdi. Belki ikimiz..." Gözlerimin içine bakarken sustu ve çenem bir kez daha güçlükle bastırdığım öfkeyle gıdıklandı.

"Evet, anladım. Benim de böyle bir iki düşüncem oldu," diye hırladım acı bir şekilde. "Gerçekten kaderinde benim olan Vega hakkında. Ta ki benimle yıldızların altına adım atana ve bana herhangi bir şekilde bağlı olmaktansa hayatının geri kalanında tek başına ve sefalet içinde acı çekmeyi tercih ettiğini söyleyene kadar.

Seth arkamdan sızlanırken ondan uzaklaştım ve ellerimi siyah saçlarıma soktum, gölgeler etimin altını şiddetle yalarken, içi boş ruhumda kök salmış olan karanlığın tadına varmak için can atarken onların çekimine karşı savaştım. .

"Üzgünüm dostum," diye arkamdan nefes aldı Seth, omzumu kavramak için uzandı ve kırık kaburgalarımı düzeltmek için vücuduma şifa büyüsü bastırdı. Keşke yapmasaydı dedim. Acı hoş bir dikkat dağıtıcıydı. "Sen ve Tory ile karşılaştırmak istemedim. Demek istediğim bu değildi..."

"Sorun değil," diye homurdandım karanlık denize bakarak. Değildi, ama hiçbir şey yoktu, bu yüzden bu konuda şikayet etmenin bir anlamı yoktu.

"Lütfen bu gece gelip bizimle Hollow'da takılın. Seni özledik, sana ihtiyacımız var. Üçümüz sana nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz ama-"

"Düşüneceğim," dedim umursamazca ve ikimiz de gelmeyeceğimi biliyorduk. "İlk olacağım başka bir yer var. Lance ve Gwen'den uzak dur yeter."

"Tamam aşkım. Ama sonra gel.*Lütfen*"

Ondan uzaklaştım, elinin omzumdan düşmesine neden oldum ve yürümeye devam ederken arkama bakmadım. Bu gece onları Hollow'da görecek miydim? Şüpheli. Sorunlarımı çözmek istediler, ancak onlar için bir çözüm olmadı. Roxy seçimini yapmıştı ve o ben değildim. Babam beni onlara ihanet etmeye zorlamış ve onları uyaramayacak kadar kara büyüyle dilimi bağlamıştı. Arkadaşlarımın arasında oturduğumda kendimi bir hain ve yalancı gibi hissettim, söyleyemediğim ve hissetmemem gereken her şeyle yanıp tutuşuyordum. Bu onların suçu değildi ama ben de değiştiremezdim. Berbattı. Hayatımdaki hemen hemen her şey gibi.

Seth'i geride bırakırken alçak bir uluma beni takip etti ve kalbim suçluluk duygusuyla burkuldu. Diğer Mirasçıları dışlamak istemedim. Ama onları nasıl içeri alacağımı da bilmiyordum.

Aşağıdaki kumsala giden uçurumun kenarına oyulmuş merdivenlerden aşağı inerken Atlas'ımdan saate baktım ve erken geldiğimi fark edince iç çektim. Ama zaten yapacak başka bir şeyim de yoktu.

Sahil boyunca gölge derslerimizi verdiğimiz mağaraya doğru yürümeye başladığımda tüylerim diken diken oldu. Roxy beni mahvettiğinden beri ilk kez onun yanında birkaç saat geçireceğim gerçeğini fazla düşünmemeye çalıştım. O geceden beri onu neredeyse hiç görmemiştim ve kesinlikle konuşmamıştık. Açıkça benden kaçıyordu ve ben de geceleri uyumayı dileyerek uyanık kalmama rağmen ona yaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmamıştım. En yakınım, herkes uyurken kapısının önünde durmak ve onun gölgelerin cazibesine kapılmadığını kontrol etmekti. Ne yazık ki, belli ki onları kullanıyordu ve ben zaten onu geri çekmek için ona doğru birden fazla kez sihrimi uygulamak zorunda kalmıştım. Ama benim olduğumu hiç anlamamış gibiydi.

kendini gölgelerden kurtarmak için. Ve sevindim. Çünkü benim olduğumu anlarsa, bunu yapmayı bırakmamı isteyebilir. Ve onu gölgelerin cazibesine tek başına terk etmemin hiçbir yolu yoktu.

Ona söylemek için yanıp tutuştuğum binlerce şey vardı ama ne anlamı vardı ki? Çok geçti.

Kendi kişisel acıma partime o kadar kapılmıştım ki mağaranın önündeki köşeyi dönene ve neredeyse doğruca Roxy'nin bağdaş kurmuş oturduğu Roxy'ye gelene kadar erken gelen tek kişinin ben olmadığımı fark etmemiştim bile. yer.

Ona bakarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve ağzım kurudu ama o gözlerini kapatmıştı ve beni hiç fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım, onu rahatsız ettiğimi kastediyordum ama aramızdaki geri kalan her şey için de bir anlam ifade ediyordu.

Gözleri aniden açıldı ve kısa bir an için tüm gözbebekleri gölgelerle siyaha boyandı ve onları uzaklaştırmayı başardı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordum, kalbim onun için korkuyla çarparken sesimdeki ısırık niyet ettiğimden daha güçlü çıktı. Ama siktir et, lanet olası gölgelerle tek başına oynamamalıydı ve bunu biliyordu.

"Pratik yapıyorum," dedi buz gibi bir sesle, ayağa kalktı ve tıpkı onu ilk öptüğümden önceki gibi bana dik dik baktı. Bu anı beni yarı yolda bıraktı ve kana bulandı ama o ya fark etmedi ya da umursamadı. Muhtemelen ikisi de.

"Arkanı kollayacak başka biri olmadan bu boku çalışmamalısın," dedim ona doğru bir adım atarken bakışlarım yüzünde gezinirken ona yaklaşamadan sağlam bir hava kalkanına çarptım ve düştüm. Hala. Aldığını bile görmemiştim, bu da eskisinden çok daha hızlı olduğu anlamına geliyordu.

"Ben kendi arkamı kollayabilirim," diye yanıtladı, elimi kalkanına bastırmamı izlerken gözleri temkinliydi. Onu kırmaya çalışmadım. Avucumu ona dayadım, büyüsünün nazik okşayışını tenimde hissettim ve bununla kendini benden koruması gerektiğini düşündüğü gerçeğine alınmamaya çalıştım. "Nasılsa artık buna alışmam gerekecek."

"Bu ne anlama gelir?" Diye sordum.

"Artık hep yalnız kalacağım, değil mi? Sonsuza kadar." Siyah halkalarla çevrili yeşil gözleri parladı ve bir an için bu kelimenin ona mal olduğu acıyı gördüm, o yeniden kilitlemeden önce dudaklarından çıktı.

Üzgünüm, diye nefes verdim, bize mal olacakların suçluluğu üzerime çökerken bakışlarımı ondan kaçırdım. Koşu kıyafetlerini giymişti, siyah bir tayt ve tenini sergileyerek canımı yakmaya yetecek kadar açık mavi bir spor sutyeni.

Avucumun altındaki hava kalkanı düştü ve o bana bakarken hava aramızda çıtırdarken kendimi ondan bir adımdan fazla uzakta dururken buldum.

Tepemde gök gürledi ve birkaç dakika önce açık olan ama şimdi bir şekilde bulutlarla dolu olan gökyüzüne bakarken kaşlarımı çattım.

"Darius..." dedi Roxy, sesi birdenbire yumuşadı ve bakışlarımı anında ona çevirdim, bulutları ve diğer her şeyi unutarak onun konuşmasını duymayı tercih ettim. "Bunu kastettiğini bilmem gerekiyor. Yıldızlar bizi bir araya çağırdığında bana söylediklerini. Eğer gerçekten pişman olduysan-”

Bizden birkaç metre uzakta kuma şimşek çaktı ve Roxy geri sıçrarken çığlık attı. Bir kenara tökezledim ve neredeyse kıçımın üstüne düşüyordum, kalbim korkuyla yerinden fırlayacaktı ama ben daha kendime gelemeden, göklerden bir sel gibi buz gibi kar yağdı.

Karla karışık yağmuru yakarak bizi sağanak yağıştan korurken onu da korumak için Roxy'ye yaklaştım. Cebimden hançerimi çıkardım ve kayalara mağarayı bizim için açacak işaretleri hızla çizdim.

Tökezleyerek içeri girerken şimşek tekrar kuma çarptı ve onu fırtınadan uzaklaştırırken Roxy'nin elini tuttum.

Küçük temas noktasından ısı tüm bedenime yayıldı ve ona bakarken kalbim bir kasırganın gücüyle atmaya başladı.

Elini çekmedi ama gözlerindeki acı bana baktığında beni kesecek kadar keskindi.

Mağaranın zemini birdenbire ayaklarımızın altında titremeye başladı ve boşluğa bakarken küfrettim ve çatıdan kayalar düşmeye başladı.

Roxy bizi onlardan korumak için başımızın üzerine bir hava kalkanı attı ama sarsıntılar daha da yoğunlaştı, dışarıdaki fırtına öfkeyle uludu.

"Neler oluyor?" Roxy nefesini tuttu, yer tökezlememize neden olacak kadar sertleşirken parmaklarımı daha sıkı kavradı ve toprak büyüsünü onun üzerinde de uygulamak için mücadele etti.

Sanki hava ve kahrolası yerin kendisi bize saldırmak için bir araya gelmiş gibiydi, gök gürültüsü ve depremin şiddeti her geçen saniye artıyordu.

Tekrar Roxy'ye baktım ve aklıma korkunç bir düşünce gelince kalbim burkuldu. Elini tuttum ve birkaç adım geriledim.

Sarsıntı anında azaldı, gök gürültüsü de sesini kaybetti.

Daha da geriledim ve bakışlarım ona kilitlenmişken mağaranın çatısından düşen kayalar durdu. Gözlerindeki siyah halkalar, sanki onlara her baktığımda beni incitmek için yaratılmış gibi benimle alay ediyordu.

"Ah," o da ne olduğunu anlayınca nefes aldı. "Yıldızlar yakın olmamızı istemiyor

şimdi başka?”

"Pekala, en azından seni tekrar incitmem konusunda endişelenmene gerek yok," dedim acı bir şekilde, bunun gerçekliği üzerime çökerken. Yıldızlar bizi cezalandırmadan onun yanında bile olamıyordum ve ondan sonsuza kadar uzak durma düşüncesi, ona asla sahip olamayacağımı bilmenin yaralarına tuz basmaktan başka bir işe yaramıyordu. Mağara çıkışına doğru ilerledim. "Çünkü on fit yakınına gelemiyorum."

Ben azalan fırtınaya adım atmadan önce Lance, Gwen ve o tuhaf şapkalı çocukla önümde belirdi.

"Nereye gidiyorsun?" Lance bana şaşkınlıkla sordu ve mağaradaki sarsıntılar dururken ve gökten yağan yağmur dururken durdum.

"BEN*öyleydi*Gidiyorum," dedim, kollarını kavuşturmuş ve dolgun dudaklarında bana kızgın olduğunu belirten bir somurtmayla ayakta duran Roxy'ye bir göz atarak, ama bu yeni bir şey değildi. "Yıldızlar o fırtınayı bizi ayırmak için yaptı..." Bulutlar yavaşça dağılırken gökyüzüne baktım ve bunun ne anlama geldiğini merak ettim. "Sanırım... sadece birlikte yalnız kalmamızı istemiyorlar."

Lance'in bakışları, benimle Roxy arasında bakarken karardı, ama şapkalı çocuğa bir bakış atarken söylemek isteyebileceği her şeyi tuttu.

"O zaman burada yalnız olmadığından emin olacağız," dedi Lance, bundan nefret ettiğini belirten bir ağırlıkla. Ve kahretsin, ben de biraz nefret ettim. Yıldızların aleyhimize çalışacağını biliyordum ve Max beni, önceki gece seviştiklerinde Caleb'in Roxy'ye doğru itildiğine ikna etmeye çalışıyordu ama bu... eğer olmaya çalışırsak dünya bizi fiziksel olarak ayırıyordu. birlikte yalnız. Bu ne hakkındaydı?

Gözlerimi bir anlığına kapattım, dikkatimi buraya gelme nedenimize odaklamaya zorladım ve tekrar açmadan önce bir nefes verdim.

"Burada ne yapıyorsun?" Şapkalı çocuğa sordum. Danny? David? Bunun gibi bir şey. Onun hakkında gerçekten bildiğim tek şey, Roxy'nin o gece The Orb'da heba olmasına yardım etmek için biraz fazla hevesli olduğu ve Cadılar Bayramı partisinde de benim önümde ona ellerini uzatmış olduğuydu. Onu sevmediğimi söylemem yeterli. Bir zerre bile değil.

Lance, "Polaris bize yardım etmeye geldi," dedi ve çenesindeki gerginlik onun da çocuğu sevmediğini gösteriyordu.

"Böylece?" diye sordum, karanlık bir bakış atarak Gwen'in ona daha da yaklaşmasına, bir şey yapmaya karar verirsem onu benden koruyabileceğini düşünür gibi elini pazısına dolamasına neden oldu.

"Sizinle birlikte çalışan aile üyelerinin anılarına erişimi var. Bize zamanı geldiğinde bu şeyi lehimize çevirebilecek içeriden bilgi verebilir," diye açıkladı Lance.

Bakışlarım gergin bir şekilde şapkasını çekiştiren çocuğa döndü. O tüyler ürpertici parça hakkında her şeyi biliyordum

triko ve benim ruh büyükannesi ya da içinde her kim varsa onunla vakit geçirmek için sıfır arzum vardı.

"Bu, burada yapacağımız herhangi bir şey için kalması gerektiği anlamına gelmiyor," dedim, çizmelerine bakana kadar gözlerini tutarak.

"Anlaştık," dedi Lance. "Sadece bize ihanet etmeyeceğinden emin olabilmemiz için seninle ve Tory ile bir yıldız sözü vermesini istiyorum."

"Yemin ederim sadece yardım etmek istiyorum," dedi Dennis bana bakarak. Kesinlikle D bir şeydi.

"Güzel," diye kabul ettim, gitmesini her şey kadar istiyordum. Onun Cadılar Bayramı'nda Roxy ile dans ettiği imajını aklımdan çıkaramıyordum ve daha da kötüsü, her şeyin zaten benim yüzümden olduğunu biliyordum. Max'in ona o iksiri vermesini engelleyebilirdim ama yapmadım. Güç arzumun ve babamın isteklerinin eylemlerime tekrar tekrar bulaşmasına izin verdim.

Lance cebinden bir Lapis Lazuli kristali çıkardı ve hem benim hem de Roxy'nin Denzel ile bağ kurmasını sağladı. Bunu yaptığımda elini benimkinin içinde ezmiş olabilirim ama kesin olarak söylemek zordu çünkü tüm bu süre boyunca bakışlarım sahip olamadığım kıza sabitlenmişti.

Darren defolup gittikten sonra, gölge dersimize başladık ve o her türlü çabayı gösterirken Roxy'nin yaptığı her hareketi izlemeye devam ettim.*Olumsuz*bana bakmak için

Ama gölgelere dalma sırası ona geldiğinde, ona bakan tek kişi ben değildim. Lance'in kanını emen hançerini elinden kaptı ve gölgelerin ortaya çıkıp tenini kaplamasına izin vermeden önce bir an bile tereddüt etmeden avucunu kesti. Göz açıp kapayıncaya kadar, etinin her santimini onlara kaplamıştı ve gözleri zift kadar siyaha dönmüştü.

"Pratik yapıyorsun," dedi Lance karanlık bir sesle, Roxy avucuna oturması için bir gölge topu çizdi. "Bunu yapmayacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum?"

"Bunu kabul edeceğimi sanmıyorum," diye yanıtladı Roxy, Beşinci Element'in gücüyle örülü olan sesi omurgamı ürpertti.

"Güzel," diye homurdandı Lance. “Kendini onlarla zorlamaya bu kadar kararlıysan, bakalım sandığın kadar çok kontrole sahip misin. Benimle yüz yüze gelmeyi deneyebilirsin.”

"Bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Gwen, gözleri kız kardeşi ve Lance arasında gidip gelirken. "Ya biriniz yaralanırsa? Kara büyü yapmaktan aldığın son yarayı iyileştirmek pek kolay değildi-"

Haklı, dedim, arkadaşıma kaşlarımı çatarak ve onun yerini almak için hareket ederek. "Hala tam olarak iyileşmiş değilsin. Onun yerine benimle yüzleşmesine izin ver.

Roxy'nin bakışları sonunda bu öneriyle üzerime düştü, ama gözlerinde yüzen gölgeler onun ne düşündüğünü anlamayı imkansız kılıyordu.

Lance bunun en iyi fikir olduğundan emin değilmiş gibi tereddüt etti ama onun önünde durmak için hareket ettiğimde beni durdurmadı.

Lance, "Ona saldırmanı istemiyorum," dedi. "Sadece onu dizginle. Sahip olduğunuzu düşündüğünüz kadar kontrole sahipseniz, bunu herhangi bir acıya neden olmadan yapmak yeterince kolay olmalıdır."

Roxy cevap vermedi ama bakışlarını bana diktiğinde dudaklarının çevresinde hafif bir gülümseme belirdi ve boğazıma bir yumru oturdu. Elbette bana saldırmak için bahane bulabilecek kadar mutlu olurdu. Gözlerindeki o acının kaynağı bendim.

Etrafında gölgeler yükseldi ve ben de kara enerjiyi onun saldırısına karşı savunmaya daha kolay yönlendirebilmek için avucumu kesmek için kendi kuruyan hançerimi kullandım.

Derinin altında bir esrime dalgası yuvarlandı ve gölgeler bana doğru koşarken derin bir nefes aldım. Güçlerini memnuniyetle karşıladıkça her şey solup solmuş gibiydi, yalnızca duygularımın en karanlık olanı tam olarak hissedecek kadar keskin kaldı.

Roxy'ye bakarken çenem kasıldı, bedenimin altında bir iz yakarken hissetmemeye çalıştığım öfke. Bizim için bu yolu seçmişti. Mutluluk şansımızı çalmıştı.

Ben bu duyguları kontrol altına alamadan, Roxy üzerime bir gölge ağı fırlattı. Bana gönderdiği gölgelerin kontrolünü ele geçirmek için savaşırken karanlık görüşümü perdeledi, onları kendi isteğime göre büktüm, böylece beni içlerine hapsetmek yerine etimi kaplayıp kendi gücüme katkıda bulunacak şekilde hareket ettiler.

Beklediğimden daha fazla çaba gerektirdi ama kararlı bir şekilde homurdanarak gölgeler emrime girdi.

Ama Roxy'nin işi bitmedi, bana ikinci bir ağ gönderdi, ardından üçüncü ve dördüncü bir ağ gönderdi, gölgeler etrafında çılgınca dans etti, böylece uzun saçları güçleriyle omuzlarının etrafında dalgalandı.

İkinci filenin kontrolünü aldım ama alnımdan boncuk boncuk terler akıyordu ve üçüncü file bana çarptığında bir adım geri sendeledim. Roxy'nin gölgeleri soğuk bir kararlılıkla etrafımı sardı, arkamdaki kaya duvara çarpana kadar beni geri itti ve beni hareketsiz bırakırken uzuvlarımı birbirine bağladı. Birkaç dakika daha onları kontrolüm altına almak için savaştım ama ona karşı savaşmayı reddettim.

Gölgelerin çağrısı çok güçlü, arzuları çok ölümcüldü. Bana ne yaparsa yapsın ona kara büyü salmayacaktım.

"*Yeterli*Roxy ilerlerken Lance havladı, bakışları gölgelerin karanlığında titriyordu. Ölümcül, güzel ve kullandığı güç tarafından tamamen tüketilmiş görünüyordu.

Bir an için bana gelmeyi bırakacağını düşünmedim ama Gwen adını söyleyince hareketsiz kaldı.

Gölgeleri geri çekmesi birkaç saniyesini daha aldı ama etrafındaki titreşen karanlık sonunda geri çekildi ve beni olduğum yere sabitleyen gölgeler de dağıldı.

"Dürüst ol, o zamanlar onları geri çekmek senin için ne kadar zordu?" diye sordu Lance, onu yerine yerleştirirken

baktı, kaşları endişeyle çatıldı.

"Onu dizginlemek için kullandıktan sonra daha da zorlaştı, ama yine de başardım," dedi, bakışlarını tekrar benden kaçırarak. Adımı söylemekten kaçınma şeklini özlemedim ve bunun yanmasına izin vermemeye çalıştım.

"Yalnızca sana demir atacak Darcy varken," diye yanıtladı huysuzca. "Bence onu bu gece aramalıyız. Ama gölgelerle oynamaya devam etmemen konusunda seni uyarıyorum."

"Evet, kaptan," diye yanıtladı Roxy, dönüp çıkışa doğru yürümeden önce alaycı bir şekilde.

O giderken mağaradaki havanın daraldığını ve onu kovalama dürtüsüyle dolduğum için göğsümdeki donuk ağrının keskinleştiğini hissettim, ama bir santim hareket etmedim.

Darcy, Lance'e endişeli bir bakış attı. "İyi olduğundan emin olmalıyım. Onunla konuşacağım ve gölgelerle fazla ileri gitmediğinden emin olacağım."

Keder ve acıyla besleniyorlar, diye homurdandı Lance, yarım saniyeliğine bana özür dileyen bir bakış atarak. "Artık aramalarına her zamankinden daha duyarlı olacak."

"Merak etme, o sert biri. O iyi olacak. Gwen de bana baktı ve gözlerindeki suçlama içime işledi. Ablasının mutsuzluğundan beni sorumlu tuttu ve bunu tam olarak inkar edemezdim.

Lance bir an için parmaklarını kavuşturdu ve çıkışa yönelmeden önce bana bir kez daha bakınca, dudaklarına bir öpücük kondurmak için parmak uçlarına basarak yükseldi.

Dışarı çıkmadan önce arkasından, "Seth'le ben ilgilendim," diye seslendim. "Artık ikinizi de rahatsız etmeyecek."

Gerginliği vücudundan bir dalga halinde düşüyor gibiydi ve bana o kadar rahatlama dolu geniş bir gülümseme sundu ki, havayı neredeyse tadabildim. "Teşekkürler, Darius," diye nefes aldı ve dönüp Roxy'nin peşinden aceleyle çıktı.

Lance yüzüme bakarken elini kısa sakalının üzerinde gezdirerek bana döndü. "Fırtına seni ayırmaya çalışmadan önce, onunla hiç konuşmayı başardın mı?"

"Ne hakkında?" diye sordum, uzuvlarımda sürünen dışarı çıkma arzusuna rağmen kendimi kalmaya ve onu dinlemeye zorlayarak.

"Hakkında...*Kahretsin*, Darius, hakkında*her şey.*""HAYIR. Amaç ne?"

"Cidden? Kendine acımaya ve üzülmeye devam mı edeceksin? Sende bundan daha çok mücadele olduğunu sanıyordum," diye homurdandı.

"Ne için savaş? Bu kaderi değiştiremem. Ve mopey için gitmiyordum, kabul için gidiyordum. Omuz silktim, ama şimdi o işaret ettiğinden, biraz orospu gibi davranıyordum.

"Sana kaderin bu saçma versiyonunu senin için kabul etmeyeceğimi söylemiştim," diye homurdandı Lance, doğrudan kişisel alanıma girdi ve beni bir anda iterek, içimdeki Alfa'yı hırladı. "Öyleyse onu da kabul ediyormuş gibi davranmayı bırakmanın zamanı geldi."

"Başka ne yapmam gerekiyor? Eşit*eğer*Bunu aşmanın bir yolunu bulmayı başardın, ki bunu yapabileceğine bir an bile inanmıyorum, benden hâlâ nefret ediyor, beni reddetmek için hâlâ bir sürü geçerli nedeni vardı. Peki ne fark eder ki?”

"Hiç," diye tersledi. "Ona babanın suretine yontulmuş bir canavardan daha fazlası olduğunu kanıtlamadığın sürece hiç."

"Belki de tam olarak böyleyim. Benden nefret ettiği şeylerden herhangi birini yaptığımı inkar edebileceğim gibi değil. “Yani bu kadar mı? pes mi? Hayatını onun peşinden koşarak geçirecek, Mildred ile evlenecek, babanın planlarına uyacak ve iyi bir küçük varis olacaksın, öyle mi?

"Siktir git." Yanından geçip çıkışa doğru yürüdüm ama ayrılmadan önce sert bir hava duvarına çarptım.

Hayır, Darius. Kahretsin*Sen!*Babana karşı savaşmak, onun mirasını değiştirmek için çalışmak ve ondan daha iyi bir adam olmak hakkında yıllar boyunca bana söylediğin tüm saçmalıkların canı cehenneme. Solaria'yı daha büyük bir krallık yapmak için diğer Mirasçılar'la birlikte hüküm sürmek için zamanını kullanma konusunda söylediğin yalanların canı cehenneme ve çok geç olmadan Tory Vega'ya onun hakkında ne hissettiğini söyleyemeyecek kadar korkak olduğun için canın cehenneme!

Bir öfke çığlığıyla ona fırlatmadan önce yumruklarımın etrafında alevler canlanarak geri döndüm. Gölgeler derimin altında sıçradı, ama ateş lehine onları görmezden geldim. Beşinci Element'in uyuşmasını değil, yanmasını istiyordum.

Ateş topu Lance'in kalkanına çarptı ve kıpkırmızı bir alevler dalgasıyla üzerini yıkadı, ardından kekeledi ve beni daha fazlası için acı içinde bıraktı.

"Daha iyi," dedi Lance, yüz hatlarını aç bir gülümseme aydınlatırken. "Şimdi bu savaşma arzusunu iyi bir şekilde kullanın. Ve sen ve Tory arasındaki bu boku düzeltmek için kullanın.

"Bunu nasıl yapacağım?" talep ettim. "Bana nasıl baktığını gördün. Benden nefret ediyor."

“Nefret, çoğu zaman aşkla ince bir çizgide dans eder. Düzelt, Darius. O zaman gerçekten sana kader konusunda bir şans daha vermenin bir yolunu bulabilirsem, ikiniz de farklı bir seçim yapmaya hazır olursunuz." Bana doğru uzun adımlarla yürüdü ve ben onun sözlerinden yalpalarken beni kenara itti.

Arkasından bağırmak için döndüğümde gitmişti. Ve karanlıkta yalnız kaldım, bana eşlik edecek kendi iblislerimden başka kimsem yoktu.

T2 hafta bazı yönlerden uzun, bazı yönlerden kısa bir süreydi. Görünüşe göre çoğu insanın aktif olarak gözlerime ve yeni süslü siyah halkalarına bakmayı bırakması için yeterince uzundu. Çoğu insan, hepsi değil. Ama bu bir başlangıçtı. Geraldine'in her beş dakikada bir kendiliğinden gözyaşlarına boğulmadan benimle konuşabilmesi için de yeterince uzundu. Şimdi on beşe kadar indirdik.

İnsanların fısıldamayı bırakıp bunun yerine kaba bir şekilde ayrıntıları sormaya başlaması için yeterince uzundu. Hala yanaklarımda gözyaşlarıyla uyanmış olmama rağmen, uyumak için ağlamayı bırakacak kadar uzundu.

Ve görünüşe göre Darius'un basınla bir röportaj ve fotoğraf çekimi yapması için yeterince uzundu.

Koşumun normalden uzun sürmesi ve Ass Club toplantısını kaçırmam sayesinde The Orb'da oturup kahvaltımı tek başıma yaptım. Bakışlarım, başlıklı yazıyla başlayan iki parlak fotoğrafa kaydı.*Darius Acrux görevde, fedakarlıkta ve tek gerçek aşkında.*Biri, Darius'un kamera karşısında için için yanan, gömleği çıkarılmış, dövmeleri sergilenmiş ve koyu kahverengi irislerini çevreleyen iki koyu, siyah halkanın yakın plan çekimiydi. Kendi özel işkence türü olan lanet kadar ateşli görünüyordu.

İkinci fotoğrafta, lekesiz bir takım elbise giymiş, temelde bir taht olan devasa bir sandalyenin arkasında dururken, kollarını sandalyenin arkasına atmış ve orada oturan kıza bakıyordu. Nişanlısı Mildred Canopus, dökümlü beyaz bir elbise giymiş, sol elini nazlı bir tavırla kaldırmış, yüzük parmağında parıldayan devasa bir nişan yüzüğüyle ağzını kapatıyor. Küçük, huysuz gözleri, onu canlı canlı gördüğümden daha büyük ve parlak görünüyordu, elinin altına gizlenmiş bıyığı, makyaj ve belki biraz düzeltmeyle kusursuz teni ve mükemmel bir şekilde ona göre şekillendirilmiş kıvırcık kahverengi saçları.

Atlas'ı kapatmam gerektiğini bilerek makaleyi okumak için aşağı kaydırırken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

kapat ve onu hiç görmemiş gibi davran. Ama yapamadım. Bunun canımı yakacağını bilsem de şimdi kendimi geri döndüremedim. Sanki ceza ve acı içinde dövülmüş gibiydim ve bana ne kadar zarar verirse versin buna doyamıyordum.

Göksel Varis Darius Acrux, kader yerine Solaria'yı seçtiğinden ve Roxanya Vega'ya asla onun olmayacağını söylediğinden beri ilk röportajını veriyor.

Bu samimi röportajda, krallığımız için en iyi şey olduğunu bildiği için Elysian Mate'inden vazgeçen Varis ile gönül yarası ve sevgiden bahsediyoruz ve nişanlısı Mildred Canopus'a rağmen yıldızlara meydan okumayı ve aşkı bulmayı nasıl başardığını anlatıyor. göklerin planladığı şey. Düğünleri, mezuniyetlerinden sadece iki gün sonraya ertelenmiştir ve Solaria'nın tamamı bu harika günü sabırsızlıkla beklemektedir.

"Tabii ki Roxanya'ya karşı bir çekim hissettim, ama onun bir Göksel Konsey Üyesi için asla uygun bir eş olmayacağını kalbimde biliyordum. O küstah ve eğitimsiz, bencil ve benim tarafımda hükmetmeye de tahta sahip çıkmaya da uygun değil. Ve onu her zaman diğer birçok erkekle birlikte izlemenin verdiği gönül yarasına da katlanamıyordum. Ben tek kadın bir erkeğim ve tüm kalbimi, bedenimi ve ruhumu tek bir kadına vermek istiyorum. Ve o kadın Mildred."

*Tabii ki, Roxanya Vega'nın seks bağımlılığının onu çoktan uyumaya götürdüğü iyi bir şekilde belgelenmiştir.*her bir*baştan çıkarma ve şantaj yoluyla birinci sınıftaki bir erkek ve kadınları taciz etmeye başladığı söyleniyor-*

Bir el Atlas'ımın üzerine indi ve başımı kaldırdığımda Darius'un bizzat üzerimde durduğunu görünce irkildim.

"Bu kelimelerin tek bir tanesini bile söylemedim," diye homurdandı, gözleri ham bir öfkeyle yanıyordu. "Hukuk ekibimi o muhabirin peşinden gönderdim ve o makaleyi kaldırdım ve bir geri çekme yazısı yazdırıyorum."

Küre'nin dört bir yanından üzerimizde bakışlar hissederek ona bakarken boğazım düğümlendi.

"Düğününü gerçekten öne aldın mı?" diye sordum, sözlerimin bu kadar yumuşak çıkmasından nefret ederek ve bu soruyu gerçekten sormuş olmamdan daha çok nefret ederek.

Darius'un çenesi gıdıklandı ve bakışları, etimi kemiklerimden yakan ve beni ona karşı zayıf ve acılı bırakan bir yoğunlukla yandı.

"Babam tarihi öne aldı," diye itiraf etti ve bu canını yakmamalıydı ama acıttı.

Atlas'ımı elinden geri çektim ve aniden ayağa kalktım, onu önümde dikilmeye zorladım ve ona o kadar yakın durdum ki göğsüm ona sürtündü.

Etrafta bize tanık olacak bu kadar çok insan varken yıldızlar bunu umursamıyor gibiydi, ama o anda ben

keşke bizi birbirimizden ayırsalar.

"Ama yine de devam mı ediyorsun?" Sadece onun duyabileceği bir sesle sordum. "Döneceksin ve koridorda yürüyeceksin ve-"

"Caleb'i yine mi görüyorsun?" diye homurdandı ve bu beni olduğum yerde dondurdu.

Günün ilk dersinin başladığını haber vermek için zil çaldı ve ben öylece ona bakarken diğer öğrencilerin hepsi altın kubbenin içindeki devasa boşluktan dışarı çıkmaya başladı.

"Hayır," sonunda nefes aldım. "O gece aptaldım, bencildim ve kalbim kırılmıştı. BEN-"

"Artık birlikte olup olmayacağımız konusunda söz hakkımız yok," dedi Darius karanlık bir şekilde ve duruşundaki gerginlik içimi acıttı. Ona uzanmak, onu teselli etmek, omuzlarında gördüğüm yükü hafifletmek için bir şeyler yapmak istiyordum ama ne yapabileceğimi bilmiyordum. Zaten bir yanım da onu teselli etmek istemiyordu; İçimdeki intikamcı, kin dolu yanım onun acısından keyif aldı ve bunu hak ettiğini haykırdı, ama kendi kalp ağrımın ardından bazen bu fikre tutunmak zordu.

"Biliyorum," dedim ve ona Mildred hakkında soru sormamam gerektiğini biliyordum ama o tam bir pislikti. Onun, Lord ve Leydi Acrux'la birlikte, her biri tıpkı onunkiler gibi kendi küçük kabarık bıyıklarına sahip Ejder bebekleriyle dolu gösterişli lanet evlerinde olmaları fikri bende sadece...*gah.*

Yani, eğer Caleb seni mutlu ediyorsa... Cümlesini tamamlamadı ve bu cümlenin dudaklarından çıkması ona fiziksel bir acıya mal olmuş gibi görünüyordu. Çenesini kilitledi ve parmakları yumruk şeklini aldı.

Bunu bana neden söylüyorsun? talep ettim.

"Çünkü..." Darius derin bir nefes verdi ve beni bakışlarına esir aldı. "Belki de bunun yüzünden artık asla mutlu olamayacağın gerçeğiyle yaşamak istemiyorum."

"Mutlu olmamı mı istiyorsun?"

Hafif bir tıslama sesi başladı ve yanağıma ıslak bir damla düştüğünde şaşkınlıkla etrafıma baktım. The Orb'un tavanını süsleyen buz sarkıtları, onlardan daha fazla damla düştükçe takırdamaya başladı ve ayaklarımın dibinde hafif bir titreme duyuldu.

Ben ondan o tek cevabı beklerken, öğrencilerin geri kalanı gitmişti ve yıldızlar çoktan bize karşı çalışıyordu.

Ben daha anlamadan, Darius arkasını döndü ve benden uzaklaştı, odadan çıkarken geniş omuzlarının üzerinden gerilen ceketine ve buz sarkıtlarının takırdaması durduğuna bakmamı sağladı.

Az önce önerdiği şeyi düşünürken kaşlarımı çattım. Şimdi Caleb'le bir şeyler talep etmek istiyor muydum? Dürüst olmak gerekirse, fikir gerçekten aklıma gelmemişti. Star Crossed olduktan sonra birlikte geçirdiğimiz geceden beri, onu düşünmek şöyle dursun, onu neredeyse hiç görmemiştim. Ve zaten sıradan bir şeyden daha fazlası değildik. Evet ondan hoşlandım ve beni güldürdü.

ama Darius'a karşı hissettiğim şeylerle karşılaştırdığımda, onunla ilgili her şey biraz boş geliyordu. Birisi için özlem duyarak zaman harcadıysam, hepsi ona yönelikti. Bu lanet lanetin amacı neydi, değil mi?

Elimdeki Atlas'a baktım ve kapatmadan önce onun ve Mildred'in resmine kaşlarımı çattım.

Zaten onunla evlenmesini düşünmesem daha iyiydi.

* * *

Elemental Dövüş dersleri normal zaman çizelgemize uymuyordu, bu yüzden bize haftada üç kez dersleri gündüz yerine akşam yemeğinden sonra vermeye karar vermişlerdi ve ben bunu hiç umursamadığımı fark ettim. Dersler fiziksel ve sihirli bir şekilde o kadar zorluydu ki, bittiğinde oldukça bitkin düşmüştüm, bu yüzden bir veya iki saat daha ders çalışarak geçirdikten sonra birdenbire dışarı çıktım ve gerçekten uyudum. Bu şu an benim için oldukça zordu.

Bazen geceleri yatağa uzanıp parmaklarımın arasında gölgeler kıvrılırken, eski liselerimde öğretmenlerimin şimdi benim hakkımda ne düşüneceğini hayal etmek hoşuma giderdi. Kendimi çalışmalarıma hiçbir zaman Darcy ve benim bu dönem olduğumuz gibi vermemiştim ve gece yarısından sonra gece yarısı ders çalışarak kalma düşüncesi o zamanlar benim için düşünülemezdi. Ama son haftalarda Darcy'ninkine rakip olabilecek bilgi ve öğrenme iştahım artmıştı. Tamam, yani tarih ya da diğer akademik konularla o kadar da ilgilenmiyordum ama sihir bilgisine olan susuzluğum giderilemezdi. Neredeyse tüm öğretmenlerimizle ek dersler ve ödevler alıyorduk ve Orion ve Gabriel, becerilerimizi geliştirmek için bizimle saatler geçirmek için ellerinden geleni yaptılar. Ve gerçekten gelişiyorduk.

Ama yine de yeterli değildi. Çünkü Heirs'i yakalamakla işim bitmişti. Ben de onların becerilerine yetişip onları geçene kadar yavaşlamayı reddettim.

Derslerin verildiği Uluyan Çayır'a doğru giderken Darcy'nin yanında yürüdüm. Tozluk ve spor sutyeni giymiştik, saçlarımızı arkadan toplamıştık ve uyumlu kıyafetlerimizin içinde çok ikiz görünüyorduk. Ben çok sevdim.

Darcy, ileride söz konusu kızı gördüğümüzde, "Bugün Marguerite'in mantikrabları olduğuna dair bir söylenti duydum," dedi bana alçak sesle. Gülüyor ve kızıl saçlarını savuruyor, çayırın ortasında mahkeme tutan, orada duran kayaların üzerinde tembellik eden ve her zamanki gibi gösterişli bir sihirle gösteriş yapan Mirasçıların dikkatini çekmeye çalışıyordu. Darius pek katılmıyordu ama yanlarında duruyordu ve bakışlarım otomatik olarak açıkta kalan pazılarına ve mürekkebe takıldı.

Kendimi başka yöne bakmaya zorlamadan önce bir an için onları örten şey.

"Beni şaşırtmaz," diye yanıtladım. "Bana her zaman fahişe diyenin o olduğunu düşünürsek, şu anda Pitball alt takımının yarısıyla yattığını duydum."

Görünüşe göre Kylie de Seth'i kıskandırmak istiyor. Umalım ki ikisi de aynı adamdan mantikrab yakalar ve siz amigo kız takımıyla neşelenmeden hemen önce büyük bir kavga ederler," diye şaka yaptı Darcy.

"Bana hatırlatma," diye inledim.

Ekibim ve ben aslında rutinimizde oldukça iyi bir ilerleme kaydediyorduk ve artık bundan gerçekten nefret ettiğimi bile iddia edemezdim. Ancak Washer uygulama seanslarımıza katılmaya başladığından beri, onlara yepyeni bir korku düzeyi eklendi. Esneme hareketlerimizde ufacık bir yardıma mı ihtiyacımız vardı? Hayır, hayır yapmadık,*kanayan*.

Sanki zihnim tam da düşündüğüm adamı canlandırmış gibi, Washer kalabalığın arasından çıktı ve önümüzde durdu.

"Eh, en sevdiğim ikizler değilse," diye mırıldandı.

Bu ders suya yakın yapılmadığı için, neyse ki sürat teknesi giymek için herhangi bir mazereti yoktu, bu yüzden onun yerine kıyafetlerine bir göz attık. Ama bu dersler mesai saatleri dışında olduğu için her zaman onlar için giyinirdi. Bugün gördüğüm en dar deri pantolonu giyiyordu ve üzerinde kaplan desenli bir düğme vardı, gövdesinin etrafına esneme şekline bakılırsa içinde çokça Likra varmış gibi görünüyordu, ama tabii ki yarısını bırakmıştı. bol miktarda güneşte pişmiş sandığı ortaya çıkarmak için düğmeler çözüldü.

Hareketsiz kalıp ne söyleyeceğini görmek zorunda kaldığımız için Darcy'yle bakıştım ve beklendiği gibi bakışları bana odaklandı.

"Bugün nasıl hissediyorsun, benim küçük Yıldız Çapraz kuzum?"

"İyi," dedim ama bana attığı somurtkan bakış bok koktuğunu söylüyordu.

Zihinsel kalkanlarıma daha fazla sihir yükledim ama Darius'a bağlı kalmamaya karar verdiğimden beri, içimde savaşan duygu girdabını meraklı Sirenlerden tamamen korumak giderek daha zor hale geldi. Phoenix ateşimle onların istilasını söndürebilirdim ama buna her zaman devam edemezdim.

"Bu küçük hız tümseğinin üstesinden gelmene yardımcı olması için sana özel olarak bire bir seanslar verme konusunda Müdür Nova ile konuşuyordum," diye ısrar etti ve bana dokunacakmış gibi elini kaldırarak biraz daha yaklaştı.

Bunun olma ihtimalinin olmadığından emin olmak için geri çekildim ve ona ters ters baktım. "Hayır, teşekkürler. Kimsenin kafamı kurcalamasına ihtiyacım yok."

"Pekala, tatlı yanaklar, bu sana bağlı değil. Senin kadar güçlü biri yaşıyorsa

duygularıyla başa çıkmakta zorlanırlarsa, bu büyülü ve hatta Düzen patlamalarına yol açabilir ve eğer sizin *dengesiz* o zaman nitelikli bir personel ile danışmanlık seansları yapmanız konusunda ısrar etmek okulun görevidir. Biz sadece yardım etmek istiyoruz.” Beni kucaklamak istercesine kollarını iki yana açtı ve hissettiğim tiksintiyi gizlemek için herhangi bir çaba göstermedim.

"Kardeşim dengesiz değil," diye hırladı Darcy, sanki beni ondan korumak istiyormuş gibi öne doğru kaydı.

"Bir an için bile olsa, bir yerlerde küçük kilitli bir odada Profesör Sapık'la sıcacık küçük seanslar yapacağımı sanıyorsan, o zaman cidden kafanı kıçından çıkarmalısın ve-"

"Tory şimdiden benimle bire bir seans yapıyor," diye arkamdan Gabriel'in sesi geldi ve onu orada dururken buldum, gömleği çıkarılmış, dövmeleri açıktı ve muhteşem siyah kanatları yavaşça sırtına sokulmuş gibiydi. yeni indi. "Tam bu toplantı hakkında bir vizyonum vardı ve bunu bu sabah Nova ile kendim ayarladım."

"Ah," dedi Washer, en sevdiği oyuncağı ondan çalınmış gibi ellerini kalçalarına koyarak. Ya da belki bir oyuncaktan çok bir atıştırmalıktım. Tüm bu duygusal kaygının bir Siren için gerçekten lezzetli olduğuna bahse girerdim ve muhtemelen şu anda oldukça karşı konulmaz görünüyordum. "Yine de bu iş için doğru adam olduğundan emin misin, Gabe?"

Gabriel, "Bana Gabe deme," diye çıkıştı.

"Yalnızca ben gönül işleriyle uğraşmak için biraz daha uygunum. Bir Siren olarak hemen inebilirim *derin* Bayan Vega'nın içinde ve biz onun sorunlarının her birinin peşine düşerken derisinin altında gerçekten kıvranıyoruz. Onun içindeki karanlık köşelere ve yarıklara girmekten ve kıvrak genç vücudundaki tüm bu stresi atmak için gerçekten çok çalışmaktan korkmuyorum. Büyük, kötü Ejder'in ona yaptığı tüm yaramaz şeyleri inceleyebilir ve her küçük detayın üzerinden geçebiliriz, ta ki-"

"Anka kuşu ateşi, Siren saçmalıklarının içinden yanıyor," dedim, sanki onu aşağılamıyormuşum gibi yüzüme turta kadar tatlı bir gülümseme yerleştirerek. "Yani benim kuytu köşelerime yaklaşamayacaksın."

Bu ifadenin kabalığıyla omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve Washer yenilgiyle içini çekerken Gabriel homurdanarak güldü.

"Peki, eğer birine ihtiyacın olursa *kalifiye* senin içinde kök salmak, o zaman nerede olduğumu biliyorsun. Duygularından vazgeçmek istemesen bile, ben her zaman senin yerine sadece zevk alabilirim, dedi Washer, yüzünde tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi bir ifadeyle.

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum ve yanıt olarak Washer, benim zihinsel savunmama karşı gelen ve tekrar onlardan uzaklaşan mutlu duygular dalgasını üzerimize itti.

"Görmek? Seni mutlu edebilirim," dedi masumca omuz silkerek.

"Ew," dedi Darcy, tiksindiğini saklamaya bile çalışmadan.

Washer yenilgiyle içini çekti ve deri pantolonu gıcırdayarak kalabalığın arasından uzaklaştı.

"Bu boktan nasıl kurtuluyor?" Biz onun gidişini izlerken Darcy homurdandı. "O lanet olası Müdür Nova ve ne kadar iğrenç olursa olsun, Sirenler yatakta gerçekten çok iyiler - yetenekleriyle şehvet ve hazzı o kadar artırabilirler ki, Fae onları becermeye bağımlı hale gelir," diye açıkladı Gabriel yüzünde hafif bir korku ifadesiyle. .

"İğrenç, ahbap," diye yorum yaptım. "Akşam yemeğimi burada ve şimdi fırlatmamı sağlayacaksın."

Gabriel dikkat çekmek için kalabalığa karışmadan önce homurdandı. Tüm öğrenci topluluğu bu derslere gidiyordu ve ilk birkaç dersten sonra, onu yöneten öğretmenler bizi beceri ve güç seviyelerine göre ayırmaya karar vermişlerdi. Bir grup son sınıf öğrencisi, Geraldine ve diğer yıllardan gelen diğer birkaç üstün yetenekli öğrenciyle birlikte en yüksek ikinci gruba yerleştirilmiştik. Mirasçıların elbette kendilerine ait bir grubu vardı.

"Bugün grupları değiştiriyoruz!" Orion'un sesi kalabalığın üzerinde gürledi ve dönüp kalabalığın uzak tarafında durduğunu gördüm.

Darcy'nin gözleri, onu her gördüğünde olduğu gibi parlıyordu ve ona bakarken hafifçe sırıttım. Gerçekten de umutsuzca aşıktı.

"Herkesin becerilerini değerlendirdik ve tüm grupları yeniden belirledik, bazılarınız bizi etkiledi ve yükseliyorsunuz, bazılarınız bize Zodiac Academy'de olacak kadar Fae olup olmadığınızı bile sorgulatıyor. aşağı hareket ediyor olmak Az önce başınızın üzerinde altın bir sayı belirdi, o yüzden gidin ve ait olduğunuz gruba şimdi katılın!"

Kalabalıktaki herkesin üzerinde sihirli bir şekilde parıldayan bir sayılar denizi belirdi ve o benimkine baktığı gibi ben de Darcy'ninkine baktım.

"Evet!" Darcy parıldayan bir numarayı gördüğümüzde bana bir beşlik çakarak ciyakladı. "Bir Varisin kıçını tekmelemek için sabırsızlanıyorum."

"Kulağa iyi geliyor," diye onayladım yüzümde sahte bir gülümseme vardı ama elimde değildi. Oraya gidip bir kavgada Mirasçıların yüzlerini nasıl çamura bulaştıracağımı öğrenmek istiyor muydum? Tabi lan! Darius Acrux ile küçük bir grupta mahsur kalarak daha fazla ders mi geçirmek istiyordum? Bu sorunun cevabıyla ilgili en rahatsız edici şey, bunun sadece bir hayır olmamasıydı. Çünkü bu aptal lanet onu özlememe ve özlem duymama neden oluyordu ve onun yanında vakit geçirmeme neden olan acıya rağmen, o çarpık küçük parçam da o tatlı ıstırap öpücüğü için can atıyordu.

“Kutsal guacamole, leydim! Hepimiz bir olarak ilerledik!” Geraldine, kalabalığın arasından bir buldozer gibi geçerken heyecanla ağladı, başının üzerinde de bir numara parlıyordu.

Bizi kutlamak için kucakladı ve güçlü kucağında beni ezdiğinde güldüm. Üçümüz, kalabalığın arasından geçerek hâlâ çayırın ortasındaki dev kayanın etrafında aylak oturmakta olan Mirasçılara doğru ilerledik.

"Peki, peki, eğer Vegas ve kişisel korumaları değilse," diye mırıldandı Seth ona bakarken.

kayanın tepesinde oturduğu yerden bize doğru indi. "Büyük çocuklarla denemeye ve oynamaya gerçekten hazır olduğunu düşünüyor musun?"

"Büyük çocuklar?" Geraldine şaşkınlıkla sordu. “Grubumuza büyük çocukların katıldığını bilmiyordum! Onları işaret et Usta Kurt, ben de onları çok güzel bir şekilde karşılayacağımdan emin olabilirsin.”

Bakışlarım biraz daha alçak bir kayanın üzerine tünemiş olan Caleb'e kayarken gülümsemek için dudağımı ısırdım, benimle göz göze geldiğinde duruşunda hüzünlü bir gerginlik vardı. Max'in tüm dikkati Geraldine'e odaklanmıştı ve ona bakarken dik durmak için hareket etti. Dürüst olmak gerekirse, onun kendisine yönelttiği türden bir saplantıyı kazanmak için çuvalın içinde ona tam olarak ne yaptığını merak etmem gerekiyordu çünkü onun ilgisini sürekli görmezden gelmesine rağmen, yine de onu kazanmaya kararlı görünüyordu. Belki de Leydi Petunia, Siren aletini içeri çekmek ve büyüsünü asla bozmamak için tasarlanmış sihirli bir serseriydi.

"Sanırım ne kadar büyük bir çocuk olduğumu biliyorsun, Grus," diye mırıldandı Max, ona yaklaşırken kayanın üzerinden tekme atarak. "Ve eğer istersen sana hatırlatmaktan her zaman mutluluk duyarım?"

Geraldine kestane rengi saçlarını savurdu ve yürekten güldü. "Senin için fark etmezse, bahçeme yeni bir ot bulaştırmayı tercih ederim bal porsuğu."

"Bal porsuğu?" Max kaşlarını çatarak sordu. "Bu ne demek oluyor?"

"Ah, biliyorsun," dedi Geraldine, eşi dövücüsünün altında kasları esneyerek ve gözleri parlayarak başında dikilirken parmaklarını küçümser bir şekilde ona doğru salladı. "Ardımdan kovalamanla bal gibi tatlısın ve ilk başta tadın harika. Ama kimse balda boğulmak istemez - çok yapışkan ve yıkanamayacak kadar yaşlı, neşeli bir piç canavarı.”

"Ya porsuk kısmı?" Max cevap veremeden Seth hevesle sordu.

"Çünkü o rahatsız edici bir porsuk tabii ki," dedi Geraldine, gözlerini öyle bariz bir şekilde devirerek ve birden kendimi bir şeye Mirasçılarla birlikte gülerken buldum.

Eh, Seth yine de uludu ve Caleb kıs kıs güldü, Max sinirle çenesini gıcırdattı ve Darius... Henüz Darius'a bakmamıştım ama hain gözlerim yine de ona doğru dönüyordu.

Kayanın kenarına yaslanmıştı, sinir bozucu bir şekilde dikkat dağıtan bir nedenle gömleğini çıkarmıştı, kollarını kavuşturmuştu, fazla mükemmel olan yüzünde koyu ve düşünceli bir ifade vardı. Ona doğru dürüst bakmaya devam edebildiğim kadar direndim ve sonunda daha fazla dayanamadığımda gözlerimi onunkilerle buluşturdum. Bana bakıyordu. Tabii ki bana bakıyordu. Ne zaman aynı yerde olsak bakışları beni yakıyordu. Cezalandırmaya obur biri mi yoksa kendini tutamayıp mı bilemedim ama her ne sebeple olursa olsun, birbirimizin görüş alanı içinde olsaydık, gözlerinin üzerimde olacağını garanti edebilirdim. Ve benimkini ondan uzak tutmak için savaşıyor olurdum.

"Bununla daha ne kadar mücadele edeceksin Grus?" Max sinirli bir şekilde sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"BEN*Anlam,"* Max ona yaklaştı ve saçını omzunun üzerinden geriye doğru taramak için uzandı.

"Kalkanını her kaldırdığında benden ne kadar hoşlandığını tam olarak hissedebiliyorum ama seni tutanın ne olduğunu anlayamıyorum."

Aramıza sessizlik çöktü ve Geraldine bakışlarını Max'e dikerken çenesini kaldırıp çenesini dayadı.

"İnanmakta güçlük çekebilirsiniz, ancak gerçek bir hanımefendi sırf çimlerini tatmin edici bir şekilde sulamayı başardığı için bir talip için acımasız bir teklifi kabul etmeyecektir. Kişisel ahlaki standartlarınıza fazlasıyla uyum sağladım ve kendimi onlara alçaltmak gibi bir arzum yok. Bu yüzden buna ne derseniz deyin, çılgınlık, inatçılık veya gerçek bir beyefendiyle ağımı karıştırmak için saf ve gerçek bir arzu ama iş ona geldiğinde, Maxy oğlum, ölçüldün ve eksik bulundun. Şimdi lütfen kaygan yüzgeçlerinle bana dokunmaktan vazgeç ve dersimize dönelim."

Orion sınıfı yönetmeye başlarken Geraldine dinlemek için ondan uzaklaştı. Max dilini yanağına itip ondan da uzaklaşmadan önce Darcy ile bakıştım.

Eh, dedi Caleb alçak sesle. "Bu çok tuhaftı."

Bir kahkaha attım ve o da ağzının etrafında oynayarak sırıtışla bakışlarımı yakaladı. Aniden Darius'un onun hakkında bana söylediklerini hatırladım ve hayatımın bu karmaşık yola ilk kez ne zaman yöneldiğini ve onu değiştirebileceğim bir nokta olup olmadığını merak ederek hızla başımı çevirdim.

Sınıfın hepsi kendi gruplarında eşleşip sahada kavgalarını yürütmek için bir boşluk bulmak için hareket ederken, kendimizi devasa bir boşluk çemberi içindeki kitlelerin merkezinde bulduk.

"Buna ne dersin Darcy?" Seth, geri kalanımız bir şey önermeden önce meydan okudu. Hayatını cehenneme çevirdiğim için kıçımı tekmelemek ister misin?

"Cehennem evet," diye homurdandı Darcy, Seth'e bakarken bakışları kısıldı ve Seth, inişini yavaşlatmak için hava büyüsünü kullanarak kayadan aşağı atlarken güldü.

"Sipariş hediyeleri yok," dedi Orion gelişigüzel bir şekilde yanından geçerken. "Elimizde kızarmış bir varise ihtiyacımız yok."

"Buna ihtimal yok," diye homurdandı Seth sinirli bir şekilde, Darcy'nin onu Phoenix ateşiyle bu kadar kolay alt edebileceği fikrinden açıkça hoşlanmamıştı.

Hangisiyle savaşmak zorunda kalacağımı merak ederek diğer Mirasçılara göz attım ama Darius ben daha kimseye meydan okuyamadan konuştu. "Birbirimizin becerilerinin nasıl ilerlediğini hissederken neden bugün sırayla dövüşmüyoruz? Bu raundu izleyebiliriz."

"Tamam," dedim basitçe, dikkatimi Seth ve Darcy'nin bizden önceki boşlukta karşı karşıya gelmelerini izlemeye çevirerek. Yine de kıçını tekmelediğine tanık olmaktan çok mutlu oldum.

"Sana yumuşak davranmamı istiyorsan bebeğim, kibarca sormalısın," diye alay etti Seth. "Sadece aşağı in

dizlerinin üzerine çök ve en tatlı sesinle lütfen de ve-”

Darcy ona o kadar hızlı bir su püskürttü ki, suratına tokat atıp kıçına vurmadan önce kalkan yapacak zamanı bile olmadı.

O bir kahkaha patlatırken sırıttım ve yerden fırlayan sarmaşıklar Seth ayağa kalkmak için çabalarken ona dolandı. Sınıfta ve sınıf dışında çok sıkı çalışıyorduk, birbirimizi rakip olarak kullanıyor ve işimiz bittiğinde Geraldine'in uzuvlarımızdaki yorgunluğu iyileştirmesini sağlıyorduk, böylece çalışmalarımızın geri kalanını da tamamlayabiliyorduk.

Sarmaşıklar Seth'in etrafını sararken Darcy yüzünde vahşi bir sırıtışla ilerledi ama bir elini koparmayı başardı, asmaların kontrolünü ele geçirdi ve kararlılıkla hırlarken yerin ayaklarının altında sarsılmasına neden oldu.

Darcy ona bir su patlaması daha fırlattı ama su bir hava kalkanına çarptı ve onu yıkayarak biz izlerken üzerimize su sıçrattı. Ondan kaçınmak için bir adım geri gittim ve birine çarptığımda irkildim.

Döndüm, arkamda Darius'u buldum ve tenim temastan yanarken hızla tekrar uzaklaştım.

Hiçbir şey söylemedi ama artık arkamda olduğunu bildiğim için tüylerim diken diken oldu ve nefesim sığlaştı.

Darcy kalkanına su çarptığında ve onu korumak için savaşırken, Seth ayağa kalktı ve konsantre bir şekilde dişlerini sıktı. Ama diğer elinin bir fiskesiyle yerden ayaklarının dibine dönen kocaman bir sarmaşık gönderdi.

Sarmaşık onu uçururken Darcy haykırdı ve onu yakmaya çalışırken ona ateş fırlattı ama Seth çok hızlıydı. Gittikçe daha fazla sarmaşık ona her yönden fırladı, ona çarptı ve ellerini de hareketsiz hale getirmeden önce vücudunun etrafında sıkıca dolandı.

Bir hüsran homurtusuyla içlerine dolanarak yere geri düştü ve Seth altlarında nefes nefese kalırken zaferini gökyüzüne doğru haykırdı.

"Kabul ediyor musun bebeğim?" diye sordu, onun başında durmak için hareket etti ve ben de sinirle dişlerimi sıktım. Ama sorun değildi. Henüz Heirs ile boy ölçüşemeyeceğimizi biliyorduk. Önemli olan, yakında yapabileceğimizdi. Ve gücümüzle onları iyice ezebiliriz.

"Evet," diye içini çekti Darcy. "Kabul ediyorum."

Sarmaşıklar düştü ve ayağa kalkarken ona yardım etti. "Güzel," diye havladı Orion tekrar yanımızdan geçerken. "Darius, Tory'ye karşı."

İçimden tuhaf bir takla takla atarken Darius'a baktım ama bakışları Orion'a kilitlenmişti.

"Hayır," diye homurdandı. "Onunla savaşmıyorum."

"Benimle bir hafta gözaltında kalmak istemiyorsan, öylesin," diye homurdandı Orion hemen.

ona ters ters bak

"Söyledim*HAYIR*," diye tekrarladı Darius, kollarını açık bir şekilde reddederek.

Orion tam bir pislik olmaya hazırlanırken aralarına baktım ve dramatik bir şekilde iç çektim. "Sorun ne Darius? Kıçını tekmeleyeceğimden ve herkesin önünde seni küçük bir orospu gibi göstereceğimden mi korkuyorsun? Başımı kaldırıp onun siyah halkalı gözlerine bakarak alay ettim.

Bakışları yavaşça üzerimde gezindi ve ısı, okşadıkları etimin her santiminde gözlerinin yolunu izledi.

"Zorlu."

"O halde sorun nedir?" talep ettim.

Uzun bir an tereddüt etti, sonra omuz silkti. "Seni incitmek istemiyorum."

Bu açıklamayla dudaklarım aralandı ve bu sözlerin samimiyeti, inkar edemeyeceğim bir gerçekle içimde yankılandı.

Uzun bir süre birbirimize baktık ki bir seyircimiz olduğunu hatırladım ve hızla gözlerimi devirdim. "Benimle yüzleşmeye bile korkan bir pislik için çok kendini beğenmişsin. Sadece gel ve benimle dövüş - ikimiz de gerçekten istediğini biliyoruz.

Bu değerlendirme karşısında gözleri kısıldı ve yine de kıpırdamayı reddetti. "HAYIR."

"Kuyu...*Ben*savaşacak Bu yüzden, seni aptal yerine koymamı istemiyorsan, muhtemelen karşı koymak istersin."

Orion arkamdan karanlık bir şekilde kıkırdadı ve Darius zemini korurken kasları gerildi. "Hadi ama, Ejder çocuk," diye alay ettim ve aniden onun her zamanki meydan okumalarını ve alaycı yorumlarını özlediğimi fark ettim. Beni ısırmasını istedim, saçmalığıma karşı çıkmasına ve saçmalıklarımdan beni haberdar etmesine ihtiyacım vardı.

"HAYIR."

"Sik beni, gerçekten beni yalvartacak mısın?" Ona bakarken somurttum ve dudaklarının kenarında en ufak bir gülümseme belirdi.

“Kesinlikle deneyebilirsin.”

*Olası değil.*Ama aklıma başka bir plan gelirken dudaklarım kıvrıldı.

Uzandım ve elini tuttum, kollarını açmak zorunda kalacak şekilde çekiştirdim ve aramızda elektrikli bir tür ısı geçerken kafası karışmış bir şekilde bana kaşlarını çattı.

Gökyüzü karardı ve yıldızların bizim birbirimize uzun süre dokunmamıza katlanmayacağına bahse girmeye hazırdım ama sorun değil, sadece elini tutmayı planlamıyordum.

Gardını indirdiği anda diğer elimi kaldırdım ve avucumu sağlam göğsüne vurdum. Cidden güçlüydü ve onu bir santim bile kıpırdatmayacağımdan emindim, ama bir kuvvet olsaydı.

avucumdan düşen kasırga.

Darius'un gözleri şaşkınlıkla açılıp geriye doğru savrulduğunda boğazımdan bir kahkaha koptu ama hâlâ diğer elimi tuttuğu gerçeğini hesaba katmamıştım.

Tutuşu beni sıkılaştırırken çığlık attım ve ikimiz de sihrimle uçarak yollandık, adrenalin uzuvlarımda gürlerken çimenli tepeye bir yığın halinde çarptık.

Çimlerin üzerinde yuvarlandık ve sonunda onun üstüne çıktım, altındaki toprağa onu bastırmak için seslenirken hızla avantajımı kullandım.

Ben onu bağlamak için savaşırken çimenler etrafımızda çiçek açtı ve gelişti, uzuvlarına dolandı, ama o büyüdükçe onu yakmak için ateş kullandı.

Tüm dikkatimi çimleri onu tutmaya zorlamaya odakladığım halde, beni kolayca aşağı atabilmesi gerekirdi ve ben onun saldırısı beklentisiyle hazırlandım ama olmadı.

"Hala bana yumuşak mı davranıyorsun, Darius?" Ona oturduğum yerden ona bakarken homurdandım.

"Sana söyledim, seni bir daha incitmeyeceğim, Roxy," diye yanıtladı ve dünya büyümü yapabildiğim kadar hızlı yakmaya devam etti.

"İstemiyormuş gibi yapma," diye bastırdım. "Hayır dediğim için benden nefret ediyor olmalısın."

Darius homurdandı ama yine de bana saldırmadı. Senden nefret etmiyorum.

"O zaman daha çok aptalsın." Onu itmeye çalıştım ama tepemde bulutlar kararmaya devam ederken kalçalarımı yakaladı ve tehlikeli bir hırlamayla beni olduğum yerde tuttu.

Gözlerimi ona diktim ve saldırımı suya çevirerek etrafında bir baloncuk oluşturdum ve onu uzaklaştırmak için beni itmek zorunda kalsın diye başının üzerine kapattım.

Kenara yuvarlandım, kollarımı ateşle kaplarken o kendi sihriyle yüzünden çıkan suyu yönlendirdi ve o da başını sallayıp siyah saçlarından damlacıklar saçarak yukarı çıktı.

Kollarımdaki alevleri ona fırlattım ve onları söndürmek için hızla kendi sihrini kullandı. Ona daha fazla ateş ettim, ardından su, hava, toprak ve o, bir kez bile karşılık vermeden saldırılarımın her birini etkisiz hale getirdi.

Ne kadar uzun sürerse, o kadar çileden çıktım, sahip olduğum her şeyle savunmasını kırmak için gittikçe daha çok savaştım ama onları kıramadım bile.

Darius'un gözleri aç bir heyecanla uzadıkça parlıyordu ve saldırılarımda ne kadar sinsi olmaya çalışsam da, arkalarından kaba kuvvet atsam da yine de bir yol bulamıyordum.

Omurgamdan aşağı sıcaklık yaladı ve saldırılarımı bir alev aleviyle yaktığı ya da buzdan bir kalkanla durdurduğu her seferinde onun aptal, kendini beğenmiş suratına yumruk atmak isterken buldum kendimi. Kalbim küt küt atıyordu, tenim sızlıyordu ve bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama çok fazla geçmişe dönüş yaşıyordum.

aramızdaki bu sıcaklığa birkaç kez teslim olduğumuzda onun bedeninin benimkine karşı hissettiği his.

"Yeterli!" Sonunda Orion aradı ve nefes nefese nefes alırken ellerimi dizlerime koydum. "Aşılmaz bir savunma için Ignis'e elli puan, Darius. Fırsatın varken rakibine saldırmadığın için eksi elli. Ve kararlılığınız için bir noktanız olabilir, Bayan Vega."

Onu tersledim ve sınıfın sonunu söylerken gözleri neşeyle parladı ve öğrencilerin geri kalanı dağılmaya başladı.

Üzerime bir gölge düştü ve Darius yaklaşırken yukarı baktım.

"Biliyorsun, bir gün savunmanı aşabileceğim," diye onu uyardım ve dik durup gözlerinin içine baktım. "Ve sonra ben kıçını tekmelemeden önce karşılık vermek mi yoksa uslu bir orospu gibi dayak yemek mi istediğine karar vermen gerekecek."

"Belki dayağı ben yerim," dedi kısık bir homurdanmayla, bana o kadar yaklaştı ki neredeyse göğüslerimiz birbirine değecekti. Soğuk bir rüzgar etrafımızda vahşice esti, saçlarımı savurdu ve neredeyse herkesin gittiğini fark ettim. Biz isteyerek ayrılmazsak, yıldızlar bizi ayırmaya zorlayacaktı. "Sonuçta, kesinlikle hak ediyorum."

"Yanlış olduğunu kabul edebileceğini düşünmemiştim," diye soludum. "Ben de yapmadım.

Ama beni çamura atarak cezalandırmaya devam etmek istiyorsan, bundan şikayet etmeyeceğim."

Sözlerinin hararetiyle yanaklarıma kan hücum etti ve kendime engel olamadan dudaklarımı yaladım, onun saf erkeksi kokusu bir uyuşturucu gibi etrafımı sardı.

"Umutlanma, bir dahaki sefere çizmem seni ezip geçecek," diye uyardım. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Rüzgar şiddetli bir şekilde arttı ve yukarıdan bir yerden gelen bir çığlık, tam zamanında kenara sıçramak için etrafa bakmamı sağladı ve bir Griffin gökten düşüp az önce durduğumuz yere çarptı.

Fae formuna geri dönüp bağırmaya başladığında dudaklarım şokla açıldı. "Bana yardım et!

Sanırım kıç kemiğimi kırdım!" diye bağırdı ve Geraldine ona yardım etmek için ileri atılırken ben geri çekildim.

"Sana yardım edeceğim, dostum!" ağladı. "Bölgede yırtık olup olmadığını kontrol etmeme izin verin." Adam, kadın onu kalçalarından yakaladığında ve onu iyileştirmeye çalışırken elini kıçına tokatlamadan önce kıçını havaya doğrulttuğunda tekrar çığlık attı.

"Lanet olsun," diye nefes aldım, kahkaha ve suçluluk arasında kaldım, tekrar geriledim ve rüzgar etrafımızda esmeye devam etti. Bu girdabı yaratan yıldızlardan Darius ve benim sorumlu olduğumuzdan oldukça emindim ve gülmek kesinlikle benim bir pislik olduğum anlamına gelirdi.

Ama adam Geraldine'in kıçına hizmet etmesine teslim oldu ve Max ona küfür etmeye başladı.

Onu el yordamıyla okşayarak, elimde değildi. Dudaklarımdan bir kahkaha koptu ve bunu saklamaya çalışmak için elimle üstlerini örtmek zorunda kaldım.*Ben kesinlikle bir sikim.*

Rüzgar uğuldamaya devam ederek saçlarımın etrafımda dalgalanmasına neden oldu ve sahanın uzak tarafındaki birkaç öğrenci çığlık atarak saklanmak için koşmaya başladı.

Birkaç adım daha uzaklaştım ve Darius elimi yakalayınca irkildim ama ben daha ne yaptığını sorgulayamadan küçük, kara bir kutuyu avucuma sıkıştırdı.

"Geç olduğu için üzgünüm," dedi kaba bir sesle, arkasını dönüp tepeden aşağı benden

uzaklaşmadan önce. Rüzgar nihayet dinerken gidişini izledim, bakışlarım sırtına hakim olan Anka kuşu ve Ejderha dövmelerinde oyalandı ve gitmemesi için içimdeki en tuhaf ağrıyı artırdı.

Geraldine, Griffin'i iyileştirmeyi bitirdiğinde ve Ass Club'a olan sarsılmaz sadakatini ilan ettiğinde kargaşa dindi ve ardından, ellerinde ıvır zıvırla ve koşarken çıplak kıçını sallayarak Max'in öfkesinden hızla uzaklaşmadan önce.

Geraldine Max'e huysuz kabuklu dedi ve hemen ardından Darcy ile bana katılmak için yola çıkmadan önce onun da gitmesini istedi.

Durup kutuya baktım, ne halt olabileceğini merak ettim, onlar da ona bakmak için yaklaştılar ve sonunda rüzgar durdu.

“Beni merakta bırakmayın leydim! Merak içinde bir an daha beklemem gerekirse, zavallı sinirlerimi paramparça eden bir gerilimle kapı tokmağı gibi düşüp öleceğim!” Geraldine'in nefesi kesildi.

Hafifçe alay ettim, küçük kutuyu tutuşum sıkılaştı ve onu açma dürtüsü ile onu atma dürtüsü arasında kaldım.*Kah*.

Darcy, tam olarak ne düşündüğümü anlamak için ikiz duyularını kullanarak, "İstemiyorsan açmak zorunda değilsin," dedi.

Ama açmamak, açmaktan daha kötüydü. Çünkü o zaman kahrolası şeyi düşünür, merak ederdim. Ve zamanımı Darius Acrux'u saplantı haline getirerek geçirmek için herhangi bir yeni nedene ihtiyacım yoktu.

Bir hayal kırıklığıyla kutunun kapağını çektim, parmaklarımda küçük bir sihir ürpertisi dolaştı ve bunun Darius'a ait olduğunu anladım.

"Ah, sadece senin için açmak için heceledi," diye içini çekti Geraldine, gözlerini yelpaze gibi açarak.

"Yemin ederim Geraldine, bir daha ağlamaya başlarsan bunu çöpe atacağım," diye uyardım onu.

Dudağını büktü ve ben de kutunun üstünde duran beyaz karta baktım, kartı çıkardım ve Darius'un kıvrık el yazısıyla yazılmış kısa notu okudum.

Bu örnekte, bokla dolu olabilirim.

İkimiz de senin kazandığını biliyoruz.

Umarım en üst kattaki otoparktaki

J Lot ödülünüzü beğenirsiniz.

Altında gümüş bir kağıt mendil tabakası vardı ve kalbimi alışılmadık bir ritimle atarken onu yavaşça açtım, parmaklarım Darius'un büyüsünün dokunuşuyla bir kez daha karıncalandı.

Onu ayırdım ve kağıdın arasına yerleştirilmiş siyah bir bisiklet anahtarı buldum, üzerinde gümüş bir Yamaharpie logosu duruyor ve nefesimi kesiyordu.

"Lanet olsun," diye nefes verdim. "O gerçek mi?"

"Sana bisiklet mi aldı?" Darcy'nin nefesi kesildi.

"Onu bir konuda yendiğimi gerçekten kabul ettiğine inanamıyorum," dedim yavaşça. Bu sadece öyle görünüyordu *un* Darius.

"Ne kadar romantik!" Geraldine fışkırdı.

"Hiçbir şeyi değiştirmiyor," diye mırıldandım baş parmağımı anahtarın üzerinde gezdirirken. Ama kendime karşı gerçekten dürüst olsaydım, belki de öyleydi. Sadece biraz.

BENBen ona sırıtırken Orion'un tepesindeydi, etrafımızı mavi saçlardan bir perde sarmıştı. Bu günlerde nadiren ayrı uyurduk. Bunun pervasızca olduğunu biliyordum, ikimiz de biliyorduk. Ama ölüme bu kadar yaklaştığından ve dünya her an kendi ekseni etrafında dönecekmiş gibi hissettiğinden ikimiz de bir saniyemizi bile boşa harcamak istemiyorduk. Onun evinde kalmak muhtemelen delilikti ama çift kişilik yatağı olan tek kişi o olduğu için her zaman buraya gelmeyi tercih ettim. Şu anda fazladan alanı kullandığımızdan değil; Orion'u kendi yatağım yapıyordum. Ancak yaylar yerine abs vardı.

Şimdiye kadar gece yarısını geçmiş olmalı ama kendimi yorgun hissetmiyordum. Onun eşliğinde dünyanın en tatlı kokteyli gibi içmeyi isteyerek tamamen uyanık hissettim. Vücudum, onun bana sahip çıkmasının sonraki etkileriyle hâlâ uğulduyordu. Öpücüklerinin sıcak balmumu gibi tenimde dağlandığını, dokunuşlarının görünmez dövmeler gibi olduğunu hissettim.

Bir daha asla onunla tek bir anı hafife almayacağım.

"Clara için endişeleniyor musun?" nazikçe sordum. Lionel'ın evine gidip kız kardeşi hakkında bir şey yapamamasının onu içini kemirdiğini biliyordum.

Darius'un babası, "uyum sağlaması" için zamana ihtiyacı olduğunu söyleyerek onun oraya gitmesini yasaklamıştı. Ama bunun asıl anlamı, Lionel'ın bile onu kontrol edemediğiydi. Darius'un eve yaptığı ziyaret hakkında söylediklerine göre, Clara değişken, şiddetli ve tamamen öngörülemez biriydi. Bu, Orion'un Diego'dan mümkün olduğunca kendisine göstermesini istediği anılarla doğrulanmıştı. Bize hiçbir konuda yardım etmeseler bile; Lance, onda gelmeyeceğinden korktuğum bir değişiklik bulmak için çaresizdi. Ve bunun hakkında her konuştuğumuzda, gözlerinde kalbimi paramparça eden o ham acı vardı.

Bakışları yüzümden kaydı ve ifadesi karardı. "Açıkçası? Onun için çok korkuyorum, Blue. Bana saldırdığını biliyorum, kendinde olmadığını biliyorum. Ama gölgeler, o değil.” Kolumu kavradı ve bakışlarını tekrar yukarı kaldırıp bakışlarıma odaklandı. "Sen de buna inanıyorsun, değil mi?"

Bu konuda taraf olmama ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ama Clara'nın o bıçağı ona sapladığını, dişleriyle boğazını deştiğini ve vücudundaki kanı boşalttığını gördükten sonra, ona karşı acıdan başka bir şey hissedemedim. Nefret. O bir canavardı. Gördüğüm kadarıyla o vücutta Fae'nin yaşadığı uzaktan yakından görülemez. Ama Orion'un denememe ihtiyacı vardı, böylece ona sahip olduğum en küçük umut kırıntısını sunabilirdim.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe ve altımdaki kasları dalgalandı. Dönmesin diye yanağını avuçladım, kalbim göğsümde deli gibi atıyordu. "Ama onu böyle yapan gölgelerse, onu onlardan kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Başını sallarken boğazı duyguyla inip kalktı. "Onun yanına gidebilseydim..."

“Peki yapabilseydin ne yapardın? Ya sana tekrar saldırırsa?” diye sordum, onun yanına yaklaştığı düşüncesiyle kalbim kafese kapatılmış bir hayvan gibi çarpıyordu. Lionel'ın ziyaretini engellediği için içten içe mutluydum, çünkü onun neredeyse onu öldürecek olan o yaratıkla o eve girmesi fikri, ciğerlerim patlayana kadar çığlık atma isteği uyandırdı.

"Darius ve ben gölgeleri onun vücudundan uzaklaştırmanın yollarını tartışıyoruz," dedi, ona yardım edecek basit bir çözümü olmadığı için çenesi küt küt atıyordu. "Bir yol bulacağım. Yapacağım,” diye ekledi, benim kadar kendini de ikna etmeye çalışıyormuş gibi.

Alnına düşen saçı geriye doğru iterek onayladım. "Onu kurtarmanın bir yolu varsa, onu bulacağını ve yapacağını biliyorum. Ama lütfen aptalca riskler almayın. Seni kaybedemem Lance. Seni orada kanlar içinde, acı içinde görmenin ne kadar korkunç olduğu hakkında hiçbir fikrin yok.*ölme-”*

Beni kendine yakın tutmak için boynumun arkasını kavrayarak öptü ve kalbim bir kez daha daha düzenli bir ritim buldu.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Yıldızlarla bir anlaşma yaptık, unuttun mu?"

Başımı salladım, beni ona karşı tuttuğu hissinde boğuluyordum. "Seni Seth kurtardığı için üzgünüm," dedim hıçkırık bir kahkahayla.

Alçak bir hırıltı göğsünden gürledi. "Dürüst olmam gerekirse işi bitirmemesine şaşırdım." Bunu düşündüm ve küçük bir iç çektim. "Sanırım o kadar da kötü bir kurt değil." “Evet, tam bir olay örgüsü; onu yemek yerine kanlar içinde olduğunu görünce kırmızı başlıklı kızı kurtardı.”

"Sen daha çok koca sakallı bir biniciye benziyorsun," dedim ve havlayarak güldü.

"Kahretsin, o son yolculukta kapüşonumu takmayı unutmuş olmalıyım." Kıçıma şaplak attı ve misilleme olarak onu gıdıklamak için geriye yaslanmadan önce şaşkınlıkla nefesim kesildi.

Güldü ve bileklerimi yakalayıp göğsüne bastırırken ses beni içten aydınlattı. "Kötü kız."

Orion tavuk çalarken sırıttım, ellerime buz büyüsü yaptım, gittikçe soğudu. "BEN

Böyle oyunlarda kaybetme," dedi pis bir sırıtışla. "Peri Fuarı'nı hatırlıyor musun?"

Benden özür dilemek için sirk çadırında elektrik çarptığını hatırladığımda ağzım köşede kıvrıldı. Biraz kan çekerken savunmasını nasıl aşabileceğimi tam olarak bildiğim için dudağımı ısırdım.

Hırladı, beni bir anda bıraktı ve dudağımdan emmek için şaha kalktı. O öpüp emerken güldüm, sonra onu yeniden yatağa yatırmak için ellerimi omuzlarına bastırdım.

"Kazandım," diye şarkı söyledim ve sırıttı, gözleri kapüşonlu hale geldi.

"Senin benim zayıflığım olmanda bir sakınca yok, Blue. Çünkü bu, benim zayıflığımın, damarlarında güneşe rakip olacak kadar ateş bulunan Phoenix kadar sıcak bir baş belası olduğu anlamına geliyor. O yüzden bana gelin yıldızlar, ben yenilmezim!" Tavanı işaret etti ve ben güldüm, kendimi tekrar göğsüne yasladım ve bu gülümsemeyi yüzümden bir gün silip atamayacağımı merak ettim.

"Yıldızları kızdırma." Omzuna vurdum. "Bunu bir meydan okuma olarak kabul edecekler."

Kıkırdadı, dudaklarını fermuarlıyormuş gibi yaptı ve bir süre sessizlik içinde yattık, yalnızca kalp atışlarımız sessizliği bozdu.

Parmakları benimkilerin arasına girdi ve baş parmağı annemin parmağımdaki yüzüğünün üzerinde gezindi. "Bunu giymem garip mi?" nefes aldım "Bazen onun iyi bir insan olmadığından endişeleniyorum." Kaşlarını çatarak bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "İyi mi bilmiyorum Blue ama seni korumak için her şeyi yapacağını biliyorum."

"Beni sevdiğini düşünüyor musun?" diye fısıldadım, gerçekten ondan bir cevap mı bekliyordum yoksa sadece evrene yüksek sesle bu düşünceyi mi merak ediyordum emin olamıyorum. Hiç annesi tarafından sevilen bir kız çocuğu olduğum bir gerçeklik var mıydı? Beni göğsüne yaslayıp zarar görmemem için dua mı etti? Büyüyünce nasıl bir kız olacağımı gerçekten umursuyor muydu? Ve benim olduğum kişiyle gurur duyar mıydı?

Orion başparmağını çenemde, boynumda ve köprücük kemiğimde gezdirdi, bakışları izlediği yolu takip etti. "Seni nasıl sevmez?"

Yaşlar gözlerimin arkasını yaktı ama onların arasından gülümsedim ve dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğildim. Çünkü bu bana verebileceği en tatlı cevaptı.

"Ölümlü dünyayı özlüyor musun?" diye sordu, ben başımı göğsüne yaslarken, sesi sert ve lezzetliydi.

Parmakları kürek kemiklerimin etrafında kıvrıldı ve içime derin bir ürperti yayıldı. Bazen onun etine bağımlı olup olmadığımı merak ettim. O, zihnimi bir mutluluk sisinde bırakan bir ilaç olan ecstasy'nin vücut bulmuş haliydi. Hayatımın çoğunu onsuz geçirdiğimi düşünmek garipti. Şimdi, ayrı bir gelecek imkansız görünüyordu. Dayanılmaz.

"Pek sayılmaz," dedim düşünceli bir şekilde. "Orada kendimi hiç evimde gibi hissetmedim, her zaman başka bir yerdeymiş gibi hissettim.

adımı sesleniyor Sadece onu nerede arayacağımı bilemedim.”

"Sanırım sonunda seni buldu," dedi sesinde bir sırıtışla. "Ya da daha kesin olmak gerekirse,*BEN*buldum seni."

"Bizi tam olarak ne kadar süredir takip ediyordun?" diye sordum, başımı kaldırıp şakacı bir şekilde gözlerimi kısarak.

Kıkırdadı, elini kıçıma indirdi ve sıktı. "Takip etmiyordum, izliyordum." "Aynı şey," diye işaret ettim.

Sadece senin olduğunu düşündüğümüz kişi olduğundan emin olmalıydım.

"Ve bir kez öğrendiğinde hangi Vega ikizinin hangisi olduğunu nasıl bildin?" düşündüm.

"Büyülü imzalar," dedi beni ateşleyen o profesör ses tonuyla. “Elitler doğumda kayıtlıdır. Senin hakkında bir okuma yapabilmek için özel bir cihazım vardı.

"Hmm, ne tür özel bir cihaz?" Gülümsedim, kalçalarımı ona yasladım ve dudaklarından bir inilti çıkardım. Ona olan açlığım doyumsuzdu. Ne zaman doyduğumu düşünsem, kendimi yeniden onun için açlık çekerken buluyordum.

"Bacaklarımın arasında yaşayan uzun, sert bir alet. Ve senden çok hoşlanıyor," diye oynadı ve sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı ve onu yalamak için öne eğilmeme neden oldu. Güldü, kalçalarımı kavradı ve bir arzu hırıltısıyla beni kendine bastırdı.

Odanın bir yerlerinden zil sesleri geldi ve Orion sarsılarak beni üzerinden attı ve komodinin üzerinden telefonunu aldı. Cevap verirken kaşlarımı çattım, kaslarındaki gerginlik beni endişelendiriyordu.

Francesca mı? Orion cevap verdi ve dudaklarımı büzdüm.*Neden onun için kişisel bir zil sesi var?* Fransızca*? Ve neden bu kadar geç saatte arıyor?*‘Nerede?...Tamam. Evet, otuz dakika içinde oradayım.”

Telefonu kapattı, yataktan kalktı ve birkaç kıyafet alıp giyinmeye başlamak için dolabına doğru ilerledi.

Kaşlarımı çatarak doğruldum, göğsümdeki savaş halindeki kıskançlık çekişini görmezden gelmeye çalıştım. "Neler oluyor?"

Bir kot pantolon giydi, bana doğru ilerlerken onları bağladı, eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. Benim çılgınlığım*alın*. "Şafaktan önce döneceğim."

Yataktan çıkarken onu takip ederken gözlerimi kıstım ve bir gömlek giymek için arkasını döndü.

İç çamaşırımı üzerime geçirdim ve ellerimi belime yerleştirdim. "Açıkla," diye talep ettim. "Çünkü az önce gecenin bir yarısı eski kız arkadaşına gelen bir telefona cevap vermişsin ve şimdi onun parmaklarını tıklatarak onu görmeye gidiyormuşsun gibi geldi."

Orion kaşlarını çatarak bana döndü. "Mavi..."

"Ne?" Kaşlarımı kaldırıp bekledim, kalbim rahatsızca çarpıyordu. Bu hissi sevmedim. BEN

kırılmaz olduğumuzu biliyorduk. Ama yine de sağlam bir açıklama yapmadan bu işin peşini bırakmayacaktım.

İçini çekti, kot pantolonumu ve gömleğimi yerden almak için uzandı. Gözleri kararararak onları bana uzattı. "Sana söylediğimde, gelmek için ısrar edeceksin. Ben de tartışmayı atlayıp, yakınımda dur ve emirlerime uy diyeceğim."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordum, koyu yeşil gömleğimi başımın üzerinden geçirerek ilerlerken. Kollarımı yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi giyinmek istemediğimden kot pantolonumu elinden kaptım.

Orion çenesini kaplayan kalın sakalı ovuşturdu. "Ben ve Darius, Nymph nüfusunu kontrol altında tutmak için yıllardır Francesca ile birlikte çalışıyoruz."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerindeki gerçeği görünce midemdeki düğüm gevşedi ama kalbim bambaşka bir nedenle atmaya başladı.

"Francesca'nın krallığın her yerinde Perileri gözetleyen gözleri var. Genellikle onlarla ilgilenen bir FIB görev gücü vardır, ancak son birkaç yılda sayıları kontrolden çıkmıştır. Bu yüzden onlarla başa çıkmak için bizi ve bir grup gizli ajanı işe alıyor. Bu kesinlikle yasa dışı ama Francesca işini tehlikeye atmaktan çok sivilleri güvende tutmaya önem veriyor. Ve ben ve Darius gönüllü olduk çünkü bunda çok iyiyiz."

"Sen ve Darius... Perileri mi öldürüyorsunuz?" Nefes aldım, bu çok mantıklıydı. Tıpkı Tucana'da bir barda Fran'le birini öldürmekten bahsederken gördüğüm zamanki gibi. Bu konuda olmuştu. Kaşlarımı çatıp Orion'un göğsüne şaplak attım. "Bunu neden şimdi duyuyorum?"

Dudakları çarpık bir gülümsemeyle kıvrıldı, ona vurduğumda gözleri sevdiği gibi parlıyordu. "Yıllardır kaçmadık ve dediğim gibi, bu kesinlikle yasa dışı. FIB kapıyı çalsaydı seni suçlamayacaktım.

Kollarımı kavuşturdum, bakışlarımı ona diktim. "Senin hakkında bilmediğim başka ne var?"

Güldü, ilerledi ve yanağımı avuçladı. “Artık açık bir kitaptan başka bir şey değilim, söz veriyorum. Bu benim son sırrım.”

"Sana neden inanmıyorum?" Fısıldadım ve ağzını sıkıca benimkine vurdu.

Yapacaksın, diye söz verdi ve o sözü dudaklarımda tattım. "Eğer istediğin buysa, geri döndüğümüzde sana tüm hayatımın oyunlarını teker teker vereceğim, ama gitmemiz gerekiyor." Elimi tuttu, beni dolabına doğru çekti ve gelmek isteyip istemediğimi sormasına bile gerek kalmadığı için ağzımda bir gülümseme oluştu. Tabii ki çok iyi yaptım. Phoenix ateşimi Nymph'leri yok etmek için kullanabilirdim ve bir işe yarayabileceğimi bilmek iyi hissettirdi.

Orion dolabının üst kısmındaki raftan büyük bir tahta kutu aldı, kaldırdı ve yatağın üzerine koydu. Kapağı açtı ve içine yerleştirilmiş uzun, gümüş bıçağı görünce gözlerim büyüdü. Anında tanıdım; Nymph'ler Pitball stadyumuna saldırdığında kullanmıştı.

O çıkarıp inanılmaz bir kolaylıkla kavrayışında sallarken dudaklarım aralandı. "Bu bir Sun Steel bıçağı," diye açıkladı. "Çok nadir. FIB onları Perilerle savaşmak için kullanıyor ve Francesca bana bir tane ayarladı. Kutudan bir kın aldı ve beline bağladı.

Tabii ki yaptı. Fran çok cömert.

Eski sevgilisinin ona süslü bir kıç kılıcı hediye ettiğini ve benim ona doğum gününde verdiğim tek şeyin el yazısıyla yazılmış bir sürü senet olduğunu zihnime not ettim. Doğum günü olduğunu bilmediğim düşünülürse buna hazırlanmak için zamanım olduğundan değil ama yine de. Yılın en iyi hediyesi ödülünü tam olarak kazanmıyordum. Hayır, Fran bunu sağlamıştı.

"Ateşin daha da etkili olacak," diye ekledi Orion, bunun için heyecanlanmış gibi gözlerinde bir parıltıyla. Ben de öyleydim.

Kılıcı inanılmaz bir beceriyle bir saniyeliğine etrafında savurdu, kınına sokmadan önce ona hayranlıkla baktı.*Kahretsin Fran, neden havalı olmak zorundasın?*

"Neden geride kalmamı söylemiyorsun?" Merakla sordum.

"Sen istiyor musun?" Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı ve hemen başımı salladım.

Ağzında karanlık bir gülümseme belirdi. "Sana kalmanı söylemiyorum çünkü öncelikle sen hafife alınmaması gereken bir güçsün güzelim. Ve ikincisi..." Yaklaştı, elimi tuttu ve arkasını sertçe öptü. "Mükemmel bir takım olduk, seni geride bırakmakla bize kötülük yapmış olurum."

"Beladan nasıl kurtulacağını kesinlikle biliyorsun, Profesör." Tek kaşımı kaldırdım ve yüz ifademe gülümsedi.

"Ben de nasıl kurtulacağımı biliyorum, Bayan Vega." Anlamlı bir şekilde sırıttı ve beni kapıdan dışarı çekerken güldüm. Salondan gri kalın kabanımı aldım ve Orion beni arka kapıya götürmeden önce deri ceketini giydi.

Gecenin karanlığına sıvıştık ve o Asteroid Place'i çevreleyen çite doğru ilerlerken elimi kaldırıp etrafımıza susturucu bir baloncuk fırlattım. Üzerinden atlamak için hava büyüsü kullandık ve ardından Dünya Bölgesi'ndeki ağaçların arasından koşmaya başladık.

"Fark edilmeden kampüsten nasıl çıkacağız?" diye sordum yanına koşarken. Fiziksel İyileştirme dersleri ve acımasız Pitball antrenman seansları sayesinde kondisyonum on kat arttı. Hatta kas belirginleşmeye başlamıştım ve spagetti kollarımı özlediğimi söyleyemezdim.

“Koğuşların Kampüsün etrafına yerleştirilmesine yardım ettim” dedi. "İçlerinde kendim ve Darius için bir boşluk bıraktım."

"Bu güvenli mi?" kaşlarımı çattım. "Ya biri içeri girerse?"

"Asla bulamazlar," dedi kendinden emin bir şekilde. "Başkalarını uzak tutmak için üzerine her türden gizleme büyüsü yaptım. Ama sana gösterdiğimde, sen de kullanabileceksin. Hiç gitmemelisin

bensiz kampüs.” Bana keskin bir bakış attı ve tek kaşımı kaldırdım.

"Seninle kötü olduğum sürece kötü olabilir miyim?" dalga geçtim

"Kesinlikle." Sırıttı, bana doğru hamle yaptı ve beni omzunun üzerinden attı. Vampir hızıyla uzaklaşırken ve dünya bulanıklaşırken bir şaşkınlık çığlığı yuttum.

Kısa süre sonra dış çitin karanlık bir köşesine ulaştık, beni yere bıraktı, tepemizde uzanan demir parmaklıklara bakarken biraz başım dönüyordu.

"Burada." Orion elimi tuttu, parmaklıkların üzerinde gezdirdi ve çok ince bir şekilde güneş sembolüyle işaretlenmiş birinin üzerine koydu. Parmaklarım ona dokunduğu an, çubuk gözden kayboldu ve Orion beni boşluktan diğer taraftaki çalılara doğru yönlendirdi. Sağlam görünen çubuklara şaşkınlıkla baktım ve ardından siyah kapüşonlu bir adam arkamızdan onların arasından geçerken kalbim yerinden fırladı.

Darius'un gözleri hemen bana kaydı ve olduğu yerde durdu. "Vega'nın nesi var?" diye homurdandı ve çenemi sıktım.

O, Orion'un en yakın arkadaşıydı ve Orion'u kurtarmaya yardım ettiği için ona minnettar olacağım çok şey vardı ama aynı zamanda ondan nefret edecek çok şeyim de vardı. Mirasçılar son zamanlarda neden benim ahlaki pusulamı bu kadar çok bozmak zorunda kaldı?

"Mavi yardımcı olacak," dedi Orion kesin bir tavırla, Darius'un omzuna bir şaplak atmak için ilerleyerek.

"Sorun?"

Darius kaşlarını çattı ve başını salladı. "Her neyse, sorun çıkarmadığı sürece." “*O*Bir adı var," dedim hava atarak. "Ve*o*Onun hakkında üçüncü şahıs olarak konuşmazsan memnun olurum.”

"Pekala, Gwen, sakin ol," diye alay etti Darius ve gırtlağımın arkasından bir hırıltı yükseldi. "Darcy," diye düzelttim. "Gwen'e cevap vermeyeceğim. Yani bir Su Perisi sihrini kıçından emmeye başlarsa, o zaman yardım çağırırken doğru ismi kullanmak isteyebilirsin.

Darius kaşlarını kaldırdı, Orion'a bakarken ağzından şaşkın bir kahkaha kaçtı. "Gwen'in bu gece karnında ateş var."

"Üçüncü şahıs saçmalığından vazgeçin. Ve bana Gwen deme," diye talep ettim ve Orion, Darius'u kolundan iterek bana çarpmasını sağladı.

"Ona Darcy de, salak, yoksa sana Demelza demeye başlayacağım," diye homurdandı ve Darius omuz silkti. "Hadi gidelim."

Darius cebinden bir kese yıldız tozu çıkardı ve koyu halkalı gözleriyle bana baktı. Görüntü kalbimi sıkıştırdı, bu yüzden başka tarafa baktım. Ona acıyor muydum yoksa kız kardeşimi incittiği için bedelini ödemesine seviniyor muydum bilmiyordum. Ama onun da cezalandırılıyor olması beni öldürdü.

"Hazır?" diye sordu Darius ve Orion elimi tuttu, beni kendine çekti ve Darius'un beni geride bırakacağından endişe ediyormuş gibi parmaklarını bana kenetledi. geçmişe bırakmazdım

onu da

Başımızı salladık ve parıldayan yıldız tozunu havaya fırlattı.

Bir yıldızlar denizine çekildim ve gücünü atomlar arasındaki boşlukta ilerlemek ve hedefimize inmek için kullanarak sonsuz galaksiyi yarıp geçerken nefesim kesildi.

Ayaklarım sert zemine çarptı ve tökezledim, Orion'un beni daha sıkı kavradığını hissettim. Yüzüm yine de sert bir omuza çarptı ve yukarı baktığımda Darius'un da beni dengede tuttuğunu gördüm.

Etrafında bir bulut gibi duman kokusu asılıydı ve ejderhanın karanlıkta yanan bir altın parıltısıyla gözlerinin arkasından baktığını görebiliyordum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, geri çekilip üzerinde durduğumuz karanlık tepeyi, bir bulut denizinin ardına gizlenmiş ayı fark ettim.

Darius omuz silkti ve uzağa baktı. "Sabit olmayan bir zemine inmeye hazırlanırsanız, her zaman pürüzsüz bir şekilde inersiniz."

Yanaklarıma bir sıcaklık hücum etti ve başımı salladım. "Ben her zaman beceriksizdim."

"Fae kendini her konuda eğitebilir," dedi Darius kararlı bir şekilde ve bunun doğru olup olmadığını merak ettim. Zarafete yakın bir yerde olmayı hayal bile edemezdim. Beşinci üvey annem Bayan Cockleford ben dokuz yaşındayken bir keresinde bizi bir sanat galerisine götürmüştü. Bir Bengal kaplanı heykelini devirmiş ve sanatçıya binlerce dolarlık zarar vermiştim. Tory, bir hafta sonra bizi koruyucu aileye geri göndermesinin nedeninin bu olmadığını kararlılıkla söylemişti. Ama öyle olduğunu biliyordum. Yemin ederim ne kadar az beceriksiz olmaya çalışırsam o kadar çok yıkıma sebep oldum. Hayatım boyunca tanıdığım herkesten daha fazla kemik kırmış ve acil servise daha fazla ziyaret etmiştim. Ağaçlara tırmanmayı, derelerde oynamayı ve her yerde çıplak ayakla koşmayı seven bir çocuk olmam muhtemelen yardımcı olmadı. Ama ben de bunları yapmamamın söylenmesinden hoşlanan bir tip değildim.

"Seninle ilgili bu hoşuma gitti," diye yorum yaptı Orion. "Bu seni her zaman yakalayabileceğim anlamına geliyor."

"Sen bir Vampirsin, nasılsa beni her zaman yakalayabileceksin," diye güldüm.

"Benden uçup gittiğinde değil," diye homurdandı.

"Bir gökkuşağına çarpıp gökten düşecek kadar beceriksiz olduğumu mu düşünüyorsun?" Ben alay ettim ve o kıkırdadı.

Francesca nerede? diye sordu Darius, sağımıza uzanan karanlık ormana doğru dönerek. Bakışlarını takip ettim ve uzun ağaçların arasında duran devasa, eski, gotik bir ev gördüm. Binada hiç ışık yoktu ve binayla ilgili bir şey omurgamda bir karıncalanma hissi uyandırdı.

"Nemfler ta burada ne yapıyor?" diye mırıldandı Orion. "Lanet olsun,"

diye homurdandı Darius. "Ama öldürmek için can atıyorum."

Sağımda bir ışık çakması dikkatimi çekti ve tam Fran ağaçların arasından çıkarken diğerleriyle aynı anda ona doğru döndüm. Kıvrımlı vücudunu saran siyah bir tulum giymişti.

saçlarını yüksek bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı ve gözleri kısılmış bana bakıyordu.

"Yedeğin nesi var?" diye sordu, koşarak yanımıza geldi ve kim olduğumu anlayınca yavaşladı. "Yıldızların adına, kahrolası bir Vega mı getirdin Lance?" Ona döndü ve yemin ederim, bu gece bir kez daha üçüncü şahıs olursam, kendimi kaybedecektim.

"Yardım edebilirim," dedim ondan önce. "Ruhlar Sarayı'nda bir grup Peri öldürdüm." "Duydum," dedi

Fran soğukkanlılıkla. "Ama sen hala bir sorumluluk olacak bir birinci sınıf öğrencisisin. Bu çocuk oyuncağı değil."

"Birincisi, neredeyse on dokuz yaşındayım ve ikincisi, bunun çocuk oyuncağı olmadığının gayet iyi farkındayım. Sarayda kendi hayatım ve arkadaşlarımın hayatı için savaşırken farkındaydım. Akademi saldırıya uğradığında Lance'in yanında savaştığımda bunun farkındaydım. Phoenix ateşimin gücüne dayanamadıkları için bir grup Periyi toza çevirdiğimde de farkındaydım. Açık olmak gerekirse, farkındayım."

Orion, sinirle dilini şaklatırken Fran'e bakarak sırıtmaya çalıştı. "Eh, bu senin suçun, Lance."

"Kayıt edilmiş." Onu selamladı ve gözlerini devirdi.

İstihbarat nedir? diye sordu Darius, Perileri öldürmeye başlamak için cidden sabırsız görünerek.

Fran daha dik bir şekilde ayağa kalktı, daha profesyonel görünüyordu. "Aşağıdaki terk edilmiş evde bazı çocuklar oynuyordu. Aileleri, bir Su Perisi gördüklerini söyleyerek eve çığlık atarak geldiklerini söylediler. Ciddiye almazdım ama geçen hafta bu taraftan birkaç kez görüldük. Muhtemelen bir şey değildir, ama emin olmak için bunu birlikte kontrol edebiliriz diye düşündüm."

"Nymphe'ler neden burada olsun ki?" Orion kaşlarını çatarak sordu. "Beslenecek neredeyse hiç Fae yok. Bu onların her zamanki tarzları değil."

"Beni aşar." Fran omuz silkti. "Buradan çok uzakta olmayan bir kasaba var, belki ormana girenleri yakalayan birkaç tane vardır. Ama bu kadar uzak mı? Bana pek olası gelmiyor. Muhtemelen bir saat içinde yataklarımıza geri döneriz."

"Eh, öğrenmenin tek bir yolu var," dedi Darius. "Hadi."

Gotik binaya doğru eğimli ağaçlara doğru havalandı ve ben de Orion ve Fran ile onu takip ettim. Ağaçlar sıktı ve izlediğimiz yol o kadar büyümüştü ki, kimsenin burayı yıllarca kullandığını hayal bile edemiyordum.

Orion ileriye doğru yol göstermesi için loş bir Faelight yaktı, kehribar rengi ışık yolu tutuşturmaya yetecek kadardı. Fran onun arkasına geçti, ben de zorla arkaya gitmek zorunda kaldım ve bunun kasıtlı olduğu hissine kapıldım.

Bir baykuşun ötüşü kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu ve sinirlerimi çelikleştirmek için

avuçlarımda sihir topladım. *Damarlarımda bir kova dolusu güç olan Solarialı bir Prensesim. Periler korkmalı. Kesinlikle tersi değil. Kesinlikle kesinlikle.*

Tepenin eteğinde ağaçlar açıldı ve devasa malikanenin önüne çıktık.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com
uzun süredir terk edilmiş görünüyordu. Yosun koyu tuğla duvarlara tırmanıyordu ve eski kapı menteşelerinden sarkıyor, rüzgarda esiyor ve kanımı ürperten bir gıcırtı çıkarıyordu. Pencerelerin çoğu kırılmıştı ve içerisi gölgeyle kaplanmıştı.

"Burası neresi?" diye fısıldadım, Darius'un etrafımızda susturucu bir balon oluşturduğunu hissederek. Fran, "Bununla bağlantılı tek bilgi onun Kreevan Dire adlı birine ait olduğu," diye yanıtladı ve Orion kaşlarını çatarak sertçe ona döndü.

"Korkunç?" diye sordu, çenesi kasılmıştı.

"Evet, onu duydun mu?" diye sordu merakla ve o pencerelerden birine yaklaşıp içeri bakarken Darius'a baktım.

"Babamın eski bir arkadaşıydı," diye mırıldandı Orion kılıcı kalçasından çekerken, gergin ifadesi söylemediği başka bir şey olduğundan emin olmamı sağladı. Bu da onu Fran'den sakladığı anlamına geliyordu. Bu da ondan sır sakladığı anlamına geliyordu. Bu da ne sakladığını daha çok merak etmemi sağladı.

Eve doğru yürüdük ve Fran, Orion'un koluna girdi. "Bir tarama yapalım ve arka tarafa geçelim." Beni Darius'a doğru yönlendirdi. "Siz ikiniz ön odaları kontrol edin. Bir şey bulursan Darius, her zamanki sinyali kullan."

"Darcy ile kalacağım," dedi Orion hemen.

"Gülünç olma Lance, bu sadece bir tarama. Ayrıca, o olduğunu söyledi*farkında olmak*, Unutma?" Fran onu çekiştirerek ısrar etti ve bu alaycı yorum için onun atkuyruğunu çekmeyi düşündüm.

"Sorun değil," diye söz verdim Orion'a, Fran'in benim bu görevde öğretmeninin elini tutması gereken korkmuş küçük bir fare olduğumu düşünmesini istemeyerek. Ama Orion'un beni o kadar kolay terk etmeyeceğini biliyordum, bu yüzden gözlerinin içine baktım ve koluna yapışmış güzel Fae'yi görmezden geldim. "Darius'la olacağım."

Çenesini sıktı ve arkadaşına döndü. "Gözlerinden ayrılmıyor."

"Anladım," diye onayladı Darius, sonra kendini bir pencereden atlayıp içeri atlayarak beni arkasından çağırdı.

Fran, Orion'u evin diğer ucuna götürdü ve kaşlarını çatarak omzunun üzerinden bana baktı. Ona baş parmağımı kaldırdım ve kaşlarını çattı, görünüşe göre bu onu rahatlatmamıştı. Ama benim bu kadar yetenekli olduğumu düşündüyse, bu süreçte bana bakıcılık yapmasını beklememeliydi.

Pencereye doğru yürüdüm, çıkıntıyı tuttum ve kendimi evin içine çektim. Darius bana yardım etmek için elini uzattı ama ben bunu duymazdan geldim ve bir saniye sonra yere onun yanına inip ellerimdeki pisliği kot pantolonuma sürdüm. Kibar mı davranıyordu yoksa benim beceriksiz olduğumu mu düşünüyordu bilmiyordum ama eğer ikincisiyse, onu haksız çıkaracağından kesinlikle emindim.

Oda küf kokuyordu ve eski mobilyalar alanın etrafında çürüyordu. Duvarlarda tuhaf açılarla asılı duran resimler, çerçevelerinde ne varsa saklayan tozla kaplıydı. olduğunu söylemek

ürkütücü, on yılın yetersiz ifadesiydi.

"Yakında dur," diye mırıldandı Darius, etrafımızdaki susturucu balonunu daraltarak ve üstümüze alçak bir Faelight göndererek. O odadan çıkarken parmak uçlarıma sihir getirdim, attığımız her adım döşeme tahtalarını gıcırdatıyor, kulaklarımda acı verecek kadar yüksek bir ses geliyordu. Susturucu balona rağmen, yine de nefesimi hızlandırdı ve kalbimi güm güm attırdı.

Ahşap bir merdivenin başka bir kata çıktığı eski bir koridora girdik, ama ön odalardan stratejik bir şekilde geçerek boş olup olmadıklarını kontrol ederek geçtik.

Büyük bir mutfağa geldik ve boğazıma iğrenç bir koku geldi. Eski bir buzdolabı açıktı ve içindeki her şeye küf yapışmıştı. Aradan yıllar geçmiş olmalıydı ama koku hâlâ midemi bulandıracak kadar keskindi.

"Burada ne oldu?" diye tısladım.

"Burada her kim yaşıyorsa aceleyle gitmiş gibi görünüyor," diye mırıldandı Darius. "Ya da

aceleyle öldü," dedim kalın bir sesle ağzımı kapatarak.

"Evet, ya da bu," diye homurdandı, odaya göz gezdirdikten sonra beni geldiğimiz yoldan geri götürdü. "Burada hiçbir şey."

"Orada bir kapı var." Arkasını işaret ettim. Buzdolabının hemen ötesindeydi ve kolu yoktu, ama benim bakıcı ailelerimden birinde gizli bir oyun odasına açılan, tıpkı bunun gibi bir kapı vardı.

Darius kaşlarını çattı, panellerle birleşen ahşap kapıya doğru ilerledi ama kenarlarda hafif bir boşluk olduğu açıktı. Parmaklarını tahtaya vurdu ve karşılık olarak gelen boş ses onu şaşırtarak bana bakmasına neden oldu. "Pekala, dikkatli bir küçük fahişe değilsin."

"Daha az fahişelik," dedim dudaklarımı büzerek.

"Sana Gwen diyemem, fahişe diyemem..." diye mırıldandı, açılıp açılmayacağını görmek için kapıyı iterken.

Pes etmedi ve arkasından yaklaşırken gülümsemeye çalıştım. Ama onu görme zevkini ona sunmayacaktım.

Darius parmaklarını ahşaba dayadı ve üzerinde titreşen bir ışık çaktı. Bir kilit tıkladı ve açmadan önce beni yanına çağırdığında kalbim küt küt atmaya başladı.

O kapıyı ittiğinde her an sihir yapmaya hazır bir şekilde sakin bir nefes aldım. Üzerine bir toz tabakası çöktü ve kapı sonuna kadar açılırken menteşeler karşı çıktı. İçime daha da iğrenç bir koku çarptı ve burnumu kırıştırdım, gözlerim yanıyordu. Ölüm her yerde asılıydı. Orada olduğunu bilmek için cesedi görmeme bile gerek yoktu. Ama Darius'la odaya girerken onu gördüm.

Ölü adam bir masanın üzerine eğilmişti, iskelet yapısı hâlâ güvelerin yemiş, yırtık pırtık giysilerini giyiyordu. Kemikli parmakları bir kağıdın üzerinde durdu ve elimi yüzüme götürüp kokuyu almamak için ağzıma ve burnuma bir hava kabarcığı atarken merakım beni yendi. Utangaç

Ölü Fae'nin gözsüz yuvalarından, kağıdı elinin altından çekerek başparmak kemiğini çatlatıp yere düşürdüm.*Kahretsin.*

Kulaklarımı bir uğultu doldurdu ve Astrum'un büyüsünün tanıdık ürpertisi havada beni çağırırken nefesim kesildi. Bunu burada hissetmenin hiç bir anlamı yoktu ama bunun iliklerime kadar doğru olduğunu biliyordum. Yakınlarda bir Tarot kartı vardı ve bakışlarım cesedi incelerken diğer elinde tuttuğunu gördüm. Darius çoktan kapıya dönmüştü, bu odayla işim bitmişti ve ben de hızla kapıp arka cebime tıkıştırdım.

Tam ayaklarımızın altından bir takırtı sesi gelirken omzumun üzerinden Darius'a baktım.

"Mahzen," diye tısladı Darius, dönüp hızla odadan çıktı. Peşinden koştum, sayfayı katlayıp cebime tıkıştırırken kalbim deli gibi atıyordu.

Mahzenden ürkütücü bir ses gelmişti, o yüzden oraya gidiyorduk. Harika. Mükemmel. Hiç sorun değil.

Karanlık koridora ulaştık ve Darius merdivenlerin altındaki kapıya doğru koştu. Aralık duruyordu ve o kapıyı açarken kalbim küt küt atıyordu. Ona yakın durdum, boşluğa adım attığımızda kolum onunkine sürtündü, Faelight'ı yeraltına inen gölgeli merdivenlerin tepesini aydınlatıyordu.

Aşağıdan bir yerlerden bir patlama sesi geldi ve kalbim yerinden fırladı.*Kahretsin.*

"Muhtemelen sadece bir hayvandır," diye fısıldadı Darius, susturma balonunda buna gerek olmamasına rağmen. "Ama hazır olmalıyız."

Ellerimi kaldırdım ve ona dayanışma anlamında başımı salladım. Merdivenlerden inmeye başladı ve ben onun gölgesi kadar yakın durdum, hızlı hızlı atan kalp atışımı sakinleştirmek için yavaş nefesler aldım. Başka bir patlama göğsümü sıkıştırdı ve merdivenlerin dibine geldiğimizde. Darius ışığını söndürerek bizi tamamen karanlığa sürükledi.

Eli benimkine dolandı ve beni vücudunun yan tarafına sıkıca çekti. "İşte," diye soludu, sonra parmaklarını göz kapaklarıma değdirdi ve sihir üzerlerinde karıncalandı. Gözlerimi tekrar açtığımda yolu görebiliyordum. Gün ışığı gibi değildi, daha çok nereye gittiğimi görmeme yetecek kadar kalkan gölgeler gibiydi.

Darius taş bir kemerli yoldan ilerledi ve ben de onu kutularla dolu ve paslı raflarla kaplı büyük bir mahzene kadar takip ettim. Havada nemli bir koku vardı ve soğuk ısırıyordu.

Çürüyen çöp labirentine girdik; Küflü gazete yığınları ve yığınları vardı, raflar metal aletlerle doluydu ve her yerde her türlü işe yaramaz nesne istiflenmişti.

Kulaklarımda bir çınlama çınladı ve kalbim göğüs kafesimi gümbürdetti.

Bizimle burada bir şey var.

Bir raf koridorunun ucunu döndük ve bakışlarım odanın uzak ucunda yerde diz çökmüş adama takılırken nefesimi tuttum, onu çevreleyen bir dağ gibi. Üstsüz ve çılgına dönmüştü, kutuları karıştırıyor ve avuç dolusu çöpü bir kenara atıyordu. Ne zaman metal bir şey bulsa, ona yakından bakar ve kafatasımda yankılanan bir çınlamayla onu yere fırlatırdı. Düz saçları uzundu ve terli cildine yapışmıştı. Homurdanmaya, nefes nefese kalmaya başladı, daha fazla kutuyu ters çevirip içindekileri parçalarken çaresiz görünüyordu. Bir şey aradığı belliydi ama ne?

Darius ellerini kaldırdı ve parmak uçlarında alevler titreşirken boğazım düğümlendi. "Ne yapıyorsun?" diye tısladım. Adam deli olabilirdi ama bu ona saldırmamız gerektiği anlamına gelmiyordu.

"Nymph," diye homurdandı, sesindeki nefret açıktı.

"Nasıl söyleyebilirsin?" Adam bir kutu tornavidayı duvara fırlatıp her yerde takırdatırken nefes aldım.

"Yapamam," diye homurdandı, sonra öne çıktı ve havaya bir ateş püskürdü.

Adamın etrafında çınlayıp eski bir şilteye kök salıp öfkeyle bacaklarında alevlenirken nefesim kesildi. Adam dehşet içinde çığlık attı, gözleri karanlıkta dönerken bizi buldu ve kalbim boğazıma fırladı. Onda çok kötü bir şey vardı, onun bir karanlık yaratıktan başka bir şey olmadığını kanıtlayan bir şey.

"Fae!" tükürdü, sonra derisi parçalandı ve yerini son kabusumdan yeni çıkmış kocaman bir canavara bıraktı. Kocaman, ağaca benzeyen vücudu mahzenin çatısına doğru yükseldi ve koyu kırmızı gözleri kana susamışlıkla parladı.

Darius ellerini daha yükseğe kaldırdı ve ateş Nymph'in etrafında kükredi, onun kabuğa benzer derisini yaladı ve ondan bir acı çığlığı kopardı. Vücudunda bir çıngırak başladı ve bunun sihrimizi zayıflatmaya başlamasından önce sadece saniyelerimiz olduğunu biliyordum.

Ben de ellerimi kaldırdım, Phoenix ateşini avuçlarıma getirdim, ısı tenimin altında bir cehennem gibi parlıyordu. Vücudumdan kırmızı ve mavi alevler selinde patlayarak Nymph'in etrafında döndü ve bir kül yığınına dönüşene kadar onu parçaladı. Arkasında bıraktığı köz bulutu havada döndü ve benim ve Darius'un ateşi söndüğünde her yer bir kez daha karardı.

Gözlerim karanlıkta Darius'unkileri bulunca derin bir nefes aldım. Konuşmak için ağzımı açtım ama kulaklarıma kırbaç gibi korkunç bir kıymık sesi geldi. Birlikte yukarı baktık ve tavanın ortasını yırtan devasa örümcek ağı çatlağını gördüm. Üst katın tamamı çökerken ciğerlerim zorlanarak nefesim kesildi. Bir ton moloz bize doğru yuvarlanırken ölümümü gördüm ve içgüdüsel olarak ellerimi havaya kaldırdım, etrafımıza bir kubbe şeklinde bir hava kalkanı yerleştirdim ve içine mümkün olduğunca fazla sihir girmeye zorladım. Tepesine bir küvet çarptı, sıçradı ve diğerlerinin arasında paramparça oldu.

üzerimize çökmeye devam ederken banyo takımı. Bir boru patladı ve su sağanak bir şekilde aşağı aktı, katliam etrafımızda birikirken kalbim küt küt atıyordu.

Gözüme bir hareket ilişti ve Orion'u bir zamanlar üstümüzdeki banyo olan kapının eşiğinde gördüm. Gözleri korkudan çılgına dönmüştü ama bizi aşağıda, katı hava kubbesiyle kaplı olarak gördüğü anda omuzları sarktı.

Darius, "Bilmen için söylüyorum, B Planı benim bir Ejderhaya dönüşmem ve bunun yükünü üstlenmemdi," dedi ve rahatlamış bir gülümsemeyle ona döndüm.

"Yine de buradasın, Fae boyunda ve güvendesin."

Gülümsedi ama gözleriyle buluşmadı ve bu kalbimi burktu.

Tam üzerine bir gölge düşerken tekrar Orion'a baktım ve "Dikkat!" diye bağırdım. ama benim sesim sadece Darius'un susturucu baloncuğunda çınladı. Orion yine de döndü ve kılıcını kaldırarak gözden kayboldu.

Ciğerlerim korkuyla sıkıştı ve hava büyüsünü altımızda zorlayarak bizi bir sonraki kata çıkardım. Ayaklarımız kapıdaki küflü halıya çarptı ve ikimiz de ilerlemek için mücadele ederek ileri doğru koşarken hava kalkanını serbest bıraktım.

Orion görünürde yoktu ama yakınlarda bir yerde bir dövüşün gümbürtüsünü ve bağırışlarını duyabiliyordum. Koridorun aşağısındaki odanın duvarına bir gümleme sesi geldi ve yatak odasına hızla girerken küflenmiş duvar kağıdını geçerek çaresizlik içinde doğruca oraya doğru koştuk.

Orion, bir Su Perisi tarafından duvara tutturulmuştu, o karnına saplarken, saplarken ve saplarken, sondaları göğsüne doğru açılıydı. Yaratık bir çığlıkla geriye doğru tökezledi ve ben de bir meydan okuma çığlığıyla bir sıra Phoenix ateşi saldım ve toza düşmeden önce ikiye ayırdım.

Orion'un iyi olup olmadığını kontrol etmek için koştuğumda ve kollarını yarım saniyeliğine etrafıma sardığında kesik kesik bir nefes beni terk etti. Onu tekrar o mağarada yerde yatarken, etrafında kan göllenirken hayal ettiğimde korku damarlarıma işledi.

hayır hayır allahım hayır

"Hareket etmeliyiz," diye homurdandı. "Burası dolu."

"Bütün bunların burada ne işi var?" Darius, kan donduran bir çığlık havada yankılanmadan hemen önce başını salladı, ses alt kattan geliyordu.

"Kahretsin!" Orion'un nefesi kesildi ve Darius'la ben kapıya koşup koridor boyunca dar merdivenlerden aşağı inerken önümüze ateş etti.

Francesca bizden önce yerdeydi, Nymph'in ayağı ona doğru uzanırken kaburgalarına bastırıyordu, çıkardığı tıkırtı, emme sesi büyüsünü elinden alıyordu. Dövüşmek için ellerimi kaldırırken gücümün bastırıldığını ve homurdandığını hissettim. Ama Orion zaten oradaydı, kılıcını fırlatıp havaya savurdu ve yaratığın kafatasına saplamadan önce uçup gitti. su perisi

patlayarak bir kül şelalesine dönüştü ve Orion ileri atıldı ve yere çarpmadan önce bıçağı havadan yakaladı.

Fran'in yanına diz çökmek için eğildi, elini yanına koydu ve yaraları üzerinde çalıştı. "Dışarıda daha çok var," diye inledi, tamamen iyileşmeden önce.

"Onlarla ben ilgilenirim," diye homurdandı Darius, en yakın pencereye koşarken giysilerini çıkarırken. O pencere pervazından atlayıp tüm binayı sarsan sağır edici bir kükremeyle muazzam altın Ejderha formuna girerken, kalbim boğazımda, arkasından koştum.

Altı Peri, Fae kılığında ağaçları parçalıyordu ve taşıdıkları, hepsi de evden almış olmaları gereken eşyalarla dolup taşan çantaları görünce kaşlarımı çattım. Çürüyen eski bir malikaneden ne halt istiyorlardı?

Darius'un Ejderha ateşi, o onları takip ederken ağaçların arasından bir yol açarak geceyi aydınlattı. Acı çığlıkları en az bir tane yakaladığını söylüyordu ama hepsini gölgelik altında yakalamasının hiçbir yolu yoktu.

Döndüm ve Fran'in Orion'a teşekkür ederken koluna tutunarak ayağa kalktığını gördüm. Yüzüne tokat atmak istememe neden olan türden ceylan bakışları atıyordu ona. Ama bundan paçayı sıyırmak için yeterince düzgün bir açıklamam olacağını düşünmemiştim.

"Çantaları vardı," dedim. "Evden bir şey almışlar." Orion parmak boğumlarıyla çenesini ovuşturdu, alnı düşünceyle kırıştı.

Francesca, durumun kontrolünü geri alırken omurgasını düzelterek, "Hepsinin gitmiş olup olmadığını kontrol etmeliyiz," dedi.

"Dışarıdaki Ejderden kaçmadılarsa, eminim kaçmak üzereler," dedim.

"Yine de kontrol etmeliyiz," dedi Fran sertçe ve ben de koridor boyunca ilerleyip başımı en yakın odaya sokarak başımı salladım.

Yatağın ötesindeki bir raftan ürkütücü bir oyuncak bebek görüntüsü bana baktı ama Nymph yoktu. Şu anda daha fazla rahatsız edici olamazdı.

"Her şey yolunda," dedim, arkamı döndüğümde Orion'u tam arkamda bulunca.

Gözleri beni kontrol ediyormuş gibi üzerimde gezindi ve evin geri kalanını birlikte dolaşıp başka Su Perisi olmadığından emin olurken ona yarım bir gülümseme verdim.

"Mutfağın dışındaki bir odada bir ceset var," dedi Fran, koridorda yeniden belirirken. Başının ağrımasına neden olacak şekilde iç çekti. "Kemikleri yakmak için buraya bir Kadavra İmha Ekibi göndermem gerekecek. Dire'ın güç seviyesinin ne olduğundan emin değilim ama düşük seviyeli Fae bedenleriyle bile ilgilenilmesi gerekiyor. Sadece burada olduğum için iyi bir mazerete ihtiyacım var.

"Ne demek hallettin?" Kaşlarımı çatarak sordum.

Orion o yapamadan cevap verdi. "Fae büyüsü, sahibi öldükten sonra kemiklerinde kalır. Bu olabilir

kara büyü kullananlar tarafından yasa dışı bir şekilde kullanılabilir."

Sözleri karşısında boğazım düğümlendi ve bana kendisinin ve babasının bu tür şeyleri ele geçirmek için mezar kazdıklarını nasıl söylediğini hatırlayarak başımı salladım. Ve yüzündeki ifadeden, Frannykins'in o küçük eğlenceden ya da diğer kara büyü işlerinden haberi olmadığını tahmin ettim. Elini endişeyle saçlarının üzerinde gezdirirken ona döndü.

"Bununla ilgileneceğiz. Darius kemikleri yok edebilir," dedi Orion kararlı bir şekilde. "Seni zahmetten kurtarır." "Emin misin?" diye umutla sordu Fran, ona parlak zırhlı şövalyesiymiş gibi bakarak. Ve elindeki bıçakla geçebileceğini tahmin ettim. Ama onun şövalyesi değildi. o öyleydi*bana ait*.

"Evet, sorun değil," dedi Orion, ön kapıdan çıkıp aşırı büyümüş çimenliğe çıkarken.

Darius yukarıdan uçtu ve üst kattaki bir pencereden dalmadan önce hareket ederken hava saçlarımı dalgalandırdı.

"Teşekkürler, Lance," dedi Fran, onu kucaklamak için ilerleyerek, göğüslerini sıkıca onun göğsüne yaslayarak. Yakında görüşürüz, değil mi? Belki senin evinde düzgün bir görüşme yapabiliriz?" Kanımı ısıtacak bir şekilde sırıttı ve yanağına bir öpücük kondururken boğazımın dibinde bir hırıltı oluştu. Sonra havaya bir avuç yıldız tozu fırlattı ve o cevap veremeden yok olup gitti ve esirin içinde kayboldu.

"Hırlıyor musun Mavi?" Orion alay etti ve ben de saçımı omzumun üzerinden atıp ifademi düzelttim.

"Tabii ki değil."

Bir anda bana doğru ateş etti, belimi kavradı ve bana sırıttı. "Öyleymişsin gibi geldi. Aslında, bence Francesca'ya tam bir Fae olmak üzereydin. Gülümsemesi onu tahrik edecek kadar genişledi ve kendi gülümsemem ağzıma geldiğinde engel olamadım.

"Dünyanın en berbat ebeveyn akşamını böldüğüm için üzgünüm ama şu Nymphe'ler hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi Darius, ben ve Orion ayrılırken kollarını kavuşturarak girişte tamamen giyinik bir halde belirirken.

Orion karanlık bir ses tonuyla, "Doğru, tuhaf davranıyorlardı,"

dedi. "Ne aldılar?" nefes aldım

"Lanet olsun," dedi Darius. "Ama iyi olamaz. Bu bana her türlü yanlış geliyor.

Bir sessizlik ritmi geçti ve Orion kaşlarını çatarak nefesini bıraktı ve ardından evi işaret etti. "Francesca'ya cesetle ilgileneceğimizi söyledim."

Darius tek kaşını kaldırdı, ağzında bir sırıtış vardı. "İyi düşünmek."

Onları eve kadar takip ettim, gizemli ifadeleriyle ikisinin arasına baktım.

Onlar cesedi yakmak için odaya girip heyecanla cebimden bulduğum Tarot kartını çıkarırken ben kokuşmuş mutfağın dışında bekledim. Bir Faelight yarattım, görebilmem için üzerimde asılı kalmasına izin verdim. Görüntü, aşağıdaki karanlık bir ormandan yükselen gri duvarlar olan Kule'ye aitti. Çalışmalarımdan, bunun anlamının bir arkadaşlığın sonu veya terk edilme anlamına gelebileceğini biliyordum. Arkasındaki kıvrık gümüş harfleri okumak için çevirdim, adrenalin damarlarımda geziniyordu.

Kaymış bir yıldız, boş bir mezar, ebedi bir yemin.

Onu kıranı arayın.

Neyden bahsettiğini anlamadan birkaç kez daha okurken kalbim küt küt atmaya başladı ve cebime geri koydum. Bunu Orion'la daha sonra tartışırdım. Belki ne anlama geldiğine dair bir fikri olabilirdi. Sonra cesetle birlikte bulduğum kağıdı çıkardım, gözlerim kelimeleri taradı.

Bu notu kim bulursa, bu sözler benim son sözüm.

Verecek bir şeyim kalmadı, altınlar gitti, banka hesabım boş kaldı. Neyim varsa toza dönsün, benimle birlikte çürümeye terk edilsin.

Arkamda tek bir bitmemiş işim kaldı...

Sahip olduğum tüm karanlık varlıklar arasında, beni hala en büyük pişmanlıkla bağlayan bir şey vardı. Elimden geldiğince uzun süre iyi sakladım, ama onun kötü gücü tarafından çağrılmış gibi gölgeler etrafını sardı.

Ve doğaya meydan okuyan bu eseri dünyadan kaldırmak için onu yok etmeye çalışsam da, gücü çok büyüktü.

Sonunda, kafama koyduğum tek iyilikte başarısız oldum.

Bu yüzden onu, yanlış ellere geçmeden önce son bir umut olarak, kumaşa bağlı olarak güvende tutacağını bildiğim bir Fae'ye gönderdim.

Zayıflığım için beni bağışlayın yıldızlar ama bu dünyada daha fazla kalamazdım. Karanlık yıllardır ruhumun parçalarını ele geçirdi, şeytanlarımı dinlendirmenin zamanı geldi. Ve bunu kim bulursa bulsun, yıldızlar kaderinde parıldasın. Ancak bu uyarıyı dikkate alın. Buraya, bu iğrenç nesnenin peşinde dünyevi varlıklarımı gözden geçirmek için geldiyseniz, görevinizin burada sona ereceğini umarak ölüyorum.

Kimse bu güce sahip olmamalı. Ben

değilim.

sen bile

Kraveen Dire

Orion ve Darius koridora döndüklerinde, Darius'un omzuna atılmış büyük bir paket görünce, içimde bir titremeyle başımı kaldırdım. İşaret ettiğimde kaşlarım çatıldı.

"O cesedi o çantaya sen koydun, değil mi?" Öldüm. Darius ve

Orion birbirlerine neşeyle baktıktan sonra omuz silkti.

"İsraf etme, isteme," dedi Orion hafifçe.

"Endişelenme Darcy, bu konuda nazik davrandım," dedi Darius kara bir gülümsemeyle. "Onu kurutulmuş et gibi kuruttum, sonra origami gibi katladım, değil mi Lance?"

"Yaptı, aslında çok zevkliydi," diye düşündü Orion ve ikisi kıs kıs güldü.

Başımı iki yana salladım ve dudaklarıma ulaşmaya çalışan gülümsemeyi durdurmaya çalıştım. "Yakında kemik büyüsü dersi almayı beklemeli miyim?"

"Sanırım Lance sana çok şey verdi.*kemik*dersleri çoktan aldı, değil mi?" Darius alay etti ve boğazımdan bir kahkaha döküldü. Bu ürkütücü kıçlı evde onca insan arasından onunla birlikte gülmek oldukça tuhaftı.

"Evet ve bu gece o dersleri muhteşem bir şekilde yarıda kesti, o yüzden hadi siktirip eve gidelim," dedi Orion, elimi tutmak için ilerleyerek.

Ev. Orası sonunda gerçek bir yer gibi geldi. Sadece rüyalarımda ve fantezilerimde yaşayan biri değil. Gerçekten ait olduğum bir yerim vardı. Ve o benim yanıma aitti.

"Bekle, bak." Darius'la bu kadarını paylaşabileceğimi düşünerek notu Orion'a verdim. Ama yine de kartı onunla paylaşacak kadar ona güvenmedim. "Ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye sordum okumayı bitirip Darius'a uzatırken.

"Bence bunun anlamı... Periler buraya her ne bulmaya geldiyse, çoktan gitmişti," dedi Orion, gözlerinde gölgeler parlayarak.

"En azından bu iyi," diye nefes aldım, bir ürperti bedenime dolandı. "Çünkü Kraveen her ne saklıyorsa, kulağa pek hoş gelmiyor."

"Hayır," diye onayladı Orion. "Hiç iyi değil."

"O kimdi?" Diye sordum. "Babanı tanıdığını söylemiştin?"

Orion başını salladı, ciddi bir bakış onun yüz hatlarını çekiştiriyordu. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum. Uzun zaman önceydi ama ara sıra evimi ziyaret ederdi. Sihirli nesnelerin tüccarıydı ama uzmanlık alanı karaborsaydı. Babam ondan sayısız eşya aldı."

"Sence Kraveen'in notunda bahsettiği arkadaşı o mu?" Darius düşünceli bir şekilde sordu ve ben

Astrum'un da kartında bahsettiği kişi olup olmadığını merak etti.

"Belki." Orion omuz silkti. "Kişisel düzeyde ne kadar yakın olduklarını bilmiyorum, ama ne zaman ziyaret etse sık sık birlikte iş tartışıyorlardı."

"Yani Periler her ne arıyorsa... belki de babanda vardı," diye tahminde bulundum, sanki önemli bir şeyin peşindeymişiz gibi hissediyordum.

“Babamda varsa, şüphesiz şimdi zavallı annemde de var. Ya öyle ya da hâlâ bodrumdaki eşyalarının arasında.” Orion'un kaşları çatıldı. "Ama ne olduğunu öğrenene kadar, bunun bizim için pek bir faydası yok. Bugünlerde evde pek hoş karşılanmıyorum. Yine de gerekirse içeri girebilirim.”

"Gizemli bir nesneyi körü körüne aramaya çıkamayız," diye yorum yaptı Darius. "Ya bir Su Perisi yakalar ve içindeki bilgileri işkenceyle alırsak?"

Ona bakarken burnum kırıştı. Nymph'leri sonraki Fae'den daha çok sevdiğimden değildi, ama birine işkence etmek kulağa oldukça karanlık geliyordu.

"Fena fikir değil," diye kabul etti Orion, bakışları bir an için boynuma takıldı. Aç olduğunu anlamam bir saniye daha sürdü ve bir teklifte saçımı gelişigüzel bir şekilde omzumun üzerinden kaydırdım.

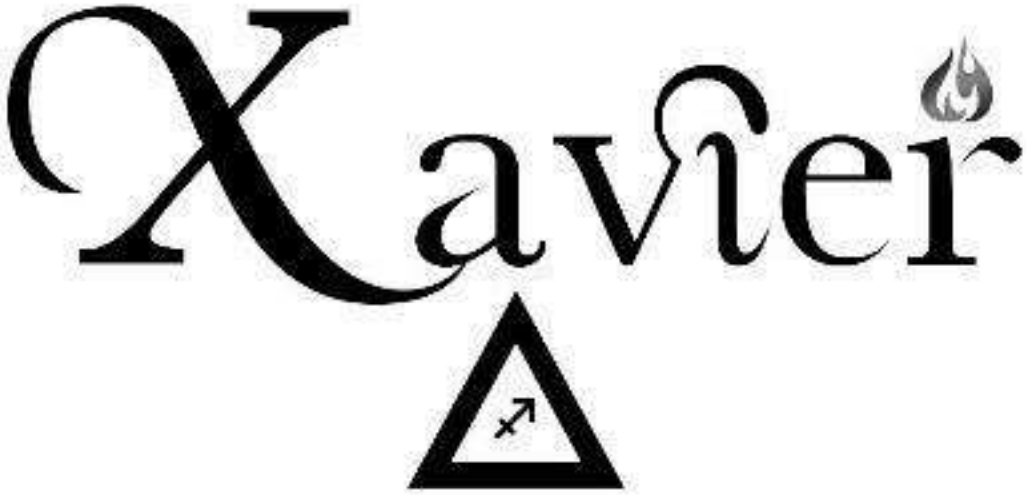
İleri atılmadan önce dudaklarını yaladı, belimi tuttu ve dişlerini boğazıma geçirdi. Bir tutam acıyı, sihrimi hareketsiz kılan zehir dalgası izledi ve o ihtiyacı olanı alırken elimi başının arkasına koydum.

Yarayı iyileştirmek için başparmağını hafifçe boynumda gezdirip geri çekildiğinde, Darius çenesini sımsıkı tutarak aramızda baktı. Bunu şimdiye kadar o kadar çok yapmıştık ki, nefes almak kadar normaldi. Orion beni nazikçe öptü ve etrafımızı saran karanlığın içinden yanıyormuş gibi görünen yüzümü bir gülümseme aydınlattı.

Darius kollarını kavuşturarak, "Siz ikiniz... şey, birlikte olamayacağınızı söyleyen kanunun canı

cehenneme," dedi. Sözleri kalbimi sıkıştırdı ve gözlerinde o kadar çok acı gördüm ki ileri atıldım ve kollarımı ona doladım. Onu affetmedim, hatta kız kardeşim için yeterince iyi olduğuna uzaktan bile ikna olmadım. Ama belki o olabilirdi. Belki daha iyi seçimler yapsalardı, gururları yerine kalplerinin peşinden gitselerdi.

"Yıldızların da canı cehenneme, Darius," diye soludum ve beni kendine yakın tutarken etrafımdaki kasları gerildi. "Parıldayan, parıldayan her birinin canı cehenneme."

LSon zamanlarda kendimi pencereden dışarı ya da duvarlara bakarken buldum, zihnim son zamanlarda olan her şeyi düşünürken. Gerçeklerden kaçmak için video oyunları oynamak artık pek çekici gelmiyordu. Belki de bu günlerde gerçekliğin çok gürültülü olması, kulaklarıma bağırması ve beni dikkatimi vermeye zorlamasıydı. Ya da belki de hayatımın ne kadarını kontrol ettiğimi fark ettiğim içindi. Ve o berbat kış.

Hep bir şeylerin olmasını bekliyormuşum gibi hissettim. Sanki kafes kapımın açıldığı o kaçınılmaz ana kadar zaman geçiyormuş gibi ve kendimi özgürlüğe doğru yürürken buldum. Ama belki de bu, hayatı daha katlanılabilir kılmak için kendimi ikna ettiğim bir şeydi. Çünkü gerçek şuydu ki, babam gitmeme asla izin vermeyecekti. Tarikatımın tüm aileyi utandıracağını artık bilmiyordu. Ve hayatımın geri kalanında kafeslenip saklanmaktan mı yoksa bir gün başıma gelecek ve ani, kahrolası-trajik ölümüme yol açacak beklenmedik 'kazadan' mı daha çok korktuğumu bilmiyordum.

Aralıkta on sekiz yaşıma basmıştım ve eğer babam bu yıl beni bir akademiye kaydettirmezse, o zaman yapması gereken bazı açıklamalar olacaktı. Ve sorular sorulmaya başlayınca, sırrımı saklaması daha zor olacaktı. Bu yüzden her geçen gün daha çok korkmaya başladım. Çünkü şu anda damarlarımda hiçbir güç yoktu, hiçbir basın hayatımla ilgilenmiyordu ve yok olmak için mükemmel bir pozisyondaydı. Yani belki de mesele değildi *eğer* Babam artık beni öldürecekti ama *Ne zaman*.

Endişeyle bir plan yapmaya çalışarak odamda kalmak adına kahvaltıyı atladım. Keşke annemi buradan çıkarabilseydim. Eğer kaçabilirsek... gidecek güvenli bir yer bulabilirsek. Ama bana bir kez yardım etmeye çalıştığında, Stella onu yakalamıştı. Ve şimdi babam bunu bekliyor olacaktı. Daha fazla önlem alırdı, arazide daha fazla güvenlik olurdu. Bu ev benim hapishanemdi ve ben yapmadım.

burada ölmek istiyorum Aslında daha önce değil*yaşadı*.

Telefonum çaldı ve onu komodinin üzerinden alıp yatağıma bırakırken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Sofia'dan beni bekleyen bir mesaj bulunca cildim parıldamaya ve parlamaya başladı. Damarlarımda uğuldayan ve kalbime uyuşturan bir melodi söylerken Düzenimi bastırmaya çalışmadım bile. Rahatlamak için bir anlığına bunun tadını çıkarmaya ihtiyacım vardı. Hareket etme ihtiyacı, yanmaya dönüşen bir kaşıntı gibiydi. Her gün daha da zorlaştı. Bazen duştan sonra kendimi banyoya kilitleyip birkaç dakikalığına Pegasus formuma giriyor, aynadaki leylak rengi yansımama bakıp uçmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

Palace of Souls'ta Vegas, Lance and the Heirs ile o günden beri bunu daha da sık yaptım. O gün can atıyordum. Kafamda binlerce kez tekrar oynattım. Hayal etti, her saniyeyi yeniden yaşadı. Bana meydan okuyan hissettirdi. Ve küstah hissetmek, öyle olmasam bile harekete geçiyormuşum gibi görünmesini sağlıyordu. Ama duştan sonra başımı süsleyen parlak gümüş boynuza bakarak geçirdiğim her fazladan dakikada çenem biraz daha yukarı kalkıyordu. Ve ruhum biraz daha parladı. Ben bir Pegasus'tum. Pegasus'un koca kıçlı aygırı. Ve biri olmaktan gurur duydum.

Sofya:

Bir keresinde bir fırtınanın içinden uçtum ve yıldırım çarptı. Bir keresinde bir Nemean Aslanı tarafından ısırılmıştım ve neredeyse kan kaybından ölüyordum. Zodiac'ta olduğumdan beri hiç A'dan düşük not almadım.

Birkaç gündür iki gerçek ve bir yalan oynuyorduk ve benim ona vereceğim eğlenceli gerçekler tükenmeye başlamıştı. Hayatım pek renkli değildi. Toplamda sıfır maceralı şey yapmıştım. İstemediğim için değil, hiç fırsatım olmadığı için. Fırsat verildiğinde kesinlikle bir fırtınanın içinden uçardım. Ben de gülmek için bir Nemean Aslanı vites değiştiriciye binmeyi denerdim. Ama bunun için insanları tanımam gerekir. Ve bu günlerde ailem dışında kaç kişi tanıdığımı saymak için bir hesap makinesine ihtiyacım yoktu.

Düzen Ortaya Çıktıktan sonra, babam beni liseden almış ve bana yeni bir telefon vererek tüm eski arkadaşlarımdan uzaklaştırmıştı. O zamanlar hayatımda bir sürü gerçek insan olduğundan değil. Bir Acrux olduğum için sınıfın yarısı beni emmişti ve diğer yarısı da aynı nedenle bana içerlemişti. Herkesin güce aç olduğu ve yükselmenin bir yolunu ararken olduğu gibi, bu dünyada gerçek bir bağlantı bulmak yeterince zordu. İçine doğduğunda, diğer Fae'ler yeni çekilmiş kan gibi kokusunu alabiliyordu. Ve sırtlanların dönmesi uzun sürmedi.

Yalanını anladığımda gülümsedim. Zeki olduğunu anlamıştım ve bunu kazdım. Ama cevabı bildiğimi hissediyordum. Ve diğer ikisini atlatacak kadar belalı biri olduğunu düşündüm.

Philip:

Bahse girerim Lance Orion kimseye doğrudan A vermez.

Sofya:

Çok doğru! Ama notlara da nokta vermiyor. Onunla geçti ya da kaldı. Nereden biliyorsunuz o bir hardass mı?

Philip:

O bir aile dostudur.

Ne yaptığımı fark edemeden gönder tuşuna bastım. Bok. Böyle bir bilgi vermemeliydim. Benim Philip olmam gerekiyordu, Xavier değil. Hızlı bir cevap daha verdim, kalbim ritimden atıyordu. Bu sırrı açığa vurursam ve Sofia diğer Fae'lere söylerse, başım ciddi şekilde belaya girecekti. Ve bu sefer babamdan dayak yemenin yeterli olacağını düşünmemiştim.

Philip:

Ve arkadaş dediğimde, kuzenim onunla bir ay falan çıkmış demek istiyorum.

Gözlerimi ovuşturdum, bu yalanın beni kesmediğini biliyordum. Umarım Sofia iki ile ikiyi bir araya getirmez. Ne de olsa yardım isteyen Darius'tu. Ve o bir aptal değildi.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Kimseye benim kim olduğumu söyleyeceğini düşünmemiştim ama riske atamazdım. BT.

Sofya:

Serin. Haklıydın... Doğru dürüst anlamıyorum As. Ve o Nemea Aslanı ısırığı bir orospu gibi acıtıyor – muhtemelen şimşekten daha fazlası;)

Oyuna nasıl devam edeceğimi düşünmeden önce mesajını birkaç kez okuyarak ekrana aptal aptal sırıttım. O an aklımda tek bir gerçek vardı.*Sana o kadar aşığım ve şu anda hayatımda en çok nefret ettiğim şey seninle asla tanışamayacak olmam.*

Daha sonra cevap vermek için daha neşeli bir şey bulacağımı düşünerek iç çekerek telefonumu yatağın üzerine fırlattım. Tam o anda, bir sonraki mesajımda kanayacakmışım gibi hissettim ve sefaletimin Sofia'ya dokunmasını istemedim. O çok tatlıydı, içimde yaşayan karanlık tarafından lekelenemeyecek kadar saftı.

hayat. Hayır, onu sıkıca kilitli ve mühürlü kapıların arkasında tutmak istedim. O benim ışığımdı, tüm yıldızların bir araya gelmesi kadar parlaktı. Ve o ışığın sönmesine asla izin vermeyecektim.

Aşağıdan vahşi bir çığlık kulağıma takıldı ve Clara bağırmaya başlarken uzaktan gelen sese kaşlarımı çattım.

Merakım beni yendi ve yatağımdan kaydım, odamdan çıktım ve aceleyle aşağı indim. Sesi yemek salonundan geliyordu ve ben de kalbim deli gibi çarparken oraya doğru ilerledim. Clara ne zaman sinirlense, kontrolden ne kadar çıkacağından hep endişelenirdim. Neredeyse kendi erkek kardeşini öldüreceğini bilmek, onun yanında, onun ucube bir gölge fahişe olduğu gerçeğinden bile daha fazla gerginleşmeme neden oluyordu. Lance'i incitebiliyorsa, bu onun her şeyi yapabileceğini gösteriyordu.

"HAYIR! HAYIR! HAYIR!" Clara ağladı ve ben kapının aralık durduğu aralıktan baktım. Orada her ne oluyorsa bu işe karışmak istemiyordum. Özellikle de Clara beni ürküttüğü için. Ama Darius'a, önemli göründüğü takdirde ona verebileceğim her türlü bilgiyi vereceğime söz vermiştim. Ve bununla ilgili bir şey önemli diye bağırdı.

Clara uzun tahta masanın etrafında geziniyor, üzerine serilen bir dizi nesneye bakıyordu. Hançerler, eldivenler, kadehler, hatta kabzasına taşlar işlenmiş devasa, parlak bir kılıç. Ne zaman bir tane alsa, "Hayır!"

Babamı masanın başında gördüm, onu incelerken dudaklarını ince bir çizgi haline getirmişti. Hareket gözüme çarptı ve Polarises görüş alanıma girdi. Drusilla, Miguel ve Alejandro. Drusilla, kısa, sımsıkı bukleli siyah saçları ve solgun yüz hatları olan zayıf bir kadındı; kocası da aynı derecede zayıftı, gözleri sıskaydı ve çok az omurgası olan veya hiç omurgası olmayan birinin havası vardı, karısının her kelimesinde her zaman sıraya atlardı. Drusilla'nın erkek kardeşi Alejandro aralarında en uzun olanıydı, acımasız gözleri ve ince bıyığının altından dudakları kısılmıştı.

Aylardır bizimle akşam yemeklerine katılıyorlardı ve onlarda bir şey beni geriyordu. Belki de hiç çıkarmadıkları tuhaf trikolarla ilgiliydi. Drusilla'nın her zaman bir çift sarı yün eldiveni vardı, Miguel o çirkin turuncu süveteri sanki dünyadaki en sevdiği şeymiş gibi giyiyordu ve Alejandro'nun kırmızı yün atkısı onun mülayim görünümüyle tamamen çelişiyordu.

Ya da belki Drusilla'nın kutup gibi bir duruşu vardı ya da kocasının gözlerinde hiç ışık yok gibiydi. Hareketsiz oturduğunda neredeyse bir ceset sanabilirdi. Şu anda Clara her bağırdığında ürküyordu.*HAYIR*ve Drusilla'nın çenesi sanki bir şey söylemek için can atıyormuş gibi yukarı ve yukarı kalktı. Alejandro'nun parmakları aralıklı olarak esniyordu ve korkmuş görünmeyen tek kişi oydu.

Sonunda Clara, "Burada değil," dedi ve bitkin düşmüş gibi dramatik bir şekilde koltuğa yığıldı.

Drusilla kararlı bir şekilde, "Arama çabalarının ikiye katlanmasını sağlayacağız,"

dedi. Alejandro inançla, "Onu bulacağız," diye homurdandı.

Babam tehlikeli bir ses tonuyla, "Bunu epeydir söylüyorsun," dedi. "Bu fanteziyi eğlendirdim ama sabrım tükeniyor."

Miguel yanında titrerken Drusilla başını eğdi. "Özür dilerim Lord Acrux. Ama sizi temin ederim, eğer bize biraz daha zaman verirseniz-"

Clara elini masaya vurdu ve kalbim küt küt atmaya başladı. "Kralımızın kaybedecek vakti yok. Harekete geçmeden önce seni bekliyor."

"Anlıyorum," dedi Drusilla, başını sallayarak. "Dediğim gibi, sadece özür dileyebilir ve daha fazlasını deneyeceğime söz verebilirim."

Alejandro, kız kardeşine keskin bir bakış atarak, "Bu maskaralığı kontrol altına alacağıma sizi temin ederim, lordum," diye söz verdi.

"Ya da bu hayali ilişkiden vazgeçeriz ve yarın onun yardımı olmadan harekete geçerim," dedi babam sertçe ve keşfedilmeden önce burada ne kadar durabileceğimi merak ederek boğazımda yükselen yumruyu yuttum.

"Ah, ama kralım!" Clara'nın sesi aniden masum bir tatlılığa büründü. Oturduğu yerden kalktı, avucunu onun göğsüne koydu ve gömleğinde gezdirdi. "BEN*hissetmek*orada olduğunu. Gölgeler de onu arıyor. Dayanmalısın."

Babasının bakışları ona kaydı ve bakışlarında yumuşaklığa benzer bir şey belirdi. Bana veya kardeşime karşı hiç görmediğimden emin olduğum bir şey. Bir elini kaldırdı ve sıkı bir tutuş gibi görünen bir şekilde çenesini kavradı. "Böyle bir hediye için biraz daha bekleyebilirim sanırım."

Bir kedi gibi gülümsedi, parmaklarını onun koluna sürttü ve dudaklarını yaladı. "Zahmetli olacak, baba. Söz veriyorum."

Bu takma adla ürperdim.

Babam Polarises'e baktı. Görevden alındın. Çabalarınızı ikiye katlamayın, üçe katlayın. Bir hafta içinde varlığına dair somut bir kanıt istiyorum."

"Evet, lordum," diye mırıldandı Drusilla ve bir saniye daha kaybetmeden odadan fırlayıp mutfağa sığındım.

Buzdolabına ilerleyip portakal suyu aldım ve bir bardağa doldurdum. Orada durup duyduklarımı düşünürken zar zor içebildim ve gördüklerimi ona bildirmek için Darius'a bir mesaj gönderdim.

Peşinde oldukları şey her neyse, sorun olmalıydı. Ve ne olduğunu bulmaya kararlıydım. Çünkü evden çıkamayabilirdim ama kendi sessiz isyanımı başlatabilirdim. Ve istihbarat toplamak için mükemmel bir konumdaydım. Ghost Recon tarzı.

* * *

Doğu kanadındaki son teknoloji spor salonunun bir tarafı boyunca uzanan aynalı duvarın önünde gömleksiz durdum. Darius taşındığından beri nadiren kullanılıyordu. Annem havuzda sonsuz tur atmayı tercih ediyordu ve babam o kadar sık uzaktaydı ki, buradaki ekipmana nadiren ihtiyaç duyuyordu.

Bugünlerde hayatım buna bağlıymış gibi çalıştım. Sihir olmadan babama rakip olamayacağımı biliyordum. Ama forma girmek, beni köşeye sıkıştırdığı çaresizlik hissine karşı koymanın bir yoluydu. Ayrıca, gölgelere iyi hakim oluyordum, bu yüzden benim lehime olduğunu tahmin etmiştim. Clara, annesinin derslerini devralmıştı ve onun yanında vakit geçirmekten nefret etsem de, dersleri ciddi bir şekilde hızla kullanmama yardım ettiğini kabul etmem gerekiyordu. Her gün onları cildimin yüzeyine çekmek ve serbest bırakmak daha kolay hale geldi. Henüz Element büyüme erişimim olmayabilirdi ama artık kendimi tamamen savunamayacak durumda değildim...

Baş parmağımı göğsümde gezdirip nasıl değiştiğimi incelerken, etimin altında görünmeye başlayan kaslara baktım. Vücudumu da etkileyen sadece ağırlıklar değildi. Geçen yıl boyum uzadı, omuzlarım genişledi, hatlarım çocuksu yumuşaklığını yitirdi. Ejder cüssesiyle Darius gibi değildim; çerçevem yağsız kastan inşa edildi. Hız ve emin adımlarla ilerlemek için yaratıldım. Bu bana çok yakıştı, çünkü hayalini kurduğum tek şey bu hayattan kaçmaktı. Ve yakında bir gün, bu şansı elde etmeyi umuyordum. Ancak şans sadece yıldızlar tarafından yaratılmadı. Kendi imkanlarımı yaratmam gerekiyordu, bu yüzden hapishanemin duvarlarında çatlaklar bulmaya başlamalıydım.

Gömleğimi aldım ve spor salonundan çıktım, sahanlıktaki banyoya doğru koşarak yukarı çıktım. Sessizce hareket ettim ve bunun babamın hâlâ evde olmasından kaynaklandığını biliyordum. Bugün gelmesini dileyerek bir sonraki iş seyahatini bekliyordum. Ne zaman burada olsa, tüm ev nefesini tutuyormuş gibi hissediyordu. Uç noktalarda yaşamaktan nefret ediyordum, kapının her çarpması beni ürpertiyor, her ağır ayak sesi boğazımı sıkıyor ve bir dayak beklentisiyle kaslarım seğiriyordu.

Hızlıca duş aldım ve kısa bir süre sonra üzerimde bir pantolon ve gri bir gömlekle öğle yemeğine gidiyordum. Jenkins'ten bana bir şey getirmesini istemektense kendim bir şeyler atıştırmayı tercih ettim. Onlardan nefret ettiğimi defalarca söylememe rağmen, şefe her zaman benim için yaptığı her şeye turşu koymasını emretti. Yaptığı unutkanlık saçmalığının sahte olup olmadığını bilmiyordum ama öyle olduğunu hissediyordum. Babamın öğle yemeği söz konusu olduğunda siparişi asla unutmazdı. Bunun için kafasını kaybederdi.

Annem, vücudunu saran bordo, uzun kollu bir elbiseyle odaya girdiğinde, ızgara peynir yapmak niyetiyle birkaç dilim ekmek aldım.

Havadar bir sesle, "Bugün ailecek öğle yemeği yiyoruz, Xavier," dedi. "Git yemek odasında otur." Beni kapıya doğru sürükledi ama duruşundaki gerginliği fark ederek kendimi tuttum.

"Neler oluyor?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Baban seninle bir konu hakkında konuşmak istiyor," dedi boş bir gülümsemeyle ve nabzım son hıza çıktı.

"Ne hakkında?" diye sordum, endişe damarlarıma işliyordu. Babam benimle hiçbir şey hakkında konuşmadı. Misafirleri olmadıkça ve onların önünde kibarca gevezelik etmeye zorlanmadığı sürece hayır.

"Git otur," diye ısrar etti, benden uzaklaştı ve yemin ederim yanından geçerken omuzları titredi. Arkama baktım ve her zaman olduğu gibi boş ruh gibi peşimden süzülüyordu.

Yemek odasına yöneldim ve dört kişilik uzun masayı buldum. Ben ve annem masanın ortasına karşılıklı oturduk ve benim için önceden dökülen suyu alıp tek seferde bitirdim. Aramızda sessizlik yayılırken ayağım masanın altına endişeyle vurdu. Anneme ne diyeceğimi hiç bilemedim. Cevapları her zaman çok sığ, yüzey seviyesindeydi. Ona kalbinin hala atıp atmadığını sorsam, muhtemelen gülümser ve başını sallardı. Hatta bunu kanıtlamak için rastgele bir damarı kesebilir. Ama bana asla bir şey söylemezdi.*gerçek*.

Üstümüzdeki odanın bir yerinden bir patlama sesi geldi ve ikimiz de aynı anda yukarı baktık. Patlama tekrar tekrar geldi ve Clara'nın sesi bize ulaştı, kalbimin kuru erik gibi buruşmasına neden oldu. "Evet baba- evet evet*Evet*!"

Aşağı baktığımda annemin cam gibi başımın ötesine baktığını gördüğümde çenem gevşedi ve kafatasımın dibinde sıcaklık yandı.

Babam küfretmeye başladı ve üzerimizde titreyen avize tıngırdadı. Öfke içimde parladı,

şimdiye kadar bildiğimden daha keskin. Annem tam burada oturuyordu. Aşağıdaki odada beklediğimizi biliyordu. Susturma balonu patlatma nezaketine bile sahip değildi.

Göğsümde büyüyen öfke hakkında ne yapmayı planladığımı bile anlayamadan ayağa kalktım ve annemin gözleri yeniden odaklanarak beni kesti. "Otur, Xavier," diye ısrar etti ve çenemi sıktım, orada dururken bir kan damarı patlayacakmış gibi hissettim.

"Ah benim Ejderha kralım - ah!" Clara çığlık attı, ben de gözlerimi sımsıkı kapattım ve sertçe koltuğuma geri düştüm.

"Sana böyle saygısızlık etmesine nasıl izin verirsin?!" talep ettim.

Anneme hiç bağırmadım ama bu çok fazlaydı. Yüzündeki boş ifade umurunda olmadığını söylüyordu ama bu nasıl olur da göğsüne saplanıp canını sıkmazdı? Belki de o kadar uzun süredir kırılmıştı ki artık hissetmiyordu bile. Çoğu zaman hayattan koptuğunu düşünürdüm. Ama yapmamasını diledim. Keşke bu çatının altında acımı paylaşabileceğim lanet olası bir insan olsaydı. En kötüsü de, eğer buradan hiç çıkamazsam, babam beni sonsuza kadar kilit altında tutarsa, sonumun bu hale geleceğini biliyordum. Akılsız, uyuşmuş. Ve buna dayanamadım.

Clara hayatının en iyi orgazmının sancılarını yaşıyormuş gibi inledi ve ben bakışlarımı

yemek tabağı, kulaklarım kesinlikle kanamak üzere. Babam da bitirirken inledi ve elimi tabağımın yanındaki bıçağın etrafına sarılmış halde buldum. Bunda ya çarpık bir gaddarlık vardı ya da kimin dinlediğini umursamıyordu. Hangisi daha kötü bilemedim.

Birkaç dakika sonra ikisi odaya girdiler ve arkamda olduklarını hissedince boynum karıncalandı.

Babam içini çekerek masanın başındaki koltuğuna çöktü, bir bardak suyu sildi ve büyük bir yudum aldı. Clara, onun sağındaki koltuğa çökerken kıkırdadı ve arkasından dışarı çıkan vahşi bukleleri evcilleştirmek için parmaklarını açık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. Annemin olduğunu anladığım uçuk pembe bir elbise giymişti ve bu başlı başına bir hakaretti.

Jenkins, sanki efendisinin ortaya çıkmasını gölgelerde bekliyormuş gibi, işaret üzerine bir el arabasıyla ortaya çıktı. Ben dişlerimi gıcırdatırken çenemdeki kaslar çok çalışarak babama bakarken o yemeklerimizi hazırladı.

Lionel gelişigüzel bir şekilde, "Clara'ya eşyalarını toplamasını söyledim," dedi. "Önemli değil mi tatlım?"

Annem bir an gözlerinde bir sertlikle Clara'ya baktı, sonra kibar bir gülümsemeye odaklanarak sadece başını salladı. "Tabii ki değil."

Clara tatlı bir sesle, "Teşekkürler, Catalina Teyze," dedi ve o kadar. Tabuttaki çivi. sahiptim*yeterli*.

Yumruğumu masaya vurdum ve babamın buz gibi soğuk bakışları içime çarptı. Ama burada öylece oturup bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Anneme bu şekilde hakaret etmeye nasıl cüret edersin," diye tersledim. “O senin*eş*”

Acı verecek kadar uzun bir sessizlik ritmi geçti ve öldürücü bir parıltı içlerine girerken, babamın bakışlarını kıramadım.

"Nasıl*cesaret etmek*BEN?" ensemdeki tüyleri dirilten ölümcül bir tonda yankılandı. "Tam olarak neyi kastediyorsun oğlum?" Sanki hayatımda ilk kez ona karşı koymak için ne kadar ileri gidebileceğimi görmek istiyormuş gibi ses tonunda bir meydan okuma vardı. Ve eğer bunu yapacaksam, sonunu getirecektim. Beni özüme kadar korkutsa bile.

Başka bir şey olmasa da boy avantajını ona isteyerek koltuğumdan kalktım. Boğazımda bir hırıltı oluşurken gözleri masumca irileşen Clara'yı işaret ettim. "Senden yirmi yaş küçük. Çocukken benimle oynadı. O neredeyse benim kız kardeşimdi. Onu her şey yolundaymış gibi nasıl becerebilirsin? Sanki bunların hepsi iyiymiş gibi!" Tabağımı alıp odanın diğer ucuna fırlattım, böylece duvara çarptı.

Ses kulaklarımda çınladı ve babam parmağını bana doğru savurdu ve göğsüme şiddetli bir hava akımı gönderdi. Kapalı kapıların içine fırlatıldım, omurgam ahşaba çarptı ve bir

Ben yere çarpmadan önce aralarında çatlaklar oluştu. Babamın ayak sesleri bana doğru geliyordu ve annem korku olabilecek mırıltılı bir ses çıkardı.

Babam beni tutmak için uzandı ama o kadar kolay boyun eğmeyecektim. Bugün değil. Onun saçmalıklarıyla baş başa kalmıştım.

Ellerimi havaya kaldırdım ve üzerimden fırlayan gölgeler, babamı bir karşı saldırı için ellerini kaldırmadan önce bir adım geri gitmeye zorladı. Vücudumdan dökülen gölgeler aniden söndü ve Clara'yı çevremde gördüm, gücümü göğsümün derinliklerine kilitlerken elini bana doğru kaldırdı.

Babam yakamı yakalayıp beni odadan dışarı çekerken paniğe kapıldım ve Clara bizi takip ederken çılgınca güldü.

"Dilini ısırman için sana iyi bir sebep vereceğim evlat," diye hırladı, ben kurtulmaya çalışırken beni koridordan geçirdi.

İterek kütüphaneye girdi ve darbenin arkasından gelen bir hava büyüsüyle beni yere fırlattı. Parke zemine ani bir hareketle çarptım, en yakın kitap rafına çarptım ve bir destesini üzerime yuvarladım.

Kalbim kulaklarımda deli gibi güm güm atarken doğruldum. O kadar uzun süredir kontrol altında tutulmuştum ki, açlıktan ölmek üzere olan bir canavarın gücüyle karşılık vermek için can atıyordum. Yaptığı her şey için onu parçalamak istedim. Darius'a, anneme, bana. O, bu dünyanın bir vebasıydı ve damarlarımda akan kanının her damlasını hor gördüm.

"Senden nefret ediyorum!" diye kükredim ve ona yumruğumu fırlattım.

O kadar şaşırmıştı ki korumayı unuttu ve parmak boğumlarım çenesine çarparak onu geriye doğru tökezletti.

Clara irileşmiş gözleriyle bize baktı, topuklarının üzerinde aşağı yukarı sallanıyordu ve ben baltanın düşmesini beklerken kalbim küt küt atıyordu.

"Şimdi başın büyük belada," diye soludu hain bir sırıtışla ve babamın üst dudağı geriye doğru kıvrılırken ben savaşmaya hazırlandım.

"Demek sonunda bir omurgan oldu," diye alay etti. "Ama bu seni daha fazla erkek yapmaz. Ve bu seni kesinlikle bir Acrux yapmıyor," diye tısladı, sanki ayakkabısının üzerindeki bir pislikmişim gibi gözlerini üzerimde gezdirdi. "Sen her zaman bu ailenin saklamak zorunda olduğu utanç kaynağı olacaksın. Ya da belki bizi zahmetten kurtarıp seni o kadar derine gömerim ki solucanlar bile seni bulamaz."

"O zaman yap!" diye bağırdım, nefesim çılgınca geliyordu.

Aklımı kaçırmış olabilirim ama umurumda değildi. Gölgelerde saklanmak ve bu evin etrafında parmak uçlarına basarak babamın benden bıktığı günü beklemekten bıktım. Onunla yorgundum. Ne kadar korkutucu olursa olsun.

Ona bir daha vuramayacağımı bilmeme rağmen dişlerimi sıktım ve yumruklarımı kaldırdım. Ama bir korkak gibi dizlerimin üzerine çökmeyecektim.

"Gitmemi istiyorsun, o yüzden bitir şunu," diye talep ettim, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Benden nefret etmesi canımı yakıyordu. Beni hor gördün. Umursamamayı tüm kalbimle diledim. Ama nefreti canımı yakıyordu. Çünkü *Neden?*Bunu hak edecek ne yapmıştım? "Sana var olmaktan başka bir şey yapmadım," diye tükürdüm, içimde çalkalanan tüm acıyı dizginlerken gözlerim yanıyordu. Onun sevgisini kazanmaya çalışmayı uzun zaman önce bırakmıştım ama bir yanım, babama yük olmaktan başka bir şey olmanın verdiği acıyı asla gerçekten iyileştiremeyecekti. "Öyleyse yap," diye bastırdım, o beni soğuk, boş bir bakışla değerlendirmeye devam etti. "Beni var olmaktan alıkoy ve senin küçük problemini ortadan kaldır."

Hızla üzerime geldi, hava büyüsüyle uzuvlarımı bağlamak için elini salladı ve içimi zehir gibi korku kapladı. İlk yumruğu beni yere indirdi ve çarpma anında kaburgalarımı kırdı. Tekmeler atmaya başlayınca ağrı kollarımdan sekerken hırıldadım.

Clara, attığı her darbede tezahürat yapıyor ve alkışlıyordu. Gözlerimi sımsıkı kapattım ve iyi bir şeyler yakalamaya çalıştım. Hayatımda gerçekten tatlı olan çok az an vardı ama birkaçını da binlerce kez tekrar ziyaret etmiştim. Ağabeyimle gölde arazide oynamak, onunla ve Lance ile ormanda Faeflies yakalarken gülmek, arkadaşlarımla kartopu savaşı. Beni tanıyan gerçek, gerçek insanlar,*sevdim*Ben.

"Değersiz - israf - benim - kahrolası -*zaman*Babam her tekmeyle homurdandı ve acı beni kör etmeye başladı.

Parçalanmış kemiklerimi yedi ve damarlarımı kemirdi. Ona bağırma zevkini tattırmadım ama acım şüphesiz benim ifademe yazılmış, kanımda dile getirilmişti. Belki ondan beslenmiştir. Belki de iblislerini beslemeye ve korkumdan faydalanmaya devam etmesi için bana canlı ihtiyacı vardı. Belki de bu ıstırabı hiç bitmeyecekti. Çünkü canavarların ziyafet çekmek için ava ihtiyacı vardır ve ben olmasam o açlıktan ölürdü.

Aniden yüzüme geldi, üzerime çömeldi ve gömleğimi yumruklarının arasına aldı. "Bir daha benimle böyle konuşursan gerçekten son nefesin için geri sayıyor olacaksın, duydun mu beni?" Sözlerini kulaklarımda ağır bir çınlamayla işiterek kendimi başımı sallamaya zorlamadan önce beni sarstı. Kırık burnumdan parlak ayakkabılarına kan bulaştı ve bir mendil çekip üstüme çıkmadan önce onları bir tütsüyle sildi. “Yirmi dakika sonra misafiriniz gelecek, prezentabl olun. Bu senin son şansın Xavier. Onunla çaba göster yoksa bir daha merhamet etmeyeceğim.” Arkasını döndü, odadan çıktı ve beni Clara'yla baş başa bıraktı.

Kendime kıvrıldım ve ateş derimin altından pençe gibi çıkarken kendime acıyla inledim. Merhametli mi? Yaptığı herhangi bir şeyin merhametli olduğunu nasıl düşünebilirdi? O zalimliğin vücut bulmuş haliydi. Ruhu olmayan bir kafir.

Hıçkırık sesleri kulaklarımı doldurdu ve Clara aniden çığlık atarak önümde yere kapandı ve

beni kollarının arasına aldı ve acı içinde nefesim kesildi. Yüzünü boynumun girintisine yasladığında, gözyaşları tenimi yıkarken, şifa büyüsü onun vücudundan benimkine yayıldı.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandı, bana sımsıkı sarılarak ve onu itmek için hareket edemedim. "Çok üzgünüm, çok üzgünüm, Xavier."

Gücü bedenimde kök saldı, acıyı alıp yol boyunca her kırığı ve çürüğü iyileştirdi. Clara yanaklarıma öpücükler kondurdu ve ben homurdanarak onu geriye itmek için uzandım. Gözlerinin derinliklerinde kırık bir bakışla bana baktı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve onu neredeyse insan gibi gösteriyordu.

"İyisin," diye fısıldadı. "Ben seni koruyacağım."

Uzandım, boğazım düğümlenmiş, saçlarını yüzüne doğru çekerken, gerçek Clara'nın onu işgal eden tüm bu karanlığın arkasında hâlâ olabileceği düşüncesi aklıma geldi. Ama sonra beni yere bıraktı ve ellerini çırparak ayağa kalktı.

"Aptal çocuk, bir daha babana yaramaz şeyler söyleme." Bana sert bir bakış attı ve odadan çıkarken şarkı söylemeye başladı.

Yüzümdeki kanı elimin tersiyle silip ayağa kalktım. Sarsıldım ama yılmadım. Kabuğuma geri dönüp ondan saklanmayacaktım. Artık değil. Tekrar olmasın.

Odadan çıktım ve annemi yemek salonunun ötesinde dikilmiş, gözleri parlayarak bana bakarken buldum. Boğazı düğümlendi, ardından merdivenleri işaret etti. "Bay Gravebone gelmeden önce git yüzünü yıka ve gömleğini değiştir."

"Kim o?" diye sordum kan sıçramış gömleğime bakarak.*Kulağa Red Dead Redemption'daki aranan bir çetenin başı gibi geliyor. Tam olarak rahatlatıcı değil.*

"Sadece git," diye ısrar etti, benden uzaklaştı ve midemde bir düğümle yukarı çıktım. Clara'nın annemi değil de beni iyileştirmesinden nefret ediyordum. Ne kadar acınası olsa da, annemin beni gerçekten önemsediğini hissettiğim tek an, babam içime yattıktan sonra yaralarımı sarmak için geldiği zamandı.

Gömleğimi değiştirdim ve yüzümü yıkadım ve aşağı indiğimde bu adam her kimse onunla yüzleşmeye hazırdım. Ama hazır olmadığım şey, babamın beni merdivenlerin başında beklemesiydi. Bir elini omzuma koydu, beni koridorun soluna doğru yönlendirdi ve kalbim daha hızlı atmaya başladı, içimi bir huzursuzluk kapladı. Bir şeyler yanlış hissettirdi. Ve içgüdülerim kaçmam gerektiğini, lanet olası hayatım için koşmam gerektiğini söylüyordu.

Babam kulağıma, "Bay Gravebone'un dediğini yapacaksın," dedi, sesi ölümcül bir fısıltıydı. Ne derse desin. Bir ay içinde onunla ilerleme kaydetmeni bekliyorum. Değilse, umarım bu evde hayatın çok daha rahatsız edici olabileceğini anlıyorsundur evlat.

Boğazımda yükselen yumruyu yuttum ve beni bir salona yönlendirirken dudaklarımı mühürledim.

salonun uzak ucu. Uzun odanın bir yanında çıtırdayan bir ateş vardı ve iki yanında iki koltuk vardı. Birinden bir adam kalktı, soluk gri gözleri beni aşağı çekiyordu. Beyaz saçları başının üzerinde geriye doğru taranmıştı ve yüzünün her köşesi bir jilet kadar keskin görünüyordu. Etrafında kan kırmızısı bir cüppe asılıydı ve mükemmel bir ayçiçeğini resmeden altın bir tokayla boğazına tutturulmuştu.

Babam beni diğer koltuğa yönlendirdi ve beni oraya itti, yanımda dururken eli omzumda kaldı. "Dileklerimi anlıyor musun, Gravebone?" diye homurdandı ve adam başını eğdi.

"Ediyorum lordum. Ve emin olabilirsin ki bu dört duvarın ötesine tek kelime bile geçmeyecek," diye yanıtladı alçak ve bok gibi ürkütücü bir sesle.

"İyi. Her seansın sonunda size ödeme yapılacaktır. Ve kısa sürede sonuç alamazsam, müşterilerinizin geri kalanının sizin bir sahtekar olduğunuzun farkına varmasını sağlayacağım."

"Ben sahtekar değilim," dedi çenesini kaldırarak. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Babam ters bir şekilde başını salladı ve beni Sir Creeps-Me-Out ve derimin altında karıncaların kıpırdandığı hissiyle baş başa bırakarak odayı boşalttı.

Gravebone cüppesine uzandı ve büyük bir altın sarkaç çıkardı, uzun parmaklarından sarkıtırken bana doğru ilerledi. "Neden burada olduğunu biliyorsun, umarım?"

"Hayır," dedim, sandalyeme oturup onu gözlerime sabitleyerek. "Sen kimsin?" "Ben bir Sipariş Dönüşüm Terapistiyim."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Çılgınca bir tahminde bulunabilecek olsam da dişlerimin arasından gıcırdattım.

"Baban senin sırrını bana emanet etti. Ve Emerging'de Solaria'daki en güçlü Ejderha ailesi arasında bu kadar düşük seviyeli bir Düzen olarak hissetmen gereken utancı anlıyorum. Yardım etmek için buradayım."

Dilim kurşun gibiydi, nabzım çok hızlıydı. Kelime*yardım*kulağa korkunç derecede çok benziyordu *zarar*.

Hiçbir şey demedim, bu konudaki düşüncelerimi bu adamla paylaşmak istemiyordum. Pegasus olarak ortaya çıktığıma göre, Tarikatımdan utanmayı beklerdim. Ama hissettiğim şeyin bu olmadığı ortaya çıktı. Tabii, dehşete düşmüştüm. Korkmuş. Ama sadece babamın onun hakkında ne düşüneceğini bildiğim için. Ejderha olmayı umursadığım için değil. Hep kardeşimle uçmayı hayal etmiştim. Kanat hediye etmiştim, sadece onunki gibi pullu ve altın renginde değillerdi. Yumuşak, tüylü ve leylak rengindeydiler. Ve ben bununla iyiydim. Keşke dünyadaki herkes olabilseydi.

Gravebone ince dudaklarını yalayarak sarkacı gözlerimin önüne kaldırdı. "Biz konuşurken sarkacın hareketlerini izlemeni istiyorum." Sallamaya başladı ve itaat etmek yerine bakışlarımı yüzünde tuttum.

“Bundan ne çıkmasını bekliyorsun?” diye sordum, damarlarımdaki sıcaklık yükseliyordu.

"Kendini hangi Tarikat'la özdeşleştirdiğini değiştireceğiz, genç Xavier," dedi bakışlarında parlak bir parıltıyla.

Boynuma bir ilmik sıkılıyor gibiydi ve babam cellattı, ayağımın altından zemini düşürmek üzereydi. Buna katılmayı reddedemezdim. Hayatımı çekilmez hale getirecekti. Ve annemle birlikte kaçma şansım olacaksa, bu kez bir plan yapmak için kendimi satın almalıydım.

Ateşin sıcaklığı üzerime çöktü. Çok seksiydim ve bu adam bana çok yakındı. Üzerinde tütsü ve tütün kokusu alabiliyordum ve bana bakışından hiç hoşlanmamıştım. Sanki onun yeni gözde projesiymişim gibi.

Oturduğum yerde kıpırdandım ve gözlerimin aptal sarkaca düşmesine izin verdim. "Şimdi ne var?" "İlk ortaya çıktığında nasıl hissettin?" O sordu.

Bunu çalmanın en iyi yolunu düşünerek dilimi dişlerimde gezdirdim. "Korktum," diye gerçeği itiraf ettim. “Artık ailemde bir yerim yokmuş gibi hissettim.” Başka bir gerçek.

Babam ne olduğumu öğrendiği güne kadar bana kayıtsız davranmıştı. Ve bunca yıldır bunun bir lütuf olduğu hiç aklıma gelmemişti. Şimdi, onun nefretinin yükünü ben çekiyordum. Emrim yüzünden sahip olduğu küskünlüğün ve hayal kırıklığının her damlasını içime dökerken yumruklarını etime geçirdi. Ve bana hayatın bundan daha kötü olabileceğini söylediğinde, buna inanmayacak kadar aptal değildim. "Hala bilmiyorum."

"Emirler başlı başına bir ailedir," dedi Gravebone anlayışla başını sallayarak ama yine de bana karşı gerçek bir sempati beslemiyormuş gibi bakışları mesafeliydi. "Şu anda diğer Pegasusların arkadaşlığına can attığına şüphe yok, değil mi?"

Başımı salladım, gözlerim hala Sarkaçla aynı zamanda sallanıyordu. Uzuvlarıma bir ağırlık çöküyordu ve onunla ne kadar savaştıysam, o beni o kadar çok ele geçirdi.

"Ama sen onlardan biri değilsin, genç Xavier," diye soludu ve sesi daha da uzaktan geliyordu. Uyku kemiklerimde kök salıyordu ve düşüncelerimi kavramak daha zor geliyordu. "Hiçbiri değil," sözleriyle ağzım hareket etti, ama onlarla aynı fikirde olduğumu hatırlamıyordum.

"Pegasuslar, Acrux kanı üzerinde hak iddia etmeye değmeyen aşağı yaratıklardır," dedi Gravebone daha şevkle, sesindeki tiksinti netti. "Sen onlardan biri değilsin."

"Ben onlardan biri değilim," dedim tekrar ve kelimeleri tutmaya çalışırken sesim çatladı. Gözlerim kapalıydı ama görüntüler görüşümde yüzmeye başlıyordu. Üstümdeki bir tepede gururlu bir Ejderha ailesi duruyordu ve aşağıda birbirlerine burunlarını sürterek kişneyen bir Pegasus sürüsü vardı. Kalbim, görmezden gelmeye dayanamayacağım bir şekilde onlara seslendi. İçgüdüsel olarak onlara doğru ilerledim ve acı kafatasıma öyle yoğun bir şekilde saplandı ki çığlık attım.

"Gerçek aileni seç," Gravebone'un sesi karanlıkta bana ulaştı. "Sen bir Pegasus değilsin."

"Ben bir Pegasus değilim," diye soludum, acı hafiflerken ve düşüncelerim birbirine karışarak bir an için kendimden emin olmama neden oldu. Ben onlardan biri değilim.

BEN'Erken kalkmaktan her zaman nefret etmiştim ama son zamanlarda uyumak o kadar da rahatlatıcı gelmiyordu. Aslında, etrafımı saran gölgeler ve bembeyaz çarşafların her tarafında kanayan kırık kalbimle yatağımda uzanmak oldukça dayanılmaz hale gelmişti. Bu da beni yeni bir rutine başlamaya yöneltti. Aslında iyi olduğum biri. Gölgelerle savrularak, dönerek ve gölgelerle savaşarak (ya da bir süre onlara dalarak, ki bu bugünlerde çok sık oluyordu) geçen bir geceden sonra yataktan kalktım, koşu kıyafetlerimi giydim ve koştum.

Bunda güzel bir sadelik vardı. Ve soğuk, berrak sabah havasına çıkmak ve akademiyi uyanırken görmekle ilgili bir şeyler, kendime odaklanmama yardımcı oldu.

Bu yüzden Ignis'in evindeki merdivenlerden koşarak inip kapıyı açarken, kış havasını derince içime çektim ve bir gülümsemeyle gölgeleri zihnimin köşelerinden uzaklaştırmasına izin verdim. Sabahın altısıydı - daha önce hiç aşina olmadığım ama sevmeye başladığım bir saat. En azından biraz.

Hızlı bir esneme rutini başlattım ve aniden Darius'u kapının yan tarafındaki duvara yaslanmış halde gördüğümde irkildim. Eşofman altı ve kolları kesik ince bir kapüşonlu giyiyordu, kaslı kolları uzun bir süre bakışlarımı üzerime çekerken koyu gözleri de üzerimde gezindi.

Hiçbir şey söylemedi, ben de söylemedim. Ama ben koşmak için yola çıkarken o da koşmaya başladı.

Ana yol üzerinde Su'ya doğru dönerek Ateş Bölgesi'nden geçen her zamanki rotamı takip ettim ve o takip ederken ayak sesleri arkamda kaldı. Çok yakın değil. Yıldızları kızdırmak için yeterli değil. Ve egzersiz yapan, kütüphaneye giden ya da Sipariş Formlarını uzatan yeterince insan vardı ki, gerçekten yalnız değildik. Ama beni takip etmesiyle ilgili bir şey, kalbimin koşmaktan başka bir nedenle çarpmasına neden oldu.

Yolum beni Parıldayan Kaynaklar'ı oluşturan kaya havuzlarından geçirirken adımlarımı hızlandırdım, burada bir araya geldiğimizde aramızdaki tutkunun ne kadar hararetli olduğunu hatırladıkça yanaklarım biraz kızardı. Belki de o zaman onun hakkında hissettiklerimin şehvet ve nefretin birbirine karışmasından daha fazlası olduğunu anlamalıydım. Ama bilseydim bile, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini tahmin etmiştim. Yine de suçlu bir yanım, onu buraya itmeseydim her şeyin farklı olup olmayacağını merak etti. Ona yalan söylememiş ve söylememiş olsaydım, bunun benim için hiçbir anlamı yoktu...

Darius'un ayak sesleri tüm yol boyunca beni takip ederken, her Bölgeden geçerek kampüsün dışına ve çevresine koşmaya devam ettim. Tenim karıncalandı, kanım ısındı ve ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamadım, oysa ona hiç dönüp onu kabul etmedim bile.

Sonunda Dua Lipa'nın Fiziksel sesi kulaklarımda atarken ve nabzım baş döndürücü bir melodiyle çarparken The Wailing Wood'dan The Orb'a doğru patikadan aşağı koştum. Muazzam altın kubbenin üzerinde bir Harpya sürüsü dönüyor, gün doğumuyla sihirlerini tazeliyorlardı ve ben de elimde olmadan kendimi uçmaya gitmek için can atıyordum.

Devasa binanın kapılarına doğru koşarken hızımı artırdım ve nefesimi düzene sokmak için bir an beklerken ellerimi dizlerime dayayarak öne doğru eğildim.

Başımı kaldırdığımda, Darius'u orada buldum, kapüşonunu çıkarmış ve terden ıslanmış cildinde hafifçe parlayan dövmeleri ve ağzının çevresinde bir gülümsemenin izi dolaşıyordu. Bana ayak uydurmak için çalışmak zorunda kalması için kendimi gerçekten çok zorlamış olabilirim ya da olmayabilirim. Ve en az benim kadar nefes nefeseydi, bu yüzden bir şeydi.

Kapı ardına kadar açıldı ve bir Pegasus sürüsü bulutların arasında uçmak için birlikte kıkırdayarak içeri daldı. Darius daha kapanmadan onu yakaladı ve önce ben girebileyim diye benim için tuttu. İçeri girip kendime kahvaltı için biraz tost ve bir kase meyve almadan önce ona geçici bir gülümseme verdim.

Kahvemi almak için dönmeden önce yemeğimi bırakmak için köşedeki bir masaya yöneldim ama ben bir adım bile atmadan Darius tekrar belirdi.

Duman, sedir ve ter karışımını tenine temas ettirecek kadar yakınımda durarak masamın üzerine dumanı tüten bir fincan kahve koyarken kalbim yerinden fırladı. Elleri üzerimde ve dudaklarım onunkine yapışmış halde bir an için taht odasına geri götürüldüm ve şehveti kırpıştırdığımda gitmişti.

Gitmek için bir kahve ve kahvaltılık burrito kaptıktan sonra bir daha arkasına bakmadan doğruca Orb'dan ayrılmasını kafa karışıklığı içinde izledim.

Etim boyunca dans eden heyecanlı enerji nihayet yerleşmeye başladığında ve yemek yemek için sandalyeme oturmadan önce cildimdeki teri temizlemek için su büyüsünü kullandığımda bir nefes verdim.

Şey, bu... tuhaftı.

Tuhaf Ejder değiştiricilerin düşüncelerine o kadar dalmıştım ki, karşımdaki sandalyeye çökene kadar Caleb'in yaklaştığını fark etmemiştim.

"Günaydın tatlım," dedi rahat bir gülümsemeyle, kolunu sandalyenin arkasına atıp alanıma hakim olurken. Ama tehditkar bir şekilde değil, sanki aurası o kadar büyüktü ki elinde değildi. Tüm Mirasçılar çoğu zaman böyleydi ve bugünlerde bunu pek umursamadığımı fark ettim.

"Şimdi benimle mi konuşuyorsun?" Rastgele sordum ama içten içe yaltaklanıyordum.

Beni ele geçiren savaşan duygulardan uzaklaşmak için ekmeğimden bir ısırık aldım. “Mmm, ben asla *Olumsuz*seninle konuşmak Ben sadece Darius'un duygularına karşı düşünceli olmaya çalışıyordum," dedi, tostumdan bir dilim çalmak için öne eğilirken, ona kaşlarımı çattım. Yani, cidden, bir kızla kahvaltısının arasına girme. "Ama dün gece bana yeniden düşünmeme neden olan bir şey söyledi."

"Ah evet?" Diye sordum.

"Evet... o, uh, dolambaçlı bir şekilde, ikimizin takılmasını kabul etmesini önerdi. Olduğu gibi, bunun için bizi ve hatta yıldızları suçlamıyor.

Peki bu konuda ne hissediyorsun? diye sordum, ensemden aşağı bir karıncalanma yayılırken. Darius,

beni mutlu edecekse Caleb'la takılmaya devam etmem gerektiğini söylemişti ama o kadardı. Olmadı. Caleb'den hoşlanıyordum ve o çok iyi biriydi ama o gece birlikte olduktan sonra tek düşünebildiğim Darius'tu. Ve ikimiz birlikte olmamamıza, hiç birlikte olmamamıza rağmen, tekrar Caleb'in kollarına düştüğüm için kendimi suçlu hissetmiştim.

"Tamamen dürüst olmam gerekirse, bunun bir bok çuvalı olduğunu düşünüyorum. Darius ilk çıktığımız andan itibaren birlikte olmamızdan nefret etti. Ve sanırım, kampüsün en ateşli kızını ondan önce yakaladığım için aptalca bir rekabet ya da kıskançlığın ötesine geçtiğini anlayacak kadar dikkat etmiyordum. En iyi zamanlarda bile okunması pek kolay biri değil... Her neyse, konuyu sapıyorum.”

"Peki amacın ne?" Tost dilimimi bitirip meyve kasemi alırken sordum. "Berbat ettiğimi.*Biz*

mahvoldum Sen asla benim için yaratılmadın tatlım. Bana kazanan gülümsemelerinden birini verdi ama gözlerinin etrafındaki gerginlik, bu konuda iddia ettiği kadar rahat olmadığını gösteriyordu.

Cevap vermeden önce bir çilek yutarak iç çektim. "HAYIR. Bunun yerine bana eziyet eden ve beni yok etmeye çalışan bir adam için yaratılmıştım. Kader üstüme sıçmaktan hoşlanıyor gibi."

Pişman olduğumu söylemiyorum, dedi Caleb yavaşça. En azından çoğu değil. Sen ve ben, sadece tıklıyoruz, birlikte çok eğleniyor ve gülüyoruz, çok ateşlisin, ben daha da ateşliyim-"

Gözlerimi ona çevirerek buna bir kahkaha attım.

"Bunun bir anlamı var mı?" Diye sordum.

"Sadece havayı boşaltmak istedim." O masum bir şekilde omuz silkti. "Seni özledim desem inanır mısın?"

"Hiçbir yere gitmedim," dedim.

Caleb'in gözleri, içlerindeki koyu renkli halkaları incelerken uzun bir süre benimkilerin arasında gezindi. "Sanırım hayır."

"Gerçekten üzgünüm," diye ağzımdan kaçırdım, tekrar gitmek üzere olduğunu hissederek. "O gece söylediğimi biliyorum ama... Ben ve Darius Star Cross'tan sonra çok karanlık bir yerdeydim. Ben de senden hoşlanıyorum Caleb, eğleniyoruz ve dürüst olmam gerekirse hayatımdaki en boktan şeylerden kaçmak için her zaman seksi kullandım. Bunu mazur göstermiyor ve yemin ederim ki bilerek yapmadım. Sanırım seni bir süredir kafamda diğer Mirasçılardan ayırdım çünkü sen tam bir pislik değilsin-"

"Teşekkürler?" Caleb bana tek kaşını kaldırdı ama o beni durduramadan devam ettim.

"Sadece demek istediğim... kasıtlı değildi. Seni arkadaşınla o pozisyona sokmak için. Bana mesaj attığında boğuluyordum. Sadece acısını gömmeye yardım edecek bir şeye ihtiyacım vardı ve-"

Merak etme tatlım, dedi Caleb içini çekerek. "Boktan bir yerdeydin ve birinin seni uçurumun eşiğinden çıkarmasına ihtiyacın vardı. Ayrıca, sen ve Darius başlangıç bloğundan hiç inmediniz, değil mi? Lanet olası yıldızların orada cevaplayacak çok şeyi var. Elysian Mates hakkında gizemli olan pek çok şey olduğunu biliyorum ama bazı insanlar yıldızların altına çağrılmadan önce birbirlerini yıllarca tanıyorlar. Hayır demeniz için oldukça muhteşem nedenlerle dolu birkaç ay sonra ikinizi kadere hesap vermeye zorlamak zalimceydi.

"Belki de yıldızlar hep bunun olmasını istemiştir." Bu beni içten içe yakmamış gibi omuz silktim ve Caleb ayağa kalkıp çenemi avuçlamak ve ona bakmamı sağlamak için uzandı.

"Evet? Eh, belki o zaman yıldızlar mahvolabilir, dedi sertçe, lacivert gözleri alev alev. "Gözlerine yüzük takabilirler ama seni mutsuz olmaya zorlamazlar."

"Değil mi?"

"*HAYIR.*Öyleyse derin bir nefes al ve içini çek tatlım. Çünkü o havuzda neredeyse boğulmak üzereyken bize sallanarak geri dönen kız, kimsenin ona ne yapacağını söylemesine izin vermiyor. Kader bile değil."

"Peki, ne yapmamı bekliyorsun? Yıldızlara bak ve bağır*siktir git*onları ters çevirip saçmalıklarını yere yakarken mi? Bu fikirle kanım sızlasa da şaka yaptım, çünkü tam da yapmak istediğim şey buydu. Hiç kimsenin bana kendi fikrimi söylemesine izin verecek türden bir kız olmamıştım. Hiçbir zaman kadere ya da onun gibi şeylere boyun eğen biri olmadım. Kendi kaderimi kendim yaptım. Ve hayatımın geri kalanını Darius Acrux için özlem duyarak geçirmek istemiyordum.

"Evet. Beklediğim de tam olarak bu." Caleb bana gerçek bir gülümseme sundu ve ben de elimde olmadan karşılık verdim. İtiraf etmeliyim ki bu bana çok iyi geliyordu.

* * *

Gabriel'i yakalamaya çalışırken gökyüzünde bir yol çizerken kanatlarımdan yanan közlerin sürüklenmesine neden olan rüzgarla akademinin ötesinde denizin üzerindeki bulutların arasından süzüldüm. Darcy, belli bir Kardinal Sihir Profesörüyle birkaç saat çalmak için uçuşunu yarıda kesmişti ve Seth geri adım attığına göre bunu daha kolay bulduğuna sevinmiştim.

Sonuç olarak, Mirasçılar aslında... tam olarak iyi değiller ama kesinlikle daha az iğrençlerdi. Ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim. Yani, tabii ki her zaman iğrenç pislikler olmalarını istemiyordum, ama aynı zamanda sadece Darius'un kaderi ya da onun gibi bir şey olmam gerekiyor diye durmalarını da istemiyordum. Durmalarını istedim çünkü artık pislik olmak istemiyorlardı. Ya da daha iyisi çünkü onlar *değildi* artık pislikler.

"Darcy'nin bulduğu tarot kartını bana sorduğunu gösteren bir görüntü gördüm," diye seslendi Gabriel, bana doğru dönüp geleceği engellemek için vizyonlarından birini her kullandığında sakladığı kendini beğenmiş sırıtışını bana sunarken.

"Bu bir olasılık," diye kabul ettim, çok altımızdaki suya bakarken rüzgara seslendim. "Eğer sorarsan sana bir cevabım olabilir," diye dalga geçti.

Ona gözlerimi devirdim ve kampüse doğru döndüm. "O zaman buna ne dersin - Neptün Kulesi'ne geri dönüyoruz ve eğer oraya önce sen varırsan ben sorarım. Ama oraya önce ben varırsam, bu konuşmanın nasıl ilerleyeceğine dair bir özet verir misin, beni zıplatmadan?

"Kötü seçim Tor, Harpies Anka Kuşlarından çok daha hızlıdır," diye alay etti Gabriel ve bana Darcy'nin lakabıyla hitap etmeye karar vermesini kaçırmadım ama bu hoşuma da gitmişti.

Sadece, diye alay ettim. "Ayrıca... O rüzgar için endişelenmeme gerek yok."

"Hangi rüzgar?"

Elimi kaldırdım ve ona bulutların arasından yuvarlanmasına yetecek kadar sert bir hava duvarı patlattım ve fiziksel olarak yapabildiğim kadar hızlı bir şekilde kampüse doğru uçarak uzaklaşırken kahkahası beni kovaladı.

Alev alev yanan kanatlarım çılgınca çırpındı ve bir an sonra Anka ateşi tüm vücudumda canlandı. Kıyafetlerimi tüketmesini engellemek için mücadele etmem gerekti ve konsantre olurken biraz hızımı kaybettim.

Gabriel sesine benzeyen bir şeyler bağırdı.*kirli hile*bir an önce bir sel su üzerime düştü. Alevlerimin ısısıyla cızırdayarak yok oldu ve Gabriel'in kahkahası geçerken bir an için beni kör eden buhar beni yuttu.

Etrafımdaki havaya buharı temizlemesini ve kovalarken kanatlarımı daha sert çırpmasını emrettim, kampüste hızla ilerlerken kule önümüzde beliriyordu.

Gabriel, Harpies'in daha hızlı olduğu konusunda haklıydı...*Sadece.*Ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyordu. O kulenin çatısına doğru atlarken, tüm gücümü hava büyüme verdim ve güçlü bir büyü yarattım.

altından hava akımı yükseliyor ve onu yeniden bulutların içine fırlatıyor.

Ben çatıya doğru fırlayıp hafifçe yere inip, bacaklarım kenardan sarkıtılmış olarak kırmızı kiremitlerin üzerine oturmak için yere düştüğümde, onun küfürleri benim kahkahalarımla buluştu.

Alevleri tenimden geri çektim ama onun gelmesini beklerken kanatlarımı serbest bıraktım.

Gabriel bir kuyruklu yıldız hızıyla bulutların arasından atlayıp yanıma indi ve bir hayal kırıklığıyla yere düştü.

"Bir prenses için kirli dövüşüyorsun," diye homurdandı.

"Solaria'da prenses olmanın bunu gerektirdiğinden oldukça eminim," diye

belirttim. Haklı olabilirsin.

"Fae olmak bunu gerektirir, değil mi? Acımasız, kararlı, vahşi, kalpsiz olmalısın..." "Her zaman değil," diye yanıtladı alçak sesle.

"Yeterince sık."

Bunun gerçeği omuzlarımıza çökerken ve Gabriel'in kolu benimkine bastırırken sessizce oturduk. Onda beni rahatlatan bir şeyler vardı. En iyi zamanlarda ciddi güven sorunları yaşadım ve gerçekten hiçbir zaman kolay arkadaş olmadım. Aslında, çoğu zaman insanların benden bir şey istemedikçe sadece Darcy'nin bir uzantısı olarak benimle takılmak istediklerini varsaymak zorunda kaldım. Ama Gabriel'le öyle değildi. Onunla hiçbir ilgisi olmayan ve her şeyin ikimizle ilgisi olan gerçek bir bağ hissettim.

Şakacı bir şekilde beni dürttü ve ben de onu geri dürttüm. İkinci kez yaptığında beni öyle bir itti ki çatıdan düştüm.

Düşmeye başladığımda çığlık attım ve ben çatının kenarını tutup kanatlarımı çırpıp tekrar yukarı çabalarken eli benimkini kaptı.

"Dickwad," diye soludum, kalbim hızla çarparken tekrar yanına otururken güldü. "Kaybetmekten hoşlanmıyorum," dedi öyle bir omuz silkmeyle ki, beni çatıdan aşağı itmesine izin verdi. "Asshat," diye mırıldandım ama ben de sırıtıyordum.

Saçmalıklarıma karşı koyan, dinlenen orospu suratıma tepki veren, kendi saçmalıklarım için beni azarlayan, onu aldattığımda beni çatıdan aşağı iten ve acımasız, acı sona sırtımı dönen türden bir arkadaştı. . Sür yada öl. Kısacası, var olan en iyi arkadaş türü. Onu tanıdığım kısa süre göz önüne alındığında çılgınca geliyordu ama ben sadece durumun böyle olduğunu biliyordum.

Yıldız bağlarıyla ilgili aldığımız dersi düşündüm ve onun benim Nebula Ally'im olup olmadığını merak ettim. Yıldızların özellikle benim için seçtiği türden bir arkadaş çünkü ona ihtiyacım vardı. Yıldızlar bok listemde olmasına rağmen, bu doğru olsa bile onlara minnetimi sunmayacaktım. Ama onun da bunu hissedip hissetmediğini veya onun en iyi arkadaşı olduğumu iddia eden tuhaf, küçük bir takipçi olup olmadığımı sormaya cazip geldim.

"Evet, ben de öyle inanıyorum," dedi o bilmiş sırıtışıyla.

"Henüz sormadığım soruları cevaplamayı bırak. Bu garip." Yine de biraz sevdim.

“Öfff. Ne söyleyeceğini zaten biliyorken sormanı bekleyerek zaman kaybetmenin ne anlamı var? Ayrıca, eğer gerçekten senin Nebula Müttefikin isem, bundan gerçekten hoşlanmış olmalısın çünkü ben bunu her zaman yapıyorum ve eğer seni sinirlendirmişse, o zaman bana katlanamazsın. Gözlerimi devirdim ama inkar etmedim. "Ayrıca bu benim ilk rodeom değil. Birkaç Nebula Müttefikim var, bu yüzden işaretleri nasıl tespit edeceğimi biliyorum. Ben, sen ve Darcy gerçekleşmesini bekleyen küçük bir rüya takımı gibiyiz. Yaşam için kankalar.”

Alaycı tonunu kaçırmadım ama yine de hoşuma gitti. "Pekala, yıldızların bana bir kez olsun iyi bir şey verme zamanı geldi," dedim. "Beni sürekli becermek yerine."

On katın üzerinde bacaklarımızı tekmelerken sessizlik aramızda asılı kaldı ve Gabriel içini çekti. "Darcy'nin bulduğu yeni tarot kartıyla ilgili konuşmayı sana borçluyum ama şu anda sana bu konuda bir fikir veremem. Yıldızlardan öğrenebildiğim tek şey, ölçülemeyecek kadar önemli bir şeyle ilgili olduğuydu, ama devam etmem için bana bundan fazlasını vermeyi reddettiler. Bunun yerine, size hoşunuza gitmeyecek bir şey söyleyeceğim. Ve sen kriz geçirip fırtına gibi esecek ve sonra bana daha çok kızacaksın çünkü bunu tahmin etmiştim ve sen kriz geçirmeyeceğini söylemiştin ama yine de yaptın."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum. Cidden iyi bir ruh halindeydim. Güzel bir gündü, Tarot ve İksir çalışmalarımda ilerleme kaydetmiştim ve Orion'un bir haftadan fazla bir süredir üzerinde çalıştığı ileri düzey bir gizleme büyüsünde ustalaşmıştım. Takımımın tezahürat rutini antrenmanda öldürücü görünüyordu ve bugün sadece beş kez Darius'a somurtmuştum. Kahretsin, bütün öğleden sonra gölgelere dokunmamıştım bile. Bir nektarin kadar şeftaliydim ve bunun değiştiğine dair hiçbir işaret göremedim. Kriz geçirmeyeceğim, Gabriel. Cehennem, bilmiyorum bile*Nasıl*uygun atmak için. Ben de onlar kadar soğuğum.”

"Bu tam bir saçmalık ve bunu ikimiz de biliyoruz. Her neyse, bunu duyman gerektiği için özür dilemeyeceğim. Ya sahibim*görülen*BT. Artı, sen fırtına gibi estikten sonra hafta sonu eve gideceğim ve sen Pazartesi sabahı Tarot dersinde isteksizce benden özür dileyeceksin... Ah, boşver onu, hâlâ kızgın olabilirsin ve aslında bütün gün bana asık suratla bakabilirsin. Haklı olduğumu anlamanın ne kadar süreceğini belirleyecek birkaç faktör var. Bu sadece ne kadar dik kafalı olduğunuza ve sicilinize bağlı...”

"Gizemli olmayı bırak ve doğrudan bana ver," diye talep ettim.

"İyi. Ama bana yumruk atma... Aslında-” Gabriel aramızda bir metre mesafe kalana kadar kıpırdandı ve ona tek kaşımı kaldırdım. "Bana yumruk atmaya çalışacaksın ve eğer biri bizi görürse, bir öğretmene saldırmaktan Nova ile başın belaya girecek. O baş ağrısını gidermek için harcanan çaba beni beceremez. Bu arada güzel sağ kroşe.”

"Gabriel, söyle şunu," diye talep ettim.

"Tamam aşkım." İçini çekti ve benim neşeli ileri geri gidişlerimizden oldukça farklı olan karanlık bir bakışla beni aynı hizaya getirdi. Az önce yıldızların seni becerdiğini iddia ettin, ama buna gerçekten inanıyor musun? diye sordu, bakışlarına beni sabitleyerek. Gözlerinde çok tanıdık bir şey vardı, beni kendine çeken ve ona güvenmek istememe neden olan bir şey. Kendimi güvende hissettirdi.

"Elbette buna inanıyorum. Benim için, bana gaddarlık ve şiddetten başka bir şey göstermeyen bir Elysian Mate seçtiler. Bana onu seçme fırsatı bile vermediler," diye homurdandım, buna olan kırgınlığım keskin bir şekilde artıyordu.

"Yani sence yıldızlar ve Darius arasında, tamamen onların suçu var. Hiçbiri sana düşmez mi?" O sordu. Ve haklıydı, onu yumruklamak istiyordum.

Bakışlarımı ondan ayırıp kampüse bakarken dilimi yanağıma bastırdım. "Neyi farklı yapmalıydım? Dönüp bana yaşattığı onca pisliği almak mı? Beni aşağılasın, mağdur etsin, alay etsin, bana zorbalık yapsın, kıyafetlerimi yaksın, basına benim hakkımda yalanlar söylesin, kız kardeşimi incitmek için arkadaşlarıyla iş birliği yapsın, beni perişan etmek için elinden geleni yapsın, beni her türlü arasın. zalimce şeyler ve deneyin*bastırmak*ben ve sonra kendi kendime, onun nedenleri vardı, boşver, benim de sahipliğini almasına izin vereceğim? Sözlerim alev alev yandı ve dilimde yandı. Öfkem, hüsranım, hiddetim, hayal kırıklığım, hepsi kalbimin olması gereken yerde, en ufak bir provokasyonda taşan, merkezimde sert bir çukura yuvarlandı.

"Bunun için onu rahat bırakman gerektiğini düşünmüyorum. Ama olaylardaki rolünün sorumluluğunu da alman gerektiğini düşünüyorum. Darius bu dünyanın, onu çevreleyen bu insanların, onu yaratan canavarın bir ürünü. Lionel Acrux gibi bir babayla nasıl başa çıkacağını düşünüyorsun? Vahşi Kral hiç ölmeseydi ve seni kendi suretinde şekillendirseydi sen kim olurdun sanıyorsun?"

"Buna nasıl cevap vermeliyim?" homurdandım. "Ama Darcy ile benim işimiz kolay değil. Bir yerden bir yere sektirildik, asla aranmadık, sürekli yollandık. Bizi herhangi bir tutarlılıkla yetiştirecek kimsemiz yoktu, yine de tam bir pislik olacak şekilde büyümedik.*O*kesinlikle olmadı."

"Solaria'dan önceki hayatının izlerini ruhunda taşıdığını biliyorum. Tıpkı Lionel'ın Darius'u şekillendirdiği gibi onlar da sizi şekillendirdiler. Ancak Lionel, Darius'u kendi suretinde yaratmak için elinden gelenin en iyisini yapmasına rağmen, yine de babasına karşı savaşır. Hala bedeli ne olursa olsun kardeşini korumaya çalışıyor. Ve sana yaptığı her şeyde, ne kadar berbat olursa olsun, bunun Solaria için en iyi şey olduğu inancıyla hareket ediyordu. Vahşi Kral'ın yönetimi sırasında hayatta olan birine sorun, size deli bir adamın kurallarıyla yönetilirken krallığımızın yaşamak için ne kadar korkunç bir yer olduğunu söyleyeceklerdir. Bunun dışında Darius yıllardır babasına meydan okumak ve Göksel Konsey'deki yerini zorla almak için hazırlanıyor. Bunu, kendisinin ve diğer Mirasçıların bu krallık içinde daha da fazla ilerleme kaydedebilmesi için yapmak istiyor. Bu yüzden seni durdurmak için çok mücadele etti.

elinden alıyor. Hatalarını mazur göstermez ama onları açıklar.”

"Ve bu bana yaptıklarını değiştirmiyor," diye homurdandım inatla. "Asla özür dilemedi, biliyorsun. Bir kez değil. Çok geç olana ve yıldızların altında durup ömür boyu bağlı kalmak isteyip istemediğimizin sorulmasına kadar değil. Sonra birden içi pişmanlıkla doldu. Ama bunun yaptığı şey için pişmanlık olup olmadığını nasıl bilebilirim?*Ben*yoksa eşine yaptıklarından pişmanlık mı?

"Sen bir ve aynısın."

"HAYIR. Değildi. Çünkü hayır dedim. Çünkü kendime ait binlerce kusurum olabilir. Bazen inatçı, bencil ve affetmez olabilirim. Sert, sert ve zarar görmüş olabilirim, ancak bunu yapmaktan başka çare kalmadığında söylenmiş gecikmiş bir özürden daha değerli olduğumu bilecek kadar kendime saygım var.

"Haklısın... ama Darius'tan uçuş derslerimiz için senden yıldız tozu almanı istediğim geceyi hatırlıyor musun? Gece yarısından önce gittiğin sürece sorarsan evet diyeceğini söylemiştim.”

"Ne olmuş yani?" diye mırıldandım.

"Sohbetinizin ikinize ve yaptığınız seçimlere bağlı olarak gidebileceği iki yol olduğu konusunda sizi uyardığımı hatırlıyor musunuz?" bastı.

"Belli belirsiz."

"Peki bu uyarıyı dikkate aldın mı? Ona gittiğinde, konuşmanın daha karanlık bir yola girmesini engellemeye çalıştın mı?

"Hatırladığım kadarıyla, odasına girdiğim andan itibaren tam bir pislik gibi davrandı." Gabriel, "Seninle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalıştığından oldukça eminim," diye karşı çıktı.

"Arkadaşlarının tüm özel konuşmalarını mı izliyorsun yoksa bu benim için ayırdığın özel bir ödül mü?" Gözlerimi kısarak sordum.

"Vizyonlarımı bir nedenle alıyorum ve görmemin tek nedeni*gözetlendi*bunun senin için öyle ya da böyle bir dönüm noktası olabileceğini bildiğim içindi. Önemliydi.” Gabriel sinsi, meraklı bakışlarından hiç çekinmiyormuş gibi omuz silkti ve ben de ona gözlerimi kısarak baktım.

"Yani Elysian Mates olacağımızı biliyordun?" diye sordum, bunu düşündükçe kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bilseydi ve beni uyarmasaydı, o ağlarken ateşe vermeden önce lanet olası boynunu kırar ve tüm tüylerini yolardım.

"HAYIR. Tabii ki değil. Bu tür yıldız bağlarını kimse tahmin edemez, gökler bunu bizden saklar. İnan bana, biliyorum - uzun zaman önce onları tahmin etmeye çalışmak için çok zaman harcadım.

"O zaman bizimle neden bu kadar ilgilendin?" talep ettim.

"Yıldızlar, Darius'la olan ilişkinin önemli olduğunu bilmem için bana yeterince teklif verdi. Sadece senin için değil, tüm Solaria için. Hala öyle, şimdi bile. İkinizin de kaderinde bu krallığı yönetmek var.

ve öyle ya da böyle bir gün bunu çözmen gerekecek.”

"Ne olmuş? Ben de mantıklı olsaydım, beni tekrar inciteceği fikrinden korkmak yerine Darius'la konuşsaydım, o zaman her şey daha farklı sonuçlanabilir miydi diyorsun? alay ettim. "Tek bir konuşma yüzünden mi?"

“Savaşlar daha azına bağlı. Kader, kararsız ve huysuz bir canavardır.”

O geceyi düşünürken kaşlarımı çattım. Darius bana beni önemsediğini söylemişti ve ben buna inanmak istememiştim. Her şey için özür dilemeye o kadar yakın görünüyordu ki, kelimeler boğazında düğümleniyor gibiydi ve uzun bir an onları gerçekten konuşacağına inandım. Ama yapmadı. Ve bunu yapacak cesareti bulmasını beklememiştim.

"Kavga ettik," dedim, acı gözyaşları gözlerimin arkasını yakıyordu. “Bana tekrar hakaret etti ve ben onunla kaybettim. Ona karşı hislerimin değiştiğini, Ay tutulması gecesi neredeyse öpüştüğümüzde bunun bir anlam ifade ettiğini kabul etmemi istedi.*Daha."*

*“*Ama sen kapıyı yüzüne çarptın ve ona hiçbir şeyin değişmediğini söyledin, dedi Gabriel üzgün bir şekilde, benim yaptığımı bilmek onu da incitmiş gibi. "Ve ona hâlâ ondan nefret ettiğini söyledin."

"Eh, başka ne demem gerekiyordu?" diye hırladım. Bana kendimi kesip açmam, ona kalbimi göstermem ve onun için kanamasına izin vermem gerektiğini mi söylüyorsun? Öyle olduğunu bile söyleyemezken bana yaşattığı onca şeyden sonra kendimi ona karşı savunmasız hale getirdim.*Üzgünüm*herhangi biri için mi?”

Gabriel, sözlerim onu incitmiş gibi içini çekti ve üzgün üzgün başını salladı. “İkiniz de orada farklı seçimler yapabilirdiniz. Özür dileseydi, dürüst olsaydın... o gece birlikte olacaktın. Çok şeyi değiştirirdi.”

İnanmadığım için kıkırdadım. Ya da belki ben istemedim. Belki ben*öyleydi*çok inatçıydı ama bu şimdi ne fark ederdi?

Gabriel devam etmeden önce tereddüt etti, kanımın nasıl kaynadığını ve öfkenin beni nasıl körüklediğini anlamış gibiydi. "Shimmering Springs'te birlikte olduktan sonra, ona senin için önemli olmadığını söyledin, bunu pek önemsemedin, hiçbir şeyi değiştirmediğini söyledin."

Dişlerimi gıcırdattım. O zaman bunu neden söylediğimi biliyordum. Darius bana adını koyamadığım bir şekilde bakıyordu ve yine zalimce bir şey söyleyeceğinden ya da yapacağından korkmuştum. Ve dayanamadım. O anda çok hamdım, çok savunmasızdım, hiçbir şey ifade etmemesi ve bir anda her şeyi ifade etmesi için çaresizdim ki oraya ilk önce kendimi korumaya çalışmak için önümde bir kalkanla tutulan zehirli sözler ve yalanlarla gelmiştim.

"Onun için hiçbir şey ifade etmediğini varsaydım. Sadece bir fetih olduğumu, diye mırıldandım.

Gabriel sessizce, "Sana aşık oluyordu ve sen onun kalbini söktün," dedi. "Bu dünyada bundan daha büyük bir acı yok. İnan bana. Biliyorum. Ben bunu yaşadım.”

"Yani şimdi kendimi suçlu mu hissetmem gerekiyor?" talep ettim. "Sorumlu? Her şeyden sonra mı? Hepsini? O

bunu bana asla söylemedi. Bana hiç söyleme-”

"O sana söyledi. Sadece duymak istemedin, diye araya girdi Gabriel.

“duymak istemiyorum*Bu*" diye tersledim, gözyaşlarım düşmekle tehdit ederken ayağa kalktım. "Duymak zorunda değilim."

"Evet, biliyorsun," diye homurdandı Gabriel, ayağa kalkarak. “Çünkü bunda da suçlu olduğunu kabul etmelisin. İkiniz de yıldızların size verdiği sınavlarda başarısız oldunuz-”

"Yapmıyorum-"

"Taht odasında, sen onunla oradayken, o*söylenmiş*şimdi sana söylediğim kadar net bir şekilde seni istediğini, sana sahip çıkmak istediğini söyledi, her şeyi senden istediğini söyledi, sen-"

"Senin lanet olası seks hayatımla ilgili hayallerin mi var?" tersledim

"Seksle ilgili değil," dedi yüzünü buruşturarak, benim ve Darius'un aynı şeyi yaptığını görme fikri onu dehşete düşürmüş gibi. Öyle olması gerekiyordu çünkü onun hayalperest olduğu kadar hayalperest olduğu fikri o kadar iğrençti ki kusabilirdim. “Bunu görmüyorum. Önemli olan kısımları, söylediğin ve hissettiğin şeyleri görüyorum ve ben*Bilmek*ikiniz de ne kadar umursu-"

"Yeterli!" Gözyaşları sonunda savunmamı aşıp yanaklarımdan aşağı süzülürken bağırdım. “Bu*yeterli*. Kimin hatası olduğu ya da buraya gelmemek için ne kadar şansımız olduğu umrumda değil. Biz *vardır*Burada. İşte bu kadar. Öyleyse kaderi sikeyim. Yıldızları sikeyim. Kaderi sikeyim. Darius Acrux'u sikeyim. ve siktir et *Seri*”

O cevap veremeden çatıdan atladım ve ben kanatlarımı çırpıp kampüste uçarken beni takip edemediğinden emin olmak için arkama sert bir hava kalkanı kurdum. Nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece sözde kankam Gabriel Nox'tan defolup gitmem gerektiğini biliyordum.

Hayatımın geri kalanında bu bokla yaşamak zorunda kalmam yeterince kötü değil miydi? Gerçekten her şeyi tekrar tekrar çevirmek zorunda mıydım? Bütün bunlar için beni Darius'u suçlamaya bırakıp en azından kendi masumiyetimle rahatlayamaz mıydı? Onun da beni suçlamasına ihtiyacım yoktu. Ve gerçekten haklı olabileceğini düşünmeme gerek yoktu.

Ah! Kahrolası medyum Harpy pisliği.

Tenimi bir sihir dalgası kapladı ve kampüsü çevreleyen büyülü bariyerden doğruca uçarak geçtiğimi fark ettiğimde ürperdim.

Dönüp geri dönmem gerektiğini biliyordum ama akademinin ötesindeki yeşil tepelerin üzerinden hızla geçerken bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Düşünmek için biraz kafa boşluğuna ihtiyacım vardı.

Gabriel'in suçlamalarını dinlemek istememiş olabilirim ama yine de kafamın içine sızdılar. Ve kafamın arkasından, bana duygularını ifade ederken Darius'un sözlerine güvenmemek için her türlü nedenim olduğunu haykıran huysuz, küçük bir sese rağmen. öğrendiğimi

Ben ve kız kardeşim dışında kimseye - özellikle de güzel vaatler ve acımasız niyetlerle dolu güzel pisliklere - defalarca güvenmemek, şüphe duymaya başlıyordum.

Eylemleri sözlerden daha ciddiye almayı uzun zaman önce öğrenmiştim ve Darius'un davranışları her zaman ondan nefret etmekte haklı olduğumu kanıtlamıştı. Onlar değil miydi?

Kollarında uyandığıma dair anılar öfkemin yanından akıp geçti ve hissettiklerim dudağımı ısırmama neden oldu. Aramızdaki bağı en keskin şekilde hissettiğim bir an varsa, o zamandı. Hiçbir şey olmaya çalışmadığımız, hiçbir şey söylemediğimiz, hatta gerçekten hissetmediğimiz sessiz anlarda. *Yapmak* herhangi bir şey, biz sadece neredeydik *biz*. Güç paylaştığımızda ya da dans ettiğimizde, Cadılar Bayramı partisinden sonra atlama tahtasına tırmandığımızda ya da Noel'de karda oynadığımızda olduğu gibi...

O anılarda acı vardı ama hüzünlü bir güzellik de vardı.

Gözyaşlarım bir kez daha akmıştı ama uçarken serin rüzgar ıslak yanaklarımı yakıyordu.

Altımda çimenli bir tepe açıldı ve ona doğru atlarken kanatlarımı sıkıştırdım.

Hafifçe yere indim, uzakta batan güneşle yeşil alana bakarken kanatlarımı geri çektim. En son ne zaman böyle yalnız kaldığımı hatırlamıyordum. Çok huzurluydu.

Derin bir nefes aldım ve çimenlerin üzerine oturmak için yere çöktüm. Hava soğuktu ve yer nemliydi, ancak her iki sorunu da iyileştirmek için sadece küçük bir ateş büyüsü parlaması yeterliydi ve en başa kadar geri dönerken bakışlarımı gökyüzünü lekeleyen turuncu ve pembelere çevirdim. İlk defa Darius Acrux'u görmüştüm ve her şeyin ters gittiğini ve gerçekte ne kadarının bende olduğunu anlamaya çalışmıştım.

"Roxanya mı?" arkamdan bir kadın sesi geldi ve avuçlarımda alevler canlanmadan hemen önce ayağa fırlayıp etrafıma bir hava kalkanı kurarken korkuyla çığlık attım.

Darius'un annesi Catalina Acrux'u mükemmel şekilde şekillendirilmiş esmer saçları ve mükemmel bir şekilde yukarı kaldırılmış göğüsleri, özel tasarım bir elbise ve ıslak zemine batan öldürücü topuklu ayakkabılarıyla tanıdığımda gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bakışlarım üzerlerine düştüğünde, parmaklarını hafifçe salladı ve altındaki çamur, daha iyi satın alması için sertleşti.

"Ne istiyorsun?" Sırıtmak istememe rağmen yerimi koruyarak hırladım. Psikopat kocası ağaçların arasında bir yerlerde mi saklanıyordu? Beni tekrar yakalamayı mı planlıyorlardı? Bakışlarımı ona çevirmeden önce gizlice etrafa baktım, herhangi bir işaret görmedim. "Peki nereden geldin?"

"Kampüsten ayrılırsan beni uyarmaları için birkaç personele ödeme yapmayı başardım," diye itiraf etti mahcup bir şekilde. "Ayrıca büyüleri takip etme konusunda oldukça ustayımdır. Lionel ile evliliğim ayarlanmadan önce FIB'e katılma yolundaydım ve..." Aniden konuşmayı bıraktı, bir an için neredeyse boğuluyormuş gibi göründü, sonra hiçbir şey olmamış gibi başını salladı.

"Neden?" talep ettim.

Catalina'nın büyülü yetenekleri hakkında pek bir şey bilmiyordum ama güçlü olduğundan hiç şüphem yoktu. Lionel, ne de olsa Mirasçılarını üretmek için yalnızca en iyi adayla evlenirdi. Ve güzel olmanın ona yardımcı olduğundan emin olsam da, tüm saçmalık katmanlarının altında olduğundan çok daha fazlası olduğundan hiç şüphem yoktu.

"Bilmem gerek-" tekrar aniden ayağa kalktı, bir şeyle mücadele ediyormuş gibi burun delikleri genişledi.

"Ne?" Bakışları benimkilere kilitlendiğinde gözlerimi kıstım ve kalın bir şekilde yutkundu. "Neden?" sonunda sordu ve ne demek istediğini anlamak için bundan daha fazlasını sormasına ihtiyacım yoktu.

Gözlerinin içine baktığımda ve orada acıyı, oğlu ve onun yaşadıkları için gerçek acıyı gördüğümde yavaş bir nefes verdim. Porselen mükemmelliğinin içinde bir yerlerde saklanan bir kalbi olduğunu tahmin ettim ve bu, midemi uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde büktü. Ama umursayan bir ebeveyne sahip olma fikri karşısında kıskançlık ve özlem duymamak elde değildi. Büyüdüğümde bir tane için her şeyi takas ederdim.

"Sen bir canavarla evlisin. Bu kaderi kendim için istememem için herhangi bir sebep düşünemiyor musun? Gabriel yaralarımı dürttükten sonra kararımın acısı üzerime şiddetle bastırırken homurdandım.

"Darius onun babası değil," diye soludu.

Bir yanım onunla aynı fikirde olmak istiyor, bir yanım katılmıyordu. Kahretsin, Darius'a o kadar kırılmıştım ki artık onun hakkında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bu beni cezalandıran ve onun için özlem duymamı sağlayan yıldızlar mıydı yoksa hayır demeden önce ona bu kadar bağımlı mıydım ama bunu kendime itiraf edemeyecek kadar inatçıydım?

"Lionel..." dudaklarını büzdü ve yeniden başladı. "Seni uyardı mı ya da Darius hakkında sana hayır demen gerektiğini hissettiren bir şey söyledi mi?"

Aldığım cevaba karşı çenem gıdıklandı. Evet, Lionel bana oğlundan uzak durmamı söyledi. Aslında, beni Darius'un kalbini kırmaya zorlamak için Karanlık Zorlamayı kullandı ve bunun hatırası beni içten içe kemirdi. Çünkü Phoenix güçlerimin beni üzerime kurmaya çalıştığı bağdan korumuş olmasına rağmen, yine de tam olarak onun emrettiğini yaptığım gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum. Ve onun planlarına oynama fikri bende öfkeden kudurmak istememe neden oldu. Ama bunu hiçliğin ortasında bana saldırmak için buraya gelen karısıyla mı konuşacaktım? Çok değil.

"Bir daha gelip beni böyle köşeye sıkıştırma, yoksa Phoenix ateşine karşı savunmanın ne kadar iyi olduğunu göreceksin," diye uyardım. Kanatlarım, tepeyi o kadar parlak bir şekilde aydınlatan kırmızı ve mavi alevlerden oluşan bir alevle sırtımdan fırladı ve bir an için neredeyse kör oldum.

Kalkışa hazırlanırken kanatlarımı açtım ama Catalina tahmin ettiğimden daha hızlı hareket etti. Tahta bir mızrak dikkatli bir şekilde hedeflenmiş bir saldırıyla kalkanımda bir delik açtı ve beklemem için haykırırken kolunu mızraktan geçirip bileğimi tuttu.

Kalbim yerinden fırladı ve Anka alevlerim beni korumak için fışkırdı, beni tuttuğu noktada cildimden fırladı ve vücuduna çarptı.

Catalina nefesini tuttu, alevlerim onunla çarpışırken koyu gözleri kocaman açıldı ama onun etini yakmak yerine altına daldılar ve damarlarında dolaşan sihirle aniden bir bağlantıya sahip olduğum için kalbim hızlı atmaya başladı.

Benim Tarikat hediyelerim etinin altında titreşirken, alevler bir şeyler avlıyormuş gibi derisinin altında yanarken, kovalarken, dans ederken ve ben onları izlemekle yetinirken, gözlerimiz şokla buluştu.

Aniden alevler, önlerinde sonsuz bir hiçlik denizi gibi duran ve yollarını kesen bir karanlık duvarla karşılaştı. Bunda çok yabancı bir şey vardı, bu yüzden*yanlış*içgüdülerimin onu hemen yok etmem için beni ittiğini.

Anka alevlerim Catalina'nın zihnindeki duvarı yırtarken kükredi ve içindeki karanlık yutulurken haykırdı. Ateşim duvarı yok ettiği anda hızla devam etti ve kısa süre sonra Catalina'nın kolumdaki tutuşu sıkılaşırken bir başkasını buldu.

Phoenix alevlerim derisinin altını süpürüp orada pusuya yatmış buldukları her karanlık ve yozlaşmış şeyi yakıp yok ederken bir saniye sonra yanağından aşağı bir gözyaşı süzüldü.

Her şey bittiğinde, alevler bana geri döndü ve nefes nefese kaldım, kanatlarım sırtımın aşağısına sarkarken yorgunluktan titriyordum.

"Neydi o?" İnledim, hava kalkanımın geri kalanı paramparça olurken, üzerime çöken yorgunlukla dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sen... ben özgürüm," diye soludu Catalina, geri çekilirken beni serbest bırakarak, dolgun dudaklarında ışıltılı bir gülümseme belirirken elleri göğsünü kavradı.

"Neden arınmış?"

"Lionel'in üzerime uyguladığı Karanlık Zorlama... beni bağladığı her bir emir sadece...*gitmiş."* Gözleri duyguyla parlıyordu ve az önce olanlara uyum sağlamaya çalışırken birdenbire dizlerinin üzerine çöktü ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

"Seni bir şeyler yapmaya mı zorladı?" Karışıklık içinde sordum.

Kuşkulu yanım ona karşı hâlâ temkinli olmak istiyordu ama şimdi ondan gelen ham duyguyu ya da zihninde yok ettiğim karanlık duvarları inkar etmek zordu.

"Uzun zamandır beni etkisi altına aldı," diye hıçkırdı. “Çocuklarımın sevgisini benden çaldı. Onlarla birlikte beni soğuk ve kırılgan yaptı...onları aldı...o..." Catalina aniden bana baktı, koyu renk gözleri Darius'un beni sıkıştırıp rehin tutmasına çok benziyordu. “O öğrenemez

bunun hakkında. Kimseye söylemeyeceğine söz ver."

"Bunu yapmıyorum," dedim, gözleri kararlılıkla parlarken başımı salladım.

“Oğlum Roxanya'ya geri döneyim. Onu oradan kurtarmanın bir yolunu bulmak için Xavier'e geri dönmeliyim. Lionel benim üzerimdeki hakimiyetini kaybettiğini bilmiyorsa o zaman onu oradan çıkarabilirim."

"Xavier'e ne yapıyor?" diye sordum, gözlerindeki umutsuz bakışla kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Xavier'in utanç verici bir sırrı var, diye fısıldadı korkuyla.

"Pegasus olduğunu biliyorum," diye homurdandım. "Ve bunda hiçbir utanç görmüyorum."

Catalina'nın dudakları bunu beklemiyormuş gibi aralandı ama bunu çabucak atlattı. "Lionel bir şeylerin peşinde. Ne olduğunu bilmiyorum ama Xavier ve Yoldaşlığı ile ilgili, korkarım bu sırrı saklamak için ileri gidecek."

"Ona zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum, içim endişeyle burkuldu. Lionel zaten oğullarının hayatını cehenneme çevirdi, bu yüzden bu kadar korkuyorsa, belki de onun onu incitmekten fazlasını yapacağından korkuyordu ve bunun fikri kalbimin atmasına neden oldu. Xavier kalbimde bir yer açmıştı, onun o canavarla o evde kilitli kalması fikrinden nefret ediyordum ve hayatı için gerçekten tehlikedeyse ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyordum.

"Lionel, Xavier's Order'ın utancına dayanamıyor. Şimdilik onu saklamakla yetiniyor ama bu sonsuza kadar devam edemez. Yakında bir gün insanlar liseyi neden bıraktığı hakkında sorular sormaya başlayacak. Veya neden gelecek yıl Zodiac'a katılmayacağı ve... Korkarım onu öldürmeyi planlıyor. Boğuk bir hıçkırık kaçtı ağzından. "Daha önce onun için biraz koruma sağlamayı başardım ama Lionel bunu geri almak için yorulmadan çalışıyor. Yaptığım şeyi nasıl geçersiz kılacağını anlayınca, Xavier'in ne kadar zamanı kaldığını bilmiyorum. Lionel, gerçek Tarikatının bilgisinin keşfedilmesine asla izin vermeyecektir. Onu o evden çıkarmanın ve saklamanın bir yolunu bulmalıyım. Lütfen, beni onun Karanlık Baskısından kurtardığını kimseye söylemeyeceğine dair yemin et."

Catalina elini bana uzattı ve yıldızlara yemin etmemi istediğini biliyordum. Ama ondan daha fazla bir şey almadan bunu kabul edecek değildim.

"Bir şartla," diye homurdandım. "Lionel'in Clara ile yaptığı her şey hakkında beni bilgilendireceğine söz verdiğin sürece bundan kimseye bahsetmeyeceğim. Kız kardeşimi ve beni tehlikeye atabilecek her şey. Bize saldırmayı planlıyorsa, bilmem gerek. Gölgelerle bir şey yapıyorsa bana onu da söyle.”

"Evet. Sana her şeyi anlatacağım, yemin ederim," diye gürledi ve kara gözlerinde parıldayan tek şey, çocuğunu korumaya yönelik saf, ham kararlılığıydı. Ve bu tür bir bağlılığın bende uyandırdığı acı reddedilemezdi.

Avucumu onunkine vurdum ve aramızda bir büyü sesi yankılandı. "Ve konuşmayacağıma yemin ederim.

Bunun karşılığında herhangi birine.

"Bana Atlas numaranı ver, sana ne zaman istersem mesaj atayım," diye ısrar etti, girebilmem için kendi Atlas'ını bana uzattı. "Kaçırılmadan malikaneye geri dönmeliyim. ”

"Ben ve Darcy her geçen gün daha da güçleniyoruz," dedim yollarımızı ayırmaya hazırlanırken. "Bir gün Lionel için geleceğiz ve ona Solaria'daki en güçlü Fae'nin tam olarak kimler olduğunu göstereceğiz." Bu sözler üzerine gölgeler derimin altını şiddetle yaladı ve Catalina'nın gözleri bir an için umutla parladı.

"Darius'la olan seçimin sana aitti, değil mi?" üzgün bir sesle nefes aldı. "Lionel'in Kara Baskısı sende kök salmış olamaz, değil mi?"

"Benimdi," diye kabul ettim, sesimde pürüzlü bir ton vardı.

Hayal kırıklığıyla içini çekti ve cebinden bir kese yıldız tozu çıkarırken geri çekildi. "Keşke senin aşkını kazanmak için yeterince şey yapabilseydi, Roxanya."

Yıldız tozunu başının üzerine fırlattı ve ben cevap veremeden ortadan kayboldu.

Boğazımdaki kalın yumruya karşı yutkundum ve havalanmadan önce kanatlarımı açtım, gökyüzünde akademiye doğru bir yol çizerek, her şeyin gerçekten de hissettirdiği kadar derinden değişip değişmediğini merak ettim.

Marguerite Helebor:*@Darius Acrux'un o pis fahişeye neden hayır dediğini hayal etmek zor değil ama hayatına devam etmesine yardım etmekten büyük mutluluk duyacağım.*

Tyler Corbin:*Darius manşonu uzun zaman önce attı ama neden çaresizlik trenine binip nerede ineceğine bakmıyorsun? Çaresiz kıçına karşı bir uzaklaştırma emri çıkarması ne kadar sürer merak ediyorum. #ToryVegaishotterthanyou*
 # umutsuz fordragondick #heirdontcare #acı olmakkırışıklığa neden olur
#manticrabs olduğunu duydum

Marguerite Helebor:*Darius ve benim onun hissettiği tek gerçek aşkı paylaştığımızı herkes biliyor. #gelini için kenara çekildim #birkez onun varisibiz tekrar birlikte olacağız*

Tyler Corbin:*Kimi kandırıyorsun @Margurite Helebor? Pompalandın ve terk edildin ve senin de boktan biri olduğunu duydum #hititandquitit #ertesigünpişmanlıklar #ihopedariusgotansticheck*
 # toryvegaiswaaaaaayhotterthanyou #yousuckinthesack #iheardhefellasleepsırasında **Darius Acrux:***@*

Margurite Helebor, Solaria'daki son Fae olsaydın seni bir daha becermezdim ve yapmasaydım aletim düşerdi. Dostum hakkında saçma sapan konuşma. Bir kelime daha edersen seni mahvederim #trymebitch

Darius, Atlas'ını masasının üzerine sertçe vurup Cardinal Magic sınıfında alaycı bir tavırla, evet, evet diyecekmiş gibi görünen Marguerite'e bakarken şaşkınlıkla başımı kaldırdım, tamamen gözyaşlarına boğuldu. Darius, FaeBook gönderilerine kelimenin tam anlamıyla asla yorum yapmadı. Durmadan. Muhtemelen en iyisi koşmak ve bize su işlerini göstermek olurdu çünkü kıçını Ejderha usulü mangal yapmaktan bir saniye uzakta olduğuna bahse girmeye razıydım.

Darius ona dik dik bakmaya devam ederken, avuçlarının altından masanın üzerine buzlar yayılırken, Marguerite de bunu anlamış görünüyordu. Ayağa fırladı ve kapıya doğru fırladı ama sınıfın yarısına geldiğinde görünmez bir bariyere çarptı ve çatırdayarak yere düştü ve burnu kırılırken çığlık attı.

"Ignis'ten yirmi puan," dedi Orion, başını Atlas'ından kaldırmadan tembel tembel. "Sınıfımdan izinsiz ayrılmaya çalıştığın için. Ve kalkanımı fark edemediğin için bir on daha. Eğer benim katımda kan kaybederseniz on tane daha olur, Bayan Helebor."

Marguerite doğruldu, bir hıçkırıkla yüzünü iyileştirdi ve kollarının arasında ağlamaya devam ettiği sandalyesine geri koşmadan önce. Orion onun üzerine bir susturucu balonu fırlattı, böylece hiçbirimiz dinlemek zorunda kalmadık ve dudaklarımın kenarından bir sırıtış çıktı. O pislik canı istediğinde vahşi olabiliyordu ve bu hoşuma gitmişti. O vahşeti bana doğrultmadığını varsayarsak.

"Ee Darius, Tory onun hediyesini beğendi mi?" Caleb gelişigüzel sordu ve ben donup kaldım.

Her zamanki gibi konuşmalarımızı gizli tutmak için etrafımızda bir susturucu balonu vardı ama yine de bunu öğrencilerle dolu bir sınıfta ona sormak cesurca bir seçimdi. Darius cani olursa, tüm bu tanıkların yanında güvende olduğunu düşündüğünü tahmin etmiştim.

Demek istediğim, evet, bizim parkımıza park edildiğini gördüğümüzden beri, türünün tek örneği boya işçiliğine sahip sınırlı üretim süper motosikletin nasıl karşılandığını öğrenmek için hepimiz çaresizdik ama hiçbirimiz sormaya cesaret edemedik. soru. Görünüşe göre Cal'in bugün bir ölüm arzusu varmış. Ya da belki Darius'u Ejderha Ateşi ile kızartmaya çalışırsa Vampir hızıyla Darius'u geçebileceğini düşündü.

"Bu bir hediye değildi," diye homurdandı Darius. "Bir iddiaya girdik ve o kazandı. Ben sadece ödüyordum.

Ödeme yapmak, motorun üzerine elmaslarla işlenmiş İkizler takımyıldızı ile özel bir boya işi gerektirmedi, ama bunu işaret edeceksem siktir et. Güven fonu, bu güzellik için kesinlikle ciddi bir darbe aldı.

"Peki, kazandığını beğendi mi?" Cal bastırdı ve ben de onu masasının altından tekmeledim, duygularını okumaya çalışırken kaşlarını çattım ama bir kez olsun beni engellemişti. Yine de dudaklarının etrafında çarpık, küçük bir gülümseme oynuyordu, bu yüzden onun bir şeylerin peşinde olduğunu düşünmem gerekiyordu.

Darius içini çekti ve dünyanın ağırlığı o sesteydi. Beni incitti. Gerçekten. Sanki acısının ruhumu kestiğini hissedebiliyordum. O kadar mutsuzdu ki boğuluyor gibiydi ve onu tekrar yüzeye çıkarmak için yapabileceğim hiçbir şey düşünemedim.

"Ona bakmak için henüz gitmedi. Bunu yaptığında büyüsünü hissedebilmek için etrafına bir tespit büyüsü yaptım ama... Sanırım anahtarı suratıma geri sokmadığına sevinmeliyim.

Seth, elini uzun saçlarının arasından geçirerek hüzünle inledi. Orion bizi yüz illüzyonları üzerinde çalışmaya zorlamıştı ve ben de biraz dikkatimi ona verirken esas olarak arkadaşıma odaklanıyordum.

Eh, buna bayılacağını biliyorsun, dedi Caleb omuz silkerek. "Neden gidip görmesini istemiyorsun?

seninle?"

Derin bir sessizlik oldu ve bir an için Darius'un çıldırıp masasını yakacağından yarı yarıya emindim ama bunun yerine kaşlarını çatarak Caleb'e döndü ve sorusunu yanıtladı.

"Çünkü eğer birlikte yalnız kalırsak, yıldızlar gök gürültülü fırtınalara ve depremlere neden olur ve aramızdaki lanet olası gökten Griffin'lerin yağmasına neden olur ve bizi başka neyin ayıracağını kim bilir, pislik."

"Evet... bu tam olarak nasıl çalışıyor?" diye sordu Seth, bilinmeyen bir nedenle araya girmeye karar vererek. "Çünkü her gün onunla koşuyorsun ve bundan paçayı sıyırıyorsun."

“koşmuyorum*ile*o. Arkasından koştum ve nedense bana henüz defolup gitmemi söylemedi. Gerçekten etkileşime girmediğimiz sürece, etrafta sadece birkaç kişi varken ona birkaç metre yakınımda olabilirim gibi görünüyor. Sanırım yıldızlar onu özlediğimi düşünüyor ve kendime eziyet etmeme izin vermekle yetiniyor.”

"Yani boşluklar var mı?" diye sordum kendime engel olamayarak. Ayrıca, Tory Vega ile olan durumu hakkında bize ilk kez iki kelimeden fazla konuşuyordu ve ben bunu deli gibi merak ediyordum.

"Sanırım," diye yanıtladı Darius omuz silkerek.

"Sınıfta yaptığın gibi, onunla nasıl konuşabileceğin ve etraftaki diğer insanlarla nasıl dalga geçebileceğin gibi mi?" diye sordu Cal, bir şeyi anlamaya çalışır gibi parmağını dudaklarına vurarak.

"Evet. Orada bir kişi daha olduğu sürece ona yaklaşabilir, onunla konuşabilirim... ama ona dokunursam fırtınalar ve bok yeniden başlar." Darius işine dönerek konuşmayı bitirdi.

Yıldızların onun için neden bu kadar acımasız bir kader yazdığını merak ederek çenemi kaplayan anızı kaşıdım. İçinde çok fazla karanlık olabilirdi ama ona boktan bir baba ve zor bir hayat verilmişti. Bir Elysian Mate, özlediği her şeye - aşk, şefkat, bağlılık - cevap olabilirdi, ama ondan onu reddetmek, onu en başta hiç sunmamaktan çok daha kötüydü. Ve ikisinin de bu konuda bir seçeneği olduğunu biliyordum ama doğdukları andan itibaren olasılıklar onların aleyhineydi. Göksel Mirasçılar kraliyet ailesiyle evlenmedi. Hiç. Asla olmaz. Konseydeki yerlerini bir kardeşe kaptırmak istemiyorlarsa tabii. Ancak Darius, konumuna sahip çıkmak için çok çalışmıştı ve Xavier'in buna hiç niyeti yoktu. Ayrıca,

Caleb bana bir şeylerin peşinde olduğunu belirten bir bakış attı ve sırf benimle alay etmek için kurnaz bir dalın savunmasını geçmesine izin verdi.

Kapı hızla açıldı ve Orion araya girene homurdanırken başımı kaldırdım, kimin geldiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Müdür Nova, yüzünde kibar bir gülümseme ve arkasından bir kızla odaya girdi.

o. Herhangi bir kız değil. Mildred kahrolası Canopus. Darius'un ikinci kuzeni ve nişanlısı.

Bir erkek Dragon değiştiricinin tam boyutuyla inşa edilmişti, geniş, kaslı yapısı neredeyse benimkiyle rekabet ediyordu. Her yöne dikilmiş, tepesinde puantiyeli bir fiyonk bulunan, aslan yelesi gibi kıvırcık kahverengi saçları vardı. Alt çenesi üst çenesinden daha fazla çıkıntılı, bu da onu biraz bok gibi gösteriyordu ve üst dudağında, odanın arka tarafındaki konumumdan bile görebildiğim ince tüylerle kaplı bir kaplama vardı.

Darius ürkütücü bir şekilde hareketsiz kalırken, "Kahretsin," diye soludum.

Babasının onu hafta sonları Mildred'la vakit geçirmeye, akşam yemeklerine çıkmaya ve paparazzilerin onları yakalamasına göz yummaya zorladığını, bu tür şeyleri kasten yaptığını söylemişti ama onun da buraya geleceğinden haberi olmadığı belliydi. .

Mildred'ın gözleri, sanki neye odaklanacağına bir türlü karar veremiyormuş gibi garip bir gezinme hareketi yaptı, ancak o anda Darius'u fark ettiği anda kolayca pozisyonlarını korumayı başardılar.

"Snookums!" Nova sınıfımıza yeni bir öğrencinin katıldığını açıklamaya başladığında ağladı. “Siktir et şunu.

Sanki hayatım yeterince berbat değilmiş gibi, onu göndererek sırtımdaki kahrolası hançeri çevirmek zorunda kaldı.*Burada*?” Darius homurdandı ve ondan yayılan öfke kan pompalamamı ısıtmaya yetti.

Adamın ayağa fırlayıp onu kucaklayacağını düşünür gibi kollarını iki yana açarak odanın içinde koşturdu. Tepkisini filme alan birkaç pislik daha şimdiden vardı ve eğer ona coşkulu bir selamlamadan daha azını verirse, o zaman Lionel'ın tüm bu olasılıklara meydan okuyan büyük aşk hikayesi olarak onları resmetme planı boka saracaktı. Ve bu sadece Darius'a zarar verebilirdi.

Ben ona yardım etmek için herhangi bir şey düşünemeden, Mildred aniden ayağı takıldı ve yere düştü. Yere sert bir şekilde vururken ayağının etrafına dolanmış yeşil bir asma gördüm, çenesi döşeme tahtalarına çarptı, böylece alttan kesilmiş çenesi kıllı üst dudağını dilimledi. Az önce olanlardan şok olmuş gibi nefesi kesilirken gülümsemesini elinin altına saklamadan önce yarattığı toprak büyüsünü yok etmek için parmaklarını şıklatırken Seth'in duyularıma karşı kendini beğenmiş bir tatmin duygusu dalgalandı.

"Canopus!" Orion ayağa kalkarken havladı. "Masanız sınıfın ön tarafında, size göz kulak olabilirim ve buradaki diğer öğrencilere ayak uydurup uyduramadığınızı görebilirim. Nişanlını istediğin zaman karşılayabilirsin!”

Mildred itiraz etmeye başladı ama parmaklarını salladı, onu şiddetli bir rüzgarla kaldırdı ve sınıfın önündeki boş sıranın üzerine attı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Darius, bakışları sınıfın önündeki Seth ve Orion arasında gidip gelirken. "Bayan Canopus'un irtibat görevlisi olabileceğini düşünmüştüm, Lance?" Nova taşınırken ona sordu

Mildred'in az önce odaya girdiğini tamamen görmezden gelerek masasına doğru.

Öğrencilerin geri kalanı heyecanla fısıldamaya başlıyor, gözleri Darius ve Mildred arasında gidip geliyordu. Atlasım, yarısından fazlası yeni öğrencimizin haberlerini FaeBook'a yüklediğinde bildirimlerle ping yapmaya başladı ve Tory Vega'nın sınıfta bir yerlerde oturup bunu okuyup geri çevirdiği adam kadar boktan hissedip hissetmediğini merak ettim.

Bir an gerçekten öyle olmasını umdum. İkisine lanet ettiği bokun bedeli olarak kalbi buruş buruş ve gözleri yanan yaşlarla orada olmasını umdum. Ama sonra ne zaman bir koku alsam onun duygularının Darius'unkine nasıl yansıdığını hatırladım ve ona karşı eskisi gibi düşmanlığımı besleyemediğimi fark ettim. Bu konuda da canı yanıyordu. Ve her şey ne kadar berbat olsa da, diğer seçimi yapmasını ne kadar çok istesem de, neden hayır dediğini anlayabiliyordum. Özellikle de burada büyümediği için. Kader kavramı, Elysian Mates ve lanetler onun için o kadar yeniydi ki, reddetmesiyle onları neye mahkum ettiğini tam olarak kavradığından bile şüpheliydim. Ama şimdi açıkça bedelini ödüyordu.

Sınıfın geri kalanında sessizce çalıştık ve zil çalmadan beş dakika önce Orion, Darius'tan Su Elementi Lagünü'ndeki Profesör Washer'a bir mesaj iletmesini istedi. Mildred'den kaçmasına izin vermek için tasarlanmış saçma sapan bir görev olduğu açıktı, çünkü ders bitmeden buraya geri dönme şansı yoktu, ama öğle yemeğinden sonra bir sonraki dersimiz varken kaçış pek olmayacaktı.

Darius tek kelime etmeden ayrıldı ve grup sohbetinde öğle yemeğinde uçmaya gideceğini ve bizi daha sonra göreceğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Tarot'a yemesi için birkaç yedek almayı kafama not ettim ve herkes dağılmaya başlayınca eşyalarımı toplamaya başladım.

Orion, "Altair, Rigel ve Capella, beklemenizin bir sakıncası yoksa, birkaç kelimeye ihtiyacım var," diye seslendi. "Ve Canopus, sen de ayrılmadan önce Ev tahsisini halletmemiz gerekiyor."

Mildred, Orion'un masasına doğru yürürken geniş göğsünü şişirdi ve ben de ona yaklaşırken onun komik kılığına bakmaktan kendimi alamadım. Darius birkaç hafta önce bize, onun kas yapmasına yardımcı olmak için kendisine performans arttırıcı Faeroid enjekte ettiğinden oldukça emin olduğunu söylemişti. Erkek Ejderhalardan daha küçük olmaktan hoşlanmıyordu ve kas (ve beraberindeki vücut kılları) üzerinde yığılmanın varlığını daha otoriter hale getirdiğine inanıyordu, bu da onun görüşüne göre bir Varisin müstakbel eşi olarak rolüne uyuyordu.

Yıllardır, üçümüz Darius'a bu garip kızla olan nişanı hakkında alay ediyorduk, her şey asla gerçekleşmeyecek berbat bir şaka gibi görünüyordu. Ama şimdi Lionel onları gittikçe daha fazla bir araya getirmeye çalıştığına, düğün tarihlerini öne çıkardığına ve basına onlar hakkında makaleler yazdırıp durduğuna göre, artık tam olarak komik değildi.

"Anladığım kadarıyla sizde Ateş ve Toprak büyüsü var," dedi Orion, Mildred gelip masasının önünde dururken üçümüz geri çekildik.

"Evet," diye yanıtladı, omurgasını gururla doğrulttu.

"O halde Terra Evi'ni seçmeniz için ısrar etmem gerekecek. Siz bizim gözetimimiz altındayken öğrencilerin seks yapmasına izin vermiyoruz ve sizin Bay Acrux ile bir ilişkiniz olduğunu bildiğimden, baştan çıkarma konumuna getirilmenize kesinlikle izin veremem.

Bu açıklama üzerine dilimi ısırdım. Evet, öğrenci rehberinde bir yerde seks yasağı olduğundan oldukça emindim ama bu okuldaki öğrenciler her fırsatta ormandaki her dolapta, köşede ve açıklıkta tavşan gibi sevişiyorlardı ve o bunu biliyordu. Öğretmenler bu kuralı hiçbir zaman uygulamadılar ve bizim buna uymadığımızı açıkça biliyorlardı, cezalar yerine cinsel eğitim dersleri veriyorlardı. Ama Mildred yeni olduğu için Terra Evi'ne gelene ve geri dönemeyene kadar bunu anlamayacaktı. Çarpık bir tür dehaydı.

"Ama Lionel Amca bana snookum'larımın hemen bitişiğinde bir oda ayarlayacağını söyledi ve-"

"Kesinlikle hayır. Uygun olmaz. Planlanmamış bir hamileliği ona nasıl açıklayabilirim? Hayır. Bu akşam derslerden sonra Terra Evi'ne gideceksin ve Bay Altair sana bir oda ayarlayacak."

Cal orta parmağıyla onu selamlarken Mildred somurttu ve Cal hayal kırıklığı içinde odadan çıktı.

"Artık senden biraz daha az nefret ediyorum," diye mırıldandı Seth, Orion'a sırıtırken ve pislik de sırıtarak karşılık verdi.

"Bence bu özel durumda, Darius'u Mildred'den ve Lionel ona atmaya karar verdiği her ne halttan korumak için dördümüzün birlikte çalışması iyi bir fikir. Katılmıyor musun?" Orion sordu.

"Kesinlikle evet," diye homurdandım.

"İyi. Ve bu notta, Darius ve Tory'nin üzerlerine koydukları bu laneti bozmanın bir yolunu araştırmaya çalıştığımı size söyleyebileceğimi düşündüm. Bunda bir şans daha elde etmeleri için cehennemde bir yol varsa, o zaman onu bulacağım.

Çaresizce, "Ama herkes senin başka bir iğne yapmadığını biliyor," dedim. "Bu kadar. Sonsuza dek ayrı kalmaya mahkumlar, hasret ve özlem içindeler ve bir başkasını asla sevmiyorlar ve-"

Orion, "Star Crossed olan o kadar az insan vakası oldu ki, boyun eğmeyi ve buna bu kadar kolay inanmayı reddediyorum," diye homurdandı Orion. "Öyleyse üçünüz bana yardım edecek misiniz?"

"Ama nasıl?" diye sordum, bunu yapmayı her şeyden çok isteyerek ve aynı zamanda sonsuzca çaresiz hissederken.

Araştırmayı ben halledebilirim, dedi. "Ama üçünüzden yapmanızı istediğim şey, Tory'yi kazanmasına yardım etmeniz. Çünkü yıldızların fikrini değiştirmesini sağlamanın bir yolunu bulmamın ve eğer onu hâlâ istemiyorsa onlara bir şans daha vermemin bir anlamı yok.

"Onu istiyor," diye homurdandım. "Aralarındaki sıcaklığı bir mil öteden hissedebiliyorum."

"Onu becermek istiyor olabilir ama onu sevmek istemiyor," dedi Seth kasvetli bir sesle. "Ve sorun da bu, değil mi?"

"Onu ona nasıl sevdireceğiz?" Diye sordum. "Bırakın fikirlerimize değer vermeyi, bizi sevmiyor bile."

"Ve ikisi, kahrolası yer ve gökyüzü onları tekrar ayırmaya çalışmadan birbirlerine yaklaşamıyor bile," diye ekledi Caleb.

"Pekala, çözmenizi istediğim sorunlar bunlar," diye çıkıştı Orion. "Yoksa bunun için ellerini kirletecek kadar umursamıyor musun?"

"Umursuyoruz," diye homurdandım, onun kaderini değiştirebileceğimiz düşüncesiyle kalbim küt küt atıyordu. "İyi. Çünkü siz yaşayan en güçlü Fae'lerden üçüsünüz. Ve inanıyorum ki, hepimiz buna yüreklerimizi verirsek, o zaman bunu başarabiliriz." Orion, teklif için elini uzatarak üçümüzün arasında baktı.

"Buna yemin etmemizi mi istiyorsun?" Seth eğlenerek sordu.

"Evet yaparım. Hepimizin yapacağımıza yemin etmesini istiyorum*her şey*Kardeşimizin iyiliği için zorlukların üstesinden gelmek bizim gücümüzde. Yani ne diyorsun?" Orion sordu.

"Cehennem evet," diye onayladı Cal, avucunu Orion'un yumruğuna vurarak, ben de sırıtarak avucumun üstünden sıktım.

Seth ve Orion, elini üstüne koymadan önce birbirlerine baktılar ve hepimiz aynı anda buna yemin ettik.

Sihir iki arasında çaldı ve geri adım atmadan önce sırıttık. Yıldızlar bize karşı kümelenmişken en iyi başarı şansına sahip olmayabilirdik, ama bunu yapıyor olmak oldukça iyi hissettirdi. *bir şey.*

Orion, Vampir hızıyla odadan fırladı ve üçümüz de peşinden gittik. Yürümeye başlarken Cal yavaşça, "Bir fikrim var, ama çılgınca olabilir," dedi. "Bu da ne?" diye sordu.

"Yıldızların onları ayırmaya zorlama biçiminde delikler var. Onları göründüğü kadar mükemmel bir şekilde izlediklerine ikna olmadım. Ama daha çok incelemem gerekiyor. Belki de bir şeylerin peşinde olup olmadığımı bilmem için Gabriel'den geleceğe dair bir içgörü isteyeceğim.

"Tamam aşkım. Ama onları birbirine yaklaştırmak ancak onun tanıdığı en kötü insan olduğunu düşünmemesi durumunda yardımcı olacaktır," dedi Seth düşünceli bir şekilde. "Bence büyük bir jesti planlamak için yardıma ihtiyacı var."

Orada başarılı olup olmayacağını merak ederek buna güldüm. Demek istediğim, bisiklet oldukça büyük bir jestti ama Seth'in aklında biraz daha halka açık bir şey olduğunu tahmin ediyordum ve Darius'un bunu yapmasını beklemiyordum. Özellikle de babası onun her hareketini izliyor ve Xavier'in güvenliğini fidye için elinde tutuyorken.

"Şey, ona Darius'un üstün niteliklerini söylemeye başlarsam Tory Vega'nın beni dinleyeceğini sanmıyorum," dedim yavaşça. "Ama bir Cerberus'u tanıyorum, onu dinleyecek kadar umursayabilir."

Cal, "Tekrar pantolonunun içine girebilmek için Grus'u kullanmak istiyorsun," diye alay etti ve aslında bu konuda hiç de haksız değildi. Ama aynı zamanda sağlam bir plandı. Tory'nin arkadaşıydı. Varis karşıtıydı. Eğer alabilirsem*o*Darius'a o zaman Tory'nin parkta yürüyüşe çıkacağına ikna olmuştu.

"Hayır, sağlam bir plan. Ama bunun bir parçası olarak tekrar yatağımda Grus'la karşılaşırsam, kesinlikle şikayet etmeyeceğim."

Jüpiter Salonu'nun ötesinde güneşe çıktığımızda diğerleri güldüler ve bu planı gerçekleştirme düşüncesiyle göğsümde bir hafiflik hissettim. Elbette, işe yaraması muhtemelen milyonda birdi. Ama denemek zorundaydık. Düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapmadan Darius'un hayatının geri kalanında acı çekmesini izleyemezdim. Yani şimdi ihtiyacım olan tek şey Geraldine'i yalnız bırakmaktı.

* * *

Venüs Kütüphanesi'nin üst katlarından birinde tek başıma oturdum, bir gözüm Grus'ta, Vegas'ta ve onların küçük Ass timi arkadaşlarından bazılarındayken gelişmiş yıldız haritası ödevim üzerinde çalışıyordum.

Ders çalışırken kütüphanenin alt katındaki grup masalarından birinin etrafında oturuyorlardı. Hiçbiri beni burada fark etmedi. Küçük rutinlerini çözmüş ve yemekten hemen sonra buraya yerleşmiş, kendimi neredeyse görünmez kılmak için gizleme ve dikkat dağıtma büyüleri kullanmıştım. Burada çalışan başka bir öğrencinin daha olduğunu belli belirsiz anlayacaklardı, ama bundan daha yakından bakmaları için bir nedenleri olmadığından, hiçbirinin benim olduğumu anlayamayacağından oldukça emindim. Ayrıca, bu gece dikkatimi dağıtmak için arkadaşlarıma, takipçilerime veya özenti hayranlara ihtiyacım yoktu - çünkü bir görevdeydim.

Arkadaşlarının geri kalanı, vedalaşarak ve hava öpücükleri göndererek yavaşça odadan çıktı. Şapkalı çocuk oyalandı, Vegas'a öylece baktı ki, gitmeden önce onlardan birine aşık olup olmadığını merak ettim ve sonunda karanlık kütüphanede sadece üç kişi ve ben kaldık.

Orada kaldılar, farklı görevler ve görevler arasında ilerlediler, alçak sesle konuştular ve zaman zaman güldüler.

Tory'ye çok fazla bakmamaya çalıştım. Onda tüylerimi diken diken eden bir karanlık vardı. Tarikat hediyelerimi tenime bastıran ve beni onun sihriyle beslenmeye iten derin bir hüzün. Onun kadar güçlü bir Fae'yi duygusal kargaşa içinde görmek, ilkel bir ihtiyaçtı.

My Order, sınıflandırmaya göre asalak Order olarak adlandırılıyordu ve siyah beyaz terimlerle bunun doğru olduğunu tahmin ettim, ancak Sirenler diğerlerinden duygu ve sihir emmek için yapılmış sülükler değildi. Orada

huzur ve sükunet sağlamak, hediyelerimizle başkalarını yatıştırmak ve çok fazla geldiklerinde duygularının yüküyle onlara yardım etmek içimizde doğuştan gelen bir ihtiyaçtı. Başkalarının acı çekmesinden zevk almakla hiçbir ilgisi olmayan acı ve üzüntüyle beslenmeyi sevmemin bir nedeni vardı ve her şey onlara yardım etmek için içimdeki o içgüdüsel ihtiyaçla ilgiliydi. Ve şu anda Tory Vega'nın bu tür bir yardıma ihtiyacı vardı. Bana izin verseydi, o gönül yarasını dindirebilir ve onu en azından bir gece rahat uyumasına izin verecek bir sükunet duygusuyla doldurabilirdim. Ama ben teklif etmeden kabul etmeyeceğini biliyordum. Darius bile ona bu şekilde yardım etmeme izin vermezdi. Böyle hissetmeyi hak ettiğinden o kadar emindi ki, bunun yükünü hafifletmeme izin vermedi, her kalp burkanı hissetmekte ısrar etti.

Sonunda, Vegas bir gece aradı ve Grus'u geride bırakarak, kullandığı bir kitabı iade etmek için rafların arasında gezinirken geride bıraktı.

Sandalyemden kaydım, önümdeki ferforje korkuluğa tutunarak üstüne atlayıp üzerinden atladım. İnişimi yavaşlatmak için hava büyüsü kullandım ve Grus'un girdiği sıraya girmeden önce etrafımı saran gizleme büyüsünü kaldırdım.

Ben odanın en arka köşesinde ona yaklaşırken, kalçalarını kafasının içinde sallayarak ve bakışlarımı uzun bir süre kıçına çekerken, alçak sesle şarkı söylüyordu. Burası karanlıktı, kütüphanenin ana bölümündeki lambaların ışığı, bunun gibi sessiz köşeleri zar zor aydınlatıyordu.

Kitabı tekrar yüksek bir rafa kaydırıp omzumu rafa dayadığında ve eteğinin yukarı çıkıp üniformasıyla eşleştirdiği yüksek dizlikli çoraplarının üst kısımlarını ortaya çıkarmasını izlerken ona yaklaştım.

"Benim için bilerek mi şov yapıyorsun yoksa denemeden bu kadar seksi misin?" diye sordum kaba bir sesle.

"Zıplayan muzlar, seni kaygan yılan balığı!" Geraldine bana bakmak için döndüğünde şaşkınlıkla ağladı.

Şok, korku, heyecan, şehvet –Zihinsel duvarlarını sımsıkı kapattı ama ben onu anlamıştım ve bu benim için fazlasıyla cesaret vericiydi.

"Üzgünüm Gerry, seni korkutmak istemedim." Gözlerim onu içine çekerken ona tembel bir gülümseme verdim ve o da bana baktı. Kravatımı ve ceketimi çalışma masamda bırakmıştım ve birkaç düğmeyi çözerek göğsümün bir kısmını açıkta bırakmıştım ve bakışları uzun bir süre orada oyalandığında adeta homurdandım.

“Özür usulüne uygun olarak not edildi ve kabul edildi. İyi geceler." Beni geçmek için bir hamle yaptı ve ben de onun yoluna geçtim.

"Konuşmamız lazım" dedim.

"Korkarım, halletmem gereken işler var, hileli bir ton balığı gerektirmiyor-"

“Bir an durup beni dinlemeni sağlayacaksa, gün boyunca horoz yüzüğü olarak tereyağlı bir simit takacağım. Senden yardım istiyorum Gerry ve bunu hafife almıyorum, diye homurdandım onun sözünü keserek.

Geraldine bir tuzak sezmiş gibi dudaklarını büzdü ve ben de hayal kırıklığıyla inlememek için kendimi zorlamak zorunda kaldım.

"Sana söyledim, ikinci bir tur için balıkları döndürmeye hiç niyetim yok ve-"

Tory ve Darius hakkında. Ama beni her gördüğünde aklının doğrudan aletime gittiğini bilmek güzel."

Dramatik bir şekilde içini çekti. "Söyleyecek yararlı bir şeyin varsa leydimin sözlerini söyle. Bu gece parlak yıldızlarla bir randevum var ve gece yarısına kadar gözlemevine gitmeliyim.

"Tamam, konuya geleceğim. Ben ve diğer Mirasçılar artı Orion, kaderin elini yeniden düşünmeye zorlamak için yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını görmeye karar verdik."

"Göklere meydan okumak mı istiyorsun?" nefes aldı. "Ama nasıl? Bunun gibi bir kadere karar verdikten sonra-”

"Orion gerçek yıldız bağı boku üzerinde çalışıyor. Ben ve çocuklar, olaya daha kişisel bir bakış açısıyla bakıyoruz. Yani, ikisinin sorunlarını bir şekilde aşmalarına yardım etmeyi amaçlıyoruz. Ama Tory Vega'yı palyaço kıyafeti giyerek bir country ve western grubu kurmaya ikna etme şansım, onun beni bu konuda dinlemesini sağlama şansım kadar. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var.”

"Yani... gerçek ve dürüst aşkın peşinden koşmaktan başka bir neden olmaksızın, düzeltilemeyecek olanı düzeltmeyi ve yıldızlara meydan okumayı mı istiyorsun?" Bana tam olarak tarif edemediğim bir şekilde bakarken gözleri genişleyerek nefes aldı. Sanki bende daha önce orada olduğunu düşünmediği bir şey görüyordu ve koyu mavi gözlerinin parlaması hoşuma gitmişti.

"Şey... evet, sanırım öyle." Omuz silktim, parmaklarımı pantolonumun ceplerine soktum, dudakları aralandı, bakışları üzerimde gezindi.

Bana o şekilde bakmasıyla kendimi tuhaf bir şekilde açığa çıkmış hissettim ve rahatsız bir şekilde boğazımı temizledim. "Yani bir ateşkes mi öneriyorsun? Sen ve ben gerçek aşkın peşinde bir araya mı geliyoruz? Doğru ve adil olan şey için göklere karşı savaşmak mı?” diye nefes aldı, sanki arkadaşıma göz kulak olmak yerine, her şeyi Kral Arthur'un şövalyelerinden biri için bir görev gibi gösteriyordu.

"Evet. Ne dersin, Darius'un o kadar da kötü olmadığına, ikinci bir şansı hak edebileceğine onu ikna etmeme yardım eder misin, böylece Orion yıldızları yaratmanın bir yolunu bulabilirse--

Geraldine aniden öne çıktı ve ağzı benimkilere değmeden bir an önce yüzümü avuçlarının arasına aldı.

Beni kitap rafına yaslayıp belinden kavrayarak geri ittiğinde hasretle inledim ve

öpücüğünün derinliklerine düşerken onu bana doğru sürüklüyordu.

Dudaklarını dilim için ayırdı ve ben bizi döndürüp sırtını rafa yaslarken açlıkla inledi ve sonunda ondan beklediğim şeye teslim oldu.

Bu kızla ilgili ne olduğunu, sunduğu meydan okuma mı yoksa birinin bizi öğrenmesi durumunda bunun nasıl bir skandala yol açacağını bildiğim gerçeği mi bilmiyordum ama kendimi onu istemekten alıkoyamadım. Sanki o Ay tutulması gecesi onda inkar edemeyeceğim bir şeye gözlerimi açmıştı. Ve buna o kadar çaresizce ihtiyacım vardı ki sonuçları umurumda değildi.

Göğsümün derisini keşfederken elleri aşağı indi ve gömleğimin düğmelerinden daha fazlasını çıkardı. Kendi ellerim daha aşağı kaydı, eteğinin kenarını bulup yukarı çekmeden önce kıçının mükemmel kıvrımını kavradı.

Parmaklarımı daha yukarı kaydırdım, külotunun kenarını bulduğumda ve onları kavradığımda ihtiyaçla inledim.

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve parmaklarını mohawk'ımdan geçirmek için uzandı, ben külotunu aşağı kaydırırken gözleri arzuyla kısılmıştı.

Tereddüt etmeden dışarı çıktı, ben eteğini bir arzuyla yukarı iterken kalçalarını benim için ayırdı. Bu sefer, aklını o kadar çok dağıtacaktım ki, aramızdaki bu hararet bir daha inkâr etmeyi aklından bile geçiremeyecekti. Onu paramparça edecek, yok edecek, zevk içinde yeniden inşa edecek ve işim bitene kadar daha çok ve daha çok şey için yalvarmasını sağlayacaktım.

"Bana tecavüz et, seni şeytani çörek," diye emretti ve yemin ederim o saçma sapan cümleyi söylerken aletim daha da sertleşti.

Saçlarımı daha sıkı kavradı ve yerine getirmeye fazlasıyla istekli olduğum net bir komutla başımı bacaklarının arasına itti.

Onu tattığımda inledim, o cesaretlendirmek için yüksek sesle inlerken dilim iştahla ona yaslıyordu.

"Ah kahrolası bagetler, beni dut çalılığına götürün," diye inledi ve bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hoşuma gitmişti.

Onu öptüm ve yaladım, başımı kalçalarının arasına sokmaya devam ederken onu açlıkla yuttum, tırnakları beni homurdanacak şekilde kafa derime saplıyordu.

Kendi özel, gülünç tarzında nefes nefese, yalvarıyor, küfrediyordu ve ben o kadar sevişiyordum ki, lanet olası aklımı kaybediyormuşum gibi hissettim. Tadı o kadar güzeldi ki doyabileceğimi hiç düşünmemiştim ama dilim klitorisinde defalarca dönüp dururken benim için uçuruma düşmek üzere olduğunu anlayabiliyordum.

"Piknikte salatalık turşusu, yazın esintisinde uçuşan bir karahindiba kadar iyi hissettiriyor ve*ah!*" Geraldine o kadar yüksek sesle haykırdı ki, kütüphanede başka biri daha olsaydı eminim

ona az önce ne olduğu hakkında kesinlikle hiçbir sorum yok.

"Kahretsin Gerry, sen başka bir şeysin," diye homurdandım nefes nefese kitap raflarına dayanmış ona bakarken.

"Ayağa kalk, etli kalamar," diye emretti nefessiz bir şekilde ve gerçekten aletimin neden bu sözler üzerine patlayacakmış gibi hissettiğini anlamadım ama oldu. Görünüşe göre bu kızın söylediği tüm çılgınca şeyler için bir fetişim vardı ve içimden bir parçam bundan hoşlanmıyordu.

Dudaklarını tekrar yakaladım ve bana karşı erirken özlemle içini çekti. Yeteneklerimle şehvetinin alevlerini daha da körüklemeye çalıştım ama zihinsel duvarları her zamanki gibi aşılmaz kaldı ve aslında bundan hoşlandığımı fark ettim. Benim olduğum kişi onu tahrik etmemişti, Solaria'daki en güçlü Sirenlerden birinin vücuduna sokabileceği zevki hissetmek istemiyordu. Varis olarak konumum için beni yakalamaya çalışmak bile istemedi. Hayır, bana verdiği ve aldığı her şey benden ve ondan başka bir şey değildi. Ve bu duyguda sonsuza dek boğulmak istememe neden olan derin bir saflık vardı.

Elleri kemerime gitti ve o kemeri çözerken inledim, parmaklarını boxerımın altına daldırıp sikimi okşamadan önce eşofmanımı gevşetti.

"Sen koca bir levreksin, değil mi Maxy?" Açlıkla mırladı, beni o kadar iyi hissettiren bir şekilde okşadı ki cevap bile veremedim.

Ben daha ne olduğunu anlamadan beni geri itti ve dizlerinin üzerine çöktü. "Kahretsin Gerry, seni o kadar çok istiyorum ki yapamam-"

Aletimi dudaklarının arasına kaydırdı ve beni lanetleyen bir özlem iniltisiyle gırtlağının arkasına kadar çekti.

O kadar iyi hissettirdi ki, buna söyleyecek sözüm bile yoktu. Geri çekilirken dili beni okşadı ve etrafımda döndü ve aniden beni tekrar tamamen içine aldı. Ve yeniden.

Beni yerken tırnakları kıçıma saplandı ve penisim dudaklarının arasında kalınlaşırken inledim, beni tamamen insafına tuttuğu için serbest kalma ihtiyacıyla hayalarım ağrıyordu. Gelmeme saniyeler kalmıştı ve ne kadar kendimi tutmak istesem de yapamadım, tamamen onun büyüsüne kapılmıştım ve beni unutulmaya doğru iterken sadece inleyebiliyordum.

Sıralara doğru hafif bir çınlama başladı ve kadın aniden geri çekildi. "Ah, bir yaz sabahı Venüs'ün ışığı adına geç kaldım!"

"Ne?" O öne eğilip aletimin başına bir öpücük kondururken, düşüncelerim birbirine karışırken ona baktım.

"Sana veda etmeliyim, Maxy," dedi ayağa fırlayarak ve yerden külotunu kaparak. "Ama leydimin gerçek aşkı için seninle yıldızlara karşı çalışmayı dört gözle bekliyorum."

"Cidden beni burada yine sikim dışarıda bırakacak mısın?" Ben talep ettim, ama o zaten

kaçmak

Yüksek sesle inledim, o ortadan kaybolurken öfkeme baktım ve yıldızlara ne halt ettiğimi merak ettim. Çünkü muhakkak benimle de alay ediyorlardı.

BENburnum büyük bir ciltte Dünya Gözlemevi'nin dışında durdu. Orion bana ve Tory'ye Anka Kuşları hakkında bulduğu her kitabı öğretmişti ve biz de koleksiyonda yol alıyor, başka hangi armağanlara sahip olabileceğimize dair ipuçları aramaya çalışıyorduk. Şimdiye kadar yeni bir şey keşfetmemiştik ama sayfayı çevirdiğimde Phoenix yangını ve farklı malzemeler üzerindeki etkileriyle ilgili koca bir bölüm vardı.

"Hey şuna bak." Tory'yi göstermek için kitabı çevirdim ve o da gözlerini Atlas'tan kaldırıp ona baktı.

"Harika, her şeyi eritebiliriz," dedi sırıtarak ve ben de gülerek kitabı geri çevirdim. “Sadece boku eritmekle kalmayıp, gücümüzü de şeylere aşılayabiliriz. Bakmak."

Yanımda durmak için hareket etti ve ben yüksek sesle bir pasaj okurken Diego ve Sofia da birbirine yaklaşarak sayfaya baktılar.

"Kestrian Düklerinin Kavga Kadehi ve Kutup Arması gibi bazı kadim nesneler, içlerindeki Phoenix ateşinin kalıcı gücünü keşfetmek için test edildi. Üç bin yıldan daha eski olduğu düşünülen kadeh, suyla doldurulduğunda hala Phoenix alevleriyle titriyor ve Polar Crest'in sahibini zihinsel istiladan koruduğu düşünülüyor. Bu öğeler ayrıca var oldukları tüm yıllarda çok az aşınma gösterdi veya hiç giymedi. Kapsamlı testlerden sonra, yok edilemez olduğu düşünülüyor.”

"Ooh," diye kıkırdadı Sofia. "Büyü nasıl çalışır?"

"Söylemiyor." diye somurtarak sayfayı çevirdim.

"Bekle, bu da ne?" Tory, önceki sahibi tarafından yazılmış olması gereken küçük bir nota dokunarak sayfayı geri itti. Gözlerimi kısarak karalanan el yazısını okumaya çalışmak için sayfayı yaklaştırdım.

“Yıldız tozuyla ısıtın. sızmak dövmek Harika," diye fısıldadım ve heyecanla yukarı baktım.

"Talimatlar," dedi Diego hayranlıkla.

Tory, "Bunu her kim yazdıysa, yılın talimatları ödüllerini kazanmıyor," dedi. "Yok edilemez bir bardağa kimin ihtiyacı var zaten?"

İyi bir nokta, dedi Diego. "Yok edilemez ayakkabılar kullanabilirim ama bunlardan herhangi birini yapmak istersen?" Tabanları sarkan siyah ayakkabılarını işaret etti.

"Yıldızların hakkı için, Diego," Sofia güldü ve üzerlerine bir sabitleme büyüsü yapmak için diz çökerek yeni gibi oldular. "Neden yenilerini almıyorsun?"

"Teşekkürler." Ayağa kalkarken gülümsüyordu. “Ailem um... pekala sanırım bu ay hesabıma para göndermeyi unutmuş olabilirler. Ve sonuncusu..."

Tyler aniden Sofia'ya arkadan saldırdı ve kolunu onun omuzlarına dolarken yanağına baştan savma bir öpücük kondurdu. Az önce seni eski sevgilin Sofia'yı emerken mi gördüm?

Sofia karnına dirsek attı ve dişlerinin arasından hırıldadı. "Ayakkabılarını tamir ettim aptal."

“Güzel, ama eğer*at sürmek*Diego civarında, belki üçümüz bir ara biraz eğlenebiliriz? Tyler teklif etti ve dudaklarım birden açıldı ki bu, Diego'nun çenesinin ne kadar düştüğünün yanında hiçbir şeydi.

"Götlük yapma, Tyler." Sofia gözlerini devirdi. “Bunu tekrar yapacaksak, eski sevgilimi bunun dışında tutmaya çalışalım. Alınma Diego.”

"Hiçbiri alınmadı," dedi Diego, bakışlarını ikisinden kaçırırken yanakları pancar rengine dönerek.

"Beklemek.*Tekrar*?” Tory, Sofia'yı yüzünde bir sırıtışla sorguladı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

Tyler dilini yanağına sokarken Sofia kıkırdadı ve elini salladı.

"Bu bir Pegasus olayı," diye masumca açıkladı Sofia.

"Hala sürümüzdeki lider aygır üzerinde çalışıyoruz," dedi Tyler, sanki bu her şeyi daha netleştirmiş gibi. Kazandığımda, Sofia tamamen benim olmak isteyecek. Ama bu arada..." Omuz silkti. "Aygırlar yapmaları gerekeni yapmalılar."

"Tam olarak hangisi?" Tory, kaçmalarına izin vermeyerek kollarını kavuşturdu. Tyler'ı tekrar şakacı bir şekilde iterken Sofia'nın yanakları Diego'nun yanakları ile aynı yolu izlemeye başladı. "Utanma, bu bizim

Yoldaşlığımızın adeti," diye dalga geçti Tyler, cildi parıldamaya başladı. "Seni etkilemek için çalışmaktan oldukça zevk alıyorum. Anlat onlara."

"Pekala..." Sofia bir tutam sarı saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Oluşturduğumuz sürüde en hızlı ben uçabilirim ve boynuzum Liselle'inkinden bile çok daha büyük ve daha parlak ve görünüşe göre bu benim ekstra doğurgan olduğum anlamına geliyor, yani... adamlar şu anda benim dikkatimi çekmek için yarışıyorlar. ”

"Ben de Brutus ve kahrolası Davros ile aynı seviyedeyim," dedi Tyler omuz silkerek.

“Ama siz bir çiftsiniz? Bu seni rahatsız etmiyor mu?” Ona sordum.

Hayır, dedi Tyler. "Onların kıçlarını tekmelemeyi ve Dom olmayı planlıyorum."

Dom mu? kaşlarımı çattım.

"Başroldeki erkek," dedi gururla, sonra burnunu Sofia'ya çevirdi. "Ne düşünüyorsun bebeğim, bir gün sürüye hükmedecek miyim?"

"Hm, sanırım şu anda kendi başıma o kadar iyi bir iş çıkarıyorum ki sürümüzün bir Dom'a ihtiyacı olmayabilir," diye alay etti. "Yine de iyi bir yardımcı olabilirsin."

Sanki tam orada durmuyormuşuz gibi kulağına, "Senin Suban olmayı seviyorum," diye fısıldadı.

Tory, "Sofia, benim seni sandığımdan yüzde seksen daha sapıksın," diye güldü. Tekrar kıkırdadı, onu kovmak için elini salladı ama artık kimseyi kandırmıyordu.

"Doğrayın doğrayın - sınıfa girin, hadi!" Profesör Zenith içeri girerken seslendi ve arkasından binaya girmeye başladık.

Büyük asansörle en üst kattaki gözlemevine çıktık ve üzerimizdeki ışıltılı yıldız haritasına baktım. Her zamanki rutinimizde odanın arka tarafındaki koltukları tuttuk. Zenith her zaman bizi oditoryumun önüne yerleştirilmiş tuhaf kıçlı koltuklara sadece bizim için oturtmaya çalışırdı ama Tory Star Crossed olduğu için konuyu zorlamadı. Tory'yi ne zaman yakından görse ağlıyor ve ona büyük bir iyilik yapıyormuş gibi onu odanın arka tarafına götürüyordu. Ki bir bakıma öyleydi. Ama hıçkırık gereksizdi.

Herkes yerlerine oturduğunda tüm gözler Zenith'in rasathanenin ortasındaki podyuma ellerini koymasıyla dikkatleri üzerine çekti. Omuzları titriyordu ve başı öne doğru eğilmişti. Zenith yüksek sesle burnunu çekmeden hemen önce Tory'ye kaşlarımı çattım ve bakışlarını üstümüzdeki yıldızlara çevirdi. "Bugün tartışacağız..." Duygularını kontrol altında tutmaya çalışıyormuş gibi uzun bir nefes aldı. "Eş bağları," derin bir nefes verdi ve odadaki tüm gözler Tory'ye çevrilerek koltuğunda rahatsızca kıpırdandı ve boğazımdan koruyucu bir hırıltı çıkardı.

"Önceki derslerimizde, Nebula Müttefikleri, Astral Düşmanlar gibi bağları tartışmıştık ve... ve..." sesi çatladı ve odada yankılanan kederli bir hıçkırık bıraktı. Tory'ye göz devirerek baktım ve o da bana eğlenceli bir sırıtışla karşılık verdi.

"Çılgın," diye mırıldandım.

"Kaçık göt," diye kabul etti.

"Elysian Dostları!" Zenith feryat etti. "Ve a-elbette hepimiz böyle bir b-bağını reddetmenin en korkunç etkilerini şimdi her zamankinden daha fazla biliyoruz." Burnunu yüksek sesle bir mendile üfledi ve ben de dudaklarımı büzdüm. Demek istediğim *Gerçekten*. Böyle bir görüntü sergilemek ve Tory'ye gerekenden çok daha fazla dikkat çekmek zorunda mıydı? "Önceki derslerimizden hatırlayacağın gibi," boğazını temizledi, sanki sınıfın ortasında yıkılmamış gibi devam ederken omurgası dikildi. "Elysian Mate tahvilleri, tüm tahviller arasında en nadir olanıdır. Yıldızlardan gelen bir bağ gerçekten de bir armağandır. Bu hediyeyi çürütmek... eh, onu çürütmek delilik olur." Elini masaya vurdu

podyum, ses kalbimi ürpertti ve Diego gerçekten de yanımdaki koltuğuna sıçradı.

Zenith elini uzun, kuzguni saçlarının arasından geçirerek tekrar burnunu çekti. “Yıldızların kendisinden gelen böylesine kutsanmış, ilahi bir armağana gerçekten hayır diyecek birinin düşünce sürecini hayal edemiyorum. Yapabilir misin?" Ön sırada yuvarlandı. “Biriniz bana birinin neden böyle bir şey yaptığını söyleyebilir mi? Böyle bir taahhütte bulunmak *travesti* ?”

"En azından incelikli biri," diye soludu Tory kulağıma ve kahkahamı elimin altında bastırdım.

Kylie'nin kolu havaya fırladı. "Nedenini biliyorum, Profesör."

"Biliyor musunuz, Bayan Binbaşı?" Zenith kızarmış gözlerinde gerçek bir umutla sordu. "O zaman lütfen beni aydınlat."

"Bence Darius Acrux pis bir Vega'ya parmak basmaktansa, hayatının geri kalanında değişmiş haliyle Heptian Toad'a benzeyen bir kadının yanında uyanmayı tercih ederdi. Dürüst olmak gerekirse bunda aptallık göremiyorum," dedi tatlı bir sesle ve kız kardeşime duyduğum öfkeyle sandalyemde ileri atıldım, parmaklarımı salladım ve masasının alevler içinde kalmasına neden oldum. Çığlık attı, koltuğundan fırladı ve sihriyle alevlerin havasını çalmaya çalıştı, sadece onları yelpazeleyerek yüzüne doğru alev aldı.

"Sana yardım edeceğim, Kylie!" Tory elini kaldırdı, söndürmek için başının üzerine bir tsunami su fırlattı ve Kylie, yanındaki öğrenciler canlarını kurtarmak için koşarken tamamen sırılsıklam olmuş bir şekilde koltuğuna çarptı.

"Bu yeterli!" Zenith çılgın sınıfa seslendi. "Bayan Binbaşı, eşyalarınızı kurutun," diye talep etti. "Ve Vega kızlarını kışkırttığı için Aer'den on puan."

"Ciddi misin?!" Kylie, her şeyi kurutmak için sihrini kullanmaya başladığında sırılsıklam ıslak saçlarını sıkarak karşı çıktı.

"Oturup dudağını iliklemezsen bir on daha olacak," diye talep etti Zenith ve Kylie eşyalarını kuruturken içinden küfretti. Ben, Tory, Sofia, Tyler ve Diego sessiz kahkahalarla ayrılırken, arkadaşları yavaşça etrafındaki koltuklara döndüler.

Zenith sınıfı tekrar kontrol altına aldığında notlarını topladı, sonra elini salladı ve tüm sandalyeler yatmaya başladı.

Başımı ışıltılı tavana çevirmeden önce Diego ile son bir sırıtış paylaşarak koltuğumda rahatladım.

“Dünyada sadece Yıldız Tahvillerinden daha fazla tahvil var. Çok daha yaygın olan ve çoğunuzun muhtemelen yaşamı boyunca karşılaşacağı bağlar," diye açıkladı Zenith ve ay dolunay, yuvarlak ve parıldayarak tepemizde belirdi. Tavanın diğer tarafında, güneş koyu turuncu ve sarı bir küre olarak tutuşuyordu. “Güneş ve ay diğer tüm bağları yönetir. Senin Düzenin ya gecenin ya da gündüzün düzenidir. Açık veya koyu. Örneğin, Kurtadamlar en çok aya olan bağlantıları ile tanınırlar.

güçlerini de buradan alıyorlar. Ama aynı zamanda Vampirler, Cerberuslar, Minotaurlar ve Medusalar gibi Tarikatların da Mate Bonds söz konusu olduğunda ay tarafından yönetildiğini biliyor muydunuz?

Bunun üzerine kulaklarım dikildi ve şimdiden dilimin ucunda binlerce soru vardı. "Güneş tarafından

yönetilen Tarikatlara gelince, bunlardan birkaçı Ejderhalar, Nemea Aslanları, Harpiler ve tabii ki bizim yeni ortaya çıkmış Anka Kuşlarımız." Alkışlamaya başladı ama kimse katılmadı ve hızla konuşmaya devam etti. “Ama bu hepiniz için ne anlama geliyor? Pekala, öncelikle kendinize benzer güç seviyelerine sahip olanlardan etkilendiğinizi göreceksiniz. Ardından, Tarikatınız içinde veya aynı eğilimde başka bir Tarikat içinde bir eş bulursanız, yıldızlar birlikte olmanızı kaderinizde görürse, Ay'a Bağlı veya Güneş'e Bağlı olabilirsiniz.

“Ya karşı taraftan birini seversen? Ay tarafından yönetilen bir Düzen, güneş tarafından yönetilen bir Düzen için mi düşüyor? Elijah seslendi ve ben de aynı şeyi merak ederek dudağımı ısırdım. Ben ve Orion bir şekilde çiftleşmeye mahkum muyduk? Başka biriyle olmayı kesinlikle hayal edemiyordum. Ama bunu bana söylemesi için güneşe, aya veya yıldızlara ihtiyacım yoktu.

"İşler burada ilginçleşiyor," diye açıkladı Zenith ve güneş ve ay gökyüzünde birbirinin üzerinden geçerek tek bir varlık gibi parlıyormuş gibi hareket ettiler. “İkisiyle de çiftleşebilirsin. Soluna Bond dediğimiz şey budur. Her iki göksel varlık da eşleri birbirine bağlamak için güç verir, ancak bu normal bir Eş Bağı'ndan daha güçlü değildir."

"Yine de Emirler dahilinde bir bağa ne dersiniz?" Jillian seslendi. "Bir Nemea Dişi Aslanı olarak, bir gün kendime bir Kral bulmayı planlıyorum ama genellikle birden fazla eşleri olur."

"Evet, birçok Tarikat kendi özel eşleştirme türleri için adlara sahiptir. Ay ve Güneş Bağları, birkaç hafta önce tartıştığımız ünlü istisna dışında, Cennet bağı kadar sınırlayıcı değildir. Nemean Aslanları gibi Tarikatlarda yaygın olduğu gibi, çok eşli ilişkilere kadar uzanabilirler. Eşleştirme biçimlerini etkilemiyor, iltifat eden bir şey varsa.

"Ya Kurtadamlar?" Kylie sordu. "Gerçek eşlerini bulduklarında tek eşli olarak çiftleştiklerini duydum." Sesinde gözlerimi devirmeme neden olan bir somurtkanlık vardı. Belki Seth'in peşinden koşmayı bırakırsa, yeniden ikisi fikri aklına gelirdi. Ama bugünlerde onu tamamen göz ardı etmesine bakılırsa, bu düşünceden şüphe etmem gerekiyordu.

"Evet, Kurtadamlar Pegasuslara benziyor, sürüleri lider eşini bulana kadar çok eşli yaşayacak. Bir Alfa Kurt Adam, Düzenlerinde veya başka bir şekilde, aynı güç seviyesindeki diğer Alfaları arayacaktır. Aynısı Pegasus Dom veya Dominant için de geçerli. Lider eşini bulduğunda, sürünün geri kalanı birim uyum içinde olana kadar eşlerini arayacaktır. Bununla birlikte, özellikle gruplar büyüdükçe veya değiştikçe, bir sürünün veya sürünün uyum bulması yıllar alabilir," diye açıkladı Zenith. "Sizin Tarikatınızdan biriyle çiftleşirseniz, bu bağ için Nemea Aslanlarının Kral ve Kraliçeleri, Kurtların Alfaları, Basilisklerin Kobraları gibi özel bir isim olacak.

Pegasusların Hükümdarları, Vampirlerin Kontu ve Kontesi, Ejderhaların Putları. Ama kiminle evli olursanız olun, Düzenlerinizin her birini yöneten varlık, ister Güneş ister Ay veya her ikisi olsun, yine de ona bağlı olacaksınız. Tabii yıldızlar tarafından bağlanmak için seçilmediysen," sesi yıldız kelimesinden feragat etti. "Bu durumda önemli olan tek bağ bu, yaşamınız boyunca size kendini gösterecek olan tek bağ. Mutluluk için tek şans..." Sustu ve Tory'nin elini tutup sıktım. İnsanların ona yaltaklanmasını istemediğini biliyordum ama parmakları karanlıkta kimsenin göremeyeceği bir yerde benim parmaklarımı tuttu. Dayanabileceği tek rahatlık buydu. Gizli türden.

"Şimdi, hepinizden Astroloji 101 ders kitaplarınızı çıkarmanızı istiyorum," diye talimat verdi ve sandalyeler bizi tekrar dikleştirdikçe ışıklar daha da parlaklaştı. Tory elimi bıraktı ve kucak masasını devirdim, Astroloji kitabımı çıkarırken Atlas'ımı masaya koydum ve beni bekleyen yeni bir mesajım olduğunu fark ettim.

Zenith egzersizi açıklamaya başladığında onu elime aldım, mesajı kurnazca açıp okurken dikkatimi tamamen kaybettim.

Mızrak:

hangi derstesin Yeni güvenlik düzenlemeleriyle ilgili evrakları doldurmam gerekiyordu.

Nova için, ama aklımda belli bir Mavi saçlı Fae var...

Darcy:

Hmm, yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor;)

Ve Astrolojideyim. Mate Bonds'u yeni öğrendim. Senin Kontesin mi olacağım?

Gönder'e basarken sırıttım ve yanıtı şimşek hızında geldi.

Mızrak:

Beni biraz daha fazla ısırmaya başlamak istiyorsan, kesinlikle benim Kontesim olabilirsin...

Darcy:

Kabul.

Belki dersten sonra bir şeyler atıştırmak için gelip seninle buluşabilirim...

Mızrak:

O kadar uzun süre bekleyemem ve mesajlaşmaya devam edersem bu evrak işini gerçekten mahvedeceğim.

Sen.

Darcy:

Tut tut. Masanızda mastürbasyon mu yapıyorsunuz, efendim!

Mızrak:

Dikkatini dağıtmamak zor. Gözüme, esnek sayfaları arasına deri bir kitap ayracı sıkıştırılmış güzel bir Cardinal Magic ciltli kapağı takıldı. Bahşişi sokarsam hile yapar mıyım?

Yanaklarımda yanan kızarıklığı uzaklaştırmaya çalışırken, kahkahayı patlattım ve odanın her yerinden bakışlar aldım.

Tory, "Çok kırıldın," diye alay etti. "Ne yaptığını tam olarak biliyorum."

Metni ona göstererek dudağımı ısırdım ve o da benimle birlikte sessizce kıkırdamaya başladı. Dünyada bu mesajı göstereceğim tek kişi oydu. Ve kız kardeşimle yeniden biraz olsun hafiflemek çok iyi hissettirdi.

Zenith, bu sınıfta aya doğru ulusak umurunda değildi, sesini alçak gevezeliğin üzerine çıkaran herkesten ev puanları almasına rağmen, bizi asla azarlamazdı.

Tekrar Atlas'ıma baktım ve beni bekleyen başka bir mesaj buldum.

Mızrak:

Yapamadım, Mavi. İstediğim tek ilk baskı sensin.

Başparmağımı yüzümde aptalca bir gülümsemeyle cevap vermek için dengede tuttum ki odanın içinde bir alarm çınladı, zil kulaklarımda çınladı.

“Aman Tanrım!” Zenith'in nefesi kesildi. "Herkes yukarı, dışarı!" Bizi asansöre doğru yönlendirdi. "Nedir?" diye sordu Jillian, hareket etme telaşıyla neredeyse Kylie'nin çantasının üzerine düşüyordu.

"Bu Su Perisi alarmı, dış çevredeki muhafazalar tarafından tetiklenmiş olmalı!" Zenith feryat etti. "Herkes dışarı çıksın ve sayım için sıraya girsin. İşte bu, şimdi acele et. Endişe etmeyin."

Koridorda ilerledim, Atlas'ımı ve ders kitabımı çantama koyarken çantamı omzuma attım, kalbim çılgınca atıyordu.

Alt kata indik ve gözlemevinin ötesindeki patikaya döküldük, duvara tosladık.

Zenith, kafaları saymaya başlarken grubun arasından geçerek önümüze geçti. "Herkes - hareket etmeyi bırakın! Hayır - ah, lütfen hareket etmeyi bırak.

"Yol yapmak!" Washer'ın sesi kulağıma takıldı ve o, Lunar Leisure yönünden patikadan aşağı hızla koşarken döndüm. Sırılsıklam sırılsıklamdı ve bize doğru koşarken sıkı muhabbet kuşu kaçakçılarının çıkıntısı bir yandan diğer yana itilip kakıldı. Kalabalığın arasından sıyrıldı ve beni yolundan çekerken memeye ıslak bir el aldım.

"Ahh," diye haykırdım, herkes mesajı alıp ona yanaşınca geri çekildim. "Kriz anında bile sapık olmaya vakti var." Gömleğimde bıraktığı ıslak el izini silmek için elimi kaldırdım ve Tory yanımda ürperdi.

Grubun arkasına doğru sürüklendik ve yakındaki binaların dışında duran, öğretmenleri tarafından toplanan öğrencileri gördüm. Zenith sonunda saymayı başardı ve kampüste ziller çalmayı bıraktı ve Atlas'ı ötmeye başladı. Onu çıkardı ve omuzları dramatik bir şekilde düştü.

"Herkes yanlış alarm," diye duyurdu. "Yanlışlıkla tetiklenmiş gibi görünüyor. İçeri gir, hadi, içeri gir."

Sıranın arkasındaki kapıya doğru kuyruğa girmeye başladığımızda içimi bir rahatlama kapladı. Kısa sürede içeri girdik ve herkes içinde gruplanırken asansöre doğru ilerlemeye başladık. Bir elin ağzımı kapattığı anda, bir hava esintisi eteğimi yukarı kaldırdı ve kollar beni çevreledi. Dünya bulanıklaştı ve bir saniye sonra kendimi karanlık bir mağaza dolabında, sert bir sandık sırtıma bastırılırken kitaplarla dolu bir el arabasına çarpmış halde buldum. Kim olduğunu anlamak için havadaki tarçını koklamama bile gerek yoktu. Eli ağzımdan kaydı ve nefes nefese güldüm.

"Sen deli misin? Ya Tory kaçırıldığımı düşünürse? Ya birisi *testere*?" Kalbim çılgınca güm güm atıyordu ve Orion'un sertliği kıçıma bastırırken bu sorunun yanıtını almaya odaklanamıyordum bile.

"Koluna bir post-it bıraktım ve kimse görmedi, çok hızlıyım," dedi karanlık bir kıkırdamayla. "Şimdi konuşmayı kes." Karanlıkta arkama uzandım ama ona dokunmamı engellemek için bileğimi tuttu, belli ki ben göremezken burayı görebiliyordu. Küçük alanda yeni kırtasiye malzemelerinin ve ders kitaplarının kokusu bana ulaştı ve hareket edecek neredeyse hiç yer yoktu.

"Pervasız olmamaya ne oldu?" Vücudunun ısısı kalçalarımın arasından derin bir zonklama göndererek beni çağırdığında nefes nefese kaldım.

"Konuşmamaya ne oldu?" öğretmen sesiyle homurdandı ve nabzım fırladı. "O

alarmı çalıştırdın, değil mi?" dedim ve beni duvara sıkıştıran tramvaya daha çok bastırdı, nefesi kulağımda yanıyordu.

"İşte bu, Bayan Vega, şimdi bana itaatsizlik ettiğiniz için cezalandırılacaksınız."

İçimden bir heyecan ürpertisi geçti ve onun sözde cezasını beklerken alt dudağımı emdim. Bacaklarımı tekmeledi, eteğimi yukarı itti ve ağır nefeslerim havayı doldururken avucunu kıçımda gezdirdi.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

"Eğleneceğini düşünüyor musun?" diye sordu ve parmaklarını külotumun önünde gezdirirken ve klitorisimi kumaştan sıkıştırırken utanmadan başımı salladım.

Nefesim kesildi, başımı omzuna yasladım ve içinden ilkel bir hırıltı çıkarken dişleri boğazımı sıyırdı.

"Seni her zaman şaşırtabilirim," diye fısıldadı tenime ve dişlerinin öpülmesini isteyerek başımı biraz daha yana eğdim.

"Yap," dedim, çoğunlukla onu aklındaki sürprize yönlendirmek istediğim için. Elini

eteğimin altından aldı ve bir an sonra geri verdi. Ne yaptığını göremiyordum ama elini külotuma soktuğunda, elinde soğuk ve sert bir şey vardı, bu da hassas tenimi sıyırdı ve tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Nefesim kesildi, ona daha sıkı bastırdım ama bir santim bile kıpırdamadı. "Bu da ne?" Diye sordum.

"Delicia Kristalinin ne olduğunu biliyor musun Mavi?" kulağıma mırıldandı ve başımı salladım.

Bacaklarımın ortasındaki kristali sıyırdı ve yankılanan dalgalar halinde zevk fışkırdı. Bir inilti beni terk etti ve bana zar zor dokunmuştu bile.*Aman tanrım.*

"Zevki artırıyor," dedi koyu bir tonda, aynı hareketi tekrarlamadan önce ve kristalden tenime yayılan tatlı mutluluktan bacaklarım titredi.

"Lance," diye yalvardım ve aynı anda başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirerek içime itti. Susturucu bir balon patlattıktan yarım saniye sonra haykırdım, tüm vücudum, hepsi içimdeki o tek nesneye odaklanan manyetik enerji dalgalarıyla doldu. Acı verecek kadar pürüzsüzdü ama sadece birkaç santim uzunluğunda olmalıydı. Ne kadar iyi hissettirse de daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Orion'a sırtımı döndüm ve başparmağını o nefis noktaya bir kez daha vurarak sertçe inledi ve kristal içime başka bir zevk akımı gönderdi. Külotumu aşağı çekti ve ben de elimi arkamda hareket ettirip pantolonunun sertleşmiş çıkıntısında gezdirerek tekmeledim. "Sana ihtiyacım var."

"Eğil," dedi sert bir sesle.

Dirseklerimi tramvayın üzerine yığılmış kitaplara yaslarken, beklentiyle dişlerimi alt dudağıma geçirerek dediğini yaptım.

Fermuarının sesi aşağı yuvarlandı ve kristali çekip çıkardıktan bir saniye sonra içime girdi. Kendini hazırlarken eli benimkinin yanına bastırdı ve ben öne doğru şahlandım ve söz verdiğim gibi arkasını ısırdım.

Kristali o tatlı noktaya daha yükseğe kaydırdı ve büyülü nesne ondan her yöne zevk fışkırırken acımasız bir hızla bana çarpmaya başladı. Bu şekilde sahiplenilmenin yoğunluğunda kaybolmuştum, düşüncelerim patlıyor ve ışıkla parlıyordu.

Orion da bu hisle inledi ve dudaklarımda kanının tadına baktım, bu çarpışan hisler

beni çılgına çeviriyor Her şey o kadar hızlı oluyordu ki, zihnim bulanıktı ve ben çoktan yıkılıp bin parçaya ayrılıyordum.

Zevk bir kasırga gibi içimi parçaladı ve bu devam ederken haykırdım, kristal onu on kat büyüterek doğru düzgün düşünemez hale geldim. Vücudum artık bana ait değildi, istilacı, her şeyi tüketen haz karşısında tüm kontrolümü kaybederken kaslarım kendiliğinden kasıldı. Orion etimi yaralayacak kadar sıkı sarılırken titriyor ve inliyordum. Güçlü bir itişle bitirdi ve dişleri boynuma battı, vücudunda derin bir inilti yankılandı.

Kristali aldı ve ciğerlerim hava için çabalarken öne doğru eğildim ve titreyen bedenimin kontrolünü yeniden kazanmaya çalıştım. Sadece bacaklarımın arasında yer alan bir depremden sağ kurtulmuş gibi hissettim.

"Bu, Cardinal Magic ciltli kitaptan daha mı iyiydi?" Nefes nefese bir kahkaha attım ve geri adım atarken kıkırdayarak dişlerini boynumdan çekti.

Arkamı döndüm ve yanaklarım kızaran külotumu çekiştirmek için eğildim.

Sinekliğini yuvarladı ve ayak parmaklarımı tekrar kıvırmama neden olan uzun ve derin bir öpücükle ağzını benimkine bastırdı. "Advanced Numerology'nin koleksiyoncu baskısından bile daha iyiydi, güzel. Ve o küçük sürtük tüylerimi ürpertmeyi biliyor."

Vahşi bir kahkahayla göğsüne tokat attım. "Sen pis, kitap konuşan bir Vampirsin, bunu biliyor musun?" "Biliyorum ki." Beni tekrar öptü. "Ve sen tatlı, ısırgan küçük bir Kontessin." Bir düğmeye bastı ve tepemizde bir ampul yandı. Saçları gözlerinin önüne düşmüştü ve gömleği çözülmüş, hocası sertçe buruşmuştu. Ve bu çok hoşuma gitti. Özellikle de buna sebep olan kişi olmak.

Elindeki ısırık izine gülümseyerek baktı. "Keşke saklayabilseydim."

"Yeni dövme?" Alaycı bir sırıtışla önerdim ve ben kolunu dürtmeden önce bir saniyeliğine düşünüyormuş gibi göründü. "İyileştir onu aptal."

İçini çekti, işaret gidene kadar başparmağını işaret üzerinde ovuşturdu ve ardından boğazımdaki küçük delik yaralarını iyileştirmek için uzandı. "Bir gün Blue, nereye gidersem gideyim senin diş izlerini taşıyacağım."

"Ben de seninkini giyeceğim, Lance." sırıttım. "Daha üç buçuk yıl var." "Evet," içini çekti. "Buna değer olduğuma emin misin?" Başını yana eğdi, gözlerinde ani bir savunmasızlık oluştu ve kalbim, etimin duvarlarını delip geçmek ve onu sorguladığım için bile ona tokat atmak istercesine göğüs kafesime çarptı.

"Her gün." Burnuna hafifçe vurdum ve yüzü sırıtmaya başladı. "Gitmelisin. Gitmeden önce sen gidene kadar bekleyeceğim."

"Peki." Kapı kolunu tuttu ve bana gülümsedi. "Bu arada kristal ceketinin cebinde. Beni özlersen diye. Göz kırptı, sonra bulanık bir şekilde dolaptan fırladı ve

kapı arkasından yavaşça kapandı.

Yüzümdeki sonsuz sırıtışı bastırmaya çalışarak ona başımı salladım.*Onu şimdiden özlemiyorsam kahretsin.*

* * *

The Howling Meadow'da Mirasçılar'a iki yanımda Geraldine ve Tory ile yaklaştım. Güneş batmaya başlıyordu ve hava baharın esintilerini taşıyor, esintiyle bizi çağırıyordu. Elemental Dövüş derslerimiz hiç de kolay olmuyordu. Ne ben, ne Tory ne de Geraldine kıçlarına bir Varis koymayı henüz başaramamıştık. Ve cehennem gibi çileden çıkarıcıydı. Her derste daha da yakınlaşmayı umuyordum ama bazen öyle bir dayak yiyordum ki yemin ederim savunmalarının yüzeyini bile çizmiyordum. Ama caydırılmadım. Çünkü bir gün, yarın, gelecek yıl ya da beş yıl sonra, onların canına okuyacak kadar becerikli olacaktım, kahretsin.

Toplandıkları kayalara ulaştık, dördü üstsüzdü ve sırayla yumruklarla kavga ediyorlardı. Görünürde bir damla büyü yok. Benim adıma konuşulmuş olabilirdi ama yine de önümde birbirine çarpan parçalanmış kas yığınlarını görmezden gelemezdim. Ve denemek için Orion'u aramama yarım saniye kalmıştı ki burada olmamın bir nedeni olduğunu hatırladım ve muhtemelen bunu istemekten kurtulamadım.

"Seth!" Seslendim ve tam Darius ona doğru savrulup yumruğunu çenesine indirip onu toprağa uçururken bana döndü.*Ah evet evet.*

Kaybının tadını çıkarmak isteyerek sırıttım ama o bir psikopat gibi Darius'a koşarak dizlerinin üzerine çöktü ve omzunu karnına attı. Ayaklarımın altındaki zemini sallayan bir sarsıntıyla yere çarptılar ve Orion bulanık bir hareketle belirdi, yanımda durdu ve koçunun düdüğünü o kadar yüksek sesle üfledi ki irkildim.

Pislikler! Capella'nın kullandığı kirli saçlara ve Rigel'in yüzyılın en kötü mohawk'ının havalı olduğunu düşünmesine rağmen, burası titiz bir indie rock konserindeki kahrolası bir çukur değil. O yüzden kıçınızı kaldırın ve Fae gibi dövüşmeye başlayın yoksa haftanın geri kalanında hepiniz hapiste olursunuz."

Kirpiklerimi Orion'a çok sert vurmamaya çalıştım, ama o sesi kullandığında ve o düdüğü çaldığında ve baktığında...*mmm*.

Tory ölçülü bir sırıtışla kaburgalarıma dirsek attı. "Salyaların akmasına bir saniye uzaklıkta görünüyorsun." Geraldine'in gülmeye ve böğrünü tutmaya başladığını duyacak kadar yakın olduğu belliydi ve Orion ile Caleb şaşkınlıkla dönüp bana baktılar.

"Ne?" diye masumca sordum, Tory'ye ters ters baktım ve o da gülmemek için dudağını ısırdı, ama onun da erkeklere baktığını gördüğüm için şu anda tam olarak Bayan Masum sayılmazdı.

"Ah, kraliçeme bir şans ver!" Geraldine ağıt yaktı. “Havada bizim gibi zarif bayanlara bile diz çökmeye yetecek kadar devasa erkek kası, şeftali gibi dar şortlar ve kışkırtıcı testosteron var. Ama ben şahsen, kavgalarımızda böyle bir avantaja dayanmayacağım.

Max, şişkin kollarını göğsünde kavuşturarak, "Gömleğimi tekrar giymiyorum, Gerry," dedi sırıtarak. Bana yalvarmadığın sürece hayır.

“Parlak mumlu hanımefendi toplarımın ışıltısıyla! Kıyafetlerini giymene kim ne dedi?” Güldü, gömleğinin eteğini tuttu ve çırptı, göğüs dekoltesinin dibinde bir deniz kabuğu tokası olan narin mavi bir sutyenin içindeki kocaman göğüslerini ortaya çıkardı. Max'in gözleri, Max onu dövüş için sahaya doğru yönlendirirken neredeyse kafasından fırlayacaktı. "Seni bir düelloya davet ediyorum, seni ağzı sulandıran oğlan midyesi."

Midye mi? diye mırıldandı, ama onun peşinden çayıra doğru koşarken geri kalanı pek umursamışa benzemiyordu.

Orion keskin bir ifadeyle bana baktı ve ona baktığım için bana kızdığını tahmin ettim. Ama gerçekten beynimin içini görseydi, soyunup Heirs'la yattığı ve kirlendiği tamamen masum bir sahne bulurdu. Tamamen tahtanın üzerinde. Vampirimden başka kimseyi istemedim. Ama eğer o*olmuş*birkaç kaslı pislikle uğraşmak, o zaman gösteriye razı olmamak benden uzak olsun.

Mildred'in ikinci gruptan bizi izlediğini, Jillian Minor'u boğazından yakaladığını ve çıkıntılı dişlerini bize gösterdiğini fark ettim. Zodiac'a katıldığından beri, yemin ederim tek yaptığı Ejderha formuna geçip birini yemek üzereymiş gibi görünmekti. Ya da belki kıpırdamazdı bile ve içimizden birinden bir ısırık alırdı. Büyük ihtimalle Tory.

Burun deliklerinden duman fışkırıyor ve neden olduğu esintide bıyığı dalgalanıyordu. Tuhaf bir şekilde korkutucu olmasaydı komik olabilirdi.

Hadi o zaman bebeğim, diye işaret etti Seth beni yanına. "Bakalım seni bu sefer ne kadar yükseğe fırlatabileceğim."

Sert adımlarla ona doğru ilerlerken yanaklarım kızardı. Son derste, beni yirmi kahrolası dakika kadar bir hortumun içinde tutmuştu. Sonrasında o kadar başım dönmüştü ki kusmuştum. Ve Kylie hepsini kameraya almış ve FaeBook'un her yerine yapıştırmıştı. En güzel anım değil. Ama bu sefer en azından onun üzerinde bir iz bırakmaya kararlıydım.

Tory, bir maç için Caleb'in peşinden gitti ve Darius, onlar izlerken Orion'la sohbet etmek için harekete geçti. Seth'in karşısında bir dövüş duruşu alırken çenem gıcırdıyordu. Kendini beğenmiş yüzünün pislikle bir randevusu vardı ve lanet olası taksi şoförü olduğum için fazlasıyla mutluydum.

"Benden gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?" Benim saldırmamı beklerken kaslarını esnetirken duruşunu aşağı indirme zahmetine bile girmeden alay etti.

Cevap vermedim, o sağa dönüp beni sola hareket etmeye zorlarken tanıdığım her oyuncu kadrosuna odaklanmaya çalıştım.

Kışkırtıcı bir şekilde esnedi ve kollarını başının üzerinde esneterek bana açık bir hedef verdi. Bu konuda aptallık yapacaksa, bu fırsatı kaçırmayacaktım. Elimi güçlü bir hava akımıyla dışarı fırlattım, ama o bileğinin bir hareketiyle onu engelledi, sahaya fırladı ve dördüncü gruptaki birkaç öğrenciyi yere devirdi.

Seth harekete geçti, elini havaya kaldırdı ve havayı yararak bana doğru tahta bir mızrak gönderdi. Ateş fırlattım, yakıp küle çevirdim ama o onları fırlatmaya devam etti, mızraklar beni korkutması gereken bir gaddarlıkla ileri doğru uçuyordu. Ama korkmuyordum, öfkeliydim.

Her toprak saldırısını öfke çığlıklarıyla yaktım ve herhangi birinin inmesini engelledim. Ama o mızrak saldırısını yaparken, bir sarmaşık bacağımı yakaladı ve beni bir ayak bileğimden sarkıtmak için havaya kaldırdı.

Bana uludu ve insanlar izlemek için dönerken çevredeki kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Bir hırıltıyla ona doğru bir su dalgası gönderdim ama bu dalga, başının üzerinde mükemmel bir hava kubbesi oluşturacak şekilde çağladı. Onu bir anda dondurdum ve o körken, ayak bileğime doğru şaha kalktım ve asmayı bir ateş çakmasıyla kopardım. Kendimi havada yakaladım. Bir öfke çığlığıyla içini yaktım ve kubbe yere damlayarak yok oldu ve Seth'in bir zamanlar durduğu boş alanı ortaya çıkardı.

Birisi omzuma dokundu ve korkuyla arkamı döndüm ve Seth'in avucundan çıkıp yüzüme çarpan güçlü bir hava akımıyla karşılaştım. Yere çarptım, dilimde kan ve başarısızlık tadı vardı. Başka bir ulumayla üzerime atladı, beni yere sermek için kollarıma sarmaşıklar fırlattı ve amacını kanıtlamak için boğazımı sıkıca tuttu.

"Teslim ol," diye homurdandı ve ben çenemi sıkarak o lanet kelimeyi bininci kez söylemeyi reddettim. Kaşlarını çatarak daha çok sıktı. “*Darcy*diye sordu.

"İyi," diye tükürdüm. "Kabul ediyorum."

Hemen beni bıraktı, ayağa kalkıp elini uzattı ama ayağa kalkar kalkmaz elini bir şaplak gibi attım ve yarılmış dudağımdaki kanı sildim. Marguerite, Kylie ve küçük çeteleri, sahanın diğer tarafından benimle alay ettiler ve uzaklaşırken yanaklarım yandı, bir saniyeliğine sakinleşmeye ihtiyacım vardı.

Gruptan uzaklaştım ve daha uzun çimlere doğru yürüdüm, öfke kalbimi tırmalıyordu.

Ani bir hareketle Orion önümde belirdi ama acımak istemediğim için omuz silkerek yanından geçmeye çalıştım. Kolumu yakaladı, geldiğim yöne dönmem için beni döndürdü ve etrafımıza susturucu bir baloncuk fırlattı.

Nefes al, dedi ve ben de nefes aldım. "Konuş," diye emretti ardından.

"Ondan nefret ediyorum," diye homurdandım. "Senin için ne yaptığını biliyorum ve bunun işleri karıştırdığını biliyorum, ama bu onun daha önce yaptıklarını tamamlamıyor. Ve haftada üç kez buraya gelip tekrar tekrar kıçımı sıvazlamaktan ve ag-"

"Sakin ol," diye homurdandı Orion ve başımı kaldırıp ona baktım, hararetli bir öfke vücudumun her yerini işgal ediyordu. Gözleri iki obsidyen havuzuna dönüşerek yumuşadı ve bakışlarında kilitli kaldığım için nefes almayı biraz daha kolay buldum.

"Sakinim," dedim, öyle olmasam da.

"Yürümeden önce koşmak istiyorsun," dedi biraz daha yaklaşarak, ama bu, biri baksa tüm sınırları aşacak kadar değil. "Daha sabırlı olmalısın."

"Deniyorum," diye homurdandım. "Ama hiçbir yere varamadığımı hissediyorum."

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Birinci sınıfta en iyi dövüş sınıfına yükseldin. Artık tek rakibiniz Mirasçılar. Kendinize yeterince kredi vermiyorsunuz. O sarmaşıktan kurtulman büyük bir beceri gerektiriyor, Blue. Gerçek beceri." Bana yoğun bir bakış attı ve ben de geliştiğimi kabul etmeye çalışarak başımı salladım. Ama Heirs'e nadiren darbe indirdiğimde bu çok zordu. Ve ben *Gerçekten* o uzun saçlı zıplayan Kurt çocuğa bir darbe indirmek istedi.

"Onu alt etmeye yaklaşamadığımı hissediyorum." Bir kayanın tepesine tırmanan, bir goril gibi göğsünü yumruklayan ve diğer tüm gruplar arasında yankılanan sürüsüne uluyan Seth'e baktım.

Orion patlamış dudağıma uzandı, çabucak iyileştirdi ve başparmağıyla kanı sildi. Düz bir şekilde ağzına yerleştirdi, bir yandan gelişigüzel bir şekilde elini saçlarının arasından geçirirken, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi. Ve bir Vampir olarak bundan paçayı sıyırabileceğini tahmin ettim. Ayrıca cehennem gibi garip bir şekilde sıcaktı.

"Sabırlı ol küçük yırtıcı," dedi sırıtarak, elini yanına bırakarak. “Yeteneğin oraya ulaşacak. Ama bu mücadelenin sadece yarısı.”

"Diğer yarısı nedir?" gözlerimi kıstım.

"Avın," diye mırıldandı şeytani bir ses tonuyla ağzımın kenarında bir gülümseme oluştu. Sanki yenilmezmiş gibi kayadan kayaya sıçrayan Seth'e işaret etti. “Güçlü Fae ile uğraşırken kiminle savaştığınızı bilmek çok önemlidir. Bu sadece bir kaba kuvvet vakası değil. Şeytan ayrıntıda gizlidir. Ve senin sevimli Kurt adam avının zayıf yönleri var. Bulun onları,” diye emretti.

Seth o anda ellerini ağzına götürdü ve bize seslendi, "Hey efendim! Darcy onun gözyaşlarını silerken neden benimle bir tur atmıyorsun?

Orion parmağını o kadar ustaca hareket ettirdi ki neredeyse ıskalayacaktım ve kasırganın gücündeki bir şiddetli rüzgar Seth'i kayaların üzerinden uçurdu. Yüzünü dikmeden önce kendi hava büyüsüne kapıldı.

zemin.

"Bunu "hayır" olarak kabul edeceğim!" Kalkarken seslendi, uzun adımlarla Darius'a doğru yürüdü ve onun yerine onunla kavga etmeye başladı.

"Neden bu fırsatı kaçırdın?" Kaşlarımı çatarak sordum. "İlhamı kullanabilirdim." "Hayır," diye homurdandı ciddi bir tonda, bakışlarını bana dikerek. "Darius ona bizden geri çekilmesini söylediği anda kafasını ezebilirdim ama kendimi tuttum. Çünkü benim için onu canı cehenneme dövmekten daha tatmin edici olan ne biliyor musun Blue?

Başımı salladım, ifadesindeki tutkuyu emerken boğazım çok gergindi.

"*Sen*yapıyor," diye soludu baştan çıkarıcı bir sırıtışla. "O tamamen senin, güzelim. Onu çığlık attırmanı istiyorum. Gösterinin tadını çıkarmak için katlanabilir bir sandalye ve bir torba taze patlamış mısırla orada olacağım. Ama kemikleri kıran ben olmayacağım - ve güven bana gerçekten o adam olmayı istiyorum, ama bu sefer değil. Seth Capella kaderini yıldızlara yazdı. Gecenin bir canavarı gibi onun için geliyor. Adı da Darcy Vega."

Kalbim parladı, en azından öyle hissettirdi. Kollarımı ona dolamak ve tanıdığım en iyi adam olduğu için ona teşekkür etmek istedim. Ama tüm okul izlerken tam olarak iyi bir zamanlama değildi. Yine de bu gece kesinlikle hayatının en iyi seksini kazanmıştı. Üstesinden gelmek zor olacaktı ama yaratıcı olmaktan mutluydum.

"Aslında çok iyi bir öğretmensin," diye yorum yaptım.

"Sürprizmiş gibi söylüyor," diye alay etti ve ben de güldüm.

"Eh, dünyadan nefret ettiğin için herkes için bir pislik olmadığını anlamam biraz zaman aldı."

Tek kaşını kaldırdı. "Değil miyim?"

"Hayır sen*bakım*Lance Avcı."

Sanki onu ölümcül şekilde yaralamışım gibi kalbini tuttu, sendeleyerek bir adım geriledi ve kahkahalarım büyüdü. "Bana hakaret etme."

"Pekala, o zaman kalpsiz davranışınıza devam edin, ama sizi sapladım, Profesör."

Gülümsemesi gecenin içinde bir hayalet gibi kaybolurken daha da yaklaştı. "Bunu bir şeyi kabul edeceğim, her zaman yapmam*nefret*öğretmen olmak."

Nefesim kesildi, onun gibi dramatik bir şekilde hareket ettim ve elimin tersini sanki bayılacakmışım gibi alnıma bastırdım.

"Asla kimseye söyleme," dedi dikkatle ve ben de dudaklarımı kilitliyor ve anahtarı fırlatıyormuş gibi yaparak güldüm. Mirasçılara doğru yürümem için beni dürttü ve onlara yaklaştıkça tüm vücudum hafifledi.

Geraldine bağırırken gülümseyerek Mirasçılara doğru geri dönerken iç çektim.,"muhteşem için

Solaria'nın kraliçeleri!” ve Max'in sırtına atladı, ikisine de sağanak suyla doldururken kocaman göğüsleri kafasına çarptı.

"O kızı seviyorum," dedi Tory, bana katılmak için koşarken, kolları ve boğazı morluklarla kaplıydı. "Caleb," diye açıkladı öfkeyle ve Orion onu iyileştirmek için uzandı.

Ona teşekkür ederek gülümsedi ve ben de ruhumdaki sıcaklıkla ikisinin arasından baktım. Tory'nin ona her gün yorum yapmadan taktığı o küçük dostluk bileziğini vermiş olması, şimdiye kadarki en şirin şeydi. Beş dakikalık ezme süresinden sonra benden zorla kaçmak zorunda kaldığını öğrendiğimde ona o kadar sıkı sarılmıştım ki.

Sonraki yarım saati Seth'in dövüşünü izleyerek ve Mirasçılardan biri onu her sırtına aldığında not alarak geçirdim. Sol ayağıyla liderlik etti, ancak atış yaptığında sağ eli baskındı. Kendini beğenmiş, kendinden emindi ama bunda bazen bir zayıflık vardı. Arada sırada çok büyük saldırılar yapıyordu ve rakibi ona karşı koruma sağlamayı başardığı sürece, Seth'in kendini toparlaması için bir saniye geçmesi gereken küçük bir zaman penceresi vardı. O pencere altındı.

Tory çenesini kaldırarak, "Bir gün onlardan daha güçlü olacağız," dedi. "An meselesi."

Ona baktım, bu gerçek kafamda hiç olmadığı kadar doğru çınlıyordu. Bakışları benimkine takıldı ve aramızda bir şeyin birbirine kenetlendiği bir an geçti. O kadar bariz bir şey ki, şimdi farkına varmak garipti. Onlarla savaşmaya karar vermiştik. Elemental Combat dersinde onları bir kez yenmek için kıçımızı havalandırmıyorduk. Onları tekrar tekrar yenmek istiyorduk. Ve bu sadece tek bir anlama gelebilir.

"İstiyor musun?" diye fısıldadım, sanki yıldızlar dinlemek için eğiliyormuş gibi hava garip bir şekilde kıpırdıyordu. "Çünkü ben yapıyorum. Çok doğru hissettiriyor.”

"Evet," dedi, fark etmiş gibi dudakları aralandı. "Onu ben de istiyorum. Gerçekten istiyorum,

Darcy. "Öyleyse kabul edelim," dedim sesimdeki güçle kendimi şaşırtarak.

Orion'un gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama gözlerimi kız kardeşimden ayıramıyordum. Bu an*bizim*. Ve en yakın dağdan haykırılması gerekiyordu. Veya duruma göre en yakın kayanın tepesi.

Tory'nin elini tuttum ve kayalara doğru koşarken ve en yüksek olanın zirvesine tırmanırken benimle koştu.

"Dinle!" Bağırdım ve Mirasçılar kaşlarını çatarak bize bakmayı bıraktılar.

Orion gelişigüzel bir şekilde parmaklarını bana doğru salladı ve tekrar konuştuğumda sesim tüm çayırda yükseldi.

"Bizi defalarca yenildiğini gördün," diye seslendim ve Mirasçılar sanki kendimizi utandıracakmışız gibi bize sırıtarak güldüler. Geraldine, Max'in koluna vurdu ve bize onu tam, bölünmemiş bir şekilde verdi.

parıldayan gözleri ile dikkat çekiyor. "Ama yakında bir gün yenilmeyeceğiz."

"Biz bu krallıktaki en güçlü Fae'yiz!" diye bağırdı Tory, Orion'un büyüsüyle güçlenen sesi güçle doluydu ve saçları vahşi bir esintiyle etrafında dönerek onu cehennem kadar vahşi gösteriyordu. "Ve incinmiş, dövülmüş, yaralanmış olabiliriz,*boğuldu*" Mirasçılara baktı. "Ama asla yerde kalmayacağız."

Mirasçılar endişeli bakışları paylaştılar ve Orion'un gözleri gururla dolup taşan bakışlarıyla karşılaştığımda kalbim kabardı. O an onu delice sevdim. Tamamen. çılgınca. Her zaman.

"Yani krallıkta hak ettiğimiz yeri almak niyetindeyiz!" duyurdum. "Basını, fotoğraf çekimlerini, röportajları getirin, dışarı çıkıp gerçek prensesler olmaya hazırız."

Tory elimi tuttu ve içgüdüsel olarak kolunu havaya kaldırdım. "Tahtımız için savaşacağız!" ağladı.

"Ve biz kazanacağız!" Bitirdim.

Geraldine gözyaşlarına boğuldu, toprağa diz çöktü ve deli gibi alkışladı. ASS'nin geri kalanı, havada zıplayarak ve deliler gibi tezahürat yaparak kayaların dibine doluştu. Gabriel sahanın diğer tarafından alkışladı, yüzünde bilmiş bir gülümsemeyle bugün bunun olmasını bekliyormuş gibi. Ve tahmin etmiştim.

Max'in küçümseyici bakışına, Seth'in kaşlarını çatmasına, Caleb'in karartılmış bakışlarına ve Darius'un sergilediği çenesi sımsıkı suskunluğuna bakarak bakışlarımı yeniden Mirasçılar'a çevirdim. Birbirlerine hiçbir şey söylemediler. Ve belki de bunun nedeni, bu anın da gelmekte olduğunu bilmeleriydi. Yenilemeyeceğimizi anladıklarını. Ve gelecekte bir gün, Solarian tahtında hak ettiğimiz yer için onlarla bire bir yüzleşecektik. Yıldızlara yazılmıştı.

Orion dersin sonunu getirmek için ıslık çaldı ve yüzümde geniş bir gülümseme oluştu. Bedenler denizine indik, sarılmalar ve alkışlarla karşılandık. Geraldine güçlükle bize doğru ilerledi, sözcükler arasında ciğerlerine yeteri kadar hava alamıyormuş gibi kesik kesik nefesler alıyordu, "Benim - kraliçelerim - nihayet - yükseliyor -" dışarı çıkmayı başardı ve bizi hıçkırarak kollarının arasına aldı. tüm dünyanın duyacağı şekilde yüksek sesle. "Bir kutu kuru üzümdeki cevizden daha gururluyum!" diye feryat etti. "Ve ben deniz kaplumbağasına binen bir istiridyeden daha mutluyum!"

ASS dağılmaya başladığında öğrencilerin çoğu çoktan ayrılmıştı. Herkes bizi bir partiye çekmeye çalıştı ama bacaklarım uyuşmuştu ve Geraldine bile bize söylediği her heyecanlı kelimeyle esnemeye çalışıyordu. Orion, Darius'la birlikte arkamızda oyalandı ve diğer Mirasçılar uzaklaşırken, Caleb, Seth ve Max sırt kasları esneyerek ve Seth gökyüzüne öfkeyle uluyarak önümüzde koşarak uzaklaşırken, onunla sessiz bir baloncuk içinde konuşarak oyalandı.

"Pekala, bu tüm hayatımın en harika anı oldu. Geraldine gömleğini giyerken içini çekti. “Ne vahşi ve ıslak bir akşam

olmuştur. İyi geceler kraliçelerim. Tahta nasıl sahip çıkılacağına dair tüm adetleri sana öğretmek için sabırsızlanıyorum. Ginkleford'daki en büyük üzümler adına, bu gece ne rüyalar göreceğim! Gösterişli bir şekilde el salladı ve adımlarını sektirerek Dünya Bölgesi yönündeki başka bir patikadan aşağı doğru yöneldi.

Karanlık çökmeye başlıyordu ve ağaçların arasındaki gölgeler kalındı ama bu gece kalbimde gölge yoktu, içimde onları içeri alamayacak kadar çok parlaklık vardı.

Tory kolunu omuzlarıma attı ve bitkin bir inlemeyle ona yaslandım ama yanaklarımda hâlâ bir gülümseme vardı.

"Bunun daha ilk yılımız olduğuna inanamıyorum," dedim.

"Evet ama seneye bu zamanlar bizi hayal et. Kış tekmeleyeceğiz. Onu bayılttıktan sonra kahvaltımı Caleb'in karın kaslarından yiyor olacağım. Sadece yapabildiğim için.

Planın bu mu? Gülerek alay ettim ama karşılık vermedi ve bir an için onun gölgelerini hissettim, benimkine katılmak için uzandım. Ama şu anda o kadar derine gömülmüşlerdi ki neredeyse bulunacak hiçbir şey kalmamıştı.

"Hayır," dedi düşüncesizce ve ben de kolumu beline doladım.

"Seni seviyorum Tor," diye soludum, çünkü bazen insanlar bunu duymaya ihtiyaç duyardı. Ve belki de ona yeterince söylemedim.

"Ben de seni seviyorum Darcy," diye fısıldadı.

Önümüzde patikaya bir gölge düştü ve kalbim boğazıma atılırken ikimiz ellerimizi savunmak için havaya kaldırarak haykırdık. Bizden su ve havadan oluşan birleşik bir saldırı patladı ve figür havada takla atarak birkaç adım ötede sırtlarının üzerine çarptı. Tam oldukları yerde yerde bir şapka vardı ve kim olduğunu anlayınca küfrettim.

"Kahretsin, Diego, üzerimize öyle atlama!" Ben beresini alıp ona vermek için aceleyle ilerlerken Tory azarladı.

Yerde beceriksizce yatıyordu, başının arkasını ovuştururken inliyordu. Dik otururken "Lo siento chicas," diye hırıldadı ve Orion bir anda belirerek onu gömleğinin yakasından tutup ayağa kaldırdı.

"İki lanet Phoenix'in yoluna atlayarak kendini öldürteceksin, seni aptal," diye çıkıştı.

Diego ona omuz silkti, şapkasını benden aldı ve kaşlarını çatarak astı. Gergin görünüyordu, biz onun etrafında toplanırken topuklarının üzerinde aşağı yukarı zıplıyordu ve Darius bir Faelight fırlatarak başımızın üzerinde süzülmesine ve bizi kehribar rengi bir ışıkla yıkamasına izin verdi.

"Senin neyin var, Duncan?" diye sordu, vücudundan kızgın bir sıcaklık fışkırırken gözlerini kıstı ve iddiamızı ortaya koyduğumuzdan beri tam olarak nasıl hissettiğini anlattı.

Diego hepimize baktı, gözleri son olarak benimkilere takıldı ve orada ne bulduysa onu konuşturmaya yetti. "Ailem internete bir anı ekledi," diye soludu ve Orion hemen çevremizde bir susturucu balonu fırlatırken, Darius da kimsenin bu yoldan gelmesini engelleyeceğini tahmin ettiğim başka büyüler yapmaya başladı.

"Bize göster," dedi Tory hemen ve Diego kollarını sıvayıp kollarını çemberin ortasına uzatarak başını salladı.

Orion ön kolunu kavrarken ben de elini tuttum ve Darius ile Tory diğer kolunu tuttu.

Karanlık, gözlerimin altına itildi, ben uçuruma çekilirken olması gerekenden daha yoğundu. Gölgeler fısıldamaya başladı, ben daha derine batarken beni derinliklerine çağırdı, Diego'nun varlığı beni onların en dibine kadar yönlendirdi.

Garip, beyaz bir bulut önümüzde belirdi ve hatıralar onun arasında çıtırdadı, yanıp söndü ve odak dışı kaldı. Hepsinin içinde bir anı gitgide daha parlak hale geldi ve eskisi gibi içine çekilirken nefesim kesildi.

Beni bekleyen manzarayla ciğerlerim sıkıştı.

Clara, yanında siyah pelerinli Lionel ile kan kırmızısı bir elbise giymiş bir tepede duruyordu. Etraflarında, tepeden aşağı, başları eğik, canavarımsı biçimlerine bürünmüş yüzlerce, yüzlerce Su Perisi duruyordu, alçak ve gıcırtılı bir şarkı onları terk edip kulaklarıma doğru geliyordu.

"Benim emrimle karayı avlayacaksın!" Clara aradı. "Arayışınızda çevrilmemiş taş bırakmayacaksınız. Yüce Lord Lionel Acrux için. Senin kralın. Sen ona iyilik yaptığında sana kim iyilik yapacak.” Ondan her yöne dökülen gölgeler, Perilerin tam vücutlarına düşüyormuş gibi görünüyordu. Elinin bir hışırtısıyla hareket ettiler ve varlığımın her bir zerresi dehşetle uğuldadı.

Bu, tanıdığım en korkunç yaratıklardan oluşan bir orduydu. Ve Orion'u neredeyse bu dünyadan koparacak olan canavarın, Clara'nın kontrolü altındaydılar. Ve Lionel Acrux'un da. Ejderha ustası. Solaria'daki en güçlü Fae. Ve yakında, hiç şüphesiz, tek ve tek kral olmak.

Aniden görüntüden çekildim ve kendimi Tory'ye bakarken, yüzünde aynalanmış bir şok ifadesi ile kalbim tekledi.

"Siktir," diye soludu, bu da çemberin etrafındaki herkesin yüzündeki ifadeyi neredeyse özetliyordu.

"Biz ne yaptık?" Göğsümde savaşan bir endişeyle Orion'a döndüm ve kaşları çatılmıştı.

"Eğer kız kardeşim Perileri kontrol edebiliyorsa..." sözünü kesti ve Diego'nun orada olmamasını diledim ki ona uzanıp onu teselli edebileyim. Onu o tepede, hayatını mahveden adamın yanında dikilirken görmek, kalbini yerinden sökmüş olmalı.

"Mahvolduk." Darius çembere sırtını dönerken elini saçlarından geçirerek homurdandı.

"Üzgünüm, ben..." Diego ne diyeceğini bilemeden başını salladı ve ben de kolunu sıktım.

"Lance," diye nefes verdim ve gözlerinde yanan gerçek bir korkuyla bana baktı.

Duygularını bastırıp çenesini kaldırırken boğazı inip kalktı ve çenesi kasıldı. "Kimse kampüsten ayrılmıyor," diye emretti, Tory ile benim arama bakarak. "Ve hiç kimse bir yere tek başına bile gitmez.*Açık* kampüs, beni anladın mı?" Bakışlarını bana sabitledi ve başımı salladım.

"Las estrellas están contra nosotros," diye fısıldadı Diego, dua eder gibi bakışlarını gökyüzüne çevirerek.

Orion, Darius'a, "Tory'yi Evine geri götür," diye emretti ve Darius sertçe başını salladı.

"Depremi önlemek için yeteri kadar uzakta dur," diye homurdandı ona, sonra patikadan aşağı indi ve Tory onunla birlikte uzaklaşmadan önce bana ciddi bir bakış attı.

Orion ileri doğru yürümeye başladı, duruşundaki gerginlik kalbimi deli gibi attırıyordu. "Takip et," diye havladı, biz bunu hemen yapmayınca ve o Aer House'a doğru ilerlerken ona yetişmek için koştuk.

Kuleye vardığımızda başım zonkluyordu ve Orion tek kelime etmeden bizi orada bıraktı. Midem düğümlendi ve yıprandı. O iyi değildi. Onun için orada olmaya ihtiyacım vardı.

Göğsümde umutla aceleyle odama girerken Diego'yla üst kata koştum ve ona iyi geceler diledim. Kalbim boş olduğunu anladığımda mideme battı. Ve Orion'un bu gece bana gelmeyeceğini iliklerimde biliyordum. Karanlığın içinde kaybolacak ve tek başına acısında boğulacaktı.

Yatağımın kenarına çöktüm, vücudum son bir saat içinde olan her şeyden titriyordu. Tahtımıza sahip çıkma niyetimizi açıklamıştık, ancak yakında hak iddia edecek bir tahtın bile kalmayabileceğini öğrenmiştik. Lionel'ın bu kadar çok gücü varken değil. Bunu hepimizden alıp tüm krallığı dize getirecek bir konumdayken değil.

Kavgamız şu anda Heirs ile değildi. Ve hiç olmayabilir. Lionel Acrux'un tahta geçmesini engellemedikçe olmaz.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Yakın zamanda aldığınız bir karar, önümüzdeki haftalarda hayatınızın her alanında kıvılcımların uçuşmasına neden olacak ve seçiminizden pişmanlık duyabilirsiniz. Ama kararında kararlı kalırsan cesaretini topla, bu fırtına dinecek ve siz kendinizi onun diğer ucunda çok daha mutlu bulacaksınız. Değişim göz korkutucu olabilse de, kararlar almak ve onlara bağlı kalmak her zaman karakter geliştirmedir. Ve biraz sıkı çalışmayla bu seçim lehinize sonuçlanabilir.

Bir nefes verdim ve neredeyse gülecektim. ben bir orospu çocuğuydum*Prenses.*Demek istediğim, sanırım her zaman öyleydim ama şimdi Darcy'ye karşı çıkıp hak iddia ettiğime göre, bir şekilde daha gerçek hissettiriyordu. Belki de minik kekler falan yerken mahkemeye çıkmalı ve corgis yürümeliydim. Bunun yerine, her zamanki gibi sabah koşuma çıkacaktım.

The Daily Solaria'da bugün bir makale yayınlandı.*Vegas, tahtı talep etme niyetlerini resmen açıkladı.*Tyler'ın annesi, onunla yaptığımız son fotoğraf çekiminden kalan bazı fotoğraflara bile sahipti ve dün gece telefonda verdiğimiz röportajların yanı sıra, sekiz sayfalık bir yazıyı da tamamlamışlardı. İkimiz muazzam ahşap tahtlarda otururken güzel elbiseler içinde resmedildik ve photoshop'tan küçük bir eklemeyle, eski fotoğraflar bana otantik siyah halkalı gözler verecek şekilde güncellendi ve ikimiz oldukça abartılı taçlar takıyorduk. Tamamen dinlenmiş orospu suratları ve meydan okuyan bakışlarla çok ateşli ve tamamen baş belası görünüyorduk.

Bu konuda gergin olmalıydım. Temelde Lionel Acrux boğası için kırmızı bir paçavraydı, ama siktir et.

Arka planda saklanmaktan, bizim hakkımızda saçma sapan konuşmasına ve The Celestial Times paçavrasında yalanlar yaymasına izin vermekten bıktım. Şu andan itibaren, ne zaman Mirasçılar, Konsey ya da Darius'un kahrolası düğünü hakkında bir makale yayınlansa karşı bir röportaj yayınlamayı planladık. Ne zaman ve ne zaman bir güç gösterisi yapsalar, hemen karşılık verirdik.

Lionel'ın bize saldırmaya çalışması fikri midemi bulandırdı, özellikle de Nymph'ler üzerinde böylesine bir güce sahip olduğunu bildiğimiz için. Ama gecenin geç saatlerine kadar Darcy ile her şeyi konuşarak uyumadım ve ne olursa olsun ilerlemeye karar verdik. Zaten biz bu kararı vermeden önce Lionel bizi hiç yalnız bırakmamıştı ve onu tekrar saldırmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmadığını biliyorduk. Aslında, niyetimizi resmen açıklayarak, aslında ondan bir miktar koruma sağlayabileceğimizi umuyorduk. Şimdi ani bir kaza geçirsek daha da şüpheli olurdu ve resmi bir meydan okuma yapmamızı beklemek zorunda kalacağını umuyorduk.

Bunu yapacak kadar becerilerimizi geliştirmemizin ne kadar süreceğini düşünerek zaman kaybedecek değildim. Mesele şuydu ki, bir gün yapacaktık. Ve cehennem ya da yüksek su, o pisliğin düştüğünü görürdük.

Nymphe'ler üzerindeki kontrolü kendi başına ayrı bir ürkütücüydü, ama aynı zamanda bizim lehimize de çalışabilirdi. Yaptığı şey, daha fazla güç talep etmenin ötesine geçiyordu - vatana ihanetti. Kendine gölgeler bulaştırmış ve Solaria'nın ölümcül düşmanlarıyla saf tutmuştu. Yani bununla başa çıkmak için sahip olduğumuz plan, doğuştan hakkımızı talep etmekten daha basitti - onu ifşa edecektik.

Nymph'lere olan bağlılığına dair çürütülemez kanıtlar elde edebilirsek Solaria'yı ona karşı çevirebiliriz, diğer Göksel Konsey Üyelerinin onu devirmek zorunda kalacağı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Ve Lionel, Fae tarzında diğer Konsey Üyeleriyle bire bir yüzleşip kazanacak kadar güçlü olmayı başarmış olabilir. Ama eğer kanunu çiğnemişse, o zaman bu tamamen farklı bir su ısıtıcısıydı. Diğer Konsey Üyelerinin onu yenip tutuklamak için birleşik güçlerini kullanmak için bir araya geldikleri tek zamandı. Ve sihrine erişimini engelleyen büyülü kelepçelerle hapse atılması fikri beni çok mutlu etti.

Uyumlu bir beyaz spor sutyeni ve tayt kombini giydim ve koşum için aşağı indim.

Merdivenlerin dibindeki kapıyı kapatırken kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. Her gün, hiç aksatmadan, dışarı çıktığımda Darius benimle koşmak için bekliyordu. Altı hafta geçmişti ve her gün ortaya çıkmıştı. Ama... Bunun bitmek üzere olduğu hissine kapıldım. Dün ayağa kalkıp akademiye ilk geldiğimiz günden beri istemediğimize yemin ettikten sonra tahtı sahiplenmiştik. Darius'la yaşadığım tüm sorunların kaynağı buydu ve bugün yayınlanan makale bir savaş ilanından başka bir şey değildi. Politik bir savaş, ama yine de bir savaş. Ve bunun, bu koşularla beslediğimiz her türlü zayıf ilişkinin sonu olacağını biliyordum.

Dün gece bana Ignis Evi'ne kadar eşlik ettikten sonra soyunmuş, üzerini değiştirmiş ve tek kelime etmek bir yana, yüzüme bile bakmadan uçmaya başlamıştı.

Canım yanmıştı ama onu reddetmiş olmam düşünülürse bundan pek yakınamazdım. Ve bunun bizim için tabuta çakılan son çivi olduğuna karar vermişse, bunu da kabul edebilirdim. Zaten paylaştığımız bu anlar, garip bir arkadaşlığın yolunu açmaktan başka bir şey yapamazdı. Ve aramızdaki sürekli rekabet nedeniyle Darcy ve benim için Mirasçılardan herhangi biriyle arkadaş olmak asla kolay olmayacaktı.

Hayır, Darius bu sabah burada olmayacaktı. Ve bu benim için gayet iyiydi. Zaten bu savaşın farklı taraflarında savaşmak her zaman kaderimizde vardı.

Alt dudağımı ısırdım, çenemi kaldırdım ve dışarı çıktım.

Darius her zamanki gibi koşu takımlarıyla duvara yaslanmıştı, ben dışarı çıkarken gözleri parlıyordu ve bakışlarım ona kilitlendi.

"Buradasın," kendime engel olamadan nefes aldım ve kaşları şaşkınlıkla kalktı.

Sabahları birbirimizle hiç konuşmazdık. Bir kez değil. Beni bekledi, birbirimize baktık, koştum, o takip etti, The Orb'da benim için kahvemi aldı ve gitti. O kadardı. Her gün. Bundan ne anlam çıkaracağımı ya da benim için ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Ancak, onun bu sabah gelmeyeceği fikriyle karşı karşıya kalmam, bunun şu anlama geldiğini kendi kendime itiraf etmeye zorlamıştı:*bir şey.*

"Neden olmayayım?" diye sordu, kaba sesi omurgamdan aşağı bir ürperti göndererek.

Birbirimize yakın değildik ama yalnızdık ve uzaktaki gök gürültüsü uyarı niteliğinde gürledi. Bir an için görmezden geldim ama yıldızların bizi ayırmak için daha fazla çaba sarf etmesinden çok uzun zamanımızın kalmadığını biliyordum.

"Çünkü... eh, düşündüm ki, makale, taht..."

"Senin kim olduğunu her zaman biliyordum, Roxy. Tek fark, senin de şimdi fark etmiş olman. Sen bir Prensessin, Solaria'nın tamamındaki en güçlü iki Fae'den birisin. Eninde sonunda bana meydan okuyacaktın. Sadece taç takma fikrinden hoşlandığına karar verdiğin için senin yerine geçeceğimi düşünme.

Ses tonundaki meydan okumayla dudaklarım seğirdi ve elimi kaldırıp toprak büyüsünü emrime göre döndürdüm, ta ki kıvrımlı yeşil asmalardan her tarafında küçük kırmızı güller olan bir taç yapana kadar. Kafama yerleştirdim ve ona alaycı bir şekilde sırıttım, kendimi durduramadan bir adım daha yaklaştım. "Yine de bana çok yakıştığını kabul etmelisin."

Darius tüm vücuduma ayaklarımdan başımın tacına kadar uzanan kalıcı bir bakış attı ve gözlerinin baktığı her yer etimi kavurdu.

"Bana daha iyi görünüyor," diye karşılık verdi, kendi elini kaldırdı ve siyah saçlarının üstüne yerleştirirken sabah güneşinde parıldayan buzdan güzel bir taç yaptı.

*Kahretsin, şu ana kadar Yakışıklı Prens fantezim olduğunu fark etmemiştim.*Bu doğru olmasa da, Darius Yakışıklı Prens değildi, daha çok bir karanlığın prensi gibiydi ve beni çoktan tanınmayacak kadar bozmuştu.

Tepemizde gök gürledi ve gökten kalın yağmur damlaları döküldü ama uzun bir an ikimiz de kıpırdamadık.

"Buz erir," dedim. "Çiçekler solar,"

diye karşılık verdi. "Sanırım ikimiz de

mahvolduk o zaman." "Bunun zaten

farkındaydım."

Bulutların arasından şimşek çaktı ve dönüp ondan uzaklaşırken dudağımı ısırdım. Ayak sesleri beni patikada takip etti ve tanıdık rotada ilerlerken daha da hızlı koştum.

Yağmur, Ateş Bölgesi'nden Su'ya geçene kadar üzerimize yağmaya devam etti, ama ben sadece durmasını bekledim ve sonra sihrimle kıyafetlerimden sifon çektim. Koşumuzu bitirirken yıldızlar bizi baş başa bıraktı ve The Orb'a vardığımızda ikimiz de taçlarımızı fırlatıp atmıştık. Gerçeği unutmanın bu kadar kolay olmaması çok yazıktı.

Darius benim için kapıyı açmak için ilerledi ama açmadan önce tereddüt etti ve yaklaşıp saçımdan kırmızı bir gül yaprağı koparmak için uzandı.

"Hazır olsan iyi olur, Roxy," diye mırladı derin bir sesle, ayaklarımın altındaki yer uyarı niteliğinde titrerken bile ayak parmaklarımı kıvırdı. "Çünkü kurtlar artık aşağı inmek üzere, hak iddia ettin."

Bununla ne demek istediğini sormak için dudaklarımı araladım ama kapıyı benim için sonuna kadar çekti ve bir gürültü uğultusuyla karşılaştığımda nefesim kesildi.

Orb her zamanki kahvaltı vızıltısıyla doluydu, ama kafalar önüme döndüğünde heyecanlı ilahiler ve tezahüratlar üzerime çöktü ve birdenbire sayısız dudaktan haykıran adımın sesiyle karşılaştım.

Justin Masters elimi tuttu ve beni kalabalığın arasına çekti ve yüzünde neredeyse boyun eğmiş bir ifadeyle gidişimi izleyen Darius'a dönüp baktım. Döndü ve The Orb'un uzak tarafına yöneldi ve burada, aynı derecede gürültülü bir kalabalık, Mirasçılar için destek çığlıkları atıyordu.

Odanın tam ortasında bir bölünme vardı ve herkes bir taraf tutuyormuş gibi görünüyordu.

Justin beni kollarının arasına aldığında, yanağıma bir öpücük kondurduğunda ve en az benim kadar bunalmış görünen Darcy'nin yanında bir masanın üzerine çıkmadan önce nabzım hızlandı.

"Bu delilik!" Geraldine'in başlattığı ilahiyi duyabilmem için bağırdı.

Taht için Vegas!

Gerçek kraliçeler evde!

Taht için Vegas!

Gerçek kraliçeler evde!

"Neden hayatlarımızın çok daha karmaşık hale geldiğini hissediyorum?" diye bağırdım ve Darcy neredeyse histerik bir şekilde güldü.

"Artık geri dönmek yok," dedi.

"Geri dönüş yok," diye onayladım, Küre'yi dolduran bedenler denizine bakmak için dönerken. Bakışlarım,

kendilerine ait tezahürat yapan bir kalabalığın arasında bir masanın üzerinde ayakta duran dört Mirasçıya takıldı. Mildred, Marguerite, Kylie ve diğer sayısız kişinin yanı sıra desteğini haykırıyordu ama oldukça eşit bir dağılım olduğunu görünce şaşırdım. Lionel ve Heirs'ın hakkımızda basına yaydığı onca saçmalığa rağmen, onları görmezden gelip kaderini bizimle paylaşmaya istekli pek çok insan vardı.

Mirasçıların bakışlarıyla karşılaştığımda nefret, düşmanlık ve düpedüz düşmanlık bekliyordum ama bulduğum şey bu değildi. Bunun yerine, hepsi gözlerinde bir meydan okuma ve biraz da beklentiyle bize bakıyorlardı. Sanki bekledikleri şey buydu. Ve ellerinden gelenin en iyisini vermeye hazırdılar.

Getirin o zaman pislikler.

* * *

Son birkaç gün...tuhaftı.

Başlangıç olarak, hiç kimse Lionel ve Periler hakkında bir şey bilmiyordu, bu yüzden küçük grubumuz hâlâ bu bilgilerden sersemlemiş ve çaresizce onu yeni bulunan ordusundan ayırmanın ve sözde Clara'yı da kurtarmanın yollarını bulmaya çalışsa da, hiçbir şey değişmemişti. Her ne kadar o son kısım Lance'ten ibaret olsa da ve geri kalanımız kızın büyük bir B ile boktan olduğunu ve bir an önce bitirmesi gerektiğini belirtmek için fazla iyiydik ya da belki de fazla tavuk bokuyduk. Onu geri almasına yardımcı olmak için yaptığımız onca şeyden sonra bunun fikri beni parçaladı ve kız kardeşinin hâlâ karanlık ruhunda yaşadığına inanma arzusuna tamamen sempati duyabiliyordum, ama bunu görmekte zorlanıyordum.

Clara gölgeler tarafından baştan çıkarılmamıştı, onları hepimizin yapmayı öğrendiği şekilde Fae formunda kullanıyordu. Kelimenin tam anlamıyla onlar tarafından yutulmuş ve yıllarca Gölge Diyarına çekilmişti. Demek istediğim, oradayken ne yedi? Kimse bundan bahsetmedi, ama benim için oldukça önemli görünüyordu. Gölgelerin barındığı çorak araziyi yeterince görmüştüm ve orada ateşlenmeyi bekleyen bir tost makinesi olmadığından emindim. Bir Domino siparişi de veremezsin. Ve insanların bir yerlerde yıllarca hayatta kalabilmek için yiyeceğe ihtiyacı vardı. Bu da benim görüşüme göre teorimi çürütülemez kılıyordu. Yiyecek yok, Clara yok. Her neyse*şey*Darcy ve Orion muydu

Gölge Diyarı'ndan dışarı sürüklenmişti, artık onun kız kardeşi değildi. Yüzünü yıpratmış ve anılarını çalmış olabilir ama o değildi.

Acrux Malikanesi'ndeki casuslarımız bile bize aksini önermemiz için herhangi bir sebep sunmamıştı. Darius'un annesinin şimdi bana rapor verdiğini ve Xavier'in ona mesaj attığını kimse bilmiyordu. Ama karşılığında onun için ne yaptığımı açıklamadan bana neden yardım ettiğini açıklamam biraz zor olurdu. Ve ihtiyacım olan son şey, bir yıldız anlaşmasını bozmak ve yıldızları beni yıllarca süren kötü şansla lanetlemeye ikna etmekti. O pislikler benim için olduğu gibi çıkardılar.

Derin bir nefes verdim ve kendimi şimdilik tüm bunları unutmaya zorladım. Ne kadar çılgınca olsa da, dünyanın psikopat bir kertenkele kral ve onun gölge fahişesi tarafından ele geçirilmekte olduğunu biliyorduk - Catalina'nın sözleri, benim değil - ama bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Darius'un annesini biraz sevdiğimi itiraf etmeliydim. Garip, biliyorum. Ama biz bir nevi... metin arkadaşı oluyorduk. Hâlâ Lionel'in Karanlık Zorlaması tarafından bağlıymış gibi davranmak zorundayken, o lanet malikanede oldukça yalnız kaldığını tahmin etmiştim. Bu yüzden bana her türlü şey hakkında mesaj göndermek için her küçük bahaneyi kullanıyordu, birçoğunun Lionel ve Clara'nın neyin peşinde olduğuyla ilgili bilgilerle ilgili olduğunu bile iddia edemiyordu. Xavier için çaresizce korkuyordu ve artık özgür olduğuna göre, Lionel onun artık onu kontrol etmediğini fark ederse diye ona farklı yaklaşma riskini bile alamazdı. Bence, onun çocuklarını sevme ve onlara bakma yeteneğini ondan çalması fikri aslında ona yaptığı şeylerin en kötüsüydü.

Ama bugün tüm bunlar için endişelenmekten daha önemli bir işim vardı. Bugün, bir tezahürat kazanmam gerekiyordu.

Pitball arenasındaki soyunma odalarında durdum, Bernice arkamda diz çöküp yüz boyasıyla kıçıma yanaklarımı çizerken, saçlarım için tasarlanan pembe kurdeleyi özenle boynuma bağladım.

Tüm mini ekibim aynı şeyi yapma sürecindeydi. Baktığım her yerde saç kurdeleleri choker oluyor, buğulu gözler ve kan kırmızısı dudaklar, Marguerite'in ekibinin genellikle sıvadığı yapışkan pembe dudak parlatıcısının yerini alıyor ve kıç yanakları süsleniyordu. Mükemmel.

Bernice kıçımdaki boya işini bitirdi ve sırıtarak yanımda ayağa kalktı, üzerinde gümüş ZA baskılı lacivert ekose bluzundeki göğüs dekoltesini yeniden düzenledi.

Heyecanla ışıldayan kız grubuna baktım.

Aslında ben de gülümsüyordum. Kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, amigoluk aslında *eğlence.*Ve bu kızların hepsi oldukça havalıydı. Bernice benim ruh kız kardeşim gibiydi. Dudaklarından o kadar acımasız bir şekilde kibirli yorumlar ve çıplak suratlı hakaretler döküldü ki, sık sık benden şaşırmış bir kahkaha aldı. Ekip olarak çok güldük ve bu rutini mükemmelleştirmek için elimizden geleni yaptık. Şaşırtıcı bir şekilde, bu şeyi kazanmayı Marguerite'i tekmelemek ve

Kylie'nin kıçları. Aurora Academy'ye karşı oynanacak olan Pitball maçında, onlar oynarken kız kardeşim ve Geraldine'in adlarını haykırarak tezahürat yapmak istedim.

"Herkes hazır mı?" Onlara moral konuşması yapmaya hazırlanırken ekibimin dikkatini çekerek seslendim.

Ama heyecanla beni aramaları bitmeden soyunma odasının kapısı açıldı. "Götlerinin kapalı olduğundan emin ol!" Yıkayıcı, bisiklet sürmek için tasarlandığını tahmin ettiğim Lycra hepsi bir arada bir takım giyerek doğruca odaya girerken seslendi. O şey kırmızıydı ve göğsünün ortasından aşağı inen gümüş bir fermuar vardı ki bu tabii ki yarıya kadar bile kapanmamıştı. Kollarını kesmiş ve dizlerinin hizasında bitmişti ama bu lanet şeyin ne kadar sıkı olduğuna bakılırsa çıplak da olabilirdi.

"Az önce sahaya çıkıyoruz," dedim dişlerimi gıcırdatarak grubun arasından sıyrılıp geçerken elleriyle kızların kollarını sıyırıp Teşkilat hediyelerini dağıtırken onlardan belli belirsiz iç çekişler alırken. onlara.

Orion'a Pitball ve Cheer antrenmanlarını denetleme konusunda yardımcı olması için atandığından beri, bu tür ziyaretlere çok sık maruz kalıyorduk ve onu dinlemek zorunda kalırsam, rutinimize bir kez daha daha fazla eğilme ve yarılma eklememizi önerdi. , Bağıracaktım.

"Sadece gelip performansın için hizmetlerimi sunmak istedim," dedi geniş bir gülümsemeyle. Turuncu yüzünde dişleri fazla beyazdı ama bu yaptığı bir seçim gibi görünüyordu. "Sadece, eğer tamamen onun için ıslak olsaydın, final gerçekten daha iyi olurdu gibi hissediyorum."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

“Bilirsin, sonunda bir su gösterisi. Sadece bir veya iki fışkırtma ve müziğe pompalayıp öğütürken hepiniz ıslak saçlarınızı sallıyor olabilirsiniz ve-”

"Bu noktada rutinimizi tam olarak değiştiremeyiz," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Tamam," diye kabul etti, sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Ama belki siz kızlar onu bir sonrakinizde kullanabilirsiniz?" "Belki," diye açıkça söyleyen bir tonda kabul ettim.*hiçbir şekilde*, başka kaba önerilerde bulunmadan önce hızla devam etti. "Pekala kızlar - hadi gidip o orospuları becerelim!"

Evet, moralim rock gibi konuşuyor.

Kızlar heyecanla çığlık attı ve hepsi stadyuma koşarak sahaya çıktılar ve ben de aralarına girdim.

Marguerite'in takımı Twinkle Takımı'nın, Orion'un bizi izlemek için Pitball takımını topladığı tribünün bir bölümünün önünde toplanmış halde bulduk. Profesör Prestos ve Müdür Nova da bekliyorlardı, her biri rutin notlarımızı almak için not defterleri tutuyorlardı.

"Oh güzel, Mirasçılar ön sırada oturuyorlar," diye mırıldandım ve onları fark ettim ve Bernice homurdanarak güldü. "En azından o Dragon'a neler kaçırdığını gösterebilirsin," diye şaka yaptı.

Sözleri anında bakışlarımı Darius'a çevirdi ve bana verdiği hararetli bakış, bilinçli olarak amigo üniformamı düzeltme isteği uyandırdı. Yapmadım, çünkü onun ne düşündüğü umrumda değildi ama yine de.

Washer ön sırada Seth'in yanına oturmak için ilerledi ve onun önünü ve ortasını Geraldine'in yanında gördüğümde Darcy'ye gülümsedim.

Kendi yerimize oturmak için ekibinin ötesine geçerken Marguerite dönüp bize baktı.

Kenardan izlerken rahat ol, Vega, diye hırladı, üst dudağını geriye doğru kıvırarak. "Çünkü bu, o üniformayı son giyişin olacak."

Öyle söyleme, diye inledi Caleb. "Tory'yi amigo üniforması içinde görmek, antrenman seanslarımızın çok önemli bir parçası. Darius değil mi?"

Buna karşı koymaya çalıştım ama ona tekrar bakmadan edemedim ve siyah halkalı gözlerindeki pis bakış anında beni yumrukladı. Bana böyle bakması gerçekten yasal olmamalıydı çünkü o zaman bu bakışların bizi daha önce nereye götürdüğünü ve bunun bir daha asla olmayacağını hatırladım ve –*gah*.

"Evet. Öyle," diye onayladı Darius, mektupçu ceketiyle orada otururken elini çenesini kaplayan kirli sakalın üzerinde gezdirerek. Görünüşe göre takım bugün hiç antrenman yapmayacaktı ve bu seans rakibimize verilmişti, bu yüzden kot pantolon ve altındaki kaslı vücudunu saran siyah bir gömlek giymişti. Görünüşüyle ilgili hiçbir şeyi takdir ettiğimden değil. Ama olsaydı, yalayacak kadar iyi göründüğünü kabul etmem gerekirdi.

Marguerite herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "O seni geri çevirdikten sonra çaresizce onun dikkatini çekmeye çalışman biraz üzücü," dedi. "Ve çaresizlik içinde kötü bir koku gibi onun etrafında oyalanıp durman biraz acınası."

Errr tencere ve su ısıtıcısı? Cidden, bu orospu gerçek mi?

"Sorun nedir, Marguerite? Mantikrabların ısırıyor mu yoksa sadece Vixen'lerin seninle ve temel orospu rutininle yeri silmek üzere olduğunu bildiğin için mi streslisin? alay ettim.

Marguerite kızıl saçlarını savurdu ve bana doğru bir adım attı, söyleyeceklerini herkesin duymasını sağlamak için sesini yükseltti.

"Sana evet diyeceğini nasıl düşündün anlamıyorum," dedi. "Yani, elbette, sen bir *Vega.* Ama bu ne anlama geliyor? Saltanatı sırasında halkına kaos, ölüm ve terör getiren bir adamın kızı olduğunuzu. Solaria'da büyümedin bile. sen pratikte bir *ölümlü*" bundan daha kötü bir şey olamazmış gibi tükürdü. "Fae olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Bir lağımda büyüdün ve değersiz kıyafetlerinle ve sik emmek için neredeyse sürekli dizlerinin üstüne çökerek bokuna düşmeleri için kandırdığın adamlardan ihtiyacın olanı almak için bacaklarını açmayı öğrendin. Sadece güç seviyenle buraya kadar geliyorsun ama hiçbir gerçek Fae bunu yapmaz.

sınıfla güçlerini nasıl talep edeceklerini bırakın, geleneklerimizi bile bilmeyen bir çift ucuz değersiz fahişenin peşinden gitmeyin. Darius'un sana hayır demesine şaşmamalı. Mate'inin kampüsteki her erkeği becermesinin onun için ne kadar utanç verici olduğunu hayal edebiliyor musun? Ucuz, cahil, altın avcısı bir sürtüksün. Ve Solaria'daki herkes sana hayır diyecek kadar sağduyulu olduğu için şanslı yıldızlarını övüyor."

Onun bu çıkışına duyduğum öfke tüylerimi diken diken etti ve ona yeni bir tane koparmak için ağzımı açtım ama bunu yapamadan Darius konuştu.

"Roxy hayır dedi*Ben*dedi, Marguerite'in sözünü yarıda kesen alçak bir sesle. "Tam tersi değil. Ve eminim sana daha önce onun hakkında saçmalamamanı söylemiştim."

Marguerite karşı çıktı, dudakları bir akvaryum balığı gibi açılıp kapanırken yüzü solgundu. Özrün başlangıcı olabilecek bir şeyler kekeledi ama adam ona bunu konuşma şansı vermedi.

"Zaten benimle ilgili bir şeyler olduğunu iddia ederek nereye varıyorsun bilmiyorum. Seninle neredeyse hiç çıkmadım ve söyleyeceğin hiçbir şeyle kesinlikle ilgilenmedim. Canım sıkıldığı için seni becerdim. Ben de seni terk ettim çünkü pantolonunun içine girmenin daha da sıkıcı olacağını fark etmemiştim. O yüzden ben ve Roxy hakkında çeneni kapalı tut yoksa bir sorunumuz olacak."

Onun böyle atlaması hakkında ne hissettiğimi anlamaya çalışırken her tarafım kızardı, çenem gıcırdadı. Hiçbir zaman yiğit şövalye tarafından kurtarılmaya ihtiyaç duyan kız olmamıştım.

Orion, Twinkle Takımının rutin işlerini yapmasını izlemek için takımımı tribünlere doğru işaret ederken, "Kıçlar yerine otursun, Vixenler," dedi tembel tembel. "Popüler inanışın aksine, amigo ekiplerinin dans etmesini izlemek aslında benim bir hobim değil ve bu iş bittiğinde akşamımla ilgili yapmak istediğim başka şeyler var."

"Belki de baş yargıç ben olmalıyım, Lance?" Washer, Nova'ya pozisyonu ona verebileceğini düşünüyormuş gibi hevesle umutlu bir bakış atmayı önerdi. "Hayatım boyunca bir tür tezahürat meraklısı oldum ve esnek genç bedenlerinin hareketlere göre bükülmesi, esnemesi ve kalıplanması gereken tüm yolları biliyorum. Yani, takas etmek istersen, ben-"

"Biri müziği çalacak mı, ne olacak?" diye havladı Orion, onu tamamen görmezden gelerek ve Pitball takımının arkasında ikinci sırada yer alırken, ekibimin ortasında sürüklendim.

Kylie rutinlerine göre ayarlamak için ses sistemiyle uğraşırken, kendimi Darius'un hemen arkasında bir koltuğa oturttum.

"Atlayıp beni kurtarmana ihtiyacım yoktu," diye mırıldandım, kafasının arkasına bakarken dilimi ısıramadım.

Darius koltuğunda döndü ve bana tek kaşını kaldırdı. "Sadece doğruyu söylüyordum. Senden bana teşekkür etmeni istemiyorum."

Kolunu sandalyenin arkalığına dayadı ve dizim koltuğa sürtünerek bacağımda bir ürperti yarattı.

"Yani onun yatakta ne kadar berbat olduğunu söyleyecek havadaydın?" diye sordum, onu ve onu düşündükçe içimi kaplayan kıskançlık sancısını görmezden gelerek.

"Evet."

"Gerçekten o kadar kötü müydü?" Sordum çünkü hastalıklı hayranlık tam bir orospuydu ve görünüşe göre kendime eziyet etme havasındaydım.

"Aletimi bir patates çuvalına koyup ne olduğunu görmek için sallamak gibiydi," dedi donuk bir ifadeyle. "Çığlık atma şekli olmasaydı kendi performansımı sorgulamak zorunda kalırdım."

"Böylece?" Konuya gözümü kırpmayı reddettim ama tırnaklarım kesinlikle avuçlarımı kesiyordu. Söyleyemediğini ummak zorundaydım.

"Evet. Kıçına havuç saplanmış bir domuz gibiydi. Bitirmedim bile."

Ben durduramadan dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve birden diğer Mirasçılar, Geraldine, Darcy, Orion ve aslında herkes sandalyelerinde dönüp bize bakmaya başladılar.

"Yalancı," diye tısladım.

"Ben miyim?" Dudaklarının etrafında bir sırıtma vardı, bu da dikkatimi ağzına çekti ve aniden cimri kıyafetimin içinde çok sıcaklandım ve ikimizin Ruhlar Sarayı'nda taht üzerinde birbirine dolanmış anıları zihnimin önüne kaymaya başladı. .

Müziğin ilk ritmi başladı ve Twinkle Ekibi Can't Stop The Feeling rutinine başlarken herkes gözlerini bizden kaçırdı! Justin Timberlake tarafından yazıldı ama Darius bir an daha bana bakmayı sürdürdü.

"Eh, en azından onu o bölümde yendim," diye dalga geçtim. "Kesinlikle benimle işin bitti." "Evet.

Sadece seni düşünerek gelebilirim," diye onayladı. "Ve oldukça sık yaparım."

Dudaklarım bir anda açıldı ve kendimi alçak sesle yanıt vermeye zorlamadan önce neredeyse beni suskun bırakmasına izin verecektim. "Birbirimize bir daha asla dokunmayacağımıza göre bu kullanışlı."

Darius'un dudaklarından sırıtış döküldü ve ifadesi kararırken panjurlar gözlerinin arkasına kapandı. "Hatırlatma için teşekkürler, ama gayet iyi farkındayım."

Ben onu geri almaya çalışamadan benden uzaklaştı. Bunu bir alay hareketi ya da bıçağı daha da ileri götürme girişimi olarak kastetmemiştim. Aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırmıştım. Ve bunu ona yaptığım ve onu incittiğim ilk sefer değildi. Her zaman savunmaya geçmek için o kadar önceden programlanmış gibiydim ki, bazen dudaklarımdan dökülen boku neredeyse durduramıyordum. Tıpkı ona birlikte olmamızın benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylediğim zamanki gibi. Dürüst olma ve ona bunun beni ne kadar incittiğini söyleme dürtüsü boğazımda düğümlendi. Neredeyse yapıyordum ama yapamadım. zayıftı ve

Bencildim ama savunmasız olmakta hiçbir zaman iyi olmamıştım ve şimdi bunun ne anlama geleceğinden bile emin değildim.

Midem suçluluk duygusuyla çalkalandı ve derin bir nefes verdim. Belki de Gabriel benim bokuma daha çok sahip olmam gerektiği konusunda haklıydı. Muhtemelen benim de ona bir özür borcum vardı.

Bir an daha Darius'a baktım ama Marguerite havaya sıçradığında, bakışlarım onun yerine ekibine çevrildi ve bakışlarımı düşürdüm. Zaten pek de önemli değildi. Seçimimi yapmıştım. Ondan nefret etmeye devam etmem daha iyiydi ve o da benden nefret ediyordu. Bu düşünce beni içten içe düğümlese ve acı çekmeme neden olsa bile.

Caleb'in hâlâ beni izlediğini fark ettim ve bana göz kamaştırıcı bir gülümseme sunarken ona baktım. Neyin peşinde olduğunu merak ederek geri verirken hafifçe kaşlarımı çattım ve parmaklarını salladı, kucağıma atmadan önce onlardan tek bir yaprak fırladı.

Üzerinde oluşturduğu sözcükleri görerek ona baktım.

Yakında benimle tekrar avlanmaya gelmek ister misin?

Ne düşündüğünü merak ederek ona tek kaşımı kaldırdım. Temelde tekrar birlikte olmayacağımız konusunda anlaşmıştık ve avlanma olayı bizim için gerçekten sadece bir ön sevişmeydi. Ama baştan çıkarıldığımı kabul etmem gerekiyordu. Adrenalin damarlarımda dolaşırken ondan kaçmaya çalışırken avlanmanın verdiği heyecanı özlemiştim. Ve gerçekten, ısırmak o kadar da kötü değildi. Ama kazanırsam farklı bir ödül bulmam gerekecek... belki onu bana toprak ve ateş büyümle biraz ders vermesi için ikna edebilirim...

Sihrimi yaprağa ittim, kelimeyi değiştirip *Belki* Marguerite'in rutinine odaklanmadan önce mumsu yüzeyde göze çarptı ve sonra ona geri fırlattı.

Takım Twinkle iyiydi. Kabul etmekten nefret ediyordum ama öyleydiler. Zıplayarak, dönerek, renk değiştiren ponponlarını sallayarak ve sihri her türden etkileyici jimnastikle birleştirerek sorunsuz bir şekilde birlikte çalıştılar.

"Sakla şu balı!" Washer heyecanla aradı. "O kepçeyi çevirin!"

Onları izlerken dudağımı ısırdım, midemin içindeki sinirler kızgın eşek arıları yığını gibi savaşıyordu.

"Hadi Minor, bacaklarını bundan daha geniş açabileceğini biliyorum - tam kafanın üstüne koy!" Yıkayıcı bağırdı.

Bana abartılı bir şekilde ürperirken Bernice'e tiksinti dolu bir bakış attım.

Rutin sona erdiğinde, Kylie ve Jillian havaya fırladılar, geri gelirken döndüler ve tam Marguerite başlarının üzerinden bir ateş topu fırlatırken mükemmel bir şekilde yere indiler. Alevler sönmeye başlayınca sözler *Zodyak'a git!* ateşin içinde parladı.

Twinkle Takımı zaferle parlıyordu ve ponponlarını veya caz ellerini sallıyordu.

sırasıyla müzik soluklaştıkça ve finalimizin takdir edilip edilmeyeceğini merak etmek zorunda kaldım.

Pitball takımının hepsi alkışladı, yan sıralardan birkaç adam destek çığlıkları atarak kötü kızları tebrik ettiler. Mantikrab yayıcıları olduklarını tahmin ediyordum ama hiçbirini özellikle bildiğimi söyleyemezdim.

"Hadi o zaman Vixens, bakalım bunu aşabilecek misin." Orion bizi ileriye doğru işaret etti ve Bernice pistimize başlamak için acele ederken biz de sahaya yöneldik.

Her zamanki şevkli rutinlerden biraz farklı bir şey için gitmiştik. Şarkımızın hızlı bir ritmi ve hileleri ve gösterişli sihri teşvik eden çok sayıda spotu vardı. Bu gerçekten bir danstan çok bir şov parçasıydı, ama her şeyin çok ateşli olduğunu kabul etmekten çekinmedim.

Hepimiz birbirimize yaslanıp müziği beklerken ponpon görünmeden takımın ortasında yerimi aldım.

Kızların hepsi etrafımda toplanırken kalbim sinir ve heyecan karışımıyla atıyordu. Bir yandan bunun katılmak bile istemediğim bir kulüp için aptalca bir rutin olduğunu biliyordum ama eğlenmek dışında hiçbir sebep olmaksızın bir şeyler yapmanın insanı özgürleştiren bir yanı vardı ve gerçekten de öyle olacağımızı umuyordum. kazanmak üzere.

MC Hammer'ın U Can't Touch This şarkısı başladı ve hepimiz bir gece kulübüne oldukça uygun ama yine de işe yarayan hareketlerle mükemmel bir senkronizasyonla dans ederek harekete geçtiğimizde müzik kontrolü devraldı.

Su Elementallerinden ikisi parıldayan buz kristallerinden oluşan bir levhayı önümüze fırlattı ve bir dizi takla, bükülme ve takla atmaya başladık. Yedek şarkıcılar her aradığında*vay canına*, farklı bir manga üyesi çifti avuçlarından alevler, buz veya çiçek yaprakları fırlatarak havaya fırlatıldı. Sonra hava Elementalleri herkesin üzerinde ateş etti.

Rutinde farklı zamanlarda tüm Elementlerimin bir kombinasyonunu uçururken, diğer kızlar arasında müzik eşliğinde bükülüp gıcırdayarak sürünün merkezinde kaldım.

Müzik kesintiye uğradığında, Bernice ve Alexa beni havaya fırlattı ve ben de parmak uçlarımdan düşen alevler, buz kristalleri ve taç yaprakları karışımıyla beni itmek için hava büyümü kullanarak ekibin geri kalanının üzerine ateş ettim. yerinde döndürdüm. Tam ayet tekrar başladığında ve diğer kızların hepsi takla atıp etrafımda takla atarken aşağı indim.

"Bu kadar! Bacaklarını başının arkasında!" Washer ağladı, ama diğer iki kızın arasından geçerken gözlerim sadece Marguerite'i gördü ve tüm kalçalarımızı birbirine kenetleyerek bir sıra oluşturduk, kalçalarımızı pornografik olabilecek bir şekilde yere indirirken ona göz kırptık. . Ama sürekli bana fahişe diyecekse, hayal kırıklığına uğratmak istemezdim.

Hattın en solundaki kız ellerini kaldırdı ve başının arkasından gruptaki bir sonraki ateş Elemental'a fırlattığı ateşi fırlattı. Hepimizin üzerine sıçrayana kadar böyle böyle devam etti.

Kalabalığın arkasındaki kız onu çatıya doğru vurdu.

Ellerimi havaya kaldırdım ve tepemde kırmızı ve mavi bir ateş topuna dönüşen bir Phoenix ateşi topu fırlattım. Müzik sona ererken hepimiz tribünlere sırtımızı dönüp eğilip eteklerimizi yukarı kaldırıp kıçımızın üzerindeki boyayı ortaya çıkarırken üzerimize erimiş altın kıvılcımları yağdı.

Pitball ekibinin hepsine kelimelerin bir görünümü hediye edildiğinden bizi sessizlik karşıladı.*Zodyak kıç tekmeliyor!* gerçek kıç yanaklarımıza karaladı ve Bernice ile sırıtış alışverişinde bulundum.

Darcy ve Geraldine heyecanla bağırmaya ve coşkuyla alkışlamaya başlamadan yarım saniye önce Caleb, "Siktir git," dedi.

Doğrulduğumuzda ve arkamızı döndüğümüzde, herkes de alkışlıyordu ve yüzümdeki sırıtış şüpheli bir şekilde gerçekti. Mesela... belki ben aslında*mutlu*o anda

Ekibimin hepsi heyecan içinde çığlık atmaya, üzerime atlamaya ve ben de gülmekten kendimi alamadan beni altlarında ezmeye başladı. Bu rutin tamamen baş belasıydı. Bizi seçmezlerse bu çok komik olurdu ama en azından bunu mükemmel bir şekilde yaptığımızı biliyordum. Gerisi yıldızlara kalmıştı ve benden nefret ettiklerinden oldukça emin olduğum için bu pek iyiye işaret değildi ama her neyse, elimizden gelen her şeyi yapmıştık.

Orion, Nova, Prestos ve Washer panolarına küçük notlar alarak rutinlerimizi tartışmaya başladıklarında sessizlik oldu.

Biraz gülünçtü ama kendimi kazanmak için can atarken buldum.

Washer, "Biraz... müstehcendi," dedi ve ağzım açık kaldı.*O lanet top çuvalı.*

"Yine de Zodiac her zaman sınırları zorlamıştır," dedi Nova, bakışları aramızda ve bizden biraz uzakta durup kararı beklemek üzere hareket eden Twinkle Takımı arasında gezinirken. “Standartları takip etmiyoruz, onları belirliyoruz. Ve kesinlikle bir kalabalık çekerlerdi.

"Phoenix ateş becerilerini her gün sergileyemezsin," diye ekledi Orion sırıtarak bana bakarak.

Dördü birbirlerine baktıkça kalbim gümbür gümbür atıyordu ve Nova panodaki bir şeyi işaret ederken başını salladı.

"Vixen'ler aldı," diye duyurdu Orion, ama etrafımı saran kızlar ölüm perileri gibi çığlıklar atıp üzerime atlayıp beni öyle bir sıkıştırdılar ki, patlama tehlikesiyle karşı karşıya kaldım.

Yerde yuvarlanırken ben de onlarla birlikte güldüm ve bir an kendimi hafif ve özgür hissettim ve sadece...*mutlu*.

* * *

Yatağımda uzanırken karanlık bana unutulma vaatleriyle fısıldadı. Galibiyetimizin bitip tükenmeyen mutluluğu, onların tekrar içeri girmesine izin vermek için solup gitmişti ve o kısacık özgürlük anından sonra, acı beni on kat etkilemişti. Pes etmeden geceyi atlatmayı umuyordum. Ama...

Parmaklarım seğirdi ve gölgeler aralarına kıvrılarak tenimi öptükleri sırada dudaklarımdan bir iç çekiş çıkardı.

Zaten onları nasıl daha iyi kullanacağımı öğrenmem gerekiyor..

Ama bir gece izin yapacaktım. Buna karar vermiştim ve buna bağlı kalmaya niyetliydim.

Yine de bu kabuslardan önceydi, tekrar uyurken ağrı beni boğmaya çalışmadan önceydi...

Onlardan bir gece izin alabilseydim, bağımlı olmadığımı bilirdim, kendimle yaptığım anlaşma buydu.

Bu, acı geri gelmeden önceydi. Ve onlarsız yarım gece geçirmek, onlara ihtiyacım olmadığının kanıtı...

Gölgeler kollarımı kaplamak için yukarı kaydı ve onların nazik okşamalarına iç çektim. İçimdeki karanlığı nasıl yatıştıracaklarını biliyorlardı. Ve fazla bir şeye ihtiyacım yoktu, sadece acıyı biraz dindirmek için bir tat.

Gölgeler tenimde kayarken bir inilti kaçtı ağzımdan, onlar içimi deşip acımdan beslenerek bir an için bana teselli sunarken sırtım yatağa yaslandı. Ama yine de kalbimde Darius Acrux için kanayan o derin üzüntüyü hissedebiliyordum ve bunu hissetmek istemiyordum.

Kendimden biraz daha fazlasını sunabilmek için buzdan bir bıçak oluşturarak su büyümü çağırırken parmaklarım üşüdü.

Onlar için biraz kanamam gerekiyordu, sadece birazcık, sadece sinirimi bozacak kadar ve sonra-

Aniden yarattığım bıçağı düşürdüm, çünkü bir şey tenime sürtündü ve şimdiye kadar gerçekten bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir güvenlik vaadiyle beni karanlıktan geri çağırdı.

Otururken nefesim kesildi, yorganı geriye atarken gölgeler azaldı ve tenim sıcaktan karıncalandı.

Dün gece kepenkleri kapatmamıştım. Lanet olsun, bırakın bunu umursamayı, duş almayı bile zar zor hatırlamıştım, ama standartlarımdaki bu özel kayma aslında suratıma bir tokattı. Amigo ekibindeki o mutluluk anı bana pahalıya mal olmuştu. O yükseklikten aşağı inmek beni yine çok karanlık bir yere sokmuştu.

Yıldızlar, dışarıdaki lacivert gökyüzünde parlak bir şekilde parladılar, sanki beni sefalet ve yalnızlıkla dolu bir kadere lanetlememişler gibi bana baktıklarında masumca parıldadılar.

Onlara ters ters bakarken dudağım kıvrıldı ve ayağa kalktım, panjurları kapatarak onları engellemeye çalıştım.

Yıldızları boşver. Kaderin canı cehenneme. Beni buraya getiren, çiğneyen ve tüküren her boktan şeyin canı cehenneme. Tahtın, Konsey'in ve bu akademinin canı cehenneme. Kahrolası bir Vega olmak.

Bir şeyleri kırmadan önce öfkeme hakim olmaya çalışırken uzun bir nefes verdim.

Gölgeler ellerimi sardı, unutulma ve özgürlük vaatlerini kulağıma tekrar fısıldarken kollarımı daha da yukarıya doğru büktüler.

Gözlerimi kapatırken derin bir nefes aldım, kucaklaşmalarının eşiğinde sallanıyordum. Kısa bir süreliğine, unutacak kadar uzun bir süre onlara dalmak ne kadar kolay olurdu...

Yumuşak bir ses dikkatimi çekti ve kapıya doğru dönerken gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Pijamalarım bir çift siyah külot ve Darius Acrux'un eski tişörtü olan utanç verici gerçeklikten oluşuyordu. Şimdi bile beni onun için özledikleri için yıldızların canı cehenneme. Kararım için hangi sebeplere sahip olduğumu onlar da benim kadar iyi biliyorlardı. Yine de bu başarısızlık için onunla birlikte cezalandırılacaktım. Bu nasıl bir kaderdi?

Yumuşak halının üzerinden kapıma doğru yürüdüm, ahşabın ötesinden başka bir alçak ses duyduğumda sihrim tenime işledi. Koridorda biri vardı, bundan emindim.

Kapıya ulaştım, uykumu kimin böldüğünü görmek için açmayı düşünürken parmak uçlarım kolu okşuyordu ama bir şey elimi tuttu.

Yatağıma dönme arzusu bir an için beni tüketti ve Phoenix ateşim tenimin altında alevlenip kendi düşüncelerim dışındaki tüm düşünceleri aklımdan atmadan önce neredeyse arkamı dönüyordum.

Yıldızları dinlemekten bıktım.

Tereddütle uzandım ve elimi yüzümün önündeki tahtaya bastırdım.

Kapının sahibi o kadar yakınımda dururken güçlerinin derin kuyusunu hissedebiliyordum.

Darius'u mu? Nefes aldım ve sihir sanki şaşırmış gibi parladı ama bana bir cevap gelmedi.

Kalbim o kadar saf bir ağrıyla çarpıyordu ki, beni ruhumun derinliklerine kadar yaktı. Alnımı ahşaba yaslayana kadar öne eğildim, kendi gücümü çevreleyen duvarları düşürürken derin bir nefes verdim.

Büyüsü bariyerlerimi aşarken inledim, parmaklarımı tahtaya daha sıkı bastırdım, sanki içinden geçerek ona ulaşabilirdim. Ecstasy ve ıstırabın bir araya gelmesiydi. Boğulana kadar içinde yıkanmak ve bir daha asla ikimizin de yaptığı seçimler yüzünden acı çekmek zorunda kalmamak istiyordum.

Hâlâ konuşmuyordu ama gücünün orada olduğu inkâr edilemezdi. Parmaklarının tıpkı benimkiler gibi ahşaba bastırdığını neredeyse hissedebiliyordum, sanki bu kapının ince bariyeri bizi ayırmıyormuş gibi. Ama oldu. Tıpkı diğer her şeyin yaptığı gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" Nefes aldım, sesim zar zor bir fısıltıydı ve yine de bir çığlık gibi görünüyordu.

gecelerin en karanlığında.

Cevap vermedi ve ben kapıyı açıp ona tekrar gitmesini söyleme arzusu arasında oyalanırken kalbim şiddetle çarpıyordu. ben de yapmadım

Birbirimize asla söylemediğimiz her şey ve söylememiz gereken her şey sessizlikte asılı kaldı. Ama aramızda geçen her şeye arkadaşlık ettiler ve çoğu karanlık, acımasız ve çirkindi ki nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. İkimiz de yapmadık. Hiç sahip olmadık. Sorunun yarısı buydu, ama büyük ihtimalle tamamı olmasa da. Ve artık hiçbirinin önemi bile yoktu.

Dudaklarım aralandı ve ihtiyacım olan kelimeleri boğazımdan çıkarmaya çalıştım ama onlara sahip olduğumdan bile emin değildim.

"Darius, ben..."

Büyüsü aniden geri çekildi ve varlığının ardından kapıma yaslanmış halde üşürken ürperdim.

Titrek bir nefes aldım ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

Sözcüklere sahip olmayabilirdim ama o buraya gelirdi, o kadar yakına gelirdi ki belki de farkı kapatan ben olmalıydım.

Geri çekildim, kapımı sonuna kadar açtım ve ona durması için seslenmek için ağzımı açtım

-Orada kimse yoktu.

Koridor boyunca ileri geri bakarken kalbim tehlikeli bir melodiyle atıyordu. Tam burada olduğundan o kadar emindim ki, ama adını anma niyetiyle boş koridora adım attığımda, beni bekleyen gölgelerden başka bir şey bulamadım.

Tekrar odama geri dönerken bir gözyaşı daha tenimde süzüldü.

İçerideki boşluk eskisinden daha soğuktu.

Ve tekrar uyuyabileceğimden şüpheliydim.

Ama gölgelere direnme gücünü bir kez daha bulmuştum.

BENkanepeme uzanıp pencerenin ötesinden gün batımını, sehpanın üzerinde duran bir burbon şişesinden sızan ışığı seyrettim. dokunmamıştım. Henüz değil. Clara'nın Lionel'in yanında durduğunu, bir Periler ordusuna komuta ettiğini gördüğümden beri her gece, kendimi içkiye vererek sarhoş olma dürtüsüne kapılmıştım. Ama beni o şişeyi açmaktan alıkoyan, şüphe götürmez bir şey vardı. Mavi.

Yarım yamalak kimseye iyi olmadım, en azından ona. Ama yine de baştan çıkararak oynadım, şişeyi görebileceğim bir yere koydum. Kendime eziyet etmeyi neden sevdiğimi bilmiyordum. Belki de gerçekten neyden yapıldığımı test etmek içindi. Eğer gerçekten Blue hayatıma girdiğinden beri olduğum kişi olarak kalabilseydim.

Geçici olduğu düşüncesi beni korkuttu. Çünkü daha önce olduğum kişi onu hak etmeye yaklaşmıyordu. Ve en azından şimdi öyleydim*denemek*Daha iyi olmak için. Yeterli olmak. Ama bazen gölgeler karanlıkta bana sesleniyor, günahlarımı, başarısızlıklarımı fısıldıyorlardı. Ve belki de derinlerde bir yerde, asla ona layık hissetmeyecektim.

Görünüşe göre Clara'nın onu kaybettikten sonra sakladığım eşyalarının olduğu ayakkabı kutusunu çıkarırken acı çekecek havadaydım. Parmaklarımı son yılında bir Ejderhayla iddiaya girerek kazandığı altın paranın, her Esrarengiz Sanat dersinde kullandığı, sevgiyle giydiği Tarot kartlarının kutusunun, eskiden tılsım bileziğinin üzerinde gezdirdim. kendini buzdan yaptı ve ardından bir toprak Elemental'e onu gümüşe dönüştürdü. Son olarak, günlüğü yığının altından çekip çıkardım, parmaklarımı deri cilt üzerinde gezdirdim ve bir an için kalbimin kanamasına izin verdim.

Hiç açmadım. Sırları kendisine aitti. Ölümde bile. Ya da en azından, onun bunca yıldır orada olduğunu sandığım yer orasıydı. Perdenin ötesinde bir yerde. Kendimi onun huzur içinde olduğuna inandırmıştım ve bunca zaman tam anlamıyla bir cehennemdeydi. Yalnız, acı çekiyor, ona eşlik edecek gölgeler dışında hiçbir şey yok. Onda kök salmalarına şaşmamalı. Ama yine de beni kırdı.

Onun kurtarılamayacağı fikri aklımdan çıkmıyordu. Bana yaptıklarından sonra bile. Ama orada

Artık içimde o kadar çok şüphe vardı ki, bir saniyeliğine dikkatimi dağıtsam, umudum çözülmeye ve umutsuzluğa kapılmaya başladım.

En mutlu anılarımdan birini düşünerek gözlerimi kapattım. Ailemin evinde söğüt ağacının altında oynayan Clara ve ben. Biz gülüp yaprakların arkasına saklanırken babamın bize seslenmesi. Ben altı, Clara yedi yaşındaydım. Parmaklarını dudaklarına bastırmıştı ve dizlerimizin üzerine çökerek babamın ayaklarının gezindiği dalların altından gözetlemeye başlamıştık.

Tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyormuş gibi davranarak, "Hm, Periler çocuklarımı çaldılar," diye dalga geçti. Ve o zaman, orada olduğumuzu bilmediğine gerçekten inandık. "FIB'i aramam gerekecek."

"FIB," diye soludum, Clara'ya bakarak. Vahşi bir görünüşü vardı, saçları her yöne dağılmıştı, çilleri güneşte geçen günlerden parlıyordu. Ama ben her zaman daha esmerdim, güneş her yaz neredeyse hiç çaba göstermeden tenimi altın rengi bir ışıltıyla yaldızlıyordu.

Clara, "Şşt aptal, gerçekten onları aramayacak," diye fısıldadı, biz toprakta yatarken elimi tutarak.

Babam sanki telefondaymış gibi konuşmaya başladı. “Evet, sevgili çocuklarım ortadan kayboldu. Kesinlikle Nymphs. Çabuk gelir misin?”

Clara'nın ağzı açıldı ve korkuyla bana baktı. "Başımız büyük belaya girecek." Gülmemi elimle bastırarak

kıkırdadım. sıkıntıyı sevdim Hatta bir keresinde ilkokul öğretmenimin benim hakkımda konuştuğunu, büyüdüğümde kızların başını belaya sokacağımı söylediğini duymuştum. O zamanlar kız kardeşimi kastettiğini düşünmüştüm. Ve o günden itibaren her zaman onun koruyucusu olacağıma yemin etmiştim, çünkü dünyadaki herkes içinde ben asla onunla sorun çıkarmak istemedim.

Clara elimi tuttu ve gözleri yaramazlıkla parladı. "Hadi ona saldıralım." Güldüm,

başımı salladım. "Sinirlenirse diye ilk ben gideceğim."

O, başını salladı. "Beni korumak zorunda değilsin, Lancey."

"Zorunda değilim ama istiyorum," dedim kararlı bir şekilde, ayağa kalkarken ve ben bir sopa alıp onu bir kılıç gibi savurduğumda yüzü parladı. Söğüt yapraklarının arasından fırladım ama babam hazırdı, bir hava büyüsüyle ayaklarımı yerden kesti, bu yüzden onun önünde baş aşağı asılı kaldım.

"Evet!" Ona sopayı dürttüm ve bir kahkaha patlattı, uzanıp ben gülmekten nefes alamayana kadar yanlarımı gıdıkladı.

Sonunda beni hayal kırıklığına uğrattı ve Clara ona sarılmak için koştu. Başını kaldırıp ona bakarken uzun kirpiklerini kırpıştırarak, "Gerçekten kaçırılmadık," dedi.

Babamın saçları asi bir karanlık yuvasıydı, gözleri benimkiler gibi mürekkepli ve derindi. Annem bir gün ona benzeyeceğimi söyledi. Benim de bir gün iyi bir koca olacağımı söyledi ama ben koca olmak istemedim, vampir olmak istedim. Annem ve babam kadar hızlı koşmak ve Clara'yı bir maymun gibi sırtımda taşımak istiyordum.

Babam Clara'yı kaldırıp omuzlarına aldı ve Clara kahkahalarla haykırdı. "Pekala, bu bir rahatlama," dedi. "Bu öğleden sonra seni kurtarmak için bir Su Perisi yuvasına dalmayı hiç düşünmedim. Ama yapardım elbette."

"Yüz Peri tarafından esir alınsak, bizim için gelir miydin?" Diye sordum.

"Kesinlikle, Lancelot," diye söz verdi saçımı karıştırarak. Bana hep öyle derdi. Ölümlü bir hikayeden bir şövalye olduğunu ve onun gibi cesur olduğum için bana uygun olduğunu söyledi.

"Bine ne dersin?" Gözlerimi şüpheyle kıstım. Bin korkunç bir sürü Periydi.

"Hiç şüphesiz," dedi kolayca.

"Ya on bin?" talep ettim. Bu, tek başına üstesinden gelinemeyecek kadar çok Periydi. "Oğlum, bir milyon Nymphe tarafından tutsak olsan senin için gelirdim. Gitmeyeceğim mesafe yok."

"Neden?" kaşlarımı çattım.

"Çünkü seni ve kardeşini seviyorum. Ve bunu sevdiğin insanlar için yapıyorsun," diye açıkladı ve kalbim şişerek başımı salladım. Çünkü bunu anladım. Onun ve ailem için de bir milyon Nymphe alırdım. Ama kesinlikle gerçek bir kılıca ihtiyacım olacaktı.

Kapı çalındı ve ben de Brian'ın beni ziyaret etmeye karar vermemiş olmasını umarak ayağa kalktım ve düşlerimden sıyrıldım. Muhtemelen ıstırabımın evine yayıldığını hissedebiliyordu, bu yüzden beni ona sarılmanın harika bir fikir olduğuna ikna etmeden önce gerçekten kilitlemek zorunda kaldım.

Kapıyı sonuna kadar çektim ve orada bir şişe turuncu Faenta ve yan bir gülümsemeyle Gabriel'i buldum. "Aklını o burbon şişesinden uzaklaştırmak için soda kullanabilirsin diye düşündüm, Orio."

Keyifle bir nefes verdim. "Acıma partime katılmaya mı geldin? Korkarım çocukluğunuza geri dönüşü kaçırdınız, ama kayıtsızlık pastası ve bir dizi müzikal huysuzluk için tam zamanında geldiniz.

İçeri girmesine izin vermek için kenara çekildim ve sırıtarak bana tek kaşını kaldırdı, eve girdi ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. "En azından hala alay ediyorsun kardeşim, aklını kaybettiğin gün, benim de sana olan umudumu tamamen yitireceğim gündür."

"Bunu bildiğim iyi oldu." Koltuğa geri döndüm, yere çöktüm ve Gabriel bana katılmadan önce ikimize de birer bardak soda doldurdu.

Gabriel Clara'nın günlüğünü alırken ben de tatlı gazoz içtim. Dünyada buna dokunmasına izin vereceğim çok az insan vardı ama neyse ki o da onlardan biriydi. Aksi takdirde, şu an yumruğumun etkisiyle yüzü sersemlemiş olurdu.

"Okuma," dedim. "Clara'nın."

"Hayır, değil," dedi hemen, parmaklarını deri cilt üzerinde gezdirirken,

üzerinde biraz okuma.

"Tabiki öyle." Boş bardağımı masanın üzerine koyarak bardağı elinden aldım. "Eşyalarının yanındaydı."

Ciddi bir ses tonuyla, "Bu onun değil, Orio," dedi. "Aç onu."

Kaşlarımı çattım, ilk sayfayı açarken çenem kasıldı ve orada bulduğum kelimelerle ciğerlerim sıkıştı.

Azriel Orion'un mülkü.

"Babamın," dedim inanamayarak.

"Günlüğü mü?" Gabriel sordu ama ben bilmiyordum, bu yüzden sayfayı çevirirken ağzımı ıslatarak cevap olarak omuz silktim.

Sözcükler şifrelenmişti, anlamsız semboller yığını gibi görünüyordu ve başparmağımı sayfada gezdirirken, sihrin hâlâ onları bağladığını hissettim. "Yıldızların adına, bunca yıldır bendeydi ve gerçekten Clara'ya ait olup olmadığını kontrol etmeyi hiç düşünmemiştim."

"Şifrelemeyi kırabilir misin?" diye sordu Gabriel, koyu renkli saçları alnının üzerine düşecek şekilde bir göz atmak için eğilerek.

Gözlerimde yaptığı büyüyü hissetmeye çalışarak gözlerimi kapattım. Zihnim belli bir duyguya takıldı ve nefesimi üfleyerek gözlerimi açtım ve sandalyeme geri yaslandım. “Bir şifreye ihtiyacı var. Yüksek sesle konuşmam gerekirdi ama babamın neyi seçeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Yapabileceğin herhangi bir şans *Görmek*cevap?" diye sordum ama başını salladı.

"Belki babanı tanısaydım ama bu tür ayrıntıları bir yabancıdan okuyamam. Adını dene, diye cesaretlendirdi Gabriel, gözleri entrikayla parlayarak.

"Lance," dedim kaşlarımı çatarak sayfaya bakarak. "Clara, Stella..." Hiçbir şey.

Kaşlarımı çatıp defteri sehpanın üzerine koydum. Kafam şu an çözemeyecek kadar berbattı. Ama belki zamanında çözebilirdim.

Gabriel elini omzuma koydu ve odanın içinde susturucu bir baloncuk patlattı.

Bir açıklama için ona bakarak kaşlarımı çattım ve o bana suçlu bir şekilde gülümseyerek içini çekti. "Neler oluyor?" talep ettim.

"Senden bazı bilgileri sakladım." "Ne bilgisi?" Kalp atışlarım hızlanırken homurdandım.

"Kötü bir şey değil, sadece kendini kaybetme, tamam mı?" diye sordu ve dilimi yanağıma bastırarak bekledim. "Sen ve Darcy Vega'yı biliyorum."

Doğrudan kalbime yumruk yemiş gibi hissettim. Arkadaşım olmasına rağmen, Nebula'm

Kahrolası Ally, savunmam hâlâ hızla yükseliyordu. "Gabriel, bu - işte-"

"Kaydet." Omzuma vurdu. “Binlerce kez vizyonlarımda hepsini duydum. Açıklamana gerek yok. Biliyorum dediğimde, demek istediğim, ben*Bilmek*. Aşıksın."

Kan kesinlikle yüzümden çekiliyordu ve ona şok ve belki de biraz rahatlamış bir şekilde baktım. Mavi'yi saklamaktan nefret ediyordum. Nefret ettim. Ve gerçeği dünyadaki en yakın arkadaşlarımdan biriyle paylaşmak, omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi geldi.

"Kimse bilemez," dedim, sesim endişeyle kalınlaşmıştı. Bunu çok uzun süredir Mavi ile aramda tutmaya çalışıyordum ve şimdi sırrın ne kadar hızlı yayılacağından korkuyordum. Güvendiğimiz insanlar için olsa bile. Bir dil sürçmesi ve bu bizim için olurdu.

"Elbette," dedi nazikçe. "Ve bil diye söylüyorum, seni yargılamıyorum ya da başka bir şey. Açıkçası bu kaçınılmazdı.”

"Bekle," diye nefes aldım, vücudumda çınlayan bir umut notasıyla kalbim daha hızlı atıyordu. “Geleceği görebiliyor musun? Bizim için işe yarayıp yaramayacağını görebiliyor musun?”

Gabriel'in kaşları çatıldı ve sanki ruhumun içine bakıp aradığım cevapları bulmaya çalışıyormuş gibi gözlerime baktı. "Pek çok yol var," dedi ağır ağır. “Bilmiyorum...Emin olamıyorum. Üzgünüm."

Bakışlarımı ondan kaçırdım, dişlerimi gıcırdatarak toza çevirdim. "Sorun değil," dedim zorla, ama o anda sinirlenmiştim. Çoğunlukla bana hiç rahatlık vermedikleri için yıldızlarda. Her şeyin benim ve Blue için iyi olacağını bilseydim, hayat çok daha az stresli olurdu.

"Senin adına sevindim," dedi tekrar koltuğuna yaslanarak. "Gerçekten çok mutluyum, Orio. Hayatında çok fazla boktan şey yaşadın.”

"Teşekkürler," dedim hafif bir kahkahayla.

"Daha kötü olabilir, değil mi?" şaka yaptı ve gözlerimi ovuşturdum. Şu an daha kötü olabilir mi? Lionel tahta geçecek bir konuma geliyordu. Ve kendi kız kardeşim ona yardım ediyordu. Periler onlarla birlik oluyordu ve ölü sayısının artmaya başlamasının ne kadar süreceğini yalnızca yıldızlar biliyordu. Bir yanım Gabriel'e her şeyi anlatmak istiyordu. Görüşü, Perilerin hareketlerini veya onlarla ilgili herhangi bir şeyi tespit edemeyecekti, bu yüzden zaten bilmesi mümkün değildi. Ama onu bu pisliğin içine çekmek istemedim. Yine de tüm dünyanın yakında buna sürükleneceğini hayal ettim.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedim yavaşça, konuyu ertelediğimi biliyordum çünkü konuyu uzatmak bir damarı kesmek gibi geliyordu. Ama Gabriel iyi bir arkadaştı. Ve ona her konuda güvenebileceğimi biliyordum. Ben de ona Clara'yı, onu gölgelerden geri getirdiğim geceyi, kullandığım kara büyüyü anlattım. Hepsini. Ve işim bittiğinde göğsümden on tonluk bir fil kalkmış gibi hissettim.

"Bu yüzden yapamadım*Görmek*sen o gece," diye soludu, gözlerini ovuştururken dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Siktir, Orio, orada olmadığım için çok üzgünüm. Almalıyım-"

Bilmiyordun. Ve o zamanlar... Bütün bunları sana yüklemek istemedim.

"Her şeye rağmen yanında olacağımı biliyorsun," diye homurdandı, bakışlarında endişeyle bana dönerek.

"Biliyorum, Noxy," dedim yarım bir gülümsemeyle. "Sanırım seni korumaya çalışıyordum. Ama görünüşe göre insanları koruma konusunda çok kötüyüm." Göğsümde bir sancıyla Clara'yı düşündüm.

Kaşlarını çattı. "Düşündüğünden daha iyisin."

Atlas'ım titredi ve onu çıkardım, beni bekleyen bir mesaj buldum.

Darius:

Babam bizi çağırdı.

Bu dört kelime, uzuvlarıma adrenalin pompaladı. Gölge Diyar'dan döndüğü geceden beri Acrux Malikanesi'ne gidip kız kardeşimi Lionel'ın kollarından koparmak istiyordum. Ama şimdi... artık işlerin bundan daha karmaşık olduğunu biliyordum. Aklı başında değildi ama belki ona yaklaşabilirsem, onu karanlık kıskacında tutan gücü kırabilirsem onu geri getirebilirdim. Hâlâ o bedende olduğundan emin olabilirdim.

Darius'a bir cevap gönderip oturduğum yerden kalktım ve Gabriel yanımda durdu.

"Gitmelisin," dedi ben daha bir şey söyleyemeden, sonra ilerledi ve kollarını sıkıca etrafıma sardı. "Konuşmak istediğin zaman ben buradayım. Her zaman."

"Teşekkürler Noxy." Sırtına vurdum ve kapıya yöneldi, bir süre sonra da çıktı. Clara'nın eşyalarının bulunduğu kutuyu karıştırıp bileziğini çıkarmadan önce, profesör saçmalıklarından kot pantolona ve mavi bir düğmeye geçerek odama fırladım. Üzerinde ailemizin her bir üyesini, artı arkadaşlarını, Stella ile çalışmaya başlamadan ve Lionel tarafından yoldan çıkarılmadan önceki hayatını temsil eden gümüş tılsımlar vardı.

Lionel'ın Koruyucusu olmayı kabul ettiği ana bağlı olarak hayatının izlediği yolu hissettim. O andan itibaren pençelerini ona kapmıştı ve asla bırakmayacaktı. Bunların olmasını planladığından şüpheliydim ama kesinlikle onun lehine sonuçlanmıştı. Gölgeleri kullanabilen ve dünyadaki tüm Perileri kontrol edebilen sadık bir hizmetkarı vardı.*Yani eğer bu sadakati kırabilirsem, onu geri getirebilirsem, ona gerçekte kim olduğunu hatırlatabilirsem...*

Tılsımlı bileziği cebime attım ve evden çıkmak için arka kapıyı kullandım. Savunmadaki deliği bıraktığım yerde, Kampüsün kenarında Darius'la karşılaştım. Gözleri karanlıkla halka olmuştu ve bu günlerde kendi iblislerinden birçoğunun başına bela olduğunu biliyordum. Sözsüzce boşluktan kaydık.

Çevreyi gölgeleyen çalıların altında dururken kollarımı ona doladım. Bana sarıldı ve aramızdaki bağ derinleştikçe göğsümdeki düğüm gevşedi, kulaklarımda zonkluyor ve ona gittikçe daha fazla yaklaşma isteği uyandırıyordu.

"Hadi birlikte gün batımına doğru kaçalım," diye şaka yaptı Darius. "Vegas'ı unutup Starshine Bay'de bir ev alabiliriz."

"İki çocuğumuz olabilir. Açıkçası çocuklar. Kızlar baş belasıdır," diye oynadım ve biz ayrılırken kıkırdadı.

"Bunun için hazır mısın?" diye sordu, yüzü bir kez daha ciddileşti.

İç çektim, yıldızlara bakmak ve bu gece benim için ne sakladıklarını merak etmek için başımı çevirdim. O kadar masumca parlıyorlardı ki yemin ederim aralarında geçen kahkahaları neredeyse duyabiliyordum. Bütün bunlar o kalpsiz gökyüzünden çok eğlenceli görünmüş olmalı.

Asla hazır olmayacağım, diye itiraf ettim bakışlarımı ona çevirerek. "Ama gitmem lazım. Ona ulaşmaya çalışmak istiyorum."

"O kendinde değil," dedi, nabzımın etimin altında öfkeyle atmasına neden olan koyu bir ses tonuyla. Eve gelip onu gördüğünden beri bunu bana yüzlerce kez söylemişti. Ve bunun doğru olduğunu bilmeme rağmen, oraya vardığımızda kendi kız kardeşimi tanımayacağıma hala inanamıyordum. Aptalca bir yanım beni görmesini, kollarıma koşup her şey için özür dilemesini, gölgelerin onu ele geçirdiğini ve aklının başında olmadığını söylemesini umuyordu.

Yanağımın içini ısırdım. "Hadi gidelim," diyerek zorla dışarı çıktım ve Darius havaya bir avuç dolusu yıldız tozu fırlattı.

Acrux mülkünün kenarına vardık ve siyah üniformalı iki muhafız, avuçlarında sihir çakarak demir kapının önüne çıktı.

"Benim, pislikler," diye homurdandı Darius, üstümüzde bir Faelight kontrol etmek için yanarken.

Çok ürkütücü bir ses tonuyla, "İyi akşamlar Darius Usta," dediler ve kapıları açmak için harekete geçtiler.

Yaşlı Lionel Amca'nın oradaki güvenliği arttırdığını tahmin ettim. Ve eğer dünya hakimiyetini planlıyorsan, arkanı kollamanın mantıklı bir hareket olduğunu varsaydım. Yine de yapmamasını diledim, o zaman kalbine bir hançer saplayabilirdim. Yine de, bir Tiberian Rat bokunun büyüklüğünde olması gerektiği düşünülürse, isabet almak oldukça zor olurdu.

Uzun araba yolunda yan yana yürürken kalbim savaş gibi atıyordu. Hayatımda pek çok kez burada bulundum ama hiç bu kadar endişe duymamıştım.

Devasa ahşap kapıya ulaştığımızda ellerim yumruk olmuştu ve Darius elini omzuma koymak için uzandı. "Seninle olacağım."

Boğazımda jilet gibi keskin bir yumruyla ona döndüm, öyle olmasam da içimden şükran duyguları akıyordu.

Kapılar önümüzde açılmadan önce onu seslendirecek kelimeleri bulabildik. Jenkins eğilerek selam verdi, mırıldanarak hoş sözler söyleyerek bizi içeri aldı ve ben de elimi cebime soktum, parmaklarımı Clara'nın tılsımlı bileziğine doladım ve ondan bir parça umut çıkarmaya çalıştım.

Ayak sesleri kulağıma takıldı ve bakışlarım geniş merdivenlerin tepesinde terler içindeki Xavier'e takıldı.

Kahretsin, ikinizi de görmek güzel, dedi, tereddüt etmeden merdivenlerden aşağı bir adım atarak. "Ya sen, Xavier, nasılsın?" Aradım.

"Efendi Xavier geceyi odasında geçirmeye karar verdi," dedi Jenkins, zorlukla gizlediği bir kızgınlıkla ona bakarak. Böyle bir şeye karar vermediği açıktı, ama ona bunu kimin emrettiğini oldukça iyi tahmin edebiliyordum.

"Odana geri dön," diye cesaretlendirdi Darius, sesinde bir endişe tınısı vardı. Lionel'ın ortaya çıkıp en küçük oğlunun emirleri hiçe saydığını görmesini istemiyordu, yine de onun geri adım attığını görmek iyi hissettirmişti. "Gitmeden önce seni görmeye geleceğiz."

Xavier başını salladı ve koridora geri dönmeden önce Jenkins'e ters bir bakış attı.

"Bu taraftan Efendi Darius, Bay Orion." diye mırıldandı Jenkins, aceleyle uzaklaşmadan önce bizi sigara içme odasına götürdü.

İçeride, Lionel şöminenin yanında duruyordu ve ben onun Catalina olmasını bekleyerek yanındaki kadını iki kez almak zorunda kaldım. Ama değildi. Kız kardeşim vücudunu saran ve gözlerindeki gölgeleri belirginleştiren dekolteli siyah bir elbise giymişti.

Bana doğru atılmadan bir saniye önce ciğerlerime bir nefes takıldı ve Yoldaşlığımızın tüm hızıyla koşturdu. Darius, onu karşılamaya hazırlanırken haykırdı ama kendimi korumak için bir şey yapamadan, gölgelerin ağırlığı bedenimi hareketsiz bıraktı, Clara bana çarparken kollarım iki yanıma kenetlendi. *Kahretsin!*

"Clara!" Lionel, hayatım için endişelendiğim için havlayarak bir uyarıda bulundu ve kollarını bana dolayarak sırtımı kapıya çarpmasına neden olurken gözlerinde ablamın herhangi bir izini aradı.

"Bebek erkek kardeş!" diye bağırdı, yüzüme doğru atılarak ve dudakları yanağıma değmeden bir saniye önce uyararak hırladım. Sonra alnım, burnum, gözlerim. Yüzüne bakarken nefesim kesik kesik geliyordu, acı beni parçalara ayırıyordu. *O mu?*

"Clara, beni gerçekten tanıyor musun?" Nefes aldım, umarım kalbimi kaldırıyor.

Geri çekilip kirpiklerini kırpıştırırken gözlerimin içine baktı. Onunla ilgili her şey çok tanıdıktı ama yine de ürkütücü bir şekilde yabancıydı. Yüzü onundu ama yine de değildi. Bir zamanlar dolgun olan yanakları çökmüştü ve gözleri... sürekli dönen bir karanlık deniziyle lekelenmişti. Beni gölgelerden kurtardı ve aramızda gergin bir sessizlik oluştu. Risk almalıydım, korkusuz olmalıydım.

Seyircimiz olduğunun farkında olarak elini alıp tılsımlı bileziğini içine yerleştirirken sessizce cebimi karıştırdım. Ve şu anda akıl sağlığımın dalışa geçtiğinin farkındayım. Ama sahip olduğum tek plan buydu.

"Bunu hatırlıyor musun?" Lionel'ın gölgesi daha da yaklaşırken biraz yalnız kalabilmeyi dileyerek fısıldadım.

Darius gözümün ucuyla hareket etmiyordu ve Clara'nın da onu gölgelerle kontrol altında tuttuğunu hissettim. Ve bu güvenimi sarstı.

"Çok güzel," diye soludu, avucunun içinde çevirirken. "Bu benim için mi?" Bakışlarında umutla baktı ve boynum karıncalandı.

"Zaten senin. Senin için sakladım.

Takabilmem için bileğini uzattı ve ben de öyle yaptım, yüz hatlarından bir tanımanın geçmesini beklerken dudaklarım gergin bir çizgi halini aldı.

"Bu senin," diye aniden nefesi kesildi, Orion takımyıldızı tılsımını parmaklarının arasına aldı. "Ve bu da babam için." Parmağını gümüş söğüt ağacının üzerinde gezdirdi.

Başımı sallarken boğazım düğümlendi, kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

Gözlerinde yaşlarla tekrar yukarı baktı ve bir an için yeniden sadece kız kardeşim oldu. Çocukken benimle Vampirler ve Kurtadamlar oynayan kız. Düştüğünde ve dizlerini sürttüğünde tuttuğum kişi. Kim için her şeyi yapardım.

Gözlerini kırpıştırdı ve o kız, ağzında rahatsız edici bir sırıtışla ortadan kayboldu. "Ah Lancey çok güzel!" Döndü, Lionel'a doğru döndü ve bileğini yüzünün önünde sallarken kollarını onun boynuna doladı. "Bak küçük kardeşim bana ne getirmiş."

Lionel, gözleri benim üzerimde, "Ben suskunum," dedi. "Artık sorun yaşamayacağız, değil mi Lance?"

"Sorun değil," dedim pek inandırıcı olmayan bir hırıltıyla.

Clara elini salladı ve Darius onun büyüsünden kurtulurken derin bir nefes verdi ve dayanışma içinde yanıma yürüdü.

"Clara, Gölge Diyar'dan döndüğünde oldukça acıkmıştı," dedi Lionel, sert bir ses tonuyla. “Onu kurtarma planlarına beni de dahil etmeyi düşünmemiş olman çok yazık, o zaman belki işler bu kadar...dağınık olmazdı. Sanki öğrenmemi istemiyormuşsun gibi."

Cevap vermedim çünkü o gerçeği biliyordu. Yüzüne karşı yalan söyleyip arkasından iş çevirmediğimiz ve Clara'yı eve getirmek için gölgeleri kullanmadığımıza dair saçma sapan bir hikaye uydurmayacaktım. Ben zaten onun boktan kitaplarındaydım. Ve yakın zamanda onlardan kurtulacağımı düşünmemiştim.

Clara, parmaklarını sevgiyle Lionel'ın saçlarının arasından geçirirken, "Herkes bu kadar somurtkan olmayı kesin," diye talep etti ve vücudumu bir ürperti kapladı.

Lütfen bana bunun olmadığını söyle.

Lionel'ın kolu sahiplenici bir tavırla Clara'nın küçük beline dolanıp onu kalçasına doğru çekerken şüphelerim korkunç bir şekilde doğrulandı.

Öfke tenimin altında bembeyaz parladı ve ben onu durdurmayı düşünemeden üst dudağım hırlayarak geri çekildi. Lionel gözlerinin arkasında titreyen Ejder formuyla bana baktı, onlar için tehlikeli bir parıltıydı.

Lionel neredeyse alay edercesine, "Koruyucu tahvilin çekiciliğini anlıyorsun," dedi. Beni kışkırtıyordu ve ben bunu kaldırmayacak kadar Fae değildim.

"Bununla tam olarak ne demek istedin?" Tısladım, bakışlarım ona dokundukları ellerinin üzerinde gezinirken omuzlarım dikleşti.

Darius ileri doğru adım atarken kolumu yakaladı ama aniden elinden kurtuldum, baltanın düşmesini beklerken ciğerlerim güm güm atıyordu.

"Aman Tanrım," dedi Clara, kulağa hiç de benzemeyen, şarkı söyler gibi bir sesle. "Babamla benim küçük ilişkimiz yüzünden üzgün müsün, Lancey? Elimizde yok. Onun*Aşk*"

Çek ellerini ondan! Cehennemden bir dünya istediğimi bilerek Lionel'ın yüzünü işaret ettim ama siktir et onu. Kız kardeşime parmak attığı için bu orospu çocuğunu sikeyim.

“Ses tonuna dikkat et,*erkek çocuk*diye tersledi Lionel. "Şu anki duruma alışmalısın. Ve açıkçası, bana söylemeden onu geri getirerek yaptığın numaradan sonra diz çöküp affım için yalvarmalısın.

Clara'yı kolundan yakaladım, onu ondan uzaklaştırmaya çalıştım ve Darius elini gömleğimin arkasına sıkıştırarak beni durdurmaya çalıştı. Lionel'a hava üfleyerek tökezlemesine neden oldum ve gözlerindeki bakış tam bir cinayetti. Bir canavar gibi üzerime geldi, kavurucu avucuyla boğazımı tuttu. Clara, karşı koymama izin vermeden gölgelerle bedenimi hapsederken, etim yandı ve dişlerimin arasından tısladım. Ve bu şimdiye kadar yaptığı her şeyden daha çok canını yaktı.

"Baba, bırak onu," diye talep etti Darius ama Lionel onu duymazdan geldi.

"Canavar," yüzüne tükürdüm.

"Bana bir daha sesini yükselt Lance, ben de sana ne kadar canavar olabileceğimi göstereyim," diye hırladı ve ardından bir hava üflemesiyle beni yere fırlattı. Parlak ayakkabısı beni orada tutmak için göğsüme çarptı ve vücudumdaki her gözenekten sızan nefretle ona baktım. "Clara artık benimle. Alışmak. Senin oğlumu koruduğun gibi o da beni koruyor.”

"Onu koruyabilirim ama korumam.*Kahretsin*o!" Kükredim ve elinin bir hareketiyle ciğerlerimdeki havayı çaldı.

Eğildi, yüz hatlarına alaycı bir şekilde baktı. "Beladan uzak durduğu sürece onunla ne yaptığın umurumda değil. Benim ve Clara'nın ilişkisi hakkında bir daha yorum yapmayacaksın, anlaştık mı?

Saniyeler akıp giderken bir, iki dakikaya döndü. Hava için savaştım, onun altında sarsılmaya başladım.

ayakkabısı göğsüme daha çok bastırdı.

"Baba," diye homurdandı Darius. "Yeterli."

"Neyin yeterli olduğuna ben karar vereceğim," diye mırıldandı Lionel, altında acı çekmemi izlerken bakışlarında bir tür zevk uçuşuyordu. Bunun için yaşıyordu. O kahrolası bir sadistti.

Bayılmak üzereyken benden uzaklaştı ve ciğerlerimi tutan elini bıraktı. Yeterince hava almak için çabalarken göğsümü sıkıca kavrayarak derin bir nefes aldım. Darius yanıma çöktü, vücuduma kurnazca iyileştirme büyüsü salarken yüzünde endişe vardı.

"Uyanmak. Taşınmak. Balo salonunda bekleyen misafirlerimiz var. Bu konuşma bitti. Bunu bir uyarı olarak kabul edin. Ama unutma Lance Orion, gerekirse Darius için başka bir Muhafız bulabilirim. Ve sana olan sabrım tükeniyor," diye tısladı Lionel ve Clara kıkırdayarak balo salonuna doğru giderlerken.

Darius ayağa kalkmama yardım ederken, "Siktir et onu," diye tısladım.

"Evet," diye kabul etti alçak bir sesle. "Ama onu bir daha kızdırma Lance. Tehditlerini yerine getiriyor ve seni kaybedemem." Kaşlarını çattı ve iç çekerek alnımı onunkine bastırdım.

"Yapmayacaksın," diye yemin ettim, Lionel Acrux'un kahrolası kız kardeşimi düzdüğünü bilmenin verdiği acıyı ağzımda tutmaya çalışarak.*Siktir et siktir git*

"Hadi," diye içini çekti Darius ve kurşun gibi ağır bir kalbimle onu odadan takip ettim. Ben soğukkanlılığımı korumaya çalışırken balo salonundaki cehennemden gelen partiye girdik. Geniş salon Lionel'ın ailesi ve müritleriyle doluydu ve Catalina, konuklarıyla kibarca sohbet ederken sahte göğüslerini bir ödül sergisi gibi sergileyen bir elbiseyle onların arasında süzülüyordu.

Mildred Canopus canlı pembe bir elbiseyle kalabalığın arasından çıkıp kollarını açarak ona doğru koşmadan hemen önce Darius alçak sesle, "Aman canımı cehenneme," dedi.

"Snookums!" diye haykırdı, yakınlardaki herkesin dikkatini çekerek, gerçek bir aşk gösterisine tanık oluyormuş gibi sakince gülümseyerek döndüler.

Kaslı kollarını Darius'un boynuna doladı ve Darius elini onun sırtına koydu. Bana pislik diyebilirsin ama aldığı onca Faeroid yüzünden ciddi bir kız köpeğiydi. Kıvırcık kahverengi saçları zarif bir topuz haline getirilmişti ve kalın boynu, fırlayıp birinin gözünü çıkarmak üzereymiş gibi görünen altın bir gerdanlık ile süslenmişti.

Mildred, Darius'un yanağına bir öpücük kondururken birkaç kişi gerçekten alkışladı ve bir kadın gözünün altından akan yaşı silme küstahlığını gösterdi. Darius korkunç nişanlısından büyülenmiş gibi görünmek için elinden gelenin en iyisini yaparak ifadesini öğrenirken içim çalkalandı ve kaslarım gerildi. Dünyada adalet olsaydı, o kız en iyi arkadaşımla evlenmezdi. Sonunun Ogre olmasını engellemek için gereken buysa, onunla kendim evlenirdim. Yarı düzgün bir kişiliğe sahip olsaydı, en azından ona biraz şefkat gösterebilirdim. Ama kaba ve kibirliydi, hantaldı.

büyük kafasının sadece bir uzantısını oluşturur.

"İçecekler," dedim, bir kolumu Darius'un omuzlarına atarak ve Mildred'ı bir Vampir hızıyla uzaklaştırırken, Mildred'ın memesine pek kurnazca dirsek atmadan. Bu gece kimi kızdırdığım umurumda değildi. Benimle dalga geçecek havamda değildim.

Bize bir garson bulup iki kadeh şampanya kaptım ve birini Darius'a uzattım.

"Teşekkürler," dedi, ben onu taklit ederken içkiyi bitirmeden önce ürperdi, Lionel onu misafirleriyle tanıştırırken gözlerim tekrar Clara'ya kilitlendi.

Göğsümde beni alt etmekle tehdit eden bir hüzün dalgasıyla bakışlarım bileğindeki bileziğe takıldı. Ben şimdi ne yapmalıyım? Bir an neredeyse kendisi gibi görünürken bir an sonra bir yabancı olmuştu. Ve bunda psikotik bir tane. Ama gözlerinde gördüğüm o tek parıltı gerçekse, bu onun o bedenin içinde bir yerlerde olduğu, gölgelerde boğulduğu, ahlakının çöktüğü, çekingenliğinin çalındığı anlamına geliyordu. Ve Lionel bundan tam anlamıyla yararlanıyordu.

"İyi akşamlar tatlım," annemin sesi eriyen buz gibi içime damlıyordu ve arkamı döndüğümde bana şeker gibi gülümsediğini gördüm.

"Stella," dedim kısaca.

Gri ipek bir elbise giymişti, siyah saçları şık bir şekilde dalgalanıyordu ve sanki birinin boynunda ziyafeti bitirmiş gibi dudakları kan kırmızısına boyanmıştı.

Darius alaycı bir ses tonuyla, "Kızına kavuştuğuna çok sevinmiş olmalısın, Stella Teyze," dedi. "Yoksa babanın bir numaralı parçası olmayı özlüyor musun?"

"Sesini alçalt," diye tısladı, etrafımızda susturucu bir baloncuk oluşturarak. "Annenle böyle konuşmasına izin mi vereceksin Lance?"

"Darius'a ne yapacağını ben söylemem," dedim boş bir sesle. "Ve bilseydim, kesinlikle ona seninle bir pislikmişsin gibi konuşmamasını söyleme zahmetine girmezdim. Ne olduğunuzu defalarca kanıtladığınızda değil." Onunla konuşurken yüzümde kötü bir gülümseme vardı. Bu kadın için kalbimde herhangi bir sevgi barındırdığımı düşünmek garipti. Onunla herhangi bir şekilde akraba olabileceğimi. İyi bir adam değildim ama ölü bir kömür parçası da değildim. Hayır, o özel türdeki soğukluk sadece en sevgili anneye mahsustu.

"Bana nasıl böyle şeyler söylersin?" O sırıttı ve ben gözlerimi devirdim. "Su

tesisatını açma," diye homurdandım. "Buna karşı sıfır toleransım var."

Stella öfkeyle dilini şaklattı ve sonra uzaklaştı ve gecenin geri kalanında geri gelmeyi planlamamasını umdum. Hayatımda bir kez daha ağlayarak beni manipüle etmeye kalkarsa, yaptıklarımdan sorumlu olmayacaktım. Şimdiye kadar saçmalıkların bende işe yaramadığını anladığını düşünürdüm. Ama görünüşe göre sonsuza kadar buna maruz kalacaktım.

Darius, "Dikkat," diye mırıldandı ve arkamı döndüğümde Catalina'nın bize doğru geldiğini gördüm. Gözleri yapıştırılmıştı

Darius'a döndü ve hızla ona doğru ilerleyip onu kollarının arasına aldı.

"Nasılsın?" nefes aldı ve yemin ederim plastik yüzünde daha önce gördüğümden daha fazla duygu vardı.

"İyi," dedi, onu resmen sıktıktan sonra geri çekilerek.

Catalina yüzünü okşamak için uzandı ve bana sıcak bir gülümseme verdi. Taştan yapılmamış gibi. Koluma hafifçe vurup uzaklaşırken kaşlarımı çattım. Her zaman yaptığı gibi benimle flört etmeye bile çalışmadı - yıldızlara teşekkür ederim. O otomatik pilotta konuşurken ve kulağıma iltifatlar fısıldarken Catalina'nın yanında çok fazla saat geçirmiştim. Ve hep aynı olanlar, sırf beni deliliğe sürüklemek için. Yakışıklı, aşık, sevimli, güçlü. Bazen inanılmaz ve seksi de eklerdi, sırf kanımı dondurabilmek için.

Bir garson yanımızdan süzülerek geçerken boş bardaklarımızı dolu bardaklarla değiştirirken, "Keyfi yerinde görünüyor," diye mırıldandım.

"Belki de babası, kalbinin yeniden atmasını sağlamak için koleksiyonundan ona bir şimşek çakmıştır."

kıkırdadım. "Hala Dante Oscura'dan şimşek kavanozları mı alıyor?" Diye sordum. Alestria'dan gelen Fırtına Ejderi benim arkadaşımdı, özellikle de benim kadar Lionel'den nefret ettiği için.

"Her ay," dedi Darius tüterek. "Şeytanın konuşması."

Omzumun üzerinden baktığımda Dante'nin kalabalığın arasından geçtiğini gördüm. Koyu renk saçları ve aynı derecede koyu gözleri olan iriyarı bir adamdı, gömleği açıktı ve elinde yıldızlardan nereden bildiğini bilmediği altın bir kadeh vardı. Ona sırıttım, onu kucaklamak için ilerledim ve sırtına vurdum. En azından bu parti hakkında iyi bir şey vardı.

Darius'u kucaklamadan önce Faetalyan aksanıyla, "İyi akşamlar, fratelli," dedi. "Siz ikiniz gökkuşaklarına sıçan lanet olası bir Pegasus kadar sefil görünüyorsunuz."

"Bana bu boktan gösteriden zevk aldığını mı söylüyorsun?" diye sordum ve gülümsemesi soldu.

"Dikenli bir yapay penisle kıçımdan düzülmekten ne kadar zevk alıyorsam o kadar."

Darius, "Ki hiç şüphesiz denemişsindir, seni sapık herif," diye şaka yaptı ve Dante güldü.

“Kimse hiçbir şeyle kıçıma yaklaşamaz. Evliliğimin bir numaralı kuralı.” Darius'un büyük kuzeni Juniper, üç çocuğunu da beraberinde götürerek bize doğru hızla gelirken, omzunun üzerinden inleyerek baktı. Sahte göğüs dekoltesini ortaya çıkaran ve eşit derecede turuncu saçlarıyla çatışan, ince turuncu bir elbise giymişti.

"İşte buradasın, benim büyük Ejderha oğlum," dedi neşeyle. "Çocuklar seni özledi."

Dante belli belirsiz saçlarını karıştırdı. "Siz iyi kızlar oldunuz mu?" O sordu.

Juniper sertçe, "Onlar erkek," dedi ve Dante kadehinden bir yudum aldı. Lionel'ın ailesine bir Fırtına Ejderhası koleksiyonu katmak umuduyla onu bu üç küçük veletin babası olmaya zorladığını bilmeseydim - o psikopattı - onlar için üzülebilirdim. Bunun dışında

Wingolian Kanyonu büyüklüğünde güven fonları vardı ve geçen yaz diğer ikisi izlerken en yaşlısının solucan yediğini görmüştüm.

Söylemek yeterli, onlar sizinkinden birine sahip olmanızı engelleyebilecek türden çocuklardı. Ama Dante'nin onlarla hiç ilgilenmemesi biraz tuhaftı. Ailesinden vazgeçecek bir tip değildi. Aslında Kurtadamlardan doğmuş bir Ejderha olarak o kadar çok kuzeni, kardeşi, teyzesi ve amcası vardı ki her zaman vakit ayırırdı, neden bu üç çocuğu da dahil etmediğini gerçekten anlayamıyordum.

Anladığım kadarıyla, Lionel'ı sırtından kurtarmak için bu çocuklara babalık yapmak üzere bir anlaşma yapmıştı. Bunu bilmem gerekmiyordu. Ama Dante bana ve Darius'a gerçeği paylaşacak kadar güvendi. Bu konuda bir şey yapacak durumda değildik. Yine de Lionel'ın cevaplayacak çok şeyi yoksa cehennem olabilir. Ve yakında bir gün, tüm bunlar için kanının akmasını sağlayacaktım.

"Evet, Jason, Jiles ve Jax, değil mi?" Dante gerçekten bilmiyormuş ve gerçekten umursamıyormuş gibi sordu.

"Bertie, Escobar ve Hubert," diye düzeltti Juniper.

En yaşlısı, "Annem senin bir ayyaş ve fahişe olduğunu söylüyor," dedi ve Juniper onun kafasına bir şaplak attı.

"Şimdi mi yaptı?" Dante, etrafında çıtırdayan elektrikle Juniper'a baktı. Onun daha önce fırtına güçlerini kullandığını görmüştüm ve bulaşılacak bir adam değildi.

O daha kendini açıklamaya çalışamadan, birisi kaşıkla bardağa vurdu ve tüm gözler Lionel konuşmaya hazırlanırken ona çevrildi.

Sessizlik çöktü ve odaya ne harika şeyler söylemek zorunda olduğunu merak ederek hayatımın felaketiyle yüzleşmek için döndüm.

Lionel sıcak bir şekilde, "İyi akşamlar aile ve arkadaşlar," dedi. "Bu gece, uzun süredir kayıp bir aile üyesi olan Clara Orion'un dönüşünü kutlamak için buradayız. Yıllar önce kaybolduktan sonra, onun için endişelenmeyi hiç bırakmadık ve sonunda eve döndüğünü duyurmak için neredeyse gözyaşlarına boğulacağım. Ben pantolonuma sıçmaya ne kadar yakınsam, o da ağlamaya o kadar yakın görünüyordu.

Alkışlar çınladı ve Clara kollarını Stella'ya dolamadan önce dramatik bir şekilde eğildi. Lionel onun nerede olduğu hakkında daha fazla açıklama yapmadı ama yarın sabah gazeteleri iyi düşünülmüş bir haberle dolduracağından hiç şüphem yoktu. "İkinci olarak, bu hafta Vega ikizlerinin Solaria tahtını ele geçirme niyetlerini açıkladıkları haberine değinmek istiyorum."

Gerginlik odada dalga dalga yayıldı ve elim bardağımı sıkıca kavradı.

"Sizi temin ederim ki, hayatları boyunca ölümlüler diyarında yaşayan iki kız, ağzından güzel, umut dolu sözlerden başka bir şey çıkmıyor. Onlara en iyisini dilesem de, taht için gerçek bir tehdit oluşturabileceklerini düşünmek için çok az neden var veya hiç yok. Yarın, oğullarımızın yaklaşmakta olan yükselişini tartışmak için diğer Göksel Konsey Üyeleri ile buluşacağım ve hazırlanmaya başlayacağız.

sonunda dört koltuğumuzu devraldıkları için onlara. Vegas'ın zalim ve acımasız babası Savage King'in yönetiminden bu yana barışçıl bir şekilde sahip olduklarımız.

Havayı bir alkış tufanı doldurdu ve Darius'la aynı bakışı paylaştım. Lionel böyle bir şey planlamıyordu. Tahtı altlarından çalacak ve tüm dünyayı boyun eğdirecekti. Bu odadaki herkes dahil.

"İyi niyetimin bir göstergesi olarak, müstakbel gelinim Mildred Canopus, sıradaki gerçeklere cesaret verilmesini sağlamak için Zodiac Akademisi'nde Mirasçıları destekleyenler için bir kulüp yönetmeyi teklif etti. yaşıtlarından hak ediyor."

Mildred yanına geldi ve Lionel kolunu onun etli omuzlarına doladı. "Toplumun sorunsuz bir şekilde işlemesini sağlayacak ve Vegas tarafından ne yazık ki kandırılarak harika Mirasçılarımıza gerçekten meydan okuyabileceklerine inandırılan şüpheciler arasındaki söylentileri susturmaya yardımcı olacak."

Bir alkış daha ve ben kusmak üzereydim.

"Oğlum nerede?" Lionel aradı, yüzünde sahte bir neşe ifadesi vardı.

Darius babasına katılmak için hareket ederken bir gülümseme çizdi ve Dante bana birkaç adım yaklaştı. "Bu sana da bana göründüğü kadar sahte mi görünüyor?" Sadece benim duyabileceğim şekilde mırıldandı. "Faker," diye homurdandım onaylayarak.

"Lionel bir şeylerin peşinde, değil mi?" Dante nefes aldı ve başımı sallamadan önce ona baktım. "Umarım bir planın vardır."

"Bir nevi," diye mırıldandım.

"Eğer yardıma ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun," dedi ciddi bir bakışla, gözleri bir an şimşek çaktı.

Herkes şarkı söylerken odada bir ilahi başladı.*öpücük öpücük öpücük öpücük*. Ve Lionel onu sıkıca Mildred'e doğru iterken Darius'a baktım, kalbim onun için buruştu.

Eğildi ve onu çabucak gagaladı ama Mildred başını onun ellerinin arasına aldı ve dikkatle taranmış bıyığıyla birlikte pembe dudaklı dudaklarını tam ağzına bastırdı. Biri onun tüylerinin diken diken olduğunu fark ederse, ayrılırken bundan bahsetmediler ve fotoğrafçılar onun ağzına ruj bulaşmış halde fotoğraflarını çektiler. Ve şüphesiz birkaç başıboş saç da.

Çenemi sıktım ve Dante'ye başımı salladım. "Bir gün seni alabilirim." "Sadece kelimeyi söyle," diye soludu. Ailemin geri kalanının da yardım edeceğini biliyorsun.

"Aurora Zodiac'a karşı maçına katılacak mısın?" Cani düşmanlarımızla dolu bir evde değilken onunla konuşma şansım olabileceğini umarak sordum.

"Dünya için kaçırmazdım. Kuzenim Rosa kıçını tekmeleyecek." Göz kırptı, birasını bitirdi ve Funsville'den kaçmaya hazır gibi görünüyordu. "Yakında görüşürüz, mio amico."

Darius bana geri döndü ve koridorda parti müdavimlerine baktık. "Sanırım yapabiliriz

Şimdi kaçışımız," dedi ve Clara'ya son bir kez uzun uzun baktım ve onayımı başımı sallamadan önce.

"Buradan defolup gitmeden önce Xavier'i kontrol edelim," dedim, oyalanmak istemiyordum ama o çocuk için endişeleniyordum. Bu günlerde temelde Lionel'ın tutsağıydı. Ve Darius'un bu yüzden uykusunun kaçtığını biliyordum. Ayrıca şirketi bir süreliğine kullanabilirdi.

"Kesinlikle," dedi hevesle. "En azından babam onu hâlâ saklıyor ve onu bu cehennem dilimine katlanmaya zorlamıyor."

Kapıya doğru ilerlerken derin bir iç çekişle sırtına vurdum ve yemin ederim ki ancak o kendini beğenmiş, hazır pisliklerle dolu odadan çıktığımda rahat nefes alabildim. Keşke kız kardeşimi aralarından çekip güvenli bir yere götürebilseydim. Onu kafese hapseden karanlıkla savaşabileceğim bir yerde. Onu içinden çıkarabileceğim türden bir kafes olmasını umdum. Çünkü alternatifi kabullenmeme izin veremezdim.

BENErken uyandım, Orion'un yumuşak nefesleri onun huzurlu rüyalar gördüğünü ummama neden oldu. Dün gece odamda yanıma gelmiş, beni kollarının arasına almış ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi sarmıştı. Bana her şeyi anlattı ve yardım etmek için yapabileceğim başka bir şey olmamasından nefret ederek acısını öpmeye çalıştım. Clara hakkında söyledikleri, onun gerçekten kaybolmuş olmasından endişe duymama neden oldu. Ama onun iyiliği için olmadığını ummak istedim. Bana ihtiyacı vardı.

Yataktan fırladım, duşa girdim ve kısa süre sonra üniformamı giydim. Sonra Tarot ödevimi bitirmek için masama geçtim. Gabriel, bu hafta Tarot'tan ayrılacağımızı söyledi. Bunun yerine Esrarengiz Sanatları öğrenecek ve kartlarla alıştırma yapmaya devam ederken geleceği tahmin etmenin farklı yollarını inceleyecektik. Görünüşe göre Tarot, geliştirmem gereken ömür boyu sürecek bir beceriydi. Kendi kaderiniz hakkında edinebileceğiniz herhangi bir içgörü toplumda bir avantajdı, ancak şu ana kadar bana somut bir şey veren bir okuma elde etmek zordu. Yine de kaderin böyle olduğunu tahmin etmiştim. Rüzgâr kadar değişken, yoruma bağlıydı. Rüzgârın hangi yönden estiğini öğrenmekte daha iyi olmam gerektiğini sanıyordum.

Gazeteyi bitirdiğimde, o günkü yıldız falımı okuyarak Atlas'ımı elime aldım.

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Mars'ın hareketleri yaklaşmakta olan bir savaşı öngörüyor. Sadece senin için değil, tüm Fae için. için hazırlanın gelmek ve liderlik etmeniz istendiğini bulmak için bölün. Bugün kararlarınıza güvenin. Her durumda ne yapacağınızı bileceksiniz.

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı ve sırıtmadan edemedim.*Peki bu en fazla olmasaydı*

yıldızların hiç olmadığı kadar basit.

İçimi görmezden gelemeyeceğim bir güven doldurdu. Bugün kaderin benim tarafımda olmasıyla kendime güveniyordum. Ve görünüşe göre yanlış bir hamle yapamadım.

"Mavi," diye mırıldandı Orion uykusunda ve küçük yatakta bana doğru uzanırken arkamı döndüm.

Kalbim sıkıştı ve ona doğru koştum, yorganın altına geri kaydım ve beni göğsüne doğru çekti.

Yüzündeki gerginlik azaldı ve onu uyandırmak için nazikçe öptüm. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzında çarpık bir gülümseme oluştu. "Seninle uyanamadığım günlerden nefret ediyorum," dedi uykudan dolayı pürüzlü bir sesle. "Bir an için o günlerden biri olduğunu düşündüm."

Kalbim balmumu gibi eridi ve gülümseyerek alnına düşen saçı geriye ittim. "Ben de o günleri sevmiyorum," diye fısıldadım. "Nasıl hissediyorsun?"

Homurdandı. "Sanki dünya dev bir Ejder aletiyle kıçından becerilecekmiş gibi." İçten içe güldüm, midem bulanıyordu ama ben daha cevap veremeden o devam etti ve beni kollarının arasına aldı.

"Yakında bir gün, seni peri büyüklüğünde bir Fae'ye dönüştüreceğim ve cebimde tutabileceğim bir kavanoza koyacağım."

Omzuna bir şaplak attım ve eğlenerek homurdandı. "Belki ben kıçımı tekmeleyerek hayatımı sürdürürken seni parmağımı emebilen küçük bir Vampire dönüştürürüm."

Kahkahalar onun içinden geçti. "Tamam, küçülmek yok. Ama seni her zaman koruyabilmem için bunu gerçekten tercih ederim."

"Bu koruma değil, bu kafesleme."

İçini çekti. "Kahretsin, ne demek istediğini anlayabiliyorum. Bu erkek arkadaş işlerinde pek iyi değilim. Çoğu zaman seni kendi tarafıma kilitlemek ve sana bakan her çocuğun kemiklerini kırmak istiyorum.

sırıttım. "Gerekirse kemiklerini kendim kırabilirim, bu yüzden endişelenmene gerek yok," diye dalga geçtim.

"Senin ne kadar güçlü olduğunu unutup duruyorum," diye mırıldandı, ellerini eteğimin altından kaydırıp beni kıçımdan daha yakına çekti. "Beni her türlü zorluyor."

"Kaç çeşit?" Güldüm ama tam ağzı boynuma değecekken kapı çaldı. Kahretsin, diye nefes verdim. "Gitsen iyi olur."

Sinirli bir inlemeyle beni çabucak öptü, sonra yataktan fırladı, giysilerini sürükleyerek. Süveterinin kapüşonunu çekip pencereye gitti, iterek açtı ve sahilin temiz olup olmadığını kontrol etti. "Sonra görüşürüz güzelim." Dışarı fırladı, ani bir havayla kendini alçalttı ve ben yataktan kalkıp eteğimi düzeltip kapıyı açarken kalbim çılgınca atmaya başladı.

Gabriel'i şık iş kıyafetleri ve yüzünde bilmiş bir sırıtışla orada gördüğümde dudaklarım açıldı. Orion bana bizi bildiğini söylemişti ve bir üyenin bunu yapmasından korkmam gerekirdi.

Fakülte bu bilgiye sahipti, onda öyle değildi. Sırrımızı saklayacağını biliyordum.

Alçak, alaycı bir sesle, "Benim hesabımdan gitmek zorunda değildi," dedi ve ben de suçluluk duygusuyla dudağımı ısırdım. "Ama seninle özel olarak konuşmak istiyorum, bu yüzden bu gayet iyi gidiyor. Girebilir miyim?"

Başımı salladım ve merakla kaşlarımı çatarak onu içeri almak için geri çekildim. Kapıyı kapattım ve beni burada bir arkadaş gibi ziyaret etmesini garip bir şekilde normal bularak Gabriel'e baktım.

"Naber?" Diye sordum.

"Bir konuda yardımıma ihtiyacın var," dedi sırıtarak. "Ve bana tam olarak hangi öğelere ihtiyacın olduğunu gösteren bir vizyon gördüm."

"Neden bahsediyorsun?" Kaşlarım daha sıkı çatıldı.

Gabriel masamdaki Phoenix kitap yığınını karıştırdı, geçen gün okuduğumu aldı ve Phoenix ateşi bulaşmış nesnelerle ilgili sayfayı çevirerek açtı. Bana gösterirken sayfayı tıklattı. "Bunun nasıl yapıldığını gördüm. Ve yapmayı hayal ettiğin şeyi gördüm."

Sayfayı incelemek için ilerlerken yanaklarıma sıcaklık hücum etti. "Sadece bir fikirdi..." "Harika bir fikir," dedi sırıtarak. "Orio'nun onu neşelendirmek için ihtiyacı olan şey tam da bu." "Demek bana yardım edeceksin?" diye sordum, içimde uçuşan bir heyecanla.

"Evet ama Darius'tan biraz yıldız tozu alman gerekiyor. İhtiyacımız olan miktar için çok fazla paylaştırıldım. Dolu bir kese."

Endişeyle alt dudağımı emdim ve devam ederken Gabriel besbelli düşüncelerimi okudu. "Ne işe yaradığını açıklarsan Darius yardımcı olacaktır. Ama bugün kahvaltıdan önce ona sorduğunuzdan emin olun, bundan sonra ruh hali bir dalış yapacak.

"Kahvaltıdan önce?" Duvardaki saate bakarak karşı çıktım. Bu bana on lanet olası dakika verdi.

"Devam etsen iyi olur," Gabriel güldü ve o beni takip ederken ben de kapımı çekip çantamı omzuma attım.

"Sonra görüşürüz!" Kahkahası beni takip etmeye devam ederken merdivenlere koşarak seslendim. Kader tam bir orospuydu.

Aşağıya koştum, dışarı çıkmadan ve The Orb'a doğru koşmadan önce neredeyse birkaç öğrenciyi deviriyordum. Darius'un her sabah Tory ile koştuğunu biliyordum, bu yüzden neredeyse bitmiş olmalılar.

Onları The Orb'a doğru hızla koşarken gördüm, çok önümdeydim ve kendimi daha da zorladım, bana her türlü avantajı sağlamak için rüzgarı arkama attım.

Darius, Tory için kapıyı açtı ve Tory içeri girdi.

"Darius!" Seslendim ve tam onu takip etmek için harekete geçtiğinde başını çevirdi.

Hızla ona doğru koştuğumu fark etti ve nefes nefese durarak yavaşladığımda kaşlarını çattı.

ağır şekilde.

Dövmeli kollarını atletinin üzerinde kavuşturdu, açıklamamı beklerken kaşlarını kaldırdı. "Yardımına ihtiyacım var," dedim nefes nefese.

"Sorun nedir?" diye hemen elimden tutup beni kapının bir yanına çekmesini istedi. "Bir sorun yok," dedim yanaklarım kızarırken. Bu biraz dramatik görünmüştü ama bu hediyeyi Orion'a vermeyi gerçekten istiyordum. Ve eğer bu, yıldız tozu elde etmek için en iyi şansım olsaydı, o zaman şu anda sıcak bir karmaşa gibi görünmeyi berbat ederdim. "Bir kese yıldız tozuna ihtiyacım var."

Gözleri şüpheyle kısıldı. "Neden? Kampüsten ayrılmak güvenli değil."

Etrafımızda bir susturucu balonu oluşturmak için elimi kaldırdım. "Hiçbir yere gitmiyorum." Ona neye ihtiyacım olduğunu açıklamaya devam ettim ve işim bittiğinde sırıtıyordu.

"Öğle yemeğinde veririm," diye kabul etti ve içimden ona bir saniye sarılma isteği geldi. Hâlâ özünde bir ahmak olduğunu düşünerek kendimi tuttum. Ama onun olduğunu biliyordum*denemek*Daha iyi olmak için. Zaten Orion'a göre. Ve bunu destekleyecek bazı kanıtlar gördüğümü tahmin ettim.

"Roxy için kahve almam gerekiyor." Uzaklaşmak için hareket etti ama bunu yapıp yapmayacağımı merak ederek kolunu yakaladım. Ama kız kardeşim her sabah Darius ona kahve getirdiğinde aydınlandı. Bin kere izlemiştim. Çıplak gözle, hiç fark etmezsiniz. Ama onu çok iyi tanıyordum ve onun etrafına attığı o bakış sadece benim okuyabileceğim bir sır taşıyordu.

"Ayıp olan ne biliyor musun? Tory, öğle yemeğinde tatlı bölümündeki o küçük çikolatalı gofretlere bayılır. Özellikle kahvesinin yanında seviyor ama kahvaltıda vermiyorlar."

Gözleri parladı ve dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Bu bir utanç."

"Herkesin her zaman dinlediği koca götlü bir Ejderha olduğunu hayal et. Mutfak personeli bile..."

"Hayal et," diye onayladı hafif bir kahkahayla.

Pisliği gerçekten sevdiğim yerde aramızda garip bir an asılı kaldı, sonra ona garip bir şekilde gülümsedim ve The Orb'a doğru yola çıktı. Arkasından gitmeden önce kapıdaki yansımayı kullanarak saçımı düzelttim.

Yapılacak doğru şey bu muydu?

Yıldızlar bugün yanlış bir hareket yapamayacağımı söyledi. Yani olması gerektiğini tahmin ettim.

Yine de...Darius'un davranışını teşvik etmem gerekip gerekmediğini bilmiyordum. Bu gerçekten benim hakkımda ne söylüyordu? Birlikte olmalarını istediğimi mi? Kahretsin, zihinsel olarak o yolda yürüyemezdim. Çift olmamaları için pek çok sebep vardı. Yine de hepsinin siyasetle ve Pinky and the Brain stiliyle dünyayı ele geçirmeye çalışan pullu yeşil bir Dragon babayla ilgisi vardı. Bunu bir kenara koyun ve onlar cennette yapılan bir maçtı. Sorun şu ki, ikisi de o kadar inatla inatçıydı ki, Tory'nin bir çözüm bulmaya çalışmasını belli belirsiz bir şekilde önersem bile biliyordum.

yıldızlara karşı koymanın bir yolu, onu reddederdi. Ondan gelmeliydi. Ve başarması imkansız olsa bile, denemesini umdum. İkisinin de yaptığını.

Kapıyı ittim ve odanın içinde patlayan bir korna kulaklarıma hücum etti. Darius arkadaşlarının yanına çökerken, Mildred Canopus Heirs'ın kanepesinin ötesindeki bir masaya tırmanırken bakışlarımı ona kilitledim. Elini kaldırdı ve sis düdüğü sesi herkesin dikkatini çekmek için çıkıyor gibiydi.

"Dinle!" diye sordu, gürültü kesilerek.

Odadaki herkes ona bakıyordu ve ben ASS masalarına doğru sürüklendim, Tory'nin yanına oturup kahvesini yudumladım.

Mildred boncuk gözleriyle herkesi incelerken ellerini kalçalarına koydu. “Zodyak Akademisi'nde başlayan yeni bir topluluk var ve*Ben*çalıştırıyorum. Yani, Mirasçıları destekliyorsanız ve onların Vegas'ta değil de tahtta hak iddia etmelerini istiyorsanız, buradan kaydolabilirsiniz ve*Şimdi*" Ayağını masaya vurdu ve görünüşe göre isim almaya hazır olan Atlas'ını ayaklarının dibinde gördüm. Birkaç kişi ileri atıldı ve ona katılmak için sıra oluşturmaya başladı. “Şu andan itibaren ya Herkesi Resmen Yöneten Mirasçılar Cemiyeti'nin bir parçasısın ya da Yüce Egemen Cemiyet'in bir parçasısın. Sen seçeceksin. Arası yok. Sik yiyen bir Fae korkak olma. Hiç kimse seçimini yapmadan Orb'u terk etmez!"

"O gerçek mi?" diye mırıldandım, yüzü nefretle buruşmuş olan Tory'ye, ayağa kalkmaya tenezzül eden pek fazla kişi olmamasına rağmen, Mildred'a ve ona yaklaşan insanlara bakarken.

Herkes ne yapacağına karar verirken, odayı gevezelik doldurdu ve Mildred ayağını tekrar yere vurdu. "Söyle onlara, snookums." Darius'a bakarken sesi aniden turta gibi tatlılaştı.

Diğer Mirasçılar ona baktılar ve çenesi sıkıntıyla gıdıklandı. Sert bir şekilde başını salladı ve bir insan tsunamisi sandalyelerinden kalkıp kaydolmak için ona doğru koştu.

Geraldine'in ağzından kızgın bir buldoğu andıran bir ses çıktı ve döndüğümde onun gözlerinde öfkeyle masamıza tırmandığını gördüm.

"Herkes Topluluğunu Resmen Yöneten Mirasçılar mı?" Geraldine tükürdü ve Mildred'a sıçacakmış gibi kollarını sıvadı. Ve kesinlikle o şov için bir bilet alıyordum. “Yani sen*HORES*?" güldü ve ASS katıldı.

Tory ile aynı bakışı paylaştım ve homurdanarak güldüm. Geraldine, kulüp adının ne yazdığını bile anlamamış gibiydi. Ama itiraf etmeliyim ki, bu muhtemelen daha da komikti.

“Hor olarak telaffuz edilir*es*Mildred hırlayarak karşılık verdi. "Ve benimle konuşma, seni pis Varis haini."

"Seninle tam olarak nasıl istersem öyle konuşurum, Mildreadful!" Geraldine ağlayarak kalabalığa işaret etti.

ayaklarına doğru süpürüyor. "Oradasın! Siz ahmaklar hepiniz o korkunç hagfish'e akın ediyorsunuz! Gerçekten kimi destekliyorsunuz? Bu yerde dünyanın zaten sahibiymiş gibi kasılarak dolaşan dört canavarca barakuda ya da sularımızda zarafetle yüzen, zarafet, duruş ve gerçek bir kraliyet havası yaymaktan başka bir şey göstermeyen klas mürekkep balığı!”

Tüm bakışlar bizimle Heirs arasında gidip geldi ve bazı insanlar Mildred'ın kulübü kuyruğundan geri çekilmeye başladı ve Geraldine'in arkasında yeni bir sıra oluştu. Geraldine odadaki herkesi kendisine doğru çağırırken Tory ve ben yüzümüzü düz tutmaya çalıştık, bacaklarını yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı bükerek insanlara el salladı.

“Dört Mirasçı, Elementlerin her birini temsil eder. Birlikte uyum, mükemmel bir denge yaratırlar. Darius cesur ve asil ve kalbi demirden yapılmış, benim yanımda ruhundaki ateşle hükmedecek ve Solaria'yı yüceliğe taşıyacak!" Mildred misilleme olarak ağladı. "Seth bir fırtına kadar acımasız veya bir yaz meltemi kadar yumuşak olabilir, birlik tutkusu Solaria'yı tek bir aile olarak bir araya getirecek. Max'in ruhu bir nehir kadar vahşi ve halkının acısını ve sevgisini hissetme gücü, krallığımızı iyileştirecek. Ve Caleb'in toprakla bağlantısı ekinlerimizi zenginleştirecek ve onun aç ordusunu besleyerek hepimizi uzak güçlerden koruyacak. Yönetme tecrübesi olmayan iki kızı seçmek, onlara dünyamızın yolunu öğretecek bir veli yok,

"Bu, belagat olmaya çok yakındı," diye mırıldandım ve Tory havlayarak güldü.

Daha fazla öğrenci, Mirasçıların isimlerini söyleyerek Mildred'e doğru akın etti, ama Geraldine'in buna katlanmayacağını görebiliyordum.

Sabit bir vuruşla alkışlamaya başladı ve onlara işaret ederken ASS'nin hepsi katıldı. Geraldine ağzını açıp ritme göre şarkı söylemeye başladığında dudaklarım aralandı.

“Canavarları, canavarları ve kabadayıları öldürmek için tepenin üzerinden geldiler. Prensesler parıldayan taçlarıyla, dökümlü cüppelerinde iki güzelle geldiler. Ve böylece bağırdılar, uzaklara!”

"Uzaklaşın!" ASS, kelimeleri biliyormuş gibi yanıt olarak şarkı söyledi ve ağzım açık kaldı.

"Canavarlar burada kalmamız gerektiğini söylediler, çatalları, sopaları ve bilenmiş kazmaları kaldırdık. Prensesler gümüş kılıçlarıyla, iki güzel de sadık hizmetçileriyle geldiler. Ve böylece bağırdılar, uzaklara!” Ayağını iki kez sola, ardından iki kez sağa vurarak dans etmeye başladı ve ardından zıplayıp başının üzerinde alkışladı.

"Uzaklaşın!" Justin Masters çantasından bir flüt çıkarıp melodiyi söylemeye başladığında Tory ve ben kahkahalarımızın arasına katıldık.*Aman tanrım bu gerçekten oluyor.*

Geraldine bize uzandı ve Tory'ye omuz silktim ve masada ona katılmak için yukarı çıktım. Dansa tekrar başladı ve ben de onu kopyaladım, Tory diğer yanına katıldığında onu aldım ve Geraldine şarkıya devam ederken güldü.

"Kalpleri kararmış halde güldükleri, ittikleri, savaştıkları ve saldırdıkları canavarlar. Ama prensesler bir girdap ve bir swoosh ile geldiler ve o canavarları Multush Gölü'ne ittiler. Ve böylece bağırdılar, uzaklara!”

"Uzaklaşın!" Herkesle birlikte ağladım, daha fazla insan masamızın etrafında toplanıp bize katıldıkça gözlerimdeki kahkaha yaşlarını sildim.

“Zorbalar gülümsediler ve kasabayla dalga geçtiler, dalga geçtiler, dövdüler ve herkesin kaşlarını çattı. Prensesler onlara ruhlarının gücünü gösterdi, hiçbir kabadayı duvarlarında bir delik açamadı. Ve böylece bağırdılar, uzaklara!”

Geraldine ile aynı anda başımızın üzerinde alkışladık ve herkes o son mısrayı tekrar tekrar söylemeye devam etti ve neler olduğuna tam olarak inanamıyormuş gibi çeneleri gevşek bir şekilde bize bakan Mirasçıları işaret etti. "Uzaklaşın!"

Hepimiz kahkahalarla birbirimizden ayrı hissederken elimi tuttum ve Geraldine bizi kollarının arasına aldı. "Kutsal soğan topları, yazzilyon yıldır kalbimi böyle şarkı söylememiştim!"

"Sevdim," güldüm, sonra biri eteğimi çekiştirdi ve arkamı döndüğümde altımızda bir sürü insan gördüm.

"Nerede kayıt oluyoruz?" bize seslendiler ve yüzü hayatımda gördüğüm en parlak gülümsemeyle bölünürken Geraldine'e baktım. Mildred'ın çevresinde hala odanın yarısı vardı ve Mirasçılar kendilerine dayatılan her boş et parçasını veya çalışma kitaplarını imzalamakla meşguldü, ama ağızlarında da sırıtışlar vardı.

Milred aralarına atıldı, kollarını Darius'a doladı ve o kendini durduramadan geriye doğru sıçradı. O kişisel alanına girdiğinde kalbim burkuldu ve o, dudaklarının kenarına bir öpücük kondurmak ve kollarını ona dolamak zorunda kaldı. Gabriel'in haklı olduğunu tahmin etmiştim, günün geri kalanında gerçekten kötü bir ruh hali içinde olacaktı. Ve ona acımadan edemedim.

Seth, yüzünde kara bir gülümsemeyle gözlerime takıldı ve Max ve Caleb ifadelerinde dirençli bir ifadeyle bize döndüklerinde kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Bu meydan okumada başarılı oldular. Ve benim de yaptığım

ortaya çıktı. *Taht evlatlarımızdan uzak durun. Uzaklaşın!*

Katalina:

Yardımınıza ihtiyaçım var. Sorabileceğim başka kimsem yok.

Odamda masamda oturmuş bir Numeroloji ödevi üzerinde çalışıyordum ama o mesaj geldiğinden beri başka bir şey düşünememiştim. İş bu noktaya geldiği için

– Anne Acrux'a küçük probleminde yardım edecek miydim?

Henüz cevap bile vermemiştim, bu yüzden hangi konuda yardımımı istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bunu yapmadan önce bir karar vermem gerekiyordu. Ona güveniyor muydum? Ve onun için ne kadar ileri gitmeye istekliydim?

Merak ettiğim gibi kalemimi dudaklarıma dokundurdum. Numaraları değiş tokuş ettiğimizden beri Catalina bana her gün mesaj atıyordu. Bana Lionel ve Clara'nın gelişleri ve gidişleri hakkında bilgi verdi ve ağzımdan kaçırdıkları her şeyi açıkladı ama bana söylediği, bizim için gerçek bir fark yaratacak tek bir somut şey bile yoktu. Lionel'ın onu planlarının dışında tuttuğunu anlamıştım ama yine de bana aslında benim tarafımda olduğuna dair çürütülemez bir kanıt vermemişti.

Yine de içimde ona güvenmek isteyen bir şeyler vardı. Buna içgüdülerim, içgüdülerim ya da her neyse deyin, ama onun gerçek olduğuna dair bir his vardı.

Tory:

Sorun nedir?

Katalina:

Ben Xavier. Lionel, Düzenini Yeniden Ataması için Bay Gravebone adında bir adam tuttu. Bütün hafta gelip gidiyor ama ben onun öğretmen olduğunu sanıyordum. Bunun yerine Xavier'i hapse attırdı.

Pegasus yerine bir Ejderha olduğuna inanması için beynini yıkarken saatlerce. ihtiyacım var benim için yaptığını yapacaksın ve yalanları kafasından sileceksin.

Pekala, bu berbat olmanın yedi tonu.

Tory:

Kendisinin bir Ejderha olduğuna inanması ne fark eder? Ne zaman hala bir Pegasus'a dönüşecek o değişiyor.

Koltuğumda geriye yaslanırken kendi kendime kaşlarımı çattım. Bana hiç mantıklı gelmedi. Birisi kedi olduğuma inanmam için beynimi yıkayabilir ve etrafta güneşte uyuyup kendi kıçımı yalayabilirim. Ama ben kedi olmazdım. Bazı utanç verici hobileri olan çılgın bir kız olurdum.

Katalina:

Bence Lionel onun bir Ejderha gibi davranmasını ve basın için sahte fotoğraflar çekmesini planlıyor. Sonunda sır saklanamayacak kadar zorlaşırsa, sanırım onu öldürecek ve bu bir kazaymış gibi davranacak. Xavier vites değiştirme konusunda kontrolü ele geçirdiğinde, Lionel onu asla vites değiştirmemesi için Karanlık Zorlayacak herkesin önünde dışarı çıkabilsin diye. Bay Gravebone'un iyi ilerleme kaydettiğini söylediğini duydum. Lütfen, birinin içeriden kendisiyle dalga geçmesi düşüncesine katlanamıyorum. Ya sahibim zaten onu birçok kez hayal kırıklığına uğrattı.

Tory:

Deneyebilirim. Yine de ona nasıl ulaşacağım?

Katalina:

Bu gece malikaneye gel. Lionel, savaş nedeniyle şehirde bir Konsey toplantısında. periler. Yarın akşama kadar dönmeyecek ve Clara da onunla gitti.

Bu öneri üzerine sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. Cidden aslanın inine isteyerek mi girecektim? Kimse nereye gittiğimi bilmeden gece geç saatlerde Acrux Malikanesi'ne gizlice girmek bana intihar gibi geldi. Yine de... Catalina'nın sözlerine güvenmeden edemedim. Bu, Xavier'in gerçekten başının belada olduğu anlamına geliyordu. Ve onunla sadece birkaç kez tanışmış olmama rağmen, onunla gerçek bir bağ hissetmiştim. Ancak Tarikatının gerçeği onu çok geçmeden gömecek bir sırdı ve bu konuda yardımcı olabilsem bile bu onun sonu olmayacaktı.

Sandalyemden kalktım ve hemen üniformamı çıkardım, sonra üzerime bol bol kot pantolon ve kısa bir üst giydim ve saçlarımı enseme dağınık bir düğüm şeklinde kıvırdım. Kıyafet seçimimle ilgili hiçbir şey, mükemmel olan gizli bir görevde olduğumu söylemedi.

Ayakkabılarımı giyerken Darcy'ye bir mesaj attım ama cevap için nefesimi tutmayacaktım. Bu gece Lance ile kalıyordu ve bu da onu temasa geçilmez yapıyordu. Ama yine de bunu tek başıma yapmam muhtemelen en iyisiydi. En azından bu şekilde, eğer bu ciddi şekilde dolambaçlı bir tuzaksa, o zaman içine sadece birimiz girecektik.

Ignis Evi'nin ortak salonuna giden merdivenleri indim ve Darius'u devasa şöminenin yanında mahkemede tutarken gördüğümde midem kaba bir takla attı.

Çenemi kaldırdım ve kalbimi nasıl güm güm attırdığını görmezden gelerek ona doğru yöneldim. Yaklaştığımda yukarı baktı, doğruca ona doğru geldiğimi fark edince gözleri hafifçe büyüdü.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordum, geri kalanım biraz titriyor olsa da sesimin sabit olduğunu görmekten memnundum.

Darius, "Git," diye havladı ve etrafımızı saran grubun her biri ayağa fırlayıp gözden kayboldu.

"Çok otoriter misin?" diye sordum, önündeki koltuğa çöküp etrafımıza bir susturucu balonu fırlatırken.

Ortak salon oldukça doluydu, bu yüzden yıldızlar konuşmamıza izin vermekle yetindiler.

"Söylemek istediğin her şey için mahremiyet isteyeceğini varsaydım," diye omuz silkerek yanıtladı, öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine bastırdı.

"Pekala, insanları kaprislerine kaptırmamak için egonu ayakta tutmana yardımcı oluyor sanırım," diye dalga geçtim. Darius ısırmadı ve ben iç çektim. Küçük karşılıklı görüşmelerimizi kaçırmam tamamen delilik miydi? Yanıt olarak benim hakkımda bir şeyler söylemediği için hayal kırıklığına uğramam bende bir sorun olduğu anlamına mı geliyordu? Belki beni kızdırdığı gibi yas tutuyorsam gerçekten kırılmıştım ama elimde değildi. Tek bir küstah sözle beni nasıl kızdırdığını ve canını nasıl sıktığını özlemiştim.

"Biliyor musun, artık etrafımda sürekli dilini tutmak zorunda değilsin," dedim çok hafif huysuz bir somurtkanlıkla. "Karşılık vermezsen seni kışkırtmak hiç eğlenceli değil. Ayrıca,*istek*Bunu bize yaptığım gerçeğini göz önünde bulundurarak en azından biraz beni parçalamak için.

"Durumumuzdan benim sorumlu olduğum izlenimine kapılmıştım," dedi Darius, az önce söylediğim diğer her şeyi görmezden gelerek alçak sesle.

"Evet, öylesin," diye kabul ettim, ama sesimde inanç yoktu ve Gabriel bana saçmalığım için seslendiğinden beri, ben de tüm bunlardaki payımı düşünüyordum. "Her neyse... Aslında seni bunun için aramadım. Acaba biraz yıldız tozu ödünç alabilir miyim?

Darius anında, "Hayır," diye yanıtlayınca tüylerim diken diken oldu.

"Tamam o zaman ben sürerim. Çok teşekkürler." Ayağa kalktım ama birden yüzüme çarptı.

"Kampüsten ayrılman senin için güvenli değil, Roxy," diye homurdandı. "Bunu biliyorsun."

"Bu gece yapmam gereken bir şey var," diye yanıtladım aynı kararlılıkla. "Ve bunu senin yardımın olsun ya da olmasın yapacağım."

"O zaman ben de seninle geleceğim," diye talep etti.

"Ve biz aşağıdaki ateşli uçuruma sürüklenene kadar gökler üzerimize yıkıldı mı ve dünya ayaklarımızın altında ezildi mi? Hayır, teşekkürler." Kanım pompalanıyordu ve ona domuz kafalı, kontrolcü, kertenkele pislik deme arzusuyla sarsıldım ama dilimi ısırdım ve bununla başa çıkmanın sadece kafasını ısırıp fırtına gibi uzaklaşmaktan daha iyi bir yolu olup olmadığını merak ettim.

"Güvenliğini öylece alıp bırakmaya karar veremezsin-"

Uzandım ve Darius'un elini tuttum, o ağzının ortasında durup kafa karışıklığı içinde bana bakarken onun siyah halkalı gözlerine baktım.

"Bu önemli, Darius," diye soludum. "*Lütfen*"

Kaşları çatıldı ve parmakları benimkilerin etrafında kıvrıldı. Midemdeki gergin gerginlik organlarım seks partisi yapıyormuş gibi hissettirdi ve Ignis Evi'nin temelleri sarsıldığında ve diğer öğrenciler korku içinde haykırdığında umrumda bile olmadı.

"Yalnızca incinmeni istemiyorum," diye homurdandı alçak bir sesle, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Yapmayacağım," diye söz verdim, bu yemini tutabileceğimi umarak. "Orada ve bir saat içinde tekrar geri. Başka seçeneğim olup olmadığını sormazdım."

Darius, sonunda elimi bırakıp arka cebinden ipek bir kese çıkarmadan önce uzun bir süre daha bana baktı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu, yüzünde endişe vardı.

"Yakut topuklu ayakkabılarımı birbirine vur ve tüm kalbimle gitmek istediğim yeri düşün," diye şaka yaptım. "Bunun gibi bir şey. Bir şeyler ters giderse beni ara."

"Tamam," diye kabul ettim, teklifinden hoşlandığım gerçeğinin ışığında, ondan yardım isteme fikrinin delilik olması gerektiği gerçeğini göz ardı ederek.

Ateşten bir kıvılcım sıçradı ve yanımızdaki sehpanın üzerine düştü, alevler içinde patladı ve ben geri sıçrayıp Darius'la aramıza biraz mesafe koyarken havlamama neden oldu.*Aptal yıldız ahmaklar!*

Darius hüsranla homurdanarak alevleri kontrol altına aldı ve parmaklarının bir hareketiyle söndürdü. Yıldız tozunu elime sıkıştırdı ve ben de dönüp merdivenlerden çıkışa koşmadan önce ona gergin bir şekilde gülümsedim.

Dışarı çıktığımda, Catalina'ya beni yakında beklemesini söyleyen hızlı bir mesaj attım, ardından Sipariş formumu aradım ve kanatlarımı serbest bıraktım. Kampüste uçarken kolayca fark edilmemek için onlardan alevleri uzaklaştırmaya konsantre olmak için bir dakikamı ayırdım.

Onları kaplayan ateş olmadan, kanatlarımın tüyleri, ışığı yakaladıklarında iç alevlerimin koyu kırmızı ve mavi tonlarında parıldayan bir petrol sızıntısı gibi parıldayan koyu bronz bir renkti. Onları arkamda esnettim ve Orion'un Zodiac'ı çevreleyen kalkanda bıraktığı boşluğa doğru yola çıktım.

Sessizce yere indim, çitin içindeki boşluktan süzülüp akademinin ötesindeki dünyaya geçerken yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındım.

Hiç vakit kaybetmeden cebimden yıldız tozu kesesini çıkardım ve Acrux Malikanesi'ni düşünürken birazını başımın üzerine fırlattım.

Yıldızlar beni kucaklayarak kucaklarına aldılar ve beni Acrux Malikanesi'nin dışındaki büyük, demir bir kapının önündeki çakıllı yola bırakmadan önce, gümüş bir ışık bulanıklığında içlerinden geçirdiler.

"Oraya kim gider?" diye bağırdı bir adam ve başımı kaldırıp baktığımda sihirli sersemletici silahlarla bana doğrultulmuş iki gardiyanın kulübelerinden atladığını gördüm.

"Bir Vega gördüğünüzde onu tanımıyor musunuz?" Kendimi prenses kartını oynadığım için tam bir ahmak gibi hissederek tembel tembel sordum ama ihtiyaçlar olmalı. "Lionel'i görmeye geldim."

Muhafızlar birbirlerine baktılar ve yavaşça silahlarını indirdiler. "Lord Acrux burada değil. Belki de ondan bir randevu almalısın...”

"Karısına kolayca mesaj bırakabilirim," dedim sabırsızca. “Ama onu kiralık yardımcıyla bırakmayacağım. O yüzden beni içeri al.

Haklı üslubuma baktılar, ama ben bunu anladığımdan emin olmak için Mirasçıların yanında epey zaman geçirmiştim.

"Leydi Acrux sizi kabul etmek isteyip istemediğini öğreneceğiz," dedi muhafız, arkadaşı kulübeye geri koşarken başını hafifçe eğerek.

Cebimden Atlas'ımı çıkardım ve onlara gerçekten bakmadan gönderiler arasında gezinirken huysuzca sabırsız görünerek iyi bir gösteri yaptım.

Mildred Canopus:*Bu gece sevgilim @Darius Acrux'u gören oldu mu? Aqua Lake'in yanında tatlı bir serenat planlamıştık ama unutmuş görünüyor ve Atlası öldü.*
#aşkımla birleşmeme yardım et

Tyler Corbin:*The Wailing Wood'da kazdığı mezar şeklindeki bir çukura saklandığını ve onu bulursanız gerçekten intihar etmekle tehdit ettiğini gördüm.*

Stephanie Wiltshire:*Pitball Stadyumu'nun arkasında Tory Vega ile takıldığını duydum. # thestarscantstopthembanging #loveerrerrerrerrwillfindaway*

Denisa Pillay:*Onu Griffin bokuna bulayıp bir bataklıkta saklanırken gördüm.*

#şirketinizinüzerindekipooburnunu almak #wouldratherrollinshit #ihopeheneverhastomarryyou

Ashley Clare:*Senin yanında olabilmek için bile @Max Rigel'a vücudundaki tüm tiksintiyi çekmesi gerektiğini duydum ve onu bu gece bulamadı #cansomebodyPleasethinkofthechildren*

#hayat adil değilmirasçıyı hak etmiyorsun

Erica Collins:*Sanırım @Diego Polaris'in şapkasının altında saklanıyor*

 # kepek bile senden daha iyi bir şirkettir #onu giyerek uyuduğunu düşünüyor musun?

Brianna Hayes:*En son dizine oturduğundan beri popo çatlağını kontrol ettin mi? # isawawholeherdofpegasusdropoutoftheronce #ibetthattemizlemek için güç duşu alır* **Deema-Yara Mohiar:***Onu Shimmering Springs'te dumanı tüten bir kakayı öperken gördüm - sanırım senin olduğunu düşündü #hedchoosepoooveryou #iheardyoureaturd*

Gardiyanlar benim istirahat halindeki orospu yüzümün çatladığını görmesinler diye yorumlara kahkahalarımı bastırdım ama Darius'un o kaltağa zincirlenmesi fikrine herkesin karşı çıkmasından tamamen nefret etmediğimi itiraf etmeliyim. Her ne kadar yarısı onun bana bağlı olması fikrinden tiksinti duysa da, en azından bunca zaman mutlu çiftin dört bir yanından fışkıran insanlardan sağ çıkmak zorunda değildim.

Bir dakika sonra kapılar açıldı ve gardiyanlar beni içeri yönlendirirken eğilerek selam verdiler.

Başım dimdik ve kalbim hızla atarken arabayı yukarıya doğru yürüdüm. Lionel şüphelenmesin diye buraya geldiğimi örtbas etmek zorunda kalacaktım ve bunu onu gerçekten görmeden yapabileceğimi umuyordum. Belki de Darius'un kalbini kırmamı emretmek için onu çağırmaya gelmiş gibi davranabilirdim. Kalbi kırık kartı oyna ve ikinci bir şans için yalvarmaya geldiğimi söyle. Evet, bu muhtemelen işe yarar. Utanç verici falan olurdu, ama Catalina bu mesajı ona iletirse, acımdan zevk almaktan ve isteğimi reddetmekten başka bir şey yapmayacağını biliyordum.

Ben onlara varmadan kapılar açıldı ve kibirli uşak bana baktı. Hopkins veya Smithkins veya Buttkins veya başka bir şey.

"İyi akşamlar, Bayan Vega," diye alaycı bir şekilde eğilerek selam verdi. "Merhaba," diye yanıtladım, yanından geçip onu görmezden gelerek altın tırabzanlı devasa merdivene baktım.

Merdivenlerden yukarı süzülmeden önce, "Lady Acrux şu anda sizi salonunda bekliyor," dedi.

Bunun takip etmem gerektiği anlamına geldiğini tahmin ettim ve bu yerin soğuk hissinin tenimin altına kaymasına izin vermemeye çalışarak yaptım. Acrux Malikanesi'nde beni iliklerime kadar ürperten bir şeyler vardı. Burada aşk yaşamadı. Sadece acı ve gölgeler.

Xavier'le tepsiler üzerinde aşağı kayarak geçirdiğim zamandan beri tanıdığım başka bir merdivene ulaşana kadar Ejderhaların ve pisliklerin resimlerinin sıralandığı uzun koridorları geçerek devam ettik. Buttkins'in benim için bir kapı açtığı kulenin tepesindeki Xavier'in odasının altındaki kata ulaşana kadar yukarı çıktık.

Catalina Acrux, gün boyunca mülklerinin sonunda göl manzarası sunmuş olması gereken büyük bir cumbalı güzel bir salonda oturmuş bekliyordu. İpek bir elbise giymişti ve buharı tüten çayını yudumlarken ve kenardan beni incelerken koyu renkli saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti.

"Bir Vega'nın ziyaretini hak edecek ne yaptım?" Beni karşısındaki sandalyeye doğru işaret ederken merakla sordu.

Benim için de bir demlik çay ve bir fincanla hazırlanmış masaya doğru ilerledim. Orada da görkemli görünen kekler, makaronlar ve bisküvilerle dolu üç katlı küçük bir pasta standı vardı. Mutfak çalışanlarına vermem gerekti, baskı altında nasıl çalışacaklarını biliyorlardı. Habersizce ayağa kalktığımı ve hepsini gafil avladığımı asla bilemezsin.

"Yalnız konuşmayı tercih ederim," dedim koltuğa oturmak için hareket ederken.

"Elbette. Görevden alındın, Jenkins," dedi ve uşak, küçük boncuk gözlerini şüpheyle kısarak odadan çıktı. Onu Buttkins olarak düşünmeye devam edeceğimden oldukça emindim.

Catalina üzerimize bir susturma büyüsü yaptı ve uyarmak için kapıya doğru baktı. Yani, Buttkins'e güvenilemez mi? Bu engerek çukurunda bunun bekleneceğini tahmin etmiştim.

Catalina, "Geldiğiniz için teşekkürler," diye soludu, bir anlığına parmaklarımı sıkmak için masanın üzerinden uzandı. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

"Yardım edebileceğimden hâlâ emin değilim," diye itiraf ettim. "Ama kesinlikle deneyeceğim."

"Tek isteyebileceğim bu." Atlas'ını aldı ve Xavier'e bir mesaj göndererek onu bize katılmaya çağırdı.

Uzanıp küçük standdan bir bisküvi aldım ve Catalina beni izlerken onu iki lokmada yedim. Çok lezzetliydi. Ölümlü dünyada aç kalmak bende kesinlikle iyi yemek yeme isteği uyandırmıştı ve bu küçük ikramların boşa gitmesine izin vermem mümkün değildi.

"Darius'u çok gördün mü?" diye sordu ve ben sustum. Metin yoluyla çok konuştuk, ancak konuşmadığımız, konuşulmayan bir kural vardı.*o,*ve ona bağlı kalmayı tercih ederdim.

"Her gün," diye itiraf ettim. "Yemekler, dersler, ortak salon. Her saat başı kalbine yumruk yemek gibi bir şey."

Bunu neden kabul ettiğimden gerçekten emin değildim ve bana verdiği acıyı okuyamadan bakışlarımı ondan kaçırdım. Çünkü bundan dolayı incinmeye hakkım yoktu, değil mi? Sonuçta bizi bu konuma getiren benim seçimimdi.

Konuyla ilgili beni zorlamadan kapı açıldı ve gülümseyerek etrafıma bakındım.

Xavier odaya girdi.

Beni görünce hareketsiz kaldı. Koyu renk saçları dağınıktı, ayakları yalındı ve giydiği gri eşofmanın bacağında leke vardı. Ayrıca gömleksizdi, bu da bana vücudunu kaplayan ince kasları ve kemerinin altından geçen belirgin V'yi görmemi sağladı.

"Kahretsin, Xavier, son iki ayını çalışarak falan mı geçirdin?" Alay ettim ve annesiyle benim aramda dikilirken yanaklarına hafif bir kızarıklık kondu.

"Ne... neden buradasın?" diye sordu, beni gördüğüne sevinmesi gerekip gerekmediğini bilmiyor gibiydi.

"Biraz konuşmak istiyorum," dedim, Catalina'yla göz göze gelerek.

Harekete geçmemi bekliyor gibiydi, ben de Xavier'i yanına çağırdım ve yanımdaki sandalyeyi işaret ettim.

Yaklaştı, gözleri şüpheyle kısıldı, kendini koltuğa indirdi ve bilinçli olarak elini saçlarından geçirdi.

"Uykusunu böldüm mü?" dalga geçtim

"HAYIR. Ben sadece... bugün gerçekten kimseyi görmeyi beklemiyordum, bu yüzden giyinmeye zahmet etmedim." Sesinde kaşlarımı çatmama neden olan boş bir ton vardı ve bu şekilde kaç gün yalnız kaldığını merak ederken kalbim acıyla burkuldu.

"Annen gelip sana yardım edip edemeyeceğimi görmemi istedi-"

"Darius'a neden hayır dedin?" diye ağzımdan kaçırdı, gözlerimdeki siyah halkalara bakarken kaşlarını kaldırdı. "Senin için bir pislik olduğunu biliyorum ve yapmaması gereken pek çok şey yaptı ama hepsi güç, taht, kahrolası taçla ilgiliydi. Ve bunların hiçbirini bu kadar umursadığını düşünmemiştim.

"Yapmıyorum. Ya da sanırım yapmadım. Fae olmak, güç iddia etmekle bir nevi el ele gidiyor, değil mi?" diye sordum, konuya karşı çıkmayı reddederken çenemi sıkarak.

"İyi. Her neyse. Ben işin o tarafını anlıyorum. Ama benim anlamadığım şey, onu sevmeye nasıl hayır diyebildiğin. Çünkü ikinizi birlikte gördüğümde birbirinizden ne kadar hoşlandığınızı anladım. Sen onu inkar ederken, kavga ederken ya da her neyse, o hâlâ oradaydı. Ve nasıl orada yıldızların altında durup, onun gözlerine bakıp hayır diyebildiğini anlamıyorum. Neden onu böyle lanetlesin ki? Neden kendini lanetleyesin ki?"

Sorusunu geçiştirmek istedim ama kara gözlerindeki suçlama bir cevap istedi ve ona verirken nefesimi üfledim.

"Çünkü tek istediğim böyle sevilmekti ama onu sevmeme izin verirsem, bunu beni incitmek için kullanmasından korkuyordum. Aramızda çok şey oldu ve... Ben sadece ona güvenmiyorum." İkisi bana sanki sözlerim onlara fiziksel bir acı vermiş gibi bakarken çenemi kaldırdım. "Her neyse, yapmam

Darius hakkında konuşmak istiyorum. Buraya senin için geldim.”

Uzandım ve beni durdurmasına fırsat vermeden Xavier'in elini tuttum ve tıpkı Catalina'dan Karanlık Baskı'yı yaktığımda yaptığım gibi Phoenix ateşimi yakmaya başladım.

Nefesi kesildi ve geri çekilmeye çalıştı ama ben sımsıkı tutundum, sihrim onun içini yakarken, Bay Gravebone'un kafasına soktuğu her şeyi avlarken onu pençesinde tuttu. Ama bulduğum tek şey, Lionel'in büyüsü olduğunu anladığım tek bir Karanlık Zorlama duvarıydı. Yırttım, sonra geri çektim, kocaman açılmış gözlerle bana bakarken elini bıraktım.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu.

Anka kuşu ateşi. Kara Zorlamayı zihninden çıkarmak için kullandım ama Gravebone'un sana ne yaptığını bulamıyorum. Zaten Phoenix ateşinin bulabileceği bir sihir değil." Catalina'ya özür dileyen bir ifade verdim ve yüzü endişeyle düştü.

"Ben... şimdi Siparişim hakkında konuşabileceğimi mi söylüyorsun?" diye sordu. "Eğer istersem gerçekten insanlara bundan bahsedebilir miyim?"

"Pegasus olduğunu kimseye söylememen için seni Karanlık mı zorladı?" diye sordum, bu fikirle midem bulandı.

"Evet, şey, beni bir daha asla vites değiştirmemem için Zorlayabilseydi eminim bunu yapardı, ama bu benim her zaman kontrol edemediğim bir şey olduğu için sanırım o yapamadı." Bakışları, onun önünde ne kadar söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi Catalina'ya kaydı ve Catalina'nın soğukkanlılığı birdenbire bozuldu.

Tekrar tekrar özür dileyerek kollarını oğlunun etrafına doladığında bir hıçkırık kaçtı ve bunca yıl boyunca ona herhangi bir sevgi ya da yumuşaklık göstermesine izin verilmediğini mırıldanan fısıltılarla açıklarken, yüzü şaşkınlıkla buruştu ve bunun yerini yavaş yavaş bir ifade aldı. doğuş anlayışı.

Onları izlemek kalbimi kırdı. Xavier annesinin kollarında çok rahatsız görünüyordu ama yine de aynı anda orada olduğu için çok rahatlamıştı. Sanki bu tür bir sevgiyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi. Ama yine de can atıyordu.

Bir ebeveynin sevgisine aç olmanın nasıl bir his olduğunu tam olarak biliyordum, ama bunu deneyebileceğim ve ondan talep edebileceğim hiç kimsem olmamıştı. Xavier ve Darius, bu sevgiyi ifade edebilmeyi diledikleri halde, yıllarca bu aşktan mahrum kalmışlardı. Hepsi bir canavarın onlara sahip olduğuna karar vermesi yüzündendi. Bir şekilde onlar adına buna karar verme hakkına sahip olduğunu ve gücünü bunu uygulamak için kullandığını.

Ve hala yapıyordu. Xavier'i saklamak, dış dünyayla bağlantısını kesmek ve sırf Lionel'ın mükemmel fikrine uymadığı için onu kim ve ne olduğunu inkar etmeye zorlamak. Valla mükemmel. Böyle bir şey yoktu. Ve hayatın tüm güzelliği zaten kusurlardaydı.

"Senin buradan çıkmana asla izin vermeyecek, değil mi?" Diye sordum. “Ne olduğunuzu veya kim olduğunuzu dünyanın bilmesine asla izin vermeyecek. O mu?"

Catalina kollarında ağlarken Xavier umutsuzca bana baktı.

"Bizim sahibimiz," dedi. “Gerçekten herkesin sahibi. Onun gücünün tüm hakimiyetini çoğu kişiden daha fazla hissediyoruz çünkü burada onunla kapana kısıldık.”

Saçmalık. Herkese sahip değil. o sahip değil*Ben.*Ve o da senin sahibin değil.”

Sandalyemden kalktım ve odayı geçerek büyük cumbalı pencereye gittim, mandalını açıp genişçe fırlattım. Serin akşam havası ıslık çalarak etrafımı sardı, derin bir nefes alırken gevşek saç tutamlarını yüzüme savurdu.

"Ne yapıyorsun?" Catalina'nın nefesi kesildi.

"Bana güveniyor musun Xavier?" Diye sordum.

"Neden?" şüpheyle karşılık verdi

"Çünkü seni serbest bırakacağım. Buraya gel." İşaret ettim ve ayağa kalktı ve ben cebimden Atlas'ımı çıkarıp kayda ayarlarken dikkatli bir şekilde bana doğru yürüdü.

"Bu Xavier Acrux ve sana gösterecek harika bir şeyi var," dedim ona sırıtarak diğer elimi kaldırırken.

"Öyle mi?" diye sordu.

"Kahretsin evet. Onun Tarikatı yeni Ortaya Çıktı ve o büyük, yaşlı bir kertenkeleden çok daha havalı bir şey - Dragons'a alınma, eminim senin pullu hayaların harikadır, ama bu lanet olası bir Pegasus olmak kadar belalı değil.

Xavier'in gözleri korkuyla açıldı ve ben ona parmaklarımı salladım ve şiddetli bir rüzgarla onu doğruca kule penceresinden dışarı fırlattım. Dokuzuncu kattaydık, bu yüzden Düzen formunu etinden koparmak ve yere düşmeden önce kanatlarını açmak için yeterince zamanı vardı, ama başaramazsa onu sihrimle yakalamaya hazırdım. Herhangi bir nedenle.

Xavier düşerken haykırdı ama devasa, leylak rengi Pegasus derisinden fırlayıp kanatlarını açıp yukarı doğru bir hava akımına kapılırken giysilerini parçaladığında çığlıkları birdenbire kişnemeye dönüştü.

Hepsini kameraya yakaladım, heyecanla gülerek seviye atlayıp kanatlarını çırptı ve ay aralarında parlarken gümüşle kaplı bulutlara doğru uçmaya başladı.

Catalina, Atlas'ımı ellerimden alacakmış gibi ileri atıldı, ama bakışları pencereden dışarı bakan oğluna takılınca dudakları aralandı ve ağzında güzel bir gülümseme belirdi.

Xavier bulutların içine çekildi ve gözden kayboldu ve sonunda kaydı bitirdim.

Video ekli bir FaeBook gönderisi yazdım ve başparmağımı gönderi düğmesinin üzerinde gezdirerek Catalina'ya baktım. Şu anda orada bir milyondan fazla takipçim vardı ve o düğmeye basarsam, kelime iyi ve gerçekten dışarı çıkacaktı.

"Lionel'in onun üzerindeki hakimiyetini sürdürmesinin tek nedeni, bunun bir sır olması. Pegasuslar, var olan en yaygın Sipariş formlarından biridir. Lionel hepsini uzaklaştırmak istemiyorsa, yapmak zorunda kalacak.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com
oğlunu desteklemek için ortaya çıktı. Burada sahip olduğu tek güç, bunu bir sır olarak saklamaktır. Bir kez çıktı mı, çıktı."

"Bunu ifşa ettiğin için seni öldürecek," diye soludu, gözleri korkuyla kocaman açılmıştı.

"Zaten beni öldürmeyi planladığından oldukça eminim," dedim omuz silkerek. "En azından beni bunun için öldürüyorsa, önemli bir şey içindi."

"BEN-"

"Ona buraya geldiğimi ve seninle Darius hakkında konuştuğumu söyle. Ona seni odadan çıkarmak için bir bahane uydurduğumu ve sen geri dönene kadar bunu yaptığımı söyle. Bütün suçu bana yükle. Şunu demek istiyorum ki."

"Tamam..." dedi tereddütle ve onunla göz göze geldim.

"Yıldızlar üzerine yemin ettirmeme gerek var mı?" homurdandım.

"HAYIR. Ona söyleyeceğim. Teşekkürler, Roxanya."

"Bu Tory. Sadece Darius bana Roxy diyor ve onu durduramıyorum ama kimsenin bunu alışkanlık haline getirmesini istemiyorum," dedim. Yine de bu noktada Darius bana Tory demeye başlarsa, muhtemelen tuhaf olurdu. Roxy olayında iyi olduğumu asla kabul etmeyeceğimden değil.

"Tamam aşkım. Teşekkür ederim, *Tory*"

Ona gülümsedim ve mesaja bastım.

Xavier'in sırrı internette yayılırken Catalina'nın nefesi kesildi ve ben ekranı kilitlemeden önce tepkiler ve yorumlar yağmaya başlayınca Atlas'ıma baktım.

Kahretsin, ya Acrux Baba beni bunun için gerçekten öldürürse?

"Koş, Tory," diye soludu Catalina, gözlerinde gerçek bir korku dans ediyordu. "Kapıya koş ve o geri dönmeden önce akademiye geri dön. Eğer seni burada bulursa-"

"Gittiğimi düşün." Sinirlerim kalbimi titretirken kahkaha attım.

Catalina elbisesini çıkarmadan önce bana gülümsedi, saçını mükemmel şekillendirilmiş topuzundan kurtardı, bana muhteşem sahte göğüslerini gösterdi ve oğlunun ardından pencereden dışarı fırladı. Düşerken dönüştü ve etinden çarpıcı bir gümüş Ejderha fışkırırken dudaklarım açık kaldı.

Xavier heyecanlı bir kişnemeyle bulutların altına daldığında, o da bulutlara doğru bir yol çizdi.

Hızla Atlas'ımı kaldırdım ve ben de pencereden koşarak atlamadan önce ikisinin gökyüzünde dans ederken bir fotoğrafını çektim.

Kanatlarım arkamda canlandı ve kapıların üzerinden, yıldız tozu önleyici koğuşların ötesine süzülünceye kadar yol boyunca sert ve hızlı uçtum, botlarım çakılda kayarak hızla indim.

Cebimden yıldız tozunu aldım ve yarım saniye önce irkilen muhafızlara göz kırptım ve onu kafamın üzerinden fırlattım ve yıldızlar beni akademiye geri götürdü.

Beni bırakırken tökezledim ve aniden güçlü kollar arkadan göğsüme kenetlendi ve şaşkınlıkla çığlık atmama neden oldu.

Bir el ağzıma vurdu ve duman ve sedir kokusu beni boğarken bir an hareketsiz kaldım.

Darius beni koğuşlardaki delikten sürükledi, çitin içinden çekti ve elini ağzımdan çekmeden önce beni kampüsün kenarındaki büyük bir ağaca doğru itti.

Beni kaleme alırken elleri başımın iki yanına indi, gözlerinden dışarı bakan kızgın bir Ejderhayla bana dik dik baktı, gözbebekleri sürüngen yarıklarına dönüştü ve dudaklarının arasından bir miktar duman kaydı. Sadece eşofman giymişti ve döndüğümde buraya beni pusuya düşürmek için uçtuğu izlenimine kapıldım.*Sanırım FaeBook gönderimi beğenmedi.*

"Ne halt düşünüyordun?" diye sordu.

"Vay canına, sakin ol ahbap," dedim, onu geri itmek için ellerimi göğsüne bastırarak. Tek bir santim bile kıpırdamadı ve sonunda ellerimi kaya gibi sert kaslarına bastırdım, kalbi sağ avucumun altında çılgınca atıyordu.

"Ne yaptığının farkında mısın?" Darius hırladı. "Babam bunun için Xavier'i öldürebilir! O-" "Yapmaz," diye tersledim öfkeyle. "Yapamaz. Bunu görmüyor musun? Xavier üzerinde sahip olduğu tek güç, gerçek Düzenini bir sır olarak saklamaktı. Artık herkes biliyor, o özgür. Onu öldürmek gerçeği değiştirmeyecekti. Ve Düzenci saçmalıklarını halka duyurarak Solaria'daki her Pegasus'u yabancılaştıramaz. Xavier'in evden çıkmasına, bir sürüye katılmasına izin vermesi gerekecek.*uçmak."*

Darius beni öldürüp öpmeyeceğini bilmiyormuş gibi bana bakıyordu ve bakışlarım onun ağzına takılınca kendimi ikincisi için can atarken buldum.*Yıldızları sikeyim.*

"O haklı," Caleb'in sesi tüm dikkatimi çeken devasa Ejder'in arkasındaki gölgelerden geldi ve onu bulmak için başımı çevirdim, Seth ve Max bu değiş tokuşu ilgiyle izliyorlardı. Bu, yıldızların bize vurmamasını veya yapmak isteyebilecekleri diğer saçmalıkları açıklar. Ona dokunmayı gerçekten bırakmam gerektiğini tahmin etsem de... yaptığımdan değil.

"Bunu şunun için yaptın...*yardım*o?" Darius bunu neden yaptığımı anlamıyormuş gibi sordu ve ben de ona gözlerimi kıstım.

"Ben sadece zamanın yüzde doksanı gibi bir pisliğim," dedim gözlerimi ona çevirerek. "Diğer yüzde onu lanet olası bir azizim. Yani evet, ona yardım etmek için yaptım. Ailenizin sadece iki üyesini önemsemediğim ortaya çıktı.

"Kardeşimi kahrolası bir pencereden ittin," diye homurdandı.

"Gerekirse onu hava büyümle yakalardım. Ayrıca, bu şekilde Acrux Baba bu işin içinde olduğunu iddia edemez. Bu dahice bir plan ve sen de bunu biliyorsun. Artı, annen sana kendimi açıklamak zorunda kalmayayım diye yayınlamamı söyledi."

"Anne?" Darius alay etti. Görünüşün ötesinde neredeyse hiçbir şey fark etmiyor. Teşvik edeceği son şey, böyle bir skandaldır. O-"

"Bu doğru değil, o seni seviyor, o sadece..." Catalina ile yaptığım anlaşma dilimde kalırken sustum. Onu Lionel'in Kara Baskısından nasıl kurtardığımı kimseye söylememeye yemin etmiştim ve sözümü bozarak yıldızlardan daha fazla ceza almayacağım.

"Sadece ne?" diye sordu Darius.

Anka kuşu ateşi derimin altında sıcak bir şekilde yandı ve aklıma bir fikir gelirken avuçlarım göğsünde seğirdi. Çalışmaya, gölgelere, tezahürat pratiğine ve sadece önümde duran bu canavarı düşünmek için yanıp tutuşmaya bu kadar kapılmasaydım şimdiye kadar gerçekten düşünmeliydim.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum, parmaklarım onun dikkatini çekecek kadar teninde geziniyordu.

"Neden?"

"Bir şey denemek istiyorum. Annen için yaptığım bir şey. Ama ben bunu yaparken sen hareketsiz kalmalısın BT."

Darius uzun bir an bana baktı ve ayaklarımın altındaki yerdeki hafif bir titreme, yıldızların birbirimize ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiklerini anlamamı sağladı. Arkadaşlarla bile birbirimize dokunmamızdan hoşlanmıyorlardı, gerçi öyle olduğumuzu fark etmeleri çok daha uzun sürmüş gibi görünüyordu.

Darius öfkeyle nefes verdi ama öfkesini biraz dizginlemeyi başardığında gözleri geri kaydı, koyu kahverengi renkleri bir kez daha siyahla çınladı.

"Sana güveniyorum," diye homurdandı ve diğer Mirasçılar arkasından bir şeyler mırıldandılar ama bunu duymak umurumda değildi çünkü sözlerinde ruhuma ulaşan ve dokunan bir samimiyet vardı. Bunu kastetmişti. Her ne sebeple olursa olsun, yaşadığımız onca şeye rağmen bana hala güvenebiliyordu.

Phoenix ateşim, ona dokunduğum etine yönlendirmeden önce derimin yüzeyine yükselirken ona bir gülümseme iması sundum.

Ellerimin altındaki kasları gerildi, bana bakarken gözleri büyüdü ama geri çekilmedi, sıvı ateş derisinin altında parçalanırken ve Lionel'ın ruhuna kısıtlamalar getirdiğine dair herhangi bir işaret ararken bekledi.

Birini, sonra diğerini bulmam sadece bir dakikamı aldı. Giderek daha fazlasını buldukça nefesim kesildi. Söyleyebileceği ve yapabileceği şeyler üzerinde o kadar çok kısıtlama ve kısıtlama vardı ki, hepsini birer birer yakıp yok ederken sayamadım bile.

Hediyelerimi parıldarken ellerim ve bacaklarım titremeye başladı, ama onun ruhundan kara büyünün her bir parçası parçalanana kadar durmayı reddettim.

Sonuncusunu yakıp kül ederken nefesim kesildi, ona doğru düşerken dizlerim büküldü ama ben yere çarpamadan beni yakaladı.

"Sen..." Darius beni kollarının arasına aldı ve hiç görmemiş gibi kocaman gözleriyle bana baktı.

az önce onun için ne yaptığımı açıklayan kelimeler.

"Ne oldu?" diye sordu Max, Seth ve Caleb onu itip kakarken bana bakmaya çalışırken.

Tepemizde gök gürledi ve Darius'un başının üzerine baktığımda, fırtınadan büyük bir hava kalkanı tarafından korunduğumuzu fark ettim.

Gökten şimşek çaktı, şimşek çaktı ve Seth sihriyle darbenin yükünü henüz çekmeyi başarırken küfretti.

"İndir beni," diye mırıldandım.

"Dayanamıyorsun bile," diye hırladı Darius.

Caleb, Onu ben götüreceğim, dedi ve Darius bana uzanırken ağzından vahşi bir hırıltı çıktı.

Caleb bir an için dişlerini gösterdi ve ardından ifadesini düzeltmeyi başardı.

Ayağımızın altındaki zemin şimdi daha da şiddetle titriyordu ve Darius bir lanetle gözlerini kapattı ve beni Caleb'e teslim etti.

Her şey neredeyse anında sakinleşmeye başladı ve Darius, Caleb'in kollarında bana bakarken yeniden homurdandı.

Sakin ol, adamım. Ben sadece onu tutuyorum, diye homurdandı Caleb.

"Bize onun sana ne halt ettiğini söyle," diye ısrar etti Seth, bakışlarını Darius'a dikerek uzanıp elini teselli edici bir hareketle koluna dokundurdu.

"O...sanırım o... ama nasıl olduğunu anlamıyorum-"

"Phoenix ateşi saçmalıklarla yanar," dedim. "Onu Lionel'ın şimdiye kadar yaptığı tüm Kara Zorlama büyülerinden az önce kurtardım."

Mirasçılar bana Clive adında bir uzaylının kıçımda yaşadığını söylemişim gibi bana baktılar ve başımı Caleb'in omzuna yaslarken iç çektim. Diş ağrısı çeken bir Ejderhaya karşı ringde on tur atmış gibi hissettim. Gözlerim çoktan kapanmıştı ve burada biraz daha durursak uyuyakalacağımdan oldukça emindim.

Darius, "Teşekkürler, Roxy," diye soludu ve bana attığı bakış, alt dudağımı ısırırken kalbimin tuhaf bir şekilde sıkışmasına neden oldu.

"Peki, dediğim gibi. Ben sadece zamanın yüzde doksanında bir pisliğim," diye şaka yaptım, bana bakış şekliyle ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum. "Ama sizin için fark etmezse, ben sadece yatağıma geri dönmek istiyorum ve-"

Onu benim odama geri götür, dedi Darius, bakışlarını Caleb'inkilerle buluşturarak. “Uyurken sihrini geri kazanabilmesi için ızgarada kükreyen bir ateş olduğundan emin ol. Bu gece Hollow'da uyuyacağım. Hepimizin konuşması gereken şeyler var.”

"Kahretsin evet," dedi Seth coşkuyla, Max karamsarca gülerken ve ben Darius'un diğer Mirasçılardan kaç tane sır saklamak zorunda kaldığını ve artık onları saklamak zorunda kalmadığına göre tam olarak neyin değişeceğini merak etmek zorunda kaldım.

"Seninle orada buluşuruz," dedi Caleb, Darius oda anahtarını verirken beni daha sıkı kavrayarak. Darius yanımızda tereddüt etti ve parmaklarını yüzümün yanında gezdirmek için uzandı. "Haklısın, biliyorsun," dedi sanki diğerleri etrafımızda değilmiş gibi nefes aldı ve ben onun gözlerine baktığımda neredeyse öyle değilmiş gibi hissettim. "Senin için yeterince iyi değilim."

Caleb ondan fırlayıp Seth'in hava kabarcığının güvenli ortamından ayrılıp ben kollarında fırtınaya dalmadan önce cevap verecek zamanım bile olmamıştı.

Gözlerimi hızla içinden geçerken döven yağmura diktim ve daha ne olduğunu anlamadan Darius'un kapısının önündeydik ve o anahtarı kilide sokuyordu.

"Kendi odama dönmeyi tercih ederim," diye karşı çıktım ama Caleb beni duymazdan gelerek doğrudan içeriye ateş etti ve beni yatağın yanında ayaklarımın üzerine yerleştirdi.

Bulanık bir hareketle etrafımdan fırladı, botlarımı, kot pantolonumu ve ekose bluzumu çıkardı, sonra Darius'un gömleklerinden birini iç çamaşırımın üstüne atıp beni doğruca devasa yatağa yatırdı ve battaniyeleri başımın altına sıkıştırdı. çene.

"Caleb!" Ben kıkırdadım ama o sadece güldü.

"Zaten hepsini daha önce gördüm tatlım," diye şaka yaptı ve sihrini ızgarada büyük bir ateş yakmak için kullanmadan önce pencereyi ve panjurları hızla çekip kapattı.

Sıcaklığı üzerime çöktü ve içimdeki Phoenix alevlerin büyüsünde yıkanırken iç çektim.

"Burada uyumak istemiyorum," diye mırıldandım, Darius'un kokusu beni sararken ve bir sürü pişmanlık kulağıma fısıldanırken. Ama yeteneklerimi kullanmaktan o kadar yorulmuştum ki gözlerimin kapanmasına engel olamadım.

Caleb hafifçe güldü. "Kapıyı kilitleyeceğim ve sabah kaçabilmen için anahtarı tekrar altına sokacağım."

"Göt herif," diye mırıldandım.

"Her zaman," diye kabul etti, ışıkları söndürdü ve kapı kilitte dönen anahtarın sesi onu takip etmeden önce kapandı.

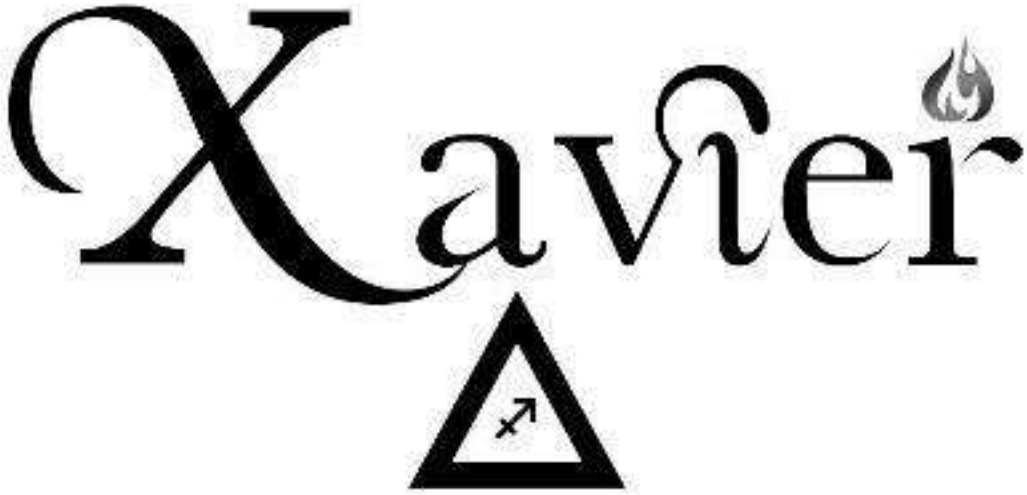
Daha fazla tartışamayacak kadar yorgundum ama uyumadan önce komodinin üzerinden Atlas'ımı kaptım ve Xavier ile Catalina'nın Emir formlarında birlikte uçarken çekilmiş fotoğrafını Darius'a ilettim. Bunca yıldan sonra annesinin sevgisinin kanıtlarını görmeyi hak etmişti ve bu bağdan bu kadar uzun süre mahrum kaldıklarını bilmek onlar için kalbimi sızlattı.

Bir dakika sonra ondan bir mesaj geldi ve okurken kendi kendime gülümsedim.

Darius:

Teşekkürler Roxy. Bu benim için kelimelerin aktarabileceğinden daha fazla şey ifade ediyor.

Cevabıyla yanaklarım kızardı ve bitkinlik beni çekerken dudağımı ısırdım. Onun yatağına sokulurken kendi kendime iç çektim, burada kollarını bana dolamış uyumanın anılarında oyalanmamaya çalışıyordum, orada kaldığım sürece dünyadaki hiçbir şey ve hiç kimse beni incitemezmiş gibi hissediyordum. . Belki de bu içgüdüleri dinlemeliydim. Çünkü yatağı, içinde o olmadan aynı hissi vermiyordu. Ve ilk kez kendime itiraf edeceğim, hayır dediğimde çok büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

BENkoşu bandında son hızla koştum, vücudumun sınırlarını zorladım. Dün gece hayatımın dayaklarını yemiştim. O kadar çok kan olmuştu ki, babamın bir an durmayacağından korkmuştum. Ama şüphe etmemeliydim, çünkü artık Tarikatım dünyaya ifşa olduğuna göre, beni öldüremezdi. En azından yakın zamanda değil. Tory Vega bana ihtiyacım olan korumayı vermişti. Ve sadece bu da değil, beni Gravebone ile daha fazla seans yapmaktan da kurtarmıştı. Akıl oyunları kendi kafamı sorgulamama neden olmuştu ama dün geceden beri kendimi yeniden kendim gibi hissettim.

Hipnozumda asla Ejderhaları seçmemiştim ama beni bu şekilde ikna etmeye ürkütücü bir şekilde yaklaşmıştı. Kabul etmek istediğimden daha yakın. O pisliğin kısa bir süre sonra kısa bir iskeleden uzun bir yürüyüş yapmasını ve ateşli bir lav çukuruna düşmesini umuyordum.

Bir saat sonra basın, diğer Konsey Üyeleri ve Mirasçılar ile birlikte Benim Ortaya Çıkışımı kutlamak için gelecekti. Gülünçtü. Aslında, dün gece annem beni babamın saldırısından kurtardıktan sonra, kıçımla gülmüştüm. Çünkü şimdi beni herkesin içine salmak zorunda kalacaktı. Beni okula göndermek zorunda kalacaktı. Zodiac'a. Yazın uyanıp Eylül'de eğitimime başlamak için hazır olmam an meselesiydi. Bu evden, bu cehennemden taşınırdım.

Aniden midem burkuldu ve yumruğumu acil durdurmaya vurdum, koşu bandı altımda yavaşlayarak durdu.

Derin nefesler aldım, aklım annemdeydi. Her şey için özür dileyerek gece geç saatlere kadar benimle kaldı. Neredeyse yetişkin bir adam olmam umurumda değildi, kollarına kıvrılmış ve kaçırdığımız her sarılmayı telafi etmeye çalışarak beni çevrelediği hissini içmiştim. Ama sonra gitmişti. Ve şimdi iyileşmemiş gibi davranmak zorundaydık. Çünkü buydu

o idi. Babam, başkalarının akıllarını ve kalplerini yiyen bir hastalıktı. Güç arzusu onu uzun zaman önce yozlaştırmıştı ve kontrol ihtiyacı, bizi, olmamıza ihtiyaç duyduğu ideal, akılsız küçük kuklalar haline getirmek için savaştığı anlamına geliyordu.*İnsanlar onun nasıl biri olduğunu gerçekten bilseler, ne yaptığını bilseler...*

Boğazımdaki sert topu yuttum ve nefesimi tutarken koşu bandından indim. Bu evi terk etmek ve Zodiac Academy'ye gitmek hayatım boyunca umduğum bir şeydi. Ama o zaman annemin de babam kadar kalpsiz olduğunu düşünmüştüm. Şimdi... onu burada vicdanım rahat nasıl bırakabilirim?

Cevap basitti: Yapamazdım.

Bu yüzden bir plana ihtiyacım vardı, Eylül'de ben okula götürülmeden ve o Acrux Malikanesi'nin sefaletine tek başına bırakılmadan önce onu bu hayattan çıkarmanın bir yolu.

Spor salonundan çıktım ve kısa süre sonra duş alıp odama geri döndüm. Annem fotoğraf çekimi için yatağımın üzerine güzel beyaz bir gömlek ve koyu renk bir pantolon sermişti. Acrux aile arması göğüs cebine altın renginde işlenmiştir; üstlerindeki tek bir aleve doğru uzanan iki ejderha, soyadımızın yazılı olduğu yerde kuyrukları iç içe geçmiş.

Şık kıyafetlerimi giyip duvardaki aynaya doğru yöneldim ve bukle olan saçlarımı geriye itmek için bir ürün kullandım. Normalde hiç rahatsız etmezdim ama bugün özel bir gündü. Zevk almaya kararlı olduğum biri. Babamın derisinin kameralar için toplayabildiği en parlak gülümsemenin üzerinde gerindiğini görmek istedim. Gözlerinin arkasına saklanan rahatsızlığı hissetmek, arkadaşları onu tebrik ettiğinde boynunda yükselen kanı hissetmek istedim. Her lezzetli anında banyo yapacaktım. Bunun için yüzlerce dayak yerim. Bugün benimdi. Ben de her saniyeye sahip çıkacak ve her birini hafızama kaydedecektim. Buradan sonra her şeyin yolunda gitmeyeceğini biliyordum. Ama kesinlikle daha iyi olacaklardı. Yapmak zorundaydılar.

"Bu adil değil!" Koridorun sonunda bir yerlerden Clara'nın ağladığını duydum.

Kapıma ilerledim, koridora adım attığımda babamın onu kolundan sürüklediğini gördüm. Bir kutlamadan çok bir cenazeye yakışan siyah bir takım elbise giymişti. Ama yine de, bunun onun için bir tür ölüm olduğunu düşündüm. Üzerimdeki mutlak kontrolünün ölümü.*Ha. HUZUR İÇİNDE YATSIN*

"Bunu yapacaksın, Clara, bu bir istek değil," diye hırladı babam ve Clara ona bir gölge fırlatarak onu bir adım geri attı. Eli ona o kadar hızlı geldi ki, yanağına çarparak kafasını yana çevirmesine neden olan eli onu durduracak zamanı olmadı.

İzlerken kalbim daha hızlı atıyordu, beni fark edip bu kavganın konusu her ne ise diye bir santim bile kıpırdamadan.

"Babacığım!" Clara kızarmış yanağını avuçlayarak inledi. Sonra dizlerinin üzerine çöktü, kollarını onun bacaklarına doladı ve sımsıkı sarıldı. "Bana bunu yapma lütfen! Karanlığı sevmiyorum!"

"Tavan arasında bir ışık var, aptal kız," diye tersledi. “Basın tarafından görülemiyorsunuz, gölgeleri yeterince iyi saklamıyorsunuz. Bir kayma ve açığa çıkacağız. Saçından bir avuç yakaladı, onu ayağa kaldırdı ve bir çocuk gibi haykırırken onu da sürükledi.

Bir köşeyi döndüler ve ben hızla ilerleyip aşağı inerken kalp atışlarım sabitlendi. En azından bugün onunla uğraşmak zorunda kalmamıştım.

Kâseyi yeniden doldurup bir tane daha yemeden önce mutfakta bir kase mısır gevreği yedim, çünkü neden olmasın? Kutlamak da olabilir. Bugün herkesin önünde annemle dans edip ona sarılmayı diledim. Ve bu düşünce göğsümdeki uzun süredir acı çeken bir yarayı yırttı ve çekti. Kalbimde ona karşı beslediğim onca düşmanlıktan sonra, şimdi içim burkulmuştu, ona olan aşkım genişliyor ve ona yönelttiğim o karanlık duyguları kovalıyordu. Keşke onun da babamın kölesi olduğunu bilseydim, belki Darius okula gittiğinden beri kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim.

Telefonum çalmaya başladı ve Sofia'nın aradığını görünce şaşkınlıkla telefonu çıkardım. Kalbim boğazımda sıkıştı ve ağzımdaki mısır gevreğinden yarı yarıya boğuldum.

Şaşırtıcı bir gerçek kulaklarımda bir gong gibi çınladı.*O anladı.*

Birbirimizi hiç aramadık. Sesini daha önce duymamın tek yolu, FaeBook'ta telefonuma kaydetmiş olabileceğim veya kaydetmemiş olabileceğim ve bir sarmaşık gibi izlediğim videolarıydı. Ama onun gülümsemesini ve arkadaşlarıyla gülüşünü görmek, sanki arkadaşlarıyla gülüp gülüyormuş gibi hissetmişti.*Ben*. Hangi evet, bok kadar üzücüydü. Ama onda teselli bulmuştum. Bu aramayı cevaplamaya ve gerçekten bana yönelik sesini duymaya hiç hazır değildim.

Kaseyi kenarda bıraktım ve hızla kilere koştum, kapıyı çekerek kapattım ve yiyecek raflarının yanından hızla geçtim. Sonraki on saniye içinde cevap vermezsem arama kesinlikle kesilecekti.

Kahretsin ne diyeceğim?

Aptal gibi mi konuşacağım? Ya
sesimden nefret ederse?

Boğazımı temizledim. "Merhaba Sofia," dedim her zamankinden daha derin bir ses tonuyla.*Salak*. "Merhaba. MERHABA. Eksik nedir?”

cevap ver şerefsiz!!!

Düğmeye bastım ve kulağıma tuttum, "hiçbir şey" dedim. Evet, hiçbir şey demedim. Sadece sessiz kaldı ve nefesini dinledi.

Philip mi? diye sordu tereddütle ve ben de sırtımı uzaktaki duvara yaslayarak bir çuval patatesin yanında yere çöktüm. Bu garipti çünkü o anda kendimi bir çeşit patates çuvalı gibi hissettim.

"Merhaba," dedim. Ve sesim normal çıktı. Kesinlikle normal.

"Sen Philip değilsin, değil mi?" diye sordu. Yıldızlara bakılırsa, sesi diğerlerinden daha tatlı geliyordu.

videolar. Bu ses boğuk, masum ama baştan çıkarıcıydı. Ve ben *belki* ilk ereksiyonunu yaşayan on iki yaşındaki bir çocuk gibi onun için sertleşmeye başladı. *Gerçekten pürüzsüz.*

"Hayır," diye biraz gergin bir sesle cevap verdim, görünüşe göre sadece tek kelimelik cevaplar verebiliyordum. Ama şimdi ne düşünecekti? Ya artık benimle konuşmak istemezse? Darius tam olarak bir BFD (Büyük Dost Ejderha) değildi. Ve o kesinlikle Team Vega'ydı, bu yüzden belki onu ya da ailemi umursamıyordu.

"Sen Xavier Acrux'sun," dedi, sesi biraz titriyordu.

Korktuğundan ya da gözyaşlarına boğulmak üzere olduğundan emin değildim çünkü benim varlığına tamamen zarar vermeyen düşük seviyeli Pegasus Philip olmadığımı öğrendiğinde balonu patlamıştı.

"Evet," diye tısladım. *Daha fazla kelime, aptal, daha fazla kelime*! ateş ettim. "Bu bir şeyleri değiştirir mi?" Bir ömür boyu sürebilecek bir sessizlik ritmi geçti.

"Hayır," diye yanıtladı. "En azından, sen istemiyorsan olmaz mı?"

"Hayır - tabii ki bilmiyorum. Yalan söylediğim için özür dilerim, ben sadece..." Kafamdan binlerce açıklama geçti ama Sofia cevap verene kadar hiçbirini söylememe gerek yoktu.

"Anladım. Sen bir Acrux'sun. Baban senin bir Ejderha olmanı istedi."

"Evet," iç çektim. *Adam* onunla konuşmak çok iyi hissettirdi. Sesi, ruhuma örülmüş ve orada bulduğu her karanlık gölgeyi yatıştırmış gibi görünen ipeksi bir iplikti. "Şimdiye kadarki en iyi habermiş gibi davranacak. Tory kıçımı kurtardı.

"Senin için ona en büyük sarılışı yapacağım."

"Teşekkürler," güldüm, kalbim hızla atarken elimi saçıma götürdüm. Neden bu kadar gergin hissettiğimi bilmiyordum ama onunla konuşmak saf adrenalin enjeksiyonu yapmak gibiydi. "Gelecek yıl Zodiac'a gelebilirim," diye ağzımdan kaçırdım ve anında pişman oldum. Ona bunu söyleyerek ne söylemeye çalışıyordum ki? Buluşabileceğimizi mi? *Tarih?* Şans yok. Zaten benden bir yaş büyüktü, bunu neden istesin ki?

"Bu harika bir haber," diye soludu ve bok yiyen bir sırıtış tüm yüzümü kapladı. "Bu mu?"

Diye sordum.

"En iyisi," diye güldü ve o ses - *Kahretsin,* o ses

Xavier! Basın burada, sen neredesin?!" Babamın sesi, onu güçlendirmek için sihir kullanırken duvarların arasından gürledi ve kalbim tekledi.

"Kahretsin, gitmeliyim," diye mırıldandım.

"Tamam, yakında konuşalım mı?"

"Çok yakında. Ve yarın The Celestial Times'ta çıkacak bir makaleye dikkat et," dedim alçak sesle gülerek.

"Bekleyemem."

"Güle güle," diye nefes aldım, sonra telefonu kapattım, ayağa kalktım ve iç çekerek sertliğime baktım. Şu anda kamera hazır değildim.

"XAVIER!" Babam kükredi ve evet, bu oldu. Penisim denizde bir kayaya çarpan bir gemi gibi battı ve kapıdan çıkıp mutfağa giderken pantolonumu yeniden düzenledim.

Giriş holüne koştuğumda kalbim kulaklarımda güm güm güm güm atıyordu, kapıyı açan Jenkins'i ve merdivenlerin başında, kolunu onun beline dolamış, resmedilmeye değer bir çift gibi duran Anne ve Baba'yı buldum. Seth, Caleb ve Max'in ardından Göksel Danışmanların hepsi içeri girdi. Darius onların bir adım arkasında belirdi, gözleri yeri taradı ve sonra bana baktı.

Öne atılıp beni kollarının arasına aldı ve o sırtıma vurunca güldüm. "İyi misin?" diye sordu alçak sesle.

"Uzun zamandır olmadığım kadar iyiyim," diye mırıldandım ve basın alçalırken kamera flaşları üzerimize düştü.

"Merdivenlerde Acrux ailesinin birkaç fotoğrafını alabilir miyiz?" sarışın bir kadın aradı ve Jenkins Konsey Üyelerini salona götürürken merdivenlerin dibine gitmeden önce Darius'la karşılıklı sırıttık. Mirasçılar çekimleri ilgiyle izlerken odanın bir tarafında bir kavis oluşturarak ayrılmadılar.

Babamın eli aniden omzuma indi ve ona cilalı bir gülümsemeyle bakarak irkilme dürtümü bastırdım. Geri verdi ve bana gülümsediği başka bir zamanı hatırlayamadım.

Sakallı bir adam, "Şimdi sadece Yüce Lord ve en küçük oğlu," diye sordu ve babam yanıma gelmek için aşağı inerken Darius annemle birlikte soyundu.

Kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. Fotoğrafçı grubu bir araya toplanıp heyecanla üst üste fotoğraf çekerken, bunun saçmalığına gülme dürtümü bastırdım.

Gözümün ucuyla Darius ve Anne'nin elini tutarken susturucu bir balonun içinde konuştuğunu görebiliyordum. Olay çıkarmamaya dikkat ediyorlardı ama gözlerindeki bakış, her ikisinin de Baba'nın Karanlık Baskısıyla aralarına soktuğu boşluğu kapatmak için çaresiz olduklarını söylüyordu. Darius, babamın bir dahaki sefere şehirde kalması gerektiğinde eve geleceğini söylemek için bana çoktan mesaj atmıştı ve üçümüz bir kez olsun, hiçbir şey bizi bu şekilde sevmekten alıkoymadan, düzgün bir aile olarak biraz zaman geçirmeyi planlamıştık. yapmalıyız. Ve ruhumda çaresiz bir acıyla bunu dört gözle bekliyordum.

Babam saf bir kararlılıkla sahte gülümsemesini yerinde tutarken birkaç fotoğraf daha çektik ve sonunda onlara bir son verdiklerinde ben rahatladım.

Öyle olacağını düşünmüştüm, ama The'nin başı olarak tanıdığım, çelik gibi gözleri olan bir kadın.

Celestial Times, Portia Silverstone - babamın tatlı tutmak için her zaman çok çalıştığı bir kadın - bizi dışarıya yönlendirdi.

"Pegasus'un şeklini görelim o zaman, sevgili oğlum," diye sordu. "Senin için burada hazırladığımız birkaç aksesuarımız var..." Kapıdan dışarı çıktı ve fotoğrafçılar onu takip etmeden önce Mirasçıların birkaç gizli fotoğrafını çektiler ve babamın omuzlarımdaki tutuşu acı verici bir şekilde daha da sıkılaştı.

Dışarı çıktığımızda ve Portia'nın yolun bir tarafındaki dişbudak ağacının altına bir sahne kurmuş olduğunu görünce içimden bir eğlence homurdanmasına engel olamadım. Yanına bir kova havuç ve yanına damalı büyük bir piknik battaniyesi serilmişti.

Portia, "Utanma, Xavier," diye cesaret verdi ve babam kollarını iki yanında dimdik bırakarak beni bıraktı. "Üstünü değiştir görelim."

Özellikle kıyafetlerimi çıkarmaya başladığımda ve fotoğrafçılar yeni karın kaslarım üzerinde bir tarla günü geçirdiklerinde, ilgiden yanaklarım ısındı.

"Onu Zodiass Weekly'de daha az aile dostu bir çekim için ayarlamalıyız," diye mırıldandığını duydum ve bir kahkaha daha kaçtı.

Stajyer olduğunu tahmin ettiğim genç bir kız, aletimi dışarı çıkarmadan önce bir havluyla ileri koştu ve ona gülümsedim. "Teşekkürler. Sanırım tam bir çıplak çekim yapacağım," diye şaka yaptım ve yanakları kızardı.

Bunun üzerine kaşlarım çatıldı. Ailede her zaman daha az havalı, daha az seksi, daha az ilginç olan erkek kardeş olmuştum. Ve ben bunu pek umursamamıştım. Ama bana bakışı, bugünden sonra da bunun hala geçerli olup olmayacağını merak etmeme neden oldu.*Kutsal ışıltılı Pegasus boku, şu anda neler oluyor?*

Hareket etmeye çalışmadan önce babama bir bakış attım, sinirlerim içimde savaşıyordu. Bunu daha önce hiç bu kadar baskı altında yapmamıştım. Ya onu batırırsam? Ya çok sert bir şekilde formuma girersem, Portia Silverstone'u kornama saplarsam ve bu süreçte bir gökkuşağı sıçarsam?

Bugün pislik olmayın, yıldızlar. Oldukça lütfen üstünde bir kiraz ile. Babam o kadar sert gülümsüyordu ki, acaba dişi mi kırılacak diye merak ettim.

Kalabalıktan uzaklaşırken yüz hatlarımda bir sırıtış oluştu, sonra ileri atıldım ve Düzenimin kontrolü ele alıp etime yayılmasına izin verdim. İnanılmaz hissettirdi. mutlu.

Başımı salladım ve boğazımdan heyecanlı bir kişneme çıkarken yelemden parıltılar döküldü. Muhabirlerle yüzleşmek için etrafta koştum ve kamera flaşları beni kör etti. Bir kez olsun ilginin tadını çıkararak şaha kalktım ve onlara tam bir kişneme gösterisi yaptım.

Mirasçılar arkalarında durmuş, alkışlıyor ve bağırıyorlardı. Seth deli gibi uludu ve Max horoz gibi öttü. Darius'ta hayatımda gördüğüm en büyük gülümseme vardı ve Caleb babama bakarken düpedüz gülüyordu.

"Harika, Xavier!" Portia ağladı. "Tam bir aygırsın. Şimdiye kadar gördüğüm en büyüğü. Oğlunuzla gurur duyuyor musunuz, Lord Acrux?”

"O kadar gururluyum ki patlayabilirim," diye yanıtladı babam, gözleri ölü, gülümsemesi hâlâ bozulmamıştı. "Onun bir Ejderha olmasını mı bekliyordun? Sürpriz miydi?” sarışın kadın aradı. "Oldukça şaşırtıcıydı," diye kabul etti babam, alnından aşağı bir ter damlası yuvarlanarak hemen elini sildi. “Yıldızların nasıl çalıştığı gerçekten şaşırtıcı. Bu kadar çok Ejderha kanı varken bu imkansız olmalıydı. Ama işte buradayız.”

İçimden kahkahalar yükselirken ve Portia beni piknik battaniyesine doğru götürmeden önce heyecanla alkışlarken ağzımdan yine bir kişneme çıktı.

Yürüdüm, havuç kokusu ağzımı sulandırıyordu. Elmaları da hep sevmiştim, bu yüzden miydi? Hep bir Pegasus olmak kaderimde mi vardı?

Portia, "Güzel Xavier, şimdi babanın sana havuç yedirdiğini görelim," diye cesaretlendirdi ve Mirasçıların kahkahası kulaklarımda çınladı.

Sırıtışı acı verici görünmeye başlayarak bana doğru yürürken babama baktım ve kovadan bir havuç alıp bana uzattı.

Daha fazla kamera yanıp sönerken ve babam bir an için beni nereye okşayacağından emin olamadan uzanıp sert bir alkışla boynuma yerleşirken onu çiğnedim. Parıltı yere yuvarlandı ve elini sıvadı. Kolu ağır bir şekilde yan tarafına düşerken ve parmakları bükülürken onu ne kadar silmek istediğini görebiliyordum. Benden, benim türümden bu kadar iğrenmesi beni kızdırdı. Ama bunun günümü mahvetmesine izin vermeyecektim.

Fotoğrafçılar bizi çeşitli duruşlara yönlendirerek hayatlarının en güzel anını yaşadılar, sonra nihayet babamı cehennemdeki anından kurtardılar ve o içeri girerken benimle fotoğraf çektirmek için Mirasçıları çağırdılar.

Seth bir haykırışla gömleğini çıkardı ve Mirasçıların geri kalanı gülünç derecede abartılı pozlarla etrafımda konumlanırken kahkahalarla gülerek onu takip ettiler.

Caleb dişlerinin arasında bir havuçla önümde yatıyordu, Max elini sırtımdan aşağı kaydırarak göğsüne sim sürdü ve diğerleri de kısa süre sonra kendilerini de bununla kaplamak için acele ettiler. Darius başımın yanında durdu ve kameralar yanıp söner sönmez burnumu yüzüne diktim. Bu, hayatımın en iyi anlarıyla birlikte oraya gidiyordu.

"Tamam mıyız?" Darius sonunda basına sordu. "Kardeşimle uçmak istiyorum." Bu düşünceyle kalbim deli gibi çarpıyordu. Dün gece annemle uçmak çok keyifliydi ve Darius'un kanatlarını o kadar uzun süredir kıskanıyordum ki onunla her şeyi yeniden yapmaya fazlasıyla hazırdım.

"Kesinlikle," dedi Portia parlak bir gülümsemeyle. "Bu özel günde daha fazla rahatsız etmeyeceğiz."

Eşyalarını toplamaya başladılar ve Mirasçılar etrafımda dolandılar, sırtımı okşadılar ve mutluluğun vücudumun her yerine yayılmasını sağladılar. Temastan ürpertiler geçti ve bunun bitmesini hiç istemedim.

Bir sürüye ihtiyacı var, diye yorum yaptı Max.

"Bugün onun sürüsü olabiliriz, ha Xavier?" Seth sordu ve ben de heyecanla başımı salladım.

"Bana ayak uyduramayacağına bahse girerim," diye meydan okudu Caleb sırıtarak ve Seth soyunup devasa beyaz Kurt biçimine girerken sabırsızca toynaklarımı yere vurdum.

Max, pancara dönen stajyere dönüp ona baktığında ıslık çaldı. "Sırt çantanı ödünç alabilir miyim aşkım?"

Hiçbir şey söylemeden başını salladı, onu omzundan düşürdü ve Max'e atmadan önce içindeki her şeyi devirdi.

"Teşekkürler," dedi.

Başıyla onayladı, eşyalarını kollarında toplayarak fırladı ve Max, Seth'in kıyafetlerini toplayıp çantayı Darius'a uzatırken kişnedim.

Ağabeyim soyundu, onları içine fırlattı ve bizden uzaklaşarak muazzam altın Ejderha formunda çimlere daldı, kulakları sağır eden bir kükreme ondan ayrıldı ve yer sarsıldı.

Darius kanatlarını açıp kendini gökyüzüne fırlatırken ben heyecanla şaha kalktım ve diğer Mirasçılardan uzaklaşarak uzaklaştım. Ben de kendiminkini açtım, çimlerin üzerinde daha hızlı koştum ve güneşe doğru onun peşinden tırmanırken iki kanat çırparak yerden sıçradım. Bulutları parçaladık ve bulutların vücuduma yaptığı dokunuşta çok acı verici derecede harika bir şey vardı. Uyandığımda, sihrimi yeniden doldurmak için ihtiyacım olan şey onlar olacaktı ve ruhumla olan bağlantılarının şimdiden içimde uğuldadığını neredeyse hissedebiliyordum.

Onunla göz hizasında uçmak için daire çizmeden önce, onun uçsuz bucaksız gölgesinde Darius'un altından uçtum. Dragon gülümseyebilseydi, bunu şu anda yapıyor olurdu. Birbirimizin etrafında süzülüp süzülmeye başlarken, parıltılar bedenimden dökülüp gökyüzünde parlak bir iz bırakarak düşerken, bakışları binlerce duyguyla yanıyordu.

Kısa süre sonra yere doğru burun dalışı yaptı ve ben de kanatlarımı sıktım, onun her hareketini takip ettim ve güçlü vücudunun sürükleme gücünü kullanarak beni daha da kolaylıkla sürükledi.

Yerden sadece birkaç metre yükselirken kanatları gerildi ve Seth başını geriye atarak aşağıdan bize uludu ve Max sırtında bağırıp yumruğunu sallıyordu.

Biz onları gölün ötesindeki ağaç grubuna doğru takip ederken Caleb yanlarında koşturarak bize sırıttı. Çimlerin üzerine düştüm, ayaklarım gümbürdüyordu, dört nala koşmak Seth'in hızına ayak uydurduğum kadar uçmak kadar iyi geliyordu. Yan tarafımı ovuşturdu ve uzuvlarımda bir enerji zonklaması dans etti. Buna ihtiyacım vardı. Bir sürüye, bir gruba, bir aileye ihtiyacım vardı. Ve bana teklif etmelerini sevdim

yani sadece bir gün için bile olsa.

Acaba okula başlamadan önce babam kendi türümden başkalarıyla tanışmama izin verir mi? Darius, biz ağaçların arasına daldığımızda ağaçların üzerinden uçtu ve sonunda yavaşlayarak köpüren bir derenin yanında durduk, Düzenimizin dışına çıktık.

"Dikkat et!" diye seslendi Darius, Fae formunda gökten düşerken ve Seth'in sanki binlerce kez yapmış gibi çıplak kıçını bir hava akımıyla yakalamasına izin verdi.

Max bize kıyafetlerimizi fırlattı ve ben pantolonumu giyip göğsümü çıplak bıraktım ve diğerleri de biz kayaların üzerine düşerken dalların arasından sızan güneş ışığında yıkanırken aynısını yaptı. Koşmaktan cehennem gibi sıcaklamıştım ve nihayet baharın sıcağı da dünyaya sızmaya başlıyordu. Benim için gerçekten yeni bir başlangıçtı. Sadece ağaçlar ve çiçekler için değil. Bu yıl onlarla çiçek açacaktım.

"Bu harikaydı," diye haykırdım onlara sırıtarak.

"Sen hızlı bir atsın," diye yorum yaptı Seth. "Beni av için acıktırıyorsun."

"Ben de," diye güldü Caleb. "Şu ışıltılı boynun salya akıtmasına bakıyordum, Xavier. Zodiac'ta kendini savunmaya hazırlansan iyi olur."

"Ona dokunan herkesi yerim," diye yorum yaptı Darius sırıtarak bir kayaya yaslanarak. "Bana bakmak zorunda değilsin." gözlerimi devirdim.

"Sana her zaman göz kulak olacağım," dedi Darius omuz silkerek. "Ama eğer böyle spor yapmaya devam edersen, kaydolana kadar kız tekmelemeye hazır olacağından eminim."

Max yüksek sesle, "Senin gibi iki Element alacak mı merak ediyorum," diye merak etti. "Sen bir ateş yıldızısın, değil mi?"

"Elbette," dedim. "Annem ve babam gebe kalma saatimizi ana kadar planlamış olmalılar." Yüzümü buruşturdum ve Darius beni taklit etti.

"Eğer bir gün çocuklarım olursa, yıldızların kararı ne olursa olsun olmalarına izin vereceğim," dedim kararlı bir şekilde ve Darius gergin bir ifadeyle bakışlarını kaçırarak, suçluluk duygusu kalbimi sıkıştırdı.

"Üzgünüm... Mildred'in canı cehenneme," diye mırıldandım ve o da başını salladı.

"Sende Ejder kanı Xavier var, zaten babamla o kadar hafife almayacaksın. Seni her istediğini yapmaya zorlayacak," dedi Darius üzgün bir şekilde ve ben de bunu nasıl söyleyebildiğini merak ederek Mirasçılara göz gezdirdim.

"Bekle, sen..." Hepsi bana hüzünlü gülümsemelerle bakarken dudaklarım aralandı. Biliyorlardı. Ve bu sadece tek bir anlama gelebilir. Darius'un Zorlaması gitmişti, tıpkı benimkinin Tory'nin Phoenix ateşiyle yaktığı zaman ortadan kaybolduğu gibi.

"Demek her şeyi biliyorsun?" ihtiyatla sordum.

"Her şey," dedi Caleb sertçe, grubun etrafında bir susturucu balonu oluştururken. “Konuşmaya çalıştık

ailemize, ama henüz bunu kanıtlayacak bir kanıt yok. Yine de tedbirli davranıyorlar. Görünüşe göre annemin Lionel hakkında şüpheleri var. Ruhlar Sarayı'ndaki Nymph saldırısının sabahı bir süreliğine ortadan kaybolduğunu söyledi. Onu takip etti ama sağlam bir mazereti vardı ve onlara karşı birlikte savaştıktan sonra, sanırım onu reddetti. Ama şimdi... umarım bunu ciddiye alırlar."

"Ya basına gidip onlara her şeyi anlatsak?" Umutla önerdim. Darius içini çekerek, "Babam bunu çok iyi kilitledi, Xavier," dedi. "Meclis Üyelerine karşı bir hamle yapıp kartlarını ortaya çıkarana kadar, bu arada onun planlarını baltalamaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Ve en azından diğer Konsey Üyeleri, tahta geçmek için bir sonraki hamlesine hazırlanabilirler."

"Ormanda takılan şu güzel çocuklara bak."

Ses kanımı dondurdu ve arkamı döndüğümde Clara'yı dantel bir korse ve dökümlü bir etekle bir gelinliğe benzeyen bir dalda baş aşağı asılı buldum.

"Ne oluyor?" Max ellerini kaldırarak ayağa kalktı ve o da ayağa kalkarken Caleb susturucu balonu dağıttı, alçak bir hırıltı göğsünden gürledi.

Clara ağaçtan düştü, dimdik takla attı ve yumuşak bir şekilde yere inmesine yardım etmek için gölgeleri kullandı. Caleb, Max ve Seth gördükleri karşısında derin bir nefes aldılar. Bunu bilmelerine rağmen, Clara'yı ilk kez görmek rahatsız edici olmuş olmalı. Güzel bir canavar gibiydi, teni gölgelerle kaplıydı, gücü vücudundan neredeyse duyulacak kadar yüksek sesle çıkıyordu.

Ayağa kalkmak için hareket ettim ama kucağıma düşerken ve parmaklarını saçlarıma sokarken, içimdeki gölgeleri kavrayarak beni sabit tuttu. "Babam beni tavan arasına kilitledi, kötü bir adam değil mi?"

Darius avuçlarında ateş titreşirken, "Eve geri dön, Clara," diye talep etti.

Dokunuşu buz gibi soğuktu ve tırnağını boynuma geçirirken midem bulandı. "Ama açım." Öne doğru yalpaladı, dişleri boğazıma saplandı ve ben tısladım, damarlarımdan derin derin içerken çenem sımsıkı kilitlendi.

Mirasçılar tehlikeli bir tavırla yaklaştılar ve ben de bunun bir kavgaya dönüşmesini istemediğim için onları uyarmak için başımı salladım. Dişlerini tekrar kurtardı ve yarayı iyileştirmek için parmaklarını boynumun üzerinde sıyırdı, sonra hafifçe kıkırdadı ve ayağa kalktı.

Diğerlerine doğru ilerledi, ellerini onların çıplak göğüslerine sürttü ve dudaklarını yaladı. "Bahse girerim hepinizin tadı vardır *müthiş*"

Darius, "Başka birini ısırmaya çalışırsan davranışlarımızdan biz sorumlu olmayız," diye hırladı. "Şimdi eve geri dön."

"Ama ben istiyorum *oynamak*" Somurttu. "Giyecek çok güzel bir elbise buldum ve hiçbiriniz bana onun içinde ne kadar güzel göründüğümü söylemediniz. Sanırım annenindi."

İçimdeki gölgeleri bıraktı ve ayağa kalkarken homurdandım. "Babam çok kızacak."

“o*Her zaman*kızgın," diye güldü. "Ve yine de önce beni yakalaması gerekiyor, ama benden bahsetmezsin, değil mi Xavier?"

Bakışlarında karanlıkla tekrar bana döndü ve Seth onu tutmak için kolundan yakaladı. Bir gölge patlaması fırlattı ve adam son anda kalkan yaparak karanlık dalların hava kubbesinin üzerine bir örümcek ağı gibi yayılmasını sağladı. Clara güldü, sonra onu Caleb'e yöneltti, o da onu yerden fışkıran ve Caleb'den uzağa saptıran bir grup kökle karşıladı.

"Eve geri dön!" diye çıkıştı Darius, içlerinde alevler parlarken ellerini kaldırdı.

Clara, sanki bu onunla oynadığımız bir oyunmuş gibi çılgınca güldü, ileri atıldı ve onun içindeki gölgeleri yakalarken yumruklarını sıktı. Dişlerini gösterdi ve tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Bana bağırma Darius. Bana bağırılmasından hoşlanmam, diye fısıldadı.

Malikanenin arkasından muazzam bir kükreme sesi geldi ve yüzüme çarpık bir gülümseme yayıldı. "Babam tavan arasında olmadığını biliyor," dedim ve yanakları biraz soldu. Bu, neredeyse yarı saydam olduğu düşünüldüğünde bir şeyler söylüyordu.

Parmağını dudaklarına bastırdı, sonra kahkahası tekrar uğuldayarak ağaçların arasında hızla uzaklaştı.

biz.

"Clara'yı duymuşsundur herhalde," dedim Mirasçılara kollarımı kavuşturarak. "Babamın yeni psikopat evcil hayvanı." Üçü de gözlerinde endişeyle bir bana bir Darius'a baktılar.

Seth düşünceli bir şekilde, "Yani onunla Lionel'den önce ilgilenmeliyiz," dedi. "Bir sürüye karşı böyle kazanırsın, lideri aşağılıkların gücünden mahrum bırakırsın."

"Evet, artı ondan kurtulursak, Lionel'ın Periler üzerinde gücü kalmayacak," diye ekledi Max ve umut aniden göğsümde bir yol açtı.

Hepimiz nasıl karşı koyacağımız hakkında bir sohbete girdik. Nasıl kazanılır. Ve Heirs'ın ve Vegas'ın yanımızdaki gücüyle, geleceğin o kadar da kasvetli olmayacağına dair inanılmaz bir duyguya kapıldım. Buna gerçekten inanabilmem için daha çok yolumuz vardı. Ama en azından artık yalnız değildim.

BENHer türlü falcılık hakkında bilgi edinmeye başladığımızdan beri ilk Esrarengiz Sanatlar dersimiz için Tarot sınıfına girdik. Astrum ve Washer Tarot çalıştırdığından beri düzen değişmişti. Masalar, Noel tatilinde ön büroya bakacak şekilde bir hilal şeklinde yeniden düzenlenmişti ve raflar zarif gümüş ve bronz aletler, artı kristal toplar, çanak çömlekler ve güzel sarkaçlarla sıralanmıştı.

Gabriel telefonda biriyle gelişigüzel bir şekilde konuşurken masasına yaslanmıştı. "-Akşam eve biraz geç gel, işim var. Biliyorum...." O güldü. "Bebek ne kadar sert tekme atıyor?...Önemli çünkü tekme atarsa-" Sınıftaki herkesin kendinden geçmiş bir şekilde ona baktığını fark edince bir susturucu balonu patlattı ve bize arkasını döndü. konuşmaya devam etti. Gabriel bana ve Tory'ye karısının hamile olduğundan bahsetmişti ve söylediği onca şeyden sonra onunla tanışacağım için oldukça heyecanlıydım. Yakında bir gece bizi yemeğe davet edeceklerdi ve ben bekleyemedim.

Dün gece yine fazla uyumamış gibi görünen ve ağır ağır esneyen Tory'nin yanına oturdum, Atlas ve Tarot destesini çıkardım.

"Umarım sabahın geri kalanında yatağa geri gönderilmek üzere olduğumu tahmin edebilirim." Destesinin en üst kartını çevirdi ve Aptal ona baktı. "Dick," diye mırıldandı ve o kartları çantasına geri atarken ben de güldüm.

"En azından kartlar sana gerçek tahminler veriyor," dedi Diego kaşlarını çatarak. "Bu derste berbatım." Sofia, Tory'nin yanından, "Belki falcılık sana göre değildir, ama sen başka şeylerde iyisin," dedi.

"Öyleyse benim hediyem ne?" Diego sordu ve üçümüz bir an düşünceli bir sessizlik içinde oturduk. "Şey..." Sofia dudaklarına hafifçe vurdu ve ben bir şeyler düşünmeye çalışırken kaşlarım kırıştı, sanki bir şey gibi hissediyordum.

korkunç arkadaş Hangisine ait olduğunu anlamaya çalışmak için hala birkaç farklı Düzen Geliştirme sınıfına gidiyordu. Şimdi büyüsünü yeniden doldurmaktan güneşin sorumlu olduğunu düşündü, bu yüzden büyüsünü biraz daraltmıştı, ama bir şekilde bana Nemea Aslanı ya da Harpy gibi gelmedi.

"Senin şapkan!" Tory gururla duyurdu ve Diego başını öne eğdiğinde ben de bir kahkahayı boğazıma hapsettim.

Gabriel konuşmasından dolayı yüzünde aptal bir gülümsemeyle bize dönerek susturucu balonunu dağıttı.

"Bebeğiniz mi var efendim?" Kylie odanın diğer tarafından sordu, ona iri gözlerle bakarak. Göğsünde, üzerinde kalın, siyah harflerle HORES yazan parlak altın bir rozet fark ettim.*Ben de Eşek olmanın kötü olduğunu düşündüm.*

"Evet, yazın," dedi Gabriel gururla.

"Ayy!" Jillian, kalbini Hores rozetinin iğnelenmiş olduğu yerde tutarak ciyakladı. "Erkek mi kız mı?"

Bebeğin cinsiyetini tam olarak bildiğini gösteren bir gülümsemeyle, "Sürpriz olarak saklayalım dedik, karım tahminde bulunmamı yasakladı," dedi. "Pekâlâ, bugün çiftlerimize yıldızların karar vermesine izin vereceğiz." Sıranın sonuna gitmeden ve Tyler'a uzatmadan önce masasından bir altın çömlek aldı ve biraz salladı. "Bir isim seç."

Tyler uzanıp katlanmış bir kağıt parçası çıkardı ve açtı. "Tory Vega," dedi neşeyle.

"Güzel, ortak olduğunuzda hepiniz hareket edebilirsiniz." Gabriel sıra boyunca yürüdü ve yanıma geldiğinde parmaklarımı tencereye daldırdım.

Katlanmış bir kağıt parçasını kopardım, açtım ve kalbim battı. "Kylie Major," dedim sıfır hevesle.

“Ergh,*Sayın*, seçimini tekrar yap," diye talep etti Kylie.

Gabriel sertçe, "Yıldızlar konuştu," dedi ve devam etmeden önce bana özür diler gibi bir bakış atınca iç çektim.

Herkes ortak olduğunda, eşyalarımı topladım ve Jillian boşalırken onun koltuğuna oturmaya yöneldim. Yanından geçerken omzunu bana attı ve ben de ona bakmak için başımı geriye doğru savurarak ayak bileğini kıstırmak için yerden bir sarmaşık fırlattım. Çığlık atarak tökezledi, son anda kendini toparladı ve bana kaşlarını çattı. Kylie'nin yanına düşmeden önce masumca kirpiklerimi kırpıştırdım.

Atlas'ımı masanın üzerine koyarken gözlerini Gabriel'e sabitledi, dudaklarını somurtarak dışarı çıkardı.

“Bugün ünlülerin yazdığı rehberden yararlanarak birbirimizin rüyalarını yorumlayacağız.

Dreamologist, Adelaide Som, iki yüz yılı aşkın bir süre önce," diye açıkladı Gabriel. "Görme yeteneği ve Siren Tarikatı'nı yirmi binden fazla Fae'yi incelemek için kullandığı ve başlangıcından gerçekleşmesine kadar rüyalarını takip ettiği rüyalar üzerine yaptığı öncü çalışmasından bu yana daha iyi bir rehber üretilmedi. Kılavuz, Arcane Arts referanslar listesindeki Atlaslarınızda.

Onu Atlas'ımda buldum ve rüyalarda bulunan her türlü sembolün büyük bir alfabetik listesini buldum.

Gabriel, "Hatırlayabildiğin son rüyayı olabildiğince ayrıntılı bir şekilde yaz, sonra partnerinle değiş tokuş yap ve birbirinizinkini yorumla," diye talimat verdi Gabriel. "İstediğimiz sonuç gibi şeylerden çok etkilendiğimiz için kendi hayallerinizi incelemek genellikle zordur. Bir şeyin olmasını umuyorsanız, genellikle bilinçaltında kötü işaretleri görmezden gelir ve istediğiniz cevabı ararsınız. Bu, özellikle bir ölüm kalım durumuna ilişkin işaretler ararken tehlikeli olabilir. Elbette eşinizin doğru sonuçlara varmak için yaşam koşullarınız hakkında daha fazla ayrıntıya ihtiyacı olabilir, bu nedenle birbirinize karşı dürüst olmaya çalışın. Üçüncü yılınızda, kendi okumalarınızı yapabilmek için duygularınızdan nasıl ayrılacağınızı öğreneceksiniz, ancak yalnızca çok başarılı olanlar bunda ustalaşabilir.

İkimiz de defterleri çıkarırken sessiz kaldık ve ben dün gece gördüğüm bir rüyayı yazdım. Ben ve

kız kardeşim güzel bir ormanda yürüyorduk ki aniden karanlık bir gölge güneşi kapattı ve ardından beş kurttan oluşan bir sürü etrafımızı sararak gittikçe yaklaşmaya başladı. Ama yaklaştıklarında beklediğim gibi ısırmadılar, yavrulara döndüler, karınlarını gıdıklamamız ve onlarla ormanda oynamamız için sırt üstü yuvarlandılar.

Aynı zamanda hem biraz tuhaf hem de biraz sevimli olması dışında pek düşünmemiştim.

Bitirdiğimde, sayfayı yırtıp Kylie'ye verdim, o da tek kelime etmeden kendisininkini verdi.

Rüyamda bir kumsalda olduğumu, suya doğru koştuğumu ama su gittikçe daha da uzaklaştığını gördüm. Sonra yer bataklaştı ve ben batıyordum ve geri dönemedim. Su sonunda uzaklaşmayı bıraktı ve gelgit bir dalga halinde üzerime çöktü.

"Kulağa kabus gibi geliyor," diye yorum yaptım rehberimde plaj kelimesini arayarak.

"Öyleydi," diye mırıldandı.

Terimi buldum ve açıklamayı okudum. "Sahil boş muydu yoksa orada insanlar var mıydı?"

"Orada kimse yoktu," dedi sessizce.

"Tamam, görünüşe göre bu kendine biraz zaman ayırman gerektiği anlamına geliyor."

Peki ya geri kalanı? diye sordu, bana sabırsızca bakarken rüyama aldırış etmediği belliydi.

Bir göz devirmeyle savaştım ve bir dalganın anlamlarına baktım. "Üzerinizden geçen dalga ne kadar büyüktü?"

"Gerçekten büyük, bir tsunami gibi." Ürperdi.

"Bu, bastırılmış duygusal enerjinin bir kısmını serbest bırakmak üzere olduğun anlamına geliyor," diye okudum, ona bakarak ve dürüst olmak gerekirse, yanımda oturmaktan bir kan damarını patlatmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Peki ya kumdaki bataklık?" bastı.

“Şu anlama geliyor...” Bataklık kelimesini ve bahsi geçen anlamlardan birini içinde buldum. "Çıkış yolu göremediğin tatsız bir durumla mücadele ediyorsun."

Kylie ofladı ve rüyamı okumak için döndü.

"Bu sana mantıklı geliyor mu?" Doğru yapıp yapmadığımı merak ederek sordum.

"Evet," diye mırıldandı. "Tam anlamıyla."

Ondan bundan daha fazlasını öğrenebileceğimden şüpheliydim ve zaten umurumda da olmadığını tahmin etmiştim ama yüzündeki ifade, onu neyin bu kadar rahatsız ettiğini merak etmeme neden oldu.

"Rüyanda bir ormanda yürümek, ruhunun yeni bir aydınlanma aşamasına girdiği anlamına gelir," diye okudu ve bir sonraki yorumu bulmak için hızla devam etti. "Güneşin üzerindeki gölge, dünyanızdaki karanlık bir değişimi temsil ediyor... ve kurtlar..." Dudaklarını büzdü. "Muhtemelen Kurtadam fetişi olan birinci sınıf bir orospu olduğun anlamına gelir."

"Affedersin?" Homurdandım ama o sadece omuz silkti, gözleri rehbere sabitlenmişti.

"Kurt, hayatındaki bir koruyucuyu simgeliyor, yani kaç tane olursa olsun - beş gibi mi demiştin?"

"Evet," dedim, orospu yorumuna hâlâ kızgındım.

"Yani senin beş koruyucun var ve sanırım kız kardeşinin de var, ama o zaman yavrular, kurtların gerçek niyetinden emin olmadığın anlamına geliyor. Ama sanırım onların niyetlerinden birini senin için açıklığa kavuşturabilirim çünkü benim Seth'im seni sadece düşmanı olması gereken bir Vega prensesine sahip olmasının komik olduğunu düşündüğü için beceriyor. Çok açık."

Kaşlarımı çattım ve karşılık vermek üzereydim ki aniden Seth'in bizim hakkımızda yaydığı söylenti konusunda asla haklı çıkmadığını fark ettim. Ve şimdi Darius ona geri çekilmesini söylediğine göre, numaramı sürdürmem için hiçbir sebep yoktu.

"Seth'i asla becermedim," dedim kararlı bir şekilde. "Bunu söylemem için bana şantaj yaptı."

"Ha!" Medusa formuyla yeşil ve yılan gibi parıldayan gözleri ile bana bakmak için hızla döndü. "Sethy neden zahmet etsin ki? Belli ki bacaklarını kız kardeşin kadar sık açıyorsun. Yalan söylemeye ihtiyacı olacak gibi değil.

Kendimi ikinci kez tahmin edemeden elim fırladı ve yüzüne tokat attım. Geldiğini hiç görmedi ve bana bakarken çenesi düştü. "Kardeşim hakkında böyle konuşma."

"Sayın!" diye bağırdı. Darcy az önce bana vurdu!

Sınıftaki herkes bize bakıyordu ve cezamı beklerken çenemi sıkıp Gabriel'e döndüm. Her ne ise, kesinlikle buna değdi.

"Şimdi mi yaptı?" diye düşündü Gabriel. "Peki, devreye girip sizin yerinize savaşmamı mı bekliyorsunuz, Bayan Binbaşı?"

Tory odanın diğer tarafından bana sırıttı ve ben de ona karşılık vermeden edemedim. "Ah, senden nefret ediyorum," diye mırıldandı Kylie ve ben kaşlarımı çattım.

Gabriel, "Şimdi, rüyanı zihninde canlandırmanı ve onun içinde gizlenmiş, gözden kaçırmış olabileceğin daha incelikli sembolleri bulmanı istiyorum," diye seslendi. "Gökyüzünde bulutlar var mıydı, yok muydu? Ayağınızın altındaki zemin yumuşak mıydı, sert miydi? Yaz mıydı, kış mıydı? Dikkatlice düşünün, çünkü falcılıkta gerçek derinliği bulacağınız yer burasıdır. Herkes gözlerini kapatsın ve şimdi yapsın."

Gözlerimi kapattım ve rüyayı tekrar gözden geçirmeye çalıştım ve etrafımdaki ağaçların altında küçük beyaz çiçekler olduğunu hatırladım.

Atlas'ım vızıldadı ve bir göz kırparak onu ustaca masadan kucağıma kaydırdım. Ekrana tıkladım ve Orion'un mesajını getirdim, başka kimse görmesin diye sandalyeme yaslandım.

Mızrak:

Bu akşam yemeğe benimkine gel. Altıda bir personel toplantısı var, bu yüzden kapıyı açık bırakabilirim.

mekan boşken sen

Sırıttım, tam cevap verecektim ki Gabriel hızla bana doğru geldi. "Bu gece benimle cezan var unutma. Yediden sekize kadar."

Böyle bir şey hatırlamadığım için kaşlarımı çattım ama bana keskin bir bakış attı ve bunun neyle ilgili olduğunu anladım. Orion'a hediyem. "Elbette," dedim kalbim hızlanırken. "Orada olacağım."

Uzaklaşırken başını salladı ve ağzının kenarını kaşıyarak sırıtışını gizledi.

Başka bir mesaj bulmak için Atlas'ıma baktım.

Mızrak:

Tatlı almayı unuttum ama neyse ki bir kutu krem şanti ve tatlıya doymak bilmez bir iştahım var.

Sen*. Bu yüzden*BEN*en azından aç kalmaz. Bencil pislik, değil mi?*

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı ve Kylie bana ters bir bakış attı. Mesajları hızla sildim ve özelliklerimi eğiterek rüya rehberini yeniden açtım.

"Ay adına, çok barizsin. En azından ilişkimi mahvettiğini ve hala kalpsiz bir sürtük gibi eski sevgilimi düzdüğünü kabul edebilirsin. Sana tam olarak ne mesaj attı?

gözlerimi devirdim. "Bana mesaj atmadı ve ben Seth Capella yerine bir kaktüsle düzmeyi tercih ederim," diye ona ateş ettim.

"*Yalancı*diye tısladı ve bir an için saçlarının öfkeli yılanlar gibi patlayacağını sandım.

"Ben yalancı değilim," diye çıkıştım. "Onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum."

"Derssiz bir fahişeden daha kötü olan ne biliyor musun? Fahişe olduğunu bile kabul edemeyen bir fahişe," diye hırladı,

Hores rozeti takan kız diyor Kylie, diye seslendi Tyler odanın karşı tarafından. Vajinana Seth'in adını şu sözlerle dövme yaptırdığını duydum.*beni uluma yapmak için buraya ekle*ve kıç deliğinizi gösteren bir ok. Bu doğru mu?"

Sınıfın geri kalanıyla birlikte kahkahayı patlattım ve yemin ederim ki Gabriel bile homurdandı.

"Kapa çeneni!" Kylie tersledi ve sanki bunu söyleyen benmişim gibi bana ters ters baktı ve onda öfkeden fazlasını sezdim. Gerçek bir acı da vardı. Dilimi ısırıp arkamı dönmeme yetti. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemeyeceği belliydi. Ne gereği var?

Ders acı verici bir şekilde yavaş geçti ve Kylie rüyamdan hatırladığım diğer tüm sembolleri fahişe olduğum anlamına gelecek şekilde yorumladı. Yani tam olarak üretken değildi.

Ders nihayet bittiğinde içim rahatladı ve Tory ile birlikte odadan çıktım ve Tyler'la Dünya Elemental Sınıfı'na giderken Diego ve Sofia'ya veda ettim. Atlas'ımdaki Lance'in adını Starboy olarak değiştirdim, böylece herhangi biri mesajlarımı görürse kimden geldiğini anlamasın. Hiçbirini uzun süre sakladığımdan değil. Bunu yaparken kafamda The Weekend'den Starboy ve Daft Punk'ı da söyledim. Kelimelerin yüzde doksanını bildiğimden değil. Ama koroyu kapattım. bir nevi.

Kylie başı gururla havaya kalkmış bir şekilde yanımızdan geçti ve Tory ona parmağını salladı. "O kızın bir hayat bulması gerekiyor. Sanki o pisliği beceriyormuşsun gibi. Hayatını cehenneme çevirdi. Benden daha yüksek standartlara sahipsin."

Tyler homurdandı.

"Bence ona o kadar aşık ki içindeki kötüyü bile göremiyor," dedim kaşlarımı çatarak. Ona bedava izin vermiyordum ama gözlerindeki o bakışı görmüştüm. Ondan ayrıldığında kalbi kırılmıştı.

"Kin tutmak, Faesine içmek ve düşmanınızın alev alev yanmasını beklemek gibidir," dedi Tyler. "Ve o kaltak bir galon içti."

Tory ve ben güldük ama mağaraların girişinde Dünya Bölgesi'ne vardığımızda ileride Seth ve Caleb'i görünce dikkatim dağıldı.

Seth, Caleb'in ürkütücü omuzlarında amuda kalkıyordu, bu sırada Vampir Varisi koşarak ona doğru koştu.

bakalım ne kadar dayanabilecek. Caleb havaya sıçrarken ve Seth yere yuvarlanırken, sınıf dışarıda tezahürat yapıp gülerek bir izleyici kitlesi oluşturuyordu. Kendini bir rüzgara kaptırdı, arkadaşının önüne dimdik indi ve herkes alkışlarken yere kadar eğildi.

"Tekrar tekrar!" birkaç genç kız topukları üzerinde inip çıkarken alkışlayarak ağladı. "Merhaba Vegas!" Caleb bizi görünce seslendi. "Bunu yapamayacağına bahse girerim!" Ayakta çılgınca zıplayarak Seth'in omuzlarında durmak için sıçradı, sonra başının üzerinden iki kez takla attı ve bir alkış daha patlak verdiğinde sırıtarak önüne indi.

"Gerçek kraliçeler her an akrobatik kıçlarınızı alt üst edebilir!" diye bağırdı Geraldine, öğrencilerin arasından bize doğru ilerlerken ellerini kalçalarına koyarak.

Tory'ye bir bakış attım ve aramızda geçen bir kararla aynı anda sırıttı. Çantalarımızı ve blazerlerimizi yere atarak kalabalığı yararak aralarındaki boşluk çemberine doğru ilerledik.

"Seni havaya atacağım," diye mırıldandım Tory'ye ve o hevesle başını salladı, gözlerinde meydan okuma alevleniyordu. Tezahürat rutini, buna ne kadar hazır olduğunu kanıtlamıştı. Ve Pitball seanslarım, Pit'i bloke etmek için kendimi havaya fırlatmamı sağladı, bu yüzden mükemmel bir takımdık.

Diz çöktüm, sanki biz çocukken yaptığım gibi onu bir ağaca yükseltecekmişim gibi ellerimi birleştirdim ve sırıtarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Tutuşuma girdi ve ben de hava gücümü ona vererek onu havaya doğru ittim ve başlarımızın üzerinde yükseldi, havada çılgınca döndü ve kalabalığın gürültülü alkışlarıyla eteğini havalandırdı.

Onu yumuşak bir şekilde yere inmesi için yönlendirdim ve hemen dizlerinin üzerine çöktü, ellerini uzattı ve benim için birleştirdi. Caleb ve Seth kaşlarını kaldırmış, dikkatle bizi izliyorlardı.

"Şey, ben o kadar zarif değilim Tor," diye mırıldandım.

"Yapabilirsin," diye itti ve gözlerindeki ateş, heyecan anında kendimden şüphe etmek istemeyerek başımı sallamamı sağladı.

Havaya atılmış bir avuç spagetti gibi görünmemeyi umarak onun ellerine adım attım. Beni yukarı doğru itti ve bu ivmeyi geriye doğru takla atmak için kullandım, yere doğru hızla ilerlerken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Tory onu yumuşatırken ve sadece bir adım tökezlediğimde nefes nefese kalırken esnek toprağa indim. *Tabi lan!* Alkış sesleri yükseldi ve Geraldine, ASS kulübünün Terra üyelerine bir ilahi söyleyerek liderlik ediyordu. *Taht için Vegas!*

Kalbimi sızlatan komplocu bakışları paylaşan Seth ve Caleb'e baktım.

"Çocuk oyuncağı. Şimdi izin ver *biz* seni fırlatırım," dedi Seth, gözlerinde bir cesaretle. "Üç alamayacağına bahse girerim

yere çarpmadan önce takla atıyor.”

“Şşş. Bu, size güvenmemize bağlıdır," dedim. "Ki yapmıyoruz." "Evet,

teşekkürler ama hayır," dedi Tory, saçını omzunun üzerinden atarak.

Hadi ama, seni bırakmaya karar verirsek kendi kıçını kurtarabilirsin, dedi Caleb. "Vampir gücümle seni fırlatacağım, Tory. Eğlenceli olacak. Tüm inişi kontrol edebilirsiniz.”

"Anlaşmayı senin için tatlandıracağım Darcy," dedi Seth, bana yaklaşarak. "Üç takla atarsan ve tökezlemeden yere inersen, bana bedava bir atış yapmana izin veririm. Koruma yok.”

Dudaklarım aralandı ve kendimi soru sormadan ona doğru yürürken buldum. Lanet suratına yumruk atmak istiyor muydum? Kesinlikle yaptım. Yani herhangi bir şey için bu fırsatı kaçıracak mıydım? Şans yok.

"Ama sadece Tory de yaparsa," diye onayladı Caleb ve Tory gülerek Caleb'e doğru ilerleyip ellerini onun beline koydu. İşte kardeş sevgisi buydu.

Seth öne çıktı ve belimi kavradı ve onun taze, kurt kokusu üzerime yayıldı. Saçları bugün topuz yapılmıştı ve ağzında şeytani bir gülümseme vardı. Burada bir avcının tuzağına düşmediğimi umuyordum ama yine de düşüşümü yavaşlatmak için kendi sihrimi kullanabilirdim.

Gözümün ucuyla, Kylie'nin bakışının kafamda bir delik açtığını hissettim ve yapabilseydi beynimi gerçekten eriteceğinden oldukça emindim. Yine de çubuğun yanlış ucunu alıyordu. Aslında tüm ağacın yanlış ucu. Bunu Seth'in yüzüne indireceğim yumruk için yapıyordum. Başka hiçbir şey.

"Hazır mısın bebeğim?" O sordu.

"Her zaman," diye kolayca yanıtladım, sanki kalbim bir çekiç gibi atmıyordu.

"Üç tam takla, hile yok," diye soludu.

“Hile yapmam ve yalan da söylemem. Eski sevgilisinin bizim çıktığımıza inanmasına izin veren senin aksine. Bu çok soğuk, Seth.”

Kaşları kalktı ve Kylie'ye doğru bir bakış attı. "Umursadığını sanmıyordum. Seneler önce ayrıldık.”

cıktım "Verdiğin hasarın farkında bile değilsin, değil mi? Siz diğer yöne bakarken insanların kalbini kırarak hayatı süpürmek. O boş göğsünde bir canın var mı senin?"

Elini sırtıma doladı ve vahşi bir hırıltıyla beni daha da yakınına çekti. "Yaptığımı biliyorsun, yoksa belli biri şu anda hâlâ nefes almıyor olurdu."

Kalbim boğazımda sıkıştı. Buna verecek cevabım yoktu. “Bunu

yapıyor muyuz, ne yapıyoruz?” Caleb aradı.

Seth başını salladı, beni yerden kaldırdı ve fırlatmaya hazırlandı. "İyi yolculuklar. vurma senin

Yüzünü toprağa çok sert bastı.”

Kararlılıkla dişlerimi gıcırdattım ve kalabalıktan biri "Git!" diye bağırdı.

Seth hava gücünün tüm gücüyle beni fırlattı ve o kadar hızlı fırladım ki çığlık atmamak için her şeyimi aldım. Çevremdeki bir bulanıklık bana Tory'nin yakında olduğunu söylüyordu, ama karnıma bir darbe indirerek yüz fitten daha aşağımızdaki yere bakarken düşmeye başladığımda ona odaklanamadım.

Başımı geriye attım ve kendimi dönmeye zorlayarak daha hızlı ve daha hızlı düştüm. Bir, iki, üç, dört kez döndüm ve yere düşmeden önce kendimi yakalamak için ellerimi kaldırdım.

Bunu doğru yere indirmeliyim.

Yerden bir ayağımı kaldırdım ve kendimi zarafetle indirdim, tam Tory yanıma düşerken iki ayağımın üzerine sıkıca indim.

Havada tezahüratlar çınladı ve ben bağırarak Tory'nin üzerine atlayıp ona sımsıkı sarıldım.

"Canını cehenneme Darcy," dedi kulağıma ve damarlarımda şiddetli bir intikam arzusuyla ondan Seth'e doğru uzaklaştım.

"Dövüş, dövüş, dövüş, dövüş!" sınıftaki herkes havadaki kana susamışlıkla heyecanlanarak ilahiler söylemeye başladı. Seth şakacı bir sırıtışla çenesine hafifçe vurdu, sanki bu onu incitmeyecekmiş gibi. Ama nasıl iyi bir yumruk atılacağını öğrenmeden, hayatının yarısı boyunca toplumun tehlikeli yarısı arasında koruyucu ailede büyümedin. Ve şimdi Fiziksel İyileştirme konusunda kuvvet antrenmanı yaptığım için sakatlama gücüm de vardı.

Bana yaptığı her aşağılık şeyi düşündüm ve bir meydan okuma çığlığıyla yumruğumu var gücümle fırlattım. Elim sağlam bir hava kalkanına çarptı ve parmak boğumlarım kırılıp çıtırdarken bir acı çığlığı ağzımdan kaçtı.

Bir*oooh*diye bağırdı ve Seth kıçıyla gülmeye başladı. "Seni pislik," diye çıkıştım.

"Vay, vay, sadece bir şakaydı," dedi, eğlencesini hızla dizginleyerek.

Tory aceleyle ileri atıldı, kolunu bana doladı ama ben onu omuz silktim ve boğazımdan bir hırıltı çıkarken Seth'i gözlerime diktim.

"Siktir git, sözlerinin hiçbir anlamı yok," diye tükürdüm.

"Doğru değil, sadece bir kahkahaydı. Bunun komik olduğunu kabul etmelisin, dedi Seth, umutla Caleb'e bakarak.

Dostum, şakanın tutmadığını düşünüyorum, dedi Caleb, bana dönmeden önce elini ensesinden aşağı kaydırarak. "Bazen birbirimize böyle şakalar yaparız."

"Komik," diye donakaldım, sağlam elimi kaldırdım ve etrafımda bir fırtınanın dönmesine neden oldum. Seth'i parçalara ayıracaktım.

"Artık bu kadar yeter öğrenciler!" Profesör Rockford aradı. "Herkes içeri."

"İşte, iyileştireyim," diye teklif etti Seth ve ondan hızla uzaklaştım. "Bana dokunma," diye tısladım ve boğazından bir inilti kaçtı. "Sakin ol bebeğim. Ben onu iyileştireceğim ve sen de yumruğunu atabilirsin."

Caleb özür dilercesine, "Seth sert oynuyor, hepsi bu," dedi. "Burnunu kır, bu seni daha iyi hissettirir."

"Hayır," diye konuştum Seth'le, gölgeler içimde dönerken kanımda yükselen karanlık bir enerji. Beni birçok kez küçük düşürmüştü. Ve o çok komik şakalarıyla bana küçük arkadaşlarından biriymişim gibi davranmaya başlayabileceğini düşündüyse, o zaman tekrar düşünecekti. "Aslında, zaten senden beleş vuruş istemiyorum. Seni yendiğimde daha güçlü, daha yetenekli olduğum için olacak. Ve bana topraktan bakacak ve asla düşmanım olmamayı dileyeceksin.

Seth'in bakışları aç bir parıltıyla parladı ve hain bir gülümsemeyle kişisel alanıma girdi. "Yanlış bir şey var bebeğim. Değerli bir rakipten daha çok sevdiğim bir şey yok. Öyleyse sahip olduğun her şeyle bana gel, çünkü gözlerindeki o ateş için can atıyorum. Gereken her şeye sahip olduğunu biliyorum."

Yanımdan geçti ve Caleb onun peşinden gitmeden önce kaşlarını çatarak bize baktı. Geraldine ileri atıldı, elimi tuttu ve tenimin altına bir şifa büyüsü kanalı saldı. Parmak boğumlarım düzelirken iç çektim ve Seth'in ardından dik dik bakmak için başımı çevirdim.

"Teşekkürler Geraldine," diye mırıldandım.

"Sorun değil sevgili karahindibam. Bu haylazın iyi bir biş ve bir bosh'a ihtiyacı var. Simitinin ters tarafını yağlamak için neler vermezdim." Yumruğunu genel yönüne doğru salladı ve Profesör Rockford bizi cesaretlendirmek için ellerini çırptı.

Tory bana "Bunu hak ediyor," diye fısıldadı ve ben de içimde daha derin kökler geliştiren ve gerçekten ölümcül bir şeye dönüşen o nefret tohumunu besleyerek başımı salladım. Orion için yaptıklarının asla unutamayacağım bir şey olduğunu biliyordum ama bu bize yaptığı her kötü şeyi iptal etmiyordu. Ve bunu ona ödetmeye kararlıydım.

"Kazanacağım," dedim kararlı bir şekilde. "O zaman intikamımın tadı çok daha tatlı olacak."

"BENdünyanın en büyük pastasını istiyorum," dedi Seth heyecanla. "Ve bir dağ dolusu hediye. Ve balonlar. Ve flamalar. Ve parti oyunları. Ve içki oyunları. Ve muhtemelen bir temaya ihtiyacımız var. Ya da belki bir tür performans sergileyenler, ateş kızları ya da belki dünya teaserları gibi, ya da-"

"Bu konuda söz hakkım var mı?" Max gözlerini devirerek sordu. "Çünkü en son baktığımda ortak bir doğum günü partisiydi ve yine de bir sürü şey duyuyorum.*Sen*Bana fazla danışmadan sahip olmak istiyorum.

Bir kahkaha patlattım. Her yıl aynı şeyi yaşadık. Seth ve Max birbirlerinden beş gün sonra doğdular, Seth Kova döngüsünün hemen sonunda ve Max Balık burcunun başında. Ve her yıl ortak bir partileri vardı. Ve her yıl, bu kadar çok istediklerinden taviz vermek zorunda kalmamak için gelecek yıl ayrı partiler vereceklerine yemin etmeden önce, tüm süreci ayrıntıları tartışarak geçirdiler.

Bu yıl, hava süsleri yapmanın veya onunla parti açısından gerçekten bir şey yapmanın oldukça zor olduğunu ve dolayısıyla başka ne olabileceğine dair tartışmalar başladığını fark etmeden önce parti havasını temalı hale getirmeye karar vermişlerdi.

Bunu tartışırken hepimiz King's Hollow'daki ateşin etrafında oturuyorduk, gerçi Darius şu ana kadar ancak iki kelime katkıda bulunabilmişti.

"Bütün bunları neden hep son dakikaya bıraktığını anlamıyorum," dedim bıkkınlıkla, sandalyeme yaslanarak. "Parti bir hafta sonra ve sen hâlâ davetli listesini bile sıralamadın."

"Davetli listesini sıralamamıza gerek yok, bu kesinlikle Hores'a özel bir etkinlik ve Ass tugayının ne kadar çok şey kaçırdıklarını bildikleri halde yastıklarının arasında ağlamasına neden olacak," dedi Seth boktan bir sırıtışla. Kanepede yanımda oturuyordu ve bugün elini koluma sürttüğü ve burnunu bana yaslayacak şekilde burnunu çektiği için kendini çok Kurt gibi hissediyordu.

Genel olarak konuşursak, Benim Yoldaşlığım Kurtların sevdiği dokunaklı, duygusal boktan şeyler için uygun değildi, ama genellikle Seth'e bir şekilde aldırış etmezdim.

"Sağ. Ama hala bir mekan seçmedin," diye işaret ettim.

"Göle çıkmaya ne dersin?" Maks önerdi. "Kıyının yanındaki suyun bir bölümünü dondurabilirim ve birlikte sadece parti için buz ve topraktan bir saray yaratabiliriz. Her halükarda o pratik sihir değerlendirmesi geliyor, böylece onu yeteneklerimizi sergilemek ve bir taşla iki kuş vurmak için kullanabiliriz."

"Gah, sen onu işe çevirene kadar kulağa harika geliyordu," diye dramatik bir şekilde ofladı Seth ve bir kolu gözlerinin üzerine örterek kucağıma çöktü.

"Cidden?" Şikayet ettim ve başı kasığımın içinde kıpırdandı ve kolunun altından bana baktı.

"Stresliyim, vücut temasına ihtiyacım var, beni şimdi reddetme ahbap," dedi, daha fazla etki için sahte bir sızlanma atarak ve gözlerimi devirdim.

"İyi. Ama senin için saçını okşamıyorum." O genişçe sırıtırken ifadesizce gülümsedim. "Muhtemelen yapmasan iyi olur, yoksa beni sertleştirirsin," diye kabul etti ve şaka yapıp yapmadığını bile anlamadım ama şaka yapıyormuş gibi güldüm.

Darius ayağa kalktı ve kendine bir bira almak için buz dolabına yöneldi. Cumartesiydi, bu yüzden üçüncü birasını içip içmemesinin bir önemi olmadığını tahmin ettim... saat on bir olsa bile.

Son günlerde çokça böyleydi. Sessiz, düşünceli, hepimizin yaptığı sıradan sohbetlerden kopuk.

Onun ve Tory'nin üzerindeki bu laneti bozmak için Orion ve diğer Mirasçılar ile yaptığım anlaşmanın bir parçası olarak onu neşelendirmek için bir planım vardı, ama yine de bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda endişeliydim.

Bununla ilgili birkaç sorun vardı. Bir: Yıldızların birbirlerine çok yaklaştıklarında nasıl tepki verdiklerine çok dikkat ediyordum ve buradaki boşlukları çözmüş olmayı umuyordum ama bunu test etmenin gerçekten bir yolu yoktu. ana olaydan önce, bu yüzden tahminlerimin doğru olduğunu ummak zorundaydım.

İki: Tory son birkaç hafta içinde benden uzaklaştı ve planımı uygulayacak kadar bana güvenmesini sağlayıp sağlayamayacağımdan emin değildim. Ama yıldızlar dinliyordur diye ona ya da başka birine de açıklayamazdım. Yıldızların kulakları var mıydı? Fikrim yok. Ama kesinlikle gözleri var gibiydi, bu yüzden ne olur ne olmaz diye zamanı gelene kadar planlarımı gizli tutacaktım.

Üç: Darius diğerleriyle pek iyi oynamıyordu ve son zamanlarda çifte huysuz bir pislikti - nedenini anladım ama bu sadece işimi zorlaştırdı - onu fikrimi denemeye ikna etmek bir dağa tırmanmak gibi olacaktı. Ancak, bu engellerin her birinin üstesinden gelebilirsem, o zaman harika bir fikre sahip olabileceğime dair en ufak bir umut ışığım vardı. Umutla. patlamadığını varsayarsak

yüzümde. Ama şimdilik sahip olduğum tek şey buydu, bu yüzden denemeye değerdi.

"En azından çikolatalı kek konusunda anlaşabilir miyiz?" diye sordu Seth, kolunun altından dışarı bakıp Max'e yavru köpek bakışlarını atarak.

"Vanilya istedim," dedi Max, midem guruldayana ve tükürüğüm ağzımda birikinceye kadar hepimizin üzerine arzu ve ayartma duygularını iterek bu fikri noktalayarak.

"Vanilya kulağa hoş geliyor," diye itiraf ettim, bir an önce mutfak çalışanlarından biraz alabilir miyim diye merak ederek.

Pislik, diye homurdandı Seth. "Şimdi ben de vanilya istiyorum."

"O halde bir karar vermişsin gibi görünüyor," dedi Darius boş bir ses tonuyla. Parti ruhu içinde görünmüyordu. Bir bit değil.

O birasına odaklanırken hepimiz birbirimize baktık.

"Ee... Xavier şimdi nasıl?" Seth tereddütle sordu.

Böyleyken Darius'un ruh halinin nasıl olacağını söylemek her zaman zordu. Tam bir Ejderha pisliğine dönüşebilir, kafalarımızı ısırabilir, bizi biraz parçalayabilir ve sonra bize defolup gitmemizi söyleyebilir. *Veya*o sadece açabilir. Ve bu hafta Tory, zihnindeki tüm engelleri kaldırmadan önce malikanesine gizlice girip Xavier'i tüm dünyanın görmesi için Pegasus dolabından dışarı fırlattığından beri, ikincisine daha yatkındı.

"Daha iyi," diye yanıtladı Darius, bize bakarken dudağının kenarına bir gülümseme yerleşti. "Daha fazla röportaj yapmasına izin verildi ve gazeteler onun hangi sürüye katılabileceği konusunda spekülasyon yapıyor, bu yüzden babam onlarla buluşmasına izin vermek zorunda kalacak. Yeniden birlikte büyüdüğüm çocuk gibi, şimdi içinde çok fazla ışık var. Ve Anne'nin kendine dönmesi çok büyük bir fark yarattı - en azından kapalı kapılar ardında. Artık o evde yalnız değil. Onunla, bu kadar umutsuzca özlediğimi fark etmediğim bir şeyi geri kazandık... Ve bunların hepsi, Roxy'nin hepimizden daha büyük cesareti olduğu için.

"O başka bir şey, tamam," diye kabul ettim ve bana bir bakış attı ve bu ilişki kurma olayı yüzünden bana hala biraz kızgın olduğunu söyledi. Ama o da kabul etmişti. Kendimi bok gibi hissettiriyordu ama zaman makinesi olmadan bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu ve o zaman bile onu geri alacağımdan emin değildim. O gece yanına gittiğimde Tory'nin canı çok yanıyordu. Baraka*gerekli*ben, sadece istemedim. Onu çaresizliğin eşiğinden kurtaracak bir şeye ihtiyacı vardı ve ben de o olmuştum. Güzel, basit ya da kolay değildi, ama hayattı. Ve hayat bazen sen öyle olmasını istemesen bile karmakarışık hale geldi.

"Ertesi sabah odana gittiğinde nasıldı?" diye sordu.

Bütün hafta bunu sormak için can atıyordu, Max ona sormasını yasaklarken, bilme arzusuyla neredeyse duvarlardan sekiyordu. Ama şimdi Darius'un etrafından dolanmamızın gerçekten bir anlamı var mıydı? Kara Zorlama'nın kaldırıldığı gece bize her şeyi anlatmıştı ve ben hâlâ babası Clara, gölgeler, Periler hakkındaki tüm bilgilerden sersemlemiştim...

çok lanet Ve daha da kötüsü, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Ailemizi elbette uyarmıştık ama bizi destekleyecek hiçbir kanıt olmadığı için Lionel'a karşı herhangi bir hamle yapamadılar. Sadece izleyip bekleyebilirler ve o tuzağı kurduğunda hazır olmayı umabilirlerdi. Onlara anlattığımız her şeyin doğru olduğuna tamamen ikna olduklarından değil. Ve itiraf etmeliyim ki, Darius bize gölgeleri kendisi göstermeseydi bundan şüphe duyardım ama bunu anneme göstermesini sağlayacak değildim. Kendilerine bulaştığını öğrenirlerse, babasıyla birlikte onu tutuklarlardı. Bunun onun şu anda hepimizden daha güçlü olduğu anlamına gelip gelmediğini hiçbirimiz tartışmamıştık ve ben de istemiyordum. Darius benim kardeşimdi. O, babasına hiç benzemiyordu ve bu güçle neler yapabileceği konusunda endişelenecek kadar ondan bir an bile şüphe duymadım. Bizi asla görevden almaya çalışmaz. Bağımız güneş çeliği kadar kırılmazdı.

"Ben dönene kadar gitmişti. Yıldızlar zaten bizi ayırmaya zorlayacağına göre bu muhtemelen iyi bir şey," diye mırıldandı Darius.

"Demek öyleydi?" Seth hayal kırıklığıyla sordu. Onu yatağında bulduğun an cinsel gerilim dolu değil mi? Ya da duşun? Ya da ateşin yanındaki halının üzerine çırılçıplak uzanmış-”

"Bir not bıraktı," diye homurdandı Darius, cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıp okuyabilmemiz için masanın üzerine fırlatırken.

Bir centilmen olduğun ve yatağını çalmama izin verdiğin için teşekkürler.

PS

Jakuzini kullandım ve hala hayatımda gördüğüm en saçma şey.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu. Jakuzili küvetinizi sevdiğini mi? Set önerdi.

Darius, "Sadece benden ne istediğini bilmiyorum," diye homurdandı. "Bana sürekli dilimi ısırmamdan hoşlanmadığını söylediğini biliyorsun. O gibi *istiyor* onu kışkırtmam ya da onunla tartışmam ya da başka bir şey.

"Belki de onunla tüm bu durum hakkında konuşmayı denemelisin?" Maks önerdi. "Bizimle oturabilirsin ama istersen gizli tutmak için bir susturucu balonu kullanabilirsin, ya da-"

"Yine de dudak okuyabiliyorum. Bil diye söylüyorum, diye araya girdi Seth ve ben de homurdanarak güldüm. Kucağımda kıpırdandı ve ben ona bakarken bana sırıttı.

"Bilmiyorum. Zaten gidip Xavier ve annemi kontrol etmem gerekiyor. Parti planlamasını bir kenara bıraksam sorun olur mu?

"Endişelenme dostum. Partiyi kontrol altına aldık, dedi Max kolayca ve Darius telefon görüşmesi yapmak için odadan çıkarken bize özür diler gibi gülümsedi.

Max, "Bu bokla bir atlı karıncaya sıkışmış gibi hissediyorum," diye mırıldandı. "Planla nasıl gidiyor çocuklar?"

"Sanırım benimkini yapmaya hazırım," dedim. "Ama işe yaraması için ikisinin de iyi bir ruh halinde olmasına ihtiyacım var. Önerilerime daha uygun."

Max, "Geraldine'i... yavaş yavaş kazanıyorum," dedi. "O tamamen gerçek aşktan yana ama aynı zamanda Tory'den çok Darius'tan gelmesini istiyor gibi görünüyor ve onun devam ettiği bu bozguncu boktan..."

Seth, "Yani onun savaşmasını istemesini sağlamalıyız," dedi. "Onun için her türlü hareketi yapması için onu ikna etmeye çalıştım ama ısırmıyor. Aslında, bana kendini yağlamanın ve dişlerinin arasına bir gül sıkıştırarak striptiz şovu düzenlemenin aptalca bir fikir olduğunu söyledi. Masaj yağımı bile çöpe attı. Ve o bok yeni bir şişeydi.

"Onun onun için dans etmesi senin fikrin miydi?" dedim gülerek. "Darius'u hangi dünyada bunu yaparken görebilirsin? Veya Tory bu konuda bundan zevk alıyor mu? Ayrıca, herhangi bir pislik kendini aptal yerine koyabilir, bu tam olarak değil.*derin*bu mu?"

Ah, derine inmemi ister misin, Cal? Seth alay etti, müstehcen bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve tenimde bir karıncalanma hızla ilerlerken gözlerimi ona çevirdim.

"Benimle flört etmeyi bırak pislik," diye şaka yaptım, onu öyle bir ittim ki neredeyse kucağımdan düşüyordu.

"Güldüğümde bu kadar çok gülümsemeyi kes o zaman," diye yanıtladı, kasıklarımın üzerine geri yerleşirken bana pis bir sırıtışla.

"Her neyse," diye yanıtladım umursamazca. "Ama Darius'un yakın zamanda Tory ile kek puanları kazanmasını istiyorsan oyununu geliştirmen gerekiyor."

"Sonunda birlikte olabileceklerine gerçekten inansaydı bu çok daha kolay olurdu," diye homurdandı Seth. "Daha önce hiç yapılmadığını gördüğüne onu ikna etmek oldukça zor ve buna kendim bile inanmıyorum."

"İnanmaya başla," diye çıkıştı Max. "Çünkü bize ihtiyacı var. İmkansız ya da umutsuz olması ya da Griffin osurmasının vişneli turta gibi olduğuna inanmaya çalışmak gibi umurumda değil. Sadece yap. Onun için."

"Tamam, tamam, külotunu giyme. Bir şey bulacağım. Derin ve anlamlı yapabilirim. Planım bok gibi olacak, dedi Seth. "Siz ikiniz rollerinizle uğraşın ve işi bana bırakın."

"Eh, eğer planın bana düşen kısmını uygulamak istiyorsam onu ve Tory'yi iyi bir ruh haline sokmalıyım," dedim omuz silkerek. "Şu anda Noel'den daha az sıklıkta oluyor, bu yüzden-"

"Onları neyin iyi bir ruh haline sokacağını biliyor musun?" dedi Seth, heyecanla sırıtırken kucağımdan kalkıp tekrar yanıma oturdu. "Bir parti!"

"Sadece Hores partisi vereceğini sanıyordum?" Diye sordum.

"Evet ve Darius, Mildred'in hazır bulunduğu bir partiden hoşlanmayacak," diye ekledi Max. "Pekala, Tory'yi bir...barış teklifi gibi davet etsek ne olur? Eh, barış değil ama sevmek

Onu ve Darcy'yi taht için yenip yendiğimizde, onların yardımcı meclis üyesi falan olmasına açık olacağımız gerçeğini kabul ederek," diye önerdi Seth. "Sonra gelir, partiler verir, harika vakit geçirir, Darius harika vakit geçiriyor-"

"Mildred ortaya çıkıyor ve her şeyi mahvediyor," diye araya girdim.

Max kara bir gülümsemeyle, "O halde Mildred'ın partiye asla gelemeyeceğinden emin olalım," dedi.

"Oooh," diye coşkuyla cıvıldadı Seth, sevimsiz bir filmdeki kötü adam gibi ellerini ovuşturarak.

"Kapıları ve pencereleri için endişeleniyorum," dedim sırıtarak. “Yapışmaya eğilimli olabileceklerinden endişeleniyorum. Ve eğer altınının izini kaybederse ve parti başlamadan önce Elemental Combat'ta sihrini kullanırsa, oradan kaçmaya çalışırken çok zorlanırdı."

"Evet evet! Kahrolası evet! diye bağırdı Seth heyecanla. "Trolü partiden men edeceğiz, Tory Vega'nın çok ateşli göründüğünden emin olacağız, Darius'u hayatının en iyi moduna sokacağız ve sonra onları bir araya getireceğiz. Dans ediyorlar, eğleniyorlar, etrafta o kadar çok insan var ki yıldızlar kızmıyor. Bu planda her şey var.”

"Söz konusu Vega dışında," diye ekledi Max. "Önce onun gelmesini sağlamalıyız."

"Doğru, evet, bu. Şimdi gidip onu ikna edelim, dedi Seth ayağa kalkarak.

Ayağa kalkarken ben de sırıttım ama Tory'nin bunu kabul edeceğine gerçekten ikna olmamıştım. Neden ona açıkça karşı çıkan bir grup insanla bir partiye gelmek istesin ki? Yine de nerede olduğunu öğrenmek için ona bir mesaj attım ve bir kez daha hızlıca cevap vererek gülümsedi, bana kütüphanede olduğunu ve atıştırmalıklar getirmedikçe onu rahatsız etmememi söyledi. Yapabileceğim atıştırmalıklar.

"Tamam, o kütüphanede ve eğer uğrarsak yemek istiyor. Siz iki pisliğin benimle olacağından bahsetmedim ama eminim ki suşi getirmediğim sürece beni affedecektir.

"O zaman sen gidip yemeği al, seninle orada buluşuruz," dedi Seth, beni dürtmek için elini sallayarak. "Bir de bana Oreo getir. Ve süt. Sütü unutma.”

"Pekala pislik, ama bu planın kendi tarafında başarılı olsan iyi olur çünkü çaba harcayanların sadece ben ve Max olduğumuzu düşünmeye başlıyorum ve yıldızların seni kırdığı için kıçına lanet etmesini istemiyorsun. yemin."

Max kıkırdarken Seth gözlerini devirdi ve ben de hızla Venüs Kütüphanesi'ne gitmeden önce yemek için Küre'nin yanından geçerek ikisinden uzaklaştım ve onların yetişmesini beklerken kapıya yaslandım.

Patikada koşarken gözlerini kıstılar, atıştırmalık çantalarını aldılar ve onları her zaman her yerde tam anlamıyla yenebilmemin onları ne kadar rahatsız ettiğini göstermemeye çalıştılar. Vampir olmak en iyisiydi ve bunu asla kabul etmeseler bile biliyorlardı.

Max kapıyı itip açarken, "İşte hiçbir şey yok," diye mırıldandı ve biz içeri girdik.

Tory'yi bir köşede Darcy ve Geraldine ile birlikte bir dizi yıldız haritasının üzerine dökülürken gördük.

Yaklaştığımızda bizi kabul etmediler ama Tory'nin çalışmasına kıçımı dayadığımda, bana bakmak zorunda kaldı.

"Yiyecekleri getirdin mi?" diye sordu ve ona yiyecek torbasını uzatırken parlak bir şekilde gülümsedim. Teşekkür ederek aldı ve bize şüpheyle bakan diğer iki kıza bir şeyler vermeye başladı. "Yardımcı şarkıcıların nesi var?" Arkamda duran Max ve Seth'e çenesini salladı ve ben de onlara baktım, ona doğrudan mı soracağız yoksa telafi mi edeceğiz diye merak ettim.

"Doğum günü partimize gelmeni isteyecektik," dedi Seth, her zamanki gibi elini saçlarının arasından geçirip ona bir sigara ikram ederken. Darcy'ye bakarak, "İkiniz de," diye ekledi. Aslında plan bu değildi ama mantıklıydı. Sadece Tory'yi davet etsek, bir şeylerin peşinde olduğumuz oldukça açık olurdu.

"Sanki Solaria Prensesleri alçaklar ve paçavralarla dolu bir partide zamanlarını boşa harcamak isterlermiş gibi," diye alay etti Geraldine, küçümseyerek işine geri dönmeden önce.

İkizler birbirlerine baktılar ve Tory, Seth için aldığım süt kartonunu açıp Oreo'larını içine batırmaya başladığında sandalyesinde arkasına yaslandı. Çenesi sinirden gıdıkladı ama bu onun için oldukça etkileyici bir özdenetim gösterisiydi ve bu konuda yorum yapmadı.

O çiğnerken cevabını bekledik ve ben de hayal kırıklığıyla ayağımı yere vurmaya başladım. "Hayır,"

dedi omuz silkerek ve Darcy homurdanarak güldü. "Kıçını masamdan kaldırmak ister misin? Sadece artık atıştırmalıklarımızı aldık, bu yüzden ortalıkta dolanmanıza gerçekten ihtiyacımız yok..."

Biraz yardım istemek için kaşlarımı kaldırmış diğer adamlarla yüzleşmek için döndüğümde hafifçe gülümsedim.

"Neden yılın en iyi partisine gelmek istemiyorsun?" Max itti. "Bir grubumuz var, ateş dansçıları, hava jimnastikçileri-"

"Su sıyırıcımız olduğunu söylediğimizi sanıyordum?" Seth alçak sesle tısladı.

İkizler, onları bir cenazeye götürmeyi teklif ediyormuşuz gibi, daveti kabul edecek kadar istekli görünüyorlardı.

"Seninle ve Hore'larınla dolu bir partiye neden gitmek isteyelim ki?" diye sordu Darcy, başa çıkılamayacak kadar sinir bozucuymuşuz gibi gözlerini bize çevirerek.

"*Çünkü,*" Seth homurdandı. "Ben ve Max yirmi yaşına giriyoruz. Bu büyük bir mesele-"

"Belki senin için," diye mırıldandı Tory umursamazca ve Geraldine, duyduğu en komik şeymiş gibi gülmeye başladı.

"Tatsız davetlerinizi kabul edin ve sallanın, sizi holiganlar," diye emretti elini hafifçe sallayarak.

"Ya arkadaşlarını da davet etsek?" diye önerdi Max, gözleri sıkıca Geraldine'e dikilmiş halde. O kıza ne kadar bağımlı olduğunu fark edip etmediğini belli belirsiz merak ettim. "Sen de gelebilirsin Gerry ve diğer tüm Eşekler."

Geraldine, "Atan kalbim sakin ol, ne güzel bir öneri," diye cıvıldadı. “Davetlerin en harikasını almaktan büyük onur duyuyorum. Ve bak ne kadar şaşırtıcı bir şekilde hazırlanmış-" Hayali bir daveti açtı ve Tory ile Darcy sırıtarak o davetiyeden bir şeyler okuyormuş gibi yaptı. "Alabalıkların kralı Maxy ve köpeklerin hükümdarı Sir Seth, resmi olarak doğum günü partilerine katılmanızı istiyor. Her köşede nahoş karakterler olacak ve içkinize ağza alınmayacak iksirler katma şansı olacak. Bulabilecekleri herhangi bir kasıtsız hanımefendi bahçesini istila etmeye hazır, bolca aşk dolu dongle'lardan bahsetmiyorum bile.

Ben bile buna gülmek zorunda kaldım ve Max ona doğru eğilirken sırıttı. "Yani sen *vardır* her iki durumda da benim altımda olmayı mı bekliyorsun?

Geraldine dramatik bir şekilde gözlerini devirdi. "Tanrılar bir daha senin kaygan yılan balığına yaklaşmamı yasakladı." “Ama... bunun tartıştığımız şey için iyi bir şey olabileceğini düşünmüyor musun? Hatta Mildred'in sadece bir geceliğine ateşkes ilan edebilmemiz için katılamayacağını duydum. Lütfen, Gerry..." Max ona yalvaran bir bakış attı ve Geraldine dramatik bir şekilde iç çekmeden önce Tory'ye bir bakış attı.

"Eh, sanırım yapacak daha iyi bir şeyimiz yok, değil mi kızlar?" diye sordu, o kadar ani şerit değiştirdi ki, kırbaç yedim. Max'in onu Mission: Defy the Stars'a dahil etme konusunda gerçekten ilerleme kaydettiğini tahmin etmiştim.

Darcy, "Şey, aklıma yapacak daha binlerce şey geliyor," diye karşı çıktı. "Bir milyon," diye ekledi Tory.

“*Lütfen,*” Seth onlara yavru köpek bakışları atarak itti. “Bugün bizim doğum günlerimiz...”

Tory dudaklarını büzdü ve bakışları bana dikilmeden önce hepimizin arasına baktı. Mildred yok mu?

Mildred yok, diye onayladım.

"Bize iksir vermek yok mu?" o ekledi.

"Yemin ederim, bütün gece seni incitecek tek bir şey yapmayacağız." Kalbimin üzerine bir haç çizdim ve omuz silken Darcy'ye baktı.

"İyi. Ama sana bir bok için güvenmediğim için, bu anlaşmayı sihirli bir şekilde mühürleyeceğim. Tory elini uzattı.

bana ve avucumu onunkine tokatlarken sırıttım.

"Aramızda tek bir pislik bile geçmeden harika bir gece geçireceğimize yemin ederim," dedim.

Pislik olmamak için, diye kabul etti ve anlaşma yapılırken bir beyaz ışık parlamasıyla aramızda sihir sesleri çınladı.

Onları işleriyle baş başa bırakarak uzaklaştık ve Max ve Seth ile birbirimize gülümsedik. Şimdi geriye kalan tek şey onun ve Darius'un planımın bir sonraki kısmını da kabul etmelerini sağlamaktı ve plan başladı. Basit.

BENSırt çantamla koştum, elimden geldiğince yüksek sesle ulurken başımı kaldırdım, gürültü tüm kampüste çınlıyordu. Erken kalkmıştık ve hilal gökyüzünü yükselen güneşle paylaşıyordu, güneş sistemindeki en güzel iki göksel varlık tam benim doğum günümde birleşmişti. Tesadüf? Zorlu. Sadece benim için kutlama yapmak için buradaydılar.

Max'in doğum gününe dört gün vardı ama benimki Cumartesi günüydü bu yüzden parti için mükemmel bir seçimdi. Ve bu konuda sadece biraz kendini beğenmiştim.

Sonunda çantamı The Wailing Wood'a geri döndürdüm ve yavaşlayarak patikanın kenarındaki eski bir meşe ağacının altında giysilerimizi bıraktığımız yerde durdum. Kurtlarım etrafımda toplandılar, Fae formuma geri dönmeden ve eşofmanımı giydikten sonra ayaklarıma spor ayakkabılarımı geçirmeden önce burnumu burnumu sürttüler.

Herkes kısa sürede giyinmişti, ama çoğu pijamalarıyla gelmişti, bu yüzden Alice bana yaklaşırken avucunu göğsümde gezdirirken daracık pembe bir gecelik giymişti.

"Doğum günün kutlu olsun Alfa." Beni öpmek için eğildi ama bir esneme içimi delip geçerken ona yanağımı verdim. Kaşlarını çattı, elini daha da aşağı indirdi. "Odana geri dönelim ve seni tedavi edelim." Baştan çıkarıcı bir şekilde dudağını ısırdı ve bir an için baştan çıktım. Ama son zamanlarda her ihtiyacımın anında karşılanması beni biraz sıkmaya başladı. Bir kral gibi davranılmak harikaydı ama bazen bir meydan okuma için yanıp tutuşuyordum. Ve son zamanlarda bunun için daha çok can atıyor gibiydim.

"Sen git iyi eğlenceler, seni partide sonra yakalarım," dedim göz kırparak ve sanki ona tokat atmışım gibi şok olmuştu. Hepsi ulumaya ve sızlanmaya başladı ve ben kaşlarımı çattım. “*Eğlenmene bak,*Alfa tonumla emir verdim ve geri çekilip patikada ilerlerken bir araya toplanırken sızlandılar. "Ve bugün katılabilirsin, Maurice!" Sonradan aklıma geldi ve bana baktı, gözleri geniş ve gerçek yaşlarla doluydu.

"Emin misin?" O sordu.

Ben pire kaptıktan sonra sürümü ele geçirmesinin cezası olarak haftalarca tavşanlar gibi sevişirken onu odanın dışında bekletiyordum. Ama benim doğum günüm olduğundan ve bugün kendimi çok iyi hissettiğimden, uzun mavi top büyüsüne son vermenin zamanı geldiğini düşündüm.

"Evet, kafayı ye," dedim ve o deli gibi uludu, yukarı ve aşağı zıplarken diğerleri onu hemen ağılın derinliklerinde karşıladı. Bana verdiği güç akışı, olmasını istediğim kadar tatlı değildi. Belki şimdi yirmi yaşındaydım, her zaman en iyi köpek olmaya alışıyordum. Ama zirvedeyken tırmanacak başka yer yoktu. Ve bu biraz... sıkıcıydı.

Hayatımdaki şeyler için tekrar çalışmak istedim. Bu yüzden her fırsatta Darcy Vega'yı kışkırtıyordum. Elemental Combat'ta savunmamı aşmaya ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Saldırılarıyla birden fazla kez tamamen sarsılmıştım, ancak ukala gülümsemem ve sarsılmaz kabadayılığım, kalkanlarımın bazen parçalanmasının bir saniye sürdüğü veya ara sıra, saldırılarının çok yetenekli olduğu, her anımı aldığı konusunda ona hiçbir fikir vermedi. Bir ons konsantrasyon kendimi savunmak zorunda kaldım. Ve bundan zevk aldım. Tory ile savaşmak beni pek heyecanlandırmadı çünkü kız kardeşi benim için o kadar kötüydü ki neredeyse onunla yanıyordu.

Tüm hayatım boyunca Heirs'la savaşıyordum ve buna bayılıyordum ama yeni bir rakip gibisi yoktu. Çözmem, değerlendirmem, fethetmem gereken biri. Bu yeni meydan okuma beni içten dışa aydınlattı. Aslında onu küçük bir şekilde destekliyordum. Gerçi bunu asla kimseye söyleyemezdim. Çünkü evet, bu bir heyecandı, ancak bu gerçekliğin sonuçları pek iyi değildi.

O bir Vega'ydı. Eğer beni yendiyse, öyleydi. Resmi olarak onu değerli bir rakip yaptı. Krallıktaki herkesin kabul edeceği biri. Ve bunun olmadığından emin olmak için kıçımla savaşacaktım. Ama gözlerindeki kararlılık ve içindeki beni incitmek için duyduğu o umutsuz ihtiyaç göz ardı edilemezdi. Bunu hak etmiş miydim? Eh, bu tartışılabilirdi. Ve aynı zamanda şu anda kendimle girmeyeceğim bir tartışmaydı.

Telefonumu çıkardım ve yüzümde bir sırıtışla Caleb'a bir mesaj gönderdim.

Seth:

Ne yapıyorsun?

Caleb:

*BEN*öyleydi*uyuyor.*

Doğum günün kutlu olsun. Senin için bir hediyem var.

İçimde bir heyecan dolaşırken topuklarımın üzerinde sallandım.

Seth:

Peki neden gelip bana vermiyorsun?

Eğer beni avlayabilirsen, bu...

Gönder'e bastım, kulaklarımı etrafımdaki ormana dayadım. Şimdiden benim için geliyor olabilirdi, o piç kurusuydu.

Caleb:

Hayatın için koş.

Ağzımdan bir kahkaha kaçtı ama koşmadım. Meşe ağacına ilerledim ve dallara çıkana kadar tırmanmaya başladım, yüzümde bir sırıtışla aşağıdaki patikaya baktım.

Kanım pompalanıyordu ve adrenalin kalbimi yerinden oynatıyordu. Bu oyun, Caleb için biraz eğlenceden daha fazlasıydı. Her saniyesinden zevk aldım. Ama en sevdiğim kısım beni yakaladığı ve vahşi köpekler gibi dövüştüğümüz zamandı.

Rüzgar esti ve saçlarımı etrafımda uçuşturdu.

İçgüdüsel bir karıncalanma omurgamdan yukarı çıkarken kaslarım gerildi. Altımda sağlam bir hava duvarı oluşturdum ve yakında olup olmadığını duyabileceği kadar yüksek bir kahkaha attım.

Bir bulanıklık içinde belirdi ve hava kalkanıma o kadar sert çarptı ki, bir öfke çığlığıyla sırtüstü yere fırlatıldı.

Ağaçtan düştüm, üstüne düşüp ellerimi boğazına doladığımda kıçımla güldüm. "Teslim olmak."

Ağzı köşeden kıvrıldı ve yanıma sağlam bir yumruk attı. "Mutlu. Doğum günü. Pislik," dedi, attığı her yumrukta, beni üzerinden iterken benimle birlikte gülüyordu. Ayağa kalkmaya çalıştım ama gözlerinde açlıkla öne atıldı ve dişlerini bileğime geçirmeye çalışırken kolumu tuttu.

Diğer yumruğumu kafasına vurdum ve üzerime atlarken hırladı, boğazıma yaklaşmaya çalışırken beni çamura doğru güreşti. Kahkahalarımız tamamen kesilmişti ve ikimiz de üstünlüğü ele geçirmek için mücadele ederken, karşı koyarken, bizi yuvarlayarak ve karnına ağır yumruklar atarken vahşice homurdandım.

Koyu mavi gözleri kana susamışlıkla parlıyordu ve ben ona ağırlık yaparken bir avuç saçımı yakaladı ve boynuma doğru yalpalarken başımı geriye doğru burktu.

"Siktir," diye haykırdım, dişleri bir damara saplanırken, büyümü hareketsiz hale getirirken nefesim hızlandı.

Kolunu bana doladı ve ani bir hızla beni meşe ağacına götürdü ve beni meşe ağacına çarptı, dişleri boynumun daha derinlerine saplandı.

Vücudu benimkine aynı hizada bastırdı ve kasları bana karşı sertleşirken boğazımdan bir inilti kaçtı, bunun üzerine düşmekten kendini alamadı. Beni boğumlu ağaç kabuğuna daha da sert bastırdı ve ben de elimi beslerken onu sıkıca kavrayarak ensesine sardım. Tüm Solaria'da benden içmesine izin verdiğim tek Vampir oydu. Ve bu oyunlardan, hatta ısırmaktan zevk almaya başlamıştım.*Kahretsin, bu beni mazoşist mi yapar?*

"Cal," diye homurdandım, diğer elimi sırtının pürüzsüz düzlüğünde gezdirirken.

Dişlerini kurtardı, bana bakmak için başını kaldırdı ve dudaklarının kenarından bir kan çizgisi döküldü. Onu yalamak için ciddi bir dürtü duydum ve o anda gözlerindeki bakış, buna hiç aldırış etmeyebileceğini söyledi. Ama o benim arkadaşımdı, bir Mirasçı. Onunla ilgili garip fantezilerden daha fazlasına sahip olabilirdim, ama asla ona göre hareket etmedim. Bir kızı paylaştığımız ve*kazara*öpüştük (ya da Caleb böyle söyledi). Kesinlikle boşa harcanmıştık. Ama şu an sarhoş değildik. Ve vücudunun benimkine karşı hissettiği his, damarlarımdaki kanın gerçekten çok uzaklara akmasına neden olacak kadar iyiydi.

"Sanırım lanet olası boğazıma bir kasırga gönderdin," diye tısladı.

"İlk defa olmazdı," diye alay ettim ve kahkaha atarak bakışlarımı tekrar ağzına indirdim. Sabah sakalları ve yatak saçları vardı. Ona en sevdiğim bakış buydu. Zahmetsizce muhteşem. Heteroseksüel olması ciddi bir utançtı. En azından ayıkken.

Boğazı inip kalkıyordu ve göğüslerimizin hâlâ birbirine yapışık olduğunun farkındaydım ve artık bunun için bir sebep yoktu. Elim hâlâ ensesindeydi ve bir adım uzaklaşır mı diye merak ederek bıraktım ama yapmadı.

"Öyleyse hediyem nerede?" diye sordum, tek kaşımı kaldırarak ve sonunda geri adım atarak bakışlarımı yere indirdi.

Boğazını temizleyip elini asi sarı buklelerinin arasından geçirdi. "Burada." Elini cebine soktu ve bana bir şey fırlattı.

Elimdeki grimsi kayaya bakarak onu havadan yakaladım. Ondan yayılan gücün uğultusunu hissettiğimde çenem düştü. Ait olduğu göksel varlığın çağrısı. Bu şeyler nadirdi. Heptian Toad'ın kıçında büyüyen bir elmastan daha nadide.

"Ay taşı?" nefesim kesildi.

Solaria'da her yıl bir piyango düzenlenir ve kazanan on kişinin ayı ziyaret etmesine izin verilirdi. Bilet almak için şanslı bir orospu çocuğu olman gerekiyordu ve en zengin olman önemli değildi.

dünyadaki pislik, AKA*Ben*, yolunu satın alamadın. Seferleri yöneten Fae'ye binlerce kez rüşvet vermeye çalışmıştım. Ona sayısız mektup yazdım, onu ziyaret ettim (tamam onu takip ettim ve sabahın dördünde kapısını iki kez çaldım) ve bana bir bilet vermesi için yalvardım.

Hiçbir Kurtadam olmamıştı. Ve biz*yapılmış*ay için Neredeyse yıldızın hatırı için ayda doğdu. Ama o ve Fae'yi aya taşımayı başaran süslü küçük büyüsü - ki bunu çok gizli bir sır olarak saklıyordu, ama ben onu gazilyon kez keşfetmeye çalıştım - sıkı bir şekilde kilitlendi ve korundu. Yani benim için aya yolculuk yok. Ama elimdekinin ne olduğunu biliyordum çünkü o kendini beğenmiş pislikleri her yıl televizyonda ben kızarırken kameralara el sallarken görmüştüm.

Caleb başını salladı, sonra tekrar cebine uzandı ve sabah ışığında parıldayan gümüş bir bilet çıkardı. Bana uzattı ve bakışlarıyla karşılaştığımda tutmak için elimi bile kaldıramadım.

"Mümkün değil," diye nefes verdim, üzerinde yazılı olan kelimelere baktım. Kalbim durdu. Aslında dövmeyi bıraktı.

"Yol," diye güldü.

"Asla olmaz!" Suçlarcasına parmağımı salladım. "Yıldızlara yemin ederim, Caleb Altair, eğer benimle dalga geçiyorsan-"

Bileti avucuma sıkıştırdı. "Üç yüz binden fazla piyango bileti aldım," dedi, sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi basit bir omuz silkmeyle. "Aslında, on altıncı doğum gününde sikini bir ay kraterine asla sokamayacağın için yas tuttuğundan beri her yıl o kadar çok şey alıyorum. Eninde sonunda ödemek zorunda kalacağını düşündüm.

"Bunu benim için mi yaptın?" Kelimeleri boğdum ve tekrar omuz silkti.

"Ay, dünyadaki en sevdiğin şey, dostum. Ve sana ne alacağımı asla bilemiyorum."

Kendimi ona fırlattım, tüm vücudumu onun etrafına sardım ve lanet yüzünü yaladım çünkü ah yıldızlarım, lanet olası aya gidiyordum!

O kadar yüksek sesle uludum ki, Caleb ellerini yarasa kulaklarına kenetlemek zorunda kaldı. "Ne zaman!?" Yukarı ve aşağı zıpladım ve o beni bir kahkaha havlaması ile şakacı bir şekilde itti.

"Ağustosta," dedi sırıtarak ve ona tekrar sarıldım çünkü kahretsin, bu birinin bana aldığı en iyi hediyeydi. Ve Alice bir keresinde hayatımı değiştiren titreşimli bir popo tıkacı almıştı.

"Her şey bu," dedim geri çekilerek. "Her şey."

"İyi." Bir pislik gibi parladı, sonra omzuma vurdu. "Bu gece bayılana kadar parti yapmaya hazır mısın?"

Gülümsedim, sanki bir daha asla kaşlarımı çatamayacakmışım gibi hissediyordum. "Hiçbir fikrin yok." Ve hayatımın bu inanılmaz, çok önemli anı, başka bir şeye de karar vermemi sağladı. eğer gidecek olsaydım

ayı ziyaret et, sonra önce benimle gurur duymasını sağlayacaktım. Bu yüzden Darcy Vega ile konuşmam gerekiyordu.

* * *

Öğleden sonrayı Max'le birlikte Aqua Lake'teki buzdan kaleyi dekore ederek, onu çiçekler ve sarmaşıklarla kaplayarak ve insanların oturup sevişebileceği falan etrafında devasa nilüferler yetiştirerek geçirdim. Harika görünüyordu. Hele akşam üzeri güzel bir gömlek ve pantolonla oraya dönerken; her yer gece göğünün altında pencerelerde parlayan bin Faelight ile aydınlatılmıştı. Darius, Caleb ve Max göl kıyısında bekliyorlardı ve öğrenciler buzun üzerinden kalenin derinliklerine, müziğin gümbür gümbür geldiğine doğru ilerliyorlardı.

Geldiğimde üçü üzerime atladılar ve Max elime bir kurşun sıkarken sırıtarak onlarla boğuştum. Yakınlarda duran bir barmen onları partiye giren herkese dağıtıyordu.

"Tahtı ele geçirmeye bir yıl daha yaklaştık," dedi Max, Darius ve Caleb kendi kadehlerini çekerken kendi kadehini kaldırarak.

Zencefil romunu içtim ve hayatımın gecesini yaşamaya hazır olarak gökyüzüne uludum. Barmen etrafımızda koştu, shot bardaklarını aldı ve tek bir kelime etmeden gerçek buzdan yapılmış bardaklardaki en sevdiğimiz içecekleri koydu.

Gözlerim Caleb'e takıldı ve votkamı ve Redtaurus'umu yudumlarken ona gizlice bir kez daha baktım. Kaslarının öne çıktığı siyah bir düğme ve eski püskü bir kot pantolon giymişti. Gözlerinde bu gece haylazlık yapacağını söyleyen o parıltı parlıyordu ve ben kesinlikle bunun için buradaydım.

"Peki Mildred'ı odasına kilitlemek nasıl oldu?" diye sordu Darius ve Caleb sırıttı.

Kapıya saldıran bir boğa gibi kafa attı, ahbap. Yalan yok."

Hepimiz kahkahayı patlatırken Darius karanlık bir şekilde sırıttı. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydık. O aileydi. Mirasçılar benim için özel bir paketti. Dört Alfa'nın olduğu ve saçmalığın olmadığı bir yer. Mutluluktu.

Merkezi buz odasının o kadar mükemmel bir şekilde dekore edildiği partiye gittik ki nefesim yine kesildi. Yan odadaki çiçek kemerlerini ve kapalı bahçeyi eklemek için toprağı kullanmış olabilirim ama Max'in büyüsü gerçekten hayret edilecek bir şeydi. Dans pisti, herkesin onu kavramasını sağlayan kaba kristallerle parlıyordu ve odanın bir tarafında, öğrencilerin ellerinde içeceklerle etrafa sıçradıkları buharı tüten bir havuz vardı. Büyüttüğüm ve şekillendirdiğim devasa bir ağaçtan oyulmuş barın hakkını alabilirdim.

Herkes bizi fark edince çılgın bir alkış havayı doldurdu ve ben de kalabalığın üzerine mavi yapraklı bir konfeti atmak için elimi salladım. Birisi bana bir tane daha vermeden önce içkimi boşalttım ve

Yakında hafif bir vızıltı almaya başladım. Merkez odaya yöneldik ve buzdan duvarlar mor, mavi ve pembe ışıklarla parıldadı. Bir DJ ezgi üstüne melodi patlatıyordu ve öğrenciler müzik için çıldırarak dans pistine doluşmaya başladılar bile.

Bakışlarım odanın karşısında Asses ile dans eden Vegas'a takıldı. Geraldine, dar pembe elbisesine uyması için gösterişli pembe bir silindir şapka takmış olan Justin Masters'a karşı gıcırdıyordu. Max'e vermek zorunda kaldım, kızın ateşli bir vücudu vardı. Ne kadar esnek olduğunu keşfetme isteği uyandıran bir şekilde atletikti. Yine de çoğu zaman ağzından dökülen çılgınca şeylere pek anlam veremedim. Max yine de kazıyor gibiydi. Ve tam o sırada ona doğru ilerlerken açıkça kazmak istedi ve hepimiz onu takip ettik.

"Merhaba Gerry." Şapkasını kafasından çıkardı, kendi başına çevirdi ve kadın kaşlarını çatarak ona döndü.

"Onu geri ver seni büyümüş levrek!" Tutmaya çalıştı ama o bunu yaparken belinden tuttu ve onu müziğe döndürdü. Onun kendisini daha yakına çekmesine izin vermeden ve sinsi bir köpek balığı hakkında bir şeyler mırıldanırken utanmadan ona karşı eziyet etmeye başlamadan önce iki saniye boyunca savaştı.

"Merhaba bebekler." Sanki biz yokmuşuz gibi bizi tamamen görmezden gelerek arkadaşlarıyla dans ederken Vegas'a başımı salladım. Yine de Tory'nin göz kalemi olan gözleri gerçekten alçakgönüllü bir şekilde Darius'a doğru atmaya devam etti. Üstü çiçekli iki parça bir etek giymişti ve Darcy saçlarıyla uyumlu koyu mavi maksi bir elbise giymişti. Bütün kaleyi eritecek kadar sıcak görünüyorlardı.

Bir içki daha içtim ve içimden bir özgüven dalgası yükseldi. Çoğu şey için güven vuruşuna ihtiyacım olduğundan değil. Ama bütün gün Darcy ile konuşmayı planladığım bir şey vardı ki bu da, göğsümün derinliklerinde kilitli tuttuğum birkaç duyguyu boşaltmamı gerektiriyordu. Ve o pisliğin alkole ihtiyacı olacaktı.

Hey, biraz konuşabilir miyim? Kolumu omuzlarına atıp onu dans pistinden uzaklaştırmaya çalışarak hamlemi yapmak için hızla atıldım.

"İki tane alabilirsin." Kolumdan eğildi ve bana ters bir bakışla bakmak için döndü. "Geri bas."

"Lütfen." Ona büyük kurt gözlerimi verdim ve o erimedi bile. Azıcık bile değil. Ve bu duyulmamış bir şeydi. "Benim doğum günüm." Doğum günü kartını tamamen çekti. Ve utanmadım.

Gözlerini devirdi ve ardından kollarını kavuşturdu. "Nedir?"

Kazanan.

"Hadi ama burası çok gürültülü." Beni takip etmesini işaret ettim ve kalabalığın arasından peşimden gitmeden önce omzunun üzerinden kız kardeşine baktı ve bir tür sessiz ikiz mesajı paylaştı.

Onu, üstüne parıldayan ışıkların dizili olduğu ve bir çiftin sanki sevişiyormuş gibi bir duvara karşı öpüştüğü buzdan bir koridora götürdüm.*en çok yüzü kim yiyebilir*yarışma.

Bir peri masalından fırlamış gibi bir balkona çıktık, göl manzarası nefesinizi kesecek kadar.

"İçinde." Orada takılan öğrencileri yönlendirdim ve hepsi fare gibi içeri girip bizi baş başa bıraktılar.

Darcy gözlerinde biraz huzursuzlukla onların gidişini izledi, sonra bana bakarken omurgasını dikleştirdi. Korkuluklara yaslandım ve onu daha yakına çağırmak için başımı sallarken bir elimi saçımın arasına soktum. "Hadi bebeğim, seni ısırmayacağım." Şakacı bir şekilde dişlerimi gıcırdattım ve bu bana daha da karanlık bir bakış kazandırdı.

İç çektim, manzaraya bakmak için döndüm ve her zaman yokmuş gibi davranmaya çalıştığım o duygulardan birkaçını çıkarmaya çalıştım. Sorun şu ki, ne zaman onları paketinden çıkarsam, kalbim çelik kapaklı bir botla tekmeleniyormuş gibi hissettim. Ve bu şekilde hissetmekten o kadar nefret ediyordum ki onları başıboş bırakmak çok daha kolaydı. Ama bir kez deneyecektim. Çünkü... şey, çünkü bugün benim doğum günümdü ve belki de yirmili yaşlarıma yüzde bir oranında daha az suçluluk duygusuyla girmek istiyordum. Ayrıca ayı etkilemek istedim. Yani bu vardı.

"Kaleyi beğendin mi?" diye sordum ona, aşağıdaki suya bakarak. Max sihrini yüzeyde yüzen buzdan jakuziler yapmak için kullanmıştı ki bu, gördüğüm en etkileyici su büyüsüydü. Biraz bile erimediler.

"Güzel... ama tamamen abartılı." Yaklaştığını hissettim ve başımı çevirme dürtümü bastırdım, çevirdiğim an geri çekileceğine emindim.

“Yirmi büyük bir anlaşma. Artık genç değilim," dedim omuz silkerek. "Yine

de bir pislik," yorumunu yaptı ve ben de bir kahkaha attım.

"Ben sadece şartlar tarafından şekillendirilmiş bir yaratığım."

Cıkladı ve içimdeki sıkıntı alevlendi. Üzerimdeki baskıyı bilseydi. Bugün olduğum yere gelmemin benim için nelere mal olduğu hakkında bir fikri olsaydı...

"Sen de aynısını yapardın, biliyorsun. Sen de benim gibi yetiştirilseydin.” Sesimdeki acıyı gizlemeye çalıştım ama biraz sızdı. Hala ona bakmıyordum ve bakmayı da düşünmüyordum. Belki de kaçacağını düşündüğüm için değildi. Belki de gözlerinde göreceğim şeyden korktuğum içindi. Nefret. Aşağılama. tiksinti.

Darcy Vega'nın gözleri bir bıçak kadar keskin bir şekilde etimi kesebilirdi. Ondan nefret etmemin üç yüz elli sekiz numaralı nedeni buydu. Tanıştığımız andan itibaren neden onu cezalandırmak istemiştim?

"Yanılıyorsun," dedi soğuk bir sesle. "Ben senin gibi değilim. Solaria'da büyümüş olsam bile..." "Saçmalık," diye tersledim, öfkemi dizginlemeye çalışarak çünkü*kahretsin*Bir kez olsun mantıklı konuşmayı denemek istedim. Isırma ve çırpma. Bir çaba sarf ediyordum ve şimdiden asil bir şekilde her şeyi mahvettim.

Sonunda ona döndüm ve çenesini kaldırdı. Ve işte oradaydılar, o koyu yeşil gözler

düşüşümü onlarda tuttu. Bir iyilik okyanusu olanlar. Bununla rekabet edemezdim. Varillerde eksik olduğum tek şey buydu.

Belki de buraya getirilseydi benim gibi olacağına, toplum, ailesi ve Fae aracılığıyla ahlaki pusulasının tam tersine döneceğine inanmak istiyordum. Çünkü bunun doğru olmadığı fikrinin tek bir anlamı vardı. Ben kötü bir insandım. Beş yaşındayken kendi başımın çaresine bakmam için beni bir dağa bırakanlar yerine beni şımartan ölümlü ebeveynlerim olsaydı bile iyi olamayacak, zalim, boktan bir adamdı. eskimiş. Anne babamı çok severdim. Ama tüm şefkatli hallerine rağmen beni sert ve soğuk yetiştirmişlerdi. O dağdan indiğimden beri Alfa olma yolunda ilerliyordum. Bende zor bir şey gördüler ve daha da zorlaştırmak istediler. Onlara izin verirdim çünkü belki ben de görmüştüm.

İstediğine inan Seth, dedi Darcy benden bıkmış bir sesle. Onun yerinde olsam muhtemelen ben de kendimden sıkılırdım. "Beni buraya sadece hayatlarımızı değiş tokuş edersek bir pislik olacağıma ikna etmek için mi getirdin?"

Boğazımdan bir inilti çıktı ve tırabzana tutunarak bakışlarımı tekrar ondan ayırmaya zorladım ve boşaltmam gereken duyguları serbest bırakmaya çalıştım. Çaresizce iyileştirmeyi istediğim yaraları açmak için. Belki de bu ay için iyi bir gösteri yapmakla ilgili değildi. Son zamanlarda onunla ilgili bir şey beni rahatsız ediyordu. Aramızda olan onca boktan şeyle uğraşmasaydım, hak iddia ettiğimde asla tahta layık olmayacaktım. Halkını yönetmeyi hak etmeyen değersiz bir pislik olurdum. Bu yüzden yapılması gerekiyordu. Ama yapamadım...*kahretsin bu neden bu kadar zor?*

Duygularımı bunca yıl boğup bastırdıktan sonra, her şey çok sıkı kilitlenmişti. Ama denemek zorundaydım.

Benden nefret etmeni istemiyorum, dedim zorla, omuzlarım geriliyor ve ona bir bakış atıyordum. Tabii şüpheli görünüyordu. "Yani... ben de bunu söylemek istiyordum," diye bitirdim zayıf bir sesle. Kahretsin, bu gelmiş geçmiş en kötü özürdü. Aslında bu bir özür bile değildi. Bu bir açıklamaydı. Ama özür dilemenin bir yolunu bulmaya çalışırken bile, kelime boğazıma takıldı ve annemin sesinin net bir şekilde kafamın içinde çınladığını duydum.

Düşmanlarının senin bir kalbin olduğunu görmelerine asla izin verme.

İçimdeki duygu kutusu şıngırdamayı bıraktı ve yeniden uyuşurken derin bir nefes aldım.

"Senden nefret etmemi istemiyor musun?" diye yankılandı. "Saçımı kestikten sonra mı? Beni aşağıladın mı? Beni incitmek mi? Bana ve erkek arkadaşıma şantaj yaptıktan sonra mı?

"*Erkek arkadaş*İçimde bir öfke dalgası yükselirken kendime engel olamayarak tökezledim. Bir hırlamayla ona döndüm ve etrafına yaptığı sağlam bir hava kalkanına tosladım. Ama zaten amacım sihirle incitmek değildi, bunu kelimelerle yapacaktım. "Bir hayalin içinde yaşıyorsun, Darcy. Sen bir prensessin

Solaria'nın. Sen ve senin*erkek arkadaş*çok geç olmadan durdurmazsan, alev alev yanan bir alevle son bulacaklar.”

Gözleri öfkeyle parladı. "Bu bir tehdit mi?" "Bu bir

uyarı," diye homurdandım. Aptal olma.

"Senden tavsiyeye ihtiyacım yok," diye tersledi. "Ne yaptığımı biliyorum."

Fırtına gibi uzaklaşmaya gitti, ama yapamaması için kapının önüne bir hava duvarı yaptım ve dişlerini göstererek geri döndü. Bugünlerde giderek daha çok gerçek bir Fae'ye benziyordu. Artık yüz ifadesinde neredeyse hiç korku yoktu. Ve sonuncusunu da kontrol altına aldığında, hesaba katılması gereken bir güç olacaktı.

"BEN*Bilmek*daha iyi. Bu dünyayı biliyorum. Ve iş cehenneme gittiğinde ona ne yapacaklarını biliyorum,” diye homurdandım. "Peki sana ne olacağını biliyor musun?" Yaklaştım ve gözlerindeki o zehir etime sızarak cızırdamasına ve yanmasına neden oldu.

"Ne?" diye sordu.

Gözden düşeceksin. Taht için destek alamayacaksın. Kağıtlar sizi parçalara ayıracak. Krallıkta hiç kimse senin için çalışmayacak ve Solaria'nın tamamına hükmetmene yardım etmeyecekse gücü ele geçirmenin bir anlamı yok. Onun yüzünden şansını kaybetmeye razı mısın?

Sanki onun yönetmesini istemiyordum. Belki de Orion'u sikmeye devam etmesi ve yakın düşüşünü sabırla beklemesi için onu cesaretlendirmeliydim. Ama içimde gerçeği yutmak yoktu. Neyi riske attığını bilmeyi hak ediyordu.

Aramızda bir anlık gergin bir sessizlik oluştu ve onun gerçekten neden korktuğunu anladım. Güzel lanet yüzünün her köşesinde yazılıydı. Kendisi için korkmuyordu, onun için korkuyordu.

Güçlü bir sesle, "Lance'i rahat bırak," diye uyardı. "Eğer beni alt etmek istiyorsan, bunu sahip olduğun her şeyle yap. Ama onu bu işin dışında bırak.”

"Sonunda yapmak benim seçimim olmayabilir bebeğim," dedim omuz silkerek, hava duvarını aşağı

indirerek. Uzun bir süre bana baktı ve ben devam etmek için ağzımı açtım ama içeri girdi ve Atlas'ını çıkardı, hiç şüphesiz Profesörüne mesaj atıp ona ne kadar salak olduğumu anlatmak için.

Ve gelmiş geçmiş en kötü özür ödülü...

BENBunu kabul etmekten nefret ediyordum ama Mirasçılar parti vermeyi gerçekten çok iyi biliyorlardı.

Kutlamalar için yarattıkları mekan cidden havalıydı. Toprak ve su büyüsünün birleşiminden oluşan devasa oda nefesimi kesti ve her şeye hayret etmekten kendimi alamadım. Çapraz sarmaşıklardan ve parıldayan buz katmanlarından inşa edilmiş duvarlardan, içlerinde değerli metal damarlarıyla parıldayan kayaların üzerinden çağlayan şelalelere kadar nefes kesiciydi.

Binanın yarısı göl kıyısında, yarısı da suyun üzerindeydi, gölün yüzeyi buz tutmuş desenlerle boyanmış bir dans pistine dönüşmüştü. Odanın diğer tarafında, zeminin bir kısmı eksikti ve yüzmeye gitmeyi seçen insanlarla dolu iki havuz vardı. Bir taraf ateş büyüsüyle doldurulmuştu, böylece su sıcak ve içinde tembellik yapan sayısız insan için mükemmelken, diğer taraf buz gibi soğuktu ve Sirenlerin kaymış biçimleriyle girip çıktığı gölün geri kalanına erişim sağlıyordu. su

Barmenler kokteylleri karıştırmak için gerçek bir gösteri sergilerken, her türlü kokteyli sağlamak için mükemmel şekle getirilmiş bir ağaca benzeyen bir şey kullanılarak bir bar kurulmuştu ve birkaç tariften fazlasına sihir katıyordu. gitmiş.

Geraldine kendini soğutmak için dramatik bir şekilde elini sallarken beni dans eden bedenlerin arasından sürükleyerek bara götürdü.

"Pekala, kendimi patates çuvalındaki şalgam gibi hissetmiyorsam," dedi nefes nefese. "Betsy Buzzkill olduğum için üzgünüm ama biraz nefes almaya ihtiyacım var."

Onu bara kadar takip ederken güldüm ve orada toplanan insanlara havlayarak bize yer açmaları için kenara çekildiler. Demek istediğim, gerçekten bir köpek gibi havladı, Emir formunu yönlendirdi ve dudaklarından devasa bir ses çıkarken neredeyse bana kalp krizi geçirtecekti.

"İki Ayaksız Faraday," diye emretti ve barmen siparişini karıştırmaya başlarken sırıttı. "Bu da ne?" diye sordum, greyfurt suyuna tekila ekleyişini, ardından başka birkaç renkli içecek ve birkaç ahududu atışını izleyerek, kutunun üzerine bir büyü yaptıktan sonra onu kapatıp etkileyici bir şekilde havaya fırlatıp döndürmeye başlamasını izledim. tekrar yakaladığında etrafında.

Max'in sesi arkamdan geldi ve o ve Darius barda yanımızda durmak için hareket ederken ona bakmak için döndüm. "Ve bunlardan hepimize yetecek kadar yapabilir misin?" barmenin bakışlarını yakalayarak ekledi.

Başımı kaldırıp Darius'a baktığımda ağzım kurumuştu ve o da bakışlarında içimi eritecek kadar alev alev yanan bir sıcaklıkla bana baktı.

Cesur çiçek desenli şirin bir etek ve üst kombini seçmiştim ki bu da göbeğimi ortaya çıkardı. Üstü önden düğmeliydi ve ben, Darius'un bana yaklaşırken açıkça fark ettiği, push-up sütyenimdeki kızların bir görüntüsünü sunmak için birkaç tanesini açık bırakmıştım.

Diğer tarafında Max ile barda tam yanımda bir yer tuttu ve giydiği siyah düğmenin sınırlarına karşı gerilen kaslarını görünce bakışlarım içti. Boğazındaki birkaç düğme çözülmüştü ve ben bunların altında ne saklandığını fazla düşünmemeye çalıştım.

"Bu gece harika görünüyorsun, Roxy," dedi alçak bir sesle, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Sen de oldukça güzel fırçalıyorsun, Ejder çocuk," diye alay ettim sesimde baştan çıkarıcı bir tonla.

İçinde bulunduğumuz durumu göz önünde bulundurursak neden onunla flört etmeye zahmet ettiğimi bilmiyordum ama o böyle bakarken ona karşı koymak imkansızdı.

Barmen dört açık pembe kokteyli uzun bardaklara dizdi ve ben de tereddütle benimkine baktım. İçtiğim son büyülü içki, yakınlaşabildiğim herkese karşı gıcırdamama neden olduktan sonra, olayı tekrarlamakta tereddüt ettim. Özellikle her şeyin bittiğini hatırladığımda*diego*tüm insanlar*. Bleu.*Sarhoş Tory bile bu hatayı yapmazdı.*Onu o tüyler ürpertici ruh büyükannesi şapkasıyla becerdiğini hayal et. Ah.*

"Doğum günün kutlu olsun," dedim, bakışlarımı Max'e çevirerek ve ona gerçeğe oldukça yakın bir gülümsemeyle. "Eğleniyor musun?"

"Öyleyim," dedi geniş bir gülümsemeyle, onu tamamen kontrol ederken bakışları benden Geraldine'e kaydı. Aşağıya doğru kırmızı bir düğme takıyordu ve mohavkının üstünde gümüş bir taç vardı ve üzerinde şu sözler yazılıydı:*doğumgünü çocuğu*üzerine karaladı. "İşte bana," dedi Max, içkisini dudaklarına götürüp uzun bir yudum alırken.

"Dipten yukarı!" Geraldine, kendisininkini de içerken, bardağın tamamı bitene kadar tekrar tekrar yuttuğunu duyurdu. "Kapıdan aşağı leydim!"

Ona güldüm ve kalçasını benimkine sektirerek beni yanlara doğru savurdu, öyle ki kolum Darius'unkine değdi ve hızla uzaklaşırken tekrar ona baktım.

"Seninkini içmiyor musun?" Soluk pembe içeceği barda, benimkinin yanında dururken sordum.

"Engellemelerim azalırsa ne yapacağım konusunda endişeliyim," diye yanıtladı, bakışlarını bir an ağzıma indirdikten sonra tekrar gözlerime kilitlendi.

Ah, anladım, dedim başımı sallayarak. "Demek tavuk bokusun?"

Neredeyse kahkahaya benzeyen bir nefes verdi ve başını salladı. "Zorlu."

“Daha çok dağıtabiliyorsun ama o zaman kaldıramıyorsun gibi mi? Beni basına satabilmeniz ve hakkımda yalanlar söyleyebilmeniz için iç çamaşırımdaki bir grup rastgele herifle karşı karşıya gelmeme neden olan bir iksir vermeniz sorun değil, ancak bunu yaparken kendi değerli itibarınızı riske atmak istemezsiniz. aynısı?"

Darius dudaklarını büzdü ama Max ondan önce konuştu.

“Teknik olarak*Ben*içkinize o iksiri koyan kişi ve Darius aslında Seth'in görüntüleri basına göndermesini engellemeye çalıştı - ama çok geçti."

"Ah, seni şeytani alçak!" Ben şaşkınlıkla Darius'a bakarken Geraldine beni azarladı. Bunu bilmiyordum, tamamen dürüst olmam gerekirse, her şeyin o olduğunu düşündüm. Planla ilgili her şeyi açıkça bilmesine ve olay bitene kadar onu durdurmaya çalışmamasına rağmen, bu yüzden hala kin beslemeye hakkım vardı. “Bu hareket düşükten de öteydi! Leydilerimin bu dövüşü kazanmak için hileler ve yalanlar kullandıklarını görmüyorsun, değil mi? Onlar duruş ve edep timsali ve-”

"O zaman bunu içsem daha iyi hisseder misin?" diye sordu Darius onun sözünü keserek. "Göze göz ve tüm bunlar."

"Söylemesi zor," diye yanıtladım, sıvının içinde sihir dönerken pembe bir ışıkla parıldayan içeceklere bakarken uzun saçımı omzumun üzerinden atarak.

Darius uzandı ve sanki ona meydan okumuşum gibi içkisini aldı, her yudumda boğazının inip kalktığını izlerken tek seferde bitirdi. Sırada benimkini aldı ve dudaklarına götürdü, barmenin iki tane içmenin daha güçlü etkileri olacağı yönündeki uyarısını görmezden geldi.

"Bu yüzden?" Bardağı bırakırken bana sordu. “Bu olayla ilgili borcumu ödedim mi?” Dudaklarım bir gülümsemeyle seğirirken, "Bunu söylemeden önce, asla takılmak istemeyeceğin bazı insanlarla karşı karşıya geldiğin yarı çıplak bir resmine ihtiyacım olacak," dedim. "Ve iyi bir önlem olarak bunu çevrimiçi olarak yayınlamak istersiniz."

"Yeterince adil, ama babam bundan hoşlanmayacak," dedi, kalabalığa bakıp ona uyacak birini ararken son derece ciddiydi ve gömleğinin düğmelerinden birkaçını daha çözmeye başladı.

Bunu yapmaya gerçekten istekli olduğunu anladığımda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve içeceklerin bu kadar çabuk etkisini gösterip göstermediğini veya bunu bana yaptığı için gerçekten yeterince kötü hissedip denemediğini merak ettim.

bizi eşit kıl.

Neredeyse bunu yapmasına izin verecektim ama Lionel'ın onu bu oyun için cezalandıracağı düşüncesiyle midem bulandı ve onu durdurmak için uzandım, o şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak bana bakarken parmaklarımı pazısına doladım. .

"Boşver, sadece şaka yapıyordum," dedim hafif bir gülümsemeyle.

Bir kız yanımızdan geçerken tökezledi, topuklarına takıldı ve tam aramıza düştü, böylece elim onun kolundan koptu. Bara girdi ve Sfenks formuna geçip elbisesini yırtmadan önce bir saniye şok içinde haykırdı.

Bisküvilerin canı cehenneme, diye küfretti bir hıçkırıkla.

İç çamaşırı aslında dönüşümden sağ kurtulmuştu, bu da onun siyah bir sırımla sarılı ve kuyruğunun yanından dışarı çıktığı kocaman aslan kıçını görünce gülmemek için gerçekten çok uğraşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Aynı derecede sarhoş arkadaşlarından bazıları özür mırıldanırken ona yardım etmek için acele edince sendeleyerek uzaklaştı ve karşılıklı gülümserken ben de Darius'a baktım. Zaman zaman, yıldızların bizi ayırma şekli çok komikti.

Söylemek istediği başka bir şey varmış gibi görünüyordu, ama Geraldine'in elini tuttum ve onu dansa doğru çekerken çatı üzerimize çökmeye falan fırsat bulamadan ondan kalabalığın arasına sıvıştım.

Darcy ve Sofia bizi gördüler ve dans pistinin ortasında kendimize bir alan açıp müziğin ritmine göre dans ettiğimiz ve ben kendimi arkadaşlarımın arkadaşlığının sıcaklığında kaybederken bize katılmak için harekete geçtiler.

Zaman geçti ve sonunda biri, herkes Seth ve Max'e doğum günün kutlu olsun şarkısını söylemek için hareket ederken mumlarla kaplı yirmi katlı devasa bir pasta çıkardı.

Sesler korosu alanı doldururken ikisi de sırıttı ve bir an için taht için bir savaşa katılıyormuşuz gibi hissetmedik. Tıpkı dünyadaki herkesin yapacağı gibi bir doğum günü partisinin tadını çıkaran bir grup genç gibi hissettik. Demek istediğim, çoğu insanın yirmi katlı pastaları ve binden fazla insanın katılımını bir yana bırakacak kadar hediyelerle dolu bir masası yoktu, ama mumları üflemek ve o şarkıyı söylemek evrenseldi.

Pasta dağıtıldı ve arkadaşlarıma sırıtırken, yanaklarıma krema bulaşırken, bir takdir iniltisiyle vanilya iyiliğinden büyük bir ısırık aldım.

"Seninle oynamak istediğim yeni bir oyunum var," arkamdan Caleb'in sesi geldi ve parmaklarımdaki kremayı emerken ona bakmak için döndüm.

"Böylece?" diye sordum ona tek kaşımı kaldırarak.

"Evet. Ama bu bir sürpriz," dedi, bana doğru eğildi ve biraz daha almak için yanağımı yaladı.

buzlanma

Şaşkınlıkla güldüm ve tükürüğünü temizlemek için yanağımı silerken onu savuşturdum. "Neler karıştırıyorsun ile?

"Benimle gelip öğrenmeye ne dersin? Bir anlaşma yaptık, yani bunun kötü bir şey olmadığını biliyorsun," diye hatırlattı lacivert gözleri bir sırla parlayarak.

Darcy'ye baktım, omuz silkti. "İstersen git iyi eğlenceler," dedi ve onunla buluşabileceğimi düşündüğünü söyleyen alt tonu kaçırmadım. Ama gerçekten oraya tekrar Caleb'le gidecek miydim? Kabul etmekten nefret ediyordum ama bugünlerde gerçekten böyle düşündüğüm tek kişi Darius'tu. Ama bu artık imkansızdı. Yani ona sahip olamadığım için bekar mı olacaktım? Bu sorunun en korkunç yanı, cevabını bile bilmiyor olmamdı.

Yıldızlar benden seksi çaldıysa, o zaman hayat yaşamaya değer mi?

Bak, benimle gel ve neler planladığımı gör, diye ısrar etti Caleb. "Eğer buna hazır değilsen, sadece bir kelime söyle ve seni göz açıp kapayıncaya kadar buraya geri vuracağım."

"Cidden bana söylemeyecek misin?" diye sordum, tekrar ona bakarak, gözlerindeki vahşi bakışa karşılık olarak kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

"Beğeneceğine söz veriyorum," diye yanıtladı. "Ama bana güvenmen gerekecek tatlım. Bunu başarabilir misin?"

Lacivert gözlerine baktım, beni oynadığı oyuna çekerken dudaklarımda şakacı bir gülümseme vardı. "Sanırım yapabilirim. En azından anlaşmamıza bağlıyken," diye yanıtladım yavaşça.

"Hadi öyleyse." Bana elini uzattı, ben de Darcy'ye el sallayıp beni partiden çekmesine izin verdim.

Beni bırakmadı ve iç içe geçmiş ellerimize birkaç uzun bakış fark ettim ama o bırakmadı ve zaten insanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi. Zaten Darius Acrux'un hayır dediği seks bağımlısıydım, benim de Caleb'in aletini yaladığımı düşünseler ne fark ederdi? Zaten daha önce yapmamış gibi de değildim.

Beni göl kıyısına götürdü, omzunun üzerinden öyle sıkıntı dolu bir sırıtışla baktı ki damarlarımda adrenalin yükseldi. Gölün kıvrımını çevreleyen patikayı takip ederken müzik arkamızda azaldı ve giderken Caleb bana heyecanlı bakışlar atmaya devam etti ve bu bakışlar içimde birikti.

Planladığı belada kendimi kaybetmek istedim. Şu anda dudaklarıma damgasını vuran gülümsemeye son zamanlarda sahip olmak kolay değildi ve Caleb beni her zaman güldürmeyi başarmıştı. Darius'la Star Crossed olduğumdan beri mutlu hissetmek benim için çok zordu ve bunu unutmama sadece kısa bir süreliğine yardım etse bile yine de bu, eğerler içinde oyalanmaktan daha iyiydi.

Yürürken Caleb cebinden Atlas'ını çıkardı, üzerine hızlı bir mesaj yazdı ve verdi.

Gönder'e basıp tekrar cebe atmadan önce ne yazdığını görememem için ona açı verirken bana kaçamak bir bakış attı.

Birkaç dakika sonra cebinde çınladı ve aldığı cevaba baktı ve bir kez daha göremeyeceğim şekilde tutarak sırıtarak yerine koydu.

Kim olduğunu soracağımı umuyordu ama sormadım. Zaten benim için pek bir fark yaratmadı ve ona cevap vermeyi reddetme zevkini yaşatmayacaktım.

Aniden yoldan saptı, göl kıyısında kümelenmiş bir grup kayaya doğru ilerledi ve beni çevrelerinden geçirip taşların arasına gizlenmiş bir kapıyı ortaya çıkardığında şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Burası neresi?" Kapıyı açmak için elimi bıraktığında sordum.

Önümüzde uzanan uzun, karanlık bir merdiven gölün altında bir yere iniyordu. "Bu bir

büyütme odası," diye açıkladı. “Dört Elementin tamamıyla eşit bir şekilde harmanlanmasıyla yaratılmış, içerideki alanı tamamen nötr hale getiren bir yer. Yukarıdaki suyun doğal yükseltici nitelikleri, yıldızların sakladıklarına bir göz atmayı kolaylaştırıyor.”

"Demek bana fal baktırmak istiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hayır," dedi, kümese yeni girmiş bir tilki gibi sırıtarak. "Bunları giy, içeri girince daha fazlasını açıklayacağım." Caleb arka cebinden Peri Panayırı'ndaki eğlence evinden tanıdığım bir bilezik seti çıkardı. Onları takarsam sihrime erişimimi keserlerdi.

"Neden istiyorsun-" Caleb'in eli ağzımın üzerine indi ve güç kısıtlayıcı bilezikleri bileklerime geçirmeden önce bir anlığına gökyüzüne baktı. Bir sonraki nefeste beni kollarının arasına aldı ve ben itiraz etmeye fırsat bulamadan karanlık merdivenlerden aşağı fırladı.

Toprağın altına dalıp aşağı inerken ve sonunda gölün altından çıkmış olması gereken bir geçit boyunca hızla ilerlerken nefesim kesildi.

Dünya yeniden ayağa kalktı ve kendimizi içinde bulduğumuz boşluğa bakarken dudağımı ısırdım. Ayaklarımızın altında pürüzsüz taştan oluşan bir baloncuğun ve başımızın üzerinde karanlığın hareketini ancak seçebildiğim kalın camın içinde duruyorduk. diğer tarafına karşı su. Odanın kenarlarında turuncu alevler bir daire içinde titreşiyordu ve dudaklarımın arasına çektiğim hava, bir fırtınadan sonraki sabah gibi keskin ve tazeydi.

Caleb gülümsemesi genişleyerek, "Burası Fae'nin yıldızlara tersten bakmaması için tasarlandı ve varlığımızı büyük ölçüde onlardan gizleyecek," diye açıkladı. "Yıldızların bizi izlemesinin diğer bir yolu da bizim sihrimizdir, yani biz sizinkini bloke ederken, bence onlar sizin neyin peşinde olduğunuzu anlamayacaklar."

“Neden neyin peşinde olduğumu bilmelerini istemiyoruz?” Nefes aldım, büyülü uzaya baktım ve havada asılı duran dört Element arasındaki o dengeyi bir ürperti ile hissettim.

zevk.

Siyah duvarlar gümüş mineral birikintileriyle parıldadı ve etrafımızdaki sayısız takımyıldızı taklit edecek şekilde özenle yerleştirildiğini fark ettim.

Caleb bana bir adım daha yaklaştı, dudaklarımı dudaklarıyla kavradı ve beni hazırlıksız yakaladığında kalbimin hızlı atmasına neden oldu. Geri çekilmek istedim ama bunu durdurmak için herhangi bir nedenim olup olmadığını merak ederek uzun bir an geri çekildim. Darius son zamanlarda farklı olabilirdi ama önemli değildi, değil mi? Benim için gökten bir yıldız koparmayı başarsa bile, artık seçimimi yaptığım için onun yanında olamazdım. Her şey çok geç oldu.

Yine de kendimi geri çektim ve bunu bekliyormuş gibi gülümserken Caleb'e baktım. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedim alçak sesle.

"Darius'u düşünüyorsun, değil mi?" bundan memnun olduğunu belirten garip bir gülümsemeyle sordu.

"Ben..." İnkar etmek istedim ama bu ne kadar haksız, ne kadar anlamsız olursa olsun doğruydu. Caleb saçımı omuzlarımdan geriye itti ve cevabımı beklerken ellerini kollarımın üst kısmına koydu. "Evet," diye itiraf ettim. "Hep onu düşünüyorum."

"İyi."

Bunun neden iyi bir şey olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım ve Caleb parmaklarıyla bileklerimi kavrayana ve tutuşu sıkılaşana kadar ellerini omuzlarımdan aşağı indirdi. Kollarımı arkamda çekti, bileklerimi birbirine bastırdı ve toprak büyüsüyle onları sabitleyen bir sarmaşık yarattı.

"Anlamıyorum," diye itiraf ettim.

"Bir şeyi çözmek için çok zaman harcıyorum ve sanırım çözmüş olabilirim," dedi yavaşça. Ama birkaç dakika daha bana güvenmeye devam etmene ihtiyacım olacak. Bunu başarabilir misin?”

Ona bakmak için eğildiğimde nabzım hızlandı, neden bahsettiğini merak ederken gözlerim beklentiyle ve biraz da korkuyla irileşti.

"Tamam," diye onayladım, bakışlarında güven verici bir şey bulduğumda. "Ama neden beni bağlamak istiyorsun?" Hafif bir gülümsemeyle sordum. Sarmaşık beni yerinde tutacak kadar sıkıydı ama gerçekten istersem onu kırabileceğimden oldukça emindim.

"Bu sadece başlangıç." Caleb boynuna uzanıp elini yavaşça gevşetirken bana sırıttı.

bağlamak.

Alt dudağımı dişlerimin arasında, düğümü çözüp yakasından kurtarırken onu izledim. O gerçekten bakılacak bir şeydi. Altın rengi saçları ve keskin hatlarıyla hayat bulmuş bir Yunan Adonis gibi. Ve bir an için Darius'a o kadar kapılmamayı diledim, yıldızlar

beni bu lanetten kurtarır ve onun yerine onunla bir şeyler peşinde koşmayı düşünmeme izin verirdi. Ya da herhangi birisi, *herhangi biri* başka. Neden kendimi aşk için tek gerçek şansımdan mahrum bıraktığımı bile bile sonsuza dek Darius için özlem duymak zorundaydım?

Caleb yine arkamdan yürüdü ve kravatı gözlerimin üzerine sararken, odayı görmemi engelliyor ve sadece görüşümün kenarlarında kalan ateşin soluk turuncu ışığını bırakıyordu.

"Caleb..." dedim yavaşça, sesimde bir uyarı tonu vardı. Onun yanında bu kadar savunmasız olmayı sevdiğimden emin değildim.

Sesim mağara duvarlarında hafifçe yankılandı ve Caleb benden uzaklaşarak burada, toprağın ve suyun altında kendimi tamamen yalnız hissetmeme neden oldu.

"Bunu beğeneceğine söz veriyorum," dedi Caleb, sesi arkamdan değil de tam yanımdan geldiğinde beni şaşırtarak.

Parmaklarını bir anlığına boynumun yanında gezdirdi ve tekrar uzaklaşmadan önce nabzımın derinin altında attığı noktayı okşadı.

Herhangi bir noktada durmamızı istersen söylemen yeter, diye mırıldandı Caleb kulağıma, dudakları kabuğa sürtünerek.

"Biz?" diye sordum, göz bağının altından kaşlarımı çatarken kalbim biraz daha hızlı atıyordu.

Caleb'in tek yanıtı, hassaslaşmış tenimde tüylerimin diken diken olmasına neden olan karanlık bir kıkırdama oldu. Ayak sesleri yaklaştı ve durdum, kalbimin çılgınca çarpmasının ötesinde neler olup bittiğini anlamak için kulaklarımı zorladım.

Sakin ol, tatlım, diye fısıldadı Caleb, parmağını burnum boyunca yavaş bir çizgi halinde gezdirip tüy gibi hafif bir dokunuşla dudaklarıma değdirmeden bir saniye önce nefesi ağzımı yıkarken.

Elektrik omurgamın dibine kadar kıvılcımlar saçtı ve bir sonraki dokunuşun nereden geleceğini merak ederek keskin bir nefes aldım.

Ayak sesleri aniden durdu ve ses aniden kesilmeden önce birinin şaşkınlıkla nefes verdiğini duydum.

Caleb? diye sordum, sesim mağara duvarlarından yankılanarak bana döndü ama yanıt gelmedi.

Bileklerimi tutan kelepçelere karşı hafifçe kıvrandım. Beni sabit tutacak kadar sıkıydılar ama kurtulmaya çalışmak için can atıyordum. Tam da bunu yapma isteğine neredeyse teslim olacaktım ama onun yerine ellerimi yumruk yaptım. Beni geri plana atmak istedi, muhtemelen bu oyundan kurtulmamı bekliyordu. Ama geri adım atmayacaktım.

Dişlerimi sıktım ve bekledim. Birkaç saniye sonra, ayak sesleri tekrar bana yaklaştı ve iki set olduğunu hemen fark ettim.

Neden buraya başka birini getirdiğini ve tamamen dalga geçip geçmediğimi merak ederek biraz daha kıpırdandım.

Ona bu şekilde güvenmem aptallıktı. O bir varisti. Bu kolayca bir tuzak olabilir. Ama benimle bu anlaşmayı yapmıştı ve şimdiye kadar, eğer istediğim buysa, bağlarımdan kaçma yeteneğime hâlâ oldukça güveniyordum. Ve nedense bana bunu neden yapmayı seçtiğini öğrenmek istiyordum.

Üzgünüm tatlım, diye mırıldandı Caleb kulağıma, onun yakınlığı beni biraz ürküttü. “Neler olduğunu açıklamak için bir susturucu balonu patlatmak zorunda kaldım. Oyunu çok çabuk ele vererek eğlenceyi mahvetmek istemedim.”

Hâlâ benden dünyayı saklayan kravatının kumaşına kaşlarımı çatarak, "Anlamıyorum," diye başladım.

"Yapacaksın," diye söz verdi, parmak uçları boynuma dokundu ve heyecanlı bir enerji içime yayıldı.

"Ama-" diye söze başladım, tam da başka bir el çenemde gezinirken, kaba bir başparmak alt dudağımda bir çizgi çiziyor ve cildimi umutsuz bir şekilde yakıyordu.*ihtiyaç*.

Kalbim şaşkınlıkla çarptı. O Caleb değildi. Bu el daha sertti, dokunuşu daha sertti ve teninden yayılan ısı günahkâr bir şekilde tanıdıktı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım, kazanılacak bir ödül gibi önlerinde bağlıyken ikisinin etrafımda hareket etmesi fikrine itiraz etmek için. Ama ben daha düşüncelerimi kelimelere dökemeden, Caleb'in soğukkanlı parmakları arkamdan saçlarımı karıştırdı ve omzumun üzerinden geri çekti.

İkinci el, parmaklarıyla yüzümün yanından aşağı doğru bir çizgi çizdi, boynum boyunca bir yol çizdi ve gömleğimin altından göğsümde sürükleyene kadar devam etti. Göğüs ucum tepki olarak sertleşti, nefesim kesilirken bir enerji dalgası bacaklarımın arasından dosdoğru aktı.

Şüphelerime bir isim vermek istemiyordum ama tüylerim diken diken oldu ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçtı.

Nerede olduğunu ya da bundan sonra bana nasıl dokunacağını bilmemek kalbimin deli gibi çarpmasına ve ne yapacağını beklerken nefesimin derinleşmesine neden oluyordu.

Caleb'in parmakları saçlarımın arasından kaydı ve omurgamdan aşağıya indi, ikinci adam parmaklarıyla çenemden gömleğimin üst düğmesine kadar bir çizgi çizerken sırtım kamburlaştı.

Parmakları yavaşça onu çekti ve onu tekrar düşürüp yerinde bırakırken nefesim kesildi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesim oyundan çoktan soğumuştu. "İsteyip istemediğimi bilmiyorum-"

Darius kulağıma, "Haydi, Roxy," diye fısıldadı ve tahminimin doğru çıkmasıyla omurgamdan aşağı bir ürperti indi. "Bize neyden yapıldığını göster."

Ben cevap veremeden, dudakları benimkilere değdi ve vücudumun her zerresi onun için tutuştu. Benden tekrar uzaklaşmadan önce hiçbir tepki verme şansım olmadı ve karanlıkta ve soğukta kaldım, tenim dokunuşuyla sızlıyordu.

Bu kötü bir fikirdi. Seçimimi yapmıştım. Bunun geri dönüşü yoktu. Ama burada olmamızla ilgili, ben onu göremeden dünyadan saklanmış olmamızla ilgili bir şey vardı ki bu, bende tüm bunları unutmak istememe neden oluyordu. Sadece bir an için.

"Ne diyorsun Tory?" diye sordu Caleb, parmaklarını hala omurgamın dibinde bağlı oldukları ellerimde gezdirirken. "Bir teorim var, hem senin sihrini saklayan bilezikler hem de ben burada saklanırken karışıma dahil olursak, yıldızlar ne yaptığımızı anlayamayacak."

"Ya göz bağı?" diye sordum, kendime bu fikri sindirmek için bir an kazanmaya çalışırken nefesim kesilerek.

"Çünkü hava çok sıcak," dedi Caleb ve Darius buna katılıyormuş gibi homurdandı.

Bunun delilik olup olmadığını merak ederek dudağımı ısırdım ve Darius parmaklarını boynumun yanında gezdirip ihtiyaçtan titrememe neden oldu.

"Peki, oynamak istiyor musun?" diye sordu Caleb, sesi sağımdan geliyordu.

Bana sunduklarını düşünürken kalbim daha hızlı atıyordu, nefeslerim derin ve ağır geliyordu. Çılgınca görünüyordu. Aramızda olan onca şeyden sonra, özellikle de ben ve Darius, benden defolup gitmeleri için onlara bağırmalıydım. Ama belki cezaya oburdum ya da karanlığa bağımlıydım çünkü ona sahip olmam için en ufak bir şans bile olsa, o zaman onu istiyordum. Dudaklarım aralandı, kalbim göğsümde gümbür gümbür güm güm atıyordu ve dudaklarımdan tek bir kelime döküldü.

"Evet."

Ağzımı bir öpücük kapladı ve bir adım öne doğru tökezledim, eli çenemi yakaladığında ve bana daha iyi ulaşabilmek için başımı sağa çevirdiğinde Caleb'i tanıdım.

Darius bundan hoşlanmamış gibi homurdandı ve ağzı boynuma indi, sakalları tenimi sıyırdı ve ikisi kaslı vücutlarıyla beni kafese hapsederken ben inledim.

Bir el üst düğmeme gitti ve kim olduğunu anlayamadığımı fark ettiğimde kalbim vücudumda adrenalin fırtınası yaptı. Başka bir el alt düğmeme gitti ve ilkiyle tanışmak için gömleğimi düzeltmeye başladı.

Caleb'in dili benimkinin üzerinde kaydı ve etrafımda dolaşırken yüzümdeki tutuşunu daha da sıkılaştırdı, öpücüğümüzü sürdürmek için başımı çevirdi ve sırtımda durup beni omzumun üzerinden öptü.

Vücudu benimkine bastırdı ve kıçımı geri ittim, onun uyarılmasının sert uzunluğunun, giysilerimizin bariyerinden bana doğru ilerlediğini hissettim. Ellerim hala omurgamın dibinde yerinde sabitlenmişti ama parmaklarımı esnettim, uzunluğu boyunca ovuşturdum ve öpücüğümüzü bozarken dudaklarından bir inilti çıkardım.

Gömleğimin son düğmesi serbest bırakıldığında ve hava serinlediğinde başımı öne çevirdim.

oda açıkta kalan cildimi yıkadı.

"Çok güzelsin, Roxy," diye homurdandı Darius, önümde, ulaşamayacağım bir yerden, ben onu göremezken beni izliyordu.

Caleb'in elleri belime dolanırken, ağzı boynuma gelirken tüylerim diken diken oldu.

Dişleri etime sürtündü ve ağzımdan bir hıçkırık kaçtı, yapmak üzere olduğunu bildiğim şeyin beklentisiyle sırtım kamburlaştı.

O ısırdı ve keskin dişlerini duyunca haykırdım ama bir saniye sonra Darius'un dudakları dudaklarıma yapışarak içimi sıcaklıkla doldurdu ve acımı yok etti. Ona karşı eridim, sıcaklığı vücudumun her santiminden geçerken kalbim vahşi bir melodi gibi atıyordu.

Elleri, pembe sütyenimin üzerinde göğüslerimi bulana kadar kaburgalarımı sıyırdı ve dokunuşuyla meme uçlarım sertleşirken özlemle inledi.

Yer titremiyordu, gök gürültüsü sesi yoktu, yıldızların ne yaptığımızı bildiklerini gösteren hiçbir şey yoktu ve bunun düşüncesi başlı başına bir heyecandı.

Darius'un öpücüğü derinleşirken içim sıkıştı ve vermememem gerektiğini, bu kararın çoktan verilmiş olduğunu bile bile kendimi ona teslim ettim. Ama elleri vücudumda ve ağzı benimkindeyken nedenini hatırlamak zordu. Bana dokunduğunda, kalbi benimkine yakın atarken, onunla ilgili her şey o kadar doğru geliyordu ki...

Onun benim için ne olabileceği düşüncesiyle göğsümden bir acı yankısı geçti. O ne olmalıydı. Her şey farklı olsaydı.

O acıyı bastırmak için çaresiz bir ihtiyaçla onu öptüm. Bunu çalınmış bir andan daha fazlası haline getirmek, bizi buraya getiren her şeyi geri almak ve yıldızları kaderimizi değiştirmeye zorlamak için aynı arzuyu, o acıyı dilinde tadabiliyordum.

Caleb sivri dişlerini boynumdan çekti ve yarayı iyileştirirken başparmağını ağrıyan deride gezdirdi ama artık onu zar zor hissedebiliyordum, Darius'un ağzının benimkine değme hissine kapılmıştım.

Darius'un ellerinden biri saçlarıma gitti ve ruhum onun için sızladı, kalbim mümkün olmayan bir şekilde onun olmayı özlüyordu. Yakınlığının verdiği acıyla kendimi geri çektim ve onunla öpücüğümü keserken kıçımı Caleb'a yasladım.

Darius alçak sesle homurdandı ve ne yaptığımı kabul ederken kendi acısını belli etti ama bunu yapmak zorundaydım. Ondan bu zevki alabilirdim ama kalbimi bloke etmek zorundaydım. Seçimimi yapmıştım. Bana yaptıklarını affedemedim ve bunu kanıtlamak için gözbebeklerime siyah halkalar takıldı.

Darius boğazımdan aşağı, köprücük kemiğime ve göğsüme öpücükler bırakmaya başlarken, parmaklarımı tekrar Caleb'in aleti boyunca esnettim ve bana daha fazla erişmesini sağlamak için başımı arkaya yatırdım.

Ağzı meme ucuma kapandığında sutyenimi kenara çekti ve Caleb'inki gibi bir inilti kaçtı.

eli diğer göğsümü aynı anda buldu.

İkisi beni çekiştirdi ve alay etti, iki duygunun birleşimi vücudumu çılgına çevirirken nefesim ağırlaştı.

Darius göğüs ucumu serbest bıraktı ve önümde daha aşağı kaydı, ağzı midemin üzerinde gezinirken dizlerinin taş zemine çarpma sesi kulaklarıma ulaştı.

Parmaklarını eteğimin kemerine doladığında nefesim kesildi. Onu acı verici bir şekilde yavaşça aşağı doğru sürükledi, sert avuçları onu daha aşağı çekerken kalçalarımda geziniyordu.

Ayak bileklerime kadar indi ve oradan çıktım, önlerinde çoraplarım, stilettolarım, iç çamaşırlarım ve açık gömleğimle kaldım. Gözlerim bağlı ve ellerim bağlı olmasına rağmen kıyafetlerinin hâlâ üzerinde olduğunun farkındaydım, pek fark etmiyordu ama onlar öyle değilken benim bu kadar açıkta olduğumu bilmek kalbimi biraz daha hızlı atıyordu.

Bağlı ellerimi arkamda daha yukarı kaldırdım, beceriksizce parmaklarımı Caleb'in kemerindeki halkadan geçirmeyi başardım ve ben daha fazlasını yapamadan benden uzaklaşırken ondan karanlık bir kahkaha kopardım.

"Sabırsız küçük şey, değil mi?" Caleb şakacı bir şekilde kulak mememi ısırmadan önce kulağıma doğru nefes alarak alay etti.

"Kıyafetlerini çıkar," diye ısrar ettim nefes nefese ve talepkar ses tonuma ikisi de güldüler, ama Darius beni Caleb'ten uzaklaştırmak ve kendine sahip çıkmak istiyormuşçasına sıkı sıkı tuttu. Bunun onun için doğal olmadığını biliyordum, böyle paylaşmaya programlanmamıştı ama benimle olma şansı için içgüdülerini zorlamaya açıkça istekliydi ve bunu düşündükçe kalbim daha hızlı atıyordu.

Darius sol ayak bileğimi kavradı ve ben ağırlığımı sağ ayağıma verip onu yerden kaldırmasına izin verene kadar nazikçe çekiştirdi. Ellerini yavaşça daha yükseğe kaydırıp bacağımı kaldırıp beni bükmeye zorlarken, parmakları çorabımın kumaşından baldırıma bastırdı.

Çorabımın ipeksi kumaşından ağzı dizimin iç kısmına değdi ve tam olarak onu istediğim yere yaklaşırken kalçamın iç kısmına bir öpücük izi bırakmaya başladı ve içime bir ihtiyaç sancısı gönderdi. olmak.

Darius bacağımı omzuna atarken, Caleb beni daha sıkı bir şekilde kendine çekti ve dengemi sağladı. Caleb'in eli göğsümle oynamaya devam etti, Darius çorabımın üstünden geçerken ağzı boynumdan aşağı kaydı ve dudakları çıplak tenime bastırırken nabzım güm güm atıyordu.

Darius'un ağzı dantel külotumun üzerinden üzerime düştü ve kalçalarımı ona doğru kaydırırken dudaklarımdan bir inilti kaçtı. Kirli sakalı kalçalarımın üst kısmındaki hassas cildi sıyırdı ve elleri kıçımı kavramak ve beni tam olarak istediği yerde tutmak için hareket etti.

Ağzı üzerime kapandı, dişleri ince malzemeye sürtünüyor ve bir sivri uç gönderiyordu.

Vücudumdaki zevk o kadar yoğundu ki neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

"*Kahretsin*Nefes aldım ve ağzı çenemde gezinirken başımı Caleb'in omzuna yasladım.

Darius'un hareketleri altında paramparça olmamı izlerken, tenimde gülümsediğini hissedebiliyordum. Darius benimle külotumun üzerinden oynamaya devam etti ve ben bileklerimi bağlayan sarmaşığı zorladım, daha fazlasını istiyordum, onlara da düzgün bir şekilde dokunma ihtiyacı duyuyordum.

Caleb diğer elini yan tarafıma kaydırdı, parmaklarını külotumun kenarından geçirdi ve onları yok etmek için ateş büyüsünü kullanırken tenimde bir ısı parlaması alevlendi.

Darius anında ileri atılıp dilini tam merkezime doğru sürüklediğinde ve içimi parçalayan bir ısı gönderirken şaşkınlıktan nefesim kesildi. Tekrar küfrettim ve ağırlığımı Caleb'e vererek, beni daha sıkı kavradı ve parmakları neredeyse acı verecek şekilde kalçama saplandı.

Darius daha hızlı hareket etti, vücudumu çılgına çevirirken beni yaladı, daireler çizdi ve hatta biraz ısırdı. Caleb'in kollarında soluk soluğaydım, göz bağının altındaki karanlık, tüm dünyamın Darius'un dudaklarının bacaklarım arasındaki hareketlerine odaklandığı anlamına geliyordu ve hayatımda daha önce hiç bu kadar yoğun bir şey hissetmediğime emindim.

Caleb göğsümle dalga geçmeyi bıraktı, elini yan tarafıma kaydırdı ve kaldırdığım kalçamın altına kaydırdı.

Kalbim, yapmak üzere olduğu şeyin beklentisiyle hızla çarpmaya başladı ama sadece ona yaslanabildim, parmaklarım hala arkamda bağlı oldukları aletinin uzunluğu boyunca sürtünüyordu.

Caleb iki parmağını içime ittiğinde Darius dilini tekrar içimde gezdirdi ve ikisinin beni yok etmek için birlikte çalışması karşısında şaşkına dönerken sırtım kamburlaştı.

Caleb parmaklarını içeri ve dışarı hareket ettirirken ve Darius tatlı eziyetini ağzıyla sürdürürken bir kez daha küfrettim. Çok fazlaydı, kalbim çok hızlı atıyordu, tüm varlığım bana yaptıklarıyla sınırlıydı, başka bir şey değil.

Parmaklarımı Darius'un saçlarının arasından geçirmek ya da ellerimi Caleb'in gömleğine sokmak istedim ama bileklerimdeki sarmaşıklar beni hareketsiz tutuyordu ve kendimi kurtaracak kadar konsantre olamıyordum. Kendimi canavarların insafına teslim etmiştim ve artık benim için geri dönüş yoktu. Vücudum ihtiyaçla nabız gibi atarken ve onlar beni mahvetmek için birlikte çalışırken, sadece sırtımı bükebildim.

İkisinin kombinasyonu beni o kadar sert ve hızlı bir doruğa götürürken, sesim cam tavanda yankılanırken haykırdım.

Caleb parmaklarını geri çekti ve kolunu belime dolayarak beni tuttu, Darius ise dilini baygın daireler çizerek üzerimde gezdirdi ve geri eğilmeden önce etimdeki her santimi zevki çekti.

Bacağımı omzundan kaydırdı ve o ayağa kalkıp ağzını bir kez daha dudaklarımı tutana kadar vücudumun yukarısında hareket ettirirken ağırlığımı tekrar almayı başardım.

Beni kabaca, sahiplenici bir şekilde öptü, kendimi ona vermemi talep etti ve hala onu reddetmek zorunda olduğum tüm nedenlere rağmen tam da bunu yapmak istememe neden oldu. Ellerini belime dolayarak beni güçlü vücuduyla aynı hizada sürükledi ve sanki beni tamamen çalmak istiyormuş gibi Caleb'tan uzaklaştırdı. Ve göğsünden gürleyen derin hırıltı da bir uyarı gibi geliyordu.

Bağlamalarıma tekrar asıldım, ona da dokunma ihtiyacı duydum, bir elimi serbest bırakana kadar çenem hüsranla gerilmişti.

Caleb tekrar kıkırdarken, elleri karnımda kayarken, etimde sıcak halkalar çizerken, kendimi serbest bırakırken omuzlarımı döndürdüm ve açık gömleğimin üzerimden kaymasına izin verdim.

Darius'un öpücüğüne eğildim, ellerimi boynundan aşağı kaydırmak için uzandım ve ardından titreyen parmak uçlarımla göğsünü keşfedebilmek için düğmelerini çözme işini çabucak hallettim. Gözlerim, göz bağının karanlığına karşı zorlanarak, dövmelerinin hatlarını hafızamdan çizmeye çalıştım.

İkisi ellerini vücudumun üzerinde gezdirirken her dokunuşum beni şaşırtıyordu ve ben Darius'un gömleğini omuzlarından iterken benim düzensiz nefes almam onlarınkiyle karşılaştı.

Onu ne kadar uzun süre öptüysem, kalbim onun için o kadar çok acıdı ve yıldızların bizim için istediklerini inkar etmem daha da zorlaştı. Aramızda yanan bu sıcaklık, ona bu kadar yakınken ruhumun burkulması bunu çok net gösteriyordu. Ve o anda tek istediğim onun olmasına izin vermekti. Devam edemeyeceğini bilsem bile.

Caleb ellerini omurgamdan aşağı kaydırdı ve gömleğinin kumaşı tenime fısıldadı. Darius'la öpücüğümü kestim ve onun gömleğini de çıkarmak için Caleb'a doğru döndüm. Ben çalışırken Caleb beni öptü ve Darius gırtlağımın derinliklerinden hırlayarak tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Aramızda geçen bu şey belli ki onun için kolay olmamıştı; Ejderhalar istediklerini paylaşmadılar. Ve beni kendisi için istediğini açıkça belirtmişti. Beni Caleb'in kollarında görmek onu şehvet, kıskançlık ve öfke karışımı bir duyguyla çılgına çeviriyordu ve küçük bir parçam onun arzusunun ve bu şekilde eziyetinin nesnesi olmaktan zevk alıyordu.

Çıplak göğüslerinin her iki yandan tenime bastıran sıcaklığı beni tüketiyor, içimde kontrolden çıkarak körükledikleri bir ateşi yakıyordu.

Ben arkadaşını öpmeye devam ederken Darius yan tarafıma yaslandı ve dudaklarını boynuma bastırdı, aleti o kadar sertti ki kalçama saplandı ve ilgimi istedi.

Bunun onu ne kadar tahrik ettiğini bildiğim için içimden bir adrenalin patlaması geçti. Beni Caleb'le izlemekten hoşlanmayabilir ama bu onu benim dikkatim için rekabet etmeye itiyordu ve bunun düşüncesi, bundan sonra ne yapabileceğini tahmin ederek kanımı pompalamaya başladı.

Darius'un kemerini gevşetmek için uzanırken dilim onunkinin üzerinde dans ederken Caleb'i öpmeye devam ettim. Sineğinin kancasını çözdüm ve elimi iç çamaşırının altına soktum, uzun, sert boyunu özlemle inleyerek avucumun içine aldım. Boynuma karşı aç bir şekilde inlerken elim aşağı yukarı hareket ederken onu okşamaya ve alay etmeye başladım.

Diğer elimi Caleb'in beline kaydırdım ve parmaklarımı kotunun içine sokarken onun da kopçasını yavaşça çözdüm.

Darius yine sahiplenici bir şekilde homurdandı ve sesi beni o kadar tahrik etti ki tüm vücudumu bir sıcaklık kapladı. Beni kendisine doğru çekerken, benden daha fazlasını, her şeyimi talep ederken parmakları etime saplanıyordu. Ve bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dahası*o*.

Caleb'le öpücüğümü kestim ve Darius'un dudaklarıyla buluşmak için döndüm, ağzı sert ve hızlı bir şekilde dudaklarıma indi, vermem gereken her şeyi yutmaya çalışırken o bağlantıdan ihtiyaç akıyordu. Ruhumu derinden ele geçirmeye çalışan bir şekilde ağzını benimkine vurdu.

Beni bir orman ateşini yakmaya yetecek kadar tutkuyla öptü, kırık kalbim onun için büyüyor ve çarpıyordu, çünkü bana verdiği her dokunuş beni alevler tarafından tüketilmekten korkana kadar yakıyordu.

Darius pantolonunu indirdi, taş zemine çarpan yumuşak gümbürtüsü, gelişmiş duyularıma on kat daha yüksek geliyordu.

Onunla tamamen yüzleşmek için beni etrafında sürükledi, beni bir anlığına Caleb'tan uzaklaştırdı ve ben de Caleb arkamda kıpırdanırken kollarımı boynuna dolayıp ona izin verdim. Caleb'in kot pantolonunun yere çarpma sesi de onu takip ederken, Darius kalçalarımdan kavradı ve beni kollarının arasına aldı.

Onu öperken kollarımı Darius'un boynuna doladım, bu anın duygusunda boğuldum, dayanamayacağını bilmek kalbimi parçalıyordu.

Caleb sutyenimi çözerken parmakları sırtımda dans etti ve ben de ona yaslanırken onu kollarımdan çekmesine izin verdim. Darius kalçalarımın arasına yerleşirken ağırlığımı tutarak kıçımı kavramak için kıpırdandı. Beklenti içinde inledim, sanki ben boğuluyormuşum gibi onun dolgunluğunu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı ve o havaydı.

İkisi beni askıda tutarken Caleb dilini boynumda gezdirdi ve ben daha fazlasını talep ederek sırtımı büktüm.

Darius sahiplenici bir hırıltı ve nefesimi kesen güçlü bir hamleyle içimi itti. Vücudumu ele

geçirmesi duygusuyla şaşkına dönerken çığlık attım ve Caleb'in kıçımdaki tutuşu sıkılaşarak beni Darius'un üzerine daha da fazla bastırdı.

Ayak bileklerim arkasından kilitlendi ve ellerimi saçlarının arasına sıkıştırırken dudaklarımdan bir inilti daha çıkmasına neden olarak tekrar içime girdi.

Caleb'in göğsü sırtıma bastırılmıştı, onun önünde sevişmemizi izlerken nefesi hızla geliyordu. Ama bu yeterli değildi, arkama uzandım, sert boyunu kavradım.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com
aletini elimde tutuyor ve Darius'un itişlerini benim şaftı boyunca yaptığım hareketlerle eşleştiriyordu.

Caleb kulağıma inledi, ellerini önümde kaydırırken boynumu öptü, biri göğsümle dalga geçerken diğeri kalçalarımın ucundaki mükemmel noktayı daire içine alırken Darius daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Kahretsin," diye lanet ettim, ikisi vücudumda o kadar yoğun bir enerji seli oluşturmaya başladı ki, bu o kadar yoğundu ki başım dönüyordu.

Darius bana yumruk atmaya devam etti, ağzı benimkini buldu ve ben onun öpücüğünün ateşine düşerken küfürlerimi susturdu.

Vücudum ona dolanıyordu, zevk çığlıklarım birleşen dudaklarımızın arasından kanıyordu. Caleb boynumda daha hızlı nefes alıyordu ve ben elimi aletinin etrafında aşağı yukarı hareket ettirmeye devam ederken vücudunun gerildiğini hissedebiliyordum.

Darius'un kalçalarımı tutuşu o kadar sıkıydı ki bereleniyordu ve onun vücudumu akla gelebilecek her şekilde işaretlemesini isteyerek acıdan zevk alıyordum.

Hep birlikte inşa ediyorduk ve vücutlarının benimkine karşı hissinde kendimi kaybederken başım döndü. Gözlerimin arkasındaki soluk turuncu parıltıdan başka bir şey göremedim. Tenimin her santimi zevkle yanıyordu, dokundukları her yer ihtiyaçla yanıyor ve karıncalanıyordu.

Darius'un saçını kavradım ve onu öpmezsem ölecekmişim gibi öptüm. Çünkü son birkaç aydır böyle hissettirmişti, sanki onsuz yavaş yavaş tükeniyor, boğuluyor, boğuluyor, ölüyormuşum gibi. Dudaklarım morardı, etim titriyordu ve ikisi beni yeniden orgazma ulaştırırken onun etrafındaki kaslarım geriliyordu.

Vücuduma büyük bir zevk dalgası çarptı ve haykırdım, Darius'la olan öpücüğümü keserken, onun beni unutulmaya doğru takip ederken içimde şiştiğini, adım dudaklarından dökülürken beni daha sıkı kavradığını hissettim. Zevkle inlemelerim Caleb'in de işini bitirmeye yetti ve ben onu son vuruşlarında okşarken başı omzuma düştü.

Üçümüz birkaç uzun saniye birbirimize kilitlendik, hiçbirimiz o andan vazgeçmeye hazır değildik.

Yavaşça uzandım, gözlerimdeki bağı çektim ve loş ışıkta gözlerimi kırpıştırırken, Darius'un beni daha önce hiç görmemiş ve bir daha asla başını çevirmek istemiyormuş gibi bana baktığını gördüm.

Beni yere indirdi ve birbirimizden kurtulduk.

Giysilerimi yerden çabucak kurtarırken, az önce yaptığımız şeyin sıcaklığı yanaklarımı boyarken dudağımı ısırdım. Onlara bakmadan önce eteğimi düzelttim ve gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım.

Caleb siperliğini düzeltip biraz geri çekilirken kendi kendine sırıtıyordu.

Darius pantolonunu giymiş ama gömleğini çıkarmamış halde bana bakıyordu. Yaklaştı ve ben durdum, benim

bakışlarındaki yoğunluktan kalbi hopladı.

"Birlikteyken bunu hissetmediğini bana söyleyemezsin. Kalbimin atış şekli, ruhum yanıyor, tüm vücudum ağrıyor... Ben*Bilmek*sen de hissediyorsun," diye soludu, yanağımı sert avucunun içine aldı ve gözlerimi onunkilerle buluşturmaya zorladı, gözlerindeki siyah halkalar yaptığım seçimle alay ediyordu. "Daha önce neden savaştın?"

Uzun bir süre gözlerinin içine baktım, acı göğsümü kavuruyordu. "Çünkü bu duygudan neredeyse senden korktuğum kadar korkuyorum," diye yanıtladım ona bir kez olsun gerçeği sunarak.

Gömleğini tekrar giyerken bakışlarım omzunun üzerinden Caleb'a kaydı. "İkinizin kaderinde birlikte olmak var," dedi, durumdan zerre kadar rahatsız görünmüyordu. "Yıldızlar ne yaptığımızı anlamıyorsa ve sen bunu tekrar yapmak istiyorsan o zaman buna fazlasıyla varım - çünkü bu inanılmazdı," dedi sırıtarak. "Ve önünüze çıktığım onca zaman için size borçlu olduğumu hissediyorum. Ama kaderin önünde durmaya çalışmayacağım."

"Birbirimiz için yaratılmışız, Roxy," diye homurdandı Darius, bakışlarımı tekrar onunkine getirmek için çenemi eğerek.

Beni öpmek için öne eğildi ve az önce yaptığımız şeyden sonra onu durdurmanın bir anlamı yoktu. Kalbim tekledi ve ona karşı eridim, beni yakınına çekmesine ve kısa bir an için kalbimin etrafındaki duvarları yıkmasına izin verdim.

En tatlı türden bir ıstıraptı. Kalbim kaburgalarıma sonsuz bir şekilde çarptı, tenim istek ve ihtiyaçla canlandı ve parmaklarımı saçlarına doladım, onu daha yakına çektim, asla gitmesine izin vermek istemedim.

Beni çaresizce, tatlıca, acıyla öptü, dili benimkilerle birlikte hareket ederken ve dudakları beni sahiplenmek için ellerinden geleni yaparken, o öpücüğün derinliğinde bana duyduğu tüm ihtiyaç ve özlem apaçık ortadaydı.

"Seni hak etmediğimi biliyorum, Roxy. Ama bunun doğru olduğunu bilmeme rağmen senden vazgeçebileceğimi sanmıyorum," Darius dudaklarıma doğru bir nefes verdi ve yanağımdan bir damla yaş süzüldü.

"Bunun için çok geç," diye mırıldandım, bunun acı gerçeği bir an için beni tüketiyordu.

Yer ayaklarımızın altında titremeye başladı ve başımı çevirdiğimde Caleb'in bizi bu işe bıraktığını gördüm. Yıldızlar nerede olduğumuzu anlamış olmalılar, biz onlardan bir an çalmayı başardıktan sonra lanetleri tüm gücüyle geri geliyor.

"Yıldızlar senin asla benim olamayacağına karar vermiş olabilir," dedi Darius kabaca, benden uzaklaşmayı reddederek. "Ama ben*ben*senin. Ne olursa olsun. Nereye vardığımız ya da kiminle olduğumuz umurumda değil, her zaman senin olacağım. Ve yıldızlar umursamasa da bize verdiğim zararı düzelteceğim. Daha önce kalbimi dinleseydim, sana layık olabileceğimi sana kanıtlayacağım.

"Hiçbir şeyi değiştirmeyecek," dedim, alt dudağımı ısırıp gözyaşlarımı durdurmaya çalışırken sesim çatlamıştı.

"Bana bakışını değiştiriyorsa yeter," diye yanıtladı, ben bir adım geri çekilirken gözleri acıyla doluydu.

Kalmak, onunla konuşmak, ona söylemek istedim... Ne olduğunu bile bilmiyordum, ama oda uğursuz bir şekilde gürledi ve korkuyla gölün ağırlığını tutan cam kubbeye baktım ve tekrar geri çekildim.

Tünelden hızla çıkıp merdivenlerden yukarı koşmaya başladığımda ondan ayrıldım ve arkamı döndüm. Caleb ortalıkta yoktu ve gerçekten de bizi kendi haline bırakmaya karar verdiğini tahmin etmiştim. Ağladığımı görmek için orada olmadığına sevindim.

Koşarken yanaklarımdan yaşlar süzüldü ve acı kalbimde taze bir yara gibi çiçek açtı. Onu geride bırakırken

Darius'un bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama arkamı dönmedim. Yaparsam, kararlılığımın kırılgan bir şey gibi paramparça olacağını biliyordum.

Darius Acrux'un kalbimi almasına izin veremezdim. Onun için ne kadar acısam da. Her halükarda mahkum edildik. Yıldız Geçti. Ve öyle olmasak bile, ona bu konuda güvenemezdim.

BENAurora maçı için lacivert ve gümüş rengi Pitball üniformamla giyindim ve sinirlerim göbeğimi titretiyordu. Sanki bir avuç mide bulandırıcı kelebek midemin derinliklerine yerleşmişti. Tory bir yanımda amigo üniformasını giyiyordu ve Geraldine diğer yanımda sütyeniyle külotuyla "esnemek" için hamleler yapıyordu - ya da o öyle derdi.

Stadyumdan üstümüze taşınan kalabalığın sesi ve her korna çaldığında ya da heyecanlı bir tezahürat dalgası çaldığında kalbim ürperdi.

Aman Tanrım, o kadar çok insan izlemek için burada.

Pitball antrenmanında tüm gücümle çalışıyordum ama hiçbir şey beni gerçekten önemli olan bir maçın baskısına hazırlayamazdı.

Basın buradaydı. Sezonun ilk maçıydı. Şahin gibi izlenecektim. Kıçımın üstüne düşersem alay konusu olur.*Ah lanet olsun, kıçımın üstüne düşeceğim.*

Kapı arkamızda açıldı ve amigo kızlardan birkaçı, Darius Pitball üniformasını giyip Tory'ye doğru yol alırken uzun adımlarla içeri girerken çığlık attı.

Üzerinde sadece eteği ve spor sutyeni vardı, kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

“Cuma günü turta!” Geraldine hamlenin ortasında haykırdı. "Burası bayanlar tuvaleti ve Jacinta Petunyasını çıkardı!" Külotunu bacaklarının üstüne çıkarmakta zorlanan Jacinta'yı işaret etti ve endişeyle Darius'un sırtına bakarken ona dolandı.

Ben ikisine sırıtmaya çabalarken Darius gözlerini devirdi ve etrafındaki kaosu görmezden gelerek Tory'yi gözlerine dikti. Caleb'in onlar için yaptıklarına inanamıyordum ve bazen birlikte olabilmelerinin bir yolu olduğu için çok mutluydum. Bu, iki Mirasçı ile üçlü bir ilişki içerse bile, en azından eğleniyordu.*Anla Tor.*

"Amigo kızlar bazen sahada belirli bir oyuncuyu desteklerler," dedi Darius elini iterken

cebine attı ve üzerinde kelimenin yazılı olduğu bir lacivert kurdele çıkardı.*Ateş kalkanı*üstünde. "Bugün benim için tezahürat yapar mısın, Roxy?"

Ona uzattı ve yemin ederim gerçekten kızardı. "Ben de Darcy ve Geraldine için tezahürat yapıyorum."

"Önemli değiliz," dedim hemen. "Biz Geraldine miyiz?" "Satürn'ün halkalarındaki tüm kayalar adına, tabii ki yapmıyoruz!"

Tory cevap olarak omuz silkti, ağzının etrafında bir gülümseme dolaşıyordu ve öne doğru eğilip kurdeleyi boğazına doladı ve yerine bağladı.

Geraldine bana aşırı yüksek sesle, "Normalde bilekte takılır," diye fısıldadı. "Bu çok romantik."

"İyi şanslar," dedi Tory ve odadan çıkmadan önce başını salladı.

Geraldine bir ayağını sıraya dayamış, dirseğini dizine yaslamış ve ablama özlemle bakarken çenesini parmak boğumlarına dayamışken, bir yorum için ona bakarak dudağımı ısırdım.

"Ne?" Tory masumca sordu.

"Biliyor musun," diye dalga geçtim ve o da onun gerçekten gitmiş olduğundan emin olmak ister gibi omzunun üzerinden bakarak sırıtmaya çalıştı. Sonra üçümüzün etrafına bir susturucu balonu fırlattı ve ifadesi endişeli bir hal aldı.

"Darius'un tatlı tarafını sevmediğimden değil ama..." diye başladı. "Ama ne?" Geraldine'in nefesi kesildi.

"Nedir?" O detaya girmeyince hafifçe bastırdım.

Biraz suçlu görünerek içini çekti. “Sadece gidiş gelişimizi özlüyorum. Bu o değil. Bu sadece onun güzel bir versiyonu. istiyorum*gerçek*Darius, sulandırılmış bir versiyon değil. Ve gerçek Darius'un beni bir daha incitmeyeceğinden emin olmalıyım. Mesela bir gün onu kızdırıp tekrar sinirlenmesine neden olursam ne olur?

Geraldine'in çenesi neredeyse yere değecekti ama Tory'yi aksine ikna etmeye çalışamadan ben konuştum. Çünkü kız kardeşimi tanıyordum ve Darius hakkında da oldukça iyi şeyler okumaya başlıyordum. Ve haklıydı. Şu anda en iyi halindeydi ama bu sonsuza kadar devam edemezdi. Eğer bu işi yürütmenin bir yolunu bulacaklarsa, Darius'un uzun vadede neye benzediğini bilmesi gerekiyordu. Ve bunun yanında, tetikte tutulduğu için yaşadı.

"Öyleyse onu kızdır ve nasıl tepki verdiğine bak," dedim.

"Denedim," diye içini çekti. “Artık bana yükselmiyor. Çıldırtıcı.”

Başımı salladım, bir an düşündüm. Sonra aklıma tamamen çılgınca ama kesinlikle Dragon'dan bir yükseliş getirecek bir fikir geldi.

"Gömdüğümüz altın ne olacak?" Yapmacık bir gülümsemeyle önerdim. "Ona hatırlatabilirsin.

hala sende.”

"Leydim, ikinize de bir Ejderhayı kızdırmanın güvenli bir sefer olmadığını hatırlatmalıyım. Bir keresinde Angelica'nın en sevdiği çanak çömleğine oturdum ve kükremesiyle kampüsteki on dört camı kırdı.

Tory, üniformasının geri kalanını giyerken içindeki susturucu baloncuğu dağıtarak güldü. Merak etme Geraldine. Bir planım var. Yakında görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?" O koşarak uzaklaşırken şaşkınlıkla seslendim. "On beş dakikadan daha kısa sürede tezahürat yapmalısın!"

"Geri döneceğim!" diye bağırdı, sonra kapıdan dışarı fırladı ve ağzımdan bir kahkaha kaçtı.

Kısa süre sonra maç için giyinmiştim, Geraldine de giyinmişti ve amigo kızlar odadan çıkıp gürültülü alkışlar eşliğinde stadyuma girerken onlara iyi şanslar diledik. Ses sinirlerimi tüm gücüyle geri getirdi ve parmaklarımı birbirine düğümledim.

Kapı vuruldu ve ardından Orion'un sesi havayı yardı. "Maç öncesi konuşmak için herkes soyunma odasına. Şimdi."

Kızlar aceleyle odadan çıktılar ve ben de en son çıkan Geraldine'in peşinden koştum. Orion siyah antrenör üniformasıyla kapının yanında durdu ve ben dışarı adımımı atar atmaz yolumu kapattı. "Sizinle biraz konuşmam gerekiyor, Bayan Vega." Kızlar koridorun karşısındaki erkeklerin soyunma odasına girerken, tekrar odayı işaret etti.

Kalbim göğsümü delice çarparken geriledim ve kapı hızla kapanırken, beni kapıya sıkıştırmak ve etrafımızda susturucu bir baloncuk oluşturmak için beni etrafında döndürdü.

"Gergin?" sırıtarak sordu ve ben de başımı salladım.

Dudaklarını benimkine bastırdı, beni derinden öptü ve kalbimin bambaşka bir nedenle çarpmasına neden oldu.

Beni bıraktı, bir elini üzerimde, pazısının esnemesine neden olan kapıya dayadı. "Harika olacaksın. Antrenman seanslarında onu öldürüyorsun. Yıllardır sahip olduğumuz en iyi Pit Bekçisisin.”

"Bunu pantolonuma girmek için mi söylüyorsun, Koç?" Ben alay ettim ve o karanlık bir şekilde kıkırdadı.

"Hayır, Mavi. Doğru olduğu için söylüyorum.” Gülümsedi ve bana olan güveni beni rahatlatırken kalbim yavaşlamaya başladı.

"Teşekkürler. Bugün benim için bir tezahürat kurdelesi takıyor musun?” Alay ettim ve gözlerinde haylazlıkla daha yakına eğildi.

"Evet ama kimsenin göremeyeceği bir yere takmak zorunda kaldım. Yani çok özel bir yere bağlı.” Belini kavrayarak gülmeye başladım. "Bana bunun sana bağlı olduğunu mu söylüyorsun-"

"Maçtan sonra tam olarak nereye berabere kaldığını öğrenebilirsiniz, ancak yalnızca *eğer* iyi yapıyorsun." İçimi ürperten sert bir bakışla elimi çekti.

"Tamam, efendim," dedim nefes nefese. "Hadi gidip Aurora'yı yenelim o zaman." Kapıdan uzaklaştım ve biz çıkmadan önce susturucu balonu bir kıkırdamayla dağıttı ve koridor boyunca erkekler soyunma odasına yöneldi. Diğer dokuz ekip üyesi bir çember oluşturacak şekilde birbirine kenetlenmiş, ilahiler söylerken kollarını birbirlerinin omuzlarında tutarken içerideki gürültü sağır ediciydi. "Zodyak yenilmeyecek, Zodiac sıcağa dayanabilir!"

Starlight oyunu olan felaketten sonra -ben ve Tory sayesinde hayır- Zodiac okul turnuvasında geride kalmıştı. Yarı finalde yerimizi garantilemek için bu galibiyete ihtiyacımız vardı. Ve onu almaya kararlıydım.

Max çemberi kırdı, bana ve Orion'a katılmamızı işaret etti ve herkes sağa doğru koşmaya başlarken grupla kol kola girdik. İlahi söylemeye devam ederken daha hızlı koştuk, herkes gülüp dağılana kadar çember birbirine sıkıca kilitlendi.

"Acrux, Aurora'nın Ocakbaşı hakkında söylediklerimizi hatırlıyor musun?" Ekip önünde toplanırken Orion sordu.

Darius hemen, "Yandaki herkesi kör etmek için ateş kullanıyor, bu yüzden ona arkadan ya da önden gelin," dedi.

"Peki ya Waterback'leri Evergile?" Orion, Darius'un arkadaşı Damian'dan talepte bulundu. "Bilekleri zayıf," dedi sırıtarak.

"En güçlü oyuncuları kim, Grus?" Orion, Geraldine'e doğru savruldu ve çenesini yukarı kaldırdı.

"Kaptanları ve Dünya Baskıncıları Oscura, Hava Saldırıcıları Paulito ve Muhafızlarından biri Fallow," dedi hemen.

"Açık olarak." Orion başını salladı. "Bu yüzden, bu oyunu avantajımıza çevirmek için tüm savunmanın her turda bu oyuncuları almasını istiyorum." Beni ve Justin Masters'ı işaret etti. "Muhafızlar, taktiklerinizi duymama izin verin."

"Çukur'un ötesinde iki metrelik bir savunma yapın. Son tura çıkmadıkça ve bir puandan fazla geride kalmadıkça ve oyuncularını eksi puanlar için çıkarmamız gerekmedikçe Pit'i gözetimsiz bırakmayın," dedim ve Justin devraldı.

"Biri yeterince yaklaşırsa, onları indirmeden önce bir metrelik, sihirsiz Çukur Bölgesi'ni bizim avantajımıza kullanın."

"Güzel," dedi Orion. "Peki kim Aurora'yı yenmeye hazır?" "Biz!" Herkesle birlikte bağırdım.

"O zaman neden hala burada duruyorsun?" Orion sırıtarak sordu ve sıraya girdik.

Kaptan olarak Darius ekibi Orion'un arkasına götürdü ve ben de hattın sonuna doğru yerimi aldım.

Seth ve Justin arasında.

Adrenalin, yaklaşan bir fırtına gibi damarlarımda gümbürdüyordu. Eşit ölçülerde heyecanlandım ve korktum.

Soyunma odasından çıkıp sahaya doğru ilerlerken, kalabalığın uğultusu midemde bir başka sinir girdabına yol açtı.

Alkışlar kulak zarlarımda patladı ve sahaya koşarken ışıklar beni kör etti ve bizi alkışlayan binlerce insanın inanılmaz görüntüsünü gördüm. Amigo kızlarımız rutinlerini bitiriyorlardı ve MC Hammer'ın U Can't Touch This programı tam eteklerini kaldırıp kalabalığa kıçlarını açarak Zodiac hayranlarını kaosa sürüklerken sona erdi. Tekrar ayağa kalktıklarında, kutlamak için birbirlerinin üzerine atlarken ve dudaklarımda gururlu bir sırıtışla, aralarında Tory'yi gördüm.

Sahanın en ucundaki tribünler siyah ve erik renklerindeki Aurora taraftarlarıyla doluydu ve onlar bile amigo kızlarımızın rutinini alkışlıyorlardı.

Aurora ekibinin karşısında sıraya girdik ve göğsüne Pit Bekçisi karalanmış, karşımdaki soluk tenli çocuğu aldım. Bana meydan okuyan bir bakış attı ve ben de ona bir bakış attıktan sonra başımı Profesör Prestos siyah beyaz hakem üniformasıyla sahaya koşarken ona doğru çevirdim. Orion ve kel, geniş Aurora antrenörü, seyirciyi koruyan güç alanının ötesinde, sahanın en ucundaki koltuklara yönelerek uzaklaştı.

Prestos başlangıç Pitball'unu uzattı, iki kaptana öne çıkmalarını işaret etti ve Darius Aurora Kaptanının önünde durmak için hareket ederken stadyuma gergin bir sessizlik çöktü. Uzun boylu ve güzeldi, siyah saçları sırtından aşağı Fransız örgüsü şeklinde toplanmıştı. Gözleri bir deniz fırtınası kadar karanlık ve şiddetliydi ve vücudunun her köşesinden güç yayılıyordu. Bu, okul ligindeki en iyi Earthraider olan Rosalie Oscura'ydı ya da Orion bize öyle söylemişti. Solaria'nın güneyinde Alestria adlı bir şehri yöneten kötü şöhretli Oscura çetesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. dalga geçilecek biri değil. En azından bizim takımımızla yüzleşene kadar.

"Sik beni," diye soludu Seth ve ona baktığımda Rosalie'ye şimdiye kadarki en aç bakışları attığını gördüm. Geyiği avlamak üzere olan bir kurda benziyordu ama Rosalie bana bir av gibi görünmüyordu. Baştan aşağı bir avcı gibi görünüyordu. "Alfa," diye özellikle kimseye homurdandı ve ben de homurdanarak güldüm.

"Yüksek sesle konuştuğunun farkındasın değil mi?" diye mırıldandım ve gözlerini kırpıştırarak şaşkınlıkla bana döndü.

"Kurt adam," diye soludu ve ben yine gülmekten kendimi alamadım. "Tatlı."

"Tek bir kelimeye indirgendin," dedim. "Belki de maçtan sonra ona çıkma teklif etmelisin."

"Evet," diye kabul etti, şaşkınlığından gözlerini kırpıştırarak. "Belki de yapmalıyım."

Rosalie başını Seth'e doğru çevirdi, bakışları onu onaylarcasına süzdü. Şişirdi

göğsü bir duş gibi dışarı çıktı ve hakeme dönmeden önce gözlerini devirdi.

"Bununla iyi şanslar," diye alay ettim, onu geri çevirmesi için tamamen destek verdim. Kafasındaki havanın bir kısmının dışarı atılmasına ihtiyacı vardı.

"Şansa ihtiyacım yok, ben bir varisim," dedi gururla, sonra ıslık çaldı ve Darius ile Rosalie, Pitball'u aralarına almak için savaşırken çarpışırken duyularım keskinleşti.

"Devam et Darius!" Herkesle birlikte bağırdım. Saf cüssesi Rosalie için bir meydan okumaydı, ama Rosalie ciddi şekilde yetenekliydi, sert yumruklar atıyor ve onu kökünden sökmeye çalışırken bacağını onun etrafına dolıyordu. Omzunu onun karnına atarak onunla mücadele etmeye çalıştı ama kadın inanılmaz bir çeviklikle onun sırtına takla attı ve bir zafer kahkahası atarak topu yerden kaptı.

Topu ondan almaya çalışırken takımımın geri kalanından ayrıldım. Ama bu benim görevim değildi. Pit'e gitmem gerekiyordu. Ve hızlı.

Justin yanımda koşarken nabzım yükseldi ve Aurora Pit Bekçileri hemen arkamızdan hücum etti. Orion, antrenman sırasında sprintlere çok fazla önem verdi, bu nedenle, Pit'e doğru rüzgar gibi yarışarak ve oyunla yüzleşmek için sihir olmayan bölgenin tam kenarında hızla dönerek üstünlüğü ele geçirdik.

Aurora Bekçileri, Rosalie peşlerinde dört Mirasçı ile bize doğru koşarken, iki tarafımızda da taktiksel pozisyonlar aldılar, saldırılarımızı engellemeye hazırdılar. Seth, onu durdurmak için önüne hava kalkanları fırlattı ama onlara tahta mızraklar fırlatarak, vahşi gücüyle her birini parçaladı. Darius formasından bir avuç alıp ateşe verirken ve o da bir saniye bile yavaşlamadan formasını kafasına fırlatırken, becerisine hayret etmek zorunda kaldım. Kalabalık çıldırdı ve Seth ve Caleb, kadının kıvrımları ve push-up spor sutyeninin altından yukarı doğru kıvrılan ve birbirlerini yere düşüren gül asması dövmesi bir an için dikkatlerini dağıtırken birbirlerine çarptılar.

Kah - aptallar!

Ellerimi kaldırdım ve kalkanımı fırlatmadan önce son bir saniye bekledim. Devreye kadar sihrimi yeniden dolduramayacaktım, bu yüzden harcadığım her bir damla faydalı olmalıydı.

Justin sağımda topukları üzerinde sallanıyordu, ateş etmeye hazırlanırken ondan ısı yayılıyordu. Bunu binlerce kez yapmıştık, Orion bunu içimize işlemişti ve uğuldayan kalabalığa ve damarlarımda gümbürdeyen adrenaline rağmen vücudum kontrolü ele almıştı. Ne yapacağımı biliyordum ve oyunun baskısının beni etkilemesine izin vermeyecektim.

Max, Rosalie'ye yaklaşırken altındaki zemini buza çevirdi ve Rosalie elini toprağa çevirmeden ve derinliklerinden bize doğru uzanan bir köprü oluşturmadan önce deli gibi kaymaya başladı. Bir kararlılık çığlığıyla koştu ve savunma ekibi üyelerimizin kombo saldırıları ona doğru uçtu. Geraldine'in buz parçaları, kollarında çizikler oluşturdu ve köprünün sonuna vardığında kanlar aktı, köprüden benim ve Justin'in üzerine atladı.

Hızlı davrandım, nabzım şakaklarımda atarken, elimi sola atıp bir dalga oluşturdum.

Aurora Çukuru Bekçisini çığlıklar atarak ve kaçarak beni kuşatmaya gönderen alevlerin cehennemi. Diğer elimle katı havadan bir kalkan yaptım ve Aurora ekibinin tamamı onu kırmaya ve Çukur'u Rosalie'ye açık bırakmaya çalışırken kubbeyi yerine oturttuğum anda üzerine bir sihir seli düştü.

Rosalie topu fırlattı, tahtadan bir cirit avucundan bir milisaniye önce çıktı, kalkanıma çarptı ve topun arkasından geçip gitmesi için yeterince büyük bir delik açtı.

Kararlılıkla homurdandım, topuklarım üzerinde döndüm ve onu karşılamak için sıçrarken havayı arkama fırlattım. Rosalie zarif bir şekilde yere indi ve beni durdurmak için elini uzattı ama Caleb ona arkadan çarptı, ikisi birden çukuru çevreleyen sihirsiz bölgeye daldılar ve Rosalie onu yerde tutmak için güreşirken yere çarptılar.

Top göğsüme çarptı ve kollarımı etrafına sardım.*oomph*ve ayaklarım Çukurun diğer tarafındaki çamura çarptı. Öne doğru tökezledim, kalbim kulaklarımda güm güm atarken dizlerim yere çarptı. Saat on saniyeye kadar ilerliyordu ve kalabalık o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki başka bir şey duyamadım. Gol atmama izin verilmedi ama Geraldine sadece birkaç adım ötemdeydi, kuduz bir köpek bakışıyla ileri atılırken onu yakalamak için ellerini açtı.

Topu ona fırlattım, etrafına bir hava kalkanı oluşturdum ve onu tam yakaladığı anda Aurora Fireside'dan gelen alev patlamasından kurtardım. Çığlık atarak Pit'e çarptı ve Zodiac kalabalığından gelen gürültü, tam beş dakikalık raundun bittiğini duyuran bir vızıltı beni tamamen sağır etti.

Geraldine beni yerden kaldırdı, inanılmaz gücüyle havaya fırlattı ve Mirasçılar ileri atılıp üzerimize yığılıp bizi çamura düşürürken güldüm.

"Ve Zodiac ilk Çukuru alır!" Prestos güçlendirilmiş sesiyle duyurdu ve ben çılgınca güldüm, kaslı kolların ve bacakların birbirine dolanmasının arasından puan tahtasına bakarken bizi birde ve Aurora'yı eksi birde, Caleb'in Rosalie'yi alt etmesinin ardından buldum.

"Vega bir, Oscura yok!" okulumuz şarkı söylüyordu ve Darius beni yerden kaldırıp sırtıma vururken güldüm.

"İyi kurtarış," dedi sırıtarak, yangın mahallinde bir pozisyon almak için koşmadan önce. Diğer Mirasçılar ve Geraldine beni tebrik ederken yanaklarımda bir gülümseme belirdi ve ardından tüm dünyaya karşı koyabileceğimi hissederek Çukur'un önünde durmak için geri döndüm.

Devam et, Aurora.

BENElinde hava topuyla Çukur'a doğru koşan Cal'in peşinden gümbür gümbür koşan Aurora Ateş Kalkanı'na gözlerimi dikerken, sahada hücum ederken yumruklarım buzla kaplıydı.

Ateş Kalkanı'nın ayaklarının altındaki yere bir buz patlaması fırlattım, o tökezlediğinde dudaklarımda kara bir gülümseme belirdi ve öldürmek için ileri atıldım. Ama ona ulaşamadan, sarmaşıklar ayak bileklerime dolanınca ayağım takıldı ve ağır bir şekilde yere çarptım, bir hüsran lanetiyle çamurda yuvarlandım.

Elimi dışarı fırlattım, bir hava patlaması Aurora Earthraider'ı benden uzağa uçurdu ve yuvarlanırken güldü, formasının arkasına çamur sıçradı ve üzerinde yazılı olan Oscura adını lekeledi.

Ayağa fırlamadan önce avucuma bir buz bıçağı fırlattım ve sarmaşıkları kestim ve gözlerimi tekrar topa çevirdim.

Ateş Kalkanı, Cal'i tam onları fark ettiğim anda vahşi bir mücadeleyle yere serdi, ama o çalınamadan topu kancayla ondan uzaklaştırmayı başardı.

Geraldine bir kararlılık çığlığıyla onun için koştu ve zıplayıp havadan topu kaparken rakip takım üyelerinin yüzlerine bir çamur dalgası fırlattı.

Aurora oyuncuları ateş topları, su patlamaları ve kendi hava saldırılarıyla çukuru döverken ben de onu kuşatmak için çukurun etrafından dolandım ve etrafına sağlam bir hava kalkanı oluşturdum. Ama benimle boy ölçüşemezlerdi.

Geraldine, Aurora Pit Keepers'a muazzam bir su dalgası fırlatarak pit için yarıştı. Biri hava kalkanıyla kendini korumayı başardı ve Geraldine topu onun üstüne atmadan yarım saniye önce diğeri çığlık atarak tekrar Çukur'a düştü.

Raundun bittiğini ve puanı kazandığımızı işaret eden düdük çaldı ve ben bizimkini haykırdım.

Geraldine sahada bir zafer turuna çıkarken tribünlere zafer. Kutlama için çığlık atıyordu, kazandığı noktayı heyecanla yumruklarken kolları havadaydı ve ben onu sadece yüzümde aptal bir sırıtışla izledim. Ya da en azından, o formasının eteğini yakalayıp spor sutyeninin yanından yırtıp zafer turuna tamamen üstsüz devam edene kadar öyle yaptım.

"HAYIR!" Onu durdurmak için sahada hücum ederken bağırdım, uzuvlarıma öfke hücum ederken kanım sıcak bir şekilde pompalanıyordu.

Arkama hava verdim, böylece ona daha da hızlı ateş ettim ve saniyeler içinde kollarımı ona doladım ve onu yere devirdim.

“Harika yaban domuzu topları! Ne yapıyorsun seni hantal deniz hıyarı?!" Bana bakarken nefesi kesildi ve ben de onu görmemek için göğsümü onunkine doğru dümdüz tuttum.

"Bütün okulu teşhir etmekten alıkoyuyorum," dedim hüsranla. "Ve bu arada babamın da burada olduğunu fark etmemişsindir."

“Tabii ki annenle babanın burada olduğunun farkındayım, seni on tonluk su kaplumbağası! Ama bu benim için neden önemli olsun ki? Altımda kıvrandı ama hareket etmeyi reddettim.

O kadının annem olmadığını söylemek istedim ama tabii ki yapamadım. "Baban da burada değil mi?" Haklı olabileceği için sorusunu yanıtlamadım. Babamın onun hakkında ne düşündüğünü umursamamam için hiçbir sebep yoktu... Az çok umursuyordum. "Ve bu arada seni burada korumaya çalışıyorum."

Neşeli Brendalarımdan utanmam gerektiğini mi söylüyorsun? Çünkü Fae bedeninin muhteşem bir şey olduğunu bilmeni sağlayacağım ve beni utandırmana izin vermeyeceğim, Maxy oğlum-"

"Senin zıplayan Betty'lerini ya da onlara her ne diyorsan onu takdir etmekten başka bir şeyim olduğunu cidden düşünemezsin. Görünen her pislik için gösteride olmalarını istemiyorum," diye homurdandım.

Geraldine altımdan güldü. "Beni tamamen kendine istediğini söyleme, seni yağlı ahtapot," diye alay etti ve bu fikir için benimle alay ederken bir an ona kaşlarımı çatmakla yetindim. Çünkü açıkçası ben bunu istemedim. Muhalefetimizin lideriydi ve bana ve diğer Mirasçılara yönelik sürekli hakaretleri ve alaylarıyla ciddi şekilde can sıkıcıydı. Çoğu zaman beni deliliğe sürüklediği gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

"Sanırım bunu düşürdün, carina," üstümüzden derin bir ses geldi ve başımı kaldırıp baktığımda Lionel'in evcil Fırtına Ejderhası Dante Oscura'nın, onun için Geraldine'in formasını uzatmış olarak tepemizde dikildiğini gördüm.

"Pekala, sen nazik Fae değil misin," diye mırladı, beni şaşırtan ve çamura düşüren kalçalarının keskin bir itişiyle beni ondan kurtardı.

Dante, kızları her zaman aptal yerine koyan o kahrolası Faetalian aksanıyla, "Ben öyle demezdim," diye mırıldandı.

Dante sahaya bakıp kuzenine ıslık çalarak başlangıç pozisyonuna geri dönerken Geraldine spor sutyenini ve formasını geri çekmek için ayağa kalktı. Ona bağırırken coşkuyla el salladı. "Püre haline gelene kadar döv, Rosa!"

"O zamanlar Pitball sahasında epey canavar olduğunu duydum?" diye sordu Geraldine, sonunda tekrar örtünürken ve adamın ağzı bir gülümsemeyle seğirirken.

"Beni yaşlı bir adam gibi gösteriyorsun, carina. Ama evet, oynadığımda takımınızla yerleri silerdim. Aile işinin sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmasaydım, profesyonel olabilirdim."

"Babam beni bir Blueshine maçına götürdü ve karını onunla oynarken gördüm-"

"Başlangıç noktalarımıza geri dönmeliyiz, Gerry," diye tersledim ve Dante bana öyle bir sırıttı ki, bende onun sevimli çocuk suratına yumruk atmak istedim.

"Doğrayın, doğrayın," dedi ve Profesör Nox'un yanındaki Pitside koltuğuna tekrar oturmak için geri çekilirken beni yönlendirmek için ellerini çırptı. "Rosa'nın kıçını ikinci kez tekmelemesini izlemek istiyorum."

"Pfft," diye homurdandım küçümseyen bir tavırla Geraldine'le birlikte sahaya geri dönüp su mahallesindeki yerime yönelirken.

Koşarken, "Eh, tam bir numune değil mi," diye cıvıldadı. "Bahse girerim Darius'a parasının peşinden koşabilir.*en çok için için yanan ejderha*yarışma."

Ona kaşlarımı çattım ama o çoktan benden kaçıyordu, başlangıç pozisyonunu almak için toprak çeyreğe ilerliyordu ve dişlerimi gıcırdattım.

Neden diğer erkeklere bakıyor?

"Bırak onları alsınlar Max!" Başlangıç düdüğünü beklerken babam tribünlerden bağırdı ve üvey annemin ekşi alabalık suratını görmezden gelerek ona sırıtarak baktım.

Düdük çaldı ve önümdeki Su Çukuru'ndan uçuk mavi buzla kaplı bir top fırladı. İki Aurora su oyuncusuna ani bir rüzgar fırlattım ve Gary Jones zıplayıp topu kaparken ikisini de yere düşürdüm.

Geraldine ile ilgili tüm düşünceleri kafamdan atmaya çalışarak, onlar çukura doğru yarışırken Jones'u savunabilmek için hırlayarak kovalamaca yaptım.

Yine de öfkemi tuttum ve Aurora Academy ekibini vahşi müdahaleler ve acımasız sihir saldırılarıyla birer birer alt ederken, sağlam bir şekilde Aurora Academy ekibine nişan aldım.

Üç puan öndeydik ama bu kesinlikle ukala olmaya başlamak için yeterince büyük bir fark değildi. Ben de kafamı oyuna soktum ve ölümüne dövüşmeye hazırlandım.

TDevre arası düdüğü çaldı ve Pitball takımı sahadan uzaklaşıp Aurora Akademisi amigo kızlarına karşı tezahürat yapmaya başladığımızda Bernice'e sırıttım.

Ev sahibi takım olarak önce biz gidiyorduk ve oyuncularımıza doğru direkt bir hat keserken işaret parmağımdaki som altın yüzüğü çevirdim. İçine bir Ejderha kafası oyulmuş, tıknaz bir şeydi ve benim için çok büyüktü ama bunun pek önemi yoktu. Onu orta parmağımda bıldırcın yumurtası büyüklüğünde bir safir tutan bir yüzükle ve yüzük parmağımda üzerinde güneş resmi olan bir oniks taşıyla eşleştirmiştim. Karışıma kolyeler, bilezikler ve hatta altın ve pırlanta bir taç eklemek istemiştim ama tüm bunları takarken biraz gülünç görünmüştüm, bu yüzden yüzüklerin yapması gerekecekti. Çok büyük olmaları önemli değildi - basit bir yapıştırma tılsımı, ben sihri serbest bırakana kadar hiçbir yere gitmemelerini sağlıyordu.

Amigo kızların geri kalanı oyunculara beşlik çakarken ya da çok pis değillerse onlara sarılmayı teklif ederken dağıldılar ve ben de gözlerimi Darius'a dikmeden önce Darcy ve Geraldine'i coşkuyla selamladım.

Sahanın kenarına geldiğinde aceleyle yanına gittim ve ona yaklaştığımda şaşkınlıkla bana bakmak için geri döndü.

Göksel Konsey Üyelerinin çoğu bugün maçı izlemek için gelmişti ama neyse ki Lionel katılamadı. Xavier ve Catalina VIP locasında oturmuş coşkuyla bize el sallıyorlardı ve ben de tüm dikkatimi Darius'a vermeden önce el salladım.

Yüzünün sağ tarafının tamamı çamurla kaplıydı, geri kalanından bahsetmiyorum bile ve yırtık forması açılıp karın kaslarının sıkı hatlarını ve belinin altına inen mükemmel V'yi ortaya çıkardı.

"Orada onu öldürüyorsun," dedim ona dürüstçe, tatlı bir gülümsemeyle onu anında

şüpheyle gözlerini kıstı.

Üçlü olaydan beri tam olarak pek konuşmamıştık ve bu konuda nasıl hissettiğini gerçekten merak etmiştim. Ama çok uzun zaman önce ondan çaldığım hazine çuvalıyla oynadığımı fark ettiğinde nasıl tepki vereceğini daha da merak ediyordum. Ormanda sakladığımız küçük zulayı düşündüğüm ve neden onu geri istemediğini merak ettiğim birçok kez vardı ve mantıklı olan tek bir sebep vardı - benim istemediğimi varsaymıştı. artık sahip ol Onu sattığımı mı yoksa yok ettiğimi mi düşündüğünü bilmiyordum, ama ona hala bende olduğunu hatırlatmak ve ne kadar iyi biri olduğunu görmek üzereydim ki öfkesi alevlendi. Bir Ejderhayı dürtmemekle ilgili bir veya iki rehber kitap olduğundan oldukça emindim, ama umursamayacak kadar aptal olduğumu tahmin ettim.

"Teşekkürler. Ne zaman biriyle uğraşsam seni düşünüyormuşum gibi sevimsiz bir açıklama yapmamı mı istiyorsun? alay etti ve ben güldüm, saçımı savurdum. Bana kaşlarını çattı ve bunun aşırıya kaçmış olabileceğini kabul etmek zorunda kaldım ama her neyse.

"Altına çamura saplanmış biri olduğu her seferinde aklında olduğumu bilmek güzel," diye mırıldandım.

Göz ucuyla, Mildred'in araba çarpmış kızgın bir Koala gibi tribünlerde ayağa kalktığını fark ettim. Buraya gelip Ejderhası üzerinde hak iddia etmesi için çok zamanım yoktu ama fazla zamana ihtiyacım da yoktu.

"Sanırım seni altıma sıkıştırma arzumu oldukça net bir şekilde dile getirdim," diye yanıtladı Darius, parmak uçlarımı kıvıran alçak bir sesle ama buraya flört etmek için gelmedim, bir Ejderhayı dürtmek için buradaydım.

"İkinci yarı için iyi şanslar," dedim tatlı bir sesle, pazısına dokunarak altın halkaların tenine değdiğinden emin oldum.

Darius, altına karşılık olarak büyüsünün harekete geçtiğini hissettiği anda aşağı baktı ve gözleri şaşkınlıkla genişledi, bunu zulasından benim çaldığım mücevherleri tanıdığında hemen ardından bir öfke parıltısı izledi.

Kızgın bir nefes almaktan fazlasını yapamadan karanlık bir kahkaha atarak ondan uzaklaştım ve tam bir ilahi söylemeye başladıkları sırada ekibime katılmak için dışarı çıktım.

V – E – G – A!
Bugün seninle yerleri silecek!
Veeeega! Veeeega!

Diğerleri ponponları hışırdatırken ve Darcy sahanın kenarından bana minnettar bir şekilde gülümserken, kendimi alkışlayarak ilahinin hareketlerine kapıldım. Tüm ekip üyeleri için buna benzer küçük ilahiler söylerdik ama genellikle Mirasçılara seslenmeyi unuturduk.

Müzik aniden kesildi ve biz dans hareketleri ve numaralarla dolu tam bir rutine geçerken, stadyumun etrafındaki hoparlörlerden Ariana Grande'nin 7 Rings'i patladı. Şarkı seçimi, altına takıntılı bir Ejderhayla alay etmek ve aynı zamanda belalı bir rutini gerçekleştirmek için mükemmel olduğu ortaya çıktı ve ben yardım edemedim ama baştan sona bir psikopat gibi sırıttım.

Darius, Seth onu soyunma odalarına sürüklemeye çalıştığında ve gözlerindeki saf öfke kalbimi gümbürdettiğinde bile sahanın kenarından bana dik dik dik dik bakıyordu.

Ejderhayı dürtmenin neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü bana bir kez daha hatırlat çünkü o tuğla sıçmaya hazır görünüyor!

Gözlerimi ondan çevirdim, kızlarımın arasında hareket ederken kalabalığa sırıtarak, bir dizi el yayı gerçekleştirirken ileri doğru koştum, bu da benim çok renkli yaprakları havaya fırlatıp üzerine düşmesiyle sonuçlandı. kalabalık.

Diğer kızlar etrafımda toplandılar, kendi sihirlerini başımızın üzerinde geniş yaylar halinde yaptılar, ateş ve su çarpıştı ve buhar bulutları halinde birbirini yok etti. tekrar kalabalığın üzerine atmadan önce.

İleriye doğru koştum ve havaya sıçradım ve Phoenix Fire, uzattığım avuçlarımdan fışkırdı, tepemizdeki açık çatıya doğru kemer gibi yükseldi, ardından mükemmel bir takla atıp hava büyümü kullanarak onu yere indirdim.

Onlara sırıttığımda kalabalık bizim için tezahürata başladı, ama çenesi sımsıkı ve Alfa Ejderhası derisinin altında kabarmış halde bana dik dik bakarken bakışlarım tekrar Darius'a çevrildi.

Bu korkunç bir fikir miydi? Belki. Ama onu köşeye sıkıştırdığımda ne yapacağını görmem gerekiyor muydu? Çok doğru yaptım.

Orion onun yanında belirdi ve bana karanlık bir bakış attıktan sonra kolunu tuttu ve devre arası moral konuşması ve sihir şarjı için onu soyunma odalarına gitmeye zorladı.

Darius sonunda o öfkeli bakışlarını benden ayırdığında dudaklarımdan sinirli bir kahkaha döküldü ve o geri çekilirken ben de veda anlamında parmaklarımı kıvırdım, altın yüzükler ışıkta parlıyordu.

Siyah halkalı gözlerindeki bakış karanlık ve şiddetle doluydu ve içimdeki gölgeler bunun üzerine lanet olası bir gün geçiriyorlardı, ama ben onları sertçe bastırdım, kalkmayı reddediyordum.

Darius şimdiye kadar bana karşı sakin ve düşünceli kalmaya çalışıyor olabilirdi ama bunu yapmak zorunda değildi. Ve topyekun bir savaş istiyormuşum gibi değildi - sadece etrafımda parmak uçlarında dolaşmasından bıkmıştım.

Bizi lanetlediğimden beri, içindeki o canavarı etrafımda uyutmakla çok iyi bir iş çıkarıyordu, ama şimdi onu tekrar uyandırmıştım, aslında kendimi yakmak için biraz heyecanlanmıştım.

BENMaçın ikinci yarısında Max hemen peşimdeyken sahada hızla koştum, Aurora Earthraider Rosalie Oscura çukurun etrafında koşarken, çoktan kazandığını düşünüyormuş gibi gökyüzüne uluyarak koştu.

Maçın son turundaydık, son dakikalar geriliyordu ve Zodiac altı sayı öndeydi. Takımının her üyesi savunmaya geçip oyuncularımızı çamura saplayarak puan kazanmaya çalışırken zaman kazanmaya çalışıyordu.

Orion daha hızlı koşmam için bana bağırıyordu ve gözümün ucuyla, takım arkadaşlarından üçünün Justin Masters'ı ezip onu toprağa çarptığını gördüm. Aramızdaki fark beş sayıya düştü ve kovaladığım küçük Kurt yine uludu.

Çok hızlıydı, bunu ona hak verirdim ama Seth ve Cal onun önünü kesmek için çukurun diğer yanından geçerken, işinin bittiğini bilmesi gerekiyordu.

"Gelin ve beni alın çocuklar!" diye bağırdı, biz ona yaklaşırken bir an için yavaşladı.

İleriye doğru koştum ama aniden ayaklarımın altındaki zemin kayboldu ve etrafındaki toprağa büyük bir uçurum açtı ve dördümüz hemen içine düştük.

Ayağımın altına su döktüğümde ve o bir kez daha koşarak uzaklaşırken beni tekrar kraterin dışına fırlatmak için kullandığımda içimden bir öfke homurtusu kaçtı.

Seth ona çelme takmak için sarmaşıklar gönderdi ama o, Cal'in kendisine doğru attığı ateş topunu engellemek için topraktan bir duvar ördükten sonra bir kahkaha havlayarak üzerlerinde dans etti.

Ben öldürmek için koşarken diğer üçünün güçlerini ona doğrultmasına izin vererek sihirle uğraşmadım. Darcy, topu

bloke etmek için bir hava duvarı oluştururken kollarını iki yana açarak çukurun önünde dururken çukura doğru hücum etti. Rosalie boştaki elini dışarı attı ve aniden Darcy'nin ayaklarının altındaki toprak çöktü, bu da onun ve tüm Çukur Bekçilerinin artık sahip olduğunun iki katı büyüklüğündeki Çukur'a düşmesine neden oldu.

olmuştur.

Ben ona çarpıp derin bir hırıltıyla onu çamura sıkıştırmadan yarım saniye sonra neşeyle ulumayla topu fırlattı.

Pit'i atıp atmadığını görmek için döndüm ama top ona doğru fırladığında bir hava kalkanıyla çarpıştı ve Darcy düşmesine rağmen topu tutmayı başardığında tekrar geri sıçradı.

Seth topu yakalamak için sıçrarken çılgınca uludu ve Darcy kalkanı Pit'e indirmeden yarım saniye önce düşürdü ve oyunun sonunu ve zaferimizi ilan eden düdük çaldı.

"Bütün akşam üstümde mi kalacaksın, stronzo? Çünkü planın buysa, bu kıyafetlerin bazılarından kurtulabiliriz, diye mırıldandı Rosalie altımda kıvranırken.

Dikkatim yeniden ezmekte olduğum kıza yöneldiğinde burnumdan bir kahkaha attım ve ayağa kalkıp ona elimi uzatarak sırıtarak kafamı kaldırdım. Ayağa kalktığı anda, onu serbest bıraktım ve zafer kükremesiyle sahada koştum ve ekibim kutlama için birbirinin üzerine atladı ve biz de bir uzuvlar karmaşası içinde bir aşağı bir yukarı zıpladık.

Seth gökyüzüne doğru uludu ve Lance de yığının üzerine atlamadan önce ekibimizin her üyesi bir saniye içinde katıldı ve hepimiz gülerek çamura düştük.

Bana sırıtırken Darcy'nin bakışlarını yakaladım ve onu kucaklamak için çekerken derin bir kahkaha ağzımdan kaçtı. "Kalkan üzerinde iyi iş çıkardın, Gwen," diye alay ettim, o beni iterken parmak boğumlarımı saçlarına sürterek.

Tam Lance üzerime atladığında, "Bu mücadelede iyi iş çıkardın, Dari," diye şaka yaptı.

"Seni kahrolası güzellik!" diye hırladı, yüzümü ellerinin arasına aldı ve çamura ata binerken alnıma sert, cızırtılı bir öpücük kondurdu.

Diğer Mirasçılar birbiri ardına üzerimize yığılmaya başladı ve sonunda birbirimize sarılmayı ve tebrik etmeyi bitirdiğimizde kalabalığın alkışlarını kabul etmek için ayağa kalktık.

Rosalie Oscura sahanın diğer tarafında ileri geri koşuyor, Aurora Akademisi öğrencileri onun için çıldırırken heyecanla uluyordu. Ve Solaria'daki en düşük bütçeli akademi için, bizi yenmeye bu kadar yaklaşmanın neredeyse kazanmak kadar iyi olduğunu tahmin ettim. Son birkaç yılda oyunlarını kesinlikle hızlandırdılar ve gelecek sezon onlar için daha da hazırlıklı olmamız gerekecekti.

Amigo kızlar ayağa kalktı, zıplayıp isimlerimizi seslendiler ve Roxy'nin bana bir çift ışıltılı ponpon sallayıp diğerleriyle birlikte benim adımı söylediğini gördüm.

Bana göstermeye devam ederken bakışlarım parmaklarındaki yüzüklerime takıldı ve göğsümden bir hırıltı yükseldi.

Nova'nın sesi çınlayarak final skorlarını duyururken, sanki kimse skor tahtasını kendisi okuyamıyormuş gibi sahadan ona doğru havalandım.

"Hazinemi geri istiyorum," dedim alçak bir sesle, Ejderham derimin altında hareket ederken tonum çakıllarla kaplıydı. Tam önünde durdum ve bana sormam için can attığını söyleyen öldürücü bir gülümseme verdi.

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diye tatlı tatlı yanıtladı Roxy, elleri kalçalarında, ponponlarında falan önümde durarak.

Bakışlarım hala boynunda bağlı olduğu kurdelaya takıldı. Daha önce hiç bir kızdan benim için tezahürat yapmasını istememiştim ve evet dediğinde, kafamı kaldırıp onu kollarıma almamak için çok çaba sarf etmem gerekmişti. Yıldızların bariz bir şekilde sinirleneceği gerçeğini göz ardı ederek. Ve onun da bundan mutlu olduğunu düşünmüştüm. Öyleyse neden şimdi hazineyle bu boku yapmayı seçmişti? Onu onlardan ne kadar korumaya çalışsam da, içimdeki öfkeyi, en kötü yanlarımı ortaya çıkarmakta neden bu kadar ısrarcıydı?

Bakışlarım, daha ona engel olamadan lacivert ve gümüş amigo üniformasına kaydı ve belinin yan tarafına boyanmış DAR harflerini fark ettiğimde içim sıkıştı.*Cidden adımı cildine mi boyadı? Ve bunun fikrini neden bu kadar çok seviyorum?*

Roxy ponponları fırlattı ve cevap vermemi beklerken kollarını kavuşturdu ve ben de yanına kıvrılmış kalan mektupları okumayı başardım CY.*Sağ. Salak. Adımı vücuduna yazmazdı elbette.*

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun. Hazinemin geri kalanı nerede?" diye sordum ileri doğru bir adım atarak. Ama ben ona ulaşamadan, Xavier ve annem belirip tebrik edercesine kollarını bana doladılar.

Roxy bana alaycı bir şekilde sırıttı ve ben onu durduramadan kalabalığın arasına daldı. *Nereye gidiyor? O ne oynuyor? Ve benim altınlarım nerede?*

Okuldaki her sikiciden bir dizi tebrik aldığımda ve aileme veda ettiğimde, o çoktan gitmişti.

Öfke uzuvlarımdan akarken çenem gıdıklandı ve galibiyet sonrası vızıltımı ciddi şekilde azalttı. Bir Ejderhanın altınını almak, bir Kurtadamın elinden ayı almak gibiydi. Pek çok düzeyde yanlıştı ve yalan söylemesine izin veremezdim. Şimdi değil. Hala elinde olduğunu bilmeden. Daha önce de gitmiş olduğu fikriyle barışmaya çalışmıştım ama bu, işleri çok fazla ileri götürüyordu.

Ekip sonunda partiden sonra The Orb'a gittiğinde biraz rahatlamıştım. Hâlâ kirliydik, formalarımız yırtıktı ve maçtan kanlar içindeydik ama bu şekilde şanımızın pisliği içinde yıkanmak bizim için bir gelenekti.

The Orb'a bir ekip olarak geldik, okulun geri kalanı bizi bağırıp alkışladı, bölünme

Heir ve Vega taraftarları arasında bir kez daha unutulan çok daha önemli bir şey lehine. Pitball.

Müzik çalıyordu ve insanlar her yerde dans edip içki içiyorlardı. Odanın ortasında kalabalığın üzerinde dans ederken, amigo kız üniforması ikinci bir deri gibi vücuduna yapışan Roxy'ye baktım.

Bir an için Seth ve Max'in partisinden sonra gölün altındaki yıldızlardan çaldığımız zamanı düşünmeden edemedim. O zamandan beri beni her gün rahatsız eden güzel bir işkence biçimi olmuştu. Keşke sadece bizim olsaydı. Ya da daha sonra onunla düzgün bir şekilde konuşabilirdim. O zamandan beri bu konuyu konuşmamıştık, gerçi Cal bir şeyleri yeniden ayarlamakla ilgili gelişigüzel yorumlar yapıp duruyordu. Ama bunu isteyip istemediğini bile bilmiyordum. Ne de olsa bana hayır diyen o olmuştu. Yani belki de o gece gafil avlanmıştı ve yıldızların benim için hissetmeye zorladığı acı, onu ayartmaya zorlamak zorunda kaldığımız içkilerle birleşince. Ya da belki de Cal'dı. Gerçi öyle hissetmemişti. Çoğu zaman dikkatinin benim üzerimde olduğunu hissetmiştim.

Bir kol omuzlarıma dolandı ve Caleb geniş bir sırıtışla beni göğsüne yaslarken ağzımdan tam bir Ejderha hırıltısı kaçtı. Cevap olarak kaşlarını kaldırdı ve ben daha o kahrolası kafasını koparamadan beni bıraktı.

"O zaman tekrar mı düşünüyorsun?" Elini çamura bulanmış saçlarından geçirerek alay etti.

Kendi öfkemi geri püskürtmek için mücadele ederken, ona ters düşmemek için kendime güvenerek homurdanarak onayladım. Onun hatası değildi. Yaptığı şeyin bizim için olduğunu biliyordum ve yıldızlar peşimize takılırken onu tek başıma alma şansımın olmadığını biliyordum, ama ben sadece...

"*Kahretsin,*" Elimi yüzümden silerek küfür ettim. Kahrolası hazineye duyduğum öfkenin yanı sıra kıskançlığımla ve zaten Roxy'ye asla benim diyemeyeceğimi bilmenin bitmeyen ıstırabıyla baş edemiyordum.

Cal kaşlarını çatarak, "Seni bu kadar bulandırmışsa, bir daha yapmak zorunda değiliz," dedi ve elime bir bira tutuşturdu. "Yardım etmeye çalışıyordum, kendini kötü hissetmene değil."

Bu öneriyle kalbim sıkıştı ve gölgeler birdenbire içimde yükseldiler ve bu umutsuz duygudan kaçmak için içine dalmak için bir unutulma çukuru sunuyorlardı. Bir yanım onunla aynı fikirde olmak istiyordu. Tekrar denemek ve yapmak istemediğimi çünkü onun da orada bizimle olmasına dayanamadığımı, beni kestiğini ve onlarla birlikte olduğum her zaman kanamamı sağladığını söylemek. Ama sonra alternatifi düşündüm. Ona hiç sahip olmamak. Asla onun vücudunu benimkine karşı hissedemeyecek, dolgun dudaklarını öpemeyecek ya da kalbinin benimkiyle eşleşen bir ritimde atmasını asla sağlayamayacaktım. Ve kesinlikle bu daha kötüydü. Ama öyle ya da böyle beni kırdı. Her halükarda, o aslında benim değildi.

"Biliyorum." Bıkkın bir nefes verdim. "Değil... Sana gerçekten kızgın değilim. kızgınım

kendim. Farklı bir şey yapsaydım, pek çok şey...”

Caleb'in mavi gözleri sanki acımı gerçekten hissedebiliyormuş gibi karardı ve bakışlarını tutmamı sağlarken yüzümün yan tarafını kavramak için uzandı. "Bunu düzelteceğiz, Darius," diye yemin etti. “Orion bir yolunu bulacak ve o bulduğunda artık kalbini inkar edemeyecek. Ona tam olarak nasıl bir adam olduğunu ve onun için nasıl olabileceğini kanıtlamış olacaksın ve sonra-"

Ondan uzaklaştım, kalbim tekrar parçalanıp paramparça olurken başımı salladım ve onsuz sonsuza kadar yalnız kalmanın ıstırabına karşı dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"Bu olmayacak Cal. Bizim için uygun bir iş olacağına inanmıyorum," dedim kasvetli bir şekilde. "Onunla aramı düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapacağım çünkü o bunu hak ediyor. Benim olamasa bile onu ne kadar önemsediğimi bilmeyi hak ediyor. Yıldızların onun için seçtiği adamın bir canavardan başka bir şey olmadığını düşünmesini istemiyorum. Ama ben*ben*aynı şekilde bir canavar. Ve ne kadar telafi etsem de bu değişmeyecek. İçimde asla ışığı bulamayacak bir karanlık var. Bu yüzden benden uzak durması daha iyi."

Cevap vermesine fırsat vermeden yanından geçip kalabalığı yararak kanepemize doğru ilerledim. İnsanlar sırtıma tokat attılar, adımı seslendiler ve giderken bana içki ısmarladılar, ben de karşılık olarak onlara gülümsemeler sunmaya çalıştım, ama terslemeye daha yakın olduğumdan oldukça emindim.

Sonunda kırmızı kanepemize ulaştığımda hareketsiz kaldım. Roxy düşündüğüm gibi masanın üzerinde dans etmiyordu, kanepenin arkasında duruyordu. Sonundaki her zamanki noktamın hemen üstünde.

O mikro etek ve uzun çoraplarıyla ona baktığımda öfke uzuvlarımı yaladı ve yüzünde hayal edilebilecek en büyük gülümsemeyle bana bakmak için döndü. Nazik bir gülümseme değildi. Kışkırtıyordu, biliyordu, alay ediyordu,*tehlikeli.*Sevmemem gereken ama gerçekten hoşuma giden türden bir gülümseme.

"Ne ile meşgulsün?" talep ettim.

Dövüş derslerimizde ona karşılık vermemeye yemin etmiş olabilirim ama bunu yaparak ciddi bir şekilde ince bir çizgide ilerliyordu. Herkes bu kanepenin bize ait olduğunu biliyordu. Ne kadar aptalca olsa da, bölgemin her yerine bu şekilde atlaması neredeyse bir savaş ilanıydı. Tüm bu tanıklarla birlikte geçmesine izin verirsem, bu siyasi bir intihar olur. Hâlâ benim altımda olduğunu herkese kanıtlamam gerekiyordu ama ona yardım etmeyi reddettim ve o bunu biliyordu. Sadece beni neden bu kadar zorladığını anlamadım.

"İşte burada!" ağladı. "Maçın oyuncusu!"

Kalabalık alkışladı ve ben kaşlarımı çattım. Bana iltifat etmek için burada değildi, bir şeylerin peşindeydi. Ama henüz ne olduğunu bilmiyordum.

"Eğil," diye talep ettim ve etrafımızı saran birkaç öğrenci, yaklaşan bir kavgayı sezmiş gibi geri çekildi. Ama bu olmayacaktı. Ne olursa olsun beni birine geri göndermesine izin vermedim.

Nabzım ne kadar hızlı atıyordu.

Roxy dramatik bir şekilde parmağını dudaklarına vurdu. Sekiz nesildir ailemde olan bir Ejderha yüzüğünü tutan parmak. Kanım Ejderha ateşiyle yandı ve bir an dilime duman tadı geldi.

"Ve bana hazinemi geri ver," diye ekledim koyu bir ses tonuyla.

"Ah! Bu bana...” Roxy kanepenin arkasından benim yerime atladı ve yanında yerde duran çantasına uzandı. Ben kollarımı kavuşturup onu beklerken bir şeyler aradı.

Tekrar doğrulduğunda, ona verdiğim kurdelenin altında boynundan sarkan bir pandantif vardı. Kalp şeklinde kesilmiş, yumurta büyüklüğünde çarpıcı bir ateş yakutu tutuyordu. Bir milyondan fazla aura değerindeydi. Ayrıca başına bir Vega Kraliçesi'nin büyük, büyük büyükanneme hediye ettiği bir taç takmıştı. Bileklerine altın bilezikler ve bilezikler takmıştı ve benim yüzüklerimden daha fazlasını da takıyordu.

Alaycı bir sırıtışla yerime geri otururken ve parmaklarım altınıma dokunmaya cüret ettiği için onu cezalandırma arzusuyla kıvrılırken göğsümden derin bir hırıltı yükseldi. Bir Ejderhanın hazinesi, kahrolası gökyüzündeki tüm yıldızlardan daha değerliydi ve onun şu anda olduğu gibi giyinmek şöyle dursun, yalnızca lanet olası bir aptal ona dokunmaya cesaret edebilirdi. Başka biri olsaydı, kendini şimdiden kömürleşmiş halde bulurdu. Öyle olduğu gibi, öfkemi tuttuğum ince kontrol kontrolümden çıkıyordu.

Ona doğru hamle yaptım ve ellerimi kafasının iki yanına kalın kırmızı minderlere koyduğumda ve dişlerimi tam yüzüne gösterdiğimde şaşkınlıkla çığlık attı.

"Onları geri ver!" Hırladım ve gözlerimin ucuyla koşan insanları görebiliyordum. Tenim ateş

büyüsüyle o kadar yanıyordu ki, ısı üzerimden akarken muhtemelen hepsi yanıyordu. Ama Roxy'i değil. Ateş ona zarar veremezdi. Belki de onun bir Phoenix olması, gücümün en kötüsüne karşı bağışıklığı olan tek yaratık olması kaderiydi. Belki de yıldızlar her zaman onu incitmememi istemişti.

Karanlık bir kahkaha atmadan önce uzun bir süre iri yeşil gözleriyle bana baktı. "Beni yap."

Aniden aramızdaki sıcaklığın ateş büyüsüyle hiçbir ilgisi kalmadı, her şey benimle ve onunla ilgiliydi. Hayatıma çarpan, bildiğimi sandığım her şeyi yerle bir eden ve rotasından bir parça bile sapmayı reddeden bu kahrolası yıkım güllesi.

Uzanıp onu yakaladığımda tekrar homurdandım, onu yerimden kaldırdım ve sonra dönüp kendim de içine oturup onu kucağıma attım.

"Sana zarar vermeyeceğimi söyledim, Roxy," diye mırıldandım, sadece onun duyması için, kendini toparlarken

Parmaklarım belinin çıplak derisinin etrafında kıvrılırken, bana binmek zorunda kalırken avuçlarını omuzlarıma bastırıyordu. "O zaman bunun yerine bir oyun oynamaya ne dersin?"

Seyirci çekiyorduk ama o anda umurumda değildi. Ya çıldıracak ve buradaki herkese tam bir Ejder gidecektim ya da içgüdülerim kan talep etmek olduğu gerçeğine rağmen yıldızlara ve kollarımdaki bu kıza sımsıkı sarılarak meydan okuyacaktım. Karanlığı bedenimde tutmuş olabilirim ama bir daha asla onun tarafından yönetilmeyi reddetmiştim. Kendi erkeğimdim ve kendi seçimlerimi yapacaktım. Bu da onu bir daha asla incitmeyeceğim anlamına geliyordu.

"Bu da ne?" Roxy nefes aldı, gözbebekleri genişleyerek gözlerinde yeşilden çok siyahlık vardı.

“Yıldızlarla tavuk oynayalım. Burada oturup bizi ayırmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmalarına izin vereceğiz. Bu koltuktan ilk kalkan kazanır.”

Sanki anlatmak istediğimi daha da netleştirmek istercesine dışarıda gök gürledi ve çatıdan sarkan yanan aplikler uğursuzca titrerken Roxy korku içinde çatıya baktı. Çalınan kolye, göğüslerinin arasına düşmeden önce boğazında sallandı ve uzun bir süre ona bakmama neden oldu.

"Güzel," diye kabul etti, tekrar bana baktı, gözleri meydan okumayla parlıyordu. "Ama kazanırsam, ben ve Ass Club senin koltuğunu alırız."

Küçümseyerek homurdandım. "Pekala, kazanırsam, hazinemin son parçasını da geri alacağım."

"Tamamlamak." Yer titremeye başladığında bana sırıttı ve gözlerindeki kararlılık, sonunda bu oyunla kendimizi öldürüp öldüremeyeceğimizi merak etmeme neden oldu. İkimizin de isteyerek kaybetme niyeti olduğundan emin değildim.

"Neler oluyor?" Seth'in sesi arkamdan geldi ama ona bakma zahmetine girmedim, bakışlarım kucağımdaki kız tarafından sıkıca yakalandı.

Yer daha şiddetli bir şekilde sallandı, bu da o minik eteği bana ata binerken vücudunun aletime karşı etkili bir şekilde titreşmesine neden oldu ve bana bilgiç bir bakış atarken homurdandım. O amigo kıyafeti üzerimdeyken ve ben hala Pitball üniformamı giyerken onu böyle bir konuma getirmekle ilgili birkaç fantezim olduğunu inkar edemezdim. Oldukça klişe bir fanteziydi ama yine de ateşliydi. Özellikle de üniformasının içindeki görünüşüyle.

"Sorun mu Darius?" aletim aramızda sertleşirken kalçalarını tekrar kaydırarak alay etti. Açılmayacak kadar kızmalıydım ama onunlayken hep böyle hissettiriyordu. Sanki sürekli mevcut olan tek şey şehvetle aşk ve nefret çizgisinde dans ediyormuşuz gibi.

"Seni fahişe!" Mildred'ın sesi beni çılgınlık anlarımızdan sıyırdı ve tam bize saldırırken, bakışlarını sıkıca kucağımdaki Roxy'ye dikmiş, sanki onu üzerimden atmaya niyetliymiş gibi, başımı kaldırdım.

Son anda öne doğru kaydım ve onun yerine bana vurdu, ikimizi de kanepeden düşürdü ve ben

Biz yere düşerken Roxy'yi tuttum.

Kendimi doğrulttuğum zaman, Roxy'nin Mildred'in altında kıstırılmış olduğunu ve yumruğunu yüzüne doğru savurduğunu gördüm.

"Durmak!" Emir verdim ama Mildred bana kirpik bile takmadı. Alttan kesilmiş çenesini ortaya çıkarmak için dudakları geriye doğru kıvrılmıştı ve boncuk gözleri öfkeyle parlıyordu.

Yumruğu Roxy'nin çenesine çarptı ve altından öfkeyle hırlarken kan fışkırdı.

Müdahale etmek için öne doğru bir adım attım ama Max'in eli omzuma indi ve ona bakmam için beni döndürdü.

"Fae üstüne Fae dostum, ne düşünüyorsun?" kaşlarını çatarak sordu ve kendimi hareketsiz kalmaya zorlayarak kavgaya dönüp baktığımda sadece ters bakabildim.

Kendimi tutmak canımı acıtabilirdi ama o haklıydı, iki Fae arasındaki bir kavgaya karışamazdım. Ve başka biri olsaydı, bunu asla düşünmezdim. Ama Roxy bende her zaman kuralları çiğneme isteği uyandırırdı.

"Ayağa fırladın, taç takıyor, sik yalıyor, fahişe!" Mildred yumruğunu tekrar Roxy'nin yüzüne vurdu, sihir kullanma zahmetine bile girmeden yüzüne hakaretler yağdırdı, bu da benim onun sevgilisi olduğuma dair çok fazla gönderme içeriyordu.

"Sorun nedir, Mildred?" diye hırladı Roxy. "O uyumsuz çenenle düzgün bir şekilde sik ememiyor musun yoksa Darius'un seninle sadece babası onu buna zorladığı için mi evlendiğini biliyorsun?"

"Sevgilimi yatak odasına götürdüğümde o kadar yüksek sesle bağıracak ki, Vega adını bile hatırlamayacak!" Mildred, Roxy'ye tekrar yumruk atarken uludu.

"Evet, dehşet içinde çığlık atıyor," diye tükürdü Roxy ve o canavar kız tarafından yüzünü ezmek üzere olduğu gerçeği dışında neredeyse lanet olasıca güldüm.

"O güzel yüzünü toz haline getirmeyi bitirdiğimde ve iyi bir önlem olarak şımarık göğüslerini kestiğimde senden bu kadar etkilenip etkilenmediğini göreceğiz!" Mildred uludu.

"Memeler değil!" Tyler Corbin, her şeyi filme alırken kalabalığın diğer tarafından nefesini

tuttu. Kalbim çarptı. Roxy sert olabilirdi ama Mildred ondan dört kat daha büyüktü. Bir şansı olacaksa sihirle karşılık vermesi gerekiyordu, ama kafasını öne doğru savurup vahşi bir kafa vuruşuyla Mildred'ın burnunun köprüsünü kırdığında, bunu kullanmayacağını hissettim.

Roxy, Mildred'ın boğazına bir yumruk indirerek onu takip etti ve ardından dizini olabildiğince sert bir şekilde bacaklarının arasına soktu.

"Ooo tam vagda!" Tyler aradı ve bir kahkaha boğazıma takıldı.

"Evet Tor!" Darcy kalabalığın önüne doğru ilerlerken çığlık attı. “Ona nasıl olduğumuzu göster

geldiğimiz yerde savaş!"

Mildred geri çekilirken, Roxy öne atıldı ve yumruklarını Mildred'ın çirkin yüzüne kalp atışlarımı hızlandıran bir gaddarlıkla sallamadan önce onları yuvarladı.

Mildred'ı tekrar tekrar hırpalamak için benim çalınan yüzüklerimi kullanırken kendi yaralarından yüzüne kanlar akıyordu. Sonunda mücevherin şeklinden yüzünün her yerine Ejderhalar basılmamışsa şaşırmam.

Mildred elinden gelenin en iyisini yaptı, Roxy'yi yanlarından, göğsünden yumrukladı, hatta yumruklarken yumruğunu ısırmaya çalıştı.

"Kahretsin," diye soludu Seth burnunu koluma dayarken. “Eğer olmasaydı bu çok sıcak olurdu, biliyorsun, *Mildred.*Ama onun tam anlamıyla başka bir kız olduğunu hayal etsem, o zaman şu anda çok açık olurdum.

Yüksek sesle kabul etmeyi reddedince boğazıma bir yumru oturdu ama o haklıydı. Böyle dövüşürken Roxy'de bir şeyler vardı, kararlılıkla dudağı kıvrıldı ve onda kesinlikle merhamet yoktu. Bar kavgası yapan ölümlüler gibi kavga ediyor olabilirlerdi ama başında bir taç ve etine bulanmış kanla, onun daha önce hiç bu kadar Vahşi Kral'ın kızına benzediğini düşünmemiştim. O gerçekten bir Fae Prensesiydi. Ve ben bunu sevdim.

Mildred küfredip çığlık attı, yumruklarını balyoz gibi o kadar sert savurdu ki kaburgalarımın çıtırdadığını duyduğumdan emindim ama Roxy pes etmeyecekti.

Kolunu son bir kez geriye savurdu ve bir öfke çığlığıyla Mildred'ın suratına o kadar sert vurdu ki bayıldı.

Ben durduramadan dudaklarımdan bir kahkaha döküldü ve Roxy kahrolası bir savaşçı gibi sırıtırken gözlerinde vahşi bir kararlılıkla bana baktı.

Kalabalık tezahürat yapıyordu ve Geraldine, hepsi onun zaferini kutlarken prenseslerle ilgili o sinir bozucu lanet olası şarkıda Ass ekibine liderlik etti, ama Roxy'ye yardım etmek için ilerlerken onları görmezden geldim.

"Mildred'ı odasına geri atacağım, onu iyileştireceğim ve düzgün bir şekilde iyileşebilmesi için ona bir uyku büyüsü yapacağım," dedi Cal etrafımızda dolanırken ve ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım.

Kız arkadaşımla birlikte olması canımı sıkmış olabilir ama gerçekten iyi bir arkadaştı. Gerçek bir kardeş.

Mildred'ı bir patates çuvalı gibi omzuna attı ve Seth heyecanla ulurken odadan fırladı.

"Hadi," dedim Roxy'ye. "Seni temizleyeceğim ve o yaraları iyileştireceğim."

"Tamam aşkım." Roxy beni koltuğa kadar takip etti ve onu yerime oturtup, bize biraz mahremiyet numarası yapmak için etrafımıza bir ateş çemberi ve susturucu bir baloncuk fırlattım.

"Bu yalnız olduğumuz anlamına gelmiyor mu?" diye sordu Roxy, ben onun önünde dizlerimin üzerine çökerken ve

kırık alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

Bu sıcak olmamalıydı, ama gerçekten öyleydi.

"Hayırla gidiyorum," diye yanıtladım ama dizlerimin altındaki yer titrediği için titrediğini kabul etmek zorunda kaldım. "Belki de sen-"

Pazarlığa yer bırakmadan, "Sana bakacağım," diye homurdandım. "Öyleyse izin ver." Dudakları aralandı, gözleri parladı, parmakları kanepenin kenarını kavradı ve bana hayır diyeceğinden emindim ama bunun yerine sadece başını salladı.

Uzandım ve cildimden onunkine iyileştirici büyü bastırırken parmaklarımı beline doladım ve konsantre olabilmek için gözlerimi kapattım. Kaburgaları çatlamıştı ve kemikleri iyileştirmek, hasarlı dokulardan daha zordu.

Ellerimi etinin üzerinde gezdirdiğimde hareketsiz kaldı ve altımdaki zeminin sarsılmasını görmezden gelmeye çalıştım. Bu balonun içinde uzun süre kalamazdık ama keşke kalabilseydik. Keşke yıldızların bizi göremediği bir balon yapıp sonsuza kadar içinde kalabilseydik. Yine de ona teklif edersem yine hayır diyeceğini tahmin etmiştim.

Büyüm tükenirken iç çektim, büyünün son damlalarını onu iyileştirmek ve oyunda onca şeyi yaktıktan sonra cildindeki kanı temizlemek için kullandım.

Saçlarıma yumuşak bir dokunuş gözlerimi açmamı sağladı ve tacı başıma ittiğinde ona baktım.

Gözlerimdeki soruyu yanıtlayarak, "Önce Mildred beni koltuktan indirdi," diye açıkladı. “Yani sen kazandın. Ayrıca, böyle bir tacı kaldırabilmek için seninki gibi koca bir kafaya ihtiyacın var."

Yer o kadar şiddetli bir şekilde titredi ki neredeyse kıçımın üzerine devrilecektim. Roxy hızla elinden yüzükleri ve bileklikleri çıkarıp bana da teklif etti ve ben de tek kelime etmeden cebime tıktım.

Ama boynundaki kanlı yakut kolyeyi açmak için uzandığında onu durdurmak için bileğini tuttum. Sakla, dedim, bakışlarım onun etinde duran paha biçilmez kalbe kaydı. Ejderhalar hazine vermediler. Durmadan. Aileden miras kaldı ya da daha fazlasını satın aldık, ama biz*Asla*kimseye hediye etti. Savunduğumuz her şeye ve doğamızın şiddetli sahipleniciliğine aykırıydı. Ama tam olarak anlayamadığım bir nedenle o kolyenin onda kalmasını istiyordum. "Yine de sana daha çok yakışıyor."

Gözleri büyüdü ama cevap veremeden ateş duvarını düşürdüm ve ondan uzaklaştım. Darcy vahşi gözlerle ileri atıldı, sanki tartışıyor olmamızı falan bekliyormuş gibi uzun bir süre ablasıyla benim arama baktı. Ama yapacağım en son şey Roxy'i Mildred'ın kıçını benim için dövdüğü için azarlamaktı. Kesinlikle benim çıkarlarıma çalışıyordu ve ben bu konuda kızgın numarası bile yapmayacaktım.

"İyi misin Tor?"

"Darius beni yeni gibi tamir etti. Onu vag içinde dizdiğimdeki parçayı gördün mü? Roxy sırıtırken sordu ve Darcy gülmeye başladı.

"Klasikti, Tyler'ın boğazına yumruk attığın ağır çekim görüntülerini de görmelisin!"

Parti yine etrafımızda tüm hızıyla devam ediyordu ve Roxy'nin benden uzaklaşmasını izlerken kendimi biraz daha katılmak gibi hissetmekten kendimi alamadım. Bir kez arkasına baktı ve bana en ufak bir gülümseme sunarken kalbim yerinden fırladı.

Roxy Vega hiçbir zaman benim olmayabilir ama bazen onun için ne kadar özlem duymam gerektiğini fark ettim.

BEN'Rosalie Oscura Darcy, Tory ve ASS ekibiyle arkadaş olurken bütün akşam onun dikkatini çekmeye çalışıyordum ve ben aç bir hayvan gibi yanlarında oyalandım. Caleb ona en iyi için için yananları, en iyi tavlama repliklerini ve en iyi sırıtışlarını söylüyordu ve o da bunların hiçbirine inanmıyordu. Yine de ara sıra yanımdan geçip elini koluma dokunduruyor ve bana, içimdeki Alfa'yı şaha kaldıran ve onun benim olduğunu iddia eden gel-siktir git gözlerini bana çeviriyordu.

Benimle bu kadar yakından eşleşen başka bir Alfa Kurtla hiç tanışmamıştım. Onunla ilgili her şeyde bunu hissedebiliyordum. Yürüyüşü, taşıdığı güç havası, tadını öğrenmek istediğim bir şeydi. İçgüdülerim onunla alay etmemi, tepki vermesi için zorlamamı sağladı ama o bana hiçbir tepki vermedi. Buz banyosundaki bir salatalık kadar soğukkanlı ve etkilenmemişti. Ve bu beni heyecanlandırmadıysa siktir et.

"Demek Alestria'lısın," diye denedim, o bir içki daha almak için büfe masasına yönelirken kendimi onun önüne diktim.

O nefis abanoz saçından bir tutamı omzunun üzerinden attı, yanakları hâlâ kibritin çamuruyla lekelenmişti. Toprağın içinde boğuşurken üzerine biraz daha sürmek istedim ve üstün gücüme boyun eğdirdim. Ama henüz bunun için gideceğini düşünmemiştim.

"Diğer Fae'lere her zaman bariz olanı söyler misin?" diye sordu Rosalie, uzun kirpiklerini açıkça beni içine çekecek şekilde kırpıştırırken, yüzünün geri kalanı dedi ki:*dövüş benimle.*

Oynadığı bu küçük oyunu bozmak isteyerek homurdanarak ona yaklaştım. "Hayatında her yönden seninle boy ölçüşebilecek kaç Alfayla tanıştın?"

Gözleri benden Caleb'in kendine içki hazırladığı ve gözlerinde etçil bir ifadeyle bize baktığı yere kaydı. Ona bakarken, vücudumun kavisine girdi, elini göğsüme bastırıp parmak uçlarına basarak kulağıma konuşurken tatlı kokusu beni sardı.

“Kimse benimle boy ölçüşemez*herhangi*yol. Ama görünüşe göre sen ve en iyi arkadaşın denemek istiyor, lupo de mine,"

mırıldandı ve aksanı beni bir anda sertleştirdi.

Gülümseyerek başımı ona çevirdim ama Caleb'e doğru yönelirken kalçalarını sallayarak bir anda ortadan kayboldu ve ona bir içki ısmarlaması için talimat verdi, masum bir numara yaptı. Aslında onu da yaptı.

İkisini inceledim, eli onun sırtına kayarken kendi içkimi yudumladım ve söylediği bir şeye güldü. Sonra bakışlarını bana çevirdi ve alt dudağını ısırarak onun için acı çekmeme neden oldu. Siktir et, sadece onun için değil, ikisi için de. Bütün gün bu programı izleyebilirdim. Ama gerçekten başrolde olmayı tercih ederdim.

Parti kısa süre sonra seyreldi ve biri - ki ben olabilirim ya da olmayabilirim - bir doğruluk mu cesaret mi oyununu duyurdu. Herkesin hemfikir olduğu ve Rosalie'yi Caleb'i öpmeye cesaret edip edemeyeceğimi merak ettiği ve bu görüntüyü sonsuza kadar zihinsel olarak kaydedebileceğim için çok geçmeden bir vızıltıya biniyordum. Ne yazık ki sorulacak sıra bendeydi.

"Doğruluk mu cesaret mi?" Rosalie sırıtarak bana ateş etti.

"Doğru," dedim, belki biraz boşa gitmiş olabilir ve saatin kesinlikle sabahın üçü olmasına ve partinin sekiz kişiye düşmesine rağmen oyunu kazanmaktan hala keyif alıyorum. Pekala, Milton Hubert'in büfe masasında bayıldığı gerçeğine dikkat ederseniz yedi. Birisi tek kaşına bir dizi sakızlı ayı yapıştırmıştı ve o kişi kesinlikle bendim.

Ben ve diğer Mirasçılar kanepede, Tory, Darcy ve Geraldine karşıdaki sehpada ve Rosalie Oscura'nın kenara çektiği koltuğa bağdaş kurmuş halde daire şeklinde oturduk. Kızın sadece seksi olmadığı ortaya çıktı. O komik ve akıllıydı ve keşfetmem gereken şekillerde sikimi sertleştirdi. Bu gece tercihen. Ama dikkati benimle Caleb arasında gidip geliyordu ve ben onun en çok kime aşık olduğunu anlayamıyordum.

“Yaptığın son iyilik nedir?” Rosalie bana sordu. Bir saattir oyunu oynuyorduk, bu arada hoparlörlerden Jack Johnson melodileri geliyordu, parti sakinleşiyordu. Ama henüz bitirmek istemedim. Ben çok eğleniyordum.

Sorusu üzerine düşündüm ve cevap gözlerimi Darcy'ye kaydırdı. Karanlık sırrını her an açığa vurmamı beklermiş gibi dudağını ısırdı.

"Sana söyleyemem, bu bir sır," dedim ciddi bir şekilde ve herkes gözlerini kısarak bana döndü. Caleb yanımda oturuyordu ve kolunu omuzlarıma atarak beni kendine çekti.

"Biz sır saklamayız," dedi kararlı bir şekilde. Ondan bir şey saklamaktan nefret ediyordum. Bok gibi hissettirdi. Ama Darcy'nin, gömülü kalması gereken bir kutu dolusu büyük, çirkin solucanı açabilecek bir sırrım vardı. kutuda. Veya zemin. Her neyse. Gerçek şu ki...

Romumu yudumladım ve az önce neyi tartıştığımı merak ettim.

Caleb'e sırıtarak, "Seni seviyorum dostum," dedim ve yanağını sertçe çimdikledim. "Güzel değil mi, Rosalie?" Yüzünü ona çevirdim ve onayını sallamadan önce ona bir kez daha baktı.

"Evet, gerçekten güzel, stronzo. Şimdi soruyu cevapla."

"Yapamayacağımı söylemiştim," dedim ve Darcy'nin omuzları gevşedi.

İnsanlara söylemem konusunda neden bu kadar endişelendiğini bilmiyordum. Kötü biriymişim gibi değildi. Oh bekle, evet öyleydim. Ama ben yapmadım*istek*Kötü olmak. Gerçekten, zaten kötü olmakla iyi olmak arasındaki fark neydi? Sadece insanların fikirlerine bağlıydı. Birisi onlar hakkında bir fikir oluşturana kadar tüm durumlar tarafsızdı. Yani birçok insan için harika bir adamdım. Ama belki de değer verdiğin insanlar senin kötü olduğunu düşünüyorsa bunun bir önemi yoktu. Darcy falan umursadığımdan değil.

"İyi. Bir hükmen atış yapmalısın," dedi Rosalie ve Caleb sandalyesinde mutlu bir şekilde zıpladı.

Darius ve Max dikkat bile etmiyorlardı, sadece küçük aşklarına kalplerinde kalplerle bakıyorlardı. Yine de Tory Vega ve Geraldine Grus? Max'in üvey annesi onun bir Grus'un peşinde olduğunu öğrenirse taşaklarını kesip küpe olarak takardı. Ve Lionel, pekala... nuff dedi.

Ateş ettim ve bir an başım döndü. Yarın yok olacaktım. Ama yarın henüz yoktu, yani her neyse.

Tory doğruluk mu cesaret mi? Onu işaret ettim çünkü kurnazca bir planım vardı (alkol beni her zaman ekstra kurnaz yaptı). Mission: Defy The Stars'daki rolümü oynamak için, Darius'a Tory için büyük bir jest yaptırmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordum.

Şimdiye kadar önerdiğim her şeyi kelimenin tam anlamıyla yere indirmişti. Serenatlardan mum ışığında pikniklere ve kuzey ışıklarını görmek için Kutup Başkenti gezilerine kadar. Sıfır oyunu vardı. Ama sonunda fark ettiğim şey, o sadece bu boktan şeyleri yapmak istemiyordu, aynı zamanda Tory de bundan nefret ederdi. Ve daha önce Mildred'ın yüzünü ezdikten sonra, sonunda ikisinin de neyi sevdiğini anlamıştım. Şiddet. Kirli, ölümcül yumruk dövüşleri ve intikam için dökülen kan. Yani planım basitti. Darius'u ona yanlış yapan herkesin üzerine atacaktım - tabii ki bizim dışımızda. Ve Max'in en karanlık korkularını ondan uzaklaştıran Siren tuzağı sayesinde özellikle bir kişiyi tanıyordum.

Sadece bunu doğru ifade etmem gerekiyordu...

"En nefret ettiğin kişinin adını söyle.*önce*Zodiac'a geldin," diye sordum, sanki hiçbir şey aramıyormuşum gibi gelişigüzel bir şekilde söyleyerek.

"Zane Baxter," dedi gözlerinde karanlıkla. "Benim eski erkek arkadaşım." "İlginç," dedim, omzumu

Caleb'inkine sürterek ve ona*çok zeki bir ifadeyim*bu da onun ve Tory'nin kaşlarını çatmasına neden oldu. Darius da kafa karışıklığıyla ikimize baktı çünkü ona ana planımı henüz söyleme fırsatım olmamıştı.

Yıldızların adına, Caleb'in dudakları şu anda iyi görünüyor. Ben sadece... "Doğruluk mu

cesaret mi?" Az önce denemiş olmama rağmen Tory bana karşılık verdi.

Az önce sorduğum şey için benden gerçeği öğrenmeye çalışacağından emin olarak, "Cesaret," dedim basitçe.

Fikir almak için kız kardeşine bakarak içkisini yudumladı.

"FaeBook'ta o prenses şarkısını söyleyen bir video yayınlamasını sağla!" diye bağırdı Darcy, kulaktan kulağa sırıtarak.

"Ha! Evet, diye onayladı Tory, bana meydan okuyan bir bakışla bakarak.

"Ah benim yılan çukurum!" Geraldine gülerek kalçasına bir tokat attı. "Evet, yapmalısın - yapmalısın!" "Şarkı ne?" Rosalie heyecanla sordu, sandalyesinde doğrulup o kadar yenilebilir görünüyordu ki, onu güzelce yemek istedim. Ve onu yala ve ısır.*Tüm*ağız şeyler. Aurora ekibinin gece kalmasına çok sevindim. Yarın benimle bir tur daha inlemesiyle uyanmak istiyordum. Ve bir başkası ve bir başkası ve bir başkası...

Seth. Caleb bana dirsek attı ve ona çarpık bir şekilde gülümsedim.*Hm, yarın onunla uyanmak da sorun olmaz. Kahretsin, neden rom beni hep bu kadar azdırıyor?*

Rosalie beni kaydetmek için Atlas'ını çıkarırken ve ikisi de kıçlarıyla gülmeye başlarken Tory Darcy'nin omzuna yaslandığında dramatik bir şekilde inledim.

Eğer yapacaksam, taahhüt edecektim. Kalkmak için dizini kullanarak Caleb'in kolunu üzerimden ittim, sonra en yakın masaya atladım ve performans için kendime yer açmak için masaya doğru yürüdüm. Capellas'ın iyi yaptığı bir şey varsa, o da şov yapmaktı.

Rosalie rekor kırdı ve ben ne yazık ki şarkı sözlerinin çoğunu unutmuştum. Ne trajedi. Kendiminkini uydurmak zorunda kalacağım.

"Canavarlar, canavarlar ve zorbalar yumurtlamak için tepenin üzerinden geldiler. Prensesler parlak vücutlarıyla geldiler, göğüsleri zıplayan iki fıstık. Ve böylece yalvardılar, gel oyna, gel oyna, gel oyna!" Ayağımı tıpkı Geraldine'in ezgiyle zamanında yaptığı gibi yere vurdum ve herkes gülmeye başladı, Vegas bile. Ama Geraldine değil. Oturduğu yerden kalktı, ellerini kalçalarına koydu, yüzü gücenmişçesine buruşmuştu.

"Bunlar senin arızalı itin sözleri değil!" diye bağırdı ve Rosalie parlak bir sırıtışla kaydetmeye devam ederken onun yerine daha yüksek sesle şarkı söyledim.

"Canavarlar, sert, uzun ve zonklayan yaraklarımızı kaldırarak burada kalacağımızı söylediler. Prensesler o kadar sert geldiler ki sallandılar ve tüm sadık hizmetçileri de öyle. Ve böylece yalvardılar, gel oyna, gel oyna, gel oyna!"

Diğer Mirasçılar yankılanan ilahiyi aldılar ve Rosalie kamerayı daha yükseğe kaldırıp gülerek onlara, sonra bana döndü. Tekrar Geraldine dansı yaptım ve bana doğru atıldı, öfkeyle homurdanarak masaya tırmandı. Max ileri koştu, onu belinden yakaladı ve onu melodiye göre döndürmeye çalıştı.

"Elimi bırak seni adi sazan! Bu aşağılık köpeğin Vegas'ın şarkısını bozmasına izin vermeyeceğim!" diye bağırdı, ama deli gibi sarhoştu ve görünüşe göre Max onu kanepenin etrafında daireler çizerek dans etmeye başladığında sihriyle mücadele edemiyordu. Caleb gözlerinin altındaki yaşları siliyordu ve her seferinde Darius

güldü, burnundan duman çıktı.

"Sizler pazzosunuz," Rosalie güldü ve ona göz kırptım.

“Ellerinde horozları olan canavarlar güldüler, dans ettiler, şarkı söylediler ve ülkeyi yönettiler. Ve prensesler iç çekerek ve inleyerek geldiler ve o canavarları gerçekten inlettiler. Ve böylece yalvardılar, gel oyna, gel oyna, gel oyna!”

"Son mısrayı söylersen seni pis Daniel, bir mürekkepbalığıyla başını keserim ve bir daha ayı görememen için yüz üstü bir lağımda gömerim!" Geraldine kükredi ve Vegas gerçekten bokunu kaybetti, Geraldine'in yüzü giderek daha fazla kızardıkça onu boğmaya çalışırken manyaklar gibi gülüyordu.

"Son mısrayı söyle," Caleb ilahiyi söylemeye başladı ve Rosalie onunla birlikte ilahiye katılırken kalkıp boş koltuğuma düştü. Caleb'a sürtünürken dudağını ısırdı ve dansın ortasında ne yaptığımı unuttum ve neredeyse masadan düşüyordum. Kahretsin, birlikte sıcak görünüyorlardı. Bu gece hafif kızarmış Vampire ekmeği ve etli Wolfy midyesi olan bir sandviçten gerçekten zevk alabilirdim.

"Söyle, pislik!" diye sordu Darius, yüzünde bir sırıtışla. Onu mutlu görmek o kadar iyi hissettirdi ki, kendimi masanın üzerinde doğrulurken ağzımdan köpek yavrusu gibi bir havlama kaçtı.

"Her şey senin için, seni güzel Dargon. Dargron. Demek istediğim, Draron," diye geveledim. "Kahretsin, Dragarn demek ne kadar zor? Dargon! Ah canımı sikeyim.”

"Söyle Seth!" Rosalie uludu ve evet, yakında adımı bundan daha yüksek sesle haykırmasını sağlayacaktım.

"Son mısra," dedim Max, Geraldine ona vurup yumruklarken onu adeta taşıyarak odanın içinde süpürmeye devam ederken.

"Bir kelime daha edersen Seth Capella, seni sadece hadım etmekle kalmayacağım, oğullarını ve oğullarının oğullarını da hadım edeceğim. Komidininin üzerinde bir çift Capella topunu gururla sergilemeyen başka bir Grus asla olmayacak!"

"Ya kızlarım olursa?" Max'in kollarında benimle yüz yüze gelmek için dönerken, Max'in ellerinin onun kocaman göğüslerinin üzerine konmasına neden olurken, onu kışkırttım, eğlenerek homurdandım. Farkında bile değildi ve kesinlikle onları çıkarmaya niyeti yok gibiydi.

"O zaman... o zaman..." diye düşündü, duraksadı. "Leydi Petunyalarını çalıp bir Capella talihsizliği bahçesi yaratacağız!"

"Eğer onu hadım edersen Seth nasıl çocuk sahibi olacak?" diye sordu Max, yeşil ışıkta göğüslerine erişimi varken göğüslerini belirgin bir şekilde sıkarak.

Ah, o kurnaz teriyer bir yolunu bulur eminim, dedi, parmağını suçlarcasına bana doğrultarak. "Bunu söyle!" diye sordu Tory ve Darcy, Geraldine sanki bayılmış gibi tekrar Max'in kollarına yığılırken tekrar yere yığıldı.

"Ohhhhhhhh," Rosalie bu boktan şovu sonsuza kadar kaydetmeye devam ederken ilk notayı uludum. “Tacı ele geçirirken gülümsettikleri kabadayılar, savaşı kazandılar ve herkesi diz çöktürdüler. Prensesler diz çöküp siklerini emerek tüm yalanlar ve hileler için özür dilediler. Ve böylece yalvardılar, gel oyna, gel oyna, gel oyna!”

Rosalie Atlas'ını Vegas'a doğru salladı ve Darcy konuşacak kadar kendini topladı. “Ve bu, bu gecenin sahte haberiydi millet. Kıçlarını yendiğimizde görüşürüz.”

Caleb Atlas'ını almaya çalıştı ama Rosalie sırıtarak kapattı. Diğerleri ayağa kalkarken ben de ona karanlık bir gülümsemeyle bakarak masadan atladım.

Ah, gidiyor musun? diye sordum.

Darcy tamamen yapmacık bir esnemeyle, "Saat neredeyse dörde geliyor," dedi. Gözlerinde vahşi bir bakış vardı ve bu gece tam olarak kimin kapısını çalacağını tahmin edebiliyordum.

Darius ve Tory birbirlerine daha da yaklaştılar ve Darcy ortada kol kola girdi ve bunu birbirlerine yakın kalabilmeleri için yaptığını anladığımda kalbim sıkıştı. Yıldızların bazen küçük ışıltılı hıyarlar olması çok yazıktı. Elbette bu gece yıldızlar üzerimde parlıyor gibiydi çünkü Max ve Geraldine de çıkışa yöneldiler. Görünüşe göre, bacaklarını Max'in beline doladığında ve Max kıçını kavrayıp onu kör kapıya doğru götürürken yüzünü öptüğünde bana gücendiğini unutmuştu. Yolda her lanet masaya çarptı. Her. Lanet olsun. Bir.

"İyi geceler," diye seslendim göz devirerek ve Milton Hubert yaban domuzu gibi horlayarak bana üçümüzün tamamen yalnız olmadığımızı hatırlattı.

"Benim yerimdesin bebeğim," dedim Rosalie'ye, doğruca kanepeye doğru adım atıp altımda oturan koyu saçlı, kara gözlü, boktan inceliğe baktım.

"Ama çok rahat bir koltuk," diye mırıldandı. "Beni gerçekten oradan alıp şuradaki ıssız eski sandalyeye oturtur musun?"

Gülümseyerek çömeldim, böylece göz hizasındaydık. "Kalabilirsin ama paylaşmak zorundasın." "İkiniz paylaşmakta ne kadar iyisiniz?" diye sordu, Caleb ile benim aramda bir bakış attı ve boğazım düğümlendi.

"Gerçekten iyiyim," diye homurdandım. "Ya sen Caleb?"

Ağzı köşeden kıvrıldı ve bana yer açmak için Rosalie'yi kucağına çekti. Yerime çöktüm ve çıplak ayaklarını kucağıma koydu. Lanet aletimin tam üstünde. Bu onun için anında zorlaştı. Kaşları kalktı ve eli Caleb'in yanağına kayarken, parmakları sakalını sıyırırken dudaklarını ıslattı.

Caleb? itti, ayakları kucağımda kıpırdanıp beni arzuyla inletirken, dilinin ucunu onun çenesinde gezdirmek için başını çevirdi.

Caleb içini çekti ve onun altından çıkıp ayağa kalktı ve bana ne olduğunu anlayamadığım bir bakış attı. Hayır, bu gece değil, dedi, esniyor numarası yaparak.

Rosalie üzerime binmek için hareket etti, öne eğilerek alt dudağımı dişlerinin arasına aldı. Kahretsin. Ben. Bu kız. Omzunun üzerinden Caleb'a baktım, onun aletime sürtmek için yere düştüğünü izlediğini umuyordum.

"Burada mı kalıyorsun Seth?" diye sordu Caleb ve bende istemediğine dair garip bir his

vardı. "Pekala, o kendi başına olacak." Rosalie kucağımdan fırladı, mektupçu ceketini aldı ve giydi, kollarını başının üzerinde gerdi. “Ne diyorsun? İki sıkıcı, üç parti mi? Bir parti vermeyi umuyordum. Göz kırptı, sonra kapıya yöneldi ve dışarı çıktı. Aynen böyle. Gitmiş.

Kahretsin.

"Sorun nedir? Ondan hoşlanmadın mı?” Ayağa kalktım, Caleb'a yaklaştım ve burnumu ona sürttüm.

Kolunu bana doladı ve daha da yaklaştım, sıcaklığı beni içine çekiyor ve bilinmeyen bir parçamı sızlatıyordu. Ve bir kez olsun benim sikim değildi. Erkeğe rağmen. Yani bu bir şeyler söylüyordu.

Çenesini sımsıkı tutarak bana baktı ve parmakları gömleğimin içinden etime saplandı. "Hemen... Tory ile olan her şeyden sonra... hayat şu anda yeterince karmaşık, biliyor musun?"

Başımı salladım, kolumu da ona doladım, böylece beceriksizce yarı sarılıyorduk. Sonra siktir et dedim ve göğüs göğüse olmamız için ona düzgün bir şekilde taşındım. Ve ne yazık ki ben azgınken onun için sike sike. Ama şu anda buna ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim.

"Biliyorum," dedim bin bir nedenle. Listedeki ilk kişi o. Ve kalbimin çarpma şekli, tenimin ısıyla dans etmesi ve her parçamın fazlasıyla canlı hissetmesi.

Elleri etrafımda kaydı ve kalbinin güçlü atışını göğsümde hissettim. Birdenbire yalnız olmamız umrumda değildi. Onunla bir anlığına bu şekilde kalabilirdim. Şu anda olmak istediğim tek yer orasıydı, ona sımsıkı sarılıp taze sandal ağacı kokusunu içime çekiyordum. Ve bu bilgiyle, beynimi buğulayan alkolün sisine rağmen doğru olduğunu bildiğim korkunç bir farkındalık geldi.

Evet, resmi. Hetero en iyi arkadaşımla ilgileniyorum. Baş belası yıldızlar için teşekkürler.

BENBlue'nun kız kardeşiyle birlikte Cardinal Magic sınıfından çıkıp göğsümü çekiştirerek masamın arkasına düşmesini izledim. Onu geri arama dürtüsü beni tüketti ama başka bir dersim vardı ve Diego ile notları hakkında konuşmam gerekiyordu.*Siktiğimin Diego'su.*

"Kutuplar!" Kapıya vardığında bağırdım, bana endişeyle baktı. Ve lanet olası endişelenmeliydi. "Bir kelime."

Sınıfın geri kalanı odayı boşalttı ve kapı hızla kapanırken gergin bir şekilde şapkasını çekiştirdi ve ben de koltuğuma yaslanıp ellerimi karnıma koydum.

"Oturmak." Parmağımı kaldırdım, en yakın masanın arkasından bir hava büyüsüyle bir sandalye çekip masamın önüne park ettim.

Diego ileri atıldı ve benim konuşmamı beklerken gözleri aşağılayıcı bir ifadeyle üzerine atladı. Çocuğu benden nefret ettiği için gerçekten suçlayamazdım. Ben de onun en büyük hayranı değildim. Zayıflık beni rahatsız etti. Ama normalde, Fae'yi onun gibi bileyebilir, güç düzeyleri ne olursa olsun onlarda güçlü yönler bulabilir ve kendi avantajlarını geliştirmelerine yardımcı olabilirdim. Ama Polaris'te bir terslik vardı. Düşük seviyeli bir hava elementaliydi ama olduğundan daha fazla ilerlemesi gerekirdi.

Ona karşı kolay değildim, ama bu sadece onu kışkırtmak içindi. The Reckoning'i geçtiğinde yıldızların bu akademiye layık gördüğü Fae'yi görmek istiyordum. Sadece bu kadar ileri gitmesine şaşırmamıştım, hayretler içinde kalmıştım. Sınıfa verdiğim her test ve meydan okumada, o*Sadece* Elaine Nova'ya eksikliklerini bildirmek için yeterince nedenim kalmaması için sıyrılmayı başardım. Başarısız olmasını istediğimden bile değildim, ama başarısızlığın hemen üzerinde asılı duran bu orta yol artık beni kesmeyecekti.

Çekmecemi açtım, Cardinal Magics for Fae'nin toplumdaki kullanımı hakkındaki son makalesini çıkardım ve önüne attım.

"Kağıtlara not vermem," dedim ona. “Sadece geçtim ya da kaldım, sonra başarısız olursan aynı konuda sana daha zor bir ödev teklif ediyorum. İlk seferinde başarısız olanların çoğu, ikinci kağıtta başarılı olur. Sen değil." Kağıtlarından bu sürekli başarısız olmak, muhtemelen yıl sonu sınavlarında başarısız olacağı ve sonunda okuldan atılacağı anlamına geliyordu. Ancak Hesaplaşma, zayıfları ayıklamak için tasarlandı. Buraya kadar gelen birinci sınıf öğrencilerinin çoğu birinci yıl sınavlarında başarısız olmadı. Neredeyse duyulmamıştı. Ve Elaine gelip Polaris'in neden sınıfta kaldığını sorduğunda kesinlikle suçu üstlenmeyecektim.

"Daha çok çalışacağım, efendim," dedi yanakları kızarırken başını eğerek.

Elimi masaya vurdum ve tekrar korkuyla bana baktı. "Kabul edilemez. Daha sıkı çalışmak için haftaların oldu. aylar Büyülerin vasatın altında ve kâğıtların kıçımı silmek için yeterince iyi değil.”

Yüzü kızardı ve tekrar şapkasını çekiştirdi. "Sadece ben... bu... güven sorunlarım var." "Bok yok," dedim kuru bir sesle.

Pancar rengine döndüğünde iç çektim, bu açının işe yaramadığını anlayarak sandalyemde geriye yaslandım. Bu çok can sıkıcıydı çünkü oynamaya alışık olduğum tek açı buydu. Fae'ye karşı sert davranmak, onları karşı koymaya, giderek güçlenmeye teşvik etti. İşe yaramadığı bir öğrencim olmadı, bu yüzden şaşırdım. "Bana sorunlarından bahset. Neyle mücadele ettiğini bilmezsem sana yardım edemem. Sen de bu sınıftaki herkesin sahip olduğu fırsatlara sahipsin Polaris. Ve Jillian Minor'dan daha az beyin hücresine sahip olamazsın. Peki seni tutan ne?”

Oturduğu yerde kıpırdandı, duruşu sertleşti. Boğazımdaki hırıltıyı bastırmadan ve bu farklı taktiğe bağlı kalmaya çabalamadan önce, ona bir yanıt bulması için birkaç ıstırap verici dakika verdim. Kıçıma bir ananas sokmak kadar rahat hissettirecekti, ama deneyecektim ve... kibar olacaktım. *Titreme*.

"Benden hoşlanmadığını biliyorum," dedim sakince. "Ama senin inançlarının aksine, ben aslında seni almaya çalışmıyorum. Geceleri sizi rahatsız etmenin ve alay etmenin yollarını düşünerek uyanık yatmıyorum. Zamanımı harcayacak çok daha iyi şeylerim var. Ve şu anda burada seninle oturuyor olmam, sana bu şansı sunuyor olmam senin tarafında olduğumun kanıtı olmalı. Başarısız olmayı hak etmedikçe, bu yıl başarısız olmanı istemiyorum. Peki sen buna layık mısın, değil misin?”

Diego içini çekerek sandalyesini yaklaştırdı ve ellerini masaya koydu. Avucunu uzatırken gözlerime bakmadan birini bana doğru kaydırdı. "Sana neden mücadele ettiğimi göstereceğim," diye hırladı. "Böylesi daha kolay."

Birinin içeri girmesini engellemek için kapının önüne bir hava duvarı atmadan önce tereddüt ettim, sonra elini tuttum. Gözlerimi kapattım ve beni ağır bir sessizlikten başka hiçbir şeyin beklemediği karanlığa dalarak beni gölgelerin içine çektiğini hissettim.

Karanlığın içinden o tuhaf, beyaz hatıra bulutu çıkana kadar beni uçurumun derinliklerine götürdü. İçinden ışık çakmaları dalgalandı, sonra bir sahne beni tamamen tüketene kadar daha parlak hale geldi ve hafızanın ait olduğu kişinin vücuduna adım attım.

Sundurma kirliydi ve duvarlardan boya dökülüyordu. Diego'nun annesi Drusilla'yı, elini koyu buklelerine bastırmış genç bir çocuğu kapıdan dışarı sürüklerken tanıdım. Diego beş yaşından büyük olamazdı, minik elleri annesinin koluna yapışmış, annesi onu verandadan çekiştirirken ona bağırıyordu. "Seni değersiz küçük pislik, bana karşılık vermeye nasıl cüret edersin?"

Ağabeyi Alejandro hırlayarak peşinden çıktı. "Bu gece verandanın altında uyuyabilirsin. *perro*sen." Diego'yu merdivenlerden aşağı itti ve tökezledikten sonra sırt üstü düştü ve korku içinde onlara baktı. Ağlamadı bile. Sanki binlerce kez onların sinirlerine yenik düşmüş gibi.

"Şimdi, Drusilla, Alejandro, çocuğu rahat bırakın," bunu her kimin vücudundan gördüysem yaşlı bir kadın sesi geldi ve onun büyükannesi olduğunu tahmin ettim. "O genç."

“Ona nasıl annelik ettiğimi sorgulama. O çocuk, içinde bir şeyler eksik olarak doğdu.” Drusilla içeri hücum etti ve yaşlı kadın ayağa kalkıp Diego'yu rahatlatmak için aceleyle aşağı inerken gözyaşları nihayet aktı ve Diego burnunu onun kollarına soktu.

Alejandro verandadan, "Onu şımartma, madre," diye homurdandı. "Güçlenmesi gerekiyor, yoksa asla bizden biri olmayacak."

Anı değişti ve Diego'yu yeniden gördüm, bu sefer biraz daha yaşlıydı, dikkatli bir şekilde ahşap bir düzlemi bir araya getirdi ve yüzünde bir gülümsemeyle her bir parçayı yerine yapıştırdı. Yanakları kir içindeydi ve kıyafetleri yıpranmış görünüyordu ama en azından mutlu görünüyordu. Oda oldukça boştu ve Zodiac'ın kapılarından içeri girerken hiç görmediğimiz türden bir yoksulluktan bahsediyordu. Bu yüzden buradaki yerini nasıl karşıladığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Büyükannesi buruşuk ellerini birbirine vurarak, "Çok güzel, mi nieto," dedi. "Çok güzel değil mi Miguel?" Döndü ve elinde içkiyle bir sandalyede oturan solgun bir adam ve yüzünde boş bir ifade gördüm. Cevap vermedi ve Diego'nun büyükannesi torunuyla yüzleşmek için dönerken kıkırdadı. "Pencereye koyabiliriz."

"Bunu neden vitrinde isteyelim ki?" Drusilla alaycı bir tavırla odaya girdi. "Ben evden çıkarken bunu yapmasına izin mi verdin?" diye sordu. "Ben geleceğimizi güvence altına almaya çalışırken anlamsız şeyler mi yapıyorsun?"

"Başka ne yapması gerekiyor? Oğlan sıkıldı, diye yanıtladı dilini şaklatarak. "Yapılması gereken işler var!" diye bağırdı Drusilla, ileri atılıp uçağı masadan kaptı.

"Anne!" Diego ağladı ve gözlerini devirdi.

"Bu neredeyse senin kadar işe yaramaz. Tek yaptığı anlamsız şeyler yapmaksa, bir oğul sahibi olmanın ne anlamı var? Değil mi, Miguel?" Diego'nun babasına döndü ve adam bir robot gibi başını salladı.

"Evet canım. Kesinlikle."

"Oğluna yararlı olmayı öğret o zaman, yoksa hepinizle işim biter," diye tersledi, uçağı yere bırakıp ayağını yere vurarak odadan çıktı.

Hafıza tekrar değişti ve Diego şimdi olduğundan biraz daha genç olmalıydı. Öksürürken büyükannesinin yatağının yanına oturdu ve elini tuttu.

"Gitmeyeceğine söz ver," dedi yaşlı gözlerle. "Burayı katlanılabilir kılan tek kişi sensin."

"Seni asla gerçek anlamda bırakmayacağım," dedi kuru bir sesle. "Güçlü olmalısın." "Bu yeterince iyi değil," diye yalvardı. "Kalmalısın."

"Diego," Drusilla'nın keskin sesi karanlık odanın ötesinden geldi. "Abuela'nı rahatsız etmeyi bırak."

"Zahmet etmez," diye hırladı büyükanne.

"Ha, hepsi bu," diye yanıtladı Drusilla, kapıyı itip Diego'ya gitmesini işaret etmeden önce.

"Onu oradan çıkarmamı ister misin?" Alejandro'nun sesi koridordan geldi. Büyükannesi Diego'nun elini sıktı, sonra anılar soldu ve ben karanlıktan çekildim. Kendimi sınıfıma geri dönerken derin bir nefes aldım ve Diego'nun elini bıraktığımda aceleyle yanaklarından akan yaşları silerken buldum.

"Ondan bir hafta sonra öldü. Ama bütün anıları internette. Hala onu ne zaman özlesem onları ziyaret edebiliyorum." Diego gözlerime bakmıyordu ve onun ifadesiyle kalbim düğüm düğümdü. "Gittikten sonra çok daha kötü oldu. Annem ve Alejandro Amca Lionel Acrux için iş buldular ve sonunda her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. Her zaman paraya ne kadar ihtiyacımız olduğundan şikayet ettiler. Ama daha acımasız, daha nefret dolu oldular. Annemin en büyük pişmanlığıydım ve amcam hep eksik olduğumu düşündü. Ve beni buraya gönderdiklerinde, sonunda Vegas'ta Lord Acrux adına casusluk yapmak için işe yarayacağımı umdular. Ama onlara hiçbir zaman işe yarar bir şey vermeyi başaramadım ve şimdi onlara karşı çalışıyorum, ben..."

"Ne?" Sesimin yumuşaklığına şaşırarak bastırdım.

Bakışlarıma baktı ve gözlerinde onu daha önce nasıl görmediğimi merak etmeme neden olan kırık bir çocuk vardı. "Annem yakında beni Zodiac'tan çıkaracak, Profesör. Denemedim çünkü... hiçbir anlamı yok. Sihirde iyi olmak için asla burada bulunmadım. Onlar için çalışmak için buradaydım. Ve burada bir işe yaramadığımı anladıklarında, hepsi bu olacak.

Aramızda bir sessizlik ritmi geçti ve öne doğru eğilip dirseklerimi masaya dayadım. "Biliyorsun, annem de bana karşı çok sertti. Özellikle babam öldükten sonra. Zodiac'a geldiğimde kırıldım

ondan özgür. Burası benim için yepyeni bir dünyanın kapılarını açtı. Özgür bir hayat. Artık ona cevap vermek zorunda değildim. Umutsuzca olmamı istediği kişi olmak zorunda değildim.

Diego'nun kaşları çatıldı. "Ama annem kalmama asla izin vermez."

“Zaten buradasın, okul ücretini ödedin. Gitmeni nasıl sağlayabilir? Özellikle de belli bir Kardinal Sihir öğretmeni Müdür Nova ile konuşursa."

Bana bakarken dudakları aralandı, bana yönelttiği nefretin bir kısmı uçup gitti. "Nedenini kimsenin bilmesine izin veremem-"

"Kimsenin ayrıntıları bilmesine gerek yok. Ayrıca, on sekiz yaşındasın Diego. Ona izin vermediğin sürece artık seni kontrol etmiyor.”

Yavaşça başını salladı, bakışları umutla doldu. “Sen hiç... annenin saygısını kazandın mı? Kendi yolunu tuttuktan sonra mı?”

Kaşlarımı çattım, daha gençken tam olarak bu mücadeleyi yaşadığımı hatırladıkça içim burkuldu. İç çektim, başımı salladım. "HAYIR. Birçok nedenden dolayı annemi evlatlıktan reddettim.” Clara'yı düşündüm ve içime tanıdık bir acı saplandı. "Bak, bazen önemsediğimiz insanlarda iyiyi o kadar çok görmek isteriz ki, zalimliğin tüm katmanlarının altında yaşıyormuş gibi davranırız. Ama gerçek şu ki, Diego, bazı insanlar zehirlidir. Ve onları hayatında tutarsan, sonunda onlar gibi olana kadar dünyandaki tüm iyi şeyleri zehirlerler. Ve bu, gidişata karşı çıkıp kendi yolunu çizmekten çok daha kötü bir kader. Bu yalnız olduğun anlamına gelse bile.”

Bunu bir an için özümsedi. “Hayatım boyunca bana söylediği her şeyi sallamak çok zor. Amcamın benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil. Ama mi madre ile daha zor. Bazen... Gerçekten işe yaramaz biri olduğumu düşünüyorum, dedi, sesi kelimeyi bölerek.

"Pekala, Diego, bence bunun doğru olmadığını kanıtlayan bir şey var, sence de öyle değil mi?" Ne demek istediğimden emin olamayarak kaşlarını çattı.

"Hesaplaşmayı geçtin," dedim, onun buraya gelmek için neler çektiğini bilmenin gururu içime sızıyordu. Ve bu günün şok edici dönüşüydü. "Yıldızlar seni Zodiac Akademisi'nde bir yere layık gördü. Peki sana verdikleri şansla ne yapacaksın?”

Ayağa kalktı ve aceleyle sandalyesini devirdi. "Daha çok çalışacağım." Başarısız olan kağıdını kaptı ve kapıya doğru yürüdü, gitmeden önce duraksadı. "Teşekkürler bayım."

Omuz silktim ve kapıdan dışarı çıkmasına izin vermek için hava kalkanını kaldırdım. Adımlarını sektirerek uzaklaştı ve bir an kendimi kontrol etmem gerekti çünkü az önce lanet olası Diego Polaris'le arkadaş mı oldum?

Elimi saçımdan geçirdim ve Atlas'ımı masanın üzerinden alırken, şaşkın bir gülümsemeyle koltuğuma geri oturdum. Blue ilk geldiğinden beri onunla arkadaştı. Belki de yapmalıydım

sadece yargısına güvendi çünkü onlara baktığında insanların kalplerini açıkça görüyordu.*Kahretsin, o kızı seviyorum.*

Ona daha sonra tam olarak ne yapacağımı hayal ederek sırıtarak bir mesaj gönderdim ve tam da son sınıf sınıfım dolmaya başlayıp balonumu patlatmaya başladığında.

Mızrak:

Bu gece benimle kütüphane arşivlerinde buluş. akşam 10.

“Neden böyle gülümsüyorsunuz, efendim?” diye sordu Shabnam Hosseini, arkadaşlarıyla kıkırdayarak.

"Lanet olası sınıfımdan defol!" Kapıyı işaret ederek havladım ve itaat etmek için acele etmeden önce çenesi düştü. "Yayınlamak istediği anlamsız soruları olan başka kimse var mı? HAYIR? İyi. Şimdi siktir git otur yerine!"

Bugün güzel bir gün.

* * *

Karanlık arka koridorlara yönelirken ve saat ondan hemen önce arşivlere açılan gizli kapağı kaldırırken, kütüphane kapısını açık bıraktım. Ona burayı uzun zamandır göstermek istiyordum ama kütüphaneci sanki onun hiç hayatı yokmuş gibi genellikle sabahın erken saatlerine kadar buradaydı. Ki, adil olmak gerekirse, yapmadı. Ancak bu gece, hasta kardeşini ziyaret etmek için Lapeli'ye gittiğini kesinlikle biliyordum.*Gol.*

Öğrencilerin buraya girmesine izin veriliyordu, ancak çoğunun ya bundan haberi yoktu ya da kütüphaneciye erişmek için ihtiyaç duydukları geçiş iznini sormadılar. Buraya gelen herkesin hesabının sorulmasını sağlayan basit bir büyüydü. Çünkü bu parşömenlerden veya ciltlerden tek bir tanesi bile zarar görse veya kaybolsa, okula binlerce auraya mal olabilirdi ve ne olursa olsun, buradaki her bir değerli kutsal yazının yeri doldurulamazdı. Dudaklarımda bir sırıtışla kapağı açarken büyüyü bozdum.

Taş kemerlerin arasından geçerken duvarları kaplayan eski aplikleri aydınlatmak için bir ateş kristali kullanarak kütüphanenin altına inen basamaklardan aşağı inerken damarlarımda adrenalin akıyordu, onların yolu beni odanın merkezine götürüyordu. Orada, dört kemer arasında, zemini mozaik olan dairesel bir boşluk ve bunun üzerinde kubbeli bir tavan vardı. Orada yüzlerce yıl önce girift bir duvar resmi yapılmıştı, ortasında güneş gibi parlayan Orb'un olduğu güzel bir resim ve çevresinde var olan ve olmuş olan her Düzeni resmeden inanılmaz bir sahne. Sık sık ders çalıştığım masaları altından çıkardım ve zemini boş bıraktım. Sonra döşeme işine koyuldum

Darius'un birkaç yıl önce bana hediye ettiği sonsuz alev kavanozlarını battaniyenin kenarına yerleştirmeden önce bir yığın battaniyeyi çıkardım.

Bitirdiğimde, düzeneğe göz atarak ve bunun aptalca bir fikir olup olmadığını merak ederek başparmağımı sakalımın üzerinde işaretledim. Göğsümdeki bir çekiş bana Blue'nun kütüphane kapısına bıraktığım tespit büyüsünü az önce geçtiğini ve kalbimin deli gibi attığını söyledi. Geçen sene kendime burada durup bir öğrenci için battaniyeler ve alevler serdiğimi söyleseydim, kıçımla gülerdim. Ama Blue sıradan bir öğrenci değildi. Ve bunun çılgınlığını uzun zaman önce kabul etmiştim. Uzun vadede ne olacağını kendime sormayı bırakmıştım. Her an için yaşadım. Ve daha pervasızlaştığımı biliyordum. Ama onu derslerde görmek, ona dokunamamak, o günah gibi yumuşak dudakları öpmek beni deliliğin eşiğine getirdi. Çaresiz bir adamdım. Ve kesin olarak bildiğim tek şey, aklımı geri almak istemediğimdi.

Ayak sesleri yaklaştı ve döndüğümde Mavi'nin beline bağlanan ve vücuduna yapışan soluk yeşil bir anvelop elbiseyle bana doğru geldiğini gördüm ve gözlerimi aç bir şekilde aşağı kaydırdım. Dudakları en koyu kırmızıya boyanmış ve saçları rüzgarla savrulmuştu.

"Gel buraya," diye homurdandım, sabrım birkaç saat önce son kuruşunu da tüketmişti. Ona kollarımda ihtiyacım vardı, ona dokunmaya, koklamaya, tatmaya ihtiyacım vardı. Bu duvarların ötesinde yaşayan tüm hayırları unutmak ve biz olan tek evetin içine dalmak istedim. Karar verdiğimiz kişi. Kanuna meydan okumak.

Yaklaşırken bana utangaç bir şekilde gülümsedi ve göğsümden bir başka hırıltı yükseldi. Onu utandırmayı seviyordum. Yanaklarındaki renk patlamasına ve nefesinin dalgalanmasına hayran kaldı. Gözbebeklerinin büyüyüşü ve benden uzak durmak için bir şeyi ısırması gerekiyormuş gibi alt dudağını dişlerinin arasına çekmesi. Ama bu gece benden bir inçten fazla olmayacaktı.

Birkaç saat burada kalırdık, sonra devriyeler arasında onu odasına götürürdüm. Nymph tehdidi büyüdüğü için, her zaman çevrede dolaşan öğretmenler vardı. Ama kimin görevde olduğunu ve nerede olacaklarını tam olarak biliyordum.

"Burada kal," dedim, boğazımdaki sert topa karşı yutkunarak onun yanından geçip ambar kapısına doğru hızla geri döndüm. Onu aşağı çektim, bizi içeri kilitledim ve hava büyümü kullanarak halıyı kapağın her iki yanındaki çatlaklardan yukarı doğru manevra ettirdim. Sonra kalbim gümbür gümbür atarken, ilk aşkını yaşamış bir genç gibi hissederek Blue'ya döndüm. Okul yıllarımda herkesin bahsettiği o her şeyi tüketen ilk aşkı hiç yaşamamıştım. Benim için olmadığını düşünmüştüm. Ama yıldızların beni biraz daha bekletmeye karar verdiğini tahmin ettim. Ve artık buna sahiptim, bu aşkın benim biricik olmasına kararlıydım. Benim son ve sonsuz.

Yaklaştığımda omzundan sarkan büyük bir çanta olduğunu fark ettim.

"İyi bir kız gibi çalışmak için okul kitaplarını getirdin mi?" Alay ettim ve ağzına şakacı bir sırıtış çektim.

“Hayır, efendim. Tanıdığım en iyi öğretmene bir hediye getirdim," diye mırıldandı, aletimi sertleştiren baştan çıkarıcı bir sesle.

"Bir hediye?" diye sordum, baş parmağımla çenesinin kıvrımını izlemek için elimi kaldırarak.

Güzelliğiyle ilgili her şey narindi, görünüşte kırılabilirdi. Belki de bu yüzden ben ve Mirasçılar buraya ilk geldiklerinde onu ve kız kardeşini bu kadar aptalca hafife almıştık. Ve belki de kalp atışlarımı hızlandırmasının nedenlerinden biri de buydu. Küçük ve kırılgan görünüyordu, mükemmel bir avcı zevki. Ama damarlarında bir güç girdabı taşıdığını bilmek daha da tahrik ediciydi. Artı zekası, azmi, zekası, bitmeyen iyimserliği. Bütün bunlar beni ona ayrı ayrı yakıştırmak için yeterliydi, ama birlikte? Belki de benim için her zaman vazgeçilmiş bir sonuç olmuştu.

İyimserliği son zamanlarda büyük ölçüde sınanmıştı ama onu asla yüzüstü bırakmamıştı. Sık sık kız kardeşi ve Darius'un Star Crossed olduğunu tartışırdık. Burada lanetlerini geri almayla ilgili cevaplar arayarak çok zaman harcıyordum ama bunun olabileceğine dair en ufak bir ipucu bile bulamamıştım. Yine de Mavi bundan bir kez bile şüphe etmemişti. Bir cevap bulmaya sarsılmaz bir şekilde kararlıydı. Ve onun hakkında buna gıpta ettim. Onlar için de umut verdi.

Mavi çantayı omzundan kaydırdı, fermuarını açarken gergin bir şekilde gülümsedi ve damarına Orion takımyıldızı oyulmuş uzun bir tahta kutu çıkardı.

Onu bana verdi ve onu alırken ağırlığına şaşırdım, kemerlerden birinin altından koşup masanın üzerine koydum ve açtım.

Gabriel bunu yapmama yardım etti. Fikri bana verdiğin Phoenix kitaplarından birinden aldım," diye açıkladı ve ben gümüş mandalı çözüp açarken içimde bir merak oluştu.

İçinde siyah ipek bir yatak vardı ve onu nazikçe kenara ittim, hayatımda gördüğüm en güzel kılıca bakarken nefesim kesildi. Metal elmas gibi parlıyordu ve kabzaya tek bir kalp etrafında birbirine sarılmış iki çarpıcı kanat oyulmuştu. Onu çıkardım ve uzuvlarımda enerji vızıldadı.

Geniş, çocuksu bir sırıtışla Mavi'ye döndüm ve bıçağı aramızdaki havada savurdum. Kılıcın tamamı kırmızı ve mavi alevler içinde tutuşurken nefesim bir kez daha kesildi, bıçağın kendisi erimiş gümüşe dönmüş gibi parıldadı.

"Kahretsin," nefesim kesildi ve o güldü.

"Hoşuna gitti mi?" Bundan hoşlanmamam için gerçek bir olasılık varmış gibi sordu. İnanılmazdı. İnanılmaz. "Yok edilemez," diye açıkladı, bir adım daha yaklaşarak. “Phoenix ateşiyle dövüldü. Alevleri söndürmek için başparmağınızı kanatların arasında gezdirmeniz yeterli.”

Dediğini yaptım ve ateş söndü, ama bıçak uzun bir süre parıldadı. Bu silahın gücü muazzamdı, çınladığını kemiklerimde hissedebiliyordum.

"Muhteşem," diye soludum. "Teşekkür ederim. Gerçi onu kazanmak için ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.”

"Onu hak etmek için binlerce şey yaptın, Lance. Beni çok mutlu ediyorsun, bana yeniden güvenmeyi öğrettin, gerçek bir Fae olmama yardım ettin."

Bu sözler üzerine kalbim gümbür gümbür gümbür gümbür atıyordu. Gökkuşağının tepesinde lanet olası bir Pegasus gibi parlamamı sağladılar. Kılıcı kutuya geri koydum, çocukken onu bir sonraki Nymph koşusunda kullanmayı düşünürken başım dönüyordu.

Mavi'ye döndüm ve yüz hatlarımı kaplayan bir sırıtışla battaniye yığınını işaret ettim.

"Oturmak." Yanında iki kadehin yanında bekleyen bir şişe şampanyam vardı ve onu aldım, mantarını patlattım ve ayakkabılarını tekmeleyip battaniyenin ortasına düşerken onu şaşkınlıkla zıplattım.

Bana sırıtarak baktı, şimdiye kadar gördüğüm en yenilebilir şey gibi görünüyordu. Ağzıma bir ölçek şampanya doldurdum ve beni açık bir şehvetle izledi.

"Elbiseni çıkar," diye emrettim ve gözleri büyüdü. Bütün gün ona sahip olmayı bekliyordum ve şimdi bana kahrolası bir kılıç verdiğinde, bildiğim en iyi şekilde teşekkür edecektim.

Giydiği küçük anvelop elbisenin kravatını açtı, bakışları benimkine sabitlendi. Ben şampanyasını içerken ve dilimin üzerindeki köpüren baloncukları yutarken onu izlerken çıplak ayak parmaklarını battaniyeye dayadı.

Elbise iki yanından açıldığında, giydiği koyu mavi iç çamaşırını aldım, dantel sutyeninin içinden büzülmüş göğüs uçlarını görmemi sağlıyordu. Ayakkabılarımı fırlatıp battaniyeye adım attığımda aletim sineğimi zorluyordu, o elbiseden omuz silkip bir kenara fırlatırken altımda ona bakıyordu.

Onun başında durmanın bana verdiği güç konumundan inmeden edemedim. Ben böyle yaratıldım. Vampir. Fae. Adam. Onu kendi isteğimle boyun eğdirmek ve adımı yıldızlar gibi övmesini istedim. Gökyüzündeki her birine olan inancından vazgeçmesini ve tek tanrısı olarak beni isimlendirmesini istedim. Ama Mavi, sunağımda diz çöken dindar küçük bir şey değildi. O başlı başına bir tanrıçaydı. Ve onu ne kadar zorlarsam iteyim o hep geri itiyordu.

"Uzan," talimatını verdim ve o tereddüt etti, otoriter ses tonumu tamamen onaylamadığını belirten bir bakış attı. Benimle dövüşmek istiyordu, bu içgüdüyü gözlerinde görebiliyordum. Ama benimle birlikte oynamadıysa, o zaman daha sıkı olmam gerekirdi.

"Neden buraya gelmiyorsun?" ısrar etti, talebimi görmezden geldi ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Etrafımızdaki apliklerde yanan ateşlerin ışığında parıldayan koyu mavi saçları etrafına toplanmıştı. Başını kaldırıp o uzun kirpiklerini kırpıştırırken benim için neredeyse tamamen karşı konulmazdı. Ama bu gece benim şartlarıma göre oynayacaktık. Aksine ikna olmayacaktım.

Şişeyi aramıza indirip dudaklarına tuttum. "Dediğimi yap yoksa cezalandırılacaksın." Şampanyayı gelişigüzel ağzına döktüm ve şampanya çenesinden göğüslerine döküldü.

Aldığı küçük miktarı yutarken.

Boğazı düğümlendi ve bakışlarına haylazlık girdi. Her zaman isyankar.

Belim için uzandı ve ben de avucunu tüm uzunluğum boyunca gezdirmesine izin verdim. Onun için çelik kadar serttim. Geldiği ikinci andan beri olmuştu. Hiçbir kız beni bu kadar çılgına çevirmemişti. Sadece rüzgarda kokusunu almam yeterliydi ve artık saldırmaya hazırdım.

Karanlık bir sırıtışla bileğini yakaladım, sonra dudaklarıma götürdüm ve dişlerimi her zamankinden daha sert bir şekilde damarlarına batırdım, bu yüzden şaşkınlıkla küçük bir ciyaklama çıkardı. Kanı isteyerek aldığım bir ilaçtı. Bir elektrik fırtınası gibi içimi yıkadı, onun tadına kapılırken vücudumdaki her bir tüyü kaldırdı. Dişlerimi serbest bıraktığımda, onu bırakmadan önce iyileştirmek için başparmağımı yaranın üzerinde gezdirdim, aralanmış dudaklarını ve gözlerindeki ihtiyacı gördüm. Bırakın benim adımı, kendi adını bile hatırlayamayana kadar karşılayacağım bir ihtiyaç.

Şampanyadan bir yudum daha alarak önünde çömeldim. "Şimdi yat, Mavi."

Bu sefer isteyerek gitti, yaptığım yumuşak yatağa sırtüstü uzandı, göğsü inip kalkıyordu. Benim için yayılmış görüntüsünü yuttum, kendi nefesim onun geniş pantolonuna uyuyordu. Ben bu bedenin, bu kızın kölesiydim. Onun her yerine sahip olmak, onu istila etmek ve varlığının her köşesini kuşatmak istiyordum.

Şişeyi soğutmak için su büyümü kullandım ve camda buz kristallerinin oluşmasına neden oldum. Sonra, o ürperirken ve titrerken kalçasının kıvrımını takip ederek kenarını yan tarafı boyunca koştum.

"Yine de," diye homurdandım. "Yoksa seni engellerim."

Bana bu fikre tamamen karşı olmadığını belirten bir bakış attı ve ben de karanlık bir şekilde kıkırdadım. Sütyenine ulaştığımda, şişeyi göğüslerinin arasında yuvarladım, sonra yukarı kaldırdım ve sağlıklı bir ölçü şampanyayı her tarafına döktüm. Nefesi kesildi, şaha kalktı ama hava büyümün bir kamçısı onu tekrar yere indirmeye zorladı.

Şişeyi yanımıza koydum, onun üzerinden geçtim ve kalçalarını iki yana salladım, eğilip dilimi dekoltesinin arasında gezdirdim, o adımı inlerken alkolü yudumladım. Elini saçımın arasına sıkıştırdı ve onu uyarmak için hırlamak üzere başımı kaldırdığımda onu yakalayıp tekrar battaniyenin üzerine çarptım. "Ben söylemedikçe bana dokunma."

Başını salladı, gözleri bu oyunun heyecanıyla dans etti ve dudaklarımda bir sırıtış belirdi. "Ağzını aç,"

diye emrettim ve şişeyi dudaklarına götürüp içine bir ölçü döktüğümde ve dilimle yutmak için ileri atıldığında bunu yaptı. Beni öperken inledi ve ben biraz kontrolümü kaybedince homurdandım, onun aroması şampanyaya karışarak başımı döndürdü. Bu kız benim sonum olacaktı. Ama umursamayacak kadar ileri gitmiştim. Beni tuğla tuğla mahvetmesine izin verirdim çünkü düşmek zorunda kalırsam, onun ellerinde olduğu için çok mutlu olurdum.

Onu ne kadar istediğimi hissedebilsin diye kalçalarımı karnına bastırdım ve dili çaresiz vuruşlarla benimkilerle buluştuğunda parmaklarını kemerime kenetledi.

Geri çekildim, iki elini de kötü bir bakışla yakaladım. "Bela mı arıyorsunuz güzelim?" Kızardı ve keşke o rengi şişeleyebilseydim. Onu duvarlarıma boyar ve kahrolası tenime sürerdim. O çok tanrısal bir yaratıktı ve bana öyle baktığında onun büyüsüne kapılmıştım.

Dudaklarını yaladı, şüphesiz son halimi ve şampanyayı dilinden tattı. "Beni cezalandıracak mısınız, Profesör?" tatlı tatlı sordu ve lanet olsun, aklımı kaybetmek üzereydim. Etrafıma sarılırken onun içinde olmaya, sıcaklığını, ağrıyan etini hissetmeye ihtiyacım vardı. Santim santim bu dürtüye teslim olduğumu hissedebiliyordum.

Uğursuz bir gülümsemeyle başımı salladım, ağırlığımı onun üzerinden kaldırdım ve onu altımda çevirdim, kullandığım güçle paniğe kapılmasına neden oldum. Dizlerimi onun iki yanındaki battaniyeye bastırdım ve kalçalarını yukarı çektim, mükemmel yuvarlak kıçını dudaklarıma getirip dişlerimi etine batırırken arkama yaslandım. Onu dişlerimle işaretlerken ağladı, sonra ona doğru şaha kalktığımda bir yumruğu saçından yakaladım. Mavi parmaklarımın etrafında parıldadı ve tutuşumda çok güzel görünüyordu. Adımı nefes nefese söylerken ağzımı kulağına getirdim, ağrıyan aletimi kıçına bastırdım.

"İyi kızlar ödüllendirilir," diye mırıldandım. Uslu duracak mısın?

Başını salladı.

"Söyle," diye homurdandım.

"İyi olacağım."

"O zaman olduğun yerde kal." Dört ayak üzerinde dururken arkasına geçtim, topuklarımın üzerine oturup parmaklarımı kusursuz teninde gezdirirken sırtının tüyleri diken diken oldu. Sutyeninin kopçasını çözdüm ve ben parmaklarımı kürek kemiklerinin arasında gezdirirken titreyerek omuz silkti.

Parmaklarımı külotunun içine geçirdim ve ben onları aşağı çekerken küfretti, ayak bileklerinin üzerinden çekiştirdi ve bana çıplakken ayak parmaklarını sıkıca kıvırdı.

Kıçını avuçladım, ısırık izinin üzerine bir iyileştirme büyüsü dalgası saldım ve kalçaları hızla sallanmaya başladı. Sineğimin fermuarını açıp kendimi ona sokmamak için sahip olduğum her şeyi aldım. Ama ağırdan almak, kendime bir zevk almadan önce verebileceğim her zerresine katlanmasını sağlamak istiyordum.

"Benim için ıslak mısın Mavi?" Diye sordum.

"Kendin gör," dedi nefes nefese ve ben de güldüm. Her zaman cıvıl cıvıl. Onu merhametime bıraktığımda bile.

Elimi kıçına sert bir şekilde tokatladım ve ben onu yatıştırmak için kızarmış izi ovmadan önce şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Cevap ver," diye ısrar ettim ve onun kızardığını buradan hayal edebiliyordum.

"Evet," diye fısıldadı ve elimi bacaklarının arasına kaydırdım, onun uyarıldığının kanıtını hissettim.

bir inilti ile.

Kahretsin, o benim için çok hazır.

Bir elimi omurgasının tabanına koydum, sonra hiçbir uyarıda bulunmadan iki parmağımı içine soktum, o bağırırken sırtını kavislendirdim. Onları yavaşça pompaladım, inlemesine dayandım ve daha fazlası için yalvardım. Onu çılgına çevirmeye yetecek ama asla sınırın ötesine itmeyecek kadar amansız bir yavaş ritim oluşturdum. Ben söyleyene kadar oraya gitmiyordu.

"Lance, lütfen," dedi nefes nefese ve ağzımın kenarı kıvrıldı.

Elimi kurtardım ve aniden kalçalarından tuttum, ters çevirdim ve şampanya şişesini aldım. Buz gibi soğuk sıvıyı bacaklarının arasına döktüm ve o bir alarm çığlığı atarken kalçaları kasıldı. Onu hareketsiz tutmak için bir avucumu karnına bastırdım, bir denizci gibi küfrederken ağzımı bacaklarının arasına alıp şampanyayı yudumladım.

Unutulmanın eşiğine gelene kadar onu ısırdım, emdim, yaladım ve yuttum. Klitorisini dişlerimin arasına sıkıştırdım, sonra acıyı dindirmek ve onu mutluluğa daha da yakınlaştırmak için dilimin ucunu kullandım. Kalçaları etrafımı sardı ve ismim dudaklarından tekrar tekrar döküldü, odanın içinde yankılandı ve burayı sonsuza dek bizim olarak damgaladı.

Acımasızca onunla ziyafet çektim, dilimi yavaşlatmadan ve yalvarmasına, yalvarmasına ve yalvarmasına neden olmadan önce onu yaklaştırdım. Gücün en yüksek biçimiydi ve bu konuda aklımı kaybediyordum.

"Lütfen - tanrım - lütfen," diye bağırdı ama bu şekilde gelmeyecekti. Ondan ayrılmak istedim ve onun için o kadar çaresizdim ki, bu noktada o olduğu sürece dayanacağımı biliyordum.

Onun üzerinden geçtim ve gömleğimi tırmaladı, gözleri ihtiyaçtan çılgına dönmüştü. Kafamın üzerinden geçirmesine izin verdim, ellerini aramızda kaydırırken tüm kontrolü kaybedip çılgın parmaklarıyla pantolonumun düğmelerini çözdü ve sağlam şaftımı eline aldı.

"Siktir, Mavi," diye soludum, başparmağını aletimin başında gezdirirken yemin ederim her an patlayacaktım.

Beni bacaklarının arasından yönlendirdi, çaresiz bir teklifle kalçasını kaldırdı ve çığlık atmasına neden olan güçlü bir itişle ona sarıldım. Bileklerini yakaladım, başının üzerinde tuttum ve Emir'imin hızıyla ona çarptım. Parçalanıyordu, etrafımı sarıyordu ve ben de ikimizi de nirvana'ya doğru sürerken aynı derecede yakındım, nefes nefeseydim.

Dudakları beceriksizce benimkilere çarptı ve onun tadı beni onunla aynı anda uçurumun kenarına gönderdi. Kendimi içine döktüğümde ve zevk beni ele geçirirken küfürler inlerken, tırnakları etimi parçalayarak sırtıma yapıştı. Vücudumun her yerinde bir ecstasy patlaması meydana geldi. Başım ışıkla parlıyordu ve büyümüz bir araya gelip çarpışarak ve birleşerek yeni bir saf zevk dalgasının içimi parçalamasına neden olurken, onun vücudu benim bir uzantım gibi hissetti. BEN

iki saniye öncekiyle aynı uçaktaymışım gibi hissetmiyordum, ona kapılmıştım. Benim güzel mavi saçlı savaşçım.

Alnım onunkine değdi ve teninin tatlı kokusu beni gerçeğe döndürdü. Koyu yeşil gözlerinin sonsuz derinliklerine baktım ve nefesimi düzene sokmaya çalışırken ağzının köşesine bir öpücük kondurdum.

Hayatımdaki her şey onunla daha parlaktı. İyi, tatlı ve mükemmeldi. Yıldızların bana bu kızı hediye etmesi için ne yaptığımı bilmiyordum. Onlara bu iyi şansı kazanmaları için yeterince şey sunamazdım. Ve onu israf etmeyecektim. Neye sahip olduğumu biliyordum. Ve onu son nefesime kadar koruyacaktım. Ve o zaman bile onu perdenin ötesinde güvende tutmak için mücadele ederdim. Ne pahasına olursa olsun. Her zaman.

AOrion'la geçirdiğim geceden sonra başım dönmeye devam etti ve vücudum o kadar zevkle zayıfladı ki zar zor düz yürüyebiliyordum. Gün doğmadan hemen önce beni odama geri götürmüştü. Tükenmiş, parçalanmış, bütün.

Birkaç saat uyudum ve uyandığımda hala gülümsüyordum. Bu gülüşten hiç kurtulabileceğimi düşünmemiştim. Ve istemedim.

Yatağın kenarına sindim ve elimi yerdeki çantama soktum, Atlas'ımı aradım ve ne kadar az uyuduğum düşünülürse alarmımdan önce nasıl uyandığımı merak ettim. Ama nedense kendimi yorgun hissetmiyordum, enerji dolu hissediyordum. Çılgınca bir hayat. Orion, kalbime şarkı söyleten ve zihnimi sonsuz mutlulukla yüzdüren bir adrenalin iğnesi gibiydi. Dün gece ondan ayrılmak istememiştim ama benim küçük yatağımda o kadar iyi uyuyamayacağını ve şafağa bu kadar yakın bir zamanda personel dairesine dönmenin çok riskli olduğunu biliyordum. Arşivlerde biraz uyumuştuk ama aynı zamanda birbirimize karşı doymak bilmez bir iştahımız da vardı ve bir türlü bitmiyordu.

Atlas'ımı ararken çantamın içini görmeye çalışarak başımı yatağın kenarından uzatırken ofladım. Dünkü yemekten beri onu gördüğümü gerçekten hatırlamıyordum ve orada olmadığını anlayınca iç çektim. The Orb'da bırakmış olmalıyım.

Yataktan kalkıp duşa girdim ve üniformamla güne hazırdım. Çantam omzumda, kapıdan çıkmadan önce, Sofia'nın bana öğrettiği, gözlerimin altındaki torbaları gizlemek için kullanışlı, küçük bir makyaj büyüsü yaptım.

The Orb'a vardığımda, yorgunluk baş göstermeye başlamıştı ve her zamanki masamızda ASS'ye katılmak için yola çıkarken genişçe esnedim. Tory zaten oradaydı ve bana tek kaşını kaldırdığında bir kez daha esneyerek yanına çöktüm. Ona cevabı veren ikiz bir bakış attım ve ben Geraldine'in bizim için hazırladığı dağdan bir simit alırken bir kahkaha attı.

sırıtış.

"Dün gece ne alçakça işler yaptın Darcy Vega?" diye sordu Geraldine, komplo kurarcasına eğilerek. "Sabah ziyafetimize geç kalmak sana yakışmıyor."

Yanaklarıma bir kızarıklık çarptı ve omuz silktim, herhangi bir dürüst cevap veremedim.

“Mısır tarlasındaki morina! Sevginizi çalan genç bir centilmen mi var? diye sordu heyecanla ve Sofia ile Diego da büyük bir ilgiyle bana baktılar.

"Şey..." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Eh, sanırım birileri olabilir."

"Söyle!" diye sordu Geraldine, elini masaya vurarak ve dağdan aşağı bir sürü simit yuvarlayarak.

"Yapamam," dedim dudağımı dişleyerek. "Bu bir sır." O anda bakışlarım odanın uzak ucunda Nova ve Washer ile bir masada oturan Orion'a takıldı. Nadiren kahvaltıya gelirdi ve gözümü yakalayıp tekrar gözlerini kaçırmadan önce dudaklarının etrafında bir sırıtış dans ederken kalbimin güm güm atmasına neden oldu. Dün gece tüm vücudumu saran dudaklar. Yüzlerce kez çığlık atmama neden olan bir ağız.

Boğazımı temizledim ve bugün bembeyaz bir gömlek ve lacivert kravatla ne kadar iyi göründüğünden dikkatimi dağıtmak için simidimden bir ısırık aldım.

Geraldine kalbinin üzerine bir haç işareti koyarak, "Sırrınızı mezara kadar götürürüm leydim," diye yemin etti.

Ona karşı dürüst olmayı dileyerek suçlulukla gülümsedim. Sırrı saklayacağını biliyordum, o kadar sadıktı ki kimseye tek kelime etmeye cesaret edemezdi. Ama bu, arkadaşlarımı bulaştırabileceğim bir şey değildi. Tory'nin bildiği yeterince kötüydü, her ne kadar ben onun bildiğinden çok memnun olsam da. Sonunda bunun hakkında konuşabilmek çok güzeldi.

"Biliyorum," dedim, tam bir açıklama getirmek üzereyken, Geraldine çılgınca arkamdaki kapıyı işaret ederken ağzına eşekarısı girmiş gibi nefesi kesildi.

Kafam karıştı ve dört FIB ajanından oluşan bir grubun siyah tulumları içinde, kalçalarına bir silah ve bir tür taser gibi görünen yüksek güçlü sihirli silahlar bağlayarak Orb'a girdiğini gördüğümde kalbim daldı.

"Burada ne yapıyorlar?" Odayı heyecanlı konuşmalar doldururken Tory mırıldandı.

"Su perisi saldırısı mı?" Müdür Nova'ya doğru yürürlerken ona endişeli bir bakış atarak tahmin ettim.

Görünüşlerinden herkes kadar korkmuş görünerek koltuğundan fırladı. Ama onu kabul etmediler, ikisi Orion'u kollarından tuttu ve onu koltuğundan çekti. *Ne oluyor?*

"Profesör Lance Orion, Solaria Mahkemesi tarafından, bir

Solaria Prensesi'nden başkası olmayan öğrenci.”

Odanın etrafında bir gürültü patladı ve gözler bana ve Tory'ye çevrildi, ama dünyam dönerken ve her şey korkunç bir şekilde istikrarsız hale gelirken ben bir bulanıklıktan başka bir şey göremiyordum. Nefes almak için mücadele ederken kalbim jilet gibi keskin bir mengenedeymiş gibi sıkıştı.*Bu doğru olamaz, bir yanlışlık olmuş olmalı.*

"Aman yıldızlarım, Tory Vega'nın seks bağımlılığı sınır tanımıyor mu?" Mildred boruyu açtı ve Tory, gözler ona çevrilirken masanın altından elimi tuttu.*Kahretsin, hayır, hayır, hayır.*

Vücudumda biten her bir sinir çığlık attı. Panik bir alev gibi tüm vücudumu sardı. Bunu durdurmak zorundaydım.

Açıklamak zorunda

kaldım. Ama nasıl?

Ne yapabilirdim? *Düşün*

Darcy, düşün!

Nova korkuyla Orion'a baktı ve ajanlardan biri önüne bir tür not yapıştırdı.

"Bekle, sadece bir saniye bekle." Orion kollarını çekip kurtardı ve omuzları kaskatı kesilmiş ajanlarla yüzleşmek için döndü. "Ne kanıtın var?" diye sordu ve bir şeyler yapmam gerektiğini bilerek ayağa kalktım.

Fısıltılar kulaklarıma dolanırken her yerden bakışların üzerimde olduğunu hissettim. *"O ne yapıyor? Darcy Vega kesinlikle bir öğretmeni becermezdi? "Profesör Orion neden bir*Vega*?” "Belki iyi notlar için sakso çekmiştir."*

Tory beni oturmaya zorlamak için kolumdan çekiştirdi ama yapamadım. uyuşmuştum. Korku boyun eğmez bir şekilde beni ele geçirirken, zihnim neler olduğunu yakalamak için bir an bekliyordu.

"Lance, neler oluyor?" diye sordu Nova, sarsılmış görünüyordu. Washer kocaman gözlerle Orion'dan bana ve Tory'ye baktı, ajanların hangimizi kastettiğini doğrulamak için çaresizmiş gibi görünüyordu.

Erkek ajanlardan biri Orion'un kolunu tekrar tutmadan önce, "Sadece bir saat önce büroya bir öğrenciyle alenen yakınlaştığınızı gösteren bir video dosyası gönderildi," dedi.

Fuuuuuck.

Kafam çığlık attı. Ciğerlerim çığlık attı. Gerçek sesim dışında her yerim çığlık atıyordu. Orada sessizce durdum, bu haber karşısında şaşkına döndüm. O birisi, bazı*Pislik*bizi birlikte kaydetmişti. Ama kim? Ve nasıl? Kayıp Atlas'ımı düşündüm ve her şey yerine oturmaya başladı. Orion'dan gelen mesaj...kütüphane...arşivler. Biri biliyordu. Biri bize tuzak kurmuştu.

"Alaycı haydutlar!" diye haykırdı Geraldine, ama ne ona ne de diğer yüzlere bakabildim.

yolumu hedef aldı

Darius bir kalp atışıyla yerinden kalkmış, savaşa yürüyen bir askerin havasıyla FIB ajanlarına doğru ilerliyordu. “Suçlamalar tam olarak nedir?”

"Saygılarımla, bu sizi ilgilendirmez," dedi bir erkek ajan, Orion'a dönmeden önce bir an başını eğerek.

“Bunu benim endişem haline getirirsem, bu benim endişem. Kim olduğumu biliyor musun?!" diye bağırdı.

"Elbette, Bay Acrux." Adam yine başını eğdi. "Ama kanun bu. Ve yapmam gereken bir işim var.”

Darius hırlayarak Atlas'ını cebinden çıkardı ve içinden bir şeyler mırıldanırken şiddetle bir şeye vurdu.

Bakışlarım yalnızca Orion ve Orion'a takıldı. Korku içimi dilimledi, birlikte inşa ettiğimiz kırılgan güvenlik duygusunu paramparça etti. Bunun asla olmayacağına dair kendimize söylediğimiz yalan. Ama şimdi vardı ve düşünemiyordum. nefes alamıyordum

Orion'un beti benzi atmıştı ve ajanlar onunla benim duyamadığım alçak bir tonda konuşurken yüzündeki teslimiyeti görebiliyordum. Bakışlarıma bakmıyordu ve buna bir saniye daha dayanamazdım.

Masamdan uzaklaştım ve insanlar The Orb'un etrafında ayağa kalkarken ajanlara doğru yürüdüm, her şeyi filme alırken Atlasları her yerden bana dönüktü. Hatta birkaç kişi daha iyi görebilmek için masalara tırmanıyordu.

"Bırak onu," diye talep ettim ve en yakın ajan omzunun üzerinden ciddi bir ifadeyle bana baktı.

"Geri çekilin hanımefendi, yirmi dört saat içinde size bir mahkeme tarihi verilecek. O zaman ve ancak o zaman söz sahibi olacaksın.”

"Bu çok saçma," diye tısladı Darius, bağlantılarına mesaj üstüne mesaj yazarken gözleri hâlâ Atlas'ına bağlıydı.

"Mahkeme tarihi mi?" Nefesim kesildi, Nova'nın dehşete düşmüş bakışları Orion'la benim aramda kayarken, dehşet organlarımda dolandı ve bunun gerçekte olduğunun farkına vardı.

Washer öne çıkarak, "Bir yanlışlık olmalı," diye denedi ama kadın ajan kemerindeki şok tabancasını kavradı.

"Geri çekilin, efendim," diye homurdandı ve adamlardan ikisi Orion'u çıkışa doğru çekmeye başladığında korku hareketlerimi körükledi.

"Hayır bekle!" Ağladım, panik içime işledi ve bir yuva kurdu. Gitmesine izin veremezdim. Onu almalarına izin veremezdim. "Dur - sadece beni dinle!"

Orion omzunun üzerinden baktı, yüzünün rengi solmuştu ve gözleri çaresiz bir tür korkuyla doluydu. "Dur, Mavi," diye sertçe fısıldadı, sadece benim için. Ama yapamadım. Burada durmayacaktım

ve onu benden almalarına izin verin. O kapıdan çıktığı an, ne olacağını bilmiyordum. Ama her ne ise o kadar korkmuştum ki, denemek ve kaderle yüzleşmek zorunda kaldım.

"Lütfen bekle!" Orion'un sağ kolunu tutan muhafızın kolunu sertçe çekiştirirken yakaladım. Beni silkelemeye çalıştı ve içimden öfke fışkırdı. Tenimin altında alevler parladı ve ben onu durduramadan içimden fırladı. Ajan acı içinde bağırdı ve alevleri söndürmek için yanan koluna su dökerken sendeledi.

Bok. Hayır.

Taser'ı kemerinden çıkarıp bana doğrulttu ve Orion, damarlarıma binlerce elektrik akımı gibi gelen şey gelmeden önce durmam için kükredi. Yere çarptım, dudağımı ısırırken kan tadı aldım ve acı vücudumun her bir santimine yayıldı. Başladığı kadar çabuk durdu ve görüşüm netleşti ama vücudumun bitkin olduğunu hissettim ve uzun bir saniye gücüme erişemedim.

Kulaklarım çınlarken ve kalbim gümbür gümbür atarken zihnimin sisinin arasından gözlerimi kırpıştırdım. Orion kendisini tutan gardiyandan kurtuldu ve bana şok veren pisliğe kafa attı.

Adamın kırık burnundan kan fışkırdı ve dört ajan da bir kalp atışı içinde Orion'un tepesine atıldı. Yüzüstü en yakın masaya fırlatıldı ve öğrenciler onlara yer açmak için dağılırken çığlık atıp nefeslerini tuttular. Kollarını arkasından bağladılar, sabitlerken mavi parlayan kelepçelerle onu kilitlediler, sonra onu dik bir şekilde sürüklediler.

Tory aniden yanıma geldi ve ayağa kalkmama yardım etti. Darcy, durmalısın, dedi, sesi kırılmıştı ama ben dinlemeyi reddettim. Onu almalarına izin veremezdim.

Darius, gözleri yerine sürüngen yarıkları ve ifadesinden fışkıran öfkeyle onun yanındaydı. Ajanların peşinden gitmeden önce, "Bunu düzelteceğim," diye yemin etti.

Tory'yi omuz silktim ve onlar kapıdan çıkarken peşlerinden koştum. Öğrenciler programı izlemek için peşimizden geliyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum ama yapmak zorundaydım.*bir şey*.

"Mızrak!" Ağladım, sesim binlerce parçaya ayrılan bir cam gibiydi. Arkasına bakmadı. *Neden arkasına bakmıyor?!*

Darius yanlarında yürürken bir ajan özür dilercesine, "Bizimle gelemezsiniz, Bay Acrux," dedi.

Tehlikeli bir şekilde homurdandı ve sonra dönüp kalabalığa doğru ilerlemeden önce kulağına bir şeyler fısıldayarak Orion'a doğru ilerledi.

Bunu durdurmak için umutsuzca ileri koştum ama gökten bir gölge düştü ve Gabriel gözlerinde endişeyle önüme kondu. Yoğun bir bakışla elini omzuma koydu. "Burada kalmalısın, aksi halde bu her şeyi daha da kötüleştirir."

“Neden yapmadın*Görmek*Bu?!" Etrafından dolanmaya çalışırken sordum ama kanadı beni engellemek için uzandı.

Onunla sihirle dövüşmek üzereydim ki elimi tuttu ve beni yakınına çekti, bakışlarında hararetli bir duygu ifadesi vardı. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim. Evdeydim, bu vizyonu alması için ona odaklanmıyordum. Ama akademiye yaklaşır yaklaşmaz..." Başını salladı. "Üzgünüm."

Yanından itip geçtim, kanatlarının altına saklandım ve yüreğim ağzımda Orion'un peşinden koşmaya başladım. Korku, sahip olduğum her düşünceye karıştı ve beni vahşi bir hayvana dönüştürdü.*Onu alamazlar. Onlara izin vermeyeceğim.*

Ama Gabriel peşimden koştu, kolunu omuzlarıma doladı. Darcy, eğer gidersen bu onun için her şeyi çok daha kötü hale getirir. Lütfen bana güven."

Hareketsiz kaldım, sözlerini kabul ederken çılgın kalbim yavaşladı ve gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Ajanlar Orion'u benden uzaklaştırdı ve arkasından bağırarak arkasına bakması için yalvardım. Ama yapmadı.

Tory elini sırtıma koyarken Mirasçılar yanımızda belirdi. Darius, susturucu bir balonun içinde telefonda konuşuyor, hattın diğer ucundaki kişiyle konuşurken çılgınca bir ileri bir geri yürüyordu. Gözlerim Seth'inkilere kilitlendi ve olay olduğu an anladım. ben lanet*biliyordu*bunu o yapmıştı. Çünkü başka kim isterdi? Hatta tam da onun doğum gününde olan bu olay konusunda beni uyarmıştı, bunun tahta çıkma şansımı ne kadar alt üst edeceğini söylemişti. Bu yüzden zamanını beklemişti. Saldırı anını bekledim, dikkatim dağıldığında Atlas'ımı aldım ve Orion'un bizi tam olarak nerede bulacağını bilmek için gönderdiği mesajı buldum. Bizi nasıl tuzağa düşürür. Şimdi her zaman istediğini elde etmişti ve hala atmakta olan kalbimi yerinden sökmüştü.

Gabriel'in tutuşu, sıyrılmama yetecek kadar rahatladı ve Seth'e doğru koştum ve hayatımdaki iyi olan her şeyi mahvetmeye çalışan o piç Kurt'a suçlayıcı bir şekilde parmağımı salladım.

"Bunu yaptın!" Atlasların her açıdan beni hedef aldığını hissederek bağırdım.

O cevap veremeden Müdür Nova kalabalığı yararak ilerledi, yüzü sıkıntıyla buruşmuştu. "Bayan Vega, ofisime gidin. Şimdi!" diye bağırdı, güçlü sesiyle tüm okulu susturdu.

Alt dudağım titredi ve korku uzuvlarıma yayıldı. Bu oydu. Her şey berbattı. Birlikte geçirdiğimiz her gün aptalca, körü körüne cahil bir mutluluk içinde geçmişti. Ama Seth başından beri bizi yok etmek için planlar yapıyordu. İle ilgili*kurs*kazanmamıza asla izin vermezdi. Mutlu olmamıza asla izin vermezdi. Ve ondan hiçbir şeyden nefret etmediğim kadar nefret ettim. Kemiklerimi kemiren sinsi bir zehir gibi damarlarıma aktı.

Onu öldürürdüm. lanet ederdim*öldürmek*o.

Seth şok içinde bana baktı ve bakışlarım yok etmeye yemin ettiğim Kurt'a sabitlenirken Gabriel tekrar kolumu tuttu ve Tory diğer elimi tuttu. İkisi bana ciddi, yalvaran bakışlar attı, iliklerime kadar yandı.

Tory, sertçe başını sallayan Nova'ya, "Onu getireceğiz," dedi ve ardından gözlerinde yaşlarla bana döndü. "Hadi. Gitmek zorundasın."

Boğazım düğümlendi ve artık Seth'in yanına yaklaşamayacağımı biliyordum. Ama sessizce gökyüzündeki her yıldıza yemin ettim, bunun için onu yok edeceğim.

Beni dik dik bakan kalabalıktan, insanların fısıltılarından uzaklaştırmalarına izin verdim.*fahişe*Ve*sürtük*ve bundan daha ağır suçlamalar. Hareket ettikçe uyuşmuştum, buna bir cevap bulmaya çalışırken gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Bir çıkış yolu olmalıydı. Bizim için henüz bir şans olmalıydı. Bu olamaz. Biz birbirimiz için yaratılmışız. Bunu ruhuma kadar hissettim. BEN*biliyordu*doğru olması.

Gabriel kolunu omuzlarıma doladı ve Tory elimi daha sıkı tuttu, ikisi de Nova'nın ofisinin önüne gelene ve bacaklarım titremeye başlayana kadar hiçbir şey söylemedi.

"Mahkemeye daha var," dedi Gabriel usulca. "İkinizin de hikâyelerini dinleyecekler." Aniden yüzünü buruşturdu ve ben de gömleğini yumruklarımın arasında tutarak ona doğru yalpaladım.

"Ne görüyorsun? Bundan bir çıkış yolu var mı?" Yalvardım, bir umut ışığı ararken gözlerine baktım.

Adem elması yükseldi ve düştü ve eliyle yanağımı avuçladı. "Pek çok olasılık var. Duruma göre değişir..."

"Ne üstüne?" diye sordum, kalbim küt küt atıyordu, dağılmaya hazırdı. Onu bir arada tutmak için tutunacak bir şeye ihtiyacım vardı. Bir parça umudum olmalıydı.

"İkinizin üzerine, yıldızların üzerine, Mahkeme'nin insafına," dedi ağır ağır.

"Ama bir şans var mı?" Tory beni istedi ve ben de o anda bunu soracak kadar nefes alamadığım için memnun oldum.

"Ben..." Gabriel içini çekti ve bana karşı acımasızca dürüst olacağını belirten bir bakış attı. Cezasını çekecek, buna hiç şüphe yok. Ancak cezalandırılma derecesi, açıkça göremediğim çok sayıda faktöre bağlı olacaktır. İkiniz için tek umut hoşgörülü bir yargıç ve o zaman bile..." Başını salladı. "Güç utandıracak, Darcy. İşini kaybedecek, onu Solaria'daki yerinden alacaklar."

Bu korkunç gerçek beni dört bir yandan ezerken, vücudumdaki tüm gücü kaybederek yere çöktüm. Bunun için suçu üstlenecekti. Bana ne yaptıkları önemli değildi, umurumda değildi. Ama o iyi bir adamdı, benim yüzümden her şeyi kaybetmeyi hak etmiyordu.

"Yukarı," Nova'nın sesi geldiğinde kesik kesikti. "İçeri.*Şimdi*, Bayan Vega."

Nova ofisinin kapısını açıp içeri girmemi işaret edip diğer ikisine dışarıda beklemelerini söylerken Gabriel ayağa kalkmama yardım etti.

Kapı arkamdan kapanırken, kalabalığın gürültüsünden sonra sağır edici bir sessizlik kulaklarıma doldu. Tek görebildiğim, kabul ettiği anda Orion'un yüzüydü. Üzerine çöken o karanlık gerçek,

Bunun olmayacağını düşünerek ne kadar aptal olduğunun farkına varmış gibiydi. İkimiz de ne kadar aptaldık. Ama bu onun ya da benim hatam değildi. Seth Capella'nındı. Ve adaletin çok iyi bir şekilde yerine getirildiğinden emin olacaktım.

"Otur," diye tersledi Nova ve masasının diğer tarafında durup sırtını pencereye dönerken masasının önündeki koltuğa çöktüm.

Duruşundaki gerginlik bana ne kadar öfkeli olduğunu söylüyordu. Ama öfkesi umurumda değildi, tek düşünebildiğim Orion'un bir yerlerdeki bir hapishane hücresine götürülmesiydi. Yalnız. Ve her tarafımı acıttı.

"Size bazı sorular soracağım Bayan Vega," dedi soğuk bir sesle. "Ve onlara kısaca cevap vereceksin, beni anlıyor musun? Açıklamalarınızı duymak istemiyorum, bunlar artık Mahkeme'nin işi. Ama benim ihtiyacım olan, bunun okulumuza tam olarak ne kadar zarar vereceğine dair net bir resim elde etmek."

Boğazım düğümlendi ve "Evet, Müdür Bey" kelimelerini ağzımdan zorla çıkardım.

"Profesör Orion ile ne zamandan beri ilişkiniz var?" diye sordu, sesinde keskin bir öfke tonu vardı.

O videoda ne olduğunu öğrenene kadar hiçbir şeyi doğrulamayı reddederek dilimi ısırdım. Yanağımdan bir damla yaş aktı ve hemen sildim.

Omurgası sıkıntıyla doğruldu ama arkasını dönmedi.

"Onunla cinsel ilişkiye girmen için seni o mu zorladı?" diye sordu, sanki bunun olasılığını yeni fark etmiş gibi, sesi birdenbire sempatiyle doldu.

"Hayır," diye homurdandım hemen.

Bu durum ne olursa olsun, kimsenin beni buna zorladığını düşünmesine asla izin vermeyecektim. Gerekirse Solaria'daki her dağın tepesinden haykırırdım. Onu sevdim. Ve o da beni sevdi. Ama o an imkansız gelmeye başladı. Resmettiğim güzel bir rüya gibiydi. İkimiz, öğretmen ve öğrenci, onu çalıştırıyoruz. Bu ne zaman işe yaradı?

"Solaria'da öğretmenlerin öğrencileriyle yakın ilişkiler kurmasını yasaklayan yasadan haberiniz var mı?" Döndü ve gözleri bana cehennem ateşi püskürttü. "Mahkemede açığa çıkanlara bağlı olarak, bu okuldaki konumunuzu sorgulamış olabileceğinizin farkında mısınız?"

Bıkkın bir nefes aldım ama ben cevap veremeden ellerini masasına vurarak bana ters ters baktı.

"Bu durumun ciddiyetini anlıyor musunuz, Bayan Vega?!" diye gürledi ve dağılmamaya çalışırken yanaklarımdaki ıslak izleri silip başımı salladım.

Sustu ve şu anda jilet kadar keskin görünen yumuşak mavi gözleriyle beni süzdü. "BEN

Duruşma yapıldıktan sonra Zodiac'taki yerinize karar verecek."

Başımı salladım, göğsüme derin bir korku saplandı. Çünkü Orion'u kaybetmek dünyadaki en kötü şeydi ama buradaki yerimi de kaybetmek. Benim evim. Bu düşünülemezdi.

"Lance'e ne olacak?" Fısıldadım, gölgeler içimdeki karanlık bir çukurdan yılan gibi kıvrılıp acımı gömmeyi teklif ederken ellerimi yumruk yaptım. Ama almalarına izin vermeyecektim. Şimdi bile, içimdeki acı onların yatıştırıcı kucaklamalarında boğulmak istememe neden olurken. Bu savaşta savaşmak için keskinliğine ihtiyacım vardı. Her zehirli damlasına tutunacak ve buna neden olan çocuğa nişan alacaktım. Bu akademiye geldiğim an beni yok etmeye karar veren Kurtadam. Ve sonunda bunu yapmanın bir yolunu bulmuştu.

Nova bana soğuk bir bakış attı ve bu beni iliklerime kadar dondurdu. “Artık okulumda hoş karşılanmıyor. Ve sonunda hapse girmezse şanslı olacak.”

"Hapishane?" diye yankılandım, korku damarlarımda düğümleniyordu. "Yasaları çiğnediğini biliyorum ama o kötü bir insan değil-"

Nova üst dudağını sarkıtarak, "Solaria Mahkemesi onun tam olarak nasıl biri olduğuna karar verecek, Bayan Vega," dedi. "Lance Orion iyi bir meslektaş, muhteşem bir öğretmendi ama prestijli işini bir öğrenciyi becermek için küçümsemeyi seçti. Buna hiç acımıyorum.”

Ağzından çıkan bu sert sözler beni şoka uğratarak susturdu. Sonra kapıyı işaret etti, bakışlarını duvara çevirirken bana acı bir şekilde hayal kırıklığına uğramış gibi baktı.

Kapıyı açıp koridora adım attığımda her yerim titreyerek oturduğum yerden kalktım. Tory'nin kolları beni sardı ve dağıldım. İçimdeki her güç bir hiçe dönüştü ve şimdiye kadar bildiğim en derin umutsuzluk çukuruna yuvarlandım.

BENDarcy ağlarken, öfkelenirken ve sonunda susarken bütün gece Darcy ile yatakta kıvrılıp yattı. O uyumuyordu. Hiçbirimiz bunların hiçbirini yaşamamıştık ama birlikteydik. Ve şu anda ona başka ne sunabileceğimden bile emin değildim.

Etrafımızdaki odası yavaş yavaş aydınlandı, ama sonunda kıpırdanana kadar kollarımda onunla kaldım.

"Darius onu hafife alır," diye mırıldandım bininci kez. Orion onun Koruyucusu. Lionel bile yardım edecek, bundan eminim.”

"Olsalar bile, o zaman onunla nasıl olacağım?" diye sordu Darcy, ona o kadar benzemeyen düz bir sesle sordu ki, ona bakabilmek için geri çekildim.

Yeşil gözleri donuk ve cansızdı, gözyaşları içinde geçen bir geceden dolayı şiş ve kan çanağına dönmüştü ama çenesi inatçı ve kızgındı. Dün bütün gün derslerden kaçınmıştı ve ben de şu anda dünyayla yüzleşmeye dayanamayacağını bildiğim için yanında kalmıştım.

"Bir yolunu bulacaksın," diye söz verdim. "Seninle özel olarak buluşabileceğin bir yer bulabiliriz, ya da belki Darius sana yıldız tozu getirebilir, ya da-"

"Birlikte olmamıza asla izin verilmedi," dedi, ayağa kalkarken bakışları karardı ve ben de onu takip ederek kucağıma bir yastık çekerek yanına oturdum. "Bütün dünya bize karşıydı, kanunlar bile."

"Biliyorum," dedim elini tutmak için uzanarak. "Ama birbirinizi seviyorsunuz. Bunun için savaşmanın bir yolu olmalı.”

Darcy uzun bir süre bana baktı, gözlerinde gölgeler titreşirken çenesi kasıldı. "Böyle bir şey için savaşmak hakkında ne biliyorsun?" bana tersledi ve sesindeki asit yüzünden irkildim.

"Ben hafife almıyorum-"

"Yıldızlar senin için mükemmel bir eş seçti ve ikinizin de yaptığı tek şey birbirinizle kavga etmek, kışkırtmak ve birbirinizi uzaklaştırmaktı."

"Bu Darius'la benle ilgili değil," diye nefes verdim, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Darcy bana karşı asla böyle öfkelenmezdi ama ben de karşılık vermeyecektim. Hissettiği bu acı için kum torbası olmama ihtiyacı olsaydı, o zaman olurdum.

"HAYIR. Bu benim ve Lance'in yolu hakkında*Her zaman*birlikte olmak için savaştı. Hep zorunda kaldık. Kader her zaman bize karşıydı ama riske girmeye değer olduğunu biliyorduk. Duygularımıza sahip çıktık ve onlara göre hareket ettik. Sen ve Darius bunu ne zaman yaptınız?" tersledi.

"Aynı şey değil," dedim savunmaya geçerek. "Lance seni asla Darius'un beni incittiği gibi incitmedi. Darius hayatımı cehenneme çevirdi, bana eziyet etti ve defalarca saldırdı. Denedi*bastırmak*Ben-"

"Biliyorum," dedi, bakışlarındaki duygu netti. "Ama aranızda geçen onca şeyde tamamen masum değilsin, değil mi? Onu da kışkırttın ve alay ettin. Ayrıca intikam aldın, odasını ateşe verdin, hatta Milton'a düşman olmasını sağladın, sana yaşattığı onca pisliğe karşı savaştın. Ama aynı zamanda onunla yattın, onu kendine çektin ve sonra ittin-"

"Çünkü onun tüm saçmalıklarını öylece affedemezdim," diye hırladım, o bana seslenirken kendi sinirlerim yıpranıyordu. "Benden asla özür dilemedi, bana umursadığı yönünde hiçbir gerçek eğilim göstermedi-"

"Saçmalık!" Darcy bağırdı ve ben irkildim. "Lanet olası bir piç ve acımasız bir pislik olabilir, sana tüm o korkunç şeyleri yapmış olabilir ve belki de senin için hasretle geçen bir hayatı bile hak etmiştir. Ama sana nasıl hissettiğini göstermeye hiç çalışmadığını söyleyemezsin. Sadece duymayı reddettin. Ve sen onu görmeyi reddettin. Çünkü kendi iyiliğin için çok inatçısın. Onu istediğinde bile bunu kendine itiraf etmeyi reddettin, sadece nefretin ve seksin arkasına saklandın ve kendi kalbini inkar etmek için güneşin altında her türlü bahaneyi buldun."

"Ona neden kalbimi sunamadığımı biliyorsun," dedim alçak sesle, sözleri içimi bir silah sesi gibi keserken. "Ona beni incitmesi için bir şans veremezdim. Yapamam-"

Darcy bıkkınlıkla, "Aşk budur, Tor," dedi. "Bir inanç sıçraması alıyor. Kendinizi açmak, duvarlarınızı yıkmak ve birinin ruhunuzun her karanlık ve kırık köşesini görmesine izin vermektir. Kendinize ve onlara karşı gerçek ve dürüstlüktür. Ham ve acımasız ve korkunç ve*gerçek.* Sadece onu istediğini iddia edemezsin ama ona karşı savunmasız olmana izin vermeyi reddedebilirsin. Bu böyle olmaz. Birini seviyorsanız, onu gerçekten seviyorsanız, ruhunuzu ona taşıyacak ve ne kadar kırılgan veya hasarlı olursa olsun kalbinizin bekçisi olmasına izin vereceksiniz. Ve eğer seni seviyorlarsa, onu güvende tutmak, beslemek, korumak ve tüm eski yaraları iyileştirmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Yani o kar fırtınasında ona hayır dediğinde ona zarar bile vermiyordun. Kendine zarar veriyordun. Ve tüm bunlar hakkında beni en çok öldüren şey bu."

"Darcy," diye nefes verdim, o Darius Acrux'tan uzak durmak için tuttuğum tüm inatçı, mantıklı, nefret dolu sebepleri paramparça ederken kalbim acıyla sızlıyordu.

"Lance'le sorunum bu," diye hırladı. "Dağınık ve ürkütücü ve başka biri için mükemmele yaklaşamaz bile. Ama mükemmel Tor, o benim her şeyim. Ve şimdi benden koptu ve orada *Hiçbir şey*Bu konuda yapabilirim. Başından beri her şey bize karşıydı. Ama seni ve Darius'u ikinizden ayrı ayrı birlikte olmaktan hiçbir şey alıkoyamadı. Eğer ikinizden biri kıçınızı kıçınızın arasından çekip çıkarsaydı ve*dürüst*birbirinizle o zaman bunların hiçbiri başınıza gelmezdi! Ve şu*öldürür*Ben. Çünkü Lance'le o özgürlüğe sahip olmak için her şeyimi verirdim." Boğuk bir hıçkırık ağzından kaçtı ve ben öne doğru kaydım, onu tekrar kollarıma çekmesi için ona uzandım.

"Hayır," diye tısladı, hava büyüsüyle parmaklarını bana doğru savurdu, ben de yataktan tökezleyerek yastığı yere düşürdüm. "Burada bana her şeyin düzeleceğini söylemeni istemiyorum. Bir şeyi düzeltmek istiyorsan git ve Darius'a nasıl hissettiğini söyle. Sen bunu yapmayı bile reddederken burada oturup benim ve Lance hakkında sızlanmanı istemiyorum.*denemek*ve kendi bokunu düzelt.

"Tamir edemem, Darcy. Çok geç!" Hava büyüsü beni tekrar kapısına doğru ittiğinde karşı çıktım.

"Birlikte olamayabilirsiniz. Ama birbirinize karşı dürüst olabilirsiniz," dedi güçlü bir şekilde. "Kendiniz için yarattığınız bu kahrolası karmaşadan kurtulmak için bir şans istiyorsanız, bunu yapacak kadar cesur olacaksınız."

"Cesur olmakla ilgili değil-"

"Evet öyle! Ne kadar güçlü olabileceğini kanıtlamaya ve sihrini geliştirmeye kendini o kadar kaptırmışsın ki, gerçek gücün en çok korktuğun şeylerle yüzleşmekten geldiğini unutuyorsun. Pekala, Tory. Ve git problemlerinle yüzleş."

Büyüsü arkamdan kapıyı çaldı ve ben cevap veremeden koridora çıktım ve kapı tekrar suratıma çarptı.

Ona geri dönmek için kapısını kırsam mı yoksa istediğini mi yapsam diye tereddüt ederken ağzım açık bakakaldım, ama kapının kilit sesini duyunca pes ettim.

Darcy'nin acısı beni boğmakla tehdit ederken derin bir nefes verdim ve merdivenlerden aşağı koşmak için döndüm.

Gölgeler görüş alanımda titreşiyor ve beni kendilerine çağırırken parmak uçlarımda dans ediyorlardı. Odama geri dönebilir ve beni birkaç dakikalığına almalarına izin verebilirdim. Sadece kucaklaşmalarının coşkulu unutkanlığına dalın ki bunların hiçbirini hissetmek zorunda kalmayayım.

Gölgeleri ne kadar çok kullanırsam, beni o kadar çok çağırdılar ve onlar üzerindeki kontrolüm o kadar arttı. İçlerinde karanlık bir rahatlık vardı ve geceyi Darcy ile onları kullanmadan geçirdikten sonra, çağrılarını her zamankinden daha keskin bir şekilde duyabiliyordum. Endişelenmem gerektiğini biliyordum

Orion'un çağrılarının ne kadar bağımlılık yapabileceği hakkında söylediklerini, ama ben değildim. Onlara sadece geceleri dalıyordum ve o zaman bile o kadar uzun sürmedi. Onları ne kadar çok kullanırsam, onlar üzerindeki kontrolüm o kadar arttı. Ve Lionel'ı yenmek için tam ihtiyacımız olan şey olabilecekleri için, onlarla benim önüme geçmesine izin vermeyecektim. Gölgeler bileklerimi yaladı ve homurdanarak onları geri ittim. Ne kadar cezbedici olurlarsa olsunlar, onları Aer Kulesi'nin ortasında dururken kullanmak kötü bir fikirdi.

Bak, tamamen kontrol bende.

Darcy'nin bana fırlattığı sözleri düşünmek istemiyordum ama kafamın etrafında çınlıyor, istesem de istemesem de dikkatimi onlara odaklamaya zorluyordu. İnatçı, domuz kafalı ve affetmez olduğumu biliyordum ama dünyadaki bana en yakın insanın bu silahlarla beni incitmesi canımı yaktı.

Hayır, incinmedi. Bu acı bir kabullenmeydi. Çünkü bana bu sözlerle vurmasından ne kadar nefret etsem de, onları gerçekten inkar edemezdim. Ama gerçekten Darius'un izini sürecek ve onun dediğini yapacak mıydım?

Hayal kırıklığı içinde ofladım, merdivenlerin dibine gelene kadar Aer Kulesi'ndeki basamaklardan aşağı koştum. Dün gece Darcy'nin bazı kıyafetlerini çalmıştım bu yüzden üniforma yerine bir tayt ve büyük beden bir süveter giymiştim.

Serin sabah havası etrafımı sararken, saçlarımı çekiştirirken ve üstümü değiştirme dürtüsüyle kürek kemiklerimde bir ürperti yaratırken dışarıda durdum.

Hâlâ erkendi, güneş alçalmıştı ve kuş cıvıltıları havayı dolduruyordu. Aslında, bu zamanlarda genellikle Darius'la koşuyor olurdum...

İki aydan uzun bir süredir ilk kez koşumuzu kaçırdığımı fark ettiğimde içim burkuldu. Olmam gereken daha önemli bir yer vardı, Darcy'nin yanında, ama beni bekleyip beklemediğini merak ettiğim için alt dudağımı ısırdım ama orada olmadığımı fark ettim. Nedenini kesinlikle anlardı. Ama onu hayal kırıklığına uğratma fikri... kendimi kötü hissetmeme neden oldu.

Acaba bensiz mi gidecekti yoksa odasına geri mi dönecekti? *Neden umursuyorum ki?*

Ne yapacağımı bulmaya çalışırken ellerimi saçlarımdan geçirip düğümlerini çekiştirirken hayal kırıklığıyla homurdanarak Aer Tower'dan uzaklaştım. Onun izini sürüp yokluğumu açıklayacak kadar küçük Ejderha duygularını incitmeyi gerçekten umursuyor muydum? Darcy'nin bana yapmamı söylediği şeyi yapmayı ve kendime asla itiraf etmediğim her şeyle onunla yüzleşmeyi ciddi ciddi düşünüyor muydum?

Ah. Kahrolası Dragon pisliği!

Darcy'nin eşofman üstünü çekip çıkardım ve onu ayaklarımın dibindeki uzun çimenlerin üzerine düşürürken omuzlarımı geriye attım. Altına jiletli bir arkadan askılı atlet giyiyordum, böylece kanatlarımda ben

onları çağırdım ve Phoenix ateşim gölgelerin son yankılarını da yakıp söndürürken iç çektim. Gölgeler uzaklaşıp zihnim berraklaştığında, yanan kanatlarımın ısısı onu etkilerken soğuk hava etrafımda titrerken uyanmak gibiydi.

Hemen havalandım ve her zamanki koşu rotamızda uçmaya başladım, gözlerimi yoldan ayırmadan acaba o bensiz gider miydi diye merak ettim.

The Wailing Wood'un üzerinden süzülürken yavaşladım, bakışlarım birkaç renkli cisme takıldı ve ağaçların arasında otlayarak ağır ağır hareket eden bir Pegasus sürüsü gördüm.

Tam uçmak üzereyken, onu gördüm, pistte hızlı bir şekilde koşarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, pistte hızla koşarken gömleği çıkarılmış ve cildi terden parlıyordu.

Önüne geçmek için kanatlarımı sertçe çırptım, sonra ağaçların arasına düştüm, patikaya indim ve tam önümde tepeyi tırmanıp hareketsiz düşerken kanatlarımı savuşturdum.

Bana bakarken dudağının kenarı seğirdi, kara gözlerini bir soru aydınlattı. Ona bakarken

midem bulandı, kalbim gümbür gümbür atıyor ve avuçlarım kayganlaşıyordu. Antrenmandan kasları gerilirken altın rengi tenini kaplayan ve dövmelerine ışık saçan terle yemek yiyecek kadar iyi görünüyordu. Bakışlarım, karın kaslarının her mükemmel kıvrımından, siyah eşofmanının düşük bel bandının altında kaybolan o karşı konulamaz V'ye kaydı.

Kendimi ona bakmayı bırakmaya zorladım ve yüzüne baktım. Siyah saçları dağınıktı ve çenesindeki sakal her zamankinden daha sıktı ve gözlerinin altındaki koyu halkalar, hiç uyuyup uyumadığını merak etmeme neden oldu. Orion'un tutuklanmasının yarattığı stresin onu en az Darcy kadar etkilediğini tahmin ettim ve bir an için gerçekten buraya gelip bunu onunla konuşmam gerekip gerekmediğini merak ettim.

"Sorun nedir?" diye sordu, boynumda asılı duran yakut pandantife bakarken bir an bakışlarını kaçırdı. Bana verdiğinden beri çıkarmamıştım ve o ona bakarken rahatsızca kıpırdandım. Benim için bir anlamı yoksa neden takmaya devam edeyim? Ve kendime karşı gerçekten dürüst olursam, bunun bir anlamı olduğunu biliyordum. Taşı tuttuğumda parmaklarımın arasında ısındı ve hissi bana onun ateş büyüsünü o kadar yoğun bir şekilde hatırlattı ki tüylerimi diken diken etti. Birden fazla kez parmaklarım etrafına dolanmış halde uyanmıştım.

Gözlerime baktı ve dilimi Darcy'nin onunla konuşmamı söylediği kelimelerin etrafından dolandırmaya çalışırken kalbim gümbür gümbür gümbür gümbür atıyordu. Ama lanet oldu*zor.*Yaşadığımız onca şeyden, onun ve benim yaptığım onca şeyden sonra, ben sadece...

"Neden hiç özür dilemedin?" diye sordum, sesim boğazımda takılırken çenemi kaldırarak. Çünkü nasıl hissettiğim konusunda ona karşı dürüst olmayı cidden düşüneceksem, o zaman onun da aynısını yapmasına ihtiyacım vardı.

Kaşlarını çatıp kaşlarını çattı ve bana yaklaşıp uzanıp bana dokunamayacak kadar benden biraz uzaklaştı. Yer ayaklarımın altında titredi ve o homurdandı

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com
ona baktı, onunla sadece konuşmak istediğimde bile yıldızlar anında aleyhimize çalışıyordu.

Yer tekrar sarsıldığında tökezledim ve onun etrafından dolanıp biraz önce tırmandığı tepenin eteğindeki Pegasus sürüsüne doğru başımla işaret ederken sinirle ofladım.

Sürü, patikanın aşağısındaki ağaçların arasından ilerledi ve ben, yoldan çıkarken onların arasında durmak için yol gösterdim ve artık yalnız kalmayalım ve yıldızlar bizi konuşmaya bıraksın diye sırtımı kocaman bir meşeye yasladım. Üzerimize bir susturucu balonu fırlattım ve onu pembe Pegasus formunda gördüğümde Sofia'ya gergin bir gülümseme sundum. Darius'la benim aramıza baktı ve sürünün geri kalanına da etrafımızda kalmaları için işaret vermek üzere ayağını yere basmadan önce at gibi başını salladı.

O kıza onu sevdiğimi daha sık söylemeliyim.

Darius önümde durmak için hareket etti ve cevabımı beklerken ona baktım.

Eliyle yüzünü ovuşturdu ve beni içeri alırken iç çekti.

"Babam beni güç ve hakimiyet arayışımda acımasız, acımasız ve acımasız olmam için yetiştirdi," dedi en sonunda, başka yere bakmamam için gözümü tutarak. "Sen ve kız kardeşin Solaria'ya döndüğünüzde, ilk kez böyle bir tehditle yüzleşmek zorunda kaldım. Benimle ne için doğduğum arasında gerçekten durabilecek biri. Babam ve diğer Göksel Konsey Üyeleri, senin asla ayağa kalkmamanı sağlamamız için üzerimizde çok baskı yaptı. Seni akademiden uzaklaştırabilirsek, herkese bizimle eşleşme şansının olmadığını ispatlayabilirsek, o zaman seni unutabiliriz diye düşündük. Devam et. Baban öldükten sonra anne babamızın sahip olduğu gibi tahta çık ve hiç geri dönmemişsin gibi devam et."

"Onu anlıyorum. Ama soruma cevap vermiyor," dedim alçak bir sesle, sefil bir şekilde başarısız olduğumdan emin olmama rağmen, bana yaptığı onca şeyin acısını saklamaya çalışarak.

"Sanırım, ben..." Bana bir adım daha yaklaştı, bu yüzden ona bakmak için başımı eğmek zorunda kaldım, benimki onu karşılamak için tenimin yüzeyine yükselirken aramızdaki hava onun ateş büyüsüyle ısındı. . "Sadece özür dilemenin sana yaptığım onca şeyi düzeltmeye yeteceğini düşünmemiştim. Ve dürüst olmam gerekirse, denesem bile duymakla ilgileneceğini düşünmemiştim.

Boğazımdaki kalın bir yumruyu yuttum, buna ne diyeceğimi bulmaya çalışırken dudaklarımı ıslattım. Gözleri dilimin hareketini takip etti ve tekrar bana yaklaşırken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Sırtımı ağaca yasladım, o beni kafese kapatırken sert kabuğu omurgamdaki çıplak deriye sürtünüyordu. Ama ondan kaçmak için en ufak bir eğilimim yoktu.

"Parıldayan Pınarlar'da birlikte olduktan sonra benim için hiçbir şey ifade etmediğini söylememeliydim," diye soludum, sesim o kadar alçaktı ki anlayacağından emin değildim ama ateşle parıldayan gözleri vardı.

En uzun süre birbirimize baktık. Orada, o boşlukta otururken aramızdan geçen tüm korkunç şeylerin tüm acıları, acıları ve yankıları.

"Benim için yaratıldığını daha önce anlamalıydım," dedi Darius, aramızdaki bu mesafenin onu ne kadar incittiğini ele veren kaba bir sesle.

"Bir yanım bunu fark etti," diye yanıtladım. Çünkü ona karşı her zaman hissettiğim çekimi, bana yaptığı her korkunç şeyi unutmam ve ona sahip çıkmam için yalvaran içimdeki o acıyı inkar edemezdim.

Ama kulağa ne kadar kolay gelse de, o kız ben değildim. Daha önce pek çok şekilde pek çok kez incinmiştim.

"Ben de," diye soludu bu umutsuzca, aramızda oluşan harareti hiçbir şekilde azaltmadı. Ama ben...zayıftım sanırım. Babamın istediği yolu seçtim. Kolay yol."

"Beni incitmek, benim için orada olmaktan her zaman daha kolay olacak. sen busun Kendini feda edecek güce aç bir yaratıksın*herhangi bir şey*hayattan borçlu olduğunu düşündüğün şeyi almak için." Ses tonumun o acı tonu geri dönmüştü. O kin ve öfke, suçlama.

Darius sözlerimden geri adım atmadı ama kaşlarının çatılması kalbimi acıttı, sanki sözlerinde de bir gerçek payı varmış ve bu gerçekten nefret ediyormuş gibi.

"Biliyorum. Ama bana evet deseydin, hayatımı seni telafi etmeye çalışarak harcardım," diye soludu ve iri vücudunun büyüklüğü karşısında şaşkına dönmem için bana doğru yaklaştı. Kasları gerginlikle gerildi ve karanlık bakışları benimle birlikte sahip olmayı dilediği her şeyle yandı. Bakışlarım koyu kahverengi süsenlerini çevreleyen o siyah çizgiye, onu bana bağlayan ve aynı anda benden uzaklaştıran o işarete takıldı. Ve gözlerime baktığında, aynı şeye baktığını biliyordum. Testlerinde başarısız olduğumuz anda yıldızların üzerimize damgaladıkları bu işaret. Alnı neredeyse benimkine değiyordu, yaklaştıkça aramızdaki mesafe santim santim azaldı, kolunu başımın üzerindeki ağaca yaslayarak beni sıkıştırdı.

"Bana yaptığın onca şeyden sonra sana nasıl evet diyebilirdim?" Nefes aldım ama öfkeyle değil, uzuvlarım titriyordu, kalbim küt küt atıyordu ve ruhum onunki için sızlıyordu. "Geceleri uyanık yatarım ve düşünürüm, düşünürüm*Sen,*keşke diğer seçimi yapabilseydim. Ama yapamadım. Bu beni ne kadar öldürüyorsa, seni de öldürüyor biliyorum. Ve tıpkı senin bana yaptığın gibi sana da acı verdiğimi bilmekten zevk alan berbat bir yanım var.

Darius boştaki eliyle yavaşça uzandı, parmak uçları yüzümün yan tarafında yanan bir çizgi çizdikten sonra boynumun yan tarafına bir işaret çizdi. Dokunuşuyla ürperdim, tüm bunlara rağmen hala onu daha çok arzuluyordum.

"Bunu hak ettim," dedi alçak bir sesle, dudaklarından dökülen bu sözlerle kalbim şaşkınlıkla yerinden fırladı. "Bunu hak ettim, Roxy. Ve üzgünüm. Hepsi için gerçekten çok üzgünüm. Bunun artık bir önemi olmadığını biliyorum ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyorum ama bunu bilmene ihtiyacım var. Bunu hissetmene ihtiyacım var." Onun eli

kalbimin üzerine indi ve kırık kalbim avucunun altında atarken bile etim onun için yandı ve sızladı. Parçalanmış parçalarının bir arada kalmak için büyük bir mücadele verdiğini hissedebildiğinden, hâlâ onun için çırpınan hırpalanmış şeydeki her bir morluk, yanık ve yarayı hissedebildiğinden emindim. Her şeyden sonra bile. Hepsini.

Yıldızlar bizi uyardığında gök gürledi ama ikimiz de ürkmedik, bizim hakkımızda ne düşündüklerini ve ne yaptığımızı umursamadık.

"Ben de üzgünüm," diye fısıldadım çünkü bunu gözlerinden görebiliyordum. Bunu teninde hissedebiliyordum.

O da kırılmıştı. Başından beri hiç istemediğim bir taht için bana işkence eden, beni kesen, hırpalayan ve yaralayan bu adam, aramızdaki bu uçurumu yakıyordu. Üzgündü ve canı yanıyordu ve bunu düzeltmek için ikimizin de yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Derin bir nefes aldı, alnını benimkine bastırdı, öyle ki sedir ve duman kokusu beni alt etti.

Pegasus sürüsü bakarken ve ayaklarımızın altındaki zemin titremeye ve sarsılmaya başladığında, açıklığın dört bir yanından gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Bizi izlesinler. Bana göre, o anda dünyada sadece iki kişiydik.

"Yine de hiçbir şeyi değiştirmiyor," dedim yavaşça, kelimeler Darius Acrux'tan sağ çıkmak için onca mücadele vermiş olan küçük parçamı paramparça etse de. “Seçimimi yaptım. Başka bir şutumuz yok.”

Darius, ön kolunu başımın üzerindeki ağaca dayayarak öne doğru eğilmeye devam ederken, diğer eli yanağımı kavramadan önce göğsümün üzerinden yukarı kaydırıp boynumu okşarken dikkatle bana baktı. Çenemi parmak uçlarıyla kavradı ve onları saçlarıma taktı, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Büyüsü teninin yüzeyine kaydı ve teninin derin ısısı, sanki ikisi tek ve aynıymış, her zaman birlikte olmaya kaderleri varmış gibi benim kendi gücümü çağırdı. Duvarlarım yıkıldı ve büyüsü etimin altına düştü, beni mümkün olan en iyi şekilde doldurdu ve yaktı.

Dudaklarımdan hafif bir inilti kaçtı ve kara gözleri parlayarak beni bakışlarına hapsetti. Ona bu kadar yakın olmak en tatlı şekilde canımı yakıyor ve kırık kalbimi kanatıyordu.

Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki onun vücudunun sıcaklığını benimkine bastırdığını hissedebiliyordum. Ona uzanırken ellerim kendiliğinden hareket ediyor gibiydi, avuç içlerim yukarı ve sert göğsünün üzerinde kayarken önce onu itmek istiyormuşum gibi göğüs kaslarına indi. Ama yapmadım. Büyüsü içime akarken, beni kör ederken, sarhoş ederken, ruhumu içten dışa doğru damgalarken ona dokundum.

Bakışlarım hala gözlerinde takılıydı. Alınlarımız hâlâ birbirine yapışıktı ve dudakları benimkilere o kadar yakındı ki konuşurken neredeyse hareketlerini hissedebiliyordum.

"Seni seviyorum, Roxy," dedi kaba, kara bir sesle, yalana ya da yalana, gaddarlık hilelerine yer yoktu. Sadece gerçek. Tenimin altında büyüsünün hücumunu hissettiğim kadar keskin bir şekilde hissedebiliyordum.

Gözümden akan bir yaş yanağımda yanan bir iz bırakarak etimden dökülüp aramıza düştü.

Birinin bana bunu söylediğini duymak için kaç kez canımı yakmıştı? Kimsenin olup olmadığını kaç kez merak etmiştim?*abilir*beni böyle Sev? Bunu kendime sayamayacağım kadar çok kez inkar etmiş olabilirim ama bunun için uzun zamandır can atıyordum. Ona, şimdiye kadar kabul etmek istediğimden, hiçbir şeye ihtiyacım olmadığı kadar çok ihtiyacım vardı. Ve sadece kimseden değil. ondan ihtiyacım vardı*o.*

"Ve bunun hiçbir şeyi değiştirmediğini biliyorum. Bu*yapamamak*her şeyi değiştir," diye homurdandı. "Ama bunu sana kanıtlayacağım. Bunu telafi etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım, gerekirse hayatımın geri kalanında. Başımıza bu laneti getirdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. Ve ben de seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Buna ne diyeceğimi bilmiyordum, onu nasıl işleyeceğimi, onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Onu sevdim mi? Bana işkence eden bir canavarı nasıl sevebilirdim? Yapsaydım bu beni ne yapardı? Sadece kırık, kırık, dövülmüş,*aptal*işkencecisine aşık olan kız. Ama belki de bunların hepsi bendim. Belki de tüm suçu ona atarken onu da incittiğim için daha kötüydüm. Belki de aynı madalyonun iki yüzüydük.

Dudakları benimkilere değdi ve onu karşılamak için çenemi eğdiğimde ağzımdan bir inilti daha kaçtı.

Ağzının benimkine en hafif dokunuşuydu ama yine de ruhumda ayaklarımızın dibindeki yeri sallayana rakip olacak bir deprem oluyormuş gibi hissettim.

Dudaklarım aralandı ve eğildi, vücudu benimkine bastırdı ve varlığı beni ezdi, ta ki görebildiğim, koklayabildiğim, hissedebildiğim tek şey o olana kadar.*tatmak*ve uzaklaşmak için çok iyiydi.

Kollarım boynuna dolandığında tepemde bir gök gürültüsü duyuldu ve o beni ağaca doğru geri sürerken inledim, aramızda umutsuz bir açlık geçerken dudakları benimkilerle birlikte hareket ediyordu.

Pegasus sürüsü kişnedi ve ciyakladı, şimşekler kapalı göz kapaklarımdan görünecek kadar parlak bir şekilde çaktı ve yanmadan önceki kırılgan anı içerken kalbim hızla attı.

Paniğe kapılan Pegasus'ların sesi bize ulaştıkça ve insanlar ismimizi haykırmaya başlayınca büyük bir inilti duyuldu ve ayaklarımızın altındaki yer sarsıldı.

Onu daha sıkı öperken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü, başlarımızın üzerine bir hava kalkanı atarken tüm vücudum onunkine dolandı ve bize sadece birkaç saniye daha kazandırmak için savaşırken sihrimi ona akıttım.

Sanki ölmezse ölecekmiş gibi beni öptü, sanki kalbinin atmasının tek sebebi benim olmasıymış gibi ve ben onu dünya etrafımızda çökecekmiş gibi öptüm ve ben onu öpmeyecektim bile. Bittiğinde hala onun kollarında olduğum sürece umursuyordum.

Kapalı göz kapaklarımın ötesinde tekrar şimşek çaktı ve etrafımızı çığlıklar ve kişnemeler sardı, sağımızdaki ağaçlardan yankılanan bir inilti koparken bir toynak izi bizden kaçmak için yarışıyordu.

Bir şey üstümüzdeki kalkana o kadar sert çarptı ki nefesim kesildi, Darius'un kollarından geri düştük ve ikimiz başımızın tam üstünde sihrime dayanan devrilmiş bir ağacın devasa gövdesini bulmak için yukarı baktık.

Darius geri adım atmadan önce tutkuyla, "Söylediklerimde ciddiydim," diye homurdandı, aramızdaki teması kopardı ve paramparça olan kalbimi bir kez daha kırdı.

O geri çekildi, ben de geri çekildim, hava kalkanımın zıt taraflarına ve düşen ağacın altından çıkarken bakışlarını tuttum.

Kalkanımı düşürmeden ve ağacın az önce durduğumuz orman zeminine çarpmasına izin vermeden önce titrek bir nefes verdim.

Yere, yankılanan bir gümlemeyle çarptı ve toprak ile çakılları aramızda bir bulut halinde havaya uçurdu ve açıklık boyunca onu görmemi engelledi.

Ortalık yatıştığında, o gitmişti. Ve kalbimde asla geçmeyeceğini bildiğim çaresiz bir acıyla baş başa kaldım.

BENBanyodan çıktığımda beni bekliyordu. Biri, üzerinde Solaria Mahkemesi mührü olan mektubu kapımın altına itmişti ve açıp okurken kalbim boğazımda atarken dizlerimin üzerine çöktüm.

Sevgili Bayan Gwendalina (Darcy) Vega,

Lance Azriel Orion'un anayasanın 303. Yasasını çiğnediği için yargılanması için 30 Mart'ta Solaria Mahkemesi'ne çağrıldınız. Söz konusu yasaya göre (aşağıda özetlenmiştir), sanığın kaderini belirlemek için bir ifade vermeniz gerekmektedir.*

Yüksek Mahkeme Hakimi'nin kararı, aleyhinize herhangi bir dava açılması gerekip gerekmediğine de karar verecektir. Lütfen unutmayın: prestijli Zodiac Academy'deki konumunuz artık sorgulanmaktadır.

Mahkeme celbinizin tarihinde MUTLAKA hazır bulunmalısınız, aksi takdirde mahkemede sunulan kanıtlara dayanarak hakkınızda varsayılan bir hüküm verilecektir.

Saygılarımızla,

Ravis Darkice
Solaria Mahkemesi Yüksek Mahkeme
Yargıcı Griffin, Terazi, Fae Adaleti

** Solaria Eğitim Sektörü Kanunu 303: Pozisyondaki herhangi bir öğretmen veya öğretim yardımcısı İstihdam kurumlarında okuyan Fae üzerindeki otoritenin,*

öğrencileriyle cinsel ilişkiye girme cezası hakkında tutuklama ve kovuşturma.

Gözlerimden akan yaşları akmadan sildim, ayağa kalkacak gücümün kalmadığını fark ettim. Her şey acıtıyor. Ve gölgeler, bu acıyı biraz olsun dindirmek için onlara dalmam için yalvarıp duruyorlardı. Ama onları tekrar tekrar reddettim. Bu yakıcı ıstıraba, bu öfkeye ihtiyacım vardı. Çünkü bunu Seth'in aleyhine çevirecektim.

Yine bütün gün dersleri atlamış, dünyayla yüzleşmeye dayanamamıştım. Hala Atlas'ım yoktu, bu yüzden FaeBook'u kontrol edemedim, ama şimdiye kadar her tarafımın sıvandığını tahmin edebilirdim. Benim ve Orion hakkındaki dedikodular çok olurdu. Hikaye binlerce kez orantısız bir şekilde fırlatıldı. Belki de bu odadan henüz çıkmamış olmamın nedeni, çıktığım an bunların hepsinin gerçek olmasıydı.

Tory'ye ters düştüğüm için suçluluk duygusu içimi yedi. Yaptığım şeyleri söylemek istememiştim. Şey, kesinlikle ortaya çıktıkları şekilde değil. Ama onun için en iyisini o kadar çok istiyordum ki yıldızlara meydan okurken aşka dair tüm şansları bir kenara atması beni incitti. Yıldızların beni ve Lance'i Elysian Mates olarak seçmeleri için her şeyimi verirdim. Ama olmayacaktı. Yıldızlar başından beri bize gülüyordu. Ve belki de her şeye rağmen Tory haklıydı. Kader bir saçmalıktı. Yıldızların bize çok tatlı bir şey sunup onu tekrar alıp götürmesi beni iliklerime kadar hasta etti.

Ama bizim için savaşmayı henüz bitirmedim. Orion'la konuşmam gerekiyordu. Onu aramanın bir yolunu bulmalıydım. Onun iyi olduğunu bilmek. Bundan birlikte bir çıkış yolu planlamak için.

Ellerimi gözlerime bastırdım, tekrar akmakla tehdit eden yaşları uzaklaştırmaya çalıştım.

Saat neredeyse yedi olmuştu ve herkes Elemental Dövüş dersi için The Howling Meadow'a gidiyordu. Bu odadan çıkıp şeytanlarımla yüzleşecektim. Aslında özellikle biri. Seth Kapella. Bana yerden kalkma gücü veren buydu.

Aynaya yöneldim, gözlerimi sildim ve yüzümün dönüştüğü lekeli dağınıklığı gizlemek için makyaj büyüsü yaptım. Moka rengi bir crop top ve ona uygun yoga pantolonu giydim. Ve uçmayı planlayarak pencereye doğru ilerleyip kapıyı iterek açarken bir süveter giymemeye karar verdim. Serin esintiye doğru sıçradım ve ateşli bir cehennemde kanatlarım sırtımdan kurtuldu, Aer Kulesi'nin etrafından dolaşıp ağaçların üzerinden geçerken öfkemle daha da yanıyor gibiydi, gözlerim aşağıda toplanan tüm öğrencilere düşüyor çayırda.

Bakışlarımı ortadaki kayalara diktim ve onlara doğru yuvarlandım, yaydan salınan bir ok gibi gökten düştüm. İnsanlar beni gördüklerinde işaret etmeye başladılar ve ben çenemi sıktım, kararlı bir şekilde onları görmezden geldim ve tek bir adım bile tökezlemeden Seth'in önüne indim. Mirasçıların dördü de gömleksizdi ve sanki şimdiden çamurda savaşıyorlarmış gibi üzeri toprakla kaplıydı.

"Darcy," dedi Tory şaşkınlıkla, yanıma koşarken sesinde bir umut vardı. "İyi misin?"

"Hayır," diye dürüstçe yanıtladım, Mirasçılarla yüz yüze geldiğimde etrafımızda bir kalabalık toplanıyordu.

"Jüpiter'deki fırtınanın gözü adına," diye soludu Geraldine. "Belki de ormanda bir gezinti yapmalıyız, Darcy? Hepimiz kalp kalbe sahip olabiliriz.

"Ben burada iyiyim," dedim sert bir şekilde, Seth'e doğru bir adım atarken kaşlarını çattı. "Kuyu?" diye sordum, sınıfa sessizlik çökerken. Washer bile izlemek için adım atmıştı, görünüşe göre kimseyi bana bakmaktan alıkoymayı planlamıyordu. "Bir şey söylemeyecek misin? Bu kadar zeki bir çocuk olduğun için neşelenip gülüp kendini tebrik etmeyecek misin?

Darius alnını kırıştırarak en yakın kayadan tekme attı. "Seth?" diye sordu, sanki sevgili arkadaşının Orion'u kurtların önüne atacağı hiç aklına gelmemiş gibi. Ama bunu sürünün Alfa'sından daha iyi kim yapabilir?

"FIB'e söylediğimi mi düşünüyorsun?" Benim ve Orion hakkında bildiği haberi kulaktan kulağa yayılırken, Seth karşı çıktı ve kalabalıkta mırıltılar yükseldi.

Acı bir kahkaha attım. "Senin yaptığını biliyorum. Başka kim yapardı? Kız kardeşim bunu yapmazdı ve Darius, Lance'in en iyi arkadaşı. Peki bu kimi bırakıyor, ha? Bana karşı bir erkek gibi tatmin edemediği küçük, acıklı bir kan davası olan kalpsiz bir Kurt. gibi*Fae*Tükürdüm, onunla dövüşmeye hazırlanırken ellerimi kaldırdım. Onu kıçının üzerinde istiyordum ama ondan da çok gerçeği istiyordum. Bu pisliğin bana haksızlık ettiğini tüm okulun bilmesini istiyordum. Ve bunun için onu yok edecektim.

“Senden neden vazgeçeyim?” Seth masumca sordu ve Max ile Caleb çıkacak kavgayı hissederek birkaç adım geri çekildiler.

Kylie'nin sesi, "Belki de suçu etrafa atmayı bırakmalısın, Darcy," diye kesti ve başımı ona doğru çevirdim, kanatlarım onu turuncu bir ışıltıya boğarak daha da sıcak hale getirdi. “Notlar için bacaklarını açan sensin. Belki de parmağını kendine doğrultmalısın.

Dişlerimi göstererek ona doğru adım attım ve o da gözlerinde korku dolu bir ifadeyle arkadaşlarının arasına geriledi. Şu anda neye benziyorsam, kalbine korku salmaya yetmiş olmalı. Ama buraya gelme sebebim o değildi.

Seth'e döndüm ve Tory beni cesaretlendirmek için başını salladı. Buna ihtiyacım olduğunu biliyordu. Fae üstüne Fae olmak zorunda olmasaydı, benimle birlikte onun kıçını tekmeleyeceğinden hiç şüphem yoktu. Ama bu benim savaşımdı. Ve vermek zorunda olduğum her damla büyüye mal olsa bile onu kazanacaktım.

"Ben yapmadım," Seth sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı, yaklaşıp koluma uzandı.

Bana dokunmayı düşünmesinden korkarak onu ondan çektim. Bana yalan söylüyor. Her şeyden sonra, Orion'u tutuklatanın kendisi olduğunu bile kabul edemez miydi? O*O*Keskin pençeleriyle etimi delip kalbimi söken o muydu?

"Tamam, dövüşmek ister misin?" Rüzgar parmaklarının arasında kıvrılırken ellerini kaldırdı. "O zaman kendini tutma."

Kanatlarımın düşmesine izin verdim, sonra ellerimi savurdum, içlerine büyük bir büyü dalgası saldım ve onu havaya fırlatan bir kasırga saldım. Kalabalık, fırtına onu sert bir darbeyle yere savurduğunda geri çekildi, ancak saniyeler içinde tekrar ayağa kalktı ve yüzünde bir sırıtışla yumruğunu toprağa fırlattı.

Yer ikiye ayrılırken kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu ve ona doğru koşmaya başladım, aramızdaki mesafe tamamen ayrılmadan önce onu kapatmaya çalıştım. Toprak altımda kocaman bir uçuruma yuvarlanırken gırtlağımdan vahşi bir hırıltı koptu. Avuçlarımı açtım, beni yakalamak için hava yastıkları fırlattım, damarlarımda hızla akan adrenalinle bizi ayıran boşlukta hızla koşarken birinden diğerine atladım.

Uzun saçları rüzgarda dalgalanıyordu ve gözleri aç ve kışkırtıcı bir şekilde bana dikilmişti. O bakıştan nefret ettim. Sanki bunu istiyordu. Onu bu düşüncenin her saniyesine pişman edecektim. İşimi bitirdiğimde kanıyor ve yalvarıyor olacaktı.

Aramızda sadece bir metre kaldığında ve devasa uçurum altımda yankılandığında, kararlı bir haykırışla havaya sıçradım ve ona doğru düşerken avuçlarıma buz bıçakları sapladım.

Ayak bileğime bir sarmaşık daha yetişemeden dolandı ve çukura çekildim, düşüp düştüm, sırtım toprağa çarpmadan önce boğuk bir çığlık boğazıma takıldı. Yerin altı metre altındaydım ve yüzünde çarpık bir gülümsemeyle uçurumun kenarında duran Seth'e bakıyordum.

"Siktir git!" diye bağırdım, buz bıçaklarını ellerimin arasından ona doğru fırlatarak, göğsüme bir başka öfke dalgası çarptı.

Hava kalkanıyla çarpışarak paramparça oldular ama dikkati o kadar uzun süre dağılmıştı ki tekrar ayağa kalktım, bu da havanın onu arkadan yumruklamasına neden oldu ve o da benimle birlikte çukura kafa üstü fırladı. Kalbim yerinden fırladı ama yere çarpmadan önce kendini yakaladı ve hafifçe ayaklarının üzerine indi.

Arkamda bir kasırganın gücüyle üzerine atladım ve kuduz bir hayvanın gaddarlığıyla onunla mücadele ettim.

Yere çarptı ve ben de kulaklarımda zafer şarkıları söyleyerek boğazını tutup yüzüne yumruk attım. Bir hava kalkanı onu kapladı ve parmak boğumlarım ona çarptığında yemin ettim ama pes etmedim. Kalkanı kırmaya çalışırken yumruklarımı ona vurup onları alevlerle kapladım ve kanamaya başladılar. Çılgınca güldü, kibirlendi ama o sırada kalkan çatırdadı ve yumruğum yanağına çarparak kafasını yana doğru savurdu.

"Siktir," dedi nefes nefese, sonra büyük bir güçle beni üzerinden attı, yuvarlandı ve göğsünün sert çıkıntısıyla beni çamura sıkıştırdı, elleri bileklerime dolandı ve onları tuttu.

Hala.

"Neden bunu yaptın?!" diye sordum, ön cephesinde bir çatlak bulmak için gözlerini ararken ellerimi kurtarmaya çalışarak. Beni beslediği bu saçma yalan. Ve neden? Şimdi ne fark etti?

"Ben yapmadım," diye hırladı, benimle burun buruna geldi, tek görebildiğim onun dünyevi kahverengi gözlerinin derinliklerini bir kez bile kırpmadan. "Senin sırrını sakladım. Kimseye söylemedim. Hiç planlamadım bile.

Kollarımda beni tuttuğu yerden alevlerin fışkırması için cesaretlendirdim ve köpek gibi inleyerek bıraktı, kalçalarıma oturmak için yalpalayarak ayağa kalktı. Yerden bir asma fırlattım, boğazına doladım ve omurgası bir kez daha toprağa değsin diye onu geriye doğru çektim. Saniyeler içinde ayağa kalktım, asmayı acımasızca sıkarken elimi onun üzerinde tuttum, altımda acı çekerken nefesim düzensiz geliyordu.

Gölgeler etimin altında kıpırdandı, beni zorladı, o anda yaslanmak istediğim korkunç, ölümcül, baştan çıkarıcı şeyler fısıldadı.

Sonra yer Seth'i yuttu ve çamurun içinde kayboldu, ben onu ararken dudaklarımın açılmasına neden oldu.

Toprak aniden muazzam bir sel gibi üzerime düştü ve nefesim kesildi, Seth çukurun tepesinde durmuş, çamurla kaplı ve beni diri diri gömmeye çalışırken aşağı bir toprak yığını fırlatırken nefesim kesildi. Yeryüzünde en tepeye kadar bir tünel yapmış olmalı -*Pislik!*

Toprağın ağırlığı şimdiden kalçalarıma kadar geldiği için beni yavaşlattı ama henüz yenilmemiştim. Tırmanarak dışarı çıktım, sonra bir elimi havaya kaldırdım ve beni dışarı sürüklemek için rüzgarı kullandım. Gökyüzüne doğru ateş ettim, ona doğru koşarken gözlerim Seth'e sabitlenmişti. Ayaklarım yere değmeden bir an önce geri sıçradı ve etrafını saran hava kalkanıyla çarpıştım. Kanımı donduran o korkunç sırıtışıyla sırıttı ve dudaklarımdan bir hırıltı döküldü.

"Devam et Sethy! O lanet olası öğretmeni yerine koyun!" Kylie aradı ve küçük arkadaşları gülmeye başladı.

Sahip olduğum her şeyi Seth'in kalkanına fırlattım, tahta mızraklar, buz parçalarından oluşan bir sağanak, bir hava fırtınası, ama olmadı.

"Orion sana acıdı mı Darcy?" Marguerite'in sesi yanaklarımı ateşe verdi. "Senin ne kadar zavallı olduğunu kimse görmesin diye mi sikini yalamana ve Cardinal Magic'i geçmene izin verdi?"

Tory ona elini salladı ve Marguerite ani bir havayla yere düştü, yüzü toprağa çarptı.

Tory, "Hay aksi, dikkatli Marguerite," diye sırıttı.

Yeniden odaklanmaya çalışmak için gözlerimi kırpıştırdım ve sahip olduğum her şeyle onu patlatmaya devam ederken Seth'in kalkanına daha fazla sihir döktüm.

Yaptığım her büyüyle ileriye doğru koşarken beni sessizce izleyerek geri çekildi. Karşı koyamayacağı aklıma geldi. O kalkanı yerinde tutmak için tüm sihrini kullanıyordu. Yani onu parçalayabilseydim...

Yorgunluk kaslarımı kemiriyor, her şeyi ağırlaştırıyordu ama adrenalin devam etmemi sağlıyordu. Tory ve arkadaşlarımın beni desteklediğini, yan hatlarda bağırıp alkışladıklarını fark ettim. Sesi duyunca kalbim hafifçe kalktı ve savunmasını nasıl kıracağımı anlamaya çalışarak zihnimi odakladım.

Cevap net bir şekilde bana geldi. Ateş. Elementlerin en şiddetlisiydi. Ve erimiş bir güneş dilimi gibi çekirdeğimde yaşadı.

Öfkem kadar kör edici derecede sıcak olan iki ateş kamçısını ellerime fırlattım. Büyümün son rezervlerini tüketmek üzere olduğumu biliyordum, bu yüzden bunu hesaba katmak zorundaydım. İki büyük kamçıyı, etimin her santimine yayılan öfkeyle savurdum ve harcadığım çabaya dudaklarımdan lanetler yağdırarak onları Seth'in kalkanına indirdim.

Tüm duyguların en acısını ve en keskinini hissettim, nefret, kin, öfke, incinme, sanki yüzlerce keskin nesneyi yutmuşum ve onları siyanürle yıkamışım gibi.

Seth'in ifadesi artık kışkırtıcı değildi, kalkanını yerinde tutmak için savaşırken yüz hatları konsantrasyon ve çabayla buruşmuştu. Ona tekrar tekrar vurdum, kollarım ağrıyordu, sahip olduğum her şeyi buna verirken sırtımdan aşağı terler akıyordu. Bunu Orion, kendim, Tory ve hatta Darius için yaptım. Bunu, yıldızlara inat ve bu okula girdiğim anda beni mahvetmeyi kişisel görevi haline getiren düşmanımı ortadan kaldırmak için yaptım.

Devasa, son bir kırbaç darbesiyle kalkanı pes etti ve alevler uzuvlarını sararak onu devirdi ve çıplak göğsünde kocaman yanıklar açtı. Onu bir kalp atışı içinde ıslattım, son hamleme karar verdim, büyümün son kısmını buza döküp boynuna kadar vücudunun her yerini kaplamasına izin verdim, tek bir hareket bile edemeyene kadar onu dondurucu bir odaya hapsettim. dili hariç kas. Bana zaferimi vermeye yeter.

"Teslim ol," diye talep ettim, nefes nefese, hırpalanmış ve yara bere içinde onun başında dikilirken dünya etrafımda sessizliğe bürünüyordu. Ama muzaffer.

Seth hiçbir şey söylemeden dilini ısırdı ve ben de buzun gırtlağına bıçak gibi keskinleşmesine izin verdim.

"Teslim ol," diye tısladım, gölgeler kulaklarıma fısıldıyor ve bitirmemi söylüyordu. Kanının dökülmesini istediler ve bir parçam da yaptı. İçimdeki o karanlığa kilitlendiler ve ona çıra eklediler, görmezden gelemeyeceğim bir alev olana kadar onu ikna ettiler.

"Teslim ol, seni aptal!" Darius havladı ve Seth inledi.

"Teslim oluyorum," diye homurdandı ve arkadaşlarım çıldırarak üzerime atladılar ve beni kollarının arasına aldılar. Ama ben

Vücudundaki buzu erittiğimde Seth'e bakmayı kesemedim ve o ayağa kalktı. Onu yenmek iyi hissettirmişti. Ama yeterli değildi. Orion'u geri getirmedi. Hiçbir şeyi düzeltmedi.

Başımı kaldırdığımda bütün okulun bana baktığını gördüm, bazıları hayretle, bazıları da korkuyla. Tory'nin elini tuttum, onu kalabalığın arasından çektim ve ona benimle gelmesi için yalvaran bir bakış attım. Hemen başını salladı, gömleğini çıkardı, böylece ekin üstünde kaldı ve geriye bakmadan gökyüzüne çıktık.

The Wailing Wood'u hızla geçtik ve uzaktaki King's Hollow'u gördüm, ağaç evin çatısı beni çağırıyordu. Mirasçılar ders bitene kadar oraya gitmeyecekti ve etrafındaki korumalar orayı daha zayıf Fae'den ayrı tutuyordu, bu yüzden eğimli ahşap çatının üstüne inene ve havayı dolduran akşam kuş cıvıltısıyla oturana kadar Tory'yi o yöne götürdüm. biz.

Başımı ellerimin arasına alıp nefes almaya çalıştım ama beceremedim. "Bu inanılmazdı Darcy," dedi, ben mavi saçlardan oluşan bir şelalenin arkasına saklanırken elini sırtıma koydu.

"Neden daha iyi hissetmiyorum?" Dişlerimin arasından sordum. Kalbim bir asit fıçısında boğuluyordu. Umutlarım ve hayallerim de çoktan eriyip gitmişti. Ve Orion'u düşündüğümde, acısı beni yeniden hasta ediyordu.

Nazikçe, "Çünkü Seth'i dövmek onu geri getirmez," dedi ve başımı salladım, elimi saçımdan geçirip kendimi göğsümdeki acıdan başka bir şey hissetmeye zorlamak için çekiştirdim.

"Hapse giremez." Sulu gözlerle ona baktım, ses tonuma çaresizlik hakimdi. “Yapamaz. O -ben-”

Beni kollarının arasına aldı ve ben ona tutundum, diğer yarıma yapıştım. İkizim, geceden gündüze. O da acı çekiyordu ve bir şekilde kollarında biraz daha hafif hissediyordu. Sanki o benimkini taşıyordu ve ben de onunkini taşıyordum.

"Bunu çözeceğiz," diye söz verdi ve ben de tutunabileceğim bir olasılık parçası bulmaya çalışarak omzuna doğru başımı salladım. Ama her şey çok kasvetli görünüyordu.

Birbirimize sarıldığımız ve gökyüzünün alacakaranlığa, ardından zifiri karanlığa döndüğü ve yıldızların acımasızca üzerimizde parıldadığı zaman arasında sessizlik uzadı.

"Bugün Darius'la konuştum," Tory sonunda sessizliği bozdu ve dudaklarımı ayırarak ondan geri çekildim.

"Söylediklerimde ciddi değildim, sıra dışıydı-" Birdenbire içimde bir suçluluk duygusu kabardı. "Hayır, haklıydın," diye kesin bir şekilde başını sallayarak sözümü kesti. "Duymaya ihtiyacım vardı. Ve bunu duyabileceğim tek kişi sensin."

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Ne oldu?"

"Ona gerçeği söyledim. Nasıl hissettiğimi ve tüm bu saçmalıkları. Ve o... bana beni sevdiğini söyledi," dedi nefes nefese ve

gözlerimden yaşlar akıyordu tamamen farklı bir nedenle.

"Bu harika, Tor," dedim ciddiyetle, ama bunun artık hiçbir şeyi değiştiremeyeceğini biliyordum. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmadıkça olmaz. Ve yapacağıma bu dünyadaki her şeyin üzerine yemin ettim. Elini tuttum ve acımasız gökyüzüne bakarak aramızda tek kelime etmeden çatıya uzanmak için geri çekildik.

"Yıldızların bizden nefret ettiğini mi düşünüyorsun?" Sanki beni duyabileceklermiş gibi fısıldadım, gözlerim otomatik olarak Orion'un kemerini aradı ve nerede olursa olsun, bu gece yıldızları bile görüp göremeyeceğini merak ettim. Ya da bir suçlu, bir kafir gibi karanlığa hapsolmuşsa.

"Belki," diye soludu Tory.

"Belki de perdenin ötesine geçmek yerine inatla göğe tutunan, bizden önce gelen tüm kinci Fae'lerin ruhlarıdır. Belki de geride bıraktıkları sefil hayatlar için dünyayı cezalandırmak istiyorlardır."

"Umarım," dedi Tory, parmakları benimkini sıkarken. "Ama eğer öyleyse, o zaman onlara hâlâ meydan okuyabiliriz. Bizi kontrol etmiyorlar."

Onun iyiliği için, Orion'un iyiliği için bunun doğru olmasını istedim. Ama sessiz bir yanım bunun doğru olmadığını biliyordu. Zodyakın hayatımıza hükmettiği bir dünyada, yollarımız sadece bir zar atışıydı. Ve zar bir kez geldiğinde, kaderimiz taşa bağlıydı. Sadece zarlarımızın hâlâ yuvarlanıyor olmasını umuyordum. Ve henüz hepimiz için bir şans vardı.

Darius

Tbabamın bana öğrettiği, keşke beynimden kazıyıp atabilseydim dediğim birçok şey vardı ama bazı şeylerde haklı olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Yine de beni onlar hakkında eğitme yöntemlerini takdir etmedim.

Sekizinci doğum günümde, annem kutlamak için büyük partilerinden birini veriyordu ve kahrolası krallığın yarısı davetliydi, çok azı benim yaşımdaydı. Mirasçıların en küçüğü olarak, diğerleri en önemsiz doğum günüm hakkında benimle dalga geçiyorlardı ve ben de babamın işitebileceği bir mesafede tüm olay hakkında şikayetler mırıldanmak gibi bir hata yapmıştım.

O zaman bile, gerçekten daha iyi bilmeliydim, ama krallıktaki en güçlü adamlardan biri olarak doğmanın beni zaman zaman biraz velet yaptığını kabul edebilirdim. Üstümde durmak için hareket etmişti, ben kayan yazının yanında somurtarak otururken ve bana alay ederken beni gölgede bırakırken, hantal vücudu güneş ışığını engelledi.*Odadaki en önemli adam olmanın anahtarı, bunun ruhunun dokusuna kadar doğru olduğunu bilmektir, Darius.*

Hizmetçilerden birini rasgele seçmemi sağlayarak amacına ulaşmıştı ve ben de Osmond adında benden dört kat daha büyük olan ve hayatım boyunca malikanemizin bahçeleriyle ilgilenmek için çalıştırılmış bir Fae seçmiştim. Hoşlandığım bir adamdı, babamız iş için uzaktayken zaman zaman Xavier ve benimle top oynardı. Nazikti ve pek çok arkadaşı vardı ve ben genç ve aptaldım ve kimi seçersem seçeyim kötü bir şey olacağının farkında değildim.

Babası onu eve çağırdı ve mükemmel akustiği göz önünde bulundurarak açık alanın inşa edildiği müzik odasına getirdi.

Sekiz yaşında büyük bir çocuktum, o zaman bile Ejderha kanım akıyordu ama hâlâ on üç yaşındaki çoğu erkek boyundaydım.

Babam beni kendisiyle birlikte bir susturucu baloncuğuna sarmış ve bundan daha fazlasını açıklamıştı.

hayatım, yaşayan diğer tüm Fae'lerden daha önemliydi. Bana bunun, onlardan herhangi birini alıp bu noktayı kanıtlamak için ne istersem yapabileceğim anlamına geldiğini ve ayaklarımı öperken çabalarım için bana teşekkür edeceklerini söyledi.

O zamanlar hâlâ babama hayranlık duyuyordum, onun sözüne güvenecek ve onayını kazanmaya çalışırken hevesle emirlerini yerine getirecek kadar saftım, ama ilk kez onun istediğini yerine getirmekte tereddüt ettim.

Bana o kadar sert vurdu ki sol kulağım sağır oldu ve duvara düştüğümde dilim kanla kaplandı.

*Benim şu anda odadaki en önemli adam olduğuma dair bir yanılsama içinde değilsin, değil mi Darius? Öyleyse git ve Fae'ye ne kadar önemli olduğunu göster*Sen*vardır.*

Çenemi kaldırdım ve Osmond'un beklediği müzik odasına girdim. O zaman anlayamadığım ama şimdi kabullenmekle acımak arasında bir şey olduğunu fark ettiğim garip, hüzünlü bir gülümseme sundu bana.

En soğuk sesimle, önümde diz çökmesini emretmiştim çünkü benim ayaktayken etkili bir şekilde saldırmam için çok uzundu.

Yumruğumun çenesine ilk vuruşumda kolumda bir acı ve göğsümde bir korku dalgası yükseldi. Kapı eşiğinde durup tembel tembel bizi izleyen babama dönüp bakmış ve tek kaşını kaldırmış, sahip olduğum tek şey bu mu diye sorarmış gibi bana bakmıştı.

Attığım bir sonraki yumruk daha sertti ve sonra tekrar daha sertti. Osmond önümde yere düşene ve parmak boğumlarım yarılıp kanayana kadar vurmaya devam ettim, sonra onu tekmelemeye başladım. Sırf ben olduğum için ona yaptığım her darbeyi alırken kaslarım güçle ve bu inanılmaz güç duygusuyla yanıyordu.

Nefesim kesilip kanlar içinde kaldığımda, sonunda hareketsiz kaldım ve ona zaferle baktım, ama suçluluk bende de burkuldu. Babam yavaşça yaklaşmıştı, bana ve kurbanıma yaklaşırken cilalı ayakkabıları parke zeminde yankılanıyordu.

*Bu dersi öğrenmene yardım ettiği için adama para ödemek ister misin Darius?*diye sormuştu, cebinden kalın bir aura parçası çıkararak. Orada on binden fazla olduğunu bilecek kadar yüz aura faturası görebiliyordum. Ama babasının gözlerindeki bakış bunun da başka bir sınav olduğunu söylüyordu.

Dikkatlice uzanıp elinden tek bir aura alıp Osmond'a küçümser bir tavırla düşürdüm ve karşılığında babamın bana verdiği gülümseme canavar gibiydi. Çok heyecanlandı.

Kulağımı iyileştirmişti ama parti bana istediğim her şeyi yapabileceğimi ve kimsenin beni sorgulamaya cesaret edemeyeceğini kanıtlaması için parmak boğumlarımı yarılmış ve kanlı bırakmıştı. Çünkü ben onlardan daha önemliydim.

Diğer Mirasçılar dışında kimse neden yumruklarımın kırıldığını sormadı ve Babam bana daha fazlasını aldı

ilk motosikletim ve bir Faerarri dahil, herhangi bir çocuğun ihtiyaç duyabileceğinden çok hediyeler. Ve çok uzun zamandır bu hareketle gurur duyuyordum.

Osmond bugüne kadar yanımdayken hala başını kaldırmamıştı ve şimdi o derse dönüp baktığımda, her şeyin en kötü yanının onun hayatına verdiğim değer olduğunu biliyordum. Tek bir aura. Ona hiçbir şey teklif etmememden daha kötüydü.

Başka bir şekilde öğrenmeyi dilediğim bir dersti ama yine de değerli bir dersti. O günden itibaren, babam bana diğer Fae'leri küçümsemeyi ve görmezden gelmeyi nefes almak kadar kolay bir şekilde öğreterek üstünlük kompleksimi pekiştirmişti. Ve öğrenilecek güzel bir ders olmayabilirdi ama bunda bazı gerçekler vardı. Karşılaştığım hemen hemen her durumda, ben*öyleydi*odadaki en önemli adam. Ve diğer Fae'lere bunu hatırlatmakta hiç zorluk çekmedim.

Tucana'nın merkezindeki Fae Soruşturma Bürosu binasının gri koridorunda, kasvetli yüzüne bakmak zorunda kalmayacağım bir yerde, Bay Kipling arkamda üç adım atarken, uzun adımlarla ilerledim. O tanıdığım en iyi avukattı, önüme çıkan her küçük sorunu halletmeye fazlasıyla muktedirdi. Davamdan çıkarmak istediğim ısrarcı takipçilerden, uğraşmak zorunda kalabileceğim kazara cinayetleri örtbas etmeye kadar. Neyse ki bu sonuncusu henüz benim için bir sorun olmamıştı, ama eğer olursa, o zaman kimi arayacağımı biliyordum. O bir Griffin'di, kırbaç kadar zekiydi ve bir Fae'nin ihtiyaç duyabileceği her şeyi ve her şeyi düzeltmeye dayalı yasal bir imparatorluk yöneten üç kardeşten biriydi. Ve hepsinden önemlisi, babamla bağlantıları yoktu.

Randevu alma umuduyla diğer Fae'lerin oturduğu bekleme odasından geçtik ve ben onları tamamen görmezden geldim.

Doğruca bir dizi güvenlik kapısından geçerken birkaç üniformalı polis bana şok içinde baktı ve üçü gerçekten yoluma çıkmaya çalıştı. Onları bir su büyüsü patlamasıyla bir kenara ittim ve adımlarımı yavaşlatmadan iyi bir önlem olarak onları duvara buzla kapladım. Her biri iyi eğitilmişti ve karşı koyma konusunda fazlasıyla yetenekliydi, ama yapmadılar. Çünkü ben Darius Acrux'dum, lanet odadaki en önemli adamdım.

Kipling arkamda derin bir nefes aldı ve bu, onun bu güç oyununa bayıldığını anlamama yetti. Az konuşan bir adamdı, gerekli görmediği hiçbir şey için zaman kaybetmezdi ama yıllar geçtikçe onun tiklerini ve sözlerini okumayı öğrenmiştim. Ve benden hoşlandığına oldukça emindim. Üç kardeşin en büyüğüydü ve en çok muhatap olduğum kişiydi. Basınla, hayranlarla, dürüst takipçilerle ve benzerleriyle sürekli sorunlarım olduğu için, oldukça düzenli olarak konuştuk. Henüz yirmili yaşlarının sonlarındaydı ama ondaki bir şey onu çok daha yaşlı gösteriyordu, sanki ruhu o kadar çok şey görmüş ve yapmış ki gençliğin tüm parlaklığını çok genç kaybetmişti. Uzun boyluydu ve ağır yapılıydı.

kare çene ve soğuk, hesaplayan gözler. Aslında, üç erkek kardeşin hepsi o kadar benzer görünüyordu ki onları bir dizilişten seçmek zordu ama bu liderdi. Sadece.

Komutanın kapısına varana kadar devam ettim ve kapıyı çalmadan açtım. Ajan Hoskins yüzünde hırlamaya benzer bir şeyle kendini ayağa kaldırdı. O koca bir piçti, Solaria'nın suçlu göbeğinin uykularında altlarına işemesine neden olacak bir üne sahip bir Mantikordu. Ama ondan korkmuyordum.

"Kaydet," diye tersledim, o beni azarlamaya çalışamadan. "Lance Orion ile bir toplantı için buradayım. Avukatını getirdim ve bu işi beğendiyseniz beni bekletmemenizi öneririm."

Kasları meydan okurcasına gerilirken Hoskins kendini şişirdi. "Lord Acrux, ben-"

"*Kral*Acrux burada değil ve sizi temin ederim ki, saçmalıklara ondan çok daha az yatkınım," diye homurdandım, gözlerim Dragon yarıklarına kaydı ve ona doğru uzun adımlarla ilerledim ve onu korkutmak için boyumun ve cüssesimin her santimini kullandım. . İri olabilirdi ama hiçbir sikik kas kütlesi için bir Acrux Dragon ile boy ölçüşemezdi. "Gidip Lance Orion'u alacaksın.*Şimdi,*yoksa kendinizi bir sürü sorunla karşı karşıya bulacaksınız."

FIB'in başı, beş uzun saniye boyunca bakışlarımı tutarken kalın bir şekilde yutkundu ve gücümün ağırlığı odanın üzerine o kadar güçlü bir şekilde yerleşti ki, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Sonunda gözlerini göğsümün çevresinde bir yere indirdi ve boyun eğdiğini göstermek için başını eğdi.

"Onu bir görüşme odasına getirteceğim. Eğer bekleyebilirsen-"

"*Şimdi*diye hırladım ve benden korktuğunu belli edecek kadar beti benzi attı. İyi. Korkmalı.

Hoskins masasının üzerindeki bir telefonu kaldırdı ve Lance'i benimle görüşmesi için dışarı çıkarmaları için başka ajanları aradı.

"Ajan Bravas'ın gelip size eşlik etmesini bekleyebilirseniz-"

"Bana eşlik edeceksin," diye tersledim ve becerebildiğim en aşağılayıcı şekilde ona sırtımı dönüp uzun adımlarla koridora çıktım.

Kipling odadan çıkarken beni takip ederken bir gülümsemenin kenarını saklıyordu ve patronları kırbaçlanmış küçük bir sürtük gibi önümden geçmek için aceleyle etrafımdan geçerken kapının ötesindeki tüm ajanlar ellerinden gelenin en iyisini yapıp bakmamaya çalışıyorlardı. Hiç şüphe yok ki ben gittikten sonra hepsi onun öfkesinden acı çekecekti ama şimdilik hayalarını sıkıca avucumun içine almıştım.

Altı ajandan oluşan bir grup tarafından takip edilen Lance'in bana doğru yürüdüğünü görmeden önce uzun, gri koridorlardan ve kilitli kapılardan geçtik.

Gözüne bakmaktan fazlasını yapamadan onu bir kapıdan içeri soktular ve bir dakika sonra onu boş bir odada bizim için bir masa ve üç sandalye hazırlanmış halde otururken buldum. Onun elleri

ajanlardan birinin metal masanın ortasındaki bir cıvataya zincirlemek üzere olduğu sihirli bloke edici kelepçelerle kelepçelenmişlerdi.

Ajana bir ateş topu fırlattım, ellerine vurdum ve daha yerine kilitleyemeden acıyla bağırarak zinciri düşürmesini sağladım.

Odadaki diğer tüm ajanlar kalça kılıflarından silahları çıkarmak için yalpaladılar ve ben onların kendilerine sıçmalarını sağlayacak kadar yüksek sesle homurdandım.

"İçinizden biri bana silah doğrultursa, vatana ihanetten kıçınızı seve seve Ejderha ateşinde pişiririm ve iyi bir önlem olarak için için yanan kemiklerinize işerim."

Ağızlar açıldı, silahlar indirildi, dört bir yandan geniş ve dehşetli bakışlar bana çevrildi ve ben yine homurdanarak ne demek istediğimi anladım.

"Siktir git," diye tersledim ve hepsi Hoskins'in onaylamasını bile beklemeden bunu yapmak için koştular.

Kipling, kapı aralığında Hoskins'e dönüp cebinden küçük, silindirik bir cihaz çıkarırken, "Avukat müvekkil ayrıcalığı, bu görüşmenin gizli kalacağını ve gözetlenemeyeceğini belirtir," dedi. Onu duvara bastırdı ve tek kaşını kaldırdı. "Üç tane gizli kameran ve bu odaya yapılmış bir büyütme büyün var." Hesaplayıcı bir bakışla cihazı cebine geri koydu. “Bu büyük bir ihlal. Size en son ne zaman yemek verildi, Bay Orion?” Lance'e bakmadan ekledi.

"Dün gece bana bir dilim ekmek verdiler," diye homurdandı.

“Günde üç öğün yemek, temiz bir hücre, duş ve temiz giysiler, kovuşturmayı beklerken bir nezarethanede hapsedilen Fae için zorunlu gereksinimlerdir. Burası Darkmore Hapishanesi değil, Ajan Hoskins, Bay Orion'un uyulması gereken Fae hakları var. Suçu ispatlanana kadar masum."

Hoskins gönülsüzce, "Ona hücresine dönmesi için uygun bir yemek ve kıyafet değiştireceğim," diye homurdandı.

“Uygun birine ihtiyacı olacak,*temiz*şilte, sıcak battaniyeler, tuvalete sürekli erişim ve her zaman su. Tüm bu şeylere sahip olduğundan emin olmak için kontrol edeceğim," dedi Kipling, evrak çantasını masanın üzerine koymak için dönerken düz bir ses tonuyla.

"Bitti say," diye homurdandı Hoskins.

"Ah, biliyorum," diye onayladı Kipling. Curofile'sini çıkardı ve parmağını kağıdın tabanına bastırıp onunkiyle doldurmadan önce beyaz klasörü açıp üstünden yeni mürekkeplenmiş bir sayfayı kaldırırken büyülü nesneyi hayranlıkla izlemekten kendimi alamadım. sihirli imza

Kipling, Hoskins'in önünde durmak için odayı geçti ve sayfayı ona uzattı. "Ajan Hoskins, sorumluluğunuz altındaki bir şüpheliye gerekli özeni ve rahatlığı sağlamadığınız ve benimle aramda yasal olarak korunan konuşmaları gözetlemeye teşebbüs ettiğiniz için FIB adına ceza aldınız."

müşterim. Mahkemede görüşürüz.”

Hoskins elindeki yasal belgeye baktı ve Kipling kapıyı suratına kapattı. Bir dizi karmaşık büyüyle odayı daha fazla büyülü casusluk işinden korumaya koyulurken, ona karanlık bir gülümsemeyle karşılık verdim ve onun yerine bakışlarımı Lance'e çevirdim.

Kollarımı ona doladım ve kucağıma doğru eğilirken homurdandı, kelepçeli elleri yüzünden bana geri sarılamadı. Göğsümdeki ağrı onun bu kadar yakınımda olmasından hafiflerken kalbim rahatlayarak yerinden fırladı ve gümbür gümbür atmaya başladı.

Bok gibi görünüyordu ve duş almamış gibi kokuyordu. Saçları dağınıktı, üzerinde tutuklandığı kıyafetler vardı ve gözlerinin altında kocaman torbalar vardı.

"Nasılsın?" Ellerimi sırtında gezdirerek onu kendime çekerken sordum.

"Mavi nasıl?" karşılığında sordu.

"Lanet olası öfkeli," diye yanıtladım. "Bütün okulun önünde Seth'i dövdü. O zamandan beri bütün gece ve gündüz uluyor.

Acımasız bir kahkaha kaçtı ağzından. "İşte benim kızım."

"Bunu yapıp yapmadığını ona doğrudan sordum," diye ekledim çünkü yaptığına inansaydım Seth hayatta olduğu için şanslı olurdu. "Ama yemin etmedi. Onun hakkında pek iyi düşünmediğini biliyorum ama o da senin gibi benim kardeşim. Ona inanıyorum."

Lance alay etti ve kollarımdan itti, masanın yanındaki sandalyeye düştü ve ben de o reddedilişin acısını belli etmemeye çalıştım.

"O halde başka kim var?" diye homurdandı. "Başka kim biliyordu?"

"Bana henüz tanığın adı verilmedi," dedi Kipling büyüsünü bitirip Lance'in karşısına otururken resmi bir sesle.

Ben de eğildim ve oturdum, durumun adaletsizliği üzerine bir şeyler yumruklamamak için kollarımı kavuşturdum. Başka kim olabilir bilmiyordum ama her kimse kendilerini bana düşman edinmişti.

"Öğrenir öğrenmez onları öldüreceğim," diye söz verdim.

"Tam bir karakter suikastı elbette gerçekleşecek," diye başını salladı Kipling, sanki kan dökmek yerine bunu kastetmişim gibi, ama hepimiz öyle olmadığımı biliyorduk. "Bu arada kardeşlerim ve ben son on yedi saatin tamamını video kanıtlarını izleyerek geçirdik. Altı saatlik bir kasetti, bu yüzden biraz zaman aldı ama bu süre zarfında her yasa ihlalini ve bu davada bunların kullanımına karşı nasıl mücadele edeceğimizi ayrı ayrı kataloglamayı başardık.”

"Kızımla saatlerce sevişirken mi izledin?" Lance koruyucu bir tavırla hırladı ve sandalyeden fırlayıp Kipling'i sırf onu gördüğü için boğmaya çok yakın görünüyordu.

"Eğer seni rahatlatıyorsa, erkek kardeşlerimle benim cinsel olarak çok özel zevklerimiz olduğunu bilmek isteyebilirsin.

ve ne siz ne de Bayan Vega bunları yerine getirmiyorsunuz, bu yüzden çalışmanın hiçbir şekilde tatmin edici olmadığına sizi temin ederim. Senden çok daha fazla vücut kılı olan ellili ya da daha yaşlı erkekleri tercih ederim. Ortanca ağabeyim sadece cansız nesnelerle seks yapmaktan hoşlanıyor ve en küçük erkek kardeşim Medusa kadınlarını değiştirmiş halde seviyor."

Ah, dedi Lance, yarı rahatlamış yarı korkmuş olduğunu belirten bir bakış atarak. İşe aldığım insanlar hakkında her şeyi bilmek hoşuma gidiyordu, bu yüzden zaten bunların hepsini zaten biliyordum ama Kipling'in bunu tartışma şekli kesinlikle tuhaftı.

"Yani, dediğim gibi. Davanız süresince beni ve iki kardeşimi de tam olarak kullanabilirsiniz. Bu arada ikisi de dinliyor ve bana fikirlerini aktarıyorlar."

"Onlarla telefonda mısın?" Lance kulaklık ararken kaşlarını çatarak sordu ve ben neredeyse sırıtacaktım.

"HAYIR. Biz bir...*prosedür,*birkaç yıl önce, bu da ruhlarımızı birbirine bağlıyor. Ölçülemeyecek kadar acı vericiydi, empati hissetme yeteneğimizin çoğunu yok etti ve aramızdaki her türlü mahremiyeti ortadan kaldırdı. Ancak bir birim olarak çalışmalarımızı o kadar uyumlu hale getiriyor ki hepimiz bunun fedakarlığa değer olduğu konusunda hemfikiriz."

"Ortanca kardeşin bir greyfurt veya başka bir şeyle sevişmeye başladığında ve sen şov için bağlantılı olduğunda, sanırım," dışında, odadaki gerilimi hafifletmek için şaka yaptım ve Kipling sadece omuz silkti.

Kipling, "Son zamanlarda pandispanyayla daha çok ilgileniyor, ama biz konudan sapıyoruz," dedi.

Bir şaka olmadığını anladığımda neredeyse güleceğim bir sessizlik oldu ve Lance bana bu adamların bu iş için gerçekten doğru adamlar olup olmadığını merak ediyormuş gibi bir bakış attı. Ama aynı zamanda ona en iyisini alacağımı da biliyordu, bu yüzden yorum yapmadı.

"Öyleyse," diye başladı Kipling, yazı defterinden başka bir kağıt parçası çekerek. Bir keresinde bana işin büyüsünü açıklamıştı. Temel olarak, erkek kardeşlerinin her birinin kendine ait bir dosyası vardı ve oluşturdukları herhangi bir belge, birbirlerinden ne kadar uzakta olursa olsunlar sihirli bir şekilde diğer dosyalara kopyalanıyordu. Yani bu Kipling, Ajan Hoskins'in Lance'e karşı yaptığı tüm ihlalleri listelerken, kardeşleri dosyayı derleyip kullanması için ona göndermişti. Kesintisiz ve oldukça muhteşem bir sihirdi. "Cinsel ısırma suçlamasını reddedebiliriz. Bayan Vega sizin Kaynağınız ve bu çok iyi bilinen bir gerçekti. İmzaladığınız okul sözleşmesinde veya başka herhangi bir yerde, onu belirli bir yerinden ısırmanız gerektiğini söyleyen hiçbir kural yoktur. Bu yüzden göğüslerini, baldırının içini ve kalçasını ısırman önemli değil. Bu reddedilecek."

Lance bana bir bakış attı ve boğazını temizledi. "Tamam aşkım. Başka ne?"

"Dört kez tam çiftleşme, iki kez cunnilingus, bir kez oral seks yaptık. Kazara düşme olarak değerlendirebileceğimizi düşündüğüm tek bir şaplak-"

"Siktir git Lance, şipşak bir şeyler yiyemezdin, değil mi?" Kipling devam ederken ve Lance inleyerek elini yüzünde gezdirirken mırıldandım.

"Dört yüz üç öpücük..." "Öpücükleri

saydın mı?" Lance bembeyaz oldu.

"Dudaklara yüz on altı öpücük. Dil ile dudaklara seksen dört öpücük. Sol göğsüne otuz yedi, sağına kırk beş, sekize-”

"Yıldızlar adına, bu gerçekten gerekli mi?" Lance homurdandı.

“İşimizi son derece titiz yapıyoruz. Çoğunlukla kadın bir jürimiz varsa, cunnilingus'un muhtemelen sizin lehinize çalışacağını bilmek ilginizi çekebilir. Bunu, cinsel bir avcının işinin aksine, özveri ve sevgi eylemi olarak görme eğilimindedirler. Ne yazık ki, oral seks onu biraz azaltıyor, ancak erkek jüri üyelerinin ahlaki standartlarına bağlı olarak dengeleyebilir. Özellikle Bayan Vega'nın kasette ne kadar istekli olduğunu gördüklerinde-"

"Mahkemede o kaseti dinleyemezsin!" Lance aniden bağırdı, ayağa fırladı, yumruklarını masaya indirdi ve öfkeyle masadan uzaklaştı. “Sayısız pisliğin ona böyle bakmasına izin vermeyeceğim. Suçu kabul edip cezamı çekmeyi tercih ederim!”

Kipling, Lance'in gırtlağını koparmasına beş saniye kalmış gibi görünmüyordu. Böyle bir öfke karşısında irkilmemeyi öğrenecek kadar gangsterler ve katillerle çalışma deneyimi olduğunu tahmin etmiştim. "Dediğim gibi, şimdilik umabileceğimiz en iyi şey jüriyi bunun taciz değil aşk olduğuna ikna etmek ve hoşgörülü olmalarını sağlamak. Yine de size yalan söylemeyeceğim Bay Orion. İddia makamı seni Solaria'daki en önemli insanlardan birinin yatağına manipüle eden bir cinsel tacizci olarak gösterecek. Onu kandırdığını ve beynini yıkadığını, seni sevdiğine inandırdığını ve daha fazla güç talep etmek ve Solarian Tahtı'na bir piyon yerleştirmek için onu kullanabilmen için senin için bacaklarını açtırdığını kanıtlamak isteyecekler. İşini kaybedeceksin, şüphesiz. Güçten utanacaksın, garanti ederim. Burada umduğumuz en iyi şey, ev hapsi ve uzun bir süre büyüyle hapsedilmek. Sanırım on yıl ama iki yıl için savaşacağım. Ve eğer o sonucu alamazsam, onu düşürmek için her zaman temyize gidebiliriz. Ama bu sonuçlardan herhangi birini kabul edeceğim çünkü savcılığın diş ve tırnağı için mücadele edeceği şey hapis cezası. Güç seviyen ve taciz ettiğin kızın bir Vega olduğu gerçeği yüzünden Supermax.”

"Darkmore?" Orion nefes aldı, korku göğsüme saplanırken bakışları tekrar bana kaydı. Orası hapishane

değildi. Yeryüzü cehennemiydi. Karanlıkta çürümek üzere oraya gönderilen Solaria ve ötesindeki en kötü suçlularla dolu bir yeraltı kovanı. Hatta mahkûmların kaçma şansı olmamasını sağlamak için orada genetiğiyle oynanmış bir canavar tuttuklarına dair söylentiler bile duymuştum. Ve orada da hiçbir kural yoktu, mahkûmları koruyan yasalar da yoktu. Onları kontrol etmenin tek yolu. Mahkumların yarısından azı, tekrar serbest bırakılmak üzere cezalarının tamamını atlattı. ben yapardım

Lance'in oraya gitmediğinden emin olmak için elimden gelen her şeyi ve her şeyi.

"Aklından bile geçirme," diye homurdandım. "sen *Olumsuz* hapse girmek."

"Darius," dedi birden Lance, gözlerinde gerçek bir korkuyla bana bakarak. "Blue'ya göz kulak olacağına dair bana yemin etmelisin. Ona gölgeler konusunda yardım etmeye devam edeceğine söz ver. Bana babanın ya da onun nefret dolu güç arayışının tuzağına düşmeyeceğine söz ver!"

Bana vahşi gözlerle bakarken kafasını ellerimin arasına alıp onu tutmak için hareket ettim. "Hapse girmeyeceksin," diye homurdandım tekrar.

"Bana söz ver!" diye bağırdı, bana hırlarken beni bir adım geri itti. "Benim için önemli olan tek şey o! Yemin etmene ihtiyacım var. Onu koruyacaksın, öğreteceksin, Tory ile aranı düzelteceksin ve Lionel ile Clara'yı devirmek için Mirasçılar ile Vegas arasında bir şeyler yapacaksın."

"Tamam," sesindeki çaresizliği görünce pes ettim. Yemin etmemi istedi ama ben pes etmeyi reddettim. "Kendini bu karmaşadan kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağına yemin ettiğin sürece, ona bakacağıma yemin ederim."

Sanki tüm cevapları biliyormuş gibi Kipling'e baktım ve o boş bakış tekrar bakışlarına yerleşirken Lance başını salladı.

Kipling, patlama hiç olmamış gibi boğazını temizledi. "O zaman en baştan başlayalım. Bu konuda doğru dönüşü elde etmek için tüm ayrıntılara ihtiyacım olacak.

"Tamam," dedi Lance, sandalyesine geri çökerken nefes aldı ve ben de benimkini alırken onu takip ettim. "Sana bilmen gereken her şeyi anlatacağım."

* * *

Güneş batmaya başladığında ve turuncu ışık altın pullarımı parıldattığında, ejderha formumda kampüse uçtum, kıyafetlerimle dolu bir çanta çeneme kenetlendi.

Arazide bir tur attım ve Aqua Lake'i geçerken kıyıdan bir ateş patlaması dikkatimi çekti.

Caleb ve Roxy'yi taşlı kumsalda birlikte otururken gördüğümde midem bulandı ama Caleb daha fazla ateş kusup bunu kelimelere döktüğünde, uzuvlarımda tamamen farklı bir ürperti dolaştı.

2. devre?

Gölün etrafında döndüm ve onlara katılmak için aşağı uçarken kanatlarımı sıkıştırdım, hızımı yavaşlattım ve çantamı düşürürken ağır bir şekilde arkalarındaki kıyıya indim.

Roxy ayağa kalktı ve Caleb'in söylediği bir şeye gülerek bana bakmak için döndü ama ben anlamadım. Ve bu can sıkıcı değildi.

Onlar birlikte gülerken dikkatim onların arasında gidip geldi ve kalbim çaresizce güm güm atmaya başladı. Bana öyle kaygısız ve mutlu bakması, herhangi bir dram veya acı olmadan anın tadını çıkarması için can atıyordum.

Ama tekrar bana bakmak için döndüğünde, kahkahası azaldı ve gergin bir şekilde dudağını ısırdı. O yaklaşırken durdum ve sanki ben lanet olası bir ev kedisiymişim gibi otobüsten daha büyük bir Ejderhaya doğru yürürken ona baktım. Onu sevdiğimi söylediğimden beri onunla konuşmamıştım ve gerçekten ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Ama Caleb, üçümüzün birkaç hafta önce yaptığımız şeyi tekrar etmesini önerdiyse, önce ona sormuş olması gerektiğini düşünmem gerekiyordu. Ve ona sahip olamayacağımı bilmek beni ne kadar incitse de, ona sahip olmamın tek yolu buysa, o zaman fedakarlık yapmaya hazırdım. Çünkü onun için ağlayarak uyandım ve tüm günü onu düşünerek geçirdim ve ona dair gördüğüm her bakış, birbirimize attığımız her kelime yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Yavaşça nefes verdim ve bir an için dumanla kaplandı, eli pullu burnuma konmadan hemen önce ağzından hafif bir kahkaha kaçtı.

Ben eğilip beni okşamasına izin verdiğimde, "Senden kesinlikle böyle daha çok hoşlanıyorum," diye alay etti, avucunu gözlerimin arasından yukarı kaydırdı. Ejderha biçimimde ne kadar az insanın bana bu kadar yaklaştığına dair bir fikri olup olmadığını merak ettim.

"Çünkü konuşamıyor, değil mi?" Caleb o da yaklaşıp elini asi sarı buklelerinin arasından geçirirken şaka yaptı.

"Evet," diye kabul etti Roxy ve yüzüne tekrar duman çektim. Dumana karşı öksürürken diğer elini öne doğru savurdu ve beni azarlamak için burnuma hafifçe bir tokat attı.

"Az önce lanet bir Ejderhaya tokat mı attın?" diye sordu Caleb, benim zevkime göre biraz fazla takdirle ona bakarken gözleri parlayarak.

"Dişleri göründüğünde onun bir canavar olmadığına inanmak daha kolay," dedi Roxy, boğazımdan bir hırıltı çıkmasına neden olan parlak bir gülümsemeyle onu kesti. Bana tekrar bakmak için döndü ve ellerini bir kez daha terazimde gezdirirken neredeyse iç çektim. "Bu ne kadar saçma?" diye mırıldandı ve gerçekten bir ev kedisi olsaydım mırlıyor olabilirdim.

“Neredeyse bir refakatçiye sahip olmak kadar berbat*Her*Onunla takılmak istediğin zaman," diye takıldı Caleb ve ben Fae formuma geri dönmeden önce tekrar homurdandım.

Elleri yüzüm yerine göğsüme konduğunda Roxy'nin nefesi kesildi ve bakışları anında aletime düştü.

"Orada öylece durup bakmak mı istersin yoksa daha sonra bakmak için bir fotoğraf mı çekmek istersin?" dalga geçtim

"Resmi ben seçiyorum," diye yanıtladı anında. "Belki hepsini yağlayıp bana bir tane gönderirsin?"

Caleb bir kahkaha patlattı ve ona bir beşlik çakarken o sırıtarak ellerini geri çekip geri çekildi.

"Beni kışkırtma Roxy, eğer seninle seks yapmak olasıysa, bunu sürekli yapacağım," diye uyardım çantamdan yedek bir eşofman altı çıkarıp giyerken. Lance'i tekrar görmek için giydiğim lanet olası takımı tekrar giymek istemiyordum.

Cevap vermek için ağzını açtı ama onun yaptığı gibi altımızda yer sallanmaya başladı. “Bu neden şimdi oluyor?” Aramıza daha fazla mesafe koymak için tekrar bir adım geri atarken sordu.

Şaşkınlıkla Cal'a baktım. Yalnız olmadığımız ve bana Roxy'den daha yakın durduğu sürece yıldızların birlikte olmamızla hiçbir sorunu olmamıştı. Peki onların sorunu neydi? Bana sadece bir an dokunmuştu.

Roxy, tam suyun kenarına gelene ve sarsılan zemin sonunda sakinleşmeye başlayana kadar geri geri gitmeye devam etti.

"Yani... Büyütme odasındaki yıldızlara gidip daha yakından bakacak mıyız?" diye sordu Cal, bakışları benim sevdiğimden çok daha uzun süre Roxy'nin küçük kot şortunun altındaki çıplak bacaklarına takıldı. Acaba onunla yine düzenli olarak bu şekilde mi takılıyordu yoksa beni bulutların üzerinde uçarken gördüğü için mi davet etmişti? Bunun fikri, kalbimin korkunç bir şekilde çarpmasına neden oldu. Çünkü bunu ikisine de bir kez önermiştim. Umutsuzluk beni tüketirken ve aramızda olanların suçluluk duygusu beni o kadar çok parçalıyordu ki, düşünemiyordum. Zaten yok edilmeyi hak ettiğimi düşünürken, bunu yaparlarsa bunun beni mahvedeceğini bilerek, istedikleri buysa birlikte mutlu olmalarını söylemiştim. Ama bununla gerçekten başa çıkabilir miydim? Gerçekten her gün bu gerçekle yüzleşebilir miydim?

Hayır. Beni öldüreceğinden oldukça emindim.

Roxy bir şey söylemek istiyor gibiydi ama yer yeniden gürlemeye başladı ve tepemde bir gök gürültüsü başımı kaldırıp göğe bakmamı sağladı.

Güneşin batmadığı gerçeğine rağmen, İkizler, Aslan ve Boğa takımyıldızlarının tepemizde ışıl ışıl parıldadığını görünce derin bir nefes aldım.

"Kahretsin," diye mırıldandı Cal. "Anladılar."

Gözünden bir yaş süzülürken Roxy'ye döndüm, sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi bakışları bana takıldı. Ama her ne ise, bir sonraki sarsıntı ayaklarımızın dibinde yeri salladığında onu terk etti ve aniden tam Phoenix formuna geçti.

Gözlerim genişledi, tüm vücudu alevlerle kaplandı, o kadar hızlı hareket etmeden önce vücudundan alevler saçan güzel yanan kanatlar, hareketinin bulanıklığı beynimin arkasına damgasını vurdu.

göz kapakları

Kalbimde dayanabileceğimi hissettiğimden daha büyük bir acıyla benden uçup gitmesini izledim, sarsılan zemin nihayet hareketsiz kalırken.

Asla sahip olmadığım bir şeyi kaybetmenin hüsranıyla homurdanırken, yüzümü ellerimin arasına alarak banka indim.

Bir dakika sonra Cal derin bir iç çekerek yanıma oturdu ve başını omzuma yaslarken kolunu bana doladı.

"Üzgünüm dostum," diye mırıldandı. "İlk seferinde anlayacaklarından korktum. Bu yüzden onu bir sır olarak saklamak, sihrini bileziklerle, hatta göz bağıyla saklamak için tüm çabayı sarf ettim..."

"Göz bağı çok sıcaktı," diye mırıldandım. Hayatım boyunca onu bana öyle sarılmış ve beklerken sunduğu zamanki kadar çabuk sertleştiğimi hiç düşünmemiştim. Elleri arkasından bağlı, gözleri bağlı, tamamen savunmasız ve son derece yozlaşmış ama aynı anda olabilecekleri kadar baş belası görünüyordu.

"Ama şimdi berbat olduğu için üzgünüm," dedi.

Derin bir iç çektim. "Her halükarda berbattı. Karışımda sizinle uzun vadeli çalışmasını sağlayabilsek bile, bu nasıl adil? Yıldızlar tüm dünyayı ona karşı savaştırırken bizim birlikte olmak için savaşmamız için. Ve seni de o pisliğin içine çekmek, seni bize bulaştırmak ve her ne bok yapıyorsak...”

"Tam olarak bir zorluk değildi," dedi omuz silkerek, ama sesinde bunun tam olarak doğru olmadığını söyleyen bir keskinlik vardı.

Ondan uzaklaştım, lacivert gözlerine bakabilmek için ona döndüm ve cevabını istediğimden emin olmadığım bir soru sormak için kendimi heyecanlandırdım.

Yavaşça, "Roxy hakkında konuşmamız gerek," dedim.

Tory demek istiyorsun, dedi Caleb sırıtarak. "Ona Roxy demenden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

"HAYIR. Bundan nefret etmiyor, derisinin altına giriyor ama ben de tam olarak öyle olmayı seviyorum. Ayrıca yanılıyorsun, adı Roxanya Vega ve Solarian prensesi olmak için doğmuş. Ona Tory demek, bunu unutmana izin vermek için sadece bir koltuk değneği.

Caleb homurdandı. "Bunu unutmak benim için sorun olur."

"Konudan kaçıyorsun," diye mırıldandım.

"Biliyorum." Gözümü tuttu ve ona karşı hissettiğim rahatsızlıktan nefret ederek ofladım. O benim kardeşimdi, yapabileceğim en azından onunla dürüstçe konuşmaktı.

"Yani, kendini de dahil etmek istemenin nedenlerinden biri de onu istediğin için miydi?" Diye sordum. Cal kaşlarını çattı, başını sallamaya başladı, durdu, gökyüzüne baktı ve derin bir iç çekti. “Ben... hayır, onu gerçekten kendim için istemiyorum. Şimdi değil, dedi yavaşça. “Bir zamanlar ben

bunun hakkında hayaller kurardı. Ben ve onun bir şey olmamız... farklı. Bilmiyorum. Beni diken üstünde tutuyor, beni güldürüyor ve seks kahrolası..." Ona homurdandım ve omuz silkerken sırıttı. "Orada bulundun adamım, onunla seksin nasıl bir şey olduğunu tam olarak biliyorsun."

"Bu konuşma muhtemelen senin ölümünle bitecek," diye mırıldandım, öfkemi ve kıskançlığımı dizginlemeye çalışırken ve bunu bekleyip buna izin vermek yerine onu ilk gördüğümde peşinden gitmem gerektiği gerçeğiyle başa çıkmaya çalışırken. durum oynanır.

Cal, şaka yapmadığım çok açık olmasına rağmen şaka yapıyormuşum gibi homurdandı ve elini yeniden buklelerinin arasından geçirdi. Bu, düşünmeden yaptığı şeylerden sadece biriydi, ama bunu yaptığında kızların ona nasıl baktığını görmüştüm ve bu özel konuşma konusunda, gerçekten canımı sıkmıştı.

“Öyleyse neden içiyoruz?” O sordu.

"Çünkü..." Beni bekledi ve kendimi devam etmeye zorladım. O benim kardeşimdi ve sonuçtan ikimiz de hoşlanmasak bile bu konudaki havayı temizlememiz gerekiyordu. “Star Crossed olmanın en kötü yanı, hayatımda asla böyle bir aşka veya mutluluğa sahip olmayacağımı bile bilmemek. Bunu bilmekle ilgili*o*değil Yani sanırım sorduğum şey, resimde ben olmasaydım, gözlerinde siyah halkalar olmasaydı... sen ve o olur muydunuz?

Caleb bana bakarken derin bir nefes aldı ve cevabını vermeden önce gerçekten düşündüğünü görebiliyordum.

"Ben ve Tory," diye başladı yavaşça. “Eğlenceliydi, çılgın eğlence gibi. Bir Varis'i yakalamaya o kadar çaresiz olan ki, onurlarını tamamen unutan çoğu kız gibi ayaklarıma asla düşmedi. Ondan evet mi hayır mı alacağımı asla bilemezdim ve sonra onu avlamama izin verdiğinde, özlediğimi bile bilmediğim bu vahşi yanım uyandı. Birlikte güldük ve her şeyi çok sıcak yapan bir kimyamız var ve o cidden benim lanet olası düğmelerime basmayı ne zaman bırakacağını bilmiyor ve bu oldukça özgürleştiriciydi.

Kalbim, yolunu bulursa beni tamamen tüketeceğinden korktuğum bu donuk ağrıyla çarparken, dudaklarımdan dökülen her kızgın, acı, kıskanç düşünceye dilimi ısırdım ve bitmesini bekledim.

"Ama aynı zamanda... biraz zor bir işti," dedi bana sırıtarak. “Önce benim yaptığım yanıt dışında, kelimenin tam anlamıyla bana asla mesaj atmadı veya beni aramadı. Evet dediği her seferinde benimle dokuz kez buluşmayı reddetti. Peri Panayırı'na gittiğimizde harika zaman geçirdik ama onun ne yapmak istediğini anlamak için kıçımı yırtmak zorunda kaldım ve sonra onu o randevuya götürdüğümde..." İnledi ve başını geriye attı. Ben de anıya kıkırdarken.

"Her şeyi bu kadar berbat ettiğine inanamıyorum," dedim.

"Onu hiç kendi başına çıkarmadığına inanamıyorum," diye karşılık verdi ve ben iç çektim. “Cidden, sen vardın

Bütün o mükemmel randevu planlanmış, bana bunun senin aklına gelmediğini söyleyemezsin.

"Yalnızca bir fantezi türünden," diye itiraf ettim. "Aslında sormaya değmeyeceğini bilecek kadar beni reddetmek zorunda kaldığı tüm nedenlerin yeterince farkındaydım."

Caleb bana gerçekten sadece acıma olarak tanımlanabilecek bir bakış attı ve ben de ona gözlerimi kısarak baktım. "*Her neyse,"* dedi. "Meseleme geri dönecek olursak. Tamamen dürüst olursam, hayır, ben ve onun uzun vadeli olabileceğini düşünmüyorum. Sizinle takılmayı sevdiğim gibi onunla takılmayı seviyorum çocuklar - gülmek için harikadır ve beni masanın altından içebilir, neredeyse sürekli beni sarhoş eder, kanının tadı ecstasy gibi. Sonra ben de seks yaptım.

Kulağa mükemmel bir kız gibi geliyor, diye mırıldandım.

"Kolay olsaydı belki ama... Sanırım ben onun için her zaman sadece bir yer tutucuydum. O gerçekten gözü üzerindeyken. Bana kızgınlık içermeyen, sadece kabullenmiş bir şekilde gülümsedi. "Ve en azından artık nedenini biliyorum."

"Yani, artık ben ve onun yapamayacağımızı düşünen ya da umut eden bir parçan yok-"

"Hayır," sözümü kesti. "Bunun kulağa sert gelmesini istemiyorum dostum ama onun teselli ödülü olmak da istemiyorum. Ve senin ondan vazgeçmek zorunda kalmanı da istemiyorum-"

"Yıldızlara meydan okumamızla ilgili senin ve diğerlerinin sahip olduğu bu çılgın fikir hakkında konuşmak istemiyorum," diye homurdandım.

"Neden?" diye sordu, konudan uzaklaşmama izin vermeyi reddederek. "Onun için savaşmak istiyor gibisin, düşündüğü canavardan daha fazlası olduğunu ona kanıtlamak istiyorsun. Senin için bir umut olduğuna inanmıyorsan, bunun ne anlamı var?"

"Çünkü aşk budur," dedim alçak sesle, parmağımı sağ ön kolumdaki çıplak bir deri parçası üzerinde düşünceli bir şekilde gezdirirken. "Karşılık beklemeden her şeyi vermektir. Kalbini ve mutluluğunu bir başkası için feda etmek ve tüm hatalarını sahiplenmek ve onları düzeltmeye çalışmaktır. Karşılığında bir şey almayı beklediğin için değil. Ama sevdiğin kişinin nasıl hissettiğini bilmesi gerektiği için."

Ayağa kalktım, gitmeye niyetlendim ama Caleb de doğruca ateş etti ve ben daha bir adım bile atmadan kolumdan yakaladı.

"O zaman aşkı hak etmiyor mu?" O sordu. "Her gün onu seven birinin kollarında uyanmayı hak etmiyor mu? İstediği buysa, kahkaha, mutluluk ve yüz tane lanet Ejder bebeğe sahip olmak mı?

"Öyle ama-"

"Ama hiçbir şey," diye tersledi. "İşte bu yüzden hepimiz senin için bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmak için çok çalışıyoruz. Çünkü sana inanıyoruz*ikisi birden*bunu hak et. O yüzden kendini kısa satmayı bırak. Onu ucuza satmayı bırak. Ve şimdi ve burada kızın için savaşacağına karar ver.*Gerçekten*kavga

onun için. Sadece ona karşı tüm yanlışlarını düzeltmek için bu saçma görevi başarmak değil. Ona onu hak ettiğini kanıtla ve sonra lanet olası gökyüzüne tırman ve hala aynı fikirde değillerse onun için yıldızları yerinden sök.

Gözlerindeki vahşet kalbimin daha da hızlı atmasına neden olurken sözleri içimde öyle bir sızı uyandırdı ki bu o kadar cezbediciydi ki buna direnmeye çalışmak bile istemedim.

"Onun için yıldızların iradesine karşı savaşmamı mı istiyorsun?" diye sordum, kulağa olması gerektiği kadar korkunç gelmeyen çılgınca bir nedenden ötürü. Korkunçtu *Olumsuz* savaşmak, bu cehennemi kaderimiz olarak kabul etmekti. Teslim olmak ve yıldızların, babamın ve kaderin boktan bir versiyonunun benim yerime hayatımı seçmesine izin vermekti.

"İstediğin bu değil mi?"

Bunu düşünürken dilim ağzımın içinde kurşun gibiydi, avuçlarım kaygandı ve kalbim hızla atıyordu. Roxy Vega'nın benim olması için varlığımın her zerresiyle savaşmak istiyor muydum?

"Evet öyle."

BENerken kalktı Uyuduğumdan değil. Dünya artık uyumaya izin vermeyen çarpık bir karmaşaydı. Yaşadığım onca şeyden, uğrunda çalıştığım onca şeyden sonra hayatım otuz saniyede alt üst olmuştu. Ve onu bir arada tutmak için sahip olduğum her şeyi alıyordu.

Altıya altı hücreli güneş çelik çubukları arasında ileri geri yürürken saçlarımı tırmaladım, bileklerim hala sihrimi tutmak için kelepçeliydi. Büyümü kullanıp hastalanmamak için gücümü zaptedecek şekilde tasarlanmış boş bir odada her gün birkaç dakika geçirmeme izin verdiler. Ama ben*öyleydi*hasta. Endişeden hastaydım. Ve bütün gece bu işten bir çıkış yolu bulmaya çalıştım. Ama yine de hiçbir şeyim yoktu.

Hücrenin arkasındaki sıraya çöktüm, geniş alanın karşısındaki masasında oturan ve Atlas'ında bir komedi şovunu yiyip bitiren bir komedi şovunu izlerken ayaklarını masaya tünemiş olan ajanı görmezden geldim. kafatasım

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve odaklanmaya çalışırken başımı ellerimin arasına aldım, karşılık olarak menajerden gelen aralıksız kahkahaları ve kahkahaları engellemeye çalıştım.

Bugün, iki saatten az bir süre sonra, halkın yargısıyla yüzleşmek için Solaria Mahkemesi'ne gidecektim. Ve ben hazır değildim. Kipling'le konuştuğum onca şeyden sonra bile, önerdiği hiçbir şey bu boktan şovu düzeltmedi. Kürsüde söylediğim hiçbir şey onu ortadan kaldırmayacaktı. Karar verilmişti, sadece cezamın ne kadar ağır olacağını bilmiyordum.

Bana sahip olmasına rağmen, aklımın Mavi'ye kaymasını engelledim, tekrar tekrar ona gitmesi için düşüncelerime yalvardım. Ama onun içeri girmesine izin verir vermez, suçluluk duygusu kalbime o kadar ağır bastı ki, bir sefalet uçurumuna düştüm. Bunun olmasına izin verecek kadar dikkatsizdim ve şimdi benim yüzümden alay konusu olacaktı. Ve en kötüsü de, onu bir daha asla kollarıma alamama ihtimalimdi.

Yedek kulübesinden tekme attım, bir kez daha volta attım, bir şey bulabilmek için her şeyi dışarı atmaya çalıştım.

çözüm. Darius bana üst düzey bir avukat tutabilirdi ama bu uzun vadede bir fark yaratmaz. Bana söz verdiği indirimli cezayı bile verebilirdi ama bu umurumda bile değildi. Blue'yu ve bunun ona ne yapacağını umursuyordum. Sonsuza kadar itibarına bağlı kalacak, adını çamura bulayacak, tahtı ele geçirme şansına muhtemelen geri dönülmez bir şekilde zarar verecektim. Gazeteler yalan söyler, derslerimde kopya çektiğini ortaya çıkarır, kimse ona inanmayana kadar onu utandırırdı. Muhtemelen çoktan başlamışlardı.

Nefesim düzensizleşti ve ileri geri, ileri geri çalışmaya devam ederken havada sürüklenmekte zorlandım.

"Şu lanet olasıca ilerlemeyi keser misin?" ajan bana ateş etti ve az önce yediği kocaman kurabiyenin koca midesindeki kırıntıları sildi. Masasında, görünüşe göre bu pisliğin kahvaltısı sayılan bir kese kağıdı vardı.

Onu hırladım ama dişlerim çıkmadı. Geldiğimden beri Düzen Bastırıcı gazının etkisi altındaydım.

"Lanet olası bir hayvan gibisin," diye mırıldandı kendi kendine.

"Kahrolası güzel sabahını böldüğüm için kusura bakma, pislik herif. Bu sabah terazide tartılacak olan sadece hayatımın geri kalanı. Önemli bir şey yok," diye tükürdüm.

Sandalyesinde dimdik oturdu, kurabiye çantasına dönüp bir şey arıyormuş gibi içine baktığında yüzü endişeye dönüştü. "Özür dilerim, dostum," dedi birdenbire, koltuğuna geri çökerek. "Verecek hiçbir şeyim kalmadı. O yüzden otur ve çeneni kapa."

Çenemi birbirine bastırdım, bakışlarımı boğazına diktim. Beni buraya koyduklarından beri iki kez kamışla kan verildi. Ve tüm bunların en aşağılayıcı yanı bu değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyordum.

Gabriel'in birkaç gün önce ziyarete geldiğinde bana söylediği her şeyi düşündüm. Görüş ona yüzlerce yol vermişti ve benim için net bir çıkış yolu göremiyordu. Ama 'aklım yerindeyse' Mavi'yi kurtarabileceğimi söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Artık son saatlerime gelmiştim ve hiçbir planım yoktu. Ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bir saat sonra yıkanmam için duşa götürüldüm ve çok geçmeden Darius'un bana verdiği koyu gri takım elbiseyi giydim. Kipling önermişti. Görünüşe göre gri, maviden daha az kibirliydi ve siyah, jüri başlamadan önce seni suçlu olarak işaretledi. Bok kokusu aldım ama neyse. Bu noktada elde edebileceğim her türlü avantajı kullanacaktım. Yine de bir takım elbise beni yargıçtan kurtaramayacaktı. Ve Blue'yu da kurtaramayacaktı.

Giyindikten sonra, bir sorgu odasına götürüldüm ve kolumu tutan piç kurusuna kaşlarımı çattım ve diğer üç ajanın tehditkar bir şekilde arkamdan geldiğini hissettim. Burada ne yapıyorum?

Beni masadaki bir koltuğa itti ve bileklerimi sihirli kısıtlayıcı kelepçelerle ona zincirledi. "Bir ziyaretçin var," dedi ve odadan çıktı.

Ellerimi kaydırarak zincirlerin şıngırdamasını sağladım. Boğazımdaki bağ rahatsız edici bir şekilde ilmik gibiydi ve onu gevşetmek istedim. Kapı açıldı ve Francesca koyu renkli FIB tulumuyla içeri girdi, saçları ona her zamankinden daha sert bir görünüm veren sıkı bir şekilde düğümlenmişti.

Bütün bunlar olurken, benim hakkımda ne düşündüğünü bile düşünmemiştim. Zodiac'ta geçirdiğim yıllar boyunca iyi bir arkadaş olmuştu ama birdenbire, o zamandan beri dönüştüğüm adamı neredeyse hiç tanımadığını fark ettim. Clara gölgeler arasında kaybolduktan sonra onunla ne kadar az şey paylaşmıştım. Ve şimdi muhtemelen beni hiç tanımadığını düşündü.

"Lance," diye soludu, bu kelimede o kadar acı bir hayal kırıklığı vardı ki, yanıt olarak çenem kilitlendi. "Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?"

Sesi yumuşaktı ama karşımdaki koltuğa çökerken gözlerinde bir duygu savaşı görebiliyordum.

"Savunmak için bir şey söylemeyecek misin?" itti, öfkesi yükselirken yanakları renklendi.

"Mahkemede yeterince şey söyleyeceğimi düşünüyorum," dedim kuru bir sesle.

"Yıldızların aşkına!" Gözlerinden yaşlar süzülürken yumruğunu masaya vurdu. "Bir öğrenci, Lance, gerçekten mi? Ve herhangi bir öğrenci değil, bir Vega*prenses*"

Çenemdeki kaslar, göğsümdeki bir sete karşı su gibi toplanan öfkeyle daha çok çalıştı. "İşler her zaman göründüğü kadar siyah ve beyaz değildir, Francesca," diye homurdandım, sesimde bir uyarı vardı.

Bunu şimdi onunla tartışmak istemiyordum. Bir saatten az bir sürede kesilip yarılacak, kalbim yerinden çıkacak ve tartıya konacaktım. Önceden yargıya ihtiyacım yoktu.

"O zaman benim için işleri yoluna koymaya ne dersin, ha? Bu yüzden mi onu Nymph koşusuna getirdin? Aradığımda senin yatağında olduğu için mi? Üst dudağı geriye doğru sıyrıldı ve göğsümde tehlikeli bir şekilde homurdandı.

İçimden taşan öfkeyi bastırmaya çalışarak, "Mahkemede kendimi ifade edeceğim," dedim sakince. Her zaman iyi bir arkadaş olmuştu ama bu konuda bana destek olmazsa, bunu nasıl atlatacağımızı anlayamıyordum.

"Şimdi kendini açıkla," diye talep etti. "Biz... biz... sanıyordum biz-"

"Ne?" Hırladım ve dudaklarını büzerek benden uzağa baktı.

“Hep böyle olacağını düşündüm*biz*, Lance. Hep birlikte çok eğlendik.”

Hepsi bu kadardı. Bunu en başından beri biliyordun," diye homurdandım, şu anda bu konuşmayı yapıyor olmamıza bile sinirlenmiştim.

"Lütfen bana onu sevmediğini söyle." Oturduğu yerden kalktı, bakışları ölümcül ve araştırıcıydı.

"Bunu sana söylemeyeceğim," diye tısladım ve bana başını salladı.

"Onun için bütün hayatını mahvetme," dedi sakin bir ses tonuyla. "Mahkemeye seni manipüle ettiğini söyle. Sana şantaj yaptı. Olmak*akıllı*, Lance. Her iki şekilde de onunla olamazsın.

Bir anda oturduğum yerden kalktım. "Çıkmak!" Gözleri korkuyla büyürken kükredim. "Defol buradan!" Kapıyı işaret ettim, elimi zincirine kadar çektim ve o çıkmak için acele ederken yanaklarından aşağı yaşlar aktı, kapı bir saniye sonra arkasından kapandı.

Siktir et onu. Hiçbir fikri yoktu. İpucu yok.

Kapı tekrar açıldı ve kurabiye yiyen gardiyan geri döndü, zincirlerin kilidini açtı ve beni bir grup ajanla birlikte koridora çekti, ardından beni ters yönde hücrelere ve bir dizi güvenlik kapısından geçirdi. Siyah zırhlı bir minibüsün beni beklediği sokağa götürüldüm. Arkasına çekilirken ve ayak bileklerim oturduğum banka zincirlenirken kalbim daha hızlı atıyordu.

"Bekle, ben müvekkilimle geleceğim," diye beliren Bay Kipling, minibüsün arkasına binip karşıma oturdu ve evrak çantasını yanına koydu.

Kapılar kayarak kapandı ve kasvetli sabah ışığı arkasındaki pencereden içeri süzüldü.

"Hazır mısınız Bay Orion?" diye sordu, önümde otururken dizlerinin tozunu aldı, duruşu düzdü.

"Evet," dedim, üzerime karanlık bir kabullenme

çöktü. "Bana planı anlat," diye sordu ve iç çektim.

"Mahkemeye gerçeği söyleyeceğim. Bunun önceden meditasyon yapılmadığını. Aşık olduğumuzu. Elysian Mates olabileceğimize ve yıldızların bize birlikte rehberlik ettiğine inandığımız.

"Güzel, peki savcının sorularını nasıl yanıtlayacaksınız?" "Duygusal

olarak," diye homurdandım.

"Kızgınlıkla değil ama," diye belirtti. “Kendini aşkın kurbanı olarak sunmalısın.

yıldızlardan.”

"Biliyorum," diye homurdandım gözlerimi ovuşturarak.

"Bugün hataya yerimiz yok Bay Orion. Bunu gerçekten doğru anlamalısın. Bu, ev hapsi ile Darkmore'da kalma arasındaki fark anlamına gelecek."

Yanağımın içini çiğnedim ve o ayrıntıları gözden geçirmeye devam ederken robotik bir şekilde başımı salladım. İşi bittiğinde minibüs, sanki konuşmasını bu yolculuğun tam uzunluğuna denk gelecek şekilde zamanlamış gibi yavaşlayarak durdu. Tuhaf davranış biçimlerinden, öyle olsaydı şaşırmazdım.

Kipling kravatını düzelterek ayağa kalktı. "Talimatlarımı harfiyen yerine getirirsen, her şey mükemmel olacak. Ve sen ev hapsinden salıverildikten sonra - eğer savunmamı kazanırsam iki yıl içinde - toplum içine geri alınmana ilişkin şartlarını müzakere etmeye başlayabiliriz. Sonuçta, muhtemelen sadece bakıyorsun

güçten utanıldığı andan itibaren dışlanmış olarak altı yıl.” Kapı açıldı ve minibüsten indi, kalbim göğsümde talaş gibi pul pul dökülürken beni baş başa bıraktı.

Altı yıl.

Otuz iki olurdum. Mavi çoktan mezun olmuştu. Benden uzaklaşacaktı. Bizden gelen. Muhtemelen bir süre sonra bana kızacaktı. En büyük hatası. Bu, Uğruna çok çalıştığı her şeyi mahvedebilirdi. Ben onun geçmişindeki kara leke olurdum. Her basın toplantısı yaptığında herkesin gündeme getirdiği isim, asla ortadan kalkmayacak tutarsızlık. Sonsuza kadar boğazına lanet bir çapa gibi dolanırdım.

Bir FIB ajanı beni yedek kulübesinden çıkarmak için minibüse bindi ve kolumu çekerek beni beş kişiyle daha çevrili olduğum yerden dışarı çıkardı. Fotoğrafçılar bağırmaya başladı, daha da heybetli bir binaya çıkan devasa basamaklara doğru yönlendirilirken kameraların kör edici flaşı gözlerimi kısmama neden oldu.

Basının bana yönelttiği soruları duyamıyordum, kaderim etrafımı sararken kulaklarımda vızıldayan bir uğultu dışında hiçbir şey duyamıyordum.

Bir kere geleceğimi her zamankinden daha net görebiliyordum. Artık gidebileceğim tek bir yol vardı. Zaten basmış da olabilirim. Ve merdivenlerin tepesindeki kemerli gümüş kapılara ulaştığımda ve beni yutmak üzere olan bir canavarın ağzı gibi geniş ve açık olduklarında, kaderim bu duvarların arasında mühürlenmeden önce temiz, özgür havanın son nefesini aldım. .

BENDarius'un bizi mahkemeye götürmek için ayarladığı lüks şoförlü arabanın arkası çok sıcaktı. Yanıma oturdu, ikimiz de karşılıklı pencerelere bakarken elleri kucağında düğümlenmişti.

Kalbim eskisinden farklı atıyordu. Orion'u götürdüklerinden beri sanki nefeslerime ayak uyduramıyor, düzgün çalışamayacak kadar çok acıyla başa çıkıyor gibiydi.

Giydiğim beyaz elbiseye bir gözyaşı damladı. Diz altı, bol kesim, uzun kollu. Darius bütün hafta Kipling avukatlarıyla görüşmüştü ve her geri gelişinde bana yeni öğütler veriyordu. Ve bu onların ipuçlarından biriydi. Masum görünmem gerekiyordu, sevgilim. Anlaşılan ağlamak iyi gelmişti. Ama sorgulamam için bana verilen tek gerçek tavsiye, doğruyu söylememdi. İçten, dürüst olun ve dünyanın aşık olduğumuzu bildiğinden emin olun. Pek çok sınıf arkadaşımın inanmaktan mutlu olduğu gibi, bunun bir kaçamak ya da notlar için bir adım olmadığını.

Elbisemin eteğindeki yırtığı sildim ve işaret kaybolmayınca Darius elini koluma koydu.

Göğsümdeki keskin bir çimdikle ona baktım. Tory'yi getirmeme izin verilmemişti. Ve bu gün onsuz yüzleşmek imkansız bir görev gibi geldi. Bu konuda yanımda olması için Darius'a güvenmem gerekiyordu. Ve Mirasçılar ile aramızda geçen onca şeye rağmen onun burada olmasına sevindim. Orion'un da ona güvenebileceğine sevindim. Ve Darius'un Orion'a duruşmasında mümkün olan en iyi şansı vermek için elinden gelen her şeyi yapmış olması beni rahatlattı.

Darius elini geri çekip derin bir iç çekişle saçlarının arasından geçirdi. "Bunun için hazır mısın?" diye sordu ve kaşlarımı çatarak başımı salladım.

"Buna asla hazır olabileceğimi sanmıyorum," diye derin bir nefes aldım. "En kötüsü, bunun bir olasılık olduğunu her zaman biliyordum, hiçbir zaman yeterince ciddiye almadım. Ondan uzak durmalıydım. Almalıyım-"

Darius koltuğun karşısına geçti ve beni koltuğunun altına çekti. Yanağımı göğsüne bastırıp kollarını etrafımda kavuşturduğunda bir an hareketsiz kaldım. Sonra ben de kollarımı ona doladım ve bunu birlikte atlatacak birine sahip olmaktan güç aldım. Kız kardeşim olamasa bile. Darius, Orion'u severdi. Bu konuda da kalbi kırılmıştı. Çaresizliği, mahkemede mücadele etmesi için doğru avukatları ve doğru bilgileri bulmasına yardımcı olmak için kıçını kaldırmaya yönlendirilmiş olabilirdi, ama her şeyin altında, o da benim gibi incinmişti.

"Bunu hak etmiyor," diye mırıldandım. "Hepsi benim suçum."

Bana daha sıkı sarıldı ve içindeki Ejderha yüzeye çıkarken duman kokusu havayı doldurdu. "Bu senin hatan değil. Lance hiçbir kız hakkında senin hakkında konuştuğu gibi konuşmadı. Sonunda birlikte olmanız kaçınılmazdı."

Beni serbest bıraktığında geri çekildim, gözlerini gerçeği aradı. "Buna gerçekten inanıyor musun?" Sert bir

şekilde başını salladı, çenesi sabitlendi, kararını verdi ve o anda kalbimin bir santimini ona verdim. Darius Acrux hakkında binlerce kötü şey söyleyebilirdim ama en iyileri daha parlaktı, onlara ağır bastı, böylece tek görebildiğim onlar oldu.

"Sen iyi bir arkadaş oldun," dedim. "Daha iyisini isteyemezdi."

Darius'un kaşları çatıldı. "Umarım yeterlidir."

"Daha fazlasını yapamazdın." Güven verici bir şekilde kolunu sıktım ve bunu kabul etmiş

görünüyordu. Araba, mat beyaz taştan inşa edilmiş devasa bir binanın önünde durdu ve kapının üstündeki bir direkten Solaria'nın bayrağı gururla sarkıtılarak gökyüzüne doğru uzandı. Bayrak siyahtı ve tabanında güneşe, aya ve yukarıdaki on iki zodyak takımyıldızına kadar yükselen altın bir dağ vardı. Basın, onları geride tutan bir kordonun ötesinde, basamakların dibinde toplandı.

Krallığın Darius'la benim birlikte gelmemiz hakkında ne düşüneceğini merak ederek dudaklarımı ıslattım. Orion'un davasının ötesinde sahip olduğumuz her türlü kan davasından ayrı bir dayanışma gösterisiydi. Ve şimdiye kadar politik sonuçlarını hiç düşünmemiştim. Umursamadığımı fark ettim. Ve Darius'un da yapmadığı belliydi. Şoför dışarı çıktı, kapıyı Darius'a açtı ve ben de onu kaldırıma kadar takip etmek için koltuğun üzerinden kaydım.

Basından gelen gürültü sağır ediciydi, kameralar bize çevrilmişti, kepenklerin takırdaması kulaklarımda bize sorular yöneltildi.

Merdivenleri yan yana çıkarken gardiyanlar etrafımızı sardı ve kemerli gümüş kapılara ulaşıp içeri girerken kalbim yumruk gibi sıkıştı. Büyük, mermer bir atriyum bizi bekliyordu, ama ben pek çok ayrıntıyı göremeden, doğrudan başka bir dizi kapıdan geçirilip nefesim ciğerlerimde takıldı.

Mahkeme salonu, Ruhlar Sarayı'ndaki taht odası da dahil olmak üzere adım attığım en korkutucu yerdi. Ama belki de bunun nedeni kısmen tüm dünyamın bir gün içinde yıkılmak üzere olmasıydı.

Burada.

Duruşmayı izlemek için burada insanlarla dolu, iki yanımızda uzanan beyaz taş sıraların koridorlarından geçtik. Önümüzde, yargıç kürsüsüne kadar yükselen devasa bir mermer duvar vardı ve bunun sağ tarafında, taşa oyulmuş heybetli oturma yeri olan bir tanık kürsüsüne çıkan bir dizi basamak vardı. Bunun sağında, jürinin on iki üyesinin hepsinin beklediği yükseltilmiş bir oturma alanı vardı. Erkekler ve kadınlar, yaşlı ve genç. Erkeklerden çok birkaç kadın vardı, ama bakışlarım sıraların önündeki iki uzun siyah masaya manyetik bir hareketle gittiği sürece bakışlarım onlarda oyalanmadı.

Orion, avukatıyla birlikte soldakinin arkasında duruyordu. Sadece başının arkasını görebiliyordum, çenesi göğsüne doğru eğilmişti. Yaklaştığımda, orada olduğumu hissedebiliyormuş gibi döndü ve Darius ona koşmamı beklermiş gibi dirseğimi kavradı. Ve belki de iyi bir hareketti çünkü her hücrem bunu istiyordu.

Orion'un gözleri boştu ve ağzı keskin bir çizgiydi. Yüz hatları endişeyle gergindi ve çaresizce onu tutmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedim. Bugün alacağı cezanın sebebi benim olacağımı bilmenin utancı boğucuydu.

Darius beni koridordan sağdaki ön sıraya doğru yönlendirirken boğazım düğümlendi ve soğuk taşın üzerine düştüm, bu konum bana ilerideki yargıç koltuğunu net bir şekilde görmemi sağlıyordu. Demirden yapılmış gibi görünen ürkütücü bir sandalyeydi, arkasında on iki takımyıldız sembolü olan bir astroloji dairesini tasvir eden Solarian Mahkemesi'nin arması damgalanmıştı.

Savcılık avukatı sağımdaki siyah taş masanın arkasında durmuş notlarını karıştırıyordu. Ateşli bir perması ve kemikli vücudunu saran, elmacık kemikleri sivri uçlu, üzerine oturan bir pantolon takımı vardı.

Odada tenimin her santimine yapışan buz gibi bir soğuk vardı. Etrafımdaki tek sıcaklık, aldığı her nefeste Darius'tan yayılan sabit, kızgın sıcaklıktı.

Salonun köşesinden kraliyet kırmızısı cüppeli bir adam, "Herkes onun şerefine ayağa kalksın, Yüksek Mahkeme Yargıcı Darkice," dedi.

Yargıç, Darius'un ayağa kalkmak için kıpırdamadığını fark ederek koltuğunun arkasındaki siyah kapıdan çıkarken mahkemenin geri kalanıyla birlikte ayağa kalktım. Adamın cübbesi de kırmızıydı ama altın işlemeleri ve onu yargıç olarak gösteren bir arma vardı. Yüksek arkalıklı koltuğa oturdu ve gümüş bir tokmak aldı ve onu mor bir büyüyle parıldayan bloğa vurdu. Gürültü odanın içinde temiz bir şekilde çınladı ve kalbimi aşırı hızlandırdı.

Darkice, "Mahkeme şu anda oturumda," dedi. "Lütfen oturun."

Düştüm, Orion ve iki avukat dışında herkes ayakta kaldı. Dilim zımpara kağıdı gibi damağımı kaşıdı. Suya ihtiyacım vardı, havaya ihtiyacım vardı. "Lance Azriel Orion'un bin yedi seksen dörtte üç oh üç yasasını çiğnediği için yargılanması

eğitim yasası şimdi başlayacak. Sanık, nasıl savunursun?”

Kafatasımı çökecekmiş gibi hissettiren gergin bir sessizlik geçti.

"Suçlu değilim," diyen Orion'un sesi odayı doldurdu ve jüri üyeleri onu dikkatle incelediler, bazıları zayıflıkları arayan avcılara benziyordu, diğerleri meraklıydı ve geri kalanlar kartlarını göğüslerine yakın tutuyorlardı.

Bu sözleri söylediğini duyunca içim rahatladı. Bu, savaşacağı anlamına geliyordu. Ve yanında duran Darius'un en iyi avukatıyla, belki... sadece belki bir şansı olabilirdi.

Darkice, "Şimdi tüm kanıtların jüriye sunulmasını istiyorum," diye talimat verdi. "Bayan Whitclaw, savcılık lütfen davasını sunar mı?"

Permalı kadın masasının etrafından dolandı, jüriye doğru yürüdü ve yüzünü görebilmem için döndü. Profesyonel görünüyordu, acımasızca. Ve işinde görünüşünün önerdiği kadar iyi olmadığını ummak zorundaydım.

Güçlü bir sesle, "Bayanlar ve baylar, dikkatinizi tam sağınızdaki ekrana verebilir miyim," dedi. Jüri koltuklarının yanındaki odaya çıkıntı yapan bir duvar, ekranı halkın görüşünden sakladı ve ne izleyeceklerini tahmin ederken kalbim toza dönüştü. Whitclaw, "Altı saatlik video, bu dava için kabul edilebilir dört kanıt noktasına bölündü," diye açıkladı ve o on iki yabancının, benim ve Orion'un arşivlerdeki o kasetini izleyeceklerinin, benim ve Orion'un kaydını izleyeceklerinin pençesine düşen utançla savaşmaya çalıştım. daha önce görmüş olması gereken yargıç ve iki avukattan bahsedin. "Ve dikkate değer öneme sahip olduğuna inandığım bazı önemli anların altını çizmek istiyorum."

Elini ekrana doğru salladı ve odanın geri kalanının onu görmemesine acı bir şekilde minnettardım, ama bu bizi odayı dolduran iniltilerimden veya ikimizin de çıkardığı nefes nefese seslerden kurtarmadı. Klip, Orion'un o gece bana verdiği her komutu canlandırdı ve yanaklarıma o kadar derin bir kızarıklık yandı ki, bunun asla geçeceğini düşünmedim. İnsanlar arkamda bir yerlerde fısıldaşıyorlardı ve bakışlarım Orion'a kaydı, vücudunun kaskatı olduğunu, ellerini sımsıkı yumruk yaptığını gördüm. Bay Kipling kulağına konuşuyordu ve Orion gözlerini sımsıkı kapatarak başını sallarken onu sakinleştirmeye çalıştığından hiç şüphem yoktu.

Klip sonunda bitti ve Whitclaw jüriye döndü. "Bu görüntüden, Bay Orion ve Bayan Vega arasındaki ilişkinin baskın ve itaatkar olduğu, öğretmen öğrenci rollerine uyduğu ve ilişkilerinin asla bu fantezinin ötesine geçmediğini öne sürdüğü oldukça açık. Bu, Bay Orion'un, Bay Orion'un, söylediğini yapmazsa Bayan Vega'yı cezalandıracağını belirten, görüntünün ilk bölümünde çok net bir şekilde kullandığı ifadeyle mükemmel bir şekilde gösteriliyor. Bu nedenle, bence bu ilişkinin hiçbir derinliği, yıldızlardan ilahi bir çekimi olmadığı ve kolayca önlenebilir olduğu açık.”

"İtiraz," diye sözünü kesti Kipling. "Bayan Whitclaw, daha fazla kanıt olmadan yıldızların ilahi çekimi hakkında varsayımlarda bulunamaz."

"Sürekli," diye onayladı Darkice ve titrek bir nefes verdim. "İlerlemek."

Bayan Whitclaw, bir sonraki klibe geçmeden önce Kipling'e kötü niyetli bir bakış attı. Her birinin içinden beynimde bir yanıkla oturdum, cildim gitgide daha sıcak alevlenirken hepsini bloke edebilmeyi diledim. Her şeyi bize karşı kullandı, ilişkimizi Orion'un beni manipüle ettiği kirli bir buluşmadan başka bir şey gibi göstermedi, ona boyun eğdirmek için okuldaki gücünü kötüye kullandı.

Sonunda Kipling onun yerini aldı ve her şeyi tam tersi bir şekilde açıkladığı için dört klibin tamamını baştan dinlemek zorunda kaldım. Jüriye Orion'un bana cunnilingus verdiğini söylemek (*sevgili kahrolası tanrı*) iki kez bana olan ölümsüz ve özverili sevgisinin bir işaretiydi, onu öpme, adını haykırma ve karşılığında ona oral seks yapma şeklim (*lütfen beni şimdi öldür*) ona olan bağlılığımı gösterdi ve birbirimize birbirimizi sevdiğimizi söylememiz, öğretmeni tarafından istismar edilen bir kız olmadığımı kanıtladı.

Bittiğinde, kimin en güçlü davayı açtığını anlayamadım. Her ikisi de son derece ikna ediciydi ama ne jüri üyelerinin yüzleri ne de yargıcın yüzleri bir şey ele vermiyordu.

Parmaklarım kucağımda düğümlenmişti, terli ve soğuktu. Darius sessizce otururken ısıyı sürekli olarak dışarı atmaya devam etti, hiçbir şey söylemeden, düşüncelerini deşifre etmeye çalışıyormuş gibi jüriden gözlerini ayırmadan hepsini içine aldı. Ya da belki de Orion'a karşı oy kullanırlarsa her birinin peşine düşmeyi ve hatalarının bedelini hepsine ödetmeyi planlıyordu.

Bayan Whitclaw tekrar önlerine geçti ve elma yeşili gözleri kalabalığın arasında beni buldu. "Sayın yargıç, gayri resmi olarak Darcy Vega olarak bilinen Gwendalina Vega'yı kürsüye çağırıyorum."

Daha önce endişeli olsaydım, bununla kıyaslandığında hiçbir şeydi. Isı her yere yayıldı ama nedense hiçbiri dış bedenimi ısıtmadı. Donmuştum ve yanıyordum ve içimde hareket edecek gücü bulamıyordum.

Darius koridorun sonunda durdu, bakışları benimkilerle buluştu ve ayağa kalkacak gücü buldum. Uzun bir saniye boyunca tek görebildiğim oydu ve bana olan güveni sarsılmaz bir cesaretle başını salladı.

Tanık kürsüsüne doğru yürürken sırtımda delikler açan sayısız gözle onun yanından geçtim. Yakından çok daha yüksek görünüyordu ve kırmızı cüppeli bir adam avucunu önümde düz tutarak önümde ilerlediğinde oraya çıkan basamakların dibinde yavaşladım. Ne yapacağımı biliyordum, demişti Darius, bu yüzden avucumu avucunun içindeki parlak, pürüzsüzce cilalanmış göktaşının üzerine koydum.

"Gökyüzünün lanetine uğramamak için gerçeği, tüm gerçeği ve yalnızca gerçeği söyleyeceğinize dair gökteki her yıldız üzerine yemin ediyor musunuz?"

"Ben," dedim, sesim şaşırtıcı derecede güçlü çıkmıştı. Ve belki de bunu istediğim içindi. Sesimi duyurmaya ihtiyacım vardı. Bu mahkemedeki herkesi, Orion ve benim sahip olduğumuz şeyin bu kadar basit bir aşk olduğuna ikna etmek istedim. Ve bizim yaptığımız bir şey için cezalandırılmayı hak etmedi.

bırakın göz ardı etmeyi asla tahmin edemezdi.

"Ve eğer ifadeniz bugün buradaki yargılamada deliller, tanıklar veya başka bir şekilde sorgulanırsa, saygıdeğer Yüksek Mahkeme Yargıcı Darkice'in sizi Cyclops'un sorgusuna gönderme hakkı olduğunu anlıyor musunuz?"

"Ben," dedim, boğazım o kadar kuruydu ki ağrıyordu.

Kenara çekildi ve ben de basamakları çıktım. Baş parmağımı ağzıma götürdüm ve kavrulmuş dilimi rahatlatmak için boğazımdan biraz su emip döktüm.

Koltuğa ulaştım, yere düştüm ve tüm sahaya baktım. Gözlerim Orion'a çevrildi ve sanki kalbimin derinliklerine bir bıçak saplandı. Çaresiz ve umutsuz görünüyordu.

Bunu düzeltmek için elimden geleni yapmalıydım. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Hakimin ve jürinin beni dinlemesini, gerçekten dinlemesini ve söylemem gerekene gerçekten inanmasını sağlamalıydım.

Bayan Whitclaw önüme çıktı ve konuşmadan önce sözlerini ölçüyormuş gibi ağır ağır nefes aldı. "Bayan Vega, siz Bay Orion'un Kaynağısınız, değil mi?"

"Evet," diye kabul ettim.

Kipling, "İtiraz," diye seslendi, kalbim tekledi. "Bay Orion'un Bayan Vega'yı ısırması, Emri gereğince aleyhine delil olarak kullanılamaz."

Whitclaw çenesini kaldırarak, "Söz konusu ısırıkların nerede olduğu, yine de bu davada önemli bir rol oynuyor," diye karşılık verdi.

Yargıcın konuşmasını beklerken kalbim daha hızlı atıyordu.

"Reddedildi, Bay Kipling. Savcılık lütfen devam eder mi?" Whitclaw'a başını salladı ve kadın kürsüye doğru bir adım atarken kendini beğenmiş gülümsemesini zar zor gizledi.

Benden aşağıda olmasına rağmen, boğazıma bir bıçak dayamış gibi korkunç bir şekilde üç metre boyundaymış gibi hissettim. "Bayan Vega, Bay Orion'un sizi en çok hangi bölgenizi ısırdığını söyleyebilir misiniz?*önce*birbirinizle yakınlaştınız mı?"

Cevap verirken boğazımda birikiyormuş gibi görünen arı sürüsünü yuttum. "Boyun." Whitclaw,

pençelerinin arasında fare olan bir kedi gibi jüriye doğru sallandı. "İlginç, sence de bir Vampirin, iddia edildikten sonra bile Kaynağını boynundan ısırdığını söylemez miydin? Bir Vampir genellikle dövüşürken ya da... işin içine cinsel istek girince boynunu ısırır."

"İtiraz," dedi Kipling kararlı bir şekilde.

Yargıç Darkice, "Sürdürüldü," dedi ve tüylerim diken diken oldu. "Lütfen sorunuzu yeniden ifade edin, Bayan Whitclaw."

"Kabul eder misiniz, Bayan Vega," diye tekrar bana döndü, tavrını değiştirerek. "Vücutta Bay Orion'un sizi ısırmış olabileceği çok daha az cinsel bölge olduğunu mu? Belki birkaç isim verebilirsin, hm?"

Benimle konuşma tarzından nefret ettim. Davasını beslemek için ağzıma cevaplar yerleştirmeye çalışması. Ama onun oyununu oynamayacaktım.

"Bence boyun herhangi bir yer kadar uygun, Bayan Whitclaw," dedim kararlı bir şekilde. "Okul üniformasıyla, gerçekten de tek seçimi boynum ya da bileklerim olurdu, eğer dizlerinin üzerine çöküp ayak bileklerimi ısırması daha iyi olacağını düşünmüyorsan?"

"Elbette hayır," dedi, gözlerinde bir şey kazanmış gibi parlak bir parıltıyla. "Ama bu *ilginç* bileklerden bahsettiğini. O kelimeyi söyledi *ilginç* Sanki bu bir tehditmiş gibi. Bu kadın hızla benim bir numaralı düşmanım oluyordu. Ve bu, bugünlerde kaç tanesine sahip olduğumu düşünürsek çok şey söylüyordu.

Tekrar jüriye döndü, onlara yaklaşırken yüksek topukları mermer zemine çarpıyordu. "Eğitimde çalışan bir Vampirin öğrencilerini ısırmaya oldukça alışık olduğu söylenebilir. Böylelikle boğaz yerine bilekten beslenerek söz konusu öğrencilerle arasında sağlıklı bir mesafeyi rahatlıkla koruyabiliyordu."

Jüriden birkaçı başıyla onayladı ve öfke göğsümde sıcak ve asidik bir şekilde kaynadı. Herkesin bana

baktığını hissettiğimde gözlerimi ondan ayırmayı reddederek, "Önerdiğin buysa, beni tuzağa düşürmedi," diye çıkıştım. "Onu gördüğüm andan itibaren Orion'u istedim. Ve bu istek hoşlanmaya ve bu hoşlanma aşka dönüştü. Buna karşı savaşmaya çalıştım ama onun bana yaptığı gibi ben de ona çekildim. Kendimize engel olamadık," dedim tutkuyla. Çünkü doğruydu ve onu savunmak zorunda olmam doğru değildi ama yapardım. Son nefesime kadar, yapardım. "İçerideyiz *Aşk.* Bu kirli bir mesele ya da iyi notlar için bir teklif değil. Onu seviyorum ve o da beni seviyor. Bu kadar basit."

Orion'a döndüm ve kalbimi kıracak şekilde gülümsedi. Bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve düşmesine izin verdim, görülmesine izin verdim, çünkü bu kanıttı. Ve bu kadar ifşa olmaktan nefret etsem de, Orion için kanımı dökerdim. Benden istenseydi bu davayı onun adına kazanmak için kendimi keserdim.

"Sayın yargıç." Kipling evrak çantasından bir parça kağıt çıkarıp masaya çarptı. "Vampir Yasasında ana hatlarıyla belirtildiği gibi, müvekkilimin Kaynağını vücudunun neresinden isterse oraya ısıramayacağını belirten bir kural yok. Buna karşı bir yasa yok ve vücuttaki bir yerin diğerinden daha cinsel olduğu varsayımı var. Dünyada ayak fetişi, parmak fetişi ve hatta burun fetişi olan pek çok insan var. Yani Bayan Whitclaw'ın sorgulama tarzını dikkate alamazsınız."

Yargıç uzun bir süre bunu düşündü, sonra başıyla onayladı ve kesik kesik bir nefes almamı sağladı. "Bu sorgulama hattı geçersiz kılındı ve delil olarak dikkate alınmayacak. Bir Cyclops, bir karara varılmadan önce jüri üyelerinin bu soruşturma hattına ilişkin anılarını ortadan kaldıracak. Bayan Whitclaw, lütfen devam edin."

Tekrar bana yaklaştı, o avcı kadın farklı bir arayış ararken gözlerine baktı.

açı. Benimle işi henüz bitmemişti. "Lütfen Bay Orion'la yakınlaştığınız ilk anı ayrıntılandırın."

Nabzımın atışlarını susturmaya çalışarak bir nefes aldım, sonra bir tane daha. "Lord Lionel Acrux'un malikanesinde özel bir partideydik," dedim. "Yürüyüşe çıktım ve ona çarptım, bu yüzden biraz hava almak için birlikte dışarı çıktık."

"Peki bu düzenlemeyi kim başlattı?" diye sordu Whitclaw, beni hareketsiz bırakarak.

“Ben... bilmiyorum, hatırlayamıyorum. İkimiz de partiden kaçmak istedik o kadar. Bu yüzden dışarı çıktık.”

"Ve sonra ne?" Whitclaw bastı.

"Sonra...Lance bana bir içki yaptı ve-"

"Sana alkol mu verdi?" Whitclaw araya girdi ve kalbim hızlandı.

"Sadece bir şarap," dedim önemi yokmuş gibi. Ve olmadı, sadece bu hikayeyi ona karşı kullanmanın yollarını arıyordu. İçmeme izin verildi ama sanki boğazımdan aşağı alkol dökmüş gibi konuşuyordu.

İçine koyduğu kokteyl şemsiyesini hatırladım ve ağzıma küçük bir gülümseme kondu. "Tatlıydı, birlikte gülüyorduk, sonra havuza dalmaya gitti."

"Yani sana alkol verdi, sonra da senin önünde soyundu, öyle mi?" Whitclaw tahminde bulundu ve kalbim tekledi.

"Öyle değildi," diye fısıldadım.

"Nasıldı?" Soru sorarcasına bir kaşını kaldırdı ve kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu.

Ona daha fazla cephane vermek istemeyerek doğru kelimeleri aradım. "Kaderdi. Bunu vücudumun her yerinde hissedebiliyordum. Gökyüzü istedi. Onu istedim. Biz birbirimizi istiyorduk.” Tesadüfen Orion'a baktım ve keşke bakmasaydım dedim çünkü neredeyse paramparça oluyordum, koyu ve delici gözleri beni zayıflatıyordu.

"Sonra ne oldu, Bayan Vega?" Whitclaw itti, açıkça bundan devam etmemi istiyordu.

"Suyun altına girdi," diye soludum. "O kadar uzun süredir oradaydı ki havuzun kenarına gittim ve onu aramak için eğildim. Ayağa kalktığında beni suya çekti.”

"Seni havuza sokmak için güç mü kullandı?" Whitclaw sorguladı ve başımı sertçe salladım.

"Hayır, etrafta oynuyordu."

"Rızanızı istedi mi?" itti. "Hayır ama-"

Peki seni yüzeyin altına sürükledikten sonra ne oldu? diye sordu, göstermek için sesine biraz şok vererek. Jüri üyelerinden bazıları endişeyle bana bakıyorlardı.

Kürsüden atlayıp bu kadının gözlerini oymak istedim. Her şeyi çarpıtıyordu

dedi, o mükemmel derecede büyülü geceyi iğrenç ve kasıtlı bir şeye dönüştürerek. "Havuzun dibinde bir hava kapsülü yarattı." Jüri görebilsin diye gülümsememe izin verdim. Bu kaltağın bu hikayeyi lekelemesine izin vermeyecektim. "Ve öpüştük."

"O mu seni öptü yoksa sen mi onu öptün?" diye sordu. "O... ben

- bunu ben istedim."

"Ama kim kimi öptü Bayan Vega?" Whitclaw talep etti ve ona gerçeği vermem gerektiğini biliyordum. "Beni öptü," diye nefes verdim.

"Ve sonra ne?" itti.

"Hiçbir şey," dedim kararlı bir şekilde. "Partiye geri

döndük." "Peki kime söyledin?" diye sordu.

"Hiç kimse."

"Sessiz kalman için seni tehdit etti mi?" "Hayır,"

diye homurdandım.

"Tam olarak ne dedi?" diye sordu ve ben düşünmeye çalışırken beynim sarsıldı.

"Dedi..." Hafızamı zorladım ve aklıma geldi. "Nasıl olması gerektiğini biliyorsun dedi. Ben de bildiğimi söyledim."

"Peki bununla ne demek istediğini açıkladı mı?" diye sordu Whitclaw, şimdi dehşete düşmüş görünüyordu. "Ben...

hayır, ama bunun kimseye söyleyemeyeceğimiz anlamına geldiğini biliyordum. Bu çok açık."

"Bu mu?" diye sordu, jüriye bir kez daha dönerken o kaşı tekrar havaya kalktı. "Bu *ilginç*Bay Orion'un böyle bir cümle kullanacağını.*Nasıl olması gerektiğini biliyorsun*....bazılarının söyleyebileceği oldukça tehditkar bir ifade. "Zorundadır" ifadesi, Bayan Vega'nın bu kuralı çiğnediği takdirde cezalandırılacağını ima eder. Sağlanan video kanıtında da tam olarak böyle bir ifade kullandığından ve kendisine itaatsizlik ederseniz sizi cezalandıracağını belirttiğinden, kastettiğinin bu olduğu çok açık görünüyor."

"Demek istediği bu değildi," diye çıkıştım.

"İtiraz. Bu bir varsayım," dedi Kipling basitçe. "Konuşma şeklini duymadan, nasıl yorumlanabileceği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Bunu, sağlanan video kanıtlarındaki herhangi bir örnekle karşılaştıramaz ve öyle olduğunu varsayamaz."

Yargıç, "Sürdürüldü," diye onayladı ve Whitclaw kutusuna geri tıkılırken omuzlarım rahatladı. "Başka sorunuz var mı Bayan Whitclaw?"

Sanki derimi parçalamaya ve altında yaşayan kanı ve kası görmeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Sadece bir, sayın yargıç." Yaklaştı ve kalbim bir saniye boyunca kan pompalamak için mücadele etti. "Seni iddia ettiğin kadar çok seviyorsa, neden Bay Orion'un Zodiac Akademisi'ndeki işini seninle birlikte olmak için bırakmadığına inanıyorsun?"

Soruyu sindirirken ciğerlerim sıkıştı. Bunun için yüzlerce cevap vardı. O olmuştu

Oradaki pozisyonunu Lionel Acrux kendisi atadı, oğlunun Koruyucusu olarak orada kalmaktan başka seçeneği yoktu. Darius'u kara büyü konusunda eğitiyordu, ona ve gölgeleri aldığımıza göre bana ve Tory'ye yakın olması gerekiyordu. Ve tüm bunlardan bağımsız olarak, bu onun işi, hayatı, eviydi. Benim için her şeyden vazgeçmesine asla izin vermezdim.

"Bayan Vega?" Dudaklarım açılıp kapanırken Whitclaw bastırdı.

"Sorumlulukları vardı," dedim kararlı bir şekilde.

"Ne sorumlulukları?"

"Örneğin, o Darius Acrux'un Koruyucusu," diye patladım.

"Ya iki kişilik?" O lanet olası kaşını tekrar kaldırdı.

Mahkemede söyleyebileceğim her şey için mücadele ettim. Gölgeler ya da kara büyü ya da Lionel Acrux'un bir Ejderha lordunun otoriter kıçı olması hakkında hiçbir şey getiremedim.

Bayan Whitclaw, "Başka soru yok, Sayın Yargıç," dedi ve ben de koltuğuma eğildim, bakışlarım ellerime düştü. Orion'u hayal kırıklığına uğrattığıma dair korkunç, derin bir duyguya kapıldım. Ve dayanılmazdı.

Bay Kipling ellerini arkasında kavuşturarak beni sorgulamak için yanıma geldi. Çok resmiydi ama yine de sıcak bir duruşu vardı, Whitclaw'ınkine tercih ederim. Ve en azından bizim tarafımızdaydı.

Bana aynı soruları ve daha fazlasını tekrar sordu, Orion ve ilişkimiz hakkında ayrıntılı olarak konuşmama izin verdi, beni evinde pikniğe götürdüğü zamanı, bana verdiği hediyeleri sordu, pembe kuvars da dahil. bu bizim özel olduğumuzun bir simgesiydi. Sonra jüriye, Orion'la birbirimizin gözlerine hapsolduğumuz için aşkımızın dünyanın gözü önünde olduğunu açıkladı ve bunun tüm ruhumla doğru olmasını umdum.

Sonunda kürsüden kurtuldum ve bacaklarım jöle gibi, Darius'un yanına döndüm. Oturduğumda kulağına fısıldamak için eğilerek rahat bir nefes aldım. "İyi yaptım mı?"

"Harika iş çıkardın, Darcy. Kimse birbirinizi ne kadar sevdiğinizi inkar edemez," dedi, biri inkar etmeye cüret ederse bizim için sopaya gitmeye hazırmış gibi çenesini kaldırarak.

"Sayın yargıç, bir sonraki tanığımı kürsüye çağırmak istiyorum," dedi Whitclaw ve Darkice başını eğdi. "Bayan Kylie Binbaşı."

Arkamdaki koridorda tıkırdayan topuk sesleri beni koltuğumda döndürmeme neden olurken donup kaldım, kafam karışmıştı. Kylie böyle bir yerde işi olmayan parlak pembe bir elbise giymişti. Topuklu ayakkabıları on beş santimden uzundu ve mükemmel makyajı ve dalgalanan sarı saçları, onu lanet olası bir duruşma için podyuma çıkacakmış gibi gösteriyordu.

Gerçeği söyleyeceğine yemin etti, sonra kürsüye çıktı, bacak bacak üstüne attı ve Bayan Whitclaw'a sabırla gülümserken geniş derisini gösterdi. İçeride çığlıklar atıyordum. Çünkü neden orada olduğunu biliyordum. Aniden kafamda karanlık ve grotesk bir şey içeren bir yapboz gibi tıkırdadı.

Kipling, kasları kasılıp esnerken yine Orion'un kulağına konuşuyordu. Çenesinin gıcırdadığını görebiliyordum ve öfkesi kendi kalbime yansımıştı.

"Bayan Major, bu Atlas'ı FIB'ye yirmi üç Mart'ta sundunuz, bu doğru mu?" Whitclaw evrak çantasından şeffaf bir çanta çıkardı, jüriye uzattı ve onlara benim Atlas'ımın içindeki pembe çantayı gösterdi.

Tek bir nefes bile alamıyordum, tırnaklarım avuç içlerime batıyor ve onu ikiye ayırıyordu. Sihir, bir tsunaminin gücüyle damarlarımda dolanıyordu, kürsüde oturan o sürtüğün üzerine salınmak için çaresizdi.

"Evet," diye onayladı Kylie, başını sallayarak. “Akşam yemeğinde The Orb'da Darcy'nin Atlas'ını buldum. Orada bırakmış olmalı.”

Mümkün değil. Onu çalmıştı. Ve bütün bu karmaşa onun suçuydu.*Baraka*onlara delil verdi. Seth değil. Bu gerçek bana bir kalp krizi gibi çarptı ve onu sindirmeye çalışırken alnımı ovuşturdum.

Peki o zaman ne yaptın? diye sordu.

Darcy Vega'nın eski erkek arkadaşımla yattığına dair şüphelerim vardı. Sahibim*yükler*Tüm kampüste onu erkekler için dizlerinin üstüne çöktüğünü gören ama biz birlikteyken bile Sethy'mle yatan arkadaşlarının sayısı.

"Bu bir yalan!" diye çıkıştım, kendime engel olamadım ve Darkice tokmağını vurdu.

"Mahkemede sessizlik!" diye kükredi ve avuçlarım kanayana kadar ellerim daha da sıkılaştı. Kylie saçını savurdu, hızla devam ederken dikkatini bana vermedi. "Starboy adlı kod adlı birinden, okul arşivlerinde buluşmak üzere düzenlemeler içeren bir mesaj buldum. Aylardır bana Seth'le yattığı konusunda yalan söylüyordu, ben de oraya bir kamera kurdum ve onun yalancı olduğunu ortaya çıkarmaya karar verdim.

"Ama o bir yalancı değildi, değil mi?" Whitclaw ilk kez benim lehime konuştu, ama bunun bana kefil olacağı için olmadığını biliyordum.

"Eh, eski sevgilimi de becerdiği için onu küçümsemezdim ama kamerada yakaladığım şeye inanamadım. İlk başta şok oldum. Ama sonra çok mantıklı geldi, ”dedi Kylie düşünceli bir şekilde ve keşke o sarı saçlarından bir avuç alıp kafa derisinden bir parça koparabilmeyi diledim.

"Ve neden böyle?" diye sordu.

"Çünkü Orion ondan her zaman hoşlanmıştır. Sanki küçük şirin bir lakapmış gibi ona Mavi diyor. Onu sınıftaki diğer öğrencilerden ayırıyor, önemli hissetmesini sağlıyor sanırım.” Omuz silkti. “Zodyak'a ilk başladığında o kadar iyi değildi ama garip bir şekilde notları gittikçe daha iyiye gidiyordu. Şimdi tamamen mantıklı. Bir öğretmen için bacaklarını açıyor!” Mutlak şok numarası yaptı ve içim buruştu.

Kylie her zaman bir sürtük olmuştu ama beni incitmek için bu kadar ileri gitmek zalimceydi. O kadar zehirliydi

Sipariş formu.

"Başka soru yok sayın yargıç," Whitclaw onu kovdu ve görünüşe göre Kipling'in onu sorgulamaya ve kendini beğenmiş bir ifadeyle odanın arkasındaki bir banka doğru ilerlerken gereğinden fazla ilgi odağını ona vermeye niyeti yoktu. yüzünde bok gibi bir gülümseme. Bize yaptıklarından dolayı dudaklarını koparıp boğazına tıkmak istiyordum.

Yargıç Darkice, "Artık sanığın önümüze getirilen deliller ışığında bir açıklama yapma ve jüri önündeki savunmasını yeniden teyit etme zamanı," dedi ve Orion ellerini iki yanında sallayıp sallayarak kürsüye doğru uzun adımlarla ilerledi.

Dürüst olacağına dair yemin edip tanık kürsüsüne oturana kadar nefes almadım, dişlerim dilime batıyordu. Jüriye bir göz attım ve birçoğunu sandalyelerinde otururken buldum. Dinlemek istedikleri gibi, umursadıkları gibi. Tek yapması gereken doğruyu söylemekti ve ona inanacaklardı. Bundan emindim.

Yargıç Darkice, "Lütfen ifadenizi verin, ardından savcılık sorgulamaya devam edecek," talimatını verdi ve Orion derin bir nefes aldı, gözleri dinleyiciler arasında benimkini buldu.

Dünya solmuş gibiydi, bu yüzden sadece biz vardık ve ruhlarımızı ayıran çok fazla boşluk vardı. Kollarında bir saniyeye ihtiyacım vardı, ağzını benimkine dayamasına ve yatıştırıcı okşamalarına ihtiyacım vardı. Bunlardan herhangi birini bir daha ne zaman alacağımı ya da karşılığında ona verebileceğimi bilmiyordum. Ama hapisten kaçabilirse, Darius'un beni ona ulaştırmanın bir yolunu bulabileceğini biliyordum. Bir yolu olmalıydı. Çalıştırabiliriz. Sadece bu çok önemli engeli aşmamız ve diğer taraftaki ışığı aramamız gerekiyordu. Çünkü kimse onunla kıyaslanamaz. Kalbime o adamdan başka kimse sahip olamaz. Bu, demirden dökülmüş bir gerçekti, geri alınması imkansızdı. Ve onun için aylarca, yıllarca ya da sonsuza dek beklemem gerekse bile, yapardım.

Orion gözle görülür bir şekilde yutkundu, bakışlarını benden jüriye çevirmeden önce gözlerinde bir özür vardı. Yüzündeki ifade karşısında korkunç bir korku tüylerimi diken diken etti ve içimi bir panik kapladı. *Ne düşünüyor?*

"Solaria'nın bir prensesine el attığım için üzgünüm," dedi sakin bir şekilde ve sözleri yüzümde keskin bir kaş çatmasına neden oldu. "Ve onu kendi çıkarım için kullandığımı itiraf ettiğim için daha büyük bir pişmanlık duyuyorum. Onu tımar ettim, manipüle ettim ve nihayetinde, benim olması için onu zorlamak için üzerinde Karanlık Baskı kullandım.

"HAYIR!" Çığlık attım, mutlak korku beni sararken koltuğumdan kalktım. Darius da yanımdaydı, arkadaşına bakarken gözlerinde öfke vardı ve etrafımızda bir gevezelik uğultusu koptu.

“Emir, emir!” diye emretti yargıç, tokmağıyla yere vurarak. "Hemen oturun!" Odayı bir hava büyüsü dalgası kapladı ve ben de diğer herkesle birlikte yerime oturmaya zorlandım.

"O ne yapıyor?" Darius'a yalvardım, korku kalbimi kurdelelere ayırdı. Ama cevap vermedi, sadece gözünü kırpmadan Orion'a baktı, yüz hatlarına çaresizlik yazılmıştı.

Darkice, "Savcılık lütfen kürsüye yaklaşabilir mi," diye emretti, sesi keskindi.

Orion'a baktı.

Bakışlarımla buluşması için yalvarırken Orion'a bakarken her yerim titriyordu. Darius aniden elimi tuttu, sıkıca sıktı ve ben de tüm gücümle ona sarıldım.

"Kara Zorlama bir tür kara büyüdür," diye mırıldandı Whitclaw, öldürmenin tadını çıkarıyormuş gibi Orion'a doğru ilerlerken.

"Bok yok," diye homurdandı Orion.

"Yani Solaria Prensesi Gwendalina Vega'ya Karanlık Zorlama uyguladığını kabul ediyorsun? En yüksek kraliyet yasalarıyla korunan bir kız mı?"

"Evet," dedi Orion, kalbimi milyonlarca keskin parçaya bölen bir baş sallamayla. "Hiçbir fikri yok tabii. Bu yüzden bugün burada yalanlar söyledi. Onu beni sevdiğine ikna ettim, elini zorladığımı unutturdum, beni istemesini, beni arzulamasını sağladım. İlişkimiz hakkında inandığı her şey benim uydurduğum bir maskaralık."

Başımı salladım, Darius elimi daha sıkı kavrarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyordu.

"Peki bunu neden yapasın ki?" Whitclaw tatlı tatlı sordu.

"Çünkü onu istiyordum. Güçten indim ve toplumda yükselmek için onu kullanabileceğimi biliyordum, dedi Orion duygusuz ve soğuk bir omuz silkmeyle.

Jürinin onu bir canavar olarak görmesine izin verdi ve kendisini bir canavar olarak resmetti. Ama nedenini anlamadım. Çığlık atmak, kavga etmek ve onu geri almasını talep etmek istedim ama o kimsenin bana inanmamasını garanti etmişti. Böyle hissetmeye zorlandığımı düşündüler. Ve bana bu kadar derinden ihanet edebileceği fikri bende kusma isteği uyandırdı.

"Öyleyse savunmanı değiştiriyor musun?" diye sordu Whitclaw, duruşunda zafer kazanmıştı.

"Sayın yargıç, müvekkilimle biraz yalnız kalmanızı talep ediyorum," diye ısrar etti Kipling, omuzlarını geriye atmıştı.

"İddiamı değiştiriyorum," dedi Orion, Darkice ona cevap veremeden. "Ben suçumu itiraf ettim." "Yalan söylüyor!" Bunun böyle kalmasına izin vermeyerek tekrar yerimden kalktım.

Darius, "Tepegöz sorgulamasına tabi tutmasını sağla," diye talepte bulundu, sanki bunu yapması için onu tehdit edebilirmiş gibi doğrudan yargıcı işaret ederek. "O zaman gerçeği göreceksin."

"Mahkememde karar verin!" Darkice patladı. "Hemen oturmazsan seni dışarı attırırım."

Darius'un eli hâlâ benimkiyle kilitliydi ve gözyaşları yanaklarımdan süzülürken ikimiz de aynı anda yere düştük.

Bu olamaz. Lütfen bana bunun olmadığını söyle. Bunu bana yapmazdı. Kendisine.

Orion'un bakışları duvara sabitlenmiş, çenesi taş gibi, gözleri son derece karanlıktı.

Darkice oturduğu yerde doğruldu, parmaklarıyla bankta tempo tuttuktan sonra tokmağıyla bloğa vurdu. “Sanık, iktidardan utanıyor ve toplumdan süresiz olarak dışlanıyor. Bir Solarian Prensesini manipüle ettiği için Darkmore Hapishanesinde on yıl hapis cezasına çarptırılacak ve bunu yapmak için kara büyü kullandığı için on beş yıl daha hapis yatacak. Mahkeme ertelendi.” Oturduğu yerden kalktı ve bir baltanın düşme kesinliğiyle arkasından kapıyı süpürerek dışarı çıktı.*HAYIR.*

Bir grup FIB ajanı Orion'a doğru yürüdü ve kelepçeli bileklerini kaldırıp en ufak bir kavga belirtisi göstermeden onları bağlamasına izin verdi. Oturduğum yerden kalktım, Darius'u iterek geçtim ve içimde o kadar büyük bir öfkeyle onlara doğru koştum ki, kesinlikle beni ateşe verecekti.

"Bunu nasıl yapabildin!?" Ona doğru savaşmaya çalışırken ajanın kollarından birini tutarak ona bağırdım. Kalabalığın bir yerinde Orion'un elini yakaladım ve geri çekilmem için yarım saniye kadar parmakları benimkine dolandı.

Orion'u en yakın kapıya doğru yönlendirmeye yardım ederken uzaklaşan bir ajan, "Geri çekilin," diye emretti.

"Mızrak!" Çığlık attım, o onlarla birlikte giderken gözyaşları etimi yakıyordu. Geriye bakmamak Kalbimi kesip kana bulanmış ve ardından katledilmiş halde bırakırken, bana veda etmem için bir saniye bile ayırmadı.

İhaneti bir bıçaktan daha derine saplandı. Bizim için savaşmamıştı. Cehennemin çukurlarına bensiz dalmıştı. Ve ne için?

Yıldızlarda birlikte verdiğimiz sözden söz eden ruhumda bir çıtlama hissettim. Hep birlikte olmak için mücadele etmek. Onu kırmıştı. Ve bu süreçte beni kırmıştı.

BENGüneş tepemde parlarken Ateş Bölgesi'nde dolaştım ve ben bir süreliğine gölgelerin dizginlerini serbest bırakmasına izin verirken, güneşin sıcaklığı kemiklerime işleyen soğuk duyguyla savaşmaya çalıştı.

Burası sessizdi, çoğu insan cumartesi öğleden sonra dinlenmek için Ateş'in çorak, kayalık arazisine diğer Bölgelerin manzarasını tercih ediyordu. Ama son birkaç haftadır burada çok zaman harcıyordum.

Darcy her gece benim odamda uyumaya alışmıştı, gündüzleri Orion'un adını anmayı bile reddediyordu. Gözyaşlarını, benden başka onları görecek kimsenin olmadığı gece yarısına sakladı. Sonunda ağlayarak uyuyakaldığında ve artık onun için güçlü olmama gerek kalmadığında, yatağımdan sıvıştım, yere uzandım ve gölgelerin beni ele geçirmesine izin verdim.

Lionel Acrux'un vücuduma zorla soktuğu karanlıkla oynamaya başladığımda, gölgelere her seferinde yalnızca birkaç dakika katlanabiliyordum. Bazen saatlerce onlara gömüldüm.

Orion'un mahkumiyeti hepimizin üzerinde ağır bir yük gibi asılı kaldı. Darcy kederden dili tutulmuştu ve Darius bir zamanlar tanıdığım öfke dolu canavara dönüşmüştü. Hiçbirini bana yönelttiğinden değil. Artık bana pek bir şey yöneltmiyordu. Hala her sabah benimle koştu, hala bana kahvemi getirdi ve benim için kapıyı tuttu. Ama gülümseme yoktu. Parmaklarımı onunkilere kaydırıp kısa bir an için sıktığımda bile. Ne zaman yapsam gözlerinde bir şey parlıyordu ama geri çekildiğim an duvarlar tekrar yükseldi ve beni kendi haline bıraktı.

Onun da yas tuttuğunu biliyordum ve onunla Orion arasındaki Muhafız bağı, birbirlerini göremedikleri için başlı başına bir ıstıraptı. Canı acıyordu ve onu teselli etmeye bile çalışamadım çünkü ona gidersem yıldızlar beni yine uzaklaştırırdı.

Atlas'ımı cebimden çıkardım ve gölgeleri geri iterken iç çektim. kayıyorlardı

etimin sınırlarının ötesinde, bileklerimi ve parmaklarımı biri beni görse saklanamayacak kadar bariz bir şekilde kaplıyordu.

Onları uzaklaştırırken tüm acım yeniden yüzeye çıktığında dudaklarımdan bir homurtu kaçtı ve ondan tekrar kaçmak için onlara geri dönme dürtüme karşı savaşmak zorunda kaldım.

Bir metin yazarken dudaklarımı büzdüm ve korkmuş olamadan kendimi gönder tuşuna basmaya zorladım.

Tory:

Seni özledim

Darius'un mesajı hemen açıp açmayacağını görmek için bekledim ve okuduğunu gösteren kırmızı tikler belirdiğinde kalbim yerinden kalktı.

Yanıtını beklerken ekranın yan tarafında üç küçük nokta yanıp sönmeye başladı ve karnımda düğümler düğümlendi.

Bir dakika geçti. Sonra bir başkası. Sonra noktalar kayboldu. Mesajın gelmesini bekledim. Ama olmadı.

Bir dakika daha ekranı izlerken kalbim sıkıştı ve sonra burada oturup belli ki gelmeyecek bir mesajı beklerken çevrimiçi olduğumu görebileceğini fark ettim.

Bunu neden gönderdim ki?

Atlas'ımı kilitlerken ve onu cebime geri tıkıştırmak için içimdeki atma dürtüsüne direnirken, utanç içimi pençeledi ve yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Kahretsin. Benim. Hayat.

Bu olmadan önce odaklanmam gereken şeyler vardı; Darcy'nin mutluluğu beni ayağa kaldırmış, kendi acımın bir kısmını uzaklaştırmıştı. Ama şimdi...

Eh, şimdi onu çalacak gölgelerim vardı.

Kulağıma tatlı unutulma vaatleri fısıldadılar ve ben dinlememek için savaştım. Hoş olmayan bir şey hissettiğimde onlara direnmek her zaman daha zordu. Duygularımla açık ve savunmasız olmaya çalışmak ve onları tamamen görmezden gelmek gibi. Kesinlikle tatsız. Ve utanç verici. Aşağılayıcı. Yıkıcı.

Gölgeler tenime daha da gömüldü ve bir an için beni ele geçirmelerine izin verirken iç çektim. Bir dakika. Kalbimin üzerinde çok fazla etkisi olan ve onu iyileştirme şansı olmayan Ejderhaları unutacak kadar uzun.

Bir köşeyi döndüm ve Marguerite Helebor ile Mildred Canopus'u Ateş Arenası'ndan bana doğru yürürken gördüğümde hareketsiz kaldım. Bakışları kararlı bir şekilde öne çıkarken gözleri bana takıldı ve anında kısıldılar.

Yanındaki büyük arkadaşıyla kendini cesur hisseden Marguerite, "Pekala, bir numaralı değilse, adi fahişe," dedi iğneleyici bir sesle.

Onunla ilgili bir sikişme çağrısı yapmaya çalışırken, gölgelerin sisi arasından ona göz kırptım. Ama boş geliyordum ve gölgeler onun yerine kanının tadına açlardı.

Mildred bana tepeden tırnağa bakarken, "Yatakta harika olduğunu ve bir erkeğin aklını başından alacak kadar oral seks yaptığını duydum ve bu yüzden bütün erkekler ona sürünerek geliyor," diye alay etti.

"Bu bir hakaret değil," dedim, gölgeler onu kaplarken sesim her zamankinden daha sertti, onun tadına da açtım.

"Bu!" diye bağırdı, göğsünü şişirerek. "Çünkü sen sadece busun. Süper ateşli, süper sikilebilir, süper beyinsiz, süper fahişe."

"Ben ve Darcy sınıfımızın birincisiyiz," dedim ifadesizce. "Öyleyse beyinsizler dışındaki tüm isimlerinizi alacağım. Ve fahişe para almamı öneriyor ki bu saçmalık.

"Öyle mi?" diye sordu Mildred, bana doğru gelerek. "Çünkü boynunda asılı olan kolyenin, Hectian İsyanı'ndan önce Ejderhalar tarafından dövülmüş bir ateş yakutu olduğunu kesinlikle biliyorum. Tüm krallıkta o yaşta ve kalitede sadece yedi tane var. Her biri, muazzam değerleri nedeniyle Ejderhalar tarafından sahiplenilir ve korunur. Bu yüzden, o gerçek bir kadını sabırla beklerken senin süper amcığını kullanması karşılığında snookumlarımdan bir virgül üç milyon aura değerinde bir kolye aldığın için seni süper fahişe olarak damgaladıysam kusura bakma. Ama yatağını ısıtmak konusunda çok rahat olma. Düğünümüzün olduğu gece gelinine bindikten sonra seni nasılsa unutacak."

Ellerini kalçalarına koydu ve alt çenesini daha da belirginleştirecek şekilde dudağını geriye doğru kıvırdı ve Marguerite bu şimdiye kadar duyduğu en iyi hakaretmiş gibi kıkırdadı.

Karşılık vermek için ağzımı açtım ama haftalardır taktığım bu kolyenin bir milyondan fazla aura değerinde olabileceğini söylemesi beni çok şaşırttı, bu yüzden ona bakakaldım.

İkisi bana karşı bir puan kazanmış gibi sallana sallana uzaklaştılar ve iç ısısı avucumu ısıtıp gölgeleri tekrar uzaklaştırmama yardım ederken, parmaklarım kalp şeklindeki yakutun çevresine kapandı. Darius'u bu şeyin değeri konusunda cidden sorgulamam gerekiyordu. Gerçekten bu kadar değerliyse, elimde tutamazdım.

Düşünürken Ateş Arenasına girdim ama öfkeli bir Vampirle yüz yüze geldiğimde tökezleyerek durdum.

Caleb dişlerini göstererek ve vahşi gözlerle üzerime atıldı ve onu uzak tutmak için son anda aramıza bir hava kalkanı kurdum.

"Ne oluyor pislik?" Kalkanıma çarpıp kıçının üstüne düşüp hüsranla homurdanırken sordum.

"Üzgünüm," diye ısırdı ve elini sarı buklelerinin arasından geçirip kendi ellerine girerken bir nefes aldı.

ayak. “Ben sadece... Biraz kötü haberler aldım hepsi bu. Ve susadım. Merak etme, ben gidip başka birini ararım.”

Beni geçmek için hamle yaptı ama kalkanımı düşürdüm ve onu durdurmak için kolundan tuttum. "Sorun nedir?"

Bana uzun bir süre baktı, sonra teslim olmaya karar verirken içini çekti. “Aslında hiçbir şey yok. Amcam Marlowe yine aile boku hakkında basına laf attı ve bu bizi kötü gösteriyor. Bazılarından geçti... *şey*birkaç yıl önce ve biraz kafası karışmış durumda. Ama annem yaşadıklarından sonra onu hapse atmayı reddediyor ve sonra o siyasi meseleler hakkında tüm gazetelerde saçma sapan konuşup görüşlerini benim ve anneminkilerle aynı hizaya getirdiğinde temizlik görevini bana bırakıyor. Ve bu sefer beni kötü gösteriyor ki bu gerçekten can sıkıcı."

"Kabus," diye alaycı bir şekilde kabul ettim ve bana gözlerini devirdi.

"Bu sadece baş belası ve şu anda ihtiyacım olan son şey. Artı, bazı gelişmiş ateş büyüsü işlerini tamamlamak için buraya gelmek zorunda kaldım ve sonunda hangisini seçtim?*meli*İyiyim çünkü Seth bu gece onu avlamama izin vereceğine söz verdi. Ama şimdi gitti ve bugün bir kızı sürüsüne dahil etti, bu da demek oluyor ki bütün gece onlarla koşuyor ve muhtemelen hepsini beceriyor ve ben de*susuz.”*

"Vay. Daha önce hiç öfke nöbeti geçirdiğini görmemiştim," diye alay ettim, ellerini saçlarının arasından geçirip volta atmaya başladığında.

"Biliyorum. Mars bu gece haritamda da var ve temelde Vampirler için doyumsuz kan şehvetine eşit olan savaş gezegeni ve şimdi içkimi bile alamıyorum ve aklımı kaçıracağım ve-”

"Öyleyse beni avla," dedim sözünü keserek. "Bunu her zaman yapardık ve sen yine de kafamı ısırmaya çalıştın, bu yüzden açıkça istiyorsun. Artı, hala senin Kaynağın olmam gerekmiyor mu? Görünüşe göre bugünlerde sadece Wolf'u seviyorsun.

Bana yırtıcı bir bakış attı ve kalbim yerinden fırladı. "Tezahürat sırasında sana sorduğumda ve hiçbir şey çıkmadığında, bunu bir daha yapmak istemediğini varsaydım," dedi yavaşça. “Ayrıca... şu anda seninle gerçekten oyun oynayamam. Seth beni, onu Düzen formunda avlamaya çok alıştırdı ve ben onu ısırmadan önce kavga ettik ve ben de kaba davranmaya alıştım. Bu yüzden..."

"Ne olmuş? Beni Sipariş formumda yakalayabileceğini mi düşünüyorsun? alay ettim. “*Lütfen.*Ben sana kıçımla gülerken, sen daireler çizerek beni yakalamaya çalışıyor olacaksın. Ayrıca, artık seninle savaşacak kadar güçlüyüm. Özellikle de sihriniz tükendiyse.”

Bu fikir üzerine Caleb'in gözleri heyecanla parladı ve adrenalin damarlarımda gezinirken gölgeler daha da geriledi. Bu tam da ihtiyacım olan türden bir dikkat dağıtmaydı. Saf, dürüst,*eğlence.*

Caleb, Bilmiyorum, diye sözünü kesti ama bakışları yeniden boğazıma takılırken dudaklarını yaladı. “Mars

beni biraz gergin yapıyor-“

"Ah. Yani sen bir korkak mısın?” alay ettim.

"HAYIR."

"Tavuk pisliği mi?"

“Siktir et. İyi. Tekrar reddetmek için çok lezzetlisin. Ama buna hazır olsan iyi olur, tatlım.

"Yine de bir sorun var," dedim, o dişlerini bana gösterirken elimi kaldırdım. “Kazanırsam ne alacağım? Orgazm menü dışında, onun yerine bir derse ne dersin?

"Ders?"

"Evet. Geçen gece Elemental Combat'ta Darius'u kıçından indirmek için kullandığın o ateş ve toprak kombo kamçı şeyini öğrenmek istiyorum." Ona sırıttım ve o homurdandı.

"Bunun düşmanı eğitmek anlamına geldiğinin farkında mısın? Miras arkadaşlarıma ihanet etmek ve-" "Beni ısırmak istiyor musun, istemiyor musun, Caleb?" talep ettim.

“Siktir et. Peki. Ama seni uyarmadığımı söyleme.”

"Yakala yakalayabilirsen." Parmaklarımı ona doğru salladım ve kanatlarım sırtımdan fırlarken onu Ateş Arenasının diğer ucuna kadar uçuracak kadar güçlü bir rüzgarla onu kendimden uzağa fırlattım.

Ben havaya sıçrarken Caleb tekrar bana doğru ateş etti, ben havalanırken parmak uçları spor ayakkabılarıma dokundu ve benim için sıçradı.

Adrenalin damarlarımda patladı ve Caleb peşimden koşarken yere bakarak hızla uzaklaşırken dudaklarımdan heyecanlı bir kahkaha döküldü.

Benden daha hızlıydı ve ben kanatlarımı daha sert çırparken kalbim gümbürdüyordu, o da onlardan kaçmak zorunda kalsın diye elimden geldiğince çok engelin etrafından hızla geçtim.

Yangın Bölgesi'nden çıktım ve yüksek hızda kampüste ilerledim, Howling Meadow'a doğru giderken dudaklarımdan kahkahalar döküldü.

Ayaklarım, Mirasçıların her zaman takıldığı en yüksek kayanın tepesine değdi ve bir dakika sonra Caleb onlara tırmandı ve beni yakaladı.

Dişleri doğrudan boğazıma saldırırken kolları ezici bir güçle etrafıma kenetlendi. Çimlerin üzerinde yuvarlanırken onu engellemek için boynuma bir hava kalkanı atmayı başardım ve yangın çıkmasını önlemek için kanatlarımdaki alevleri söndürdüm.

Caleb büyük bir mücadele vererek bileğimi kavradı ve dişlerine doğru çekti. Tenimde alevler canlandı, onu yaktı ve beni serbest bırakmak zorunda kaldı.

Tekrar üzerime atılırken vahşice hırladı, ağırlığı üzerime o kadar sert düşüyordu ki sırtım acı bir şekilde yere çarptı.

Yüzüne bir yumruk savurdum, yüzü buzla kapladım ve ısırabileceği herhangi bir parçamı yakalamak için çabalarken onu çenesinden yakaladım.

O bir canavar gibi saldırırken vahşi bir köpek gibi dövüştüm ve gözlerindeki vahşi bakış beni gerçek korkuyla heyecanla sardı. Seth'le bu şekilde oynamaya yeni mi alışmıştı, yoksa Mars kana susamışlığını gerçekten çıldırtıyor muydu bilmiyordum ama birdenbire, dişlerini bana sokmasını istemediğim kesinliğiyle sarsıldım.

Yerde yuvarlandık ve kollarını sarmaşıklarla kaplayıp onu altıma sıkıştırırken zirveye çıkmayı başardım.

"Teslim ol," diye talep ettim ama o sadece bana hırladı, Vampir gücünü kullanarak sarmaşıklardan sıyrıldı ve tekrar boynuma atıldı.

Yumruğumu tekrar buzla kapladım ve çenesine yumruk attım, sivri dişi parmak boğumumdan bir parça buz kopardığında ve bir damla kanım döküldüğünde nişanını düşürdüm.

Gücümün tadı diline değdiğinde Caleb hırladı ve saldıran bir boğanın gücüyle üzerime atıldı ve beni bir kez daha altına indirdi.

Elimi kavradı ve saf bir güçle kırmaya çalışırken dişleri buza çarptı.

Onun altında mücadele ederken nefesim kesildi ve vücudunun sert düzlüğü beni yere sabitledi, ama büyüsü olmadan ciddi bir dezavantaja sahipti ve böyle çılgına dönerken beni ısırmasını istememin hiçbir yolu yoktu.

Bir homurdanmayla, onu benden uzaklaştıran hava büyüsüyle yüklü avucumu göğsüne vurmayı başardım. Bana doğru fırlayıp onu tuzağa düşürmek ve uzak tutmak için ayaklarının dibinde bir uçurum açarken ayağa kalktım.

Gözlerindeki vahşi bakış nabzımı hızlandırdı ve bir an için tanıdığım Caleb'e bakıyormuşum gibi gelmedi.

Aç bir hırlamayla yarattığım çukurun kenarından atladı ve altımdaki hırlayan yüzüne bakarken gökyüzünü hedefleyerek elimden geldiğince hızlı havalanarak havaya sıçradım.

Ağaçlarda uluyan bir Kurt sürüsünün sesi kulağıma geldiğinde, Ağlayan Orman'a doğru uçarak sert ve hızlı uçtum.

Yapraklı dalların arasında altımdaki Caleb'i gözden kaybettim ve ağaçların arasından geçerken kalbim yavaşlamaya başladı.

King's Hollow'un çatısı önümde belirdi ve o benim için ormanda avlanmaya bırakılırken saklanıp oyunu beklemesini hedefliyordu.

Mars bir daha haritalarındayken bir Vampirle alay etmememi hatırlat bana.

Devasa ağaç evin çatısına usulca indiğimde kalbim gergin bir şekilde çırpındı ve baktım.

Oturup galibiyetimi beklemeden önce Caleb'in görünürde olmadığından emin olmak için kontrol ederken aşağıdaki büyük uçurumun üzerinden aşağı indi.

Ayaklarımın altındaki ağaç evden gelen seslerin yumuşak mırıltısı bana ulaştı ve Darius ile Max'in orada konuştuklarını fark ettiğimde sustum.

Yine de iyiydi, çünkü ne dediklerini anlayamıyordum, bu yüzden casusluk falan yapmıyordum.

Darius tekrar konuştu ve kız kardeşimin adını duyduğuma yemin edebilirdim.

Kahretsin.

Etrafımdaki alana hızla bir güçlendirme büyüsü yaptım ve sesleri aniden yüksek ve net hale geldi.

“-düşünüyordu ama yakında bana söylemesi gerekecek. Onu görmezsem bağ beni ikiye ayıracakmış gibi geliyor ve sonunda ziyaret talebimi kabul etti. Yemin ederim, sırf bunun için bile onu öldürebilirim. O benden bu kadar uzaktayken yirmi beş yıl nasıl hayatta kalacağımı Allah bilir," diye homurdandı Darius. Mantıklı bir tahminde bulunacak olsaydım, sadece içiyor olabileceğini söylerdim.

"Eğer baban bu konuda hâlâ pislikse, ben neden benimkinin biraz ipi çekip çekemeyeceğini görmüyorum?" Max önerdi ama Darius cevap veremeden omurgamdan aşağı bir ürperti geçti ve tam Caleb çatıya atladığında arkamı döndüm.

"Beklemek!" O bana doğru ateş ederken yalpalayarak yalpalayarak nefesimi tuttum ve onu uzak tutmak için sihir çağırmaya çalıştım.

Gözleri manikti ve kan çanağına dönmüştü, açlığının çaresiz ihtiyacıyla parlıyordu ve ben karşımdaki yaratığı tanıyamadım bile. Vampirlerin diğer Tarikatlar gibi değişmediğini söylediler, ama o anda onun yaptığından emindim. Caleb kontrol etmişti ve yerinde kana susamış bir iblisten başka bir şey yoktu.

Bana çarpmadan önce parmak uçlarım daha yeni titremişti ve dişleri boynumu delip geçerken çığlık attım, acı beni kollarının arasına aldığında hiç hissetmediğim kadar keskin bir şekilde içimde çiçek açtı.

Geriye sendeledim, uzuvlarım enerji kaybederken ayağım ahşap çatının kenarına kaydı ve aniden düşmeye başladık. Midem bulandı ve hava büyümle bizi kurtarmak için çaresizce ellerimi havaya kaldırdım ama faydası olmadı. Gücüm onun zehri tarafından tamamen hareketsiz hale getirildi ve tenime tokat atan ve çizen tentenin dallarının arasından düşerken çığlık attım.

Biz yere düşmeden saniyeler önce Caleb'in üzerimdeki tutuşu gevşedi ve bizi kurtarmak için ellerini uzatırken dişlerini boynumdan kopardı.

Yere sert bir şekilde vurduk ve bir ıstırap patlaması bedenimi parçalarken en korkunç çatırtı duyuldu.

Tekrar çığlık atmaya çalıştım, ama aniden havayı çekemedim ve hava yolumu dolduran ve beni boğmakla tehdit eden sıcak ve ıslak bir şeye karşı öksürüyor ve tükürüyordum.

"Yardım!" diye kükredi Caleb, lacivert gözleri korku dolu bir panikle benimkilerle buluştuğunda elini boynuma vurdu ve o kadar sert bastırdı ki beni boğacağından korktum.

Onun altından geçmeye çalıştım ama uzuvlarımdan hiçbiri tepki vermiyordu, hiçbir şey emrettiğim gibi yapmıyordu ve ben hâlâ nefes yollarımı tıkayan her ne haltla boğuluyordum.

Caleb gözlerimin içine bakarken, "Özür dilerim, Tory," dedi. "Ben çok üzgünüm. Bok, *bok!* Üzgünüm, öyle demek istemedim-"

Caleb bir tsunaminin gücüyle benden kopup açıklığa fırlatılmadan önce, kudretli bir kükreme havayı saniyenin kesri kadar bir sürede ikiye böldü.

Darius'un yüzü bir an sonra üzerimde belirdi, pürüzlü avucu boğazıma indi ve iyileştirici büyüyü etimin altına bastırırken sıkıca sıktı.

Boynumdaki ağrı azalmaya başladı ve öksürmeye başladım, dilimi ciğerlerimden çıkarmayı başarırken kan dilime dolandı.

"Seni yakaladım, Roxy," diye homurdandı Darius, tekrar nefes alabilmem için kanımın geri kalanını ciğerlerimden yukarı çekmek için su büyüsünü kullanırken elleri tekrar hareket etti ve hemen nefes aldım. vizyon bir kez daha odaklandı.

Acı vücudumun geri kalanında çiçek açmaya devam ederken ve hala hiç hareket edemediğimi fark ettiğimde panik beni tüketirken nefesim kesildi.

"Neresi acıyor?" Gözümden bir damla yaş süzülürken Darius ölümcül bir sesle sordu. "Her yerde," diye tısladım, Caleb daha fazla özür dilemeye başladığında bir başka çığlığı bastırdım.

"Ondan aldığım sihirle yere vurmadan önce zemini biraz yumuşatmayı başardım ama çok fazla değildi," diye seslendi. "Çok üzgünüm, öyle demek istemedim. Yemin ederim öyle demek istemedim.

Devasa beyaz bir Kurt'un gelişiyle sözü kesildi. Seth yanıma gelip bana aletinin alt tarafını gösterdiğinde tiksintiyle tısladım.

"Ne oldu?" Darius ellerini kalçalarıma ve karnıma kaydırıp alçak sesle homurdanırken Seth nefesini tuttu ve yanıma çöktü.

Max, o da yere düşerken, "Caleb onu çatıdan düşürdü ve çok fena ısırdı," diye mırıldandı. Darius, "Lanet olası omurgasını kırdı," diye homurdandı ve gözlerindeki dehşet, hareket edebilsem bile beni olduğum yerde dondururdu. "Daha önce hiç bu kadar karmaşık bir şeyi tamir etmemiştim."

Max kendinden emin bir şekilde, "Yapabilirsin," dedi ve ihtiyacı olursa ona sihir vermek için elini Darius'un omzuna koydu.

Seth endişeli bir şekilde inledi ve elini diğer omzuna koyarak aynı şeyi teklif etti ve

Büyüsünün derimin altına aktığını hissettiğimde Darius'un kaşları konsantrasyonla çatıldı.

Acı azalmaya başladı ve his yavaşça uzuvlarıma geri dönerken titrek bir nefes aldım. İlk önce parmaklarım ve ayak parmaklarım karıncalandı, ardından his her şey tekrar normal hissedene kadar yukarı ve yukarı kaydı.

Darius gözlerinde bir ıstırap deniziyle bana baktı ve ona uzandım, parmaklarımı en nazik dokunuşla sert çenesinde gezdirdim. Tam bir öfke kükremesiyle benden uzaklaşmadan önce iyi olduğumdan emin olmasına yetecek kadar.

Caleb'in üzerine atlayıp onu toprağa fırlatıp yumruğunu doğruca yüzüne indirdiğinde nefesim kesildi.

"Olacaksın*Asla*onu tekrar avla!" diye kükredi, yumruklarını defalarca indirirken. "Ona asla ağzını sürmeyeceksin, lanet olası dişlerini asla ona batırmayacaksın.*asla!*"

Max ve Seth panik içinde lanetler yağdırarak üzerine atladılar ve bir şekilde onu altındaki toprakta kanlar içinde yatan Caleb'den ayırmayı başardılar.

"Üzgünüm dostum, özür dilerim Tory," dedi nefes nefese, onu öldürmeye kararlı görünen Ejderha ile benim aramda.

"Siktir git buradan Cal," diye çıkıştı Max, tam Darius kolunu kurtarıp yüzüne dirsekle indirdiğinde.

Caleb yarım saniye tereddüt etti ama kendi ölümünün Darius'un gözlerinde parladığını görebildiğini tahmin etmeye hazırdım. Dönüp ağaçların arasından fırlamadan önce yoluma bir kez daha çaresizce özür diledi.

Darius, Seth'i başka bir kükremeyle yerinden oynattı ve tam Max yoluna çıkarken, onun peşinden gitmek üzereymiş gibi göründü.

"Birini unutmuyor musun?" diye sordu Max, ben ayağa kalkmayı başarırken beni işaret ederek.

Hâlâ titriyordum, kalçalarıma yayılan bir ağrı vardı ama eskisinden çok daha iyiydi.

Darius döndü, yüzü duyguyla boyanmış, sanki onun için dünyadaki en değerli şeymişim gibi bana bakıyordu.

Aniden bana doğru hareket etti ve beni King's Hollow'u barındıran büyük ağaca yasladı ve önümde durdu, bana dokunmaktan kaçınırken tüm dünya üzerine çökmüş gibi görünüyordu.

"Cal'in peşinden gideceğim," diye mırıldandı Seth, iyi olup olmadığımı kontrol etmek için bana son bir bakış attıktan sonra tekrar Kurt formuna geçip ağaçların arasından hızla uzaklaşmaya başladı.

Darius ona bir bakışını bile esirgemedi, kara gözleri duyguyla dans ederken bakışları bana sabitlendi.

ve terör.

Beni kırmaktan korkuyormuş gibi, parmaklarının uçlarını yüzümün çizgilerinde en nazik dokunuşlarla gezdirirken, elleri kanımla kırmızıya boyanmış, çekingen bir şekilde uzandı.

Onu sessizce izledim ve çenemi, elmacık kemiklerimi, burnumu, kaşlarımı, boynumu ve dudaklarımı takip eden parmak uçlarının tüy kadar hafif okşayışından tenim karıncalandı, sanki her şeyin orada, güvende ve açıklanmış olduğundan emin olmak zorundaymış gibi.

Alnını benimkine bastırana kadar yavaşça öne doğru eğildi ve vücudunda ne kadar umursadığını, ne kadar korktuğunu, ne kadar endişeli olduğunu ele veren hafif bir titreme hissedebiliyordum.

"Sensiz hayata ölümü tercih ederim," diye soludu, sesi korkudan pürüzlü ve kırıktı. Avucumu

da çenesine koymak için uzandım, diğer elim de koluna indi. "Darius," diye mırıldandım, tam yukarıdaki gökyüzünde şimşekler çakarken ne söyleyeceğimden bile emin değildim.

"Ben de seni özledim," diye sözünü kesti. "Herhangi bir kelimenin aktarabileceğinden daha

fazlasını." Gök gürültüsü tekrar düştü ve o kadar ani geri çekildi ki neredeyse düşüyordum.

Max onun yerini almak için hareket etti ve Darius geri çekilirken sakince bana uzandı. Yumuşak bir sesle, "Kemiklerini kontrol ettirmen için seni revire götürmemiz gerekiyor, küçük Vega," dedi. "Yürüyemiyorsan seni taşıyabilirim."

"Yürüyebiliyorum," diye karşı çıktım ve sanki az önce olanlardan bir şekilde kendisi sorumluymuş gibi gözlerinde sadece korkuyla beni izleyen Darius'a tekrar baktım.

“Hadi, izin ver. Yoksa Darius bunun için beni çiğneyecek.”

Max beni kollarının arasına alıp üçümüz kampüsün ortasındaki revire giderken kabullenmiş bir şekilde iç çektim.

Darius onu bana küçük bir servet değerinde bir kolye vermesi için kışkırttığımda bile tek kelime etmeden sessizce devam etti. Ama onu çıkarıp ona geri vermek için bir hamle yaptığımda bileklerimden yakaladı ve sertçe başını salladı. "Sizin."

Ve sesinin tonu ve bana bakışındaki bir şey, hemen tekrar sessizliğe geçtiğinde bile merhamet göstermeme neden oldu.

BENAniden Terra House'daki odama ateş etti ve kalbim bu kederli türde bir panikle gümbürderken kapıyı arkamdan kapattı.

Kendime onun iyi olduğunu, Darius'un onu kurtardığını, iyi olacağını tekrar tekrar hatırlatırken ellerim titriyordu ve nefeslerim çok hızlı geliyordu.

Ancak,*Kahretsin.*Solarialı bir prensesi çatıdan aşağı atmıştım ve az kalsın dişlerimle boğazını parçalıyordum.

Titreyen ellerime baktım ve Tory'nin kanının parmaklarımı kaplayan ıslak parıltısını gördüm. Onu kurtarmaya çalışıyordum. yardım etmek isterdim Ama ben tükendim ve kurudum ve*zayıf.*Bunu kendime itiraf etmem gerekiyordu. Bütün gün gergindim, annem bana Mars'ın haritamda olduğunu hatırlatmak için birkaç kez mesaj atmıştı ama ben onu görmezden gelmeyi seçmiştim. Tamamen sıçmayı ve birinin hayatını riske atmayı seçmiştim.

Kanlı ellerime baktığımda dişlerim koptu ve onları temizleme arzuma karşı savaşırken boğazımdan bir hırıltı koptu. İçimdeki bu açlık, zalim ve kalpsiz bir canavardı. Acı ve ıstıraptan zevk aldı ve kanla yıkandı. Pişmanlık ya da pişmanlık duymadı, istediğini almaktan asla çekinmedi. Ama yıllarca onunla yaşamış, onu kendi isteğime göre bükmüş, onu sadece ben arzuladığımda bir silah olarak kullanılmaya zorlamıştım. Ve bunun üzerinde mutlak kontrole sahip olduğum anlamına geldiğine inanarak açıkça kendimi kandırmıştım. Ben ona hükmettim ve o beni yönetmedi.

Ne güzel bir yalandı.

Çünkü şimdi bile, yaptıklarımdan sonra Tory'nin kanının her damlasını parmaklarımdan yalamaktan kendimi alamıyordum.

Kararlı bir hırıltıyla, en-süitimin kapısını iterek açtım, gömleğimi yırtıp ayakkabılarımı bir kenara atmadan önce duşta akan suyu ayarlamak için uzandım.

Duşa doğru bir adım attım ama dişlerimdeki o ağrı kanlı ellerime tekrar bakmamı sağladığında hareketsiz kaldım.

Gözlerimi kapattım ve arzuyu benden uzaklaştırmaya çalışırken derin bir nefes aldım ama kan kokusu havayı kapladı ve ihtiyaçtan ağzımı sulandırdı. Darius'un bana saldırısından dolayı kendi kanım yüzümü kapladı ama yaraları iyileştirmeye gücüm yetmedi. Ben onları hak ettim. Her biri ve daha fazlası.

Sadece yıka.

Kararlılıkla homurdanarak gözlerimi açtım ve eşofmanımın hâlâ üzerimde olmasına aldırış etmeden duşa girdim. Tek yapmam gereken onu durulamaktı. Bir kez gittiğinde, her şey bitecekti.

Su giderden aşağı akmaya devam ederken buhar etrafımı sardı ve açlıktan inleyerek ellerimi sıcak akışın altına itmek için uzandım.

Su tenime değdiği anda kan akmaya başladı ve vahşi bir hırıltıyla kanları geri çektim ve tökezleyerek duştan çıktım ve sırtım fayanslı duvara çarptı.

Tory'nin gücünün tadı dilime değdiğinde yüksek sesle inleyerek parmaklarımı ağzıma sokarken aşağı kaydırdım.

Ellerimi ve parmaklarımı emip yalarken, dilimi bileklerimde gezdirirken ve gücünün bir damlası damarlarıma akarken her son damlasını yakalarken içimdeki canavara teslim oldum.

Kendimi iblisime kaptırırken ve onun gerektirdiği şeylerle ziyafet çekerken göğsüm inip kalkıyor, kaslarım titriyor ve gözlerim kapanıyordu.

Cal mı? Kendimi karanlığa teslim ederken Seth'in sesi bana seslendi ve o banyo kapısını iterken gözlerimi açtım. Gelirken çekmecelerimi basmış ve kendini korumak için eşofmanımı çalmıştı.

"Gitmelisin," diye hırladım, ona saldırmak yerine kendimi yerde kalmaya zorlarken dişlerim dilime saplandı. "Şu anda etrafımda olmak güvenli değil."

"Saçmalık, beni asla incitmezsin." Seth yaklaştı ve göğsümdeki ağrı sıkıştı.

Tory'nin kanından aldığım birkaç büyü parçası bir hiçti ve içimdeki bu her şeyi tüketen açlık daha fazlasını gerektiriyordu. Bakışlarım çıplak göğsünde gezinerek nabzının teninde titrediği her noktayı taradıktan sonra boynuna yerleşti.

Ciddiyim Seth, diye nefes verdim, sahip olduğum her şeyle onu ısırma dürtüme karşı savaşırken sırtımı soğuk fayanslara dayadım. "Bu gece kendimde değilim, moralim bozuldu, moralim bozuldu, Mars kafamın içinde fedakarlık gerektiren lanet bir savaş davulu çalıyor ve ben*yapamamak*seni de incittim Lütfen git."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye yanıtladı kabaca, yaklaşarak üzerimde yükseldi. "Yani sen

Bir hata yaptım? Tamam aşkım. Yıllar boyunca bunlardan kaç tane yaptım? Kaç kez batırdığımı saymaya bile başlayamadım ve sen benim için oradaydın.

“Bu aynı değil. Burada kalırsan, kontrolümü kaybedeceğim. Seni ısıracağım ve sonra-" "O zaman kendini çok daha iyi hissedeceksin. Aç kaldığın zaman çalışamayacağını biliyorsun.” Bana sırıttı ve dudaklarımdan boş bir kahkaha döküldü.

"Bu canın sandviç yemek istemesi gibi değil."

"Olmasa iyi olur," dedi. "Ben sandviç değilim. Ben serpintili, şuruplu ve üstüne en sulu lanet vişneli kahrolası bir üçlü çikolatalı dondurma gibiyim. Beni basit bir öğle yemeğiyle kıyaslama Cal, kahrolası duygularımı inciteceksin.

Eğilip kolumdan tuttu, beni ayağa kaldırdı ve ben de ona izin verdim çünkü başka ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum ama kemiklerimde oluşan gergin panik hissi azalmamıştı. Yine de onu incitmek istemedim. Hala kontrolün bende olduğundan emin değildim.

Seth uzandı ve beni kapıdan yatak odama itmeden önce duşu kapattı. "Bak bu ne kadar medeni," diye alay etti, etrafımda dolanarak yatağıma atladı. Sırt üstü yere indi ve bana sırıtırken minderlerin arasında zıpladı. "Bana istediğin gibi sahip olabilirsin. Genellikle bunun tadına varmak için diş ve tırnağınızla savaşmanız gerekir ve ben burada kendimi gümüş bir tepside sunuyorum.

"Seth..." diye başladım ama ne söyleyeceğimden bile emin değildim. Dişlerim ağrıyordu ve sihrimin olması gereken göğsümdeki boşluk ben onu doldurana kadar daha iyi hissettirmeyecekti.

"Adam hadi. Beni sıkıştırabilir ya da eğebilirsin ya da ne istersen. Bu gece senin denizaltın olacağım. Hatta istersen beni baş aşağı bağlayıp kanımı bir şarap kadehine akıtabilirsin?”

Bu fikre irkildim ve o bir kahkaha attı.

"Çok fazla?"

"Evet," diye kabul ettim.

Ellerini başının arkasına attı ve beni beklerken beni izledi ama hareket etmedim. Yapamazdım. Bu gece başka birini incitirsem, patlayacağımdan emindim. Ama içimdeki çaresiz kan ihtiyacını da inkar edemezdim. Teslim olmazsam, er ya da geç bu odadan çıkıp en yakın Fae'yi avlayacak ve ihtiyacım olanı zorla alacaktım. Yani kesinlikle bu ondan daha iyiydi?

Seth dramatik bir şekilde içini çekti ve önümde ayağa kalktı, o kadar yakın durmak için hareket etti ki neredeyse göğüslerimiz birbirine değiyordu ve onun toprak kokusu beni sardı.

"Hadi Cal. Yapmanı istiyorum," diye talep etti, bakışlarında parlayan dürüstlük ve adını koyabileceğimden emin olmadığım başka bir şeyle göz göze geldi.

Tenim, onun sunduğu şeyi alma ihtiyacıyla yanıyordu. Bedeni ona çok yakındı.

sanki bana gerçekten dokunuyormuş gibi onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

Yavaşça uzandım ve uzun saçlarından bir tutamı avucumun içine aldım ve kafasını yana çekmek için kullanabilecek duruma gelene kadar nazikçe elimin etrafına doladım.

Seth boğazını bana açarken derin bir nefes aldı ve bir an için, bana karşı bu kadar hassas davrandığı için bana ne kadar güvenmiş olması gerektiğini fark ettim. Özellikle bir Kurt için. Sadece bir boyun eğme işareti olarak boğazlarını açtılar ve onun bana bundan başka bir şekilde boyun eğmediğini bilmeme rağmen, insafına kalmış böylesine güçlü bir Alfa'ya sahip olduğumu bilmek isteyerek kalp atışlarımı hızlandırdı.

Dudaklarımı boynuna dokundurdum, dişlerim tenine sürtündü ve ondan ihtiyacım olanı almaya hazırlanırken etinde bir ürperti dans etti.

Ama tam ısırmak üzereyken, altımda yatan Tory'nin hatırası, kendi kanıyla boğulurken boğazının yırtılarak açılması beni alt etti.

Saçını bıraktığımda ve göğsümdeki ağrı on kat arttığında, onu bu şekilde incitme riskini alarak acıyla homurdanarak geri çekildim.

Kana susamışlığı dizginlemek ve çağrısını reddetmek için sahip olduğum her şeyle savaşarak önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Nefeslerim sert bir şekilde geliyordu ve içimdeki canavar kanı için ulurken doğamı reddederek başımı salladım.

Isır beni Cal, dedi Seth karanlık bir sesle, bir avuç saçımı kapıp bileğini ağzıma bastırdı.

Mücadele ederken hırlayarak eline bir tokat attım ama uzuvlarımdaki titreme dinmedi ve ikimiz de yakında öyle ya da böyle patlayacağımı biliyorduk.

"Ayın altında koşmamak için her gece kendimi içeride zincirlesem arkanıza yaslanıp beni izler miydiniz?" diye sordu Seth, beni ona bakmaya zorlamak için saçımı kavradı.

"Ayın altında koşmak kimseye zarar vermez," diye tısladım.

"Belki çoğu zaman değil. Ama yapabilir. Kendimi Kurt'a teslim ettiğimde, içgüdülerim kontrolü ele alıyor, ben saf ve basit bir zirve avcısıyım. Ve benden kaçan biriyle yolum kesişirse, onları kovalayacağıma ve öldürmeye gideceğime bahse girebilirsin. Sen bizim neslimizin en güçlü Vampirisin Cal ve bu bazen insanları inciteceğin anlamına gelebilir ama bu senin kötü bir insan olduğun anlamına gelmez. Bu senin ne kadar durdurulamaz olduğunu gösteriyor. Ne kadar güçlü, şiddetli ve güçlü. Şimdi ben kendim bir damar kesip senin için bir bardağa dökmeden önce beni ısır.

Emriyle son öz kontrolüm de kırıldı ve ona doğru hamle yaptım, o şaşkınlıkla homurdanırken dişlerimi kalça kemiğinin hemen üzerindeki etine gömdüm.

Kanı dilime aktı ve tadı beni alıp kendi acımdan çekerken saf, inkar edilemez bir zevkle inledim.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Onu yerinde tutarken ellerim kalçalarını kavradı ama buna ihtiyacım yoktu, benden kaçmak için herhangi bir çaba göstermiyordu. Seth'in saçımdaki tutuşu beni kendine çekerken daha da sıkılaştı, parmakları tenimde gezinip tüylerimi diken diken ederken diğer eliyle ensemi kavradı.

Çaresizce homurdandım ve içip içip bedenimi onun gücüyle doldururken ve sonunda kendimi karanlıkta bulurken ondan da bir zevk iniltisi kaçtı.

Almam gerekenden fazlasını aldım ve ben ziyafet çekerken beni durdurmak için hiçbir harekette bulunmadı.

Geri çekilmek için ihtiyacım olan kararlılığı toplamayı başardım, başparmağımı kalçasının yukarısındaki yaranın üzerinde gezdirirken nefes nefese kaldım, geri çekilmeden önce elim bir an karın kaslarının sıkılığı üzerinde gezindi.

Vampir hızımın patlamasıyla ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım, sırtımı dolabımın çıtalı kapılarına dayayarak durdum.

Seth odanın diğer tarafından bana bakarken inledi, elini yüzünü sildi ve arkasını dönüp derin bir nefes aldı. Halıma bir yol açarken ne düşündüğünü merak ederek birkaç dakika ileri geri dolaşmasını izledim.

Tanıdığım en iyi insan olabilirsin, Cal, dedi, dünyevi kahverengi bakışlarını bana çevirerek bana doğru ilerledi.

"Kızlara saldırmak ve onları çatılardan atmak çok parlak bir ödül olduğu için mi?" Karanlık düşüncelerim beni süpürdü ve bu gece Tory'ye yaptığım her şeyi korkunç bir netlikle yeniden yaşamamı sağladı.

"HAYIR. Çünkü çok özverilisin. Arkadaşının hoşlandığı kıza kavuşmasına yardım edecek kaç erkek tanıyorsun?

"Darius ve Tory birlikte olmalılar," diye mırıldandım. "Aslında, bunca zamandır yollarına çıkmasaydım belki bunların hiçbiri-"

Seth aramızdaki mesafeyi tekrar kapatırken beni susturmak için eli ağzımın üzerine indi. "*yapma* bunu yap," diye hırladı.

Elini ağzımdan çekip Darius'un bana yumruk attığı çenemdeki morluğa kaydırdığında kaşlarımı çattım. İyileştirici bir sihir damlası tenimin altına kaydı ve o yavaşça yanağımı, mor gözümü, patlamış dudağımı iyileştirmek için ilerlerken iç çektim, sonra kaburgalarımda çiçek açan siyah ve kırmızı morlukları iyileştirmek için ellerini indirdi.

"Ben çok boktan biriyim," dedim derin bir iç çekişle.

Sen bir bok değilsin, diye homurdandı Seth. "Tanıdığım en düşünceli, cömert, harika herifsin."

Küçümseyerek homurdandım. "Belki bana pembe gözlüklerle bakıyorsundur."

"Yapmıyorum," diye çıkıştı. "Sana baktığımda, sana söz veriyorum her şeyi görüyorum. İyi ve kötü,

ışık ve karanlık. Ve sen hala tanıdığım en iyi insansın."

Sözleriyle kalbim burkuldu ve ona sarılmak için uzandım. Sen de tanıdığım en iyi insansın, diye mırıldandım.

Aramızda acı verecek kadar uzun bir an geçerken Seth hareketsiz kaldı, elleri hâlâ göğsümdeydi.

Başını boynuma doğru çevirdi. Dudakları tenime değdi ve dondum kaldım.

Ağzını yavaşça boynuma doğru hareket ettirirken kalbim hızla çarpıyordu, tenim bana dokunduğu yerlerde karıncalanırken elleri göğsüme nazikçe dokundu.

Dudakları kulağımın altındaki yumuşak tene değdi ve çenemin köşesine en hafif öpücüğünü bastırırken kalınca yutkundum.

Parmak uçlarım derisine değdiğinde boştaki elim belini kavramak için hareket etti ve ağzı çenemde hareket ederek, etimi karıncalandıracak şekilde anızımı kaşıyarak nefesinin altında inledi.

Kalbim çılgınca atıyordu ve ağzı benimkinin köşesine değdiğinde ve vücudumun her santiminde bir ürperti dans ederken soluduğum nefes boğazıma takıldı.

Tekrar hareket etti ve kendimi onun gözlerinin içine bakarken buldum, o tereddüt ederken dudaklarımızın arasında neredeyse hiçbir şey yoktu.

"Seth..." Cümleyi nasıl bitireceğimi gerçekten bilmeden nefes aldım.

Gözleri genişledi, sonra karardı ve tekrar kilitlemeden önce bir an için onlarda acı bulduğumdan emin oldum.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Yapmamalıydım... üzgünüm."

Bir santim geri çekildi ve onu bırakmadan önce onu yarım saniye daha sıkı tuttum. Bunun ne anlama geldiğinden emin değilmiş gibi bana kaşlarını çattı ve ben ona bakarken rahatsızca kıpırdandım.

"Belki de gitmeliyim," dedi yavaşça, gözlerinde pişmanlıkla bana bakarken sesi kabaydı.

"Belki," diye tekrarladım, bir adım daha geriledi ve alt dudağını ısırdı.

"Şimdi iyimisin?" tereddütle sordu.

"Ben...evet, ben iyiyim," diye kabul ettim.

Bana gergin bir şekilde gülümsedi ve arkasını döndü, eşofmanını indirdi ve aynı hareketle kıpırdandı.

Kapıya doğru ilerledi, patisini kullanarak kapıyı açtı ve odamdan dışarı fırlamadan önce bana son bir kez baktı.

Kalbim boğazımda, gidişini izledim ve arkasından kapıyı kapatmak için hareket ettim.

Dokunduğu yerlerim hala sızlıyordu ve içimde onu geri arama arzusu vardı. Ancak

yapmadım

Kaşlarımı çatıp kaşlarımı çattım ve kalbimin ritmsiz atışına bir anlam vermeye çalışırken zihnim tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Titrek bir nefes alarak yatağıma geri döndüm ve gözlerimin kapanmasına izin verdim.*Ne oldu öyle?*

Dışarıdaki penceremin ötesinde bir Kurt kederli bir şekilde uludu ve omurgamdan aşağıya bugün yaptıklarımla hiçbir ilgisi olmayan ve en iyi arkadaşımın ziyaretiyle ilgili bir ürperti yayıldı.

Seth:

King's Hollow'da Dream Team toplantısı. Şimdi. Bahane yok sürtükler.

Odamda bir Esrarengiz Sanatlar makalesini bitirirken ve yanıt vermeden önce hayal kırıklığıyla dolu bir nefes alırken grup sohbetindeki mesajı okudum.

Darius:

Onun şirketinde zaman geçirmek zorunda kalırsam, Caleb'a yapacaklarımdan sorumlu tutulamam.

an

Caleb:

Çok üzgünüm ahbap. Ama anladım, uzak duracağım.

Seth:

HAYIR! Aklımda HEPİMİZİN bir parçası olmamız gereken bir takım bağlama egzersizi var. Yirmi dört saat oldu. Caleb üzgünüm dedi, Tory şimdi iyi. Az önce onu gölde su sıçratırken gördüm.

Göt arkadaşlarıyla...

Gruba, Roxy'yi Milton Hubert'in lanet olası omuzlarına tünemiş minik siyah bir bikiniyle, Justin Masters'ın da omuzlarında olan Geraldine Grus ile birbirlerini göle düşürmek için savaşırken güreşirken gösteren kısa bir video ekledi. Oynarken çığlık atıyor ve gülüyorlardı ama bakışlarım, kumsalda oturmuş onları donuk gözlerle izleyen Darcy'ye takıldı.

Klip, Geraldine'in Seth'i görüp ona şehvet düşkünü bir acı bakla diye bağırmaya başlamasıyla sona erdi ve o kaçarken hoparlörleri kahkahası doldurdu.

Bunu birkaç saat önce çekmiş olmalıydı çünkü o zamandan beri bir fırtına kopmuştu ve gün penceremin ötesinde kesinlikle gri ve kasvetli bir hal almıştı.

Maks:

Grus neden sürekli o kendini beğenmiş Justin piçiyle takılıyor?

Seth:

Anne babalarının evliliklerini ayarlamak için görüştüklerini duydum...

kendisi bir Vega...

Bu öneri üzerine derin bir hırıltı ağzımdan kaçtı ve Max, sohbet üzerinden Justin hakkında her türden renkli hakaretler göndermeye başlayınca masamdan uzaklaştım.

Seth:

Sizin için çok şanslı çocuklar, planım hem Roxy Vega'yı hem de Geraldine Grus'u çok lanet yapacak

seni kesinlikle becermek isteyecekleri için mutluyum.

Caleb:

Artık kimse pat demiyor pislik.

Seth:

Geri getiriyorum. O yüzden siktir git Ayrıca, kıçınızı hemen Hollow'a götürün yoksa ben gidiyorum.

gelip güzel suratlarınızı yenmek zorundayım. Beni güç kodunu çalıştırmaya zorlama...

O aptal lanet güç kodu bokunu kullanırken inledim. Bunu yedi yaşındayken ve bir gün dünyayı birlikte yönetme fikri bizi çok heyecanlandırdığında bulmuştuk. Temel olarak, eğer birimiz güç kodunu çalıştırırsa, hepimizin ortaya çıkması gerekiyordu. Bahane yok. Yıllar boyunca en az sekiz yüz kez lanet adını değiştirmesini sağlamaya çalıştım ama yapmadı. Kahrolası güç kodu.

Gömleğimi çıkardım ve pantolonumu yere indirdikten sonra yere kadar uzanan penceremi sonuna kadar açtım ve koşarak dışarı atladım.

Vites değiştirdim ve yağmur terazilerimden çınlarken kampüs boyunca Hollow'a doğru hızla ilerledim. Ruh halime çok iyi uyan sefil bir gündü.

Kısa sürede geldim, Fae formuma geri dönmeden önce pençelerim ahşap çatıya saplandı. Çatının kenarından orman zeminine inen yere baktım ve bir hareket bulanıklığı gözüme çarptığında içim öfkeyle düğümlendi.

Kapağı açtım ve içeri daldım, odanın yan tarafındaki sandıktan bir kot pantolon ve boxer aldım ve tam Caleb odaya girerken onları giydim.

Uzun bir süre birbirimize baktık ve Max ile Seth içeri girerken gırtlağımın arkasında bir hırıltı yankılandı.

"Yeterli!" Max tersledi. Tory o lanet avcılık oyununu oynamak istedi ve Cal bunun berbat bir fikir olduğu konusunda onu uyardı. Dün derslerini aldılar ve şimdi yolumuza devam etmemiz gerekiyor."

Tekrar homurdandım ve Caleb çizmelerine baktı.

"İhtiyacımız olan şey," dedi Seth kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Birlikte bir maceraya atılmaktır."

"Ne macerası?" homurdandım.

"Üzerinde çalıştığım biri, çok sıkı. Tory yapacak*gerçek*mutlu. Ve muhtemelen Grus da çünkü o tamamen Mission: Defy the Stars'tan yana," diye ekledi Max'e göz kırparak.

"Gerçekten mi?" diye sordu Max, sırıtmamaya çalışırken elini mohawk'ının üzerinde gezdirerek.

"Evet. Zane Baxter adı sana bir şey ifade ediyor mu? Seth heyecanla bana baktı ve ben kaşlarımı çattım.

"Roxy'nin eski sevgilisi. Onu o araba kazasında boğulmaya terk eden, diye mırıldandım. O pislik Solaria'da yaşasaydı, hayatını uzun zaman önce mahvederdim.

"Evet... onu ziyaret etmek ister misin?" Seth kaşlarını baştan çıkarıcı bir şekilde salladı ve ben ona daha fazla ilgiyle bakarken omurgam dikleşti.

"Onu nasıl buldun?" Diye sordum.

"Geçen aydır ölümlü diyara küçük ziyaretler yapıyorum, sağdaki ve merkezdeki insanları onun hakkında bilgi vermeye zorluyorum. Pisliğin elinde onu şu anki ikametgahıyla ilişkilendiren resmi bir şey yoktu çünkü kendine güzel, küçük bir suç imparatorluğu kurmuştu ama ben onu buldum."

"Neden?" Diye sordum. Yani, gidip herifle uğraşmaktan yanayım ama anlamadım. "Çünkü

normal bir aşık aptal gibi striptiz yapmaz ya da ona şarkı söylemezdin, bu yüzden kutunun dışında düşünmek zorunda kaldım. Ve derinlerde, bence yıldızların senin için mükemmel eş olarak seçtiği bir kız, çikolata kalpler ve çiçekler üzerinde gerçekten sert bir jest istiyor olmalı. Bu yüzden ona yaptıklarından dolayı küçük gangsterin kıçını tekmeleyelim ve hayalarını kesip onun için bir kutuya koyalım...

"Muhtemelen hayalar," dedim ona sırıtırken karanlık bir

kıkırdamayla. "Yani evet mi?" Seth heyecanla sordu.

"Kahretsin evet."

Sandığı açtım ve içinden bir çift çizme, siyah bir tişört ve deri bir ceket aldım ve dördümüz dışarı çıkarken Seth uludu. Max giderken masada sakladığımız acil durum zulasından bir torba yıldız tozu aldı ve Caleb, Seth'in yanından geçerken ben de onunla birlikte yürümeye devam ettim. Bunu atlatacaktık ama şu anda ona bakıp suratına vurmak istemiyordum, bu yüzden onun yerine odaklanabileceğim farklı bir pislik olduğu için mutluydum.

Kampüs boyunca uzun adımlarla ilerledik ve Lance'in bıraktığı kalkandaki boşluktan kaydık, onun sihirli imzasını ve kolumdaki Guardian markasını umutsuz bir acıyla yaktığımı fark ettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Neredeyse uyumuyordum, çalışmalarım acı çekiyordu ve dürüst olmak gerekirse, sonunu göremediğim bu umutsuz hiçlik balonunda var olduğumu hissettim. Xavier ve annemin bana ihtiyacı olmasaydı, sabahları neden yataktan kalktığımdan bile emin değildim. Bazen Lance'e o kadar kızıyordum ki, nerede olursa olsun hissedebilsin diye kendi kendime yumruk atıyordum. Neden plana sadık kalamıyordu? Tüm hayatını alt üst ederek gerçekten neyi başardığını sanıyordu?

Kendini feda eden pislik.

Seth, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en kendini beğenmiş ifadeyle Max'in yıldız tozu kesesini aldı ve bir dakika sonra yıldızların arasından sürüklendik.

Parıldayan küçük piçler bizi çevrelediğinde midem bulandı ve sonunda bizi ölümlüler diyarındaki bir şehrin banliyösünde bir arka sokağa tükürene kadar, alemler arasında geçerken her zamankinden daha uzun süre onların arasında yuvarlandık.

Orion'a olan bağımın prangalarından aniden kurtulurken titrek bir nefes aldım. Bağlantı hala oradaydı, ancak bizi artık neredeyse hissedemeyeceğim bir noktaya bölen alemler tarafından köreltildi. Haftalarca onun bana yakın olması için can attıktan ve onu kollarımda tutmanın hayalini kurduğum uykusuz gecelerden sonra, bu lanet olası bir rahatlamadan daha fazlasıydı. Benimle olan bağlantısı kesildiğinden ve bu fikir beni çarpık bir tatmin duygusuyla doldurduğundan muhtemelen şu anda öldüğümü düşünerek paniğe kapılırdı. Bana bunları yaşattığı için acı çektiğini umuyordum ve sonra bunu düşündüğüm için kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Yaşadıkları şüphesiz yüz kat daha kötüydü.

"Kahretsin, bunu daha önce düşünmeliydim," diye inledim, elimle deri ceketimin altındaki Terazi işaretini ovuşturarak.

Şimdiye kadar bulmayı başardığım bağdan tek kurtuluş, gölgelerin derinliklerine dalmaktı ve bunu çok sık yapmaktan hoşlanmıyordum. Olumsuzlukla çok açgözlü bir şekilde beslendiler ve onları koltuk değneği olarak kullanmaya başlarsam beni tüketeceklerini biliyordum. Ölümlüler diyarının kaçmak için mükemmel bir yer olduğunu daha önce anlamalıydım. Yine de bu boktan mahalleyi seçmezdim. Ara sokakta dört bir yanımızda çöp vardı ve sokaklarda bayat sidik kokusu asılıydı.

hava.

"Bu, Tory onunla tanıştığında Vegas'ın yetimhanede yaşadığı yer," dedi Seth biz ara sokaktan çıkarken ve sokağın karşısındaki köhne evi işaret ederken.

Verandada oturmuş bir künt sigara içen ve bize kaşlarını çatan bir çocuğu görünce kaşlarımı çattım.

"Yine sigara mı içiyorsun Brent?" bir kadın içeriden bağırdı. "Seni yakalarsam kıçını parçalayacağım!"

Çocuk hızla dumanını söndürdü ve kapıyı iterek açtı ve kadın onu yatırırken daha fazla çığlık sesi bize ulaştı.

"Oraya şimdi yeni insanlar mı taşındı?" Caleb rahatsız bir şekilde sordu ve Seth omuz silkti. "Em, hayır.

Aynı kayıtlı sahipler. Aynı anda beş evlatlık çocukları oluyor ve sanırım hata yapıyorlar, yüksek sesle disiplin uyguluyorlar," dedi Seth, hepimiz evi incelerken.

Bu... lanet bir dalıştı. Beyaz boyası dökülmüştü ve pencerelerden birinin üzeri yarım kapatılmıştı. Her yerde çöp vardı ve verandadaki eski ahşap sandalyelerden biri çökmüştü. Benim cehennem fikrime benziyordu. Yine de saray denilebilecek bir yerde büyüdüğümü ve bundan pek memnun olmadığımı sansam da, belki de bir bok bilmiyordum.

"Yani, o pisliği bulmakta çok zorlandım, ama temelde kızların gittiği lisenin izini sürdüm, sonra cazibemi kullanarak etrafa onun hakkında sorular sordum ve üçüncü adam onun adından bahsedince neredeyse kendini kızdırdı. Zorla cevap verdim ve Zane Baxter'ın bir gangster olduğunu öğrendim. Görünüşe göre şimdi Tory'nin onunla yattığı zamandan daha da kötü bir ünü var. Seth boğazını temizledi ve ben de onun konuya gelmesini beklerken kollarımı kavuşturdum. “ *Her neyse*Artık okula giderken önünden geçtiği evde yaşamıyor ama biraz kazı yaptıktan sonra onu buldum.”

"Onunla böyle mi tanıştı?" Alçak sesle sordum. "Onu kapısının önünden geçerken gördü ve öylece üzerine mi atladı?"

"Bilmiyorum dostum, etrafa biraz sordum ve bir kızdan aldığım hikaye bu, ama sorsam bile Tory'nin bunu onaylamasının hiçbir yolu yok. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, döndüğümüzde ona sorman yeterli." Bana omuz silkti ve gözlerimi devirdim.

"Bana söyleyeceği gibi."

Belki yapardı, dedi Max. "Sadece sorabilir ve görebilirsin."

"Onunla yalnız kalamam bile, bu nasıl olacak?" homurdandım.

"Mesaj atmayı dene, aptal," diye karşılık verdi ve diğerleri çok barizmiş gibi kıkırdarken kaşlarımı çattım. Ve belki de öyleydi.

"Ya da aramak," diye ekledi Caleb. “Sadece telefonda konuşuyorsanız, birlikte değilsiniz.” Seth pis bir sırıtışla, "Görüntülü sohbet," diye ekledi. “Kesinlikle görüntülü seks yapabilirsin.”

"Kes sesini," diye homurdandım ama yüzümdeki sırıtışı da tamamen gizleyememiştim. Belki ben *öyleydi* aptal aptal Mesajlaşmaya veya onu aramaya başlamak o kadar geri adım atmış gibi görünüyordu ki, gerçekten aklıma gelmemişti, ama belki de olmalıydı.

"Haydi," dedi Seth, koruyucu yurdun içindeki kadın sonunda bağırmayı keserken sokağın aşağısına doğru ilerlerken. "Ve burada sihir kullanamayacağımızı unutma, en azından bariz bir şekilde."

Biliyoruz, diye yanıtladı Caleb gözlerini devirerek.

Pahalı kıyafetlerimizle dikkatleri üzerimize çekerek engebeli arazide sekiz blok yürüdük, yine de birinin bizi soymaya çalışmasını engelleyecek kadar gözümüzü korkutmuş olmalıyız.

"Burada yaşarken gittikleri lise orası," dedi Seth, zincir bağlantılı çitin ötesinde genişleyen devasa gri binalara işaret ederek. İç karartıcı görünüyordu.

"Buraya yalnız mı yürürlerdi?" Max alçak sesle sordu. "Büyü olmadan mı?"

Sokaklara bakarken dudaklarımı büzdüm. Bu mahalle sadece engebeli değildi, kahrolası bir çete bölgesiydi. Güzel kızların başına kötü şeylerin geldiği ve kimsenin umursamadığı türden bir yerdi. Alestria şehri Solaria'da da böyleydi ve burası o kadar kanunsuzdu ki, Peder ve diğer Konsey Üyeleri orayı çete yönetimine bıraktılar. Cebinde Fırtına Ejderhası varken onun üzerinde kontrol sahibi olduğuna inandığını tahmin etsem de. Solarialı prensesler nasıl oldu da buraya geldi?

"Şey, evet, sanırım. Belki Tory soruları listenize ekleyin," dedi Seth, okulun yanından geçip yolumuza devam ederken omuz silkerek.

Yürüdükçe evlerin duvarlarına ve kapılarına sprey boyayla çizilmiş işaretleri daha çok fark etmeye başladım. Ortasında kırmızı bir kafatası olan siyah bir daire. Uğursuz.

"Neden hedefimize daha yakın bir yere yıldız tozu atmadık?" diye mırıldandı Max.

“Çünkü şimdiye kadar buraya gelmek istemedim, bu yüzden yıldız tozunun içeri girmesini bilmiyordum. Bu adam tam bir pislik. Bir insan için... delicesine tehlikeli biri. Beni görmesini ve geldiğimizi duymasını istemedim, dedi Seth heyecanla ve onun bok listemde olduğunu hatırlamadan önce Cal ile karşılıklı sırıttım.

Tabii ki, uzaklaştıkça üzerimizde daha fazla göz hissettim, ancak şimdiye kadar kimse yaklaşmaya cesaret edemedi. Max, silah sesleri ihtimaline karşı etrafımıza kurnazca bir hava kalkanı inşa etti ama iş ona geldiğinde, bunu ölümlüler gibi yapacaktık. Çoğunlukla.

Sonunda bir köşeyi döndük ve Seth, önüne park etmiş bir sürü oldukça vahşi görünümlü bisikletle büyük bir evi çevreleyen bir çitin yanında durdu.

Çete üyeleri bahçeye yayılmışlardı, biz onlara bakarken gözleri üzerimizdeydi. Her birinin üzerinde çete dövmeleri vardı, kafatası daire şeklinde oturuyordu ve birkaçından fazlası kılıflarından silahları gevşetmişti.

"Kayboldunuz mu çocuklar?" geniş sundurmaya çıkan basamaklardan bize bakarken koca bir herif seslendi.

"Tory Gomez'in eski sevgilisini arıyorum," dedim alçak sesle, gözlerinin içine bakarken onun ölümlü dünyada kullandığı ismi kullanarak.

Kaşları bu isme şaşkınlıkla kalktı ve bana bakarken başka bir adam çim sandalyeden kalktı. Şişmandı, dövmelerle kaplıydı ve gangster havasına pek uymayan güzel bir yüzü vardı.

"Hangisi?" gülümseyerek sordu. Onunla çıkıyordum. O kız tam bir vahşiydi." "O değil," diye mırıldandı Seth ve onun lanet eski sevgililerinden birden fazlasının burada olması tüylerimi diken diken etti. Kaç tane vardı? Ve bu beni kızdırdığı için tam bir ikiyüzlü müydüm?

Muhtemelen.

Caleb, "Zane Baxter'ı arıyoruz," diye ekledi.

"Ödülü almaya mı geldin o zaman? Çünkü onu görmüyorum," dedi iri adam, merdivenlerden inip kalçasından sarkan av bıçağını parmağıyla işaret ederek.

"Ödül?" diye sordu.

"Şey... Sanırım bu doğru kelime değil. Patron onunla sadece konuşmak istiyor, onu incitmek istemiyor," diye kıkırdadı ve diğer serseriler katıldı. "O kız ve kız kardeşi, son bakıcı ailelerini terk ettiklerinde hayaletler gibi radardan düştüler."

"Peki patronun eski sevgilisinin nereye gittiği neden umurunda?" diye sordum, diğer Mirasçılar arkamda ona yaklaşarak.

"Çünkü ona tam olarak eski sevgilim demezdim," diye seslendi başka bir ses ve evin kapısı açılıp iri yarı bir adam verandaya çıkıp bize baktığında başımı kaldırdım. "O kızdan benim olmasını istedim ve evet dedi. Onu bu taahhütten salıverdiğimi hatırlamıyorum.

Uzun boylu ve esmerdi ve kollarında tüm kolların yanı sıra elmacık kemiğinin üzerine çete sembolünün dövmesi vardı. Gözleri buz gibi soğuktu ve bana bakışı neden burada olduğumu tam olarak anladığını anlamamı sağlıyordu.

Sözleri üzerine küçümseyici bir şekilde homurdandım. Bu tür pislikler, sırf dünyanın küçük bir köşesine büyük bir gölge düşürdükleri için dünyanın sahibi olduklarına inanmayı seviyorlardı. Ama bu kocaman bir dünyaydı ve burası küçük bir bok çukuruydu.

"O kız kimseye ait değil," diye homurdandım. "Aslında timsahlarla dolu bir nehirde akıntıya karşı yüzen minicik bir iribaşken altın sıçtığını sanan yarı kiralık bir gangster en azından."

"Yani kendini bir timsah mı sanıyorsun?" Zane sanki bir avcıymış gibi bana sırıtarak alay etti.

"Onun gibi bir şey," diye cevapladım karanlık bir şekilde, gözlerim yarım saniyeliğine sürüngen yarıklarına kaydıktan sonra aynı hızla geri kaydı.

Bir an tereddüt etti, devam etmeden önce bunu hayal edip etmediğini anlamaya çalışırken gözleri kısıldı.

"Ben de Tory'nin hiçbir şeyden korkmadığını düşünüyorum ama sevimli sevimli oğlanlarını yüzünü göstermeden peşimden gönderdi. Bana kafalarınızı nereye göndermem gerektiğini söylemek ister misiniz ki o da onları alsın?" diye sordu Zane, bize yaklaşırken bir basamak inerek.

Çetesi de ayağa kalktı, birkaç çocuk polisleri izlemek için sokağa koşarken bazıları kemerlerinden silah çıkardı.

"Hepiniz bizden bu kadar mı korkuyorsunuz, silah kullanmak zorunda mısınız?" Seth çeteye bir psikopat gibi sırıtarak alay etti. Ateş etmeye başlarlarsa, kolayca kalkan oluşturabilirdik ama bu tür bir sihri fark etmelerini engellemek çok daha zor olurdu.

Tamam, sana bir anlaşma teklif edeceğim, dedi Zane kot pantolonunun arkasından bir tabanca çıkarırken tam önümde durmak için hareket etti. Çenesini kaldırdı ama ben hala daha uzundum ve o gerçeğin üzerine gözlerini kısarak ona sırıttım. "Silahlar yok. Ama hayatta kalan son kişi, ölmeden önce bize onun nerede olduğunu söylemek zorunda."

"Pekala," diye kabul ettim çünkü bunu kazanma şansı sıfırdan azdı. "Ama hepinizi teker teker dövdüğümüzde, Tory'ye onu korkak küçük bir solucan gibi o arabada ölüme terk ettiğiniz için ne kadar üzgün olduğunuzu anlatan küçük bir video çekmelisiniz."

Adamlarının hepsi bu yorum üzerine homurdanmaya başladı ve her taraftan bize yaklaştı. Burada şimdiden on sekiz kişi saymıştım ve evden daha fazlası çıkıyordu, şimdi bir kavga çıktığını anladılar.

"Anlaşıldı," diye tısladı Zane ve ben de Yoldaşlığımın tüm gücüyle yumruğumu onun pis suratına savurdum. Onu yere serdim ve etrafımda katliam patlak verirken kükreyerek peşinden koştum.

Seth bir grup gangsterin üzerine atlarken uludu ve Max de kavgaya girerken güldü.

Zane'i dört kez yumrukladım, sonra verandadaki koca pislik benimle çarpıştı ve ikimiz yere yuvarlandık. Üzerime çıkmayı başardı, parmak boğumlarını çeneme vurdu ve ben şaha kalkıp burnunu kıracak kadar sert kafa toslamamdan önce kan aldı. Kanı yüzüme sıçradı ve o geriye doğru düşerken vahşice güldüm, ayağa kalktım ve yerde kalmasını sağlamak için onu tekmeledim.

Caleb bir bağırışla yanımdan hücum etti, birkaç rakibin arasında ona her vurmaya çalıştıklarında ıskalamalarına yetecek kadar hızlı ama doğaüstü doğasını ele verecek kadar hızlı değil. Yumuşak görünen ama Vampir yeteneklerinin gücünü toplayan yumruklar savurdu ve gangsterler yere düştü.

acı dolu ulumalarla çevresini sardı.

Yeni bir rakip ararken katı bir ağırlık üzerime çarptı ve Roxy'nin diğer eski sevgilisi kolunu boynuma dolayıp beni boğmaya çalışırken neredeyse ayaklarımdan düşüyordum.

Etrafımda döndüm ve onu evin duvarı ile benim aramda ezene ve anında tutuşunun gevşemesine neden olan mide bulandırıcı bir çıtırtı ile geriye doğru koştum. Dövüşe geri koşarken onu yere yığılması için bıraktım.

Çetenin yarısı yerdeydi ve geri kalanı bize ne halt olduğunu anlayamamış gibi bakıyordu.

Kalabalığa baktığımda, bir adam kemerinden bir silah çıkardı ve bana ateş etti. Doğru düzgün nişan alamadan kenara daldım ve mermi onun yerine arkamdaki motosikletlerden birine çarptı. Yuvarlandım, ölümcül bir sırıtışla parmaklarımı motosiklete doğru salladım ve mermiyi yangın için bir bahane olarak kullanarak alevler içine gönderdim.

Adam tekrar ateş etti ama etrafıma saf ısıdan bir duvar örmüştüm ve mermi yaklaşmadan önce eriyip yok oldu.

Max tekrar ateş edemeden üzerine atladı, silahı elinden kaptı ve kan akarken bir horoz gibi öterken kafasına vurdu.

Zane tekrar ayağa kalkmıştı ve tam bir öfkeyle bana döndü, yanından geçerken bir bahçe sandalyesini kaptı ve tüm gücüyle bana doğru salladı.

Yüzümü korumak için bir kolumu kaldırdım ve metal çerçeve beni bir adım geri atacak kadar sert bir şekilde bana çarptı. Ama Ejderha gücümle, umduğu gibi beni alt etmeye yetecek kadar değildi.

Dudakları aralandı ve ben yumruğumu tekrar yüzüne indirmeden yarım saniye önce kaşlarını çattı. Ve bu o kadar iyi hissettirdi ki neredeyse memnuniyetle inledim.

Dövüşün geri kalanı etrafımda bitiyordu ve lanet Zane'in kendini beğenmiş tavrına, kendi yapmış gibi görünen boktan dövmelerine ve lanet yüzünde hala ciddi bir şekilde inandığını söyleyen o kendini beğenmiş ifadeye kapıldım. kızımı biraz tuttum

Sert bir şekilde karşılık verdi, dudağımı kırdı ve kaburgalarımı morardı, ama benim dengim değildi ve kısa süre sonra onu kanlar içinde ve altımda hırpalanmış halde buldum.

Yukarı baktım ve diğer Mirasçıların muzaffer sırıtışlarla etrafıma yaklaştığını ve dövüşün kendilerine düşen kısmını bitirdiklerini gördüm. Artık onlara Star Crossed olduğumdan beri olduğundan daha yakın hissediyordum. Ve bunun benim hatam olduğunu anladım. Bana ve Roxy'ye olanlarla nasıl başa çıkacağımı bilmediğim için onlardan uzaklaşıyordum ama geri çekilmeme öylece izin vermemişlerdi.

Bu boktan küçük gezi bile bana yardım etmek için planlanmıştı ve kaç kişinin onlar için bunun yarısı kadar bile ileri gidebilecek arkadaşları olduğunu merak ettim.

Caleb cebinden Atlas'ını çıkardı ve ben Zane'in gömleğinin önünü yakalayıp onu tekrar verandasına sürüklerken, özür dileyebilmesi için onu kapıya dayadım.

"Ona üzgün olduğunu söyle," diye hırladım.

Zane çoktan şişmiş gözleriyle bana baktı ve ayaklarıma tükürdü.

"Nasıl tanıştığımızı sana hiç anlattı mı?" diye sordu, sanki onu öldürmemiz umurunda bile değilmiş gibi karanlık bir şekilde gülerek. Ve belki de yapmadı. Onun gibi insanlar uzun yaşamayı beklemiyorlardı. Kazandığımıza göre muhtemelen onu bitirmemizi bekliyordu.

"Umurumda değil," diye homurdandım.

"Her lanet gün evimin önünden küçük etekler ve dekolte gömlekler giyerek gelirdi, gözüme ne çarparsa yakalasın-"

Ona bir dişi kıracak kadar sert bir yumruk attım ve ağzından fışkıran kana rağmen güldü.

"Ve onu gelip beni görmeye nasıl ikna ettim biliyor musun?" diye sordu bana sırıtarak.

Büyü derimin yüzeyine vururken ona homurdandım ama Max elini koluma koydu ve piçini öldürmeme engel olmak için üzerimdeki sakinleştirici etkisini bastırdı.

“Islık çaldım. lanet*ıslık*ve dizime hafifçe vurdu ve koşarak yanıma geldi ve tam kucağıma oturdu. Henüz on yedi bile değil ve çetemdeki adamların yarısından daha büyük taşaklar onda. İşte o zaman onu tutmaya karar verdim. Ve bana göre, o hala benim.”

O zaman hiçbir sakinleştirici etki beni onu yumruklamaktan alıkoyamazdı. Yumruğumu karnına vurdum ve karnını tutarken acıya karşı hırıldayarak öne doğru yalpaladı.

Madem onu tutacaktın, neden o arabada ölüme terk ettin? Hırladım ve bakışları, gerçekte ne olduğumu anlamış gibi bir an için korkuyla titredi.

Ne kadar ateşli olursa olsun, bir kaltağı kurtarmak için ölmeyecektim, diye mırıldandı ve benden önce Caleb ona yumruk attı.

Ona üzgün olduğunu söyle, diye talep etti Caleb, Atlas'ı tekrar ona doğrultarak.

"Siktir git," diye tükürdü Zane, söz verdiği sözleri söylemektense ölmeyi tercih ediyormuş gibi çenesini kaldırarak. Bunu yapmayacağını görebiliyordum, lanet olası gururu onun için hayatından daha önemliydi. Ama öldürmeye değmezdi. hadım mı? Belki. Ama öldürmek? Baş ağrısına değmez. Yine de, Roxy'nin özrü olmadan buradan ayrılmayacaktım.

“*Ona üzgün olduğunu söyle.*diye emrettim, sesim Zorlamayla kalınlaşmıştı.

Zane'in gözleri büyüdü, dudakları ayrıldı ve istemese de dili kelimeleri söylemek zorunda kaldı.

"Üzgünüm," dedi nefes nefese, gözleri sanki o ana geri götürülüyormuş gibi parlıyordu.

Devam ederken elleri hafifçe titriyordu. "Yani, yaptığım şey için çok üzgünüm. Zayıf ve korkaktım ve seni orada öylece bırakmakla ilgili kabuslar görüyorum. Çok korkmuştum..." Yanağından bir damla yaş süzüldü ve onu kontrolümden çıkarmadan önce diğer Mirasçılara şaşkınlıkla baktım. Onu özür dilemeye zorlamıştım ama geri kalan o boktan şeydi. Belki de özünde tam bir salak değildi. Ama her halükarda, onun neredeyse ölümüne neden olan lanet olası bir korkaktı.

Caleb kaydı keserken, "Buraya asla geri dönmeyecek," dedim. "Öyleyse onu unutsan iyi edersin."

Ben ondan uzaklaşırken Zane bana baktı ve parmaklarımın gelişigüzel bir hareketiyle, sıradaki bisiklete atlamak için yanan bisikletten alevler gönderdim. Ve sonraki. Sokağa geri döndüğümüzde, hepsi alev alev yanıyordu ve yaralı gangsterler cehennemden uzaklaşmak için çabalıyorlardı.

Biz uzaklaşırken Seth onlara neşeli bir şekilde küçük bir el salladı ve bir gizleme büyüsünü bozarak sırıtmadan önce bir an için elimizi kaldırdı ve Atlas'ı aniden avucunun içinde belirdi.

Vahşi bir sırıtışla, "Onu dövüşten uzaklaştırmak için hava büyüsü kullandım," dedi. "Her şeyi filme aldım."

O bizim için başlangıcını çalarken hepimiz güldük ve bir an için dördümüzün bir psikopat sürüsü gibi gangsterleri parçalayışını izledim. Omzumu Cal'ın omzuna vurdum ve ben ona sırıtırken o da kolunu bana doladı. Dün Zane'i tek başına yumrukladığı için yaptığı aptallığı affedebilirim. Bunu yapmak istememişti ve dişlerini bundan sonra Roxy'den uzak tuttuğu sürece, sorun yaşamaya devam etmeyecektik. Aramızdaki gerilim eridiğinde beni sıktı ve rahat bir nefes aldı ve kalbimdeki acının bir kısmının da çözüldüğünü hissettim.

Yaralarımdan kaynaklanan hasarı ustaca iyileştirmek için elimi yüzümde gezdirdim ve cildimdeki kanı temizlemek için su büyümü kullandım.

Diğerleri de aynısını yaptı, Seth bizi başka bir ara sokağa yönlendirmeden önce Max, Seth ve Cal'e su büyüsünde yardım etti.

"Biz buradayken bir pit stop daha yapmak ister misin?" diye sordu.

"Nereye?" diye sordu.

"Vegas'ın eski dairesine gidip onları kızdırmak için orada fotoğraflarımızı çekebileceğimizi düşündüm." "Neden?" Max kaşlarını çatarak sordu.

“Çünkü az önce dövdüğümüz pisliklerle ilgili bir bok ararken adresi aldım ve gidip görmemek ayıp olur diye düşünüyorum. Muhtemelen o kaybedenden mümkün olduğu kadar uzakta olmak için şehrin diğer tarafına taşındılar. Hadi, merak etmiyor musun?” Bize o lanet yavru köpek bakışlarını attı ve hepimiz pes ettik.

Kaza yapmadan önce nerede yaşadıklarını görmekle ilgilendiğimi itiraf etmeliyim.

hayatımıza girdi ve her şeyi değiştirdi. Ölümlüler diyarında hiç bu kadar fazla zaman geçirmemiştim ve kesinlikle böyle alanlarda da bulunmamıştım, bu yüzden onları bugün oldukları Fae'ye dönüştüren yer hakkında daha fazla şey keşfetmek ilgimi çekti. Ne zaman onların büyüdüğünü hayal etmeye çalışsam, aklım almıyordu ve hayatlarının içine bu bakışı atarak Roxy'nin savunuculuğunu daha iyi anladığımı hissediyordum. Daha fazlasını görmek onu daha iyi anlamama yardımcı olabilirdi.

Seth üzerimize bir avuç yıldız tozu serpti ve saniyeler içinde bir apartmanın parçası olması gereken karanlık bir merdiven boşluğunda belirdik.

"Bu mu?" diye sordu Max, etrafımızı saran rutubet kokusuna burnunu buruşturarak.

"Bu aldığım adres. Geçen sefer onu tekrar bulabileceğimden emin olmak için yeterince yaklaştım, bu yüzden içeri girene kadar emin olamam." Seth omuz silkti. "Eski daireleri dördüncü katta. Orion onları akademiye getirdiğinde, belki bir şey için geri dönerler diye mühürledi ama bildiğim kadarıyla, hayatımıza girdikleri gece hâlâ öyle bırakmışlar."

Bunu düşündükçe kalbim biraz daha hızlı atıyordu. Roxy'nin benimle tanışmadan önceki kıza bir göz atması. Bana pençeleri ve dişlerinden başka bir şey göstermemesi için onu itip kışkırtmadan önce.

Merdivenleri yukarı çıktık ve bizim yoğun ayak seslerimizi duyunca, diğer sakinler dönüp kaçtılar, dikkatimizi çekmemeyi umarak kendi dairelerine koştular.

Seth sonunda durdu ve bizi yapışkan halılı bir koridordan geçirdi ve uzak uçta ters bir yedi asılı olan kapıya kadar kırık bir ışık verdi.

Bir itme büyüsü beni arkamı dönüp işemeye zorladığında, Lance'in büyüsünün tanıdık özünün tenimde dalgalandığını hissettim. Sadece ölümlüler üzerinde çalışması gerektiğinden, özellikle güçlü değildi, bu yüzden onu kolayca ayırdım. Max kapı koluna uzandı ve kilit mekanizmasının içine yönlendirilen bir miktar hava büyüsüyle kilidi açtı.

Kapı açıldı ve Seth yaramaz bir okul çocuğu gibi kıkırdadı ve önce o içeri girdi, biz de onu takip ettik.

Daire, solumuzda küçük bir bitişik banyo ile kırk metrekareden fazla olamayan tek bir odadan oluşuyordu.

Çatlaklarla zikzak çizmiş ve dışarıdan düzenli bir şekilde soğuk hava sızmasına izin veren bir pencerenin altındaki uzak duvara itilmiş eski püskü iki kişilik bir kanepe vardı.

Caleb bir Faelight fırlattı ve oda aydınlandı ve duvarların yarısına yapışmış, dökülen yeşil boyayı ve geri kalanında açığa çıkan ufalanan duvarları ortaya çıkardı.

Lekeli döşeme tahtaları çizmelerimin altında gıcırdarken boğazıma bir yumru oturdu.

"Burası doğru yer olamaz," diye mırıldandı Max, küçük mutfağa giderken.

Birkaç dolabı açıp içlerinde tek bir kutu dışında hiçbir şey bulamamasını izledim.

fasulye.

Seth, burada bir şekilde saklı başka bir şey bulmayı beklermiş gibi boş alana kaşlarını çatmıştı ama hiçbir şey olmadığı açıktı.

Odanın solunda tek bir şifonyer duruyordu ve kısmen kırılmış bir çekmece dışarı fırlamış birkaç parça giysiyi ortaya çıkarıyordu.

Bence gitmeliyiz, dedi Caleb sakin bir sesle, rahatsız bir şekilde kıpırdanırken kaşları gergindi.

Onunla anlaştım. Burada bulunarak izinsiz girmiştik. Bu bir şaka değildi, özeldi, bizimle paylaşmayı teklif etmedikleri Solaria'ya gelmeden önceki hayatlarına bir bakış. Lance bana kaba bir mahallede boktan bir apartman dairesinde yaşadıklarını ve geçinmeye çalıştıklarını söylemişti ama benim hayal gücüm bu düzeyde bir yoksulluğu hayal etmeye yetmemişti. Bunu anlayamadım, Vahşi Kral'ın kızlarının bir şekilde bu bok çukuruna nasıl düştüğünü anlayamadım. Lance hiç gelmeseydi onlara ne olurdu?

"Yatakları bile yok," dedi Seth gırtlağının içinden bir inlemeyle. "Birisinin aldığını mı düşünüyorsun yoksa-"

Max, "Kanepe katlanıyor sanırım," diye mırıldandı. "Ve bir battaniye var, yani..."

Yıpranmış battaniyeye baktım ve Roxy'nin akademideki ilk gecesindeki kıyafetlerini yakma anısı bir an için beni bunalttı. Çok kızmıştı ve o zamanlar bunu çoğunlukla hepimizin önünde çıplak olduğu gerçeğine indirgemiştim. Ama cebindeki parayla ilgili bana bir şeyler hırladığını hatırladım. O zamanlar benim için pek bir anlam ifade etmemişti, para benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, ihtiyacımdan veya harcayabileceğimden daha fazlasına sahiptim ve aynı durumda olmayan birini hiç tanımamıştım.

Ama dolaplarda yiyecek olmayan ve lanet olası bir yatak kanepesi olan bu soğuk, kirli odaya bakınırken o gece ona ne yaptığımı tam olarak anladım. O parayı nereden bulduğunu bilmiyordum ama çözebilirdim. Bana zaten yetenekli bir hırsız olduğunu göstermişti ve bu gerçek için kesinlikle pişmanlık duymuyordu. Ve şimdi nedenini biliyordum. Böylece hayatta kalmışlardı. Ve bunun için onu hor görmüştüm. Bunun onu ne kadar güçlü yaptığını gerçekten görmeliydim. Ne zaman hayatta kalmak için böyle savaşmam gerekmişti? Hayatım boyunca bir kez bile aç kalmamıştım.

Utanç omurgamdan aşağı yaladı ve kendi kahrolasıca bilgisiz sik kafalı davranışımın derinlikleri bana ifşa edildiğinde ve dilimi safrayla kaplayacak kadar kendimden nefretle dolduğumda çenem kasıldı.

Bakışlarım sehpanın üzerine bırakılmış bir yığın evraka takıldı ve ondan bir sayfa kaldırıp tepeye iğnelenmiş fotoğrafa baktım. İkizler yedi yaşlarında olmalıydı ve aynı görünüşlerine rağmen onları hala ayırt edebiliyordum. Darcy'nin kolu alçıdaydı.

Roxy gözlerinde meydan okuyan bir ifade ve dudaklarında bela vaat eden bir somurtmayla diğer elini tutarken, bakışları yumuşak ve umutluydu. Fotoğrafın ekinde koruyucu ailelerinden biriyle aldıkları bakımın bir özeti ve daha sonra onları almak üzere deneyimli bir ailenin seçilmesi için kısa bir tavsiye vardı.*zor*kişilikler.

Ölümlülerin onları neden zor bulduğunu tam olarak biliyordum. Fae, sınırları zorlamak, istedikleri şey için savaşmak ve güç arayışlarında her fırsatta otoriter figürlerle karşı karşıya gelmek için yaratıldı. İkizler, Fae oldukları için evden eve taşınmıştı. Bizim dünyamızda davranışları övülürdü ama burada cezaya maruz kalmışlar ve bu yüzden bir aile sahibi olma şanslarını kaybetmişlerdi.

Evrakların geri kalanına göz attım ve bunun, Lance'in onları almaya gelmeden önce onlar hakkında topladığı bilgiler olması gerektiğini fark ettim. Okul raporları, hastane kayıtları, bulundukları diğer evleri ayrıntılarıyla anlatan daha fazla sosyal hizmet dosyası vardı. ona karşı herhangi bir suçlama yapılmış gibi görünüyor. Yine de bunun an meselesi olduğunu tahmin etmiştim. Peki onlara ne olacaktı?

Dilimi ısırdım ve kağıtları yanıma alıp Roxy'ye geri verebilmek için kalın bir zarfın içine iterek birleştirdim. Onları isteyip istemediğini bile bilmiyordum ama onları burada bırakmak doğru gelmiyordu.

Caleb gözüme ilişti ve hiçbir şey söylemeden komodinin yanından bir çanta aldı ve içini kıyafetleriyle doldurdu. İşi bittiğinde hâlâ acınası bir şekilde boştu ve burada başka bir şey yoktu.

Max alçak sesle, "Eve gidelim," dedi ve Seth cebinden yıldız tozunu çıkarmadan önce son bir kez boş daireye göz gezdirirken inledi.

"Bunu kimseye söylemiyoruz," dedim birbirimize bakarken.

"Hayır," diye kabul ettiler ve bir dakika sonra yıldızlar tarafından süpürüldük ve akademiye geri götürüldük.

Tiki hafta Bir tavşan gibi saklandım bir deliğe*iki*lanet haftalar Ve daha fazla devam edemeyeceğini biliyordum. Özellikle de dün gece Müdür Nova'dan durumuma sempati duyduğunu ancak derslere geri dönmem ve hayatla bir Fae gibi yüzleşmem gerektiğini belirten bir e-posta aldığımda.

Atlas'ım duruşmadan sonraki gün iade edilmişti, artık delil olarak istenmiyordu. İnternetten FaeBook'tan kaçındım, bunun yerine Orion'un bana verdiği Phoenix kitaplarını gözden geçirerek ve gözyaşlarımla sayfalara zarar vermemeye çalışarak saatler harcadım. Hepsi de üzüntü gözyaşları değildi. Birçoğu öfkeliydi. Bilinç bulanıklığı, konfüzyon. Acıtmak. Bunu bana, bize nasıl yapabildi?*kendisi?*

Ona bu soruyu soramamak beni delirtiyordu. Tüm hayatını çöpe attığında aklından neler geçtiğini bilmem gerekiyordu. Duruşma sırasında buna açıkça karar vermişti. Onu sevmeye zorladığı zavallı küçük bir öğrenci olduğumu göstermek için ricasını değiştiriyor. Mide bulandırıcıydı. Öfkeli.*Aşağılayıcı*.

Ama dünyadan saklanmaya devam edemezdim. Bununla yüzleşmek zorundaydım. Tory, Star Crossed olduktan sonra dönemin ilk gününde ortaya çıkacak kadar güçlüydü, ama dünyam parçalandığında, ben de onunla birlikte paramparça olmuştum. Bu yüzden kendimi yerden kazıyıp kız kardeşimin kitabından bir yaprak almamın zamanı gelmişti.

Tüm bunların en kötü yanı, Orion'un yalanının o kadar sağlam olmasıydı ki, çığlık atsam ve gerçeği haykırsam bile, herkes benim hala onun Karanlık Zorlaması altında olduğumu düşünecek, onu sonsuza kadar sevdiğime inanmaya zorlanacaktı. Ağzından çıkan o sözleri düşündüğümde ruhuma bir başka öfke dalgası daha saplandı. Ama sonra onu hapishanede tek başına hayal ettim ve öfkem yerini acıya bıraktı. Ve herhangi bir hapishane değil, akla gelebilecek en kötü Fae için maksimum güvenlikli bir hapishane. Darkmore Hapishanesi.

Üniformamla aynanın önünde durdum, cildimin solgunluğunu gizlemek için hafif bir makyajla boyanmış saçlarım yüzümden sarkıyordu.

Duruşmadan bu yana binlerce kez kendimi gölgelere teslim etme dürtüsüne kapılmıştım. Onlar

her zaman oradaydı, sanki vücuduma fısıldayan hayaletler musallatmış gibi bedenimin altında dolanıyordu. Yine de aramalarına asla cevap vermedim. Yaptığım an biliyordum, sonsuza dek onların içinde boğulacaktım.

Mavi saçlarıma baktım ve bana onu hatırlattığı için içimde bir burkulma oldu.*o*sonra odadan çıktım, çantamı omzuma astım ve merdiven boşluğuna çıkmadan önce kapıyı kilitledim. Öğrenci grupları beni gördüklerinde durdular, birbirlerinin kollarını çekiştirdiler ve alçak sesle fısıldaştılar.

Hayatımda hiç konuşmadığım bir kız, "Seni tekrar görmek güzel, Darcy," diye seslendi bana.

Merdivenlerden aşağı inerken hiçbir şey söylemeden çenemi sıktım ve etrafımda sempati sözcükleri çınladı. Fahişe olarak adlandırılmaktan daha kötüydü. Şimdi bana kurban dediler. Orion'un beni bir tür canavar gibi avladığına inanıyorlardı.

The Orb'a vardığımda kalbim güm güm güm atıyordu ve içeri girerken çenemi yukarda tuttum. Geraldine koltuğundan fırladı, sanki büyük bir konuşma yapacakmış gibi ağzını açtı ve ona sertçe başımı salladım.

Yaklaşırken, "Lütfen şov yapma," diye yalvardım ve gözleri yaşlarla dolu bir şekilde koltuğuna otururken dudakları yavaşça kapandı.

Elimi tutmak için masanın üzerinden uzanarak, "Geri dönmen çok güzel," diye soludu.

Almasına izin vermedim, bir simit alıp kendimi meşgul etmek için yağlamaya başladığımda kaşlarım çatıldı. Onu yiyemedim. Orion'un kendisini cehenneme attığı gün iştahımı kaybetmiştim.

The Orb'un tamamı bir yana, Diego ve Sofia'nın gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ve Tory aniden koşu teçhizatıyla belirip yanıma çöküp varlığı bana güç verdiğinde minnettar oldum.

Bir dakika sonra Darius geldi, sevdiği çikolatalı gofretlerden biriyle kahvesini masaya koydu ve tek kelime etmeden uzaklaştı.

Tory boğazını temizledi, kahvesini aldı ve bir yudum aldı, sonra herkes gözlerinde sorularla bana döndü.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," dedim arkadaşlarıma, aralarına bakarak. Tyler daha yakına eğildi, her kelimemi dinliyormuş gibi bir simidi çiğniyordu. "Orion beni zorlamadı, yalan söyledi," dedim kararlı bir şekilde.

Tory, "Onlara gerçeği söyledim," dedi. "Aksini söyleyen gidip başka bir masaya oturabilir, öyle değil mi Geraldine?"

Geraldine gururla göğsünü şişirerek, "Kesinlikle doğru," dedi. "Varlığımın zerresi bile gerçek kraliçelerin sözlerini sorgulayamaz. Sen öyle diyorsan öyledir."

Sofia kesin bir şekilde başını salladı ve Orion'a sırtını dönmesinin onun için kolay olacağından emin olmama rağmen Diego bile aynı fikirde görünüyordu.

"Ve içiniz rahat olsun diye, en harika teyzem Brenda Teyzemden sizin için ona göz kulak olmasını isteyeceğim. Darkmore'da şifacı olarak çalışıyor ve herhangi bir darbe veya sıyrık olması durumunda ona bakılmasını sağlamak için bu duruma ayak uyduracağından hiç şüphem yok.

"Çok naziksin, teşekkür ederim," dedim, ciğerlerimden bir hava akımı çıktı. Arkadaşlarımın bu konuda yanımda olmasına ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Ama artık öyle olduklarını biliyordum, onlardan bu kadar uzun süre uzak durduğum için kendimi aptal gibi hissettim. Beni ne kadar önemsediklerini gözlerinde görebiliyordum. "Bundan daha fazla bahsetmemeyi tercih ederim, tamam mı?"

"Bunu duyuyor musun?" Geraldine bütün masaya seslendi. "Kraliçe Darcy'nin karşılaştığı son olaylar hakkında tek kelime edilmeyecek ya da ayın parlayan arka yüzüne, seni vuracağım!"

Herkes onayını başını salladı ve ben de ona gülümseyerek teşekkür ettim. ASS saflarında, The Orb'da bana bakan başka hiçbir öğrenciyle uğraşmak zorunda kalmadan kahvaltımı bitirmeyi başardım. Ama mırıldanan, sırıtan, kaşlarını çatan, fikirlerini oluşturan, dedikodularını başlatan insanlar gördüm. Mahkemedeki olaylar şimdiye kadar orman yangını gibi yayılırdı. Ve çoğu insanın muhtemelen ben ve Orion hakkında çoktan kararını vermiş olduğunu kabul etmem gerekecekti.

Jüpiter Salonuna yürürken Kardinal Büyü dersine Orion olmadan katılmayı düşündüğüm için kalbim sıkıştı ve ne söylendiğini bilmek istediğime karar verdim. Acıtacağını biliyordum. Ama görmezden gelirsem, doğrudan yüzleşemezdim. Bu yüzden Atlas'ımı çıkardım ve ismimi Faegled'e verdim, en üstteki makaleye dokunduğumda midem düğümlendi - tabii ki Gus Vulpecula tarafından.

Tory, Atlas'ıma uzanarak, "Darcy, yapma," diye uyardı ama Jüpiter Salonu'na girerken ondan biraz uzaklaştım.

"Görmek istiyorum," dedim kararlı bir şekilde, sesimde müzakereye yer yoktu.

İçini çekti ama beni durdurmak için başka bir hareket yapmadı.

Bakışlarım makalenin başındaki Orion resmine ilişti ve kalbim göğüs kafesimi küt küt attı. Bir sabıka fotoğrafıydı, ölü gibi bakan gözleri, başı öne eğik, duruşmada taktığı kravat boğazından gevşekçe sarkıyordu. Siyah beyaz görüntünün üzerine düşen gölgeler onu korkunç, ölümcül gösteriyordu. Ve makalenin başlığı bende Atlas'ı en yakın duvara fırlatma isteği uyandırdı.

Zodiac Academy profesörü, bir Vega Prensesini alçakça yağmalamaktan Darkmore Hapishanesinde 25 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Solaria halkı otuz yıldır televizyonda en çok yayınlanan davanın sonucunu duymak için nefesini tutarken Solaria Mahkemesi, Zodiac Academy'de Cardinal Magic'in eski öğretmeni ve saygıdeğer Pitball koçu Lance Orion'un Dark Coercion (bir tür manipülatif kara büyü) Gwendalina (Darcy) Vega'yı sadece birkaç yıl önce başlayan devam eden bir cinsel ilişkiye zorlamak için

akademiye kaydolmasından haftalar sonra.

Zaten kafası karışmış olan Orion, Solaria Prensesi'ni sadece hastalıklı ve çarpık bir komplo olarak tanımlanabilecek bir şekilde kötüye kullanmış gibi görünüyor. Kendisini ilk kez zorladığında onu bir yüzme havuzuna sürüklediği ve suda ilk hareketini yapabileceği bir hava kapsülü oluşturduğuna dair ayrıntılar ortaya çıktı. Hiç şüphe yok ki, Gwendalina'nın akıl hastalığı geçmişi onu önerilerine karşı daha da duyarlı hale getirdi ve Orion'un ona yaşattığı şeyler için prensese ancak acınabilir, bu arada düşüncelerini ve anılarını onu onun ilerlemelerini istediğine inandırmak için büyüledi.

İstismarcı tarafından zihni sonsuza kadar yozlaştırıldığı için, mezun olduktan sonra ne tür rahatsız bir kadın olacağı merak ediliyor. Fae Akıl Sağlığı Enstitüsü'nün onu değerlendirme için çağırmaya çalıştığına dair söylentiler var. Ancak Bayan Vega, yorum yapmaları için onları, çabalarına rağmen ne yazık ki bir kuzgun olduğu ortaya çıkan PA'ya yönlendirdi.

Lance Orion'a gelince, geçmişi, kocasını büyülü bir kazada kaybettikten sonra ve kızı yıllar sonra ortadan kaybolunca dul annesine soğuk davranarak, yıllardır izlediği yıkıcı rotayı gözler önüne seriyor (mucizevi yeniden yapılanmayla ilgili haberler için on dördüncü sayfaya bakın). -Clara Orion'un ortaya çıkışı). Stella Orion, oğlunun hapis cezasının açıklanmasının ardından bu yorumu yaptı. "Bu haber beni çok üzdü ve derinden yaraladı. Oğlum yıllardır kendinde değil ve ne yazık ki işlerin ne kadar kötüye gittiğini anlamadım. Sevgi dolu bir anne olarak, yaşadığı herhangi bir sorunda ona yardım ederdim. ... Oğlum için her zaman bir kulağım vardı, ama belki de onda her zaman bir şeyler eksikti.

Ellerim yumruk halini alırken Atlas'ımı kapatıp çantama geri tıktım. "Hepsi saçmalık,"

diye mırıldandı Tory ve ben de başımı salladım.

"Biliyorum, ama bu tüm dünyanın yuttuğu saçmalık," diye homurdandım. "Ve bunu kendine yaptı."

"Günaydın canım," Washer'ın sesi ürpermeme neden oldu ve bana dokunmak için uzandığında irkildim. Tory bana Kardinal Büyü derslerimizi geçici olarak devraldığını ve şu anda dünyada görmek istediğim son kişi olduğunu söylemişti. “Çalışmalarına yeniden derinden daldığını görmek harika. Ama sana hizmetlerimi sunmazsam hata etmiş olurum. Tory'ye bir göz atarken bronzlaşmış yüzü sempatik bir gülümsemeye dönüştü. "İkiniz de son zamanlarda kendinizi dikenli bir çalının içinden çırılçıplak sürüklenmiş gibi hissediyor olmalısınız. Bu yüzden, içinde kıvranan o karanlık duyguları sifonla atmamı istersen, o zaman sana yardım etmeye fazlasıyla hazırım."

Tory soğukkanlılıkla, "Bir kürdanı bütün olarak yutmayı tercih ederim, ama teşekkürler," dedi ve Washer yine bana dönerek kıkırdadı.

"Ama sen canım, kendi aklını bilmediğin için çok sıkıntılı olmalısın. seninkini ayırabilirim

düşünceler, neyin gerçek neyin gerçek olmadığını hissetmenize yardım etmeye çalışın. Sana dokunduğu her anı oldukça canlı ayrıntılarla anlatmak zorunda kalacağız, ama en çok onu göğsünden atman faydalı olur.

"Kendi fikrimi biliyorum," dedim kararlı bir şekilde. "Orion mahkemede yalan söyledi."

Bunu söylemenin anlamsız olduğunu biliyordum. Kimse bana inanmayacaktı. Ama söylememek kendime ihanet gibi geldi. Orion bana bu konuda sıfır seçenek vermiş olsa da, tüm dünyanın beynimin yıkandığını düşünmesine izin veremezdim. Ve onun adını temize çıkarmaya çalışmaktan vazgeçmeyecektim.

Bunu Tory ile yüzlerce kez konuşmuştum ve Phoenix'lerin Karanlık Zorlamalı olamayacağını herkese bildirme zamanının geldiğine karar vermiştik. Tarikat güçlerimizin her türlü istilacı zihinsel büyüyü engelleyebileceğini. Ama öylece ağzımızdan kaçıramaz ve gazetelerin bunu reddetmesine izin veremezdik. Doğru halletmemiz gerekiyordu. Yani Darius, avukatlarıyla bir yargıç önünde kanıtlamamızı sağlayacak bir itiraz üzerinde çalışıyordu.

"Canım." Washer bir adım daha yaklaştı, misk kolonyası mumlu göğsünün boğazındaki çözülmüş birkaç düğmenin arasından görebildiğim kısmından bana uzanıyordu. “İyileşmeye giden ilk adım, olanları kabul etmektir. Profesör Orion para cezası gibi görünüyordu,*iyi*ama ne yazık ki içlerinde büyüyen kara bir tohum olduğundan şüphelendiğin kişiler asla değildir.”

"O yaptı*Olumsuz*Beni taciz et," diye çıkıştım, sesim tüm sınıfın yüzünü bana dönmesini sağlayacak kadar yükseltmişti. "Ve bu okuldaki tek sapık,*Seri*”

Washer'ın dudakları gücenmişçesine aralandı. "Affınıza sığınırım? Şu anda bir duygu patlamasıyla uğraştığınızı anlıyorum ama öfkenizi bana yöneltmeyin Bayan Vega.

Özür dilemeyi reddederek dudaklarımı büzdüm. Neden yapayım? Sürekli izinsiz olarak insanların özel alanlarına giriyordu. İğrençti ve bu adamın değil de Orion'un tüm dünya tarafından sürüngen olarak adlandırılması gerçek bir şakaydı.

Washer acınası bir şekilde kaşlarını çattı, omzuma hafifçe vurup sınıfın önüne doğru yürürken görünüşe göre bana serbest geçiş izni verdi. "İçeri gel, bugün seni yeni hocana teslim edeceğim. Her an burada olabilir.

Kapı açıldı ve insanlar içeri girerken mırıldanmaya başladılar. Bakışlarım, Jillian'la kıkırdayan Kylie'ye takıldı ve sırıtan yüzünü ve gözlerinde dans eden ışığı gördüğümde öfke içimi yaktı. Benden intikamını aldığı için kendinden cidden çok memnundu. Yapmadığım bir şeyin intikamı.*Orospu.*

Tory kaşlarını çatarak bana yaklaştı. "Onun kendini beğenmiş yüzündeki o gülümsemeyi bir yumrukla silmemi ister misin?"

"Hayır," dedim dişlerimin arasından. "Onun bundan çok daha fazla acı çekmesini istiyorum."

"Ooh, bu karanlık Darcy," dedi Tyler, bizi takip ederken kolunu Sofia'nın omuzlarına atarak. "Bunun için buradayım. Sadece bana bir uyarı verdiğinden emin ol, böylece çöktüğünde kameramı hazır tutabilirim.

Sofia, üst dudağını geriye doğru sarkıtarak, "Yaptığı şey için cehennemde bir cezayı hak ettiğini düşünüyorum," dedi.

Hepsi bu konuda o kadar kararlı bir şekilde benim tarafımdaydılar ve bu benim kalbimin buzunu eritti. Hikayemden şüphe duymadılar. Sadece körü körüne inandılar. Ve bunun için onlara ne kadar teşekkür etsem azdır.

Diego homurdanarak, "Yıldızlar onu cezalandıracak," dedi. "Onlar yoksa dünyada adalet yoktur, chica." Elini koluma koydu ve kafam karışmış bir şekilde ona kaşlarımı çattım, kalbim çekişiyordu.

"Orion'dan nefret ediyordun," diye soludum.

Bakışlarımı indirdi. "Sanırım göz göze gelmeye başladık. Ve Tory sizi birlikte gördüğünü söyledi, gerçeği biliyor. Bu bana yeter."

Bunun için ona inanılmaz derecede minnettardım ve hat boyunca ilerlerken elini sıkmak için uzandım.

Sınıfa girdik ve ben Diego ile kız kardeşimin arasındaki her zamanki yerime oturdum, Washer ise masadan bir kutu dolusu şey aldı. Orion'un masası. Belli ki çekmeceleri doldurduğu şeyler. Ve kör edici bir korkuyla vuruldum -*Bütün eşyaları nereye götürüldü?*

Evi boşaltılmış mıydı? Eşyaları bir yere atıldı mı yoksa bir depoya mı itildi? Hayatının büyük bir kısmını bu yere adadığı halde, varlığının akademiden bu kadar hızlı ve keskin bir şekilde uzaklaştırıldığı düşüncesiyle kaslarım gerilmişti.

Atlas'ımı çıkardım ve göğsümde savaşan bir endişeyle Darius'a bir mesaj gönderdim.

Darcy:

Lance'in eşyalarına ne olduğunu biliyor musun?

Darius:

Onları depoya aldım. Endişelenme, onun eşyalarına kimsenin dokunmasına izin vermem. varsa tutunmak istediğin bir şey varsa bana haber ver.

İçimi bir rahatlama doldurdu ve başka bir yanıt gönderirken yavaş bir nefes verdim.

Darcy:

Teşekkür ederim. İtiraz nasıl gidiyor?

Darius:

Kipling'ler belgeler üzerinde çalışıyor. Onları aldığımda size haber vereceğim ve ne olacak gerekli olmak.

PS

Seni tekrar gördüğüme sevindim. Yalnız kırılma. Kız kardeşin olduğunu biliyorum, ama eğer istersen ben her zaman buradayım.

onun hakkında konuşmak lazım

Sözleriyle kalbimin ağırlığı hafifledi ve karşılığında ona elimden gelen tek şeyi teklif ettim.

Darcy:

Sen de, Darius. onun için yaptığın her şey için teşekkür ederim.

Washer, Ah, işte burada, dedi ve beline kadar kuzguni saçlı bir kadının odaya girdiği kapıya döndüm.

O güzeldi, neredeyse mide bulandırıcıydı. Cildinin her santimi parlatılmış ve parlatılmış gibiydi, makyajı inanılmayacak kadar kusursuzdu. Sanki onu neredeyse güzellikle parıldatan bir Faechat filtresi takıyordu. Bademgözleri, göz kalemiyle zarif bir şekilde boyanmıştı ve dolgun, somurtkan dudakları kıpkırmızıydı. Giydiği diz boyu siyah elbise minyon ama düzgün vücutlu vücudunu sarıyordu, göğüsleri yukarı kalkmış ve alçakgönüllülük göstermeden sergileniyordu ve boynunda alışılmadık renkli gözleriyle uyumlu bir akuamarin taşlı bir kolye asılıydı.

"Sınıf, ben Profesör Highspell," diye duyurdu Washer. "Profesör Orion bir *firma* hepimizin özleyeceği el-" İçini çekerken durakladı. "- Yeni hocanın senin ihtiyaçlarının karşılanacağından hiç şüphem yok, değil mi Tatlım?"

"Tatlım Büyüsü mü? Kiralık bir tür eskort mu?" Tyler homurdandı ve Highspell ona doğru uzun adımlarla ilerledi, parmaklarını onun saçlarına geçirdi ve Tyler ona bakmak zorunda kalsın diye geriye doğru çekti.

"Diline dikkat et," diye mırıldandı. "Ya da başı belaya girebilir. Ve her zaman suça uygun bir ceza bulurum." Çapkın bir şekilde kıkırdadı, sonra bir panter gibi masaya doğru yürüdü ve elini Washer'a ilgisizce salladı. "Gidebilirsin."

Başını salladı, görünüşe göre nüfusun yüzde doksan dokuzunu kandırmasına rağmen onun cazibesine kapılmamıştı. Kapıdan çıkmadan önce gözlerini onun bariz göğüs dekoltesi yerine yüzüne sabitledi ve sıkıca gülümsedi.

Highspell kıçını masaya dayadı, uzun, manikürlü tırnaklarıyla kalçalarının iki yanından kavradı. Gözleri sınıfın üzerinde gezindi, sanki her birini ezberliyormuş gibi yüz yüze hareket etti. Bana ve Tory'ye ulaştığında, üst dudağı neredeyse belli olmayacak şekilde geri çekildi. "Sanırım odadaki filden bahsetmem doğru olur," dedi nazik bir gülümsemeyle. "Öğretmenlik derecemiz için birlikte eğitim vermekten zevk aldığım, Fae toplumunun saygın bir vatandaşı olan Lance Orion, korkunç bir suçtan hüküm giydi. İşlemediği bir suç."

Dudaklarım aralandı ve bu kadında bir müttefik bulup bulamayacağımı merak ederek Tory ile bakıştım.

"Darkmore Hapishanesinde onu ziyaret ettikten sonra, başına gelenlerin gerçek hikayesini anlamaya başladım." Gözleri bana dikildi ve orada hiç sempati yoktu. "Kraliyet kanına sahip bir kız tarafından manipüle edildi, bu dünyaya kız kardeşiyle birlikte gelen ve gerçekte taht için düşünülmek için yalan söyleyip onu aldatan bir kız."

"*Yalancı*"diye çıkıştım ve parmaklarını bana doğru salladı, bakışlarını benden bu kaltağın yüzünü koparmaya hazır görünen Tory'ye çevirirken sertleşmiş bir buz çizgisi dudaklarımı mühürledi. Ve ciddi anlamda onu destekliyordum.

Parmaklarımı ağzıma kaldırdım, buzu yakmak için parmak uçlarıma ısı getirdim ama sihir delicesine güçlüydü. Onun yalancı olduğunu ortaya çıkarmak için çaresizdim. Bu kadın Orion'u ziyaret etmemişti ve ona böyle bir şey söylememişti.

Öfke etimin altında fokurdarken kalbim göğüs kafesime çarptı.

"Zavallı Lance, Darcy Vega'nın onu gerçekten sevdiğini düşündü ama Darcy Vega onu manipüle etti, vücudunu ona verdi ve o mahkemede ayağa kalktığında, tıpkı onun her zaman planladığı gibi kendini onun için feda etti."

"Kapa çeneni," diye havladı Tory ve Highspell'in bakışları ona takıldı.

"Ve siz de farklı değilsiniz, değil mi Bayan Vega?" dedi karanlık bir şekilde. "Bir Varisi manipüle ederek sana aşık olmak için yıldızlar ikinizi de çağırdığında onu bir kenara atmak. Bunu nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama bu kızlar güçlü erkekler üzerinde bir tür kara büyü yapıyorlar ve bunun ne olduğunu öğrenmek için ikinizi de çok yakından izleyeceğim."

Sonunda Kylie'nin sesi odanın içinde çınlarken, dudaklarımı birbirine yapıştırarak buzu yakmayı başardım.

"Sonunda birinin onu görmesine çok sevindim, Profesör Highspell. Geldiklerinden beri onları ifşa etmeye çalışıyorum," dedi neşeyle.

"Adınız ne?" diye sordu. "Kylie Major,"

diye cevapladı parlak bir şekilde.

"Böyle bir şeyi başarmak için yetenekli bir Fae olmanız gerekir, Bayan Binbaşı ve Profesör Orion'un notlarına göre vasatın altındasınız." Highspell masumca omuz silkti ve arkamda Kylie'nin kızarmış yanaklarından yanan sıcaklığı hissedebiliyordum. Görünüşe göre yeni öğretmenimiz kimseyle arkadaş olmak istemiyormuş. Kıçını öpenler bile.

Tyler'ın masasına tünemek için ilerledi, eteği yukarı çıkıp uzun bronz bacaklarını ortaya çıkaracak şekilde bacak bacak üstüne attı. Tahtaya elini salladı ve tahtada bir soru belirdi.

Mutasyon Emirleri ile Divisus Emirleri arasındaki fark nedir?

“Bugün, dönem başından beri öğrendiğiniz her şey hakkında sınava tabi tutulacaksınız ve sınıfın sonunda hepinizi sıralayacağım. Not defterlerinizi çıkarın ve her soruyu yanıtlamaya hazırlanın.” Tyler'la konuşmak için eğildi, göğüsleri tamamen Tyler'ın suratındaydı. “Uslu bir çocuk ol ve üzerinde herkesin adının yazılı olduğu bir sınıf haritası çiz. İlk birkaç soruyu atlayabilirsiniz.” Bir kedi gibi masasından kayıp gitmeden önce göz kırptı ve tekrar sınıfın önüne doğru ilerledi. Başla, diye emretti.

Ellerimin öfkeden titremesini engellemeye çalışarak sorular üzerinde çalışırken çenemi yere vurdum. Bu kadın aşağılıktı. Onu sadece beş saniye tanımıştım ve her an Washer'ı onun yerine alabilirdim.

Tory'nin Atlas'ı vızıldadı ve aldığı mesajı kontrol ederken onu masanın üzerinden ustaca kaydırdı ve kucağına koydu.

"Aman Tanrım," diye soludu ve Atlas'ını bana uzattı.

Darius'un eski erkek arkadaşı Zane'in Tory'den özür dilediği, yüzü kanlar içinde ve bere içindeyken gönderdiği videoyu izledim. O piçin tam olarak hak ettiğini aldığını görünce kalbim yerinden kalkarken bir an için odadaki cadıyı unuttum. Tory'nin Atlas'ını geri verdim ve gözlerinde aşka çok benzeyen bir şeyle parıldadığını gördüm. Darius'un eski sevgilisinin suratını şiddetli bir şekilde ezmesi konusunda aşırı duygusal olması için ona güvenin.

"Aslında onun savaşlarıma girmesine ihtiyacım yok," diye homurdandı ve ben de gözlerimi devirdim. "Vegas!" Yüksek büyü bozuldu ve gözleri yılan gibi yarıklara dönerek bize doğru yürüdü. "Ne yaptığını sanıyorsun?" İkimiz de cevap vermedik ve elini Tory'ye uzatarak dişlerinin arasından tısladı. "Buraya ver. Şimdi."

Tory kaşlarını çatarak isteksizce Atlas'ını verdi ve Highspell bir anlığına ekrandaki videoya baktıktan sonra masasına geri dönüp onu oraya koydu. Kendi Atlas'ını parlak, leopar desenli çantasından çıkardı ve bizi kaydetmek üzereymiş gibi kaldırarak önümüzde durmak için geri döndü.

"İkiniz de sıralarınızın üzerinde durun," diye emretti ve boğazımdaki yanma hissini yutarak itaat edip Tory'nin yanına tırmanıp onun üzerinde durdum.

Highspell, "Sınıfımda bir video izle ve sınıfımda senin videonu çekeceksin," dedi hınzır bir gülümsemeyle. "Güçlü bir adama benziyorsun." Diego'yu işaret etti ve onu yukarı çağırdı. "Buraya gel ve bunu benim için kaydet." Görünüşe göre Highspell bu sınıftaki çocuklarla arkadaş olmaya aldırmıyordu.

Diego kaşlarını çatarak ayağa kalktı, Atlas'ı ondan almak için harekete geçti ve bize özür diler gibi baktı.

bize doğrulttu.

Highspell yine o yılana benzer ifadeyle aramıza baktı ve iliklerime kadar onun bir Medusa olduğunu anladım. Kylie ile aynı auraya sahipti, gözlerinde aç bir pitonun tehlikeli parıltısı.

"Sınavımı bozmaya bu kadar kararlı olduğun için fazladan bir rauntun olacak. Sorularıma yanlış cevap verirsen cezalandırılırsın. Aldığın cezalara karşı savaşırsan, dönemin geri kalanında benimle gözaltında kalacaksın. Ve inanın bana, Fae gibi burada cezalarınızla yüzleşmekten çok daha nahoş olacak," dedi Highspell, o uzun, kuzguni saçından bir tutamı omzunun üzerinden atıp ellerini kaldırarak. Avuçlarında sihir titreşirken kalbim çılgınca akortsuz bir şekilde atıyordu. "Soyu tükenmiş Ophiotaurus Tarikatı büyülü güçlerini nasıl yeniden doldurdu?"

Hiçbir fikrim olmadan Tory'ye baktım. Bu bize asla öğretilmedi ve neden öğretelim? Birlikte omuz silktik

ve parmaklarını bize doğru salladı ve küçük buz parçaları sağ yanağıma uçtu. Cildimi sıyırdıklarında ve kan yüzümü ısıttığında nefesim kesildi. Tory'ye baktım, yanağının da kesildiğini ve damarlarımda bir cehennem gibi öfkenin fışkırdığını gördüm. Karşılık vermemek çok zordu. Bunun için onu yok etmek istedim. Ama kız kardeşimle tek bir bakış, bu inekle fazladan gözaltında tutulmaya değmeyeceğini doğruladı.

Bir sonraki sorusunu bekleyerek iğrenerek Highspell'e döndüm ve ona cezadan şikayet etme zevkini vermeyi reddettim.

Devam ederken gözleri parlıyordu. "Bir Kithendium Glow solucanını şişelemek için hangi büyüyü kullanırdın?"

Ona sabırlı bir bakış atarak dilimi ısırdım. Kendi memnuniyeti için kamera önünde kanlı olmamızı istedi. Tüm soruları cevaplamak imkansız olurdu. Bu yüzden ona eşit bir şekilde baktım ve parmaklarını sallamasını bekledim.

İkinci darbe diz boyu çoraplarım ile eteğimin etek ucu arasındaki çıplak tenimi kesti. Diego'nun ellerinde titreyen kamerayı kabul etmeyi reddederek meydan okurcasına ona bakarken uzandım ve kız kardeşimin elini tuttum.

Oyun, üniformalarımız yırtılana ve kesiklerden kan sızana kadar devam etti. Sonunda tekrar oturmamıza izin verip Diego'dan Atlas'ı alıp ekranda bir şeye tıkladığımızda parmaklarımın arasından kan damladı.

"Belki de FaeBook arkadaşlarınızdan gelen gönderime yapılan yorumlar, size sınıfımı rahatsız etmemenizi hatırlatır." Hafif bir kahkaha attı ve Atlas'ını tekrar çantasına tıkıştırarak odanın önüne döndü.

Nabzım kulaklarımda küt küt atıyordu, çenem gıcırdıyordu ve sıcaklık her tarafımı işgal etmişti. Sanki dünya bize karşı dönüyor, her güzel şeyi alıp toza çeviriyor gibiydi. Ve ben karar verdim

Yıldızlardan, Profesör Highspell'den nefret ettiğim kadar şiddetle nefret ediyordum.

Ders bitip tam not almamıza rağmen ben ve ablam sınıfın sonuncusu ilan edildiğimiz an öfkeden kudurdum. Bizi hile yapmakla suçlamış ve rütbelerimizi adil bir şekilde yükseltebileceğimizi ya da hiç yapamayacağımızı söyleyerek kağıtlarımızı yırtmıştı.

Kampüs boyunca Aer Tower'a doğru yola çıkmadan önce Tory ve arkadaşlarımdan sıyrılıp bahanelerimi uydurdum. Cildimdeki kesikler hâlâ canımı yakıyordu ve beyaz gömleğimde kırmızı lekeli kan lekesi vardı. Öğle yemeğinden önce boş bir dönemim vardı ve sonraki iki saat kimsenin yanında olmak istemiyordum. Yeterince aldım. Highspell'in saçmalıkları öfkemi yeniden su yüzüne çıkarmıştı ve buna dayanamıyordum. Ayrılmaya başladığımda hastalık midemde döndü.

Burada değil. Herkesin önünde değil.

Duygu beni yutarken ve gölgeler fısıldamaya başlarken, onlara teslim olursam her şeyi boğacaklarına söz verirken, kısa süre sonra kuleye koşarak yukarı çıkıyordum.

Zorla indirmeye çalıştım ama bir çıkışa ihtiyacım vardı ve kendimi odama giden koridoru geçerken buldum, bunun yerine çatıya çıkan merdiven boşluğuna ulaşana kadar tırmanmaya devam ettim. Kapıya koştum, kapıyı açtım ve rüzgar etrafımda kamçılandı, binanın yan tarafındaki devasa türbinin sesi kulaklarımda inledi.

Kapıyı tekmeleyip kapattım ve gökyüzüne bağırdım, aynı anda kollarımı kaldırdım ve sihrimi bir sel gibi serbest bıraktım. Vahşi ve kaotik bir fırtınada vücudumdan bir hava kasırgası boşaldı. Onu tuttum ve havayı kulenin etrafında döndürmek için kullandım, onu gökyüzüne doğru yükseldikçe ve her şeyi karanlığa boğdukça büyüyen ve büyüyen devasa bir fırtına bulutları sütunu haline getirdim.

Türbin, kulenin kenarlarında kıvrılan şiddetli kasırgada daha hızlı döndü ve rüzgar saçlarımı girdapta uçurdu.

Her şeyi ağzımdan çıkarırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu. Bütün acılar,

incinmeler, ihanetler. *Bunu nasıl yapabildin? Birbirimize verdiğimiz her sözü nasıl bozabilirsin? Nasıl her şeyi bir kenara atıp veda bile edemezsin?*

Cevaplar için can atıyordum, onlar için yanıyordum. Ona gitmem gerekiyordu ama bunu nasıl yapacaktım?

"Darcy!" bir ses kalbimi hoplattı ve fırtına girdap daha da karanlık olmaya devam ederken kollarımı bırakarak döndüm.

Seth, kapı arkasından kapanırken yanında durdu, yüzü endişeyle buruşmuştu.

"Bana öyle bakma," diye çıkıştım. Buna hakkın yok.

"İçeri gel," diye teşvik etti. "Konuşabiliriz."

"Seninle konuşmak istemiyorum," diye homurdandım. "Beni yalnız bırakın."

Kolları iki yanında gevşedi ve saçları fırtınada dalgalanırken başını salladı.

"Bunu yapamam."

"Neden?" diye sordum, kalbim paramparçaydı. Beni böyle görmek isteyeceğim en son kişi oydu. "Benden ne istiyorsun? Yetmedi mi çektiğim acı Henüz bir kilo etin yok mu?”

Bir adım daha yaklaştığında vücudum titredi, gözleri acıyla parlıyordu. "Bunu hiç istemedim," dedi ciddiyetle, başını iki yana sallayarak.

"Kahretsin!" diye bağırdım, ciğerlerimi çiğneyerek. "Bana ve Lance'e işkence ettin. Gözümün önünden çekil yoksa bütün bu fırtınayı başına yıkarım.”

Seth yaklaştı ve ellerimi tehdit edercesine kaldırdım. Yoğun bir şekilde yutkundu, bakışları yanağımdaki kana ve vücudumdaki kızarık kesiklere kaydı. Ne yaptığımı biliyorum. Bunu inkar etmiyorum.”

O yüzden beni rahat bırak Seth, diye hırladım. "Gerçekten benim ıstırabımda şimdiden olduğundan daha fazla yıkanmak zorunda mısın?"

"Hayır... ben..." Elini dağınık saçlarının arasından geçirirken çenesi zonkluyordu. "Ben de bunun acısını çektim, tamam mı?"

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Bir adım daha yaklaşırken tısladım ve çok yaklaşırsa onu paramparça etmeye hazır bir şekilde avuçlarımda sihir karıncalandı.

Ağzını açıp kapatırken bir şeyle mücadele ediyor gibiydi, sonra gözleri tekrar benimkileri buldu ve derin bir nefes alıp gitti. "İşte gerçek." Omuzları düştü ve aniden kırılmış gibi göründü, başı öne eğikti ve köşeli hatlarını utanç kaplıyordu. "Bu okula geldiğin andan itibaren sana karşı savaşmaya hazırlandım. Sen benim rakibimdin, ama beklemiyordum... Ben de senden hoşlanmayı beklemiyordum. Her ayağa kalktığında sana saygı duymak. Senden nefret edemediğim için nefret ettim. Ve bundan daha fazlasıydı..." Sanki bir sonraki sözlerini söylemeye dayanamıyormuş gibi bakışlarını benden kaçırdı.

"Ne?" Bastım, birdenbire başka tarafa bakamadım, bir şekilde ne saklıyorsa onu duymam gerektiğinden emindim.

"Seni kıskandım, Darcy. Sen ve kız kardeşin," diye zorladı. “Bütün bunlardan uzakta büyüdün... bu kahrolası *basınç*" son sözü söyledi. "Hayatım boyunca üzerime çöken ağırlıktan ikiniz de kurtulmuşsunuz, sonra doğruca bizim dünyamıza gelmişsiniz ve uğrunda çektiğim her şeyi size teslim etmişsiniz. Yaptığınız her hareketin izlenmesinin, kaydedilmesinin, yargılanmasının nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Ve sadece basın tarafından değil, ailem tarafından. Erkek ve kız kardeşlerim beni sevebilirler ama sürekli olarak zayıflıkların peşine düşüyorlar, Alfa olarak yerimi alıp tacı alabilmek için hata yapmamı bekliyorlar. Bu bizim doğamız. Ama sen...*Sen*çoğu çok masumdu. Bu yüzden*iyi*. Dünyadan o kadar etkilenmedin ki, benim gibi asla şan için kan dökmek zorunda kalmadın."

"Ölümlü dünyada işim kolay olmadı," dedim inanamayarak. "Ve bunu asla istemedim." “Bunu artık biliyorum, gerçekten... biliyorum. Ama o zamanlar, sana her baktığımda, ne olduğunu bilmek istiyordum.

yozlaşmadan büyümek öyle hissettirdi ve seni her incittiğimde, kimsenin o kadar erdemli olmadığını kendime kanıtlamak için içindeki karanlığı görmek istedim. Ama yaptığım onca şeyden sonra sende kara bir kalp yoktu. Dünya seni ezmeye çalıştığında bile asla benim gibi olmadın." Gerçeği bana açıklarken boğazı inip kalkıyordu ve o hızla devam etmeden önce ne diyeceğimi bilemedim. "Senden ne istediğimi hiçbir zaman anlayamadım, tek bildiğim bana sahip olduğun, beni delirttiğin. Bir süreliğine senin benim dengim olduğunu düşündüm ve bu yüzden sana kafayı taktım. Belki de içgüdülerim beni seni eşim olarak almaya itiyordu. Ama sonra..."

"Sonra ne?" Nefes aldım, aniden hepsini duymaya ihtiyacım vardı. Dürüstlüğünün derinliklerinde. "Sonra

seninle Orion'u öğrendim ve ben... birdenbire patladım." Bana ruhumu kemiren karanlık bir bakış attı. "Seni bozduğunu sanmıştım.*O*tüm insanlar. Sen geldiğinden beri benden tutkuyla nefret ettiğine karar veren pislik profesör. Seni kötü yapan oydu. Ben değilim. Ve bundan nefret ettim. Yutamadım. Bu yüzden seni cezalandırdım. Senin yüzünden çektiğim tüm acıların intikamını almak istedim. Bütün geceler senin için sessizce delirmeme neden olan şeyin ne olduğunu merak etmiştim. Kıskançlık, nefret, aşk? Hangisi olduğunu ya da hepsinin içinde bir rol oynayıp oynamadığını bilmiyordum. Tekrar öne çıktı, böylece aramızda sadece bir metre vardı. "Ama bir süre sonra Orion'un sana nasıl göz diktiğini gördüm. Nasıl da seni kötü yapmamıştı,*yapardın* onu iyi etti. Ve bunun sadece bir kaçamak olmadığını fark ettim. İkinizin birbirinize bakış şekliniz... sanki kopmaz bir ip sizi birbirine bağlıyor gibiydi. Kimsenin söylediği veya yaptığı hiçbir şey bunu değiştiremezdi. En azından ben. Ve işte o zaman ne yaptığımı anladım. Seni nasıl parçalara ayırmaya çalıştığımı, sanki derinlerde bir yerde senin de benim kadar kötü olduğunu anlamaya çalıştığımı, oysa tek yaptığım gerçekten denediğim canavara dönüştüğüm gerçeğini görmezden gelmekti. sende bulmak zor."

Sözleri havada asılı kaldı, tenimi öptü, içeri girmem için yalvardı. Ama onları kabul etmem, bunu neden yaptığını anlamam anlamına geliyordu. Ve bunu yapmak istemedim. Beni resmettiği iyi kız olmak istemedim. Kötü olanın ben olduğumu kanıtlamak istedim. Beni incittiği için onu bu kuleden atabilen kız. Ama bunun yerine orada öylece durdum, kayboldum ve iliklerime kadar sarsıldım.

Seth'in gözleri beni delip geçti. "Sana yaptıklarım için kendimi asla affedebileceğimi sanmıyorum ve senden asla af dilemem çünkü bir damlasını bile hak etmiyorum. Ama değeri ne olursa olsun çok üzgünüm Darcy.

Rüzgâr kulaklarımda uğuldadı ve taze gözyaşları yanaklarımdan aşağı döküldü, havayla buluştuğu anda buz gibi soğudu. Seth'ten hiçbir zaman özür dilemesini istememiştim. Beni gerçekten kastettiğine inandırmayı bırakın, bir tane bile beklemiyordum. Ama şimdi o sözler dilinden döküldüğünde, o özre ne kadar çaresizce ihtiyacım olduğunu anladım. Onun için kalbimde ne kadar öfke ve incinme saklamıştım. Bana yaptığı korkunç şeyleri geri alamayacağını biliyordum. Ama sonunda gözlerinde pişmanlık görebiliyordum. Kırgın bir çocuğun önümde pişmanlık duyan bir adama dönüştüğünü görebiliyordum.

Seth ilerledi, aramızdaki mesafeyi kapattı ve ona bakmak için başımı eğdiğinde çenemi parmağıyla başparmağı arasına aldı. "Fark etmem gereken bir şey daha var. Asla benim dostum olamazsın, Darcy Vega. Çünkü eşit değiliz. Akla gelebilecek her şekilde benden çok daha iyisin."

O an kollarına mı düştüm yoksa o mu etrafımı sardı bilmiyorum ama birden beni göğsüne yasladı ve bu fırtınada ayaklarımı yere basan tek sağlam şeyin o olduğunu hissettim. . Ben ve Orion hakkındaki gerçeğe tanık olan birkaç kişiden biriydi. Bunu ilk elden görmüştü ve sahip olduğumuz şeyin inkar edilemez olduğunu kabul ettiğini duymak, parçalanmış, acı çeken ruhumun bir parçasını yatıştırdı.

"Bunu neden yaptı?" diye sordum ona, rüzgar beni iliklerime kadar dondururken vücudundaki ısıyı çalarak.

"Belli değil mi?" içini çekti, çenesini başıma yasladı. "Seni koruyordu bebeğim. O suçun tüm sorumluluğunu üstlenerek adının basında lekelenmemesini sağladı. Taç için desteğinizi kaybetmeyeceksiniz. Bir şey olursa, ona daha fazla sempati kazanırsın."

Haklı olabileceğini anladığımda ağzımdan düzensiz bir hıçkırık kaçtı ve yüzümü göğsüne gömerken ellerimi gömleğinin arkasına yumruk yaptım. Parmaklarını boynuma dokundurdu ve şifa büyüsü cildimi yalayıp geçti, Highspell'in üzerimde işaretlediği iğneleyici kesiklerin her birini bulup üzerlerine ördü.

"Yeni profesör bundan paçayı sıyırabileceğini düşünürse ölmüş bir kadın olacak," diye homurdandı Seth, kollarını etrafıma sararken sesine şiddetli bir koruyuculuk hakimdi.

Ondan teselli almak yanlış hissettirmeliydi ama çok, korkutucu derecede doğru hissettirmişti. Sanki artık her şeyde arkamı kollayacakmış gibi. Ama bu doğru olamazdı. Hiçbir anlamı yoktu. Hâlâ bir savaşın zıt taraflarındaydık. Ama Lionel tahtı ele geçirirse savaşın asla gelmeyeceğini tahmin etmiştim. O artık hepimizin düşmanıydı. Bu da bizi şu anda müttefik yaptı.

Etrafımızdaki fırtına dinmeye başladığında alçak bir sesle, "Kylie ile ilgilenmemiz gerekiyor," dedi. "O kız lanet çizmeleri için fazla büyümüş."

Geri çekildim, son gözyaşlarımı da yuttum. "Kylie Major*bana ait*"

Dilini yanağına bastırdı, gözlerine tehlikeli bir gölge girdi. "Yine de o gösterinin bir parçası olma zevkinden beni mahrum bırakmazsın, değil mi bebeğim? Haftalardır ona söylemek için can attığım birkaç sözüm var. Ama ilk vuruşları senin isteyeceğini düşündüm, bu yüzden erteledim.

Onunla aynı takımda olmayı bir kez olsun garip bularak başımı salladım. Elini kaldırıp bileğindeki parlak saate baktı. "Öğle yemeği zamanı. The Orb'da olacak."

"Öyleyse gidelim." Yanından geçtim ve merdiven boşluğuna doğru ilerlerken onu takip ettiğimi hissettim, son fırtına da arkamdan esiyordu. Aceleyle aşağı inerken kalbim taşa döndü ve Seth Capella av peşindeki sinsi sinsi bir hayvan gibi yanımda yürüdü.

The Orb'a birlikte girdiğimizde, gözler bize çevrildi ve Geraldine ağzı açık, elinden bir sandviç düşerek ayağa kalktı.

Bakışları görmezden gelerek Kylie'yi aradım ve onu Jillian, Marguerite, Mildred ve onların bir grup akılsız Hor'uyla gördüm. Adrenalin bir sihir dalgasıyla birlikte uzuvlarıma düzgün bir şekilde akarken ona doğru bir kestirme yol yaptım. Tory, nereye gittiğimi anladığında hiçbir şey söylemeden yanımda yürümek için hareket etti ve aniden Darius, Caleb ve Max de manyetik olarak Seth'in yanına çekilmişler gibi belirdiler.

Marguerite, yaklaştığımızda bize işaret etmek için Kylie'nin omzuna dokundu, Mirasçılardan bana ve kız kardeşime bakarken yüzü solgundu.

"Ayağa kalk," diye talep ettim Kylie'ye, masalarının etrafında toplanırken ve önümde ayağa kalkıp Seth'e bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sethy, neler oluyor?" masumca sordu. "Vegas'ta ne yapıyorsun?"

Son iki haftayı Kylie'yi mahvetmek istediğim tüm korkunç yolları düşünerek geçirmiştim. Ve şimdi karşımdaydı, tam olarak ne yapmak istediğimi biliyordum. Kendimi onun standartlarına indirecek, onu aşağılayacak, alay edecek, onu incitmeyecektim. Zaten beklediği şekilde değil.

Gömleğinden bir avuç tuttum, burnunu benimle burun buruna sürükledim ve çığlık attı, saçları yüzüme doğru saldıran zehirli yılanlara dönüştü. Ama hazırdım, cildime yakın bir hava kalkanı oluşturdum, böylece dişleri ona çarptı, ten rengi yeşile döndüğünde ve gözleri yarıklara dönüştüğünde bana ulaşamadı.

"Çek başımdan!" diye bağırdı, bir hava büyüsü patlamasıyla omuzlarımı iterek, ama ben kendimi olduğum yerde tutmak için kendi sırtıma hava verdim.

Sakin ama tehlikeli bir sesle, "Bana hayatımın aşkına mal oldun," dedim. Fırsatını bulduğun an beni yok etmek için sabırsızlandığın için hapiste. Ve hiç elimi sürmediğim bir Kurt'un her yerinde. Bunun seni benim için ne yaptığını anlıyor musun?

"Senin düşmanın?" diye sordu acı bir şekilde, sanki ona kefil olmasını beklermiş gibi tekrar Seth'e bakarak.

"Hayır, seni hiçbir şey yapmaz," diye homurdandım. "Artık var olduğunu kabul etmediğim, değersiz, oksijen dolu bir bel."

"Neden o sokak çöplüğünün yanında duruyorsun, Sethy bebeğim?" diye sordu Kylie, alt dudağı titreyerek ona ihanet etti.

Seth soğuk bir sesle, "Ben senin bebeğin değilim," dedi. "Uzun zamandır yoktum. Ve öyleyken bile, sadece senin değildim. hiç olmadı Etrafta dolandığımı açıkça belirttim. Eşimi bulana kadar bir kişiyle yetinmem. Ama ben seni düzeltmeyi bırakana kadar sen bunu kendi kendine inkar etmeye devam ettin."

"Ben senin eşinim, henüz anlamadın," diye ısrar etti meydan okurcasına somurtarak.

Seth homurdanarak yaklaştı. "Ben Solarian tahtının varisiyim. Damarlarında bir otobüsü yakacak kadar güç yok. Nasıl çiftleşeceğimizi düşünürsün? Sen sadece düşük doğumlu, düşük huylu, düşük sınıfsın*yılan*"

Çenesi düştü ve geçmişte Seth'in kalbini kırdığı için ona acımış olsam da onun için üzülmekten bıktım. Aktif olarak Orion'un hayatını mahvetmişti. Ve karşılığında onun mahvolmasını istiyordum.

"Bu doğru değil!" diye haykırdı, hala inkar ediyordu ve bu noktada bu sadece utanç vericiydi.

"Doğru," diye hırladı Seth tehlikeli bir şekilde. “Sürüm ortalıkta yokken sen sadece kullanışlı bir yatıştın. Ve senin bana olan saplantından bıktım usandım."

Sonunda sustu, sanki bir şekilde Seth'in ondan hoşlanmamasına neden olmuşum gibi, gözleri suçlulukla bana döndü. Ama hepsini kendi başına başarmıştı.

Çevremde Tory, Marguerite'e meydan okuyordu ve bunun bir kavgayla sonuçlanabileceğini biliyordum ama istediğim bu değildi. Kylie'yi her şeyden çok değer verdiği tek şeyden mahrum etmek istedim. Gururu, küçük arkadaşlarından gördüğü saygı, etrafını sardığı güvenlik çemberi.

"Kylie Major artık beni ve kız kardeşimi destekleyen hiç kimse tarafından görülemez!" Odaya seslendim ve Seth parmaklarını salladı, böylece sesim on kat arttı.

Darius'la göz göze geldim ve devam etmeden önce gözlerinde karanlık bir parıltıyla başını salladı.

"Onu görmeyeceksin, duymayacaksın, hatta üzerindeki kötü kokuyu saklamak için kullandığı mide bulandırıcı tatlı parfümü koklamayacaksın," diye net bir şekilde konuştum, sesim The Orb'da çınladı ve Tory küçük bir zafer kahkahası attı.

"Bu, Mirasçıları destekleyen herkes için de geçerli," diye gürledi Seth aniden ve dudaklarımın kenarından kıvrılan bir gülümsemeyle ona baktım. Karanlık ve vahşiydi ve tadı ağzımda yeniydi. Ama sonunda gücümüzü hak eden biri üzerinde kullanmak iyi hissettirdi. Bana küfrettiği, bana güldüğü, üzerime tükürdüğü onca zamanı düşündüm. Onun altında olduğumu düşündü, ama sonraki beş saniye içinde kendini besin zincirinin en altında bulduğunda sert bir uyanış yaşayacaktı.

“Onunla birlikte görülen biri varsa, aynı muameleyi görecekler. O resmen*Hiçbir şey*Darius, gözlerinde aç bir intikam parıltısıyla sözü devraldı.

Kylie'nin çenesi sanki ona yumruk atmışım gibi gevşedi, ama yumruk atmış olmamdan gerçekten çok daha tatlıydı. Arkadaşları ondan uzaklaşmaya başladı ve Mildred, omuzları geriye yaslanmış ve başı dik, kararlı bir şekilde odanın diğer tarafına doğru yürüdü. Marguerite, Mirasçılara bakmadan önce uzun bir saniye önce Tory'ye sonra bana ters ters baktı, başını eğdi ve diğer arkadaşlarıyla birlikte koşarak uzaklaştı.

Kylie yalnız kaldı, sallanmaya başladığında Sipariş formundan çıktı. Mirasçılar ona sırtlarını döndüler ve biz de aynı şeyi yaptık.

"Beklemek!" sesinde çaresizlikle ağladı ama onu duyamadım. Kimse yapamazdı. Tek başına acı çekecek ve yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Görünmez, yok sayılır, *Hiçbir şey*.

TRuhlar Sarayı evim gibiydi ve bu o kadar gerçek dışıydı ki onunla ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Bahar tatili, Darcy ile ilişki bagajımızı kapının önüne park edip orada bırakmak için çok çaba sarf ettiğimiz bir gerçeklikten kaçma rüyası gibiydi. Çoğunlukla.

Akşamları Darius'la biraz mesajlaşıyor olabilirim ya da olmayabilirim. Ya da çok. Zane'e yaptıklarının videosunu gördükten sonra, önce memnun olmuş, sonra sinirlenmiş, sonra da bu konuda ne hissedeceğimi bilememiştim. Benim için savaşmasını ve benim için savaşmasını istemedim ve Zane, çok iyi bir nedenden ötürü tozun içinde bıraktığım biriydi. Ama birkaç gün onun Dragon maço saçmalıklarına kafayı taktıktan sonra videoyu tekrar izledim, Zane'in gözlerindeki gerçek pişmanlığı gördüm ve...*iyi.*Hatta haklı çıktı.

O pislik, ben hastaneden çıktıktan sonra bana sayısız mesaj göndermişti. Bir kez bile iyi olup olmadığımı sormadan ona dönmemi talep ediyor, sorunumun ne olduğunu soruyor, hatta kaza için beni çiğniyor ve buna neden olan tartışma için beni suçlamaya çalışıyordu. Görünüşe göre, başka bir kızın aletini emmesine izin vermesinin önemli olmadığını anlamalıydım çünkü onu öpmedi ya da becermedi ve sürekli beni düşünüyordu. Aşağılık herif. Açıkçası onda ne gördüğümü bilmiyordum.

Tamam, bu bir yalandı. Onda özgürlüğü görmüştüm. Yirmi bir yaşındaydı, kendi çetesini kurmuştu, sokaklarda saygı görüyordu ve arka cebinde her zaman bir tomar para bulundururdu. Aptalca onun gibi bir adamın bana ve Darcy'ye göz kulak olabileceğini, bize ait bir yer sunabileceğini düşünmüştüm. Bu, benimle ilgilenmesi için başka birine güvenmenin aptalca bir orospu hareketi olduğunu fark etmeden ve bunu bir daha asla yapmamaya yemin etmeden önceydi.

Ve ateşliydi. Darius Acrux ateşli değil. Ama her zaman tehlike ve karanlık için bir şeyim olmuştu ve

bu kombinasyonu kas demetine sarın ve temelde kendinize biraz Tory kriptoniti elde ettiniz. *Kahrolası ateşli pislikler, benim sonum olacaklarını her zaman biliyordum.*

Her neyse, beni ölüme terk eden ve sadece-nasıl-nasıl-kullanılacağını-bilmediği-ortalama-boyutu-diki-olan-lanet-Zane'den uzaklaşmıştım. Baxter'ın uzun zaman önce. O arabada boğulmakla ilgili kabuslar gördüğümde bile, o bu kabuslarda pek yer almıyordu. Kapana kısılmış ve yalnız olmaktan daha fazlasıydı. *o*özellikle beni terk etmek Bu yüzden onun için büyük bir intikam planım yoktu. Gerçekten hiçbir şekilde, hiçbir şekilde gündemimde bile yoktu. Ama onun bu kadar alçaltıldığını ve bana yaptıklarını gerçekten umursadığını kabul etmeye zorlandığını görmek oldukça tatmin ediciydi. Ve Darius'un onu benim için dövmesi fikri çok sıcaktı. Bunu asla kabul etmeyeceğimden değil.

Darius'a bir hafta boyunca bana onurunu savunması gereken bir prenses gibi davranması konusunda soğuk davrandıktan sonra, bir akşam dev kıç sarayımda etrafa baktım, en azından prenses kısmının tamamen yanlış olmadığını kendime itiraf ettim ve karar verdim bana gönderdiği mesajlardan birine cevap ver. Tek bir kelimeydi.*Teşekkürler.*Ve o zamandan beri yaklaşık bin mesaj için baraj kapaklarını açmıştı.

Artık bir tiranla birlikte bir evde büyümenin nasıl bir şey olduğu hakkında çok şey biliyordum ve o, Lionel'ın içine soktuğu en karanlık boktan bazılarını bile açmıştı. En sevdiği Pitball takımı hakkında bilmek isteyebileceğimden daha fazla ayrıntı biliyordum, onun ve diğer Mirasçıların yıllar boyunca öğrendikleri şeyler hakkında sayısız komik hikaye ve daha pek çok şey. Ona boktan koruyucu aileler, bisiklet soygunları, kız kardeşimle paylaştığım aşk ve aslında kaç tane eski erkek arkadaşım olduğunu söylemeyi reddetme hikayelerini takas etmiştim. Çünkü hepsinin peşine düşmesine gerek yoktu. Örneğin, beşinci sınıftaki erkek arkadaşım Johnny Briggs beni terk ettiği için gerçekten suçlanamaz - ben*vardı* sonuçta slaydın arkasındaki en iyi arkadaşına külotumu gösterdi. Uyurken bir Ejderhanın onu ziyaret etmesini hak etmesine imkan yoktu.

Ona mesaj yazarken Darius'la olan durumumun gerçekliğini düşünmeme izin vermedim. Aramızda gelişen bu garip yeni ilişkinin aslında bundan daha fazla bir şeyle sonuçlanamayacağı gerçeği gibi. Ona gerçekten sahip olamayacağım gerçeğine odaklanmak, hatta onu istediğimi kendime itiraf etmek bile istemiyordum. Mesajları beni gülümsetti. Ve en azından şimdilik bu yeterliydi.

Darcy, Lance'ten ayrılmasıyla hesaplaşmış görünüyordu. En azından küçük bir kısmında. Hâlâ mahvolmuş ve kalbi kırılmıştı ama aynı zamanda onu bölümlere ayırmayı, gün içinde mümkün olduğunca aklından çıkarmaya çalışıyordu. Yine de geceleri uyumak için hala ağladığını bana itiraf etmişti. Ama artık yatağını paylaşmamı istemiyordu. Bunun acısıyla tek başına yaşamayı öğrenmek istiyordu çünkü bunun gerçekten yıllarca sürmesi gibi korkunç bir ihtimal vardı.

Her gün keşfetmek için sarayın yeni bir bölümünü seçtik ve şimdi bu bölümde neredeyse hiç kaybolmuyorum.

geniş koridorlar ve tonozlu koridorlar. Burada kaldığımız sürece Kraliçe'nin odasını ana konutumuz olarak tutmaya karar vermiştik ve bunu yüksek sesle itiraf etmek istemiyordum ama bir zamanlar annemize ait olan odalarda olmanın rahatlatıcı bir yanı vardı.

Biyolojik ebeveynlerimiz hakkında giderek daha fazla bilgi toplamaya başlıyorduk ve hatta Vahşi Kral'ın itibar kazanmasının nedenleri hakkında bazı makaleler okumakla bile karşı karşıya kaldık. O bir canavardı. O, takip edilmesi imkansız kanunlar yaratan ve onları çiğneyen Fae'leri ölümle cezalandıran acımasız ve gaddar bir liderdi.

Ama aynı zamanda eşyalarının arasında annemize yazdığı aşk mektuplarıyla dolu bir kutu da bulmuştuk ve ondan şefkatle bahsetmesi ve hatta onun hamileliğinden duyduğu sevinç bile kalbimi sızlatıyordu.

Onun iki tarafıyla evlenmek çok zordu ve bizim için nasıl bir ebeveyn olacağını hala çözemedim.

Annemizi hissetmek daha kolaydı. Krallığın zorlu bölgelerinde hayır kurumları yönetiyor ve projelere fon sağlıyordu. Daha fakir ailelerden gelecek vaat eden Fae'lerin akademilere girebilmesi için burs programları başlatmış ve insanların gücü kötüye kullanan ilişkilerden kaçmalarına yardımcı olmak için kadın sığınma evlerini finanse etmişti. Açıkça acımasız bir çizgiye sahip olmasına rağmen. Bu yüzden öleceklerini bile bile bizi ölümlü çocuklarla değiştirmişti. Ayrıca kralın bazı acımasız planlarına müdahale etmiş, ancak diğerlerini idam ederken onun yanında yer almıştı. anlamadım Ama onlar hakkında kesin olarak bildiğim şey, birbirlerini ve bizi sevdikleriydi. Ve belki de bu, bazı iblislerimle barışmam için yeterliydi.

Saray o kadar büyüktü ki buraya geldiğimiz günden beri her öğünü farklı bir odada, terasta, verandada veya bahçede yemiştik ve yaklaşık iki haftadır hala seçeneklerimiz tükenmemişti.

Duke's Terrace'ta kahvaltı yapıyorduk (orada*alti*kalışımızın son sabahı, bir uşak konuğunu duyurmak için geldiğinde.

Darcy Fransız tostundan başını kaldırdı ve tam Gabriel bize katılmak için dışarı çıkarken kreplerimin son lokmasını ağzıma tıkıştırdım. Göğsü çıplaktı ve kanatları dışarıdaydı ve uşak ona bakarken kendi diliyle boğulacakmış gibi görünüyordu. Ama ganimet şortlarıma, kısa üstlerime ve denizci ağzına bir hafta tahammül ettikten sonra, personel bizim asla geleneksel türden prensesler olmayacağımızı fark etmeye başladı, bu yüzden adapte olmaya çalıştığını tahmin ettim.

İkimiz de ayağa kalkıp Gabriel'i kucakladık ve biz sarayın ötesindeki muhteşem araziye bakarken, gün ışığında küçük dövme demir masaya oturmadan önce bize sırıttı. Her bir Elemente ve mevsime ayrılmış bahçeler vardı, bunlardan birine atlarsanız sizi arazide bir tur atmaya götüren büyülü küçük teknelerle dolambaçlı bir nehir vardı. Ayrıca, her biri kendi mükemmel iklime sahip yaşam alanlarında barındırılan çeşitli büyülü yaratıklardan oluşan bir hayvanat bahçesi ve keşfetmeye başlamadığımız şeylerin yanı sıra daha fazlası da vardı.

"Hiç yedin mi?" Gabriel'e sandalyesini geriye çevirip kanatlarında yer olacak şekilde üzerine oturduğunda sordum.

Henüz değil, diye itiraf etti. "Bugün gelip sizi görmemi isteyen lanet olası ısrarlı bir görüntüyle uyandım."

Oyalanan uşağa bir göz attım ve sandalyemde geriye yaslandım. "Kuzu ol Jeeves ve arkadaşımıza biraz gözleme getir?" dedim gülümseyerek.

Hizmetçiler, bizi el ele beklemeyi bırakma ısrarımızı reddetmişlerdi ve bir şeyleri kendimiz yapmaya çalışırsak gerçekten çok üzülüyorlardı, bu yüzden sonunda akran baskısına boyun eğmiştik. Ama onlara patronluk taslamayı ciddiye almayı reddettim, bu yüzden her şeyi elimden gelen en aşağılık şekilde istedim ve etkili olması için bir yığın alaycı katman yaptım. Aslında onu sevdiklerinden oldukça emindim. Ama belki de değil.

Uşak hızla uzaklaştı ve Darcy bana gözlerini devirdi. "Tory'yi boşver, bütün uşaklara Jeeves diyor çünkü hepsinin adını hatırlamıyor."

"Sen de yapamazsın," diye işaret ettim.

Yemin ederim, o adam yaklaşık on beş uşaktan biriydi ve kendilerini tanıtmış gibi değillerdi, hayaletler gibi tekrar kaybolmadan önce rastgele aralıklarla atıştırmalıklar ve boklarla ortaya çıkıyorlardı. Etrafta dolaşmak için gizli geçitler kullandıklarından oldukça emindim ama henüz onlara girmenin bir yolunu bulamamıştım.

"Hayır, ama kibarca gülümsüyorum ve bundan bahsetmiyorum," dedi, böylesi çok daha iyiymiş gibi. "Peki, vizyonun sana başka ne yapmanı söyledi?" Gabriel'e gülümseyerek bakarken sordum. "Hiçbir şey," diye yanıtladı. "Ama bugün buraya gelmemin gerçekten önemli olduğu hissinden kurtulamadım, işte buradayım."

Darcy'ye bir bakış attım ve sırtımdan aşağı bir ürperti geçti. Bugünlerde ilahi müdahalenin büyük bir hayranı olmadığımı kabul edebilirdim ama Gabriel'in görümleri nadiren yanılırdı. Ayrıca ikimize de nadiren yardım edebilmişlerdi ve Darcy'nin inek Kylie'nin kameralar yerleştirip onun ve Orion'un hayatlarını mahvettiğini öngörmediği gerçeğine biraz kırıldığını biliyordum. Ama her zaman bu kadar çok farklı şey ve insanla ilgili vizyonlara odaklanmanın onun için zor olduğunu tahmin ettim. Ve The Sight'ın şu anda nasıl çalıştığı hakkında, aktif olarak bir şey veya özellikle biri hakkında bir vizyona odaklanmaya çalışmıyorsa, o zaman ona genellikle davetsiz gelmediklerini anlayacak kadar bilgim vardı.

Darcy başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama bunu yaptığı sırada hareketsiz kaldı, gözleri terastan ilerideki tertemiz çimenliğe inen basamaklara takıldı.

"İkinizden biri bunu görüyor mu?" diye sordu alçak sesle.

Daha dikkatli bakarken kaşlarımı çattım ve üst basamakta güneş ışığında hafif gümüşi bir parıltıyla parıldayan çıplak bir ayak izi gördüğümde kalbim yerinden fırladı.

"Onları takip etmeliyiz," diye ilan etti Gabriel, öyle ani bir şekilde ayağa kalktı ki neredeyse sandalyesini devirecekti.

"Nereye?" Ben ve Darcy de ayağa kalkarken sordum ve gümüş halkalı gözlerindeki boş bakış nefesimi tuttu.

"*Cevaplar*" diye yanıtladı hem ona hem de ona hiç benzemeyen güçlü bir sesle.

Görüntü onu serbest bıraktığında omuzları gevşedi ve şaşkınlıkla bize bakarken elini tutmak için uzandım.

"İyi misin?" Başını temizlemeye çalışır gibi salladığında nefes aldım.

"Bu... normal bir görüntü gibi değildi. Sanki yıldızlar benim aracılığımla konuşuyordu." Kaşlarını çatması bana bunun ne kadar sinir bozucu olduğunu anlatıyordu ve Darcy de ona yaklaşırken parmaklarını sıktım.

Meydan okurcasına, "Onların istediğini yapmak zorunda değiliz," dedim. "Eğer bu yolu izlemek istemiyorsan, onlara tekrar kendilerini becermelerini söylemekten memnuniyet duyarım."

"Geçen sefer senin için çok iyi gittiği için mi?" diye sordu Darcy, bana tek kaşını kaldırarak. "Yanık," diye alay etti Gabriel, aramıza bakarken, gözlerimi devirdim. Tamam, haklı olabilirdi ama bu, intikam almalarından korktuğum için o ışıltılı pisliklerin tüm hayatımı şimdi dikte etmesine izin vereceğim anlamına gelmiyordu. "Ama aslında yine de bu yolu izlememiz gerektiğini düşünüyorum" diye ekledi. "Bunun nereye varacağını bilmiyorum ama öyle olacağına dair bir his var içimde...*aydınlatıcı.*"

Darcy'ye baktım ve ben başımı sallarken o da kabul edercesine omuz silkti.

"Tamam o zaman, tüyler ürpertici hayalet ayak seslerini takip edelim. Bunun için endişelenmene gerek yok," dedim ve üçümüz çimenliğe doğru giderken Gabriel homurdanarak güldü.

Önümüzde daha gümüşi ayak sesleri belirdi ve kar ve buz beyazı güllerle dolu kış bahçesini geçip küçük havuzlar ve şırıldayan derelerle dolu su bahçesine çıkmadan önce sırtımdan aşağı bir ürperti indi.

Küçük köprülerin üzerindeki patikayı sessizlik içinde takip etmeye devam ederken sarayı çok geride bıraktık, neredeyse fiziksel bir beklenti duygusu bizi tüketiyordu.

Üzerinde kayıklar tembelce süzülürken nehri geçtik ve parıldayan mavi su dikkatimi çekti. Bir meyve bahçesinin içinden geçtik ve bahçenin sonundaki bir köşeyi döndük ve kendimizi kraliyet labirentinin girişini belirleyen çiçekli leylak salkımlarından yapılmış devasa bir kemerde bulduk.

"Hizmetçiler bizi labirente girmememiz konusunda uyardı," diye mırıldandı Darcy, biz onun önünde tereddüt ederken, ayak izleri içeri giriyordu. "Fae'nin oraya girdiğini ve bir daha asla çıkmadığını söylediler."

"Görünüşe göre yüz yılı aşkın süredir kimse onun merkezine ulaşmamış," diye ekledim sessizce.

Aptalca söylentilerle dalga geçmek istiyordum ama duvarları o kadar yüksekti ki, üzerimizdeki güneş ışığını engelliyorlardı ve porsuk ağacı labirentinin derinliklerine açılan güzel kemerli geçidin önünde durmak bir şekilde kendimi ölçülemeyecek kadar küçük hissetmeme neden oluyordu. Labirentte beni geren ve sihrimi tenimin altında titreten bir şeyler vardı.

Gabriel derin bir nefes aldı ve omuz silkti, hareketle birlikte kanatları yükselip alçaldı, böylece siyah tüyleri koluma değdi.

"Cevapları istiyorsak, içeri girmeliyiz," dedi basitçe.

"Neyin cevapları?" diye sordu Darcy, cevap vermeden önce uzun süre tereddüt etti.

"Her şey."

"Eh, kulağa umut verici geliyor," diye mırıldandım.*Lanet olası yıldızlar.*"Sanırım o zaman içeri gireceğiz?"

Diğerleri başlarını salladılar ve labirentte oyalanan karanlığa doğru ayak izlerini takip ettik.

Ayak izlerini birkaç tur takip ettikten sonra birdenbire kayboldular ve arkamızdaki çit buraya gelmek için kullandığımız patikanın üzerinde büyürken hışırdadı.

"Eğer oysa, kimsenin onun merkezini bulamamasına şaşmamalı.*hareket eder*"inledim. "Neden yukarı uçup ortaya doğru gitmiyoruz?"

Hayır, dedi Gabriel, başını sallayarak. "Cevapları istiyorsak, merkezi uygun şekilde bulmalıyız. Meydan okumayla tanışın ve yükselin."

"Elbette yaparız," diye mırıldandım. Çünkü yıldızlar hiçbir şeyin kolay olmasına asla izin vermez, özellikle bizim için. Darcy yavaşça, "Sanırım bir sonraki sağdan gitmeliyiz," dedi ve ben onu sorgulayamadan kabul ettiğimi fark ettim.

"Ben de öyle," dedi Gabriel ve o yola girmeden önce hepimiz bir bakış paylaştık.

Labirentte ilerledikçe ayak izi kalmadı, yoldaki her çatalda içgüdülerimiz bir şekilde uyum içindeydi. Ürkütücüydü, ama bununla ilgili bir şey sadece hissettirdi*Sağ.*Üçümüz birlikte karanlığa doğru gidiyoruz.

Son bir köşeyi döndük ve labirentin ortasına geldiğimizde, saf, gümüş yaprakları olan kocaman bir salkım söğüdün bizi beklediği yere vardığımızda hafif bir nefes aldım.

Yaprakları kenara itip altlarına adım atarken bir an bile tereddüt etmeden tek vücut olarak ilerledik.

Ağacın altındaki gölgede, her tarafı oyulmuş oymalarla taş bir kemer duruyordu. Anka Kuşları ve Harpiler, Ejderhalar, bir Hidra ve yıldızlarla dolu bir gökyüzü vardı. Hepsi acı verecek kadar güzeldi ve tam olarak anlayamadığım bir hikaye anlatıyordu.

Kemerin ötesinde karanlığa inen gümüş ayak izleri olan taş bir merdiven vardı. Üçümüz birlikte aşağı inerken Gabriel bir yandan benim, diğer yandan Darcy'nin elini tuttu.

Ayak seslerimiz yerin altındaki boşlukta yankılandı ve aldığımız her nefes büyütülmüş gibiydi.

Sadece merkezinde duran gümüş su havuzunun ışığıyla aydınlatılan boş bir odaya çıktık, o kadar hareketsizdi ki yüzeyi ayna gibi görünüyordu.

Bir bütün olarak onun önünde diz çökmek için hareket ettik, sanki bedenlerimiz bizi buraya hangi ruh getirmişse onu yönlendiriyormuş gibi.

Yansıtıcı havuza bakmak için öne doğru eğildik ve kendime bakarken nefesim ciğerlerimde sıkıştı. Su dışında, kısa bir üst ve ganimet şort giymiyordum ve saçlarım yanımda örgülü değildi. Bir kraliçeye yakışır görünen altın bir elbise giymiştim ve siyah saçlarımın uçuşan buklelerinin üzerine yakutlarla işlenmiş gümüş bir taç takmıştım.

Soluma baktım ve yansımada Darcy'nin tamamen benim gibi giyindiğini, Gabriel'in ise siyah güzel bir takım elbise ve gömlek giydiğini, siyah saçlarına süslenmemiş gümüş bir yüzük taktığını ve ellerinin arasında parıldayan bir kristal top tuttuğunu gördüm.

Resmine bakarken, bazı özelliklerinin bizimkilere olan benzerliği beni çok etkiledi. Burnunun düz eğimi, kaşlarının kemeri ve gözlerinin şekli.

"Gabriel..." Yanıma dönüp ona bakarken nefes aldım ama yavaşça uzanıp havuza dokunurken dikkati havuzda kaldı.

Dalgacıklar suyun üzerinde parıldadı ve dans etti ve ona tekrar baktığımda, aniden saraya son geldiğimizde deneyimlediğimiz görüntülere benzeyen bir görüntünün içine çekildim.

Bu sefer annemi gördüğüm an tanıdım, oysa sadece bizim yaşlarımızda görünüyordu. Eskiden gladyatörlerin giydiği türden tuhaf deri bir zırh giyiyordu ve yemyeşil bir ormandaki devasa ağaçların gövdeleri arasından kayarken elinde bir mızrak tutuyordu.

"Bu bir Voldrakian Evlilik Davası," diye soludu Gabriel yanımda ve kaşlarımı çattım. "Ne?" diye tısladım.

“Solaria'nın güneyindeki bir krallık olan Voldrakia'da, toplumun seçkin üyeleri, katılan Fae'nin cesaretini test etmek için tasarlanmış denemelerde yer alıyor. Prestijli ailelerin üyelerinin, çocuklarını iki hafta boyunca vahşi doğada hayatta kalmaları için öne sürdüğü ve hayatta kalmak için gerekli malzemeler için ölümüne savaştığı kanlı, acımasız bir oyun. Sihirleri Uyanmadan önce gerçekleşir ve içinde ormanda gizlenen canavarlardan hayatta kalmak için dişleriyle tırnağıyla savaşacak diğer yarışmacılara kadar her türlü tehlike vardır. Duruşmanın sonunda kim sağ kalırsa, diğer hayatta kalanlardan biriyle nişanlanacak. Daha sonra sihir eğitimlerini alıyorlar ve dört yıl sonra mezun olduktan sonra evleniyorlar," diye açıkladı Gabriel alçak sesle, annemin ağaçların arasında dolaşmasını izlerken.

"Bu... yoğun," diye mırıldandım, bunun görücü usulü evlilik kısmı fikrinin beni ölüm oyunlarından biraz daha fazla korkuttuğundan bahsetmedim.

"Farklı krallıklar farklı şeyler yapar," diye omuz silkti, biz dikkatimizi tekrar görüntüye çevirdik.

İzlediğim kız bir Kraliçe gibi görünmüyordu, bir savaşçı gibi görünüyordu, her şeye göğüs germeye hazırdı ve o anda onunla gerçek bir birlik duygusu hissettim. Hayatta kalmak için savaşmanın ne olduğunu biliyordum ve gözlerindeki bakış o kadar tanıdık geliyordu ki, onu tanıma arzusuyla kalbimi sızlattı.

Vizyon değişti ve değişti, oyunda dövüştüğünü, pullarla kaplı ölümcül siyah gözlere sahip bir canavarla tek başına mızrağını kullanarak savaştığını ve kazandığını gösteriyordu. Bir kamp kurdu, yiyecek topladı, diğer rakiplerle savaştı.

Sonra bir gece, bir çocuk kendi mızrağıyla kampına girdi ve o uyurken onu boğazına bastırdı.

Onun için o kadar korkmuştum ki gölgeler arasında gizlenmiş yüzüne bakmam bir dakikamı aldı. Ama gördüğümde neredeyse ağlayacaktım çünkü Gabriel'e baktığıma yemin edebilirdim. Oğlan ateşin ışığının önünde kıpırdandığında, yüzünde o olmadığını anlayacak kadar farklılık gördüğümde, çarpan kalbim bir nebze olsun sakinleşti. Ama bu sadece kalbimi korkunç derecede çaresiz bir olasılığa açtı.

"Yıldızlar beni seni bulmam için gönderdi," diye mırıldandı çocuk ve annem sesini duyunca irkildi. "Seni tanıyorum, Marcel," diye soludu, sanki daha önce tanışmışlar gibi ama tanışmadıklarına dair en kesin bilgiyle sarsıldım. Ette değil. Sadece rüyalarında.

"Yarın öleceğim," diye yanıtladı ve sesinde üzüntü yoktu, sadece gerçeği sakince kabullenmişti. "Hayatımı senin ve oğlumuzun hayatı için takas edeceğim."

Annemiz ona doğru uzanırken mızrağını kenara itti ve yanına diz çökerken mızrağını yere fırlattı.

Marcel, annemizi öpmek için eğilirken, "Oğlumuz dünyayı değiştirecek, neslinin en büyük Kahini olacak," diye soludu ve sözlerinin inancı, bundan hiç şüphesi olmadığını anlamamı sağladı. O yapardı*görülen*BT.

"Hayatı zor olacak," diye soludu annemiz, onu üstüne çekerken ve yanağından bir damla yaş süzüldü.

"Bir süreliğine," diye onayladı. "Ama sonunda en iyi aşk türlerini bilecek. Bizimkini hiç bilmese bile.

Annemiz onu tekrar öperken sessiz gözyaşları döktü, kendi yarattığı çim yatağında uzuvları birbirine dolanırken aralarındaki tutku büyüdü.

Çok fazla şey görmeden önce görüntü bulanıklaştı, ancak bir sonraki görüntü ortaya çıkarken kalbim derin ve baş döndürücü bir ritimle gümbürderken elim Gabriel'in eline kaydı.

Ertesi sabah birbirlerinin kollarında uyandıklarında, etraflarını çığlıklar sardı.

Dört kocaman çocuktan oluşan bir grup ağaçlardan atlayıp etraflarında dolaşırken zafer kazandılar.

Annemiz, Gabriel'in babasının yanında korkusuzca savaştı ve onlar saldırganlarından ikisini kesmeyi başardılar ve ben kaçmaları için can atarken vücudumda adrenalin yükseldi.

Diğer çocuklardan biri ortak çabalarının altında kaldı ama sonuncusu annemizin üzerine atıldı ve tam Marcel mızrağını durdurmak için ileri atılırken mızrağını fırlattı. Göğsünü delip geçti ve annemiz kanını kaplarken çığlık attı.

"Oğlumuzu kurtarın," diye talep etti, dizlerinin üzerinde kalmak için savaşırken onun gözünü tutarak ve kendi mızrağını kendisine saplanan çocuğa geri fırlatarak onu kenara sıçramaya zorladı.

"Seni başka bir hayatta sevebilirdim," diye soludu annemiz, yanağına bir an dokunduktan sonra, içinde yeşermeye başladığını bildiği minik hayatı kucaklıyormuş gibi eli karnına dokunarak kaçtı.

Gabriel'in elimi tutuşu o kadar sıkıydı ki morarmıştı ve sonunda kim olduğunu öğrendiğinde kol ve bacaklarında bir titreme hissedebiliyordum.

Annesi bizim annemizdi. O bizim kanımızdı. Bizim

Erkek kardeş.

Görüntü yine bulanıklaştı ve denemeler sonunda annemizi ve diğer oyunların galiplerini gördük. Gabriel'in babasını öldüren çocuk hayatta kalanlar arasındaydı ve gün sona ermeden aileleri onları birbirlerine söz vermiş, annemiz onun için yapılan seçime tiksintiyle kaşlarını çatarken birbirlerinin burçlarını sırtlarına vurmuşlardı. .

Bunu bir dizi kısa vizyon takip etti, annemizin göbeği, içinde hayat şişerken büyüdü. Başına sevgi dolu bir öpücük kondururken Gabriel adını verdiği bir erkek bebek doğurur. Onunla evinin koridorlarında koşarken, ona değer verirken, onunla oynarken, onu o kadar net bir yoğunlukla sevdiğini gördük ki, onu izlemek kalbimi ağrıttı ve yanaklarımdan yaşlar döküldü.

Varlığı, kaderinde evlenmek olduğu adamın gazabından onu korumak için gizlenmişti. Kendi krallığında bir prensesti ama kaderinde evleneceği adam hakkında kendi seçimini yapmasına izin verilmedi.

Akademisinden mezun olduğunda, kendini Solaria Kralı'nın ziyaretiyle aynı zamana denk gelen evlilik hazırlıklarına bulaştırdı.

Babamızla tekrar karşılaşmasını, ikisi için öngördüğü sevgiyi ona göstererek güvenini kazanmasını izledim. Babamız onu Solaria'ya kaçırıp onunla bizzat evlenmek için düzenlemeler yaparken, nişanlısı onlardan haberi olmasın diye, ilişkilerine başlarken sarayda gizlice dolaşıyorlardı.

Dört yaşındaki Gabriel'i Vahşi Kral'la tanıştırmasını ve tüm krallığımızı korku içinde titreten adamın güneşin tüm sıcaklığıyla gülümsemesini izledik. Onu almadan aldı

sorusu, onunla oynandı, ona ata binmeyi öğretti ve Hydra formuna geçtiğinde sırtında gökyüzünde uçmasını sağladı.

Kapalı kapılar ardında ailelerin en mutlusu olan üçünü birlikte an be an izlerken kalbim sızladı. Babamız, gerçek Varisleri doğar doğmaz onu evlat edinmeyi planlamış olsa da, dünyaya onun yetim bir çocuk olduğunu ve vesayetleri altında evlerine aldıklarını söylediler.

Acı verecek kadar tatlı ve akıldan çıkmayacak kadar hüzünlüydü. Hepimizden çalınan bir hayatın bu mükemmel peri masalı. Varlığından bile haberdar olmadığımız bir kardeşimiz.

Tabii ki hepsi rüyalar ve peri masalları değildi ve babamızın krallıkta yaptığı şeylerin vizyonlarında gizli bir akım vardı. Nymph saldırıları ve annemizin onlar için geldiğini görebildiği ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın ortaya çıkaramadığı komplolar.

Sonunda, mutlu aile sahneleri eriyip gitti ve annemizin varlığına dair tanıdık his odadan kayıp giderken, gümüş havuz tekrar hareketsiz kaldıkça görüntüler soldu.

Yerin büyüsü etrafımızda çıtırdarken derin bir nefes aldım ama geri çekilemeden omurgamda bir ürperti dans etti ve yumuşak bir ses dikkatimi çekti. Sanki biri başka bir odada fısıldıyor gibiydi, ses oradaydı ama kelimeler yoktu. Sonra ikinci, üçüncü, dördüncü bir ses katıldı, ta ki etrafımızdaki hava yıldızların fısıltılarıyla dolana ve tüylerim diken diken oldu.

Mağaranın çatısından bir damla sıvı altın düştü ve gümüş havuza sıçradı ve yıldızlar bize başka bir görüş hediye etmeden önce yüzeyinde mükemmel bir dalgacık çemberi oluşmasına neden oldu.

Ailemizin öldüğü geceye götürülürken gözlerimi havuzdan ayıramadım. Daha başlamadan önce, sanki anlayamadığım halde fısıltılar bana söylemiş gibi, baktığımın o olduğunu biliyordum.

Kaçınılmaz oyunu izlemeye kendimi zorlarken, havada duman dolandı ve nefesim kesildi.

Astrum yedi yaşındaki Gabriel'i omuzlarından kavrayıp söyleyeceklerini dinlerken, annemiz ve Vahşi Kral yatak odalarında odanın arkasındaki gizli bir kapının yanında duruyorlardı.

"Onu kimsenin bulamayacağından emin olmalısın," diye ısrar etti annemiz, gözyaşları yüzünü takip ederken. "Anılarını ve hediyelerini de bloke etmelisin. Tehlike geçene kadar Görüş alanına gelemez, aksi halde bulunur."

"Anne? Seni bırakmak istemiyorum, dedi Gabriel eteğini çekerken ve onu kollarının arasına çekerken yanına çöktü.

"Keşke tüm kalbimle böyle olmak zorunda olmasaydı," diye hıçkırdı. "Ama söz veriyorum bir gün kız kardeşlerini bulacaksın. Bir gün bu krallığı düzeltme ve insanlarımızı ona musallat olan tehditlerden kurtarma şansın olacak."

"Bunu al," diye emretti Kral, içinde saklı olan bir şeyi Astrum'un kollarına sıkıştırarak.

kırmızı bir bez

"Ama efendim, ben buna layık değilim! Muhtemelen kullanamazdım-”

“Eğer sen bile*girişim*onu kullanırsan ölürsün," diye hırladı Kral, her yeri itibarı kadar vahşi görünüyordu. "Bu senin için değil. Çocuklarım için. Sakla. Onu iyi sakla ve hafızandan sil."

"Elbette majesteleri," diye onayladı Astrum, titreyen parmaklarıyla nesneyi pelerininin altına sıkıştırarak.

Annemiz, "Gabriel'in ya da kızların onları kimin güvende tuttuğunu bilmesine asla izin veremezsin," diye burnunu çekti. "Sen daha hayattayken kim olduğunu öğrenirlerse kader tersine döner ve öldürülürler. Ya sahibim*görülen*BT. Yapabilirler*Asla*anlamak-"

"Anlıyorum Kraliçem," diye yanıtladı Astrum, annemin saçını sevgiyle okşayarak. “Çocuklarınıza göz kulak olacağım ve onları son nefesime kadar koruyacağım ve onlar benim kim olduğumu asla bilmeyecekler. Bütün yıldızların üzerine yemin ederim.”

"Bundan daha fazlası üzerine yemin edeceksin," diye hırladı Kral, Astrum'un elini tutup diğer eliyle yüzünü kavrayarak. "Benimle bir ruh anlaşması yapacaksın."

"E-evet, efendim," diye onayladı Astrum, gözleri korkudan çılgına dönmüştü.

“Sahip olduğun her şeyle çocuklarımızı uzaktan koruyacaksın ama*Asla*siz hala nefes alırken kimliğinizi keşfetmelerine izin verin. Ve eseri düşmanlarımın asla bulamayacağı ve sadece benim çocuklarımın ortaya çıkarabileceği bir yere saklayacaksın. Canının cezası olarak bu yemine yemin et. Her iki görevde de başarısız olursanız, ruhunuz yıldızların muhafazasından koparılacak ve sonsuza dek acı ve sefalet içinde yanacak. yemin eder misin?” diye sordu Vahşi Kral.

"Yemin ederim," diye yanıtladı Astrum, babamın gözünü tutarken çenesini kaldırdı ve aralarından kırmızı ve kara bir büyü geçti, etlerine batmadan önce vücutlarının etrafında dolandı.

Kral Gabriel'i kollarından çekip başına bir öpücük kondururken annemiz hıçkıra hıçkıra ağladı, sonra onu Astrum'un kollarına itti ve ikisini de gizli geçidi kullanmaya zorladı.

Gabriel bağırıyor ve savaşarak onlara geri dönmeye çalışıyordu ama Astrum onu sımsıkı tuttu, yüzü ıstırapla çizilmişti.

Astrum onu geri çekerken annemiz "Tek yol bu," diye hıçkırdı ve öyle olmamasını dilediğini anladım.

Kral aralarındaki kapıyı kapatırken keder içinde haykırdı ve oğluna son kez veda ederken kalbim onun için acıyla burkuldu.

Gabriel'e dönüp onu kollarıma çekmek istedim ama vizyonlar henüz bizimle bitmemişti ve her şey yeniden değişti.

Annemiz üzerlerinde durup elleriyle sihir kullanırken iki bebek beşiğinde çığlık atıyordu.

onları sayamayacağım kadar çok Nymphe'den korumak için savaşırken şiddetli saldırılar yaptı.

Babamız odanın uzak tarafındaydı, öfkeyle haykırırken onlardan daha da fazlasıyla savaşıyordu ve o kadar güçlü bir büyüyle savaşıyordu ki sarayın duvarları titriyordu.

Giderek daha fazla Perinin odaya girmesini korku içinde izledim ve bir acı çığlığıyla babamız şaşkına döndü.

Nimflerin korkunç ölüm çıngırağı havayı doldururken annemizin çığlıkları sağır ediciydi ve onlar sondalarıyla onun kalbini delip sihrini çalan kişi olmak için savaşıyorlardı.

Hepsi çaresizlik içinde onu sahiplenmek için annemizden kaçtılar ve kaçarken arkalarında bir adam ortaya çıktı.

Lionel Acrux odaya girdiğinde ve annemiz şokla ifadesiz bir şekilde yere düştüğünde kalbim göğsümde katı bir yumru gibi dondu.

"*Sen,"*ona tam bir dehşet içinde bakarken nefesi kesildi ve hayallerinin ona bunu göstermediğini söyleyebilirim. "Bizim olduğunu sanıyordum*arkadaş*, Düşündüm-"

"Yanlış yaptığınız yer burası, Kraliçem," diye mırıldandı Lionel ona yaklaşırken, Kraliçe büyüsünün son kalıntılarıyla kalkanını korumak için savaşırken kendi gücü odada mırıldanıyordu. "Gerçek Fae yok*Arkadaşlar.*Sadece kullanabileceğimiz insanlar veya kullanabileceğimiz insanlar *tahrip etmek*zirveye giden yolda.Ve korkarım ki senin ve Kralının ikinci olma zamanı geldi. Ailen aradan çekilince krallıktaki en güçlü dört Fae'den biri oluyorum. Ve sonra tahta tek başıma çıkmanın bir yolunu bulmam an meselesi."

"Neden bunu bana söyleme zahmetine giriyorsun?" Su Perileri kocasının işini bitirip bir sonraki öğünlerini hissederek ona yakın dönmeye başladıklarında, yüzü gözyaşlarıyla lekelenmiş halde nefesi kesildi.

"Gerçekten beni birkaç şeyle kandırabileceğini mi düşündün?*ölümlü*bebekler?" Lionel alay etti ve hâlâ korumakta olduğu beşiğe tiksinti dolu bir bakış attı. "Büyümeleri ve bana tekrar meydan okumaları için Prensesleri canlı bırakmıyorum."

"Onlardan vazgeçmeden ölürüm," diye tısladı annemiz.

"Her iki şekilde de öleceksin," diye onayladı Lionel. "Ama şansıma, istediğine rağmen onlardan vazgeçeceksin."

"Asla."

Lionel ona bir adım daha yaklaşırken gülümsemesi derinleşti ve tekrar konuştuğunda, sözleri kalın ve Karanlık Zorlama ile doluydu. "*Bana onları nereye sakladığını söyle.*

Annemizin gözleri panikle açıldı, dudakları zorlandı ve ne kadar mücadele etse de dili sözcükleri söyledi.

Lionel konumumuzdan vazgeçerken karanlık bir şekilde gülümsedi ve vahşi bir ateş büyüsü patlamasıyla onu çevreleyen kalkanı paramparça etti ve Nymph'lerin ödüllerini almalarına izin verdi.

Kadın ölmeden önce döndü ve odadan çıktı. Bir Su Perisi sondasıyla kalbini mızraklarken kalbimi ikiye bölen bir acıyla ona baktım ama orada bulmayı beklediğim ıstırap yerine, sanki ölümüne rağmen bir şey kazanmış gibi dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Biliyordu, diye nefes verdim. "Ölmeyeceğimizi biliyordu."

Vizyon son kez değişirken, değişen ailemizin ölümlü alemde mışıl mışıl uyuduğu evin dışında duran gölgeli figürü izledik. Eline yanan bir küre atıp eve fırlatırken ateş Lionel'in yüzünü aydınlattı, alevleri kömürleşmiş tuğlalar ve külden başka bir şey kalmayana kadar alevlendirmeye ve alevlendirmeye teşvik etti. Bekledi ve izledi, ardından itfaiyeciler tarafından küllerimizden çıkarılmamızdan birkaç dakika önce yüzünde tatmin olmuş bir sırıtışla bir yıldız tozu parıltısı içinde oradan ayrıldı. Hiç bir mucize değil. Annemizin öngördüğü gibi alevler içinde yeniden doğan ve güvende olan sadece iki Anka kuşu. Ama asla bilemedi. On sekiz yıl sonra ortaya çıkana kadar değil.

Tekrar gümüş havuzdaki yansımalarımıza bakana kadar görüntü kayboldu ve beynim az önce bize verilen tüm bilgilerle şişerken nefesimi tutmak için savaştım.

Darcy, Gabriel'e dönerken, "Sen bizim kardeşimizsin," dedi nefes nefese.

Ben de ona doğru döndüm ve o da bize baktı, yüzü o kadar çok duyguyla boyanmıştı ki kabul etmesi zordu.

"Dünyada o kadar uzun süre yalnız kaldım ki, geçmişimin sırlarını açığa çıkarmaktan vazgeçtim," diye soludu. “Kendi ailemi yaratmakta mutluluk buldum... ama şimdi... Ben*Unutma.* Hayaller anılarımdaki engeli kırdı ve annemi, babanı hatırlıyorum... Doğduğunuz gün ikinizi kucakladığımı ve öldüğüm güne kadar sizi sevip koruyacağıma söz verdiğimi hatırlıyorum.”

Darcy de aynısını yaptığında ona doğru hamle yaptım ve üçümüz birden ağlayan, gülen, mutlu, üzgün, tamamen kafası karışmış ama yine de tamamen kendinden geçmiş bir yığın haline geldik.

Az önce keşfettiğimiz şeylerin yarısını nasıl işleyeceğimi bilmiyordum ama şunu biliyordum: Lionel Acrux, Nymph'lerle uzun süredir çalışıyordu. Anne babamızın ölümlerini ayarlamış ve bizi de öldürmeye çalışmak için ölümlü dünyaya kadar takip etmişti. Uzun süredir ölümlerimiz üzerinde çalışıyordu ve bizden bir hayattan fazlasını çalmıştı. Evimizi, ailemizi çalmıştı ve *krallık*Ve onu elinde tutmasına izin vermemin hiçbir yolu yoktu. Öyle ya da böyle, ne pahasına olursa olsun, Lionel Acrux sonunu getirecekti. Ölmek üzereydi.

Ama az önce gördüğümüz şeylerin tüm dehşetine ve acısına rağmen orada da çok saf ve güzel bir şeyler vardı. Hayal bile edemeyeceğimiz bir şey bulmuştuk. Ailemizin bir başka üyesi. Ve gökyüzündeki tüm yıldızların üzerine yemin ettim ki*Asla*yine aramızdan alınmasına izin verin.

CZodiac'a geri dönmek, buzlu bir gölün yüzeyinin altında kaymak gibiydi. Burayı sevmiştim ama şimdi her şey Orion'u andırıyordu. Ve Pazar sabahı uyandığımda, bilincimi kazandığım anda gerçeklik üstüme çullanırken göğsümdeki tanıdık düğüm sıkıştı. Acı beni yutamadan, yatağımın ucuna bastıran bir ağırlık dikkatimi dağıttı. Doğruldum ve orada kıvrılmış bir adam gördüğümde bir çığlık kaçtı. Onu tekmelemeye başladım ve homurdanarak yataktan fırladı. Seth'e sadece eşofmanıyla baktım, o da benim onu burada bulduğuma ne kadar şaşırmışsa o da beni burada bulduğuna şaşırmış gibi bana bakıyordu.

"Ne oluyor be?!" Bağırdım.

Odaya baktı, başını ovuşturdu ve avucundan bir şifa büyüsü fışkırdı. "Kahretsin... Sanırım ne olduğunu biliyorum."

"Önümüzdeki beş saniye içinde açıkla yoksa ben-"

"Sorun değil," dedi, avuçlarını masumca kaldırarak, boğazından bir inilti kaçtı. “benim var*biraz*dün gece paketimle sarhoş oldum. Sonra bir şeyler düşünmeye başladım...”

"Hangi şeyler?" talep ettim. Bu saçmalıklar için çok erkendi. Neler oluyordu? "Sen ve Orion... ve

ben bir pislik... ve dün gece akademiye geri dönüyorsun ve burada tek başına üzgünsün ve... yani değer verdiğim insanları rahatlatmak benim doğamda var ve sanırım ben... kendimi içeri aldım ”

"Seth!" uyardım. "Ciddi misin? Odama girdin ve üstümde uyudun.*yatak*? Bunun ne kadar tuhaf olduğunun farkında mısın?”

Tekrar sızlanarak yaklaştı. "Tam olarak değil. Bu benim Emrim... Elimde değil. Darius Star Cross olduğundan beri her gece onunla yatardım ama bunun için beni canlı canlı yüzerdi. Sarhoş puslu halimde, sanırım buraya girebileceğimi biliyordum ve..." Omuz silkti ve şaşkınlıkla ona bakakaldım. "Gideceğim." o asıldı

Ona kalmasını söylememi umduğunu belirten köpek benzeri bir sızlanmayla kapıya doğru sürüklenen kafası.

Ona bu seçeneği vermeyerek kaşlarımı çattım ve kapıdan çıkarken içini çekti ve arkasından kapatmadan önce duraksadı. "İstersen sana bir ara daha iyi bukleler yapmayı öğretebilirim?"

"Çıkmak!" diye çıkıştım ve o da koridorda kederli bir uluma bırakarak kapıyı kapattı.

Çılgın lanet Kurtadam.

Anahtarı kilide sıkıca çevirerek ve daha sıkı kilitlemek için Cardinal Magic'te öğrendiğim basit büyüyü kullanarak yataktan çıktım. Görünüşe göre izinsiz giren Mirasçılara karşı pek bir faydası olmadı.

Banyoya girdim, yerde ıslak bir havlu buldum ve havada duş jelimin kokusu vardı.*Dün gece korkunç bir duş mu aldı?*

Lavaboda da boş bir çip paketi vardı ve onu avladım, çöpe atıp başımı salladım. O adamın sınırları yoktu.

Yine de, Orion'un tutuklanmasından bu yana ilk kez gecenin büyük bir kısmını gerçekten uyuduğumu fark ettim. Tabii, ben yola çıkmayı başarana kadar neredeyse sabahın biri olmuştu ve şimdi şafak sökmek üzereydi, ama her zamanki gibi kemik yorgunluğum yoktu. Sarayda geçirdiğim zaman yardımcı olmuştu. Ve Gabriel'in aileden biri olduğunu öğrenmek, hayatım boyunca eksik olan ruhumun bir parçasını bulmak gibiydi. Çok anlamlıydı. İle ilgili*kurs*o kandı. Tabii ki o bizim kardeşimizdi. Ancak bu vizyonlardaki diğer ifşaları işlemek, dönen zihnimin dayanamayacağı kadar fazlaydı. Lionel, Perileri ailemizi öldürmek için kullanmış, sonra bizi de öldürmeye çalışmıştı. Tam olarak şaşırdığımı söyleyemem ama tahtı kendisi için güvence altına almak için yaptığı çabalar beni dehşete düşürdü. Artık taht için yapacaklarının sınırı olmadığını biliyordum. Ve toplam gücü ele geçirmek için harekete geçtiğinde ceset sayısı hızla artabilirdi. Mirasçıların ebeveynleri ölümcül bir tehlike altındaydı. Ve biz de öyleydik.

Sırf aklımı meşgul edecek ve düşüncelerimi Orion'dan uzak tutacak bir şey için odamı yıkadım ve temizlemek için biraz zaman harcadım. İşe yaradığından değil. Sanki göğsüme bir ok saplanmış gibiydi ve ben onu çıkarmadan iyileşme şansım yoktu. Ama çıkarmak istemedim. Bu acıyı çekmek istedim çünkü iyileşirsem, bu her şeyin bittiği anlamına geliyordu. Ve ben bu kaderi asla kabul edemezdim.

Bunun yerine, zihnimi olabildiğince Gabriel'e ve ailemizin hayatta kalan bir üyesinin daha var olduğunu bilmenin sıcaklığına odakladım. Yıllarca ailemi hayal ettim ve nasıl olacaklarını merak ettim, bir erkek kardeşe sahip olmanın nasıl bir şey olacağını bir kez bile düşünmedim. Ve şimdi bir tane vardı, dünyadaki en rahatlatıcı duyguydu.

Tüm odamı toplayıp yatağıma oturduğumda, yine endişelenmeye başlamıştım. Atlas'ımı sırf yapacak bir şey olsun diye elime aldım, yıldız falımı okudum.

Günaydın İkizler.

O yıldızlar senin günün hakkında konuştu!

Uranüs haritanıza taşındı ve bu nedenle, öngörülemeyen değişikliklere hazırlıklı olmalısınız. Bunlar iyi ya da kötü olabilir, ancak Pluto şu anda burcunuzu etkilediğinden, en kötüsüne hazırlanmak en iyisi olabilir. Bir dönüşüm yolunuza geliyor. Ama doğru tavırla, sen yaklaşmakta olan türbülansla kafa kafaya mücadele edebilmelidir.

Kaşlarım çatıldı. İşlerin şu an olduğundan daha kötüye nasıl gidebileceğini anlayamıyordum. Ama buna inanmamın saflık olacağını düşündüm. Lionel hala tahta geçebilirdi. Dünyam her zaman daha fazla kargaşaya düşebilir. Ölümlüler aleminde büyümek bana bunu kanıtlamıştı. Tam üvey anne babamızın daha kötüsü olamaz diye düşünürken yeni bir eve taşınır ve daha derin bir cehennemle karşılaşırdık.

FaeBook'a tıkladım, benimle ve Orion'la ilgili gönderileri hızlıca kaydırdım ve Tyler'ın yayınladığı bir tanesinde duraksadım.

Tyler Corbin:*Kylie Major'ı herhangi bir yerde gören oldu mu? Geçen gün Heirs ve Vegas'la tartıştıktan sonra ortadan kayboldu ve nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok...*
 # missingmajor #hayaletkız #dünü düşündüm #medusaloser

Victoria Pauley:*Hiçbir fikrim yok, belki de bir #sızlanmagönüllü olduğu için onu bir Ejderha yemiştir.* **Yasemin Hüseyni:***Duyduğuma göre bir gözyaşı havuzunda erimiş ve @Seth Capella bütün çantasıyla bu gözyaşları içinde yıkanmış #saltysoak*

Elke Henderson:*Yan not: Bu bok soğukkanlıydı! Vegas ve Heirs şimdi birlik mi oluyor? Artık kimi desteklediğimi bilmiyorum #allofthemgetmehot #cantheheirsshare #whychoose*

Amy Milton:*Mildred Canopus'un bıyıklarının arasına saklandığını duydum #hairyhideyhole #comtokeepyourhome*

Telisha Mortensen:*Belki bir Pegasus osuruğuyla uçup gitti ve şimdi bir gökkuşağında yaşıyor # belkishellmarryaleprechauna #preshitterglitter #sparklefart*

Kylie Binbaşı:*ben burdayım şerefsizler!!! @Seth Capella Henüz yeterince acı çekmedim mi?*

Seth Capella:*Aman Tanrım, birisi onun FaeBook hesabını ele geçirmiş olmalı çünkü gerçek bir insanmış gibi yorumlara yanıt vermeye CESRET ETMEDİ.*

Kylie Binbaşı:*Lütfen bebeğim!!!*

Seth Capella:***Şarkı: Çalmak için tıklayın - Madison Avenue'dan Don't Call Me Baby***

Dayanamayıp güldüm. Sonunda tam olarak hak ettiğini alıyordu.

Kapı çalındı ve Seth'in geri gelip gelmediğini merak ederek kaşlarımı çattım ve ayağa kalktım, kapıyı açtım ve bazı kesin sınırlar koymak için kapıyı çekiştirerek açtım, ama o değildi. Darius üzerinde uzun kollu siyah bir gömlek ve kot pantolonla orada duruyordu, kaşları çatıktı ve gözleri okuyamadığım bir duyguyla doluydu.

"Nedir?" diye sordum, nabzım hızlanıyordu. Biri kuleye girmesine izin vermeseydi buraya gelemezdi ama bu binada onun girişine izin vermeyecek tek bir Hava Elementali olduğundan şüpheliydim. Tory iyi mi?

"Bildiğim kadarıyla," dedi karanlık bir sesle. "Bu senin kız kardeşinle ilgili değil. Lance'le ilgili."

Boğazım düğümlendi ve ciğerlerim çalışmayı bıraktı. "Ondan ne haber?"

"Onu ziyaret edeceğim. Şimdi, aslında. Senin de gelmek isteyeceğini düşündüm."

Sanki biri göğsüme uzanmış ve kalbimi oradan çıkarmış gibi hissettim. "Elbette isterim," dedim nefes nefese, ona doğru yalpalayarak. "Ama nasıl? Onu görmeme kesinlikle izin vermeyecekler."

Panik, umut ve dehşet içimi eşit ölçülerde doldurdu. hazır değildim Ama asla hazır olmayacaktım. Ve hiçbir şey için bu şansı kaçırmayacaktım.

"Seni içeri sokmak için sana bir illüzyon büyüsü yapacağım ve bugün ziyarette olan bir gardiyana para ödedim. Kimliğinizin gizlendiğini bilmesini sağlayan uyarı büyülerini hiçe sayacak ama bizim vardiyası dokuzda bitmeden oraya gitmemiz gerekiyor.

ne diyeceğimi bilemedim Asla gelmeyeceğini düşündüğüm bir fırsattı. Sonunda Orion'dan cevaplar alabilecektim ama bundan da öte, onun iyi olup olmadığını öğrenecektim. Hayatta kalsaydı...acı çekiyordu.

İlerledim ve kollarımı Darius'a dolayıp onu sımsıkı tuttum. "Teşekkür ederim." Geri adım attığımda gözleri karardı. "Bu tek seferlik bir anlaşma, anladın mı? Seni oraya iki kez sokamayacağım."

Bu gerçek üzerime bir ton tuğla gibi çökerken başımı sallayarak bu gerçeği özümsedim. Bir kere. Bu kim bilir kaç yıldır böyle olabilirdi?

Onu çıkarmanın bir yolunu bulmalıydım ama Kipling'ler, kanıt uğruna birine Karanlık Zorlama uygulanmasına izin verecek bir yasa boşluğu bulmak için mücadele ediyorlardı. Koşullar ne olursa olsun tamamen yasa dışıydı. Ve görünüşe göre Cyclops sorgulaması bir seçenek olmayacak çünkü artık anılarımın tahrif edildiği varsayılıyor. Ama hala umutları vardı. Ve Orion itirazı kabul ettiği sürece, en azından yargıca gerçeği söyleyebilecek ve Anka Kuşlarının Sirenler gibi Tarikatlardan gelen yasal zihinsel saldırıları engelleyebileceğini kanıtlayabilecektik.

Ayaklarımı spor ayakkabılarıma geçirip Darius'u koridora kadar takip ederken korku içimi kemiriyordu. Kot pantolon ve buruşuk lacivert bir atlet giymiştim ve ellerim temizlik ürünleri kokuyordu ama boşver. Orion'a gitmekle bir saniye bile kaybedecek değildim.

Aşağıya inip serin sabah havasına çıkarken koridorlar ölümcül bir sessizlik içindeydi. Güneş, kara bulutlardan oluşan bir denizin arkasına gizlenmişti ve henüz yağmur yağmamasına rağmen, uzakta gök gürültüsü uğursuzca gürledi. Soğuğu uzaklaştırmak ve tüylerimin diken diken olmasını engellemek için Phoenix ateşimin damarlarıma girmesine izin verdim.

Hızlı adımlarla kampüsün kuzeyine ve çitteki bizi dışarı çıkaracak gizli boşluğa doğru yola çıktık.

"Nasılsın?" Dünya Bölgesi'nden aceleyle geçerken Darius'a sordum.

Ben onun öfkeli hızına ayak uydurmak için yarı koşarken omzunun üzerinden bana bakarak homurdandı. "İyi değil. Sen?"

"İyi değil," diye kabul ettim derin bir iç çekişle.

"Doğruyu söylemek gerekirse ona kızgınım," diye mırıldandı. "Ve aramızdaki bu bağ, tıpkı bir kurt yavrusunun annesi için özlem duymama neden oluyor."

Kaşlarımı çattım, kalbim onun için burkuldu. "Baban onun hakkında başka bir şey söyledi mi?" diye sordum, sesimdeki umudu gizlemek imkansızdı.

"Hayır," diye homurdandı. "Üzgünüm Darcy... Sanırım onun orada çürümesine ve bu bağın acısını çekmemize izin verecek."

"Ama o senin Koruyucun," dedim nefes nefese.

"Ve sanırım babamın umurunda değil," dedi sessizce ve göğsüme dikenli teller dolanmış gibiydi. "Onun yerine bana yenisini bile alabilir, gerçi ben yine de lanet olasıca kalan süre boyunca Lance'i özleyecektim. Ve başka bir pisliğe bağlanmaktansa elimi kesmeyi tercih ederim."

Adil değildi. Doğru değildi. Orion onun için onca fedakarlık yaptıktan sonra Lionel onu nasıl hapiste bırakabilirdi? İsteyerek veya başka türlü. O Ejder pisliği ona çok şey borçluydu.

"Avukatınız temyiz hakkında ne dedi?"

Darius, "Lance'e bugün belgeyi imzalatabilirsek, devam edebiliriz," dedi ve kalbim yerinden fırladı.

"Yapacağız," dedim kararlı bir şekilde. "Sadece ona biraz mantıklı konuşmamız gerekiyor."

Sertçe başını salladı. "Ya da ona vur," diye mırıldandı.

Çite ulaştık ve diğer tarafa geçtik, sonra Darius bana döndü, bakışları yüzümde gezindi. "Seni Max gibi göstereceğim, bugün kimliğini kullanmana izin verdi ve taklitçi korumalarını kaldırdı," dedi ve içim ısındı. Mirasçıların nezaketine maruz kalmak garipti. Özellikle de vücutlarında nazik bir kemik olmadığını uzun süre düşündüğümde. "Gözlerini kapat ve hareketsiz kal."

"Acıyor mu?" Beni Orion'a götürdüğü sürece her halükarda her türlü cehennemden geçeceğimi bildiğim için merak ettim.

"Hayır, ama ben bunu yaparken hareket edersen yanlışlıkla burnunu kesebilirim. O yüzden kıpırdama, yoksa seni Lance'e götürdüğümde o kadar güzel olmayacaksın.

Açıkça son derece ciddi olmasına rağmen bir kahkaha soludum ve mümkün olduğu kadar hareketsiz kalarak gözlerimi kapattım.

Isı cildimi yaladı, kafa derimden geçti, sonra sıcaklık yayılmaya devam etti ve ayak parmaklarıma kadar inerken cildimde karıncalanmalara neden oldu. Başım döndü ama sihir üzerime akmaya devam ederken ayaklarımı yere sabitledim.

"İşte," dedi ve gözlerimi açıp aşağı baktığımda kendimi tamamen eskisi gibi buldum.

"İşe yaramadı mı?" kaşlarımı çattım.

“Göremezsin. Bu başkaları için bir yanılsamadır, aksi halde şu anda o giysiler için üç beden büyük olurdun. Sesini de değiştirdim ki kimse anlamasın.”

"Yani şu anda sana Max gibi mi görünüyorum?" Diye sordum.

"Evet." Bir kese yıldız tozu çıkardı ve ona doğru ilerledim, o havaya bir tutam fırlatırken sinirlerim beni tuttu.

Bir yıldızlar galaksisinden çekildik ve kısa süre sonra ayaklarım katı toprağa çarptı. Darius beni dengeledi, sonra aniden arkasını döndü ve üstümüzde bir duvar gibi yükselen, ötesinde ne varsa saklayan devasa metal çiti içeri aldım. Geniş bir düzlük ova boyunca her iki yönde de uzanıyordu. Önümüzde, iki yanında kuleler halinde duran iki muhafız tarafından yönetilen bir kapı vardı.

"Kendinizi duyurun!" diye havladı içlerinden biri, avucunda kıvrılan alevlerle elini kaldırarak. "Darius

Acrux ve Max Rigel," diye seslendi Darius, ben yanına doğru ilerlerken omuzlarını geriye doğru itti. "Lance Orion'u ziyaret için buradayız."

Muhafızın elindeki alevler söndü ve kapının diğer tarafındaki birine işaret verdi.

Bir dakika sonra, toprakta derin bir uğultu sesi duyuldu ve kapı ortadan ikiye ayrılarak içeriye doğru açıldı ve iki yanında bir çift zırhlı kamyonun park ettiği düz bir yolu ortaya çıkardı. Yol, en az yarım mil uzakta görünen bir iç tel çite giden yolu keserek doğrudan çimenli araziyi geçiyordu. Bunun ötesinde, sabah güneşinde parlıyor gibi görünen devasa bir kubbe vardı. Yapı muazzamdı ve bu mesafeden bile içinde bir miktar yeşil görülebiliyordu ama ne olduğunu çıkaramıyordum.

Darius kapılardan geçti ve bir bariyerden geçerken tenime sihir yayıldı.

Siyah üniformalı genç, sarışın bir kadın, göğüs cebinde Memur Lucius adının yazılı olduğu bir rozetle, "İşte, sizi asansöre götüreceğim," diye seslendi bize.

Bize en yakın zırhlı kamyonun arkasına bindirdi ve ben de kalbim göğsümde deli gibi çarparken Darius'un yanına bindim. O yola çıkarken, beni sadece deli edeceklerini bildiğim için içimde savaşan çelişkili duyguları görmezden gelmeye çalıştım. Orion'u görmek için can atıyordum ama çok gergindim ve kendisini bu yerde yıllarca hapse mahkûm ettiği için hâlâ ona o kadar kızgındım ki ne hissedeceğimi bilemedim.

Kısa süre sonra iç çevre için ikinci bir kapıdan geçtik ve aracın üzerinde başka bir sihir dalgası çatırdadı ve yüzeyinde mavi ışık kıvılcımları oluştu. Ön camdan ileride beliren kubbeye baktım. İçerideki inanılmaz boşluğa yayılan büyülü bir enerjinin çapraz bir modeli olarak tepemizde yükseldi. Görebildiğim kadarıyla, içinde büyülü bir ortam vardı, en yakın tarafta bize doğru yükselen bir orman, sağında tırmanan kayalık tepelerin ipucu ve hatta daha ileride bir parça kar. Bulutlar, kubbenin altındaki derme çatma gökyüzünde, şimşekler ve gök gürültüsünün homurtusu ile parıldayarak asılı duruyorlardı.

"Tanrı aşkına, bu da ne?" Araba, kubbenin kenarından yaklaşık yüz fit uzakta duran büyük bir metal binaya doğru yan tarafından dönerken nefes aldım.

"Sipariş Avlusu," diye yanıtladı Memur Lucius, kamyon yanında yavaşlarken, bizi binaya yönlendirirken bundan daha fazla açıklama yapmadı.

Darius'u arabadan inerken takip ettim, içeri girerken nabzım bir seviye yükseldi. Başka bir memur bir cam paravanın arkasına oturdu ve bir güvenlik kapısı yolumuzu kapattı.

"Ah Bay Acrux, Bay Rigel." Ayağa kalktı, ikimize de başını eğdi ama bana ne sakladığımı bildiğini gösteren uzun bir bakış attı. "Lütfen bölmeye teker teker girin." Darius'u ileri götürdü ve kendinden emin bir şekilde girerken metal kapı kayarak açıldı ve ardından tekrar kapandı.

Kapı bir dakika sonra tekrar açıldı ve boş alana girdim, camdan muhafıza bakmak için döndüğümde başka bir kapı yolumu kapattı.

"İki ayağım da yerdeki kutulara, Bay Rigel," diye talimat verdi ve ben de bir şey olmasını bekleyerek ayaklarımı düzelttim ama hiçbir şey olmadı. "Bu kadar. Tamam, her şey bitti."

Sol tarafımda kapı açıldı ve oradan geçtim, Darius'u büyük bir asansör kapısının yanında beni beklerken buldum. Ben yaklaşırken kapıları açtılar ve parıldayan gümüş alana girdik ve tam onlar kayarken kapanan kapılarla yüzleşmek için geri döndük. Asansör hızlı bir şekilde alçaldı ve biz Orion'a yaklaştıkça kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

Göğsümde garip bir karıncalanma hissi fark ettim ve ağzıma tebeşirimsi bir tat doldu. İçgüdüsel olarak Phoenix'ime uzandım ama uyuyor gibiydi, uyandırılamıyordu.

"Emirim," diye soluğum kesildi ve Darius başını salladı.

"Bu Düzen Bastırıcı gaz. Onu bu yere yirmi dört yedi pompalıyorlar, bu yüzden gardiyanların yaptığı gibi günlük bir panzehir almazsan, vites değiştirmek imkansız.

Bu duygudan hiç hoşlanmadım. Sanki vücudumun bir parçası kopup temizleniyor gibiydi. "Yani Lance... kimseyi ısıramaz mı?" Onun burada açlıktan ölmesi düşüncesi dayanılmazdı. Bu, aklımdan bile geçirmediğim bir şeydi ve bende onu bu duvarlardan söküp atmak ve bir daha asla geri almalarına izin vermeme isteği uyandırdı.

"Yukarıdaki o büyük kubbede olmadığı sürece hayır. Orası Emirlerine erişmelerine izin verilen yer," diye açıkladı Darius ve göğsümdeki düğüm biraz rahatladı. En azından tamamen bağlantısı kesilmemişti, ama orada geçirdiği süre arasında ona erişmeden gitmek yine de zor olmuş olmalı.

Onu gördüğüm an için düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Kafamda ona söylemek istediklerimin o kadar çok versiyonu vardı ki, onu gerçekten gördüğümde ağzımdan ne çıkacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Alt dudağımı dişledim, gittikçe daha çok sinirleniyordum.

Kapılar kayarak açıldı ve önümüzde kısa bir koridor uzanıyordu ve bu koridorun en ucunda bir bekleme odası vardı. Fae, sağlanan metal sandalyelerde oturan tek renkli alanda toplandı. Bizi gördüklerinde insanların ağızları açık kaldı, birbirlerine baktılar, birkaçı başlarını eğdi, diğerleri ise görünüşe göre huşu içinde bakakaldı. Böyle bakılmak dünyanın en tuhaf duygusuydu. Tory ve ben akademiden bu tür bir ilgiyi düzenli olarak görecek kadar ayrılmadık. Ve bir an için mirasçı olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimi tahmin ettim.

Bir muhafız kapının yanında durmuş saatine bakıyordu. "Alfabetik sırayla aranacaksınız ve size verdiğim oda numarasına ilerleyeceksiniz," dedi ve Atlas'ını çıkarıp ekrana tıkladı. "Acrux, Darius ve konuk." Bize baktı, biz yaklaşırken başını saygıyla eğdi, elini kapının yanındaki tarayıcıya bastırdı ve tarayıcı sorunsuzca açıldı. "On üçüncü oda." Bizi kapılarla dolu koridordan gösterdi ve o tarafa doğru yöneldik, kalbim sımsıkı boğazıma takıldı.

Bu oluyor. Onu gerçekten göreceğim.

Koridordaki sessizlik tüylerimi diken diken etti. Burası soğuktu ve hava inceydi. Bu kadar yerin altında olmak rahatsız ediciydi. Sanki bu hapishane kendi başına bir alemmiş gibi, çok derinlerine dalmak istemediğim bir alemdi. Ve burada birkaç dakika geçirdikten sonra böyle hissetmişsem, Orion aklını kaçırmış olmalı.

On üçüncü kapıya vardık ve Darius kapıyı açarak görüşümü engelledi ve onu içeriye kadar takip ettim. Odayı boş bulduğumda ciğerlerimden ağır bir nefes düştü.

"O nerede?" diye tısladım.

"Bekle," diye homurdandı Darius, Orion'u görmek için benim kadar endişeli görünüyordu. Parmakları esniyordu ve kasları kasılmıştı. Susturucu bir baloncuk yaptı ve etrafımda yayıldığını hissettim. "Ben sana bir işaret verene kadar onunla konuşma. Burada yalnız kalmana biraz zaman kazandıracağım, video ve sesin engellendiğinden emin olmak için kameralara buz dökmem gerekiyor. Kim olacak gardiyana para ödedim

beslemeyi izlemek, ancak Lance'in tam bir boşluk aramasına mal olacak."

"Aman Tanrım," nefesim kesildi.

Omuz silkti. "Kendisini hapse göndermeyerek kendini bu zahmetten kurtarabilirdi." "Kahretsin," diye soludum, o susturucu balonu düşürürken boğazım düğümlenmişti.

O kapıya bakarken kalbim çaresiz bir hayvandı, göğüs kafesimin sınırlarını tırmalıyordu. Beklemek, beklemek, beklemek.

Ya buraya geldiğim için kızarsa? Yoksa üzgün mü?

Ya burada yaralandıysa? Katiller ve soysuzlar arasında sıkışıp kaldı, saldırıya uğrayabilir, dövülebilir veya-

Kapı açıldı ve Orion göğsünde dört sembol bulunan turuncu bir tulumla odaya girdiğinde nefes almayı bıraktım. Bir çift diş, iki Elementi ve numarası. Yüz elli.

Sakalı fazla uzamıştı ve abanoz saçları uykusuzluktan çökmüş görünen gözlerine düşüyordu. Onu öyle görünce kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Çok kırılmış görünüyor. Sanki onu son gördüğümdekinin yarısı gibiydi.

Darius ona doğru koştu ve ikisi sıkıca kucaklaştı. Birbirlerini sıkıca kavrarken, aralarındaki bağın havada parladığını neredeyse görebiliyordum.

"Kahretsin, seni özledim," diye homurdandı Darius.

Orion parmaklarını arkadaşının sırtına bastırırken inledi, vücudundaki gerginlik canımı yakıyordu. Darius aniden onu hırlayarak geri itti. "Seni pislik herif," diye çıkıştı. "Ne düşünüyordun ki?"

Orion'un gözleri bana kaydı ve nabzım her yerde güm güm atarken o kaşlarını çattı, Max'i burada gördüğüne açıkça şaşırmıştı, sonra tekrar Darius'a baktı. "Mecburdum," dedi gözlerinde bir dayanıklılık parıltısıyla, ama bunu genişletmedi.

"Evet, peki, önce ona açıklayabilirsin." Darius çenesini bana doğru salladı ve arkadaşı çıkışa doğru yürürken Orion'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı. Kameraların üzeri buz gibi olurken bana başını salladı ve ardından odadan çıkıp kapıyı arkasından çarparak kapattı. Kapandığı an yanılsamanın tenimden kalktığını, kelebekler gibi uçup gittiğini hissettim.

"Hayır," dedi Orion bir adım geri atarak. "Seni buraya o mu getirdi?" diye kükredi ve vücudumu bir titreme sardı.

"Evet," dedim, çenemi kaldırıp göğsümdeki kıvranan ağrıyı umursamamaya çalışırken kendimi onun kollarına koşmamaya zorladım. Ona çok kızgındım. Ve ihanete uğradı ve incindi. Ama sonra onu böyle görünce... sanki bu yerde cehennemden geçiyormuş gibi, öfkem o kadar azaldı ki kalbimin yeniden parçalandığını hissedebildim.

"Kilo vermişsin," diye homurdandı, gözleri aşağı kayarken. Hiçbir şey

demedim, boğazım çok sıkıydı.

"Benim yüzümden acı çekmene izin verme," dedi sert bir ses tonuyla.

Baraj göğsümde kırıldı ve öfke diğer tüm duygulara galip geldi. "Bu bir emir mi yoksa beni Kara Baskıyla mı zorlamaya çalışıyorsun?" diye sordum.

Çenesi gıdıklandı ve bir sonraki yemeği için açlıktan ölmek üzere olan bir avcı gibi bana doğru yürüdü. Gözleri her santimimi ovuşturdu, boğazı sallandı ve havadaki somut bir enerji beni yuttu.

Beni duvara yasladı ve bizi ayıran ne kadar az yer olduğunu görünce nefesimi kesti. Artık tarçın kokmuyordu, sabun ve sefalet kokuyordu. "Bu bir emir. Ve takip edeceğin biri. Buradan git ve burayı unut. Unut Beni. Bitti. Tamamlamak. Öyleyse devam et.

Sözleri bir bıçaktan daha keskindi, sesindeki boşluk, genellikle bana yönelttiği sıcaklık için özlem duymama neden oluyordu.

"Buna benim adıma karar veremezsin." Gözyaşlarımı geri akıttım, dilimin içinde boğuluyordum. "Bunu yapmaya hakkınız yoktu. Kendi hayatın dahil her şeyi çöpe attın.*Neden?"* Haftalardır aklımı kurcalayan soruyu sordum. Geceleri beni uyutmayan o tek kelime, sırf onu unutmak için gölgelere dalmak istememe neden oluyordu. Ama yapmamıştım. Güçlü kalırdım. Ve şimdi bana bu cevabı borçluydu.

"Nedenini biliyorsun," diye homurdandı. "Sen bir Solaria prensesisin-"

"Siktir git." Geri sendelemesine neden olan bir hava büyüsüyle avuçlarımı göğsüne bastırdım. En kötüsü de kavga etmemesiydi, sadece yüz hatlarına damgasını vurmuş o kabullenmiş ifadeyle bana bakıyordu.

Adımlamaya başladım, nabzım her yerde zonkluyordu ve sonunda öfkem tüm gücüyle geri geldi. "Yaptığın şeyi yapmaya hakkın yoktu!" Onu suçlarcasına işaret ederek ona döndüm. “Bir planımız vardı. Darius'un avukatının söylediklerini yapsaydın, hapse girmekten kurtulabilirdin."

"Bu benim hayatım Darcy, ne istersem onu yaparım," dedi düz bir sesle.

Bu isimle irkildim ve başımı salladım. Onun için her zaman Maviydim ama diğer her şeyle birlikte bunu da benden almıştı.

"Yani bu kadar mı?" diye sordum nefes nefese, ciğerlerimden esen rüzgar. "Yapılmıştı? Bitti. Çünkü*Sen*yani demek? Bizim için savaşma şansım bile olmadı mı?"

Gözleri karardı ve bakışlarını benden duvara çevirirken yaralı bir canavara benziyordu. "Evet."

"Söyleyeceğin tek şey bu mu?" Ona doğru hamle yaptım ve ellerimi başka bir hava akımıyla ona doğru savurdum. Sendeleyerek uzaklaştı, benimle savaşmak için elini kaldırmaya bile tenezzül etmediği için sırtı duvara çarptı. Bileklerindeki parıldayan kelepçeler büyü kullanamamasını sağlıyordu ama bu,

beni fiziksel olarak durdurmaya çalışamadı. Yeterince umursamıyor gibiydi.

İçinde duygu barındırmayan boş bir ses tonuyla, "Söyleyeceklerim bu kadar," dedi. Hiç bir şey. Umursamadı mı? Kalbimi paramparça ettiği için özür dilemeyecek miydi?

Onu tekrar görmeyi hayal ettiğim tüm zamanlar arasında, ondan bu kutup cephesini asla tahmin edemezdim. Bu ilgisizlik. Hayal ettiğim her şeyden daha kötüydü.

Gözyaşlarım akmaya başladı ve onları saklamak istedim ama artık dünyada onları durdurabilecek hiçbir güç yoktu.

"Neden?!" Tekrar bağırdım, sesim boğuktu. "Bana dürüst bir sebep söyle. Ben bu kadarını hak ediyorum."

Gözlerinde gölgeler dönüyordu ve bir an için onların içine girmiş olabileceğinden korktum. Çok mesafeli, çok canavarca görünüyordu. Sanki beni seven adam artık onun içinde yaşamıyordu bile. Kalpsiz ve soğuk görünüyordu ve tıpkı dünyanın olduğunu düşünmesine izin verdiği zalim yaratık gibi.

Sessiz kaldığında ona yavaşça yaklaştım, hava elektrik enerjisiyle canlanırken aramızdaki mesafeyi kapattım. Ve aramızdaki bu zorlayıcı bağın hala var olduğunu bilmek rahatlatıcıydı, sadece bunu kabul etmeyi reddediyordu. Uzandım, yaklaştıkça elimi göğsüne bastırdım ve gerçeği bulmaya çalışırken kalbinin güçlü vuruşunu avucumun altında hissettim.

Çenesi kilitlendi ve gözleri o kadar yoğun bir şekilde bana odaklandı ki tek bir nefes bile alamıyordum. "Cevap ver," diye fısıldadım, sesimde bir yalvarma vardı. Buna ihtiyacım vardı. Ondan bir açıklama yapmadan yaşamak işkenceydi. Yine de sessiz kaldı ve yanağımdan bir damla daha süzüldü. Seth beni kurtarmaya çalıştığını söyledi. Bu doğru mu?"

"*Seth*diye tısladı, sanki adı zehirmiş gibi. "Seth Capella'yı neden dinleyesiniz ki?" Sesinde tehlikeli bir ton vardı ve ben bir nefes aldım.

"Yani senin sorularına cevap vermemi istiyorsun ama sen benimkine cevap vermiyorsun?" Elimi ensesini kavramak için yukarı kaydırdım ve göğsümün onunkine çok nazikçe değmesi için biraz daha yaklaştım. Odadaki ışıkların bizi birbirimize bağlayan enerjiyle yanıp söndüğüne yemin edebilirdim.

Parmak uçlarımda yükseldim, onu öpmek için can atıyordum ve savunmasını aşabilirsem eriyip erimeyeceğini merak ediyordum. Eğer öpüşürsek, neden savaşmaya değer olduğumuzu hatırlardı.

Gözleri benimkilere kilitlenmişti, bakışlarında anlamını anlayamadığım bir çaresizlik vardı. Sonra elimden çıktı, yanımdan geçti ve bana sırtını döndü, bu başka bir Fae'ye yapabileceğiniz en büyük hakaretti. Ve çenem gevşedi.

Git, diye homurdandı. "Ve geri gelme. Bitti Darcy. Hayatına devam et."

"Bitmek zorunda değil," diye nefesimi tuttum, dehşet vücudumdaki her organı sarmıştı. "Senin burada olman umurumda değil. Ay'da olabilirsin ve ben yine de seni sevmenin bir yolunu bulurum."

"Beni sevmeni istemiyorum. Gitmeni ve bir daha gelmemeni istiyorum."

Bu sözler beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürüyordu. Beni ele geçirip uzaklaşmamı söyleyen adama bakarken ruhumu panik sardı. Onu bir daha asla görmemek için.

"Bunu kastetmiyorsun," diye sordum, beni zorlamasını engellemek için çaresizce. "Ediyorum,"

diye homurdandı soğuk ve umursamazca. “Her kelimeyi kastediyorum. Çıkmak."

Kapıya ulaştığımda titremeye başlayarak geri çekildim. Arkamdaki kolu kavradım, ona çaresizce bakarken gözümü kırpamadım.

"Lance," diye son bir kez denedim, acımdan kör olmuştum. "Lütfen bunu yapma."

"Çıkmak!" Bana doğru döndü, bakışları zifiri karanlık, kapıyı işaret ederken. Kalbim

boğazımda sıkıştı ve kolu çevirdim, genişçe burktum ve koridordan aşağı kaçarken Darius'u iterek geçtim. Bu yerden kaçmam gerekiyordu. Temiz havaya ihtiyacım vardı. Almasaydım boğulacaktım.

"Darcy!" diye seslendi Darius, ayak sesleri peşimden geliyordu.

Gardiyan beni bekleme odasına alırken mavi saçlarım etrafımda uçuştu, görünüşüme bakarken gözleri kısıldı. "Bekle-" diye başladı ama Darius peşimdeyken açık asansöre koştum.

"Hiç bir şey görmedin!" Darius ona havladı ve adam boyun eğerek başını eğmeden önce yanakları kızardı.

Asansör yükselmeye başladı ve Darius bir kez daha üzerime illüzyon büyüsü yaparken ellerimi yüzüme bastırdım. Kapılar açılır açılmaz kapıdan çıktım ve gardiyan sonunda bizi dışarı çıkardığında, ciğerlerime kadar hava çektim ve binanın yanındaki tozlu zeminde dizlerimin üzerine çöktüm.

Darius kolumu tutarak yanıma düştü. "Ne oldu?"

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi hissederken elimi göğsüme bastırırken kelimeleri ağzımdan

çıkaramadım.

"Ne dedi?" diye sordu Darius.

"Bittiğini söyledi," diye zorladım, gözyaşlarımı silerken sonunda nefes almayı başardım. Binanın duvarına oturmak için hareket ettim, altımdaki zemin kararsız görünüyordu. Her şey kırılmıştı. Hepsi mahvoldu. Dünya birkaç dakika önce içinde bulunduğum dünya değildi.

Darius üstümde yükseldi, ben de onun gölgesine düştüm, yüz hatları kararlılıkla bükülüyordu. "Burada bekle," diye homurdandı. Onunla konuşacağım. Temyiz başvurusunu imzalamasını sağlayacağım.”

Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışırken başımı ellerimin arasına alıp başımı salladım. Tüm konuşma zihnimde tekrar tekrar canlandı, ta ki ben yeniden parçalanana, yanaklarımdan yaşlar süzülene kadar. Gitmemi istedi. Beni yakınında istemiyordu. Bunun için beni mi suçladı? Nasıl yapabilir? Bu seçimi yapmıştı. Ama belki şimdi buraya geldiğinde ne kadar korkunç bir hata yaptığını anlamıştı.

yapılmış. Belki itirazı kabul ederdi ama bu aramızdaki şeyleri düzeltmezdi.

Darius sonunda döndü ve ben onu durduramadan yumruğunu yanımdaki duvara fırlattı.

"Darius," diye nefesim kesildi, o kolunu yanına indirirken ayağa kalktım ve çimlere kan damladı. "Ne oldu?"

"İnatçı bir pislik oluyor," diye tükürdü. “Temyiz başvurusunu imzalamayacak. Burada kalıp çürüyecek çünkü o dürüst bir pislik.”

"Yapabileceğimiz bir şey olmalı." Bana acıyan gözlerle bakarken kolunu tuttum. Ve bundan nefret ettim.

Özür dilerim, dedi ağır bir şekilde, varlığının derinliklerinden bunu kastetmiş gibi. "Yatağını yaptı, şimdi içinde yatmaya kararlı."

"Hayır," diye fısıldadım ve beni kollarının arasına aldı, aniden beni dik tutan tek sağlam şey haline geldi. "Darius," diye hıçkırdım. "Lütfen bir şey yap."

Hiçbir şey söylemedi ama sessizliği her şeyi söyledi. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Arkadaşını serbest bırakabileceği anlamına geliyorsa dünyanın sonuna kadar giderdi ama Orion kendine yardım etme seçimini yapmadığı sürece her şey anlamsızdı.

Kendimi toparlamayı başardığımda, "Bunu senin için yaptı," dedi sessizce. "Bu kader, adın lekelenmeden toplumda yükselebileceğin anlamına geliyor."

"İnsanların benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil," diye homurdandım. "Bu seçimi benden aldı."

"Biliyorum," dedi alçak bir sesle. "Ama... onun fedakarlığını boşa çıkaramayız."

"Sen ne diyorsun?" Kaşlarımı çatarak, sesimde suçlayıcı bir ifadeyle kollarından geri çekildim.

"Şu anda onun için yapabileceğin en iyi şey, ona umduğunu vermek anlamına geliyor. Geri çekilin, aklı başına gelene kadar orada kaynaması için ona zaman tanıyın. Mektup göndermeyin, aramaya çalışmayın.”

"Ancak-"

"Başka yolu yok," dedi Darius sertçe. "Senin ilerlediğini düşünürse, beni dinlemeye başlayabilir. Ve zamanla... belki onun itirazı kabul etmesini sağlayabilirim. Kendi sözlerinden bile emin görünmüyordu. Bunları beni mi yoksa kendini mi yatıştırmak için söylediğini bilmiyordum. Orion'un fikrini değiştirme şansı çok azdı. Bu kaderi seçmişti. Kararı buysa, sonuna kadar gidecek kadar inatçı olduğunu da biliyordum.

Gerçeklik üzerime on tonluk bir ağırlık gibi çökerken son bir gözyaşı yanağımdan sessizce aşağı indi. Kalbimin kırık parçaları pürüzlü bir şekilde göğsüme oturdu ve çekirdeğime kadar delip geçti. Canımın acımayan tek bir yanı yoktu.

O kadardı. Tek seçeneğim. Buradan uzaklaşmalı ve arkama bakmamalıydım. Çok küçük bir umuda tutunmak zorunda kaldım, zar zor parladı.

Yıldızlar bize karşı o kadar dönmüştü ki, hiç bizi destekleyip desteklemediklerini merak ettim. Ben ve Lance Orion resmen bitmiştik. Tanıdığım en güzel, en saf aşk, benden böyle alınmıştı. Ve nasıl iyileşeceğimi bilmiyordum.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Günaydın İkizler.

Yıldızlar gününüz hakkında konuştu!

Kaosun ardından sakinlik gelir ve bu mutluluk içinde yıkanmak cazip gelebilir, ancak uyarıda bulunun: kendinizi en güvende hissettiğiniz an, karanlığın yükselmesi muhtemeldir. Uranüs haritanıza giriyor, bu yüzden farkında olun ani şoklar ve değişimler önünüze gelebilir. Şimdi çevrenizde rahat hissetmeye başlamanın zamanı değil. Bazen bu gezegenin getirdiği kozmik sürprizlere uyum sağlamak zor olsa da, yanlış kararlar vermekten kaçınmak istiyorsanız hızlı düşünmeniz gerekecek. Şimdi düşünmeden hareket etme zamanı - ama unutmayın, hiçbir şey göründüğü kadar basit değildir.

Geraldine'in sözleriyle: Dragon dildo ile beni yandan becer. Hayatımda daha fazla kaosa ihtiyacım yok.

Yıldızlardan gelen mesajı tekrar okurken iç geçirdim. O parlak pislikler kesinlikle benden hoşlanıyorlardı. Onları bu kadar kızdıracak ne yapmıştım?

Darius kahvemle yaklaşırken Atlas'ıma homurdandım ama kahvemi öylece masaya bırakmak yerine oturdu. Darcy ile Orion'u ziyaret etmek zorunda olduğu için dünkü koşumuzu kaçırdığı konusunda bana mesaj atmıştı ve açıkçası bu konuda hiçbir şikayetim yoktu ama günüme onunla başlamamak berbat bir şeydi. Ve dersler bugüne kadar devam etmediğinden, onu bu sabah Ignis Evi'nin önünde benimle koşmak için beklediği zamana kadar görmemiştim. Her zamanki gibi sessiz koşumuza çıkmıştık ve kendimi olabildiğince zorlarken ve onu ayak uydurması için çalışmaya zorlarken kendimi gülünç bir şekilde gülümserken bulmuştum. Onunla koşmanın benim için neden bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum ama öyle olduğunu kabul etmem gerekiyordu. Her gün ortaya çıkacağını bilmekle ilgili bir şey vardı ki bu bana kendimi... önemli hissettirdi.

artık değil. Yaptığı ve söylediği şeyleri umursamaya başlamıştım ve...*gah,*Onunla yüz yüze nasıl konuşacaktım?

Kan yanaklarıma hücum etti ve nedense bakışlarımı Atlas'ımdan kaldırıp ona bakmam çok uzun sürdü.

Bu garipti. Ben biliyordum, o biliyordu, kahretsin, kahrolası kahve biliyordu ama yine de

buradaydık. Orb, kahvaltı telaşı için yarı yarıya doluydu, bu yüzden yıldızlar bu beklenmedik kahvaltı tarihiyle iyiydi. Tarih değil. Açıkçası bunu bir randevu olarak düşünmedim. Yiyecek ve içecekler tüketilirken diğer insanlarla dolu bir odada asla birlikte oturmamayı seçen sadece bir Anka kuşu ve bir Ejderhaydı. Bok. Kafamda sözlü ishal olsaydım, o zaman lanet olası bir kano gibi ses çıkarmadan ağzımdan nasıl düz bir cümle çıkaracaktım?

"Merhaba," dedi, dudaklarında dikkati dağıtan bilmiş bir gülümsemeyle.

Nefes almak kadar kolay yapabildiğim nefret ve seks. Benimle koşmak için her gün ortaya çıkan ve kahvemi getiren bir adama merhaba demek imkansızdı. Harika.

Neden bunu iyice düşünmemiştim? Tüm çocukluk anılarımı ve sırlarımı metin yoluyla dökerken, yıldızlara karşı dürüst bir yarı tanrının onları okuduğu neden aklıma gelmemişti? Ve neden ondan birkaç hafta uzakta olmamız ve aramızdaki sayısız mesaj, onun yanında kendimi daha da garip hissetmeme neden oluyordu? Kesinlikle birbirimizi daha iyi tanımak bunu yapmalıydı. *az*garip? Bunun yerine, Garip, Bayan Garip ile tanışmıştı ve şu anda midemde bir parti veren bir grup tuhaf bebek doğurmuştu, bu da kahvemi tüketme fikrini tamamen dayanılmaz hale getirdi.

"Benden kazandığın bisikleti gördün mü acaba?" Yüzünde benim bilmediğimi çok iyi bildiğini söyleyen kendini beğenmiş bir ifadeyle sordu. Aslında, o anahtarı külot çekmecemin derinliklerine sokmuş ve bunun hakkında hiç düşünmeyi reddetmiştim. Ne zaman külotumu çıkarıp fark etmem gerekseydi tabii ki. Ve bazen sıkıldığımda ve gezintiye çıkmanın hayalini kurduğumda...

"Hımm, biraz meşguldüm," diyerek önlem aldım ve ellerimle yapacak bir işim olsun diye uzanıp kahvemi masadan kaptım. Tekrar konuştuğunda dudaklarıma götürdüm.

"Ben de bunun seninle, dirseğinden kıçını bilemeyen ve sadece nefret seksi için iyi olan, sıçrayan bir kertenkele pisliğinden hiçbir şey istememenle ilgili olduğunu düşünüyordum."

Yarı nefesim kesildi, yarı güldüm ve ağız dolusu yanan sıcak kahvemle yüzde yüz boğulmaya başladım. Sanki, meşru bir şekilde ciğerlerimi kırmaya başladım ve masanın üzerine koymak için mücadele ederken neredeyse tüm kupayı kucağıma döktüm. Su büyümün kontrolünü ele geçirmek ve küçük kahve damlacıklarını ciğerlerimden geri çekmek için çabalarken elim göğsümde öne doğru eğildim ve kendimi tam anlamıyla bir pislik haline getirmeyi başardım. Ama tekrar oturduğumda ve elimle ağzımı kapattığımda

iyi bir önlem olarak, bunun için çok geç kaldığım açıktı.

Darius bana o şekilde sırıtıyordu ki bu eskiden kanımı öfkeyle kaynatıyordu ama şimdi, tam bir yıkımla, yanaklarımda lanet bir kızarma oluyordu.

"Asshat," diye mırıldandım herhangi bir zehir olmadan.

"En azından tutarlıyım," diye alay etti, utancımı anladığında gözleri parladı ve karnımdaki o küçük tuhaflıklar bir tür ters takla atmaya başladı.

"Pekala, senin bir pislik olduğunu zaten biliyordum. Şu anda senin hakkında bildiğim diğer tüm şeyleri de kafamda canlandırmaya çalışıyorum," diye itiraf ettim.

"Çuvalda ne kadar iyi olduğum gibi mi?" diye sordu.

"Seni ilk gördüğümde bunu tahmin edebilirdim," diye alay ettim ki onu o kadar uzun süredir istediğimi kabul ettiğimi fark etmiştim.

Yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme bana buna aldırmadığını söylüyordu ve yemin ederim ki kızardığımı gerçekten hissedebiliyordum. Tory Vega'nın yüzü kızarmadı. Bu bana göre değildi. Ve midemdeki o tuhaflar yine iş başındaydı ve –*bokun kutsal annesi, tuhaflar*kelebekler*. Kahrolası kelebekler! Bana ne oluyor?*

"Hadi o zaman, Roxy," diye ısrar etti. "Neden henüz gezintiye çıkmadığını söyle bana?"

Dudaklarım aralandı ve ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Bırakın onu gerçekten kabul edip etmeyeceğimi bir yana, bisiklet hakkında ne hissedeceğimi henüz çözememiştim ve bakmadan park halinde bırakarak, hiç yokmuş gibi davranabilirdim. ve bunların hiçbirini çözmeden kurtulun.

"Bir pislik olmadığın zaman seninle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Bunun için endişelenme, Roxy. Hala bir pisliğim, ”diye beni temin etti.

Rastgele karşımdaki sandalyeye hakim olan, siyah saçları dağınık ve giydiği bol atleti koşumuzdan sonra şeytani bir şekilde darmadağınık olan ona bakarken dudağımı ısırdım. . Henüz su büyüsüyle kendini temizleme zahmetine girmemişti ve ne kadar kabul etmekten nefret etsem de, Darius Acrux antrenmandan sonra yalanabilir görünüyordu.

Kendimi durduramadan, "Kanıtla," diye cesaret ettim. Çünkü onun tüm ince noktalarını tanımaktan gerçekten zevk almaya başlamıştım ama içindeki karanlığın beni ne kadar aydınlattığı konusunda kendime yalan söyleyemezdim.

Sanki zihnimin içine bakıp orada saklanan tüm ahlaksızlığı görebilecekmiş gibi ağzının kenarı seğirdi.

Bakışlarını kaldırıp odada, Profesörlerden bazılarının birlikte kahvaltı için toplanmaya başladıkları masalara bakarken onu izledim. Profesör Highspell kenarına tünemişti

Gabriel'in oturmuş Profesör Rockford'la konuştuğu masadan. Highspell, onun dikkatini düğmelerinin yarısı açık olan volanlı bir bluzla eşleştirdiği kan kırmızısı kalem eteğe çekmeye çalışıyor gibiydi. Gabriel onun orada olduğunu fark etmemişe benziyordu, ama saçlarını savurmaya ve onunla göz göze gelmeye çalışırken söylediği her şeye gülmeye devam etti.

"İlüzyon büyülerine başladın mı, Roxy?" diye sordu Darius, gözleri kinle parlayarak. "Biraz," diye itiraf ettim. "Gerçek illüzyonlardan daha fazla gizlenme."

"O zaman sana bir gösteri yapacağım," dedi ve parmaklarını gelişigüzel bir şekilde karmaşık bir şekilde kıvırmasını izledim.

İlk başta bir şey olduğunu düşünmedim ama sonra kahve fincanımın yanından bir şey fırladı ve elimden daha büyük olan cılız örümceği aldığımda gözlerim büyüdü.

"Baruvian Cehennem Ağı Örümceği genellikle Solaria'nın bu bölgesinde yaşamaz," diye mırıldandı Darius, gözlerim tüyler ürpertici şeye yapışık kalırken. Bunun gerçek olmadığını biliyordum ama bir şekilde beynime bunu kabul ettirmek zordu. "Kıçında ateş olan bir Manticore'dan daha hızlı hareket edebilir ve özellikle kötü bir ısırığı vardır. Acısının o kadar kör edici olduğu söyleniyor ki, bunu hisseden çoğu Fae ses tellerini yırtacak kadar yüksek sesle bağırıyor. Kendilerini işemekten bahsetmiyorum bile.

"Bununla ne yapacaksın?" Önümdeki sehpanın üzerinden hızla geçişini izlerken nefes aldım.

Darius'un parmaklarının gelişigüzel bir fiskesiyle örümcek masadan sıçradı ve uyluğuma kondu.

Sekiz küçük bacağın tenime değdiğini hissetmek kalbimin panikle çarpmasına neden olurken, çığlığı zar zor bastırarak irkildim.

"Kalbini hızlandırıyor muyum, Roxy?" alay etti ve bunun doğru olduğunu inkar edemedim. Ben kucağımdaki böceğe bakıp biraz korkmuş beynimi bunun gerçek olmadığına ikna etmeye çalışırken Darius ayağa kalktı ve sandalyesini masanın etrafına çekti, böylece öğretmenler net bir şekilde görüşerek yanıma oturdu.

Örümcek bacağımdan atladı ve masaların altından koşarak bizden uzaklaşmaya başladı. Yarattığı şey yerine beni izlediğini hissettiğimde Darius'a baktım.

Etkileyici, diye itiraf ettim. Mirasçıların eğitimlerinde bizden çok daha ileride olmaları beni çıldırtmış olsa da, bu kadar ilerlemek için çok sıkı çalıştıkları gerçeğini de takdir edebiliyordum.

"İlüzyonların çalışabilmesinin tek yolu bu değil," diye mırıldandı bana bakarken birdenbire yanağıma dokunan bir el hissettim.

Herhangi bir el değil. *Onun* el. Gerçek elleri açıkça yakınımda olmamasına rağmen, nasırlarının sertliğini ve etinin altında yanan ateşin sıcaklığını tanıdım.

"Bu inanılmaz," diye nefes verdim. Gözlerimi kapatsam, gerçekten dokunduğuna inanabilirdim.

Ben.

"İnanılmaz mı istiyorsun?" alay etti ve elinin hissi yanağımdan boynuma doğru kaydı, köprücük kemiğimi fırçaladı ve sonunda göğsümü okşadı. Meme ucum sertleşti ve elini vücudumda hissettiğimde neredeyse nefes nefese kalmaya başladım.

"*Darius*"Uyardım ama uyarı gibi çıkmadı. Sesim tamamen kaba ve yalvarıyordu ve gözlerinin koyulaşması bana bundan çok hoşlandığını söylüyordu.

Bir korku çığlığı sözümüzü kesti ve dikkatini odanın diğer ucundaki kargaşaya çevirdiğinde elinin üzerimdeki hissi kayboldu.

Profesör Highspell ayağa fırlamıştı ve Baruvian Cehennem Ağı Örümceğinin eteğini sıyırdığını ve o hızla dönüp onu savuşturmaya çalıştığını gördüm. Ona bir atış su attı ve Darius örümceğe hiçbir şey yapmadığı ve sadece eteğinin yarısını ıslattığı için sırıttı.

Odadaki herkes şok içinde ona bakıyordu ve Tyler'ın, örümcek göğsünden yukarı koşarken ve Tyler tekrar çığlık atarken çekim yaptığını görmekten memnun oldum. Ani bir hareketle boynuna doğru atıldı ve zehirli dişlerini içeri soktu.

Highspell o kadar yüksek sesle çığlık attı ki kubbeli çatıda yankılandı ve dudaklarımda berbat bir gülümseme belirdi.

Diğer profesörler ona yardım etmek için yeterince yaklaşmaya çalışırken yere düştü ve çırpınmaya başladı.

Darius, bileğinin bir bükülmesiyle büyüyü bozdu ve ben onun gözlerine bakmak için döndüğümde, eskiden korktuğum iblis bana bakıyordu. Ve bu gerçekten ürkütücü olmalıydı, ama tanıdığım canavarda tüm vücudumun tüylerini diken diken eden bir şeyler vardı.

İllüzyon kaybolduğunda Highspell'in çığlıkları sustu ve kendine fırlattığı suyla kendini kızdırıp kızmadığını anlayamıyordum, ama öyle olmasını umuyordum.

Darius kendini doğrulttu ve benimle konuşmak için eğilirken ellerini sandalyemin kollarına koydu, beni hapsetti ve kalbimin çarpmasına neden oldu.

"Kimse benim kız arkadaşımla dalga geçemez ve bundan paçayı sıyıramaz," diye homurdandı, dudakları bir an kulağıma değdi ve içim ürperdi.

Ben cevap veremeden benden uzaklaştı ve odadan çıktı. Bakışlarım tekrar ayağa kalkıp nefes nefese ve hırlayarak sanki bir şey arıyormuş gibi etrafına bakınırken Yüksek Büyü'ye kaydı. Gözleri üzerime dikildi ve gözlerindeki öfke irkilmeme yetti. Açıkça aşağılanmasının sebebinin ben olduğumu düşündü ve ben de dolaylı olarak öyleydim.

Hiç şüphe yok ki, onunla bir sonraki dersim için intikamını şimdiden planlıyordu.

Mükemmel.

Beni bok listesinin daha derinlerine soktuğu için Darius'a teşekkür etmeyi hatırlamam gerekirdi. yapmama rağmen

Onun herkesin önünde küçük düşürüldüğünü görmeyi tamamen umursamadım, bu yüzden onu rahat bırakacağımı tahmin ettim.

Oturduğum yerden kalktım ve kapıdan çıkıp Ignis House'a geri dönmeden önce açık büfe masasından birkaç hamur işi kaparak kahvaltı yapmaya karar verdim.

Üniformamı giymem ve şifa konusundaki ilk dersimiz için Uranüs Revirine gitmem gerekiyordu ve bunu öğrenmeye fazlasıyla hazırdım. Güya, ustalaşması en zor sihir türlerinden biriydi, bu yüzden bizi ona başlamak için yılın bu kadar geç bıraktılar, ama ben onu mükemmelleştirmeye kararlıydım. Çok fazla tehlikeli durumla karşı karşıya kalmayı başardık ve Lionel, Clara ve Nymphe'ler kanımızı ararken elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız vardı.

Sonunda dersimize ilk gelenlerden biri oldum ve öğretim amfitiyatrosunun dışında beklediğim yerde bana yaklaşırken Darcy'ye sırıttım. Eski bir gotik malikaneye benzeyen ve havada temiz bir nane ve adaçayı kokusu asılı olan devasa binanın doğu kanadının üçüncü katındaydı.

"Ah! Prensesler geldi!”

Sınıfın kapısını çekip bizi içeri alırken orta yaşlı profesöre bakmak için döndüğümde utanmamaya çalıştım. Üzerinde beyaz bir kuşak olan soluk mavi bir cüppe giyiyordu ve bir ASS rozeti vardı. yakasına iliştirildi. Belli belirsiz tanıdık geliyordu ve bir Nymph tarafından saldırıya uğradıktan sonra Geraldine'i ziyaret etmemize izin veren şifacının onun olduğunu hatırlamam biraz zaman aldı.

"Sadece Tory ve Darcy, lütfen," diye mırıldandım, o sıcak bir şekilde gülümserken.

"Elbette," diye onayladı dramatik bir göz kırpışla. “Burada ayrıcalıklı muamele yok! Ben Dickins Ana'yım ve senin şifa rehberin olacağım, gel, gel."

Sınıfın geri kalanı göründüğünde bizi odaya aldı ve kendimizi bir hastane yatağının etrafında dönen koltuklar ve alanın ortasında tıbbi aletlerle dolu bir masa ile kurulmuş küçük bir amfi tiyatronun tepesinde bulduk.

Dickens Ana, bizi ön sıradaki bir çift koltuğa götürdü ve sınıfın geri kalanının gelişini beklemek için odanın ortasına geçerken bize sevgiyle gülümsedi.

"Bazen hayranları mı yoksa nefret edenleri mi tercih ettiğime karar veremiyorum," diye mırıldandım Darcy'ye ve homurdanarak güldü.

"İlk izlenimde, onu Highspell'in yerine koyardım," diye karşılık verdi ve orada onunla aynı fikirde olmak zorunda kaldım. Atlas'ım çaldı ve sınıfın geri kalanının yerlerini bulmasını beklerken onu cebimden çıkardım. Kimin gönderdiğini görünce kaşlarım kalktı ve biraz korku ve bir parça entrikayla açtım.

Seth:

Darius az önce sana eski sevgilinle oynadığımız oyundan sadece özür videosunu gönderdiğini söyledi. Ona aksiyon görüntülerinden daha çok hoşlanacağını söyledim ama kabul etmedi, bu yüzden blöfünü görüyorum. Söyle bana bu sizi yakanın altından ısıtmaz...

Daha sonra bir video geldi ve alt dudağımı çiğnerken ilgiyle ona tıkladım. Darius ve diğer Mirasçılar bir çete kalesine girip hepsini çıplak elleriyle dövmeye devam ederken Zane'in ön bahçesinin havadan görünüşüydü.

Görüntüler oynatılırken nefesimi tuttum, bakışlarım, ele geçirilmiş bir adam gibi savaşan ve öfkesini Zane'in kendisine çevirmeden önce gangsterleri birbiri ardına alt eden Darius'a takıldı. Evin dışındaki sıra sıra bisikletler bir ateş topunda patladığında ürktüm ve yukarı baktığımda dersin başlamaya hazır olduğunu ve herkesin bana baktığını gördüm.

Darcy tek kaşımı kaldırarak bakışımı yakaladı ve Dickins Ana'ya özür dilercesine gülümserken aceleyle Atlas'ımı kilitledim. Umurunda görünmüyordu ve az önce izlediklerim yüzünden sırıtışımı kontrol altına almak için mücadele etmek zorunda kaldım.

Bende biraz ters giden bir şeyler olabilirdi ama Darius'un bunu gerçekten hak eden bazı pisliklere Ejder gibi davranmasını izlemek bende tüyler ürpertmişti.*kahretsin*.

"*Profesör!*"Kylie, etrafında bir dizi boş sandalyeyle tek başına oturduğu odanın arka köşesinden seslendi. Jillian bile dışlandığından beri onu terk etmişti ve onun bu şekilde tamamen izole edildiğini bilmek bana kendini beğenmiş bir tatmin duygusu veriyordu ve bu asla pes etmeyecekti. "Sınıfta Atlas'ını kullandığı için Tory'yi cezalandırmayacak mısın?"

"Birisi az önce osurdu mu?" diye sordu Tyler, kahkahalar odanın her yerine yayılırken gürültünün kaynağını arıyormuş gibi etrafına bakınarak.

"Herkes başlamaya hazır mı?" diye sordu Rahibe Dickens hafifçe, gülümseyerek etrafına bakındı, Kylie sanki orada değilmiş gibi bakışlarını sektirdi.

Kylie başını eğdiğinde Darcy'nin gözleri muzaffer bir edayla parladı ve ben de homurdanarak güldüm.

Darcy bana, "Evet, onu kesinlikle Highspell'den daha çok seviyorum," diye fısıldadı ve kesinlikle kabul ettim. "Biri bana sıyrık, kesik, yanık, kırık kemik, iç kanama gibi fiziksel bir yarayı iyileştirmek için kaç farklı büyü olduğunu söyleyebilir mi?" Rahibe Dickens seslendi ve dairesel odanın etrafında birkaç el yükseldi.

Cevap vermeden önce yüzü gülen Sofia'yı işaret etti. "Bir."

"Ignis'e on puan," diye yanıtladı Rahibe Dickens, Sofia'yı kısa bir alkışla. Herkes katılmaları gerekip gerekmediğinden emin değil gibiydi, bu yüzden birkaç kişi alkışlarken diğerleri garip görünüyordu ve kimse gerçekten bir şey yapmadan önce Dickens Ana yoluna devam etti. "Bu kadar.*Bir* hecelemek. Ve üçüncü yılınızda Gelişmiş Şifa almayı seçmediğiniz sürece, o tek büyü,

Bu sınıfta öğrenmek için zaman harcayacağınız tek şey. Bana nedenini söylemek isteyen var mı?”

"Çünkü bir kez esnek bir kemiği nasıl sertleştireceğini öğrendiğinde, başka bir şey bilmene gerek kalmaz?" Tyler seslendi ve birkaç öğrenci güldü.

Dickens Ana parmağını ona doğru salladı ve sanki o hiç konuşmamış gibi devam etmeden önce, o bir susturucu balonun içinde hapsolunca kahkahası sustu.

"Çünkü şifa, başka hiçbir sihir biçimine benzemez. Ve neredeyse tüm Fae'ler bunun en zor büyü olduğu konusunda hemfikir. İçinizden gelir, en derinden*kumaş*senin gücün Çoğu sihir, yoktan bir şey yaratmayı içerir. Kendi gücünüz, niyetiniz ve yeteneğiniz tarafından şekillendirilir. Ancak şifa büyüsü ile, büyünün yaşadığı yerde en saf halinden nasıl yararlanacağınızı öğrenmeniz ve onu tedavi ettiğiniz Fae'nin bedeniyle uyum içinde çiçek açması için teşvik etmeniz gerekir. Bunun neden olduğunu kim bilebilir?”

Kimse buna bir cevap vermiş gibi görünmüyordu ve Dickens Ana, yatağın yanında küçük bir el arabasının durduğu odanın ortasına geri dönmeden önce nazikçe gülümsedi. İçinde neşter ve cımbız gibi çeşitli tıbbi ekipman parçaları vardı ve kadın ondan bir cam beher aldı.

"Bir Vampir neden şişelenmiş kandan büyü yapabilir?" diye sordu, bir çift diş dışarı fırlarken bileğini dudaklarına götürerek.

Vay canına, diye mırıldandı Darcy ve ben de tek kaşımı kaldırdım. Order tespitinde çok iyi olmaya başlamıştım ve kesinlikle onu Pegasus ya da Cantrovian Rabbit gibi şirin bir Order'a bağlayabilirdim. Kan emici değil.

Kendi bileğini ısırmasını ve yarayı tekrar iyileştirmeden önce bir bardak kanı boşaltmasını izledik.

"Büyümüz kanımızda yaşadığı için mi?" Digo teklif etti.

"Evet! Aer'e on puan. Sihrimiz, DNA'mızın dokusuna işlenmiştir. Gücümüz tükendiğinde göğsümüzde o boşluk hissini hissetmemizin nedeni, sihrimizin kalbimizde yaşamasıdır. Ve kalbimiz onu vücudumuzda kanımızla hareket ettirir. Bu nedenle, dökülen kan bile sihir tutar. Bu yüzden vampirler onu içer. Ve Nymph'ler gücümüzü çalarken neden sondalarıyla kalbe saldırıyor? Bir Perinin sondası aslında içi boştur. Saldırdıkları Fae'nin kalbinden doğrudan güç çekmek için dev bir iğnenin kullanıldığını hayal ederseniz, bu size sihrimizi nasıl çaldıkları konusunda bir fikir verir."

"O halde herhangi bir Fae büyü kazanmak için kan içebilir mi?" diye sordu. "Sadece Vampirler değil."

"Neden denemiyorsun?" Rahibe Dickins, elindeki kan bardağını uzatarak ona doğru ilerledi.

Diego'nun dudağı dehşetle kıvrıldı ve o bahaneler kekelemeye çalışırken ben gülmemek için gerçekten çok uğraşmak zorunda kaldım ve Diego bardağı eline itti.

Dickens Ana ona sertçe baktı ve bizim yönümüze umutsuz bir bakış atarak bardağı dudaklarına götürdü ve bir yudum aldı.

Yemin ederim biraz ağzıma kustum. Vampirler yaptığında neden sorun olmadığını bilmiyordum. Aslında, Vampirler bunu yarı yarıya yaptığında çok sıcaktı. Ama onun sıcak kanıyla dolu bardağı dudaklarına götürmesiyle ilgili bir şey, kahvaltımın bağırsaklarımda kronik bir şekilde dönmesine neden oldu.

Yutkunurken boğazının inip kalktığını ve Dickens Ana'nın tek parmağıyla uzanıp içmeye devam ettiğinden emin olmak için bardağın dibine bastırdığını izledim. Yardım istermiş gibi bana çılgınca bakarken boğazı tekrar tekrar inip kalktı, cildi biraz yeşile döndü ve bugün öğle yemeğimi yeme şansımın sıfır olduğuna karar verdim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Darcy alçak sesle.

"Kendini güçlü hissediyor musun?" Rahibe Dickens sürahiyi geri alırken kıkırdayarak sordu.

Diego başını salladı ve eliyle ağzını kapattı ve ben ürperdim. Bunu hiçbir şekilde içmezdim.

"Vampirler, Düzen formlarındayken fiziksel olarak en az değişen Fae'ler gibi görünüyor, ama aslında bu tamamen yanlış. Bir Vampirin aslında fizyolojisini değiştirdiğini belirten pek çok argüman vardır.*en* değişen formlarımızdayken tüm Fae'lerin. Dışarıdan bakıldığında, sadece dişlerimiz hareket ediyormuş gibi görünebilir.” Bir kez daha geri çekmeden önce bir Vampire göre son derece gülünç görünen bir şekilde sırıtarak, göstermek için kendininkini tekrar çıkardı. "Fakat,*dahili olarak,*bir vampir *bütün*Fae kanını aldığımızda sindirim sistemi değişir. Midemizde, normal yiyecek ve sudan gelen kanı toplamak için ayrı bir hazne bulunur. Sonra bağırsaklara benzer bütün bir organ ağı ve kanı filtreleyen ve ondan sihir çıkaran damarlar vardır. Kalbimizde, tükettiğimiz sihrin şeklini Elementimizle yaratabileceğimiz sihrin şekline dönüştürebilen odalar var. Yani örneğin bir ateş Elementalinin kanını içebiliriz ve sonra vücudumuz bunu su yaratmak için kullandığımız büyüye dönüştürebilir. Diğer asalak Tarikatların bunu yapmak için kendi yöntemleri var... ama ben konudan sapıyorum.

Onu hayranlıkla dinlerken tüm sınıf ölümcül bir sessizlik içindeydi ve ben hızla Fae hakkında hala hakkında hiçbir fikrim olmayan bir sürü cehennem olduğunu fark ediyordum.

"Öyleyse, bu dersin ana konusuna dönelim - ve bu yıl ve sonraki tüm dersler, siz bu konuda ustalaşana kadar - standart şifa. Bir gönüllüye ihtiyacım olacak.”

Hemen elimi kaldırdım ve birkaç kişi bana şaşkınlıkla baktı. Ben ve Darcy tüm derslerimizin birincisi olabilirdik (Profesör Twat Cougar sayesinde şimdi Kardinal Büyü dışında) ama temelde hiçbir zaman cevap vermedim veya bok için gönüllü olmadım. Ama bu farklıydı. İyileşmeyi öğrenmem gerekiyordu. Hayatiydi. Ve bu sınıfta geri çekilerek zaman kaybetmemin hiçbir yolu yoktu.

Dickens Ana, beni öne doğru çağırırken parlak bir şekilde gülümsedi ve beni beklerken odanın ortasındaki yatağa atladı.

Yatakta onun yanında dikilmeye gelirken üzerimde hissedebildiğim tüm bakışları görmezden gelmeye çalışarak ona doğru uzun adımlarla ilerledim.

"Tamam, Tory, elimi keseceğim ve onu benim için iyileştirmeni istiyorum. Avucunuzu yaranın üzerine koyun, gözlerinizi kapatın ve sihrinizi tamamen şekilsiz ve derinin yüzeyine getirin.*saf*güç akışı."

Cerrahi aletlerin bulunduğu tepsinin üzerindeki neştere uzandığında ve derisinin yüzeyine bir damla kan akacak şekilde elinin arkasını hafifçe sıyırdığında başımı salladım.

Yavaş bir nefes verdim ve onun talimat verdiği şekilde sihrimi çağırmaya çalışırken, gözlerim kapalıyken elimi küçük yaranın üzerine koydum. Birkaç dakika sürdü ama sonunda gücümün onunkine doğru dürttüğünü hissettim. Güç paylaşımı gibi değildi, daha çok benden uzaklaşan bir dalganın tepesine ayak parmaklarımı batırmak ve geri çekilirken takip edip etmeyeceğimi merak etmek gibiydi.

"İyi. Şimdi, gücümün akışını sorunsuz bir şekilde karşılamanız gerekiyor. Kanım bu yarayı kendi kendine iyileştirmek için burada. Tek yapmanı istediğim, gücünü yaranın olduğu yere eklemen ve yaranın iyileşmesine yetecek kadar verene kadar yavaş yavaş daha fazlasını eklemen. Bunun bu kadar zor olmasının nedeni, benim yolumu takip edebilmesi için senin kendi sihrinin şekilsiz kalması gerektiğidir. Vücudum*istiyor* iyileşmek doğaldır ve sizin yaptığınız tek şey onun bunu daha hızlı yapmasına yardımcı olmaktır. Bazı Fae'ler, bu sihri kendi üzerlerinde yönetebileceklerini keşfederler çünkü bunu başarmak için bir başkasıyla denge bulmaları gerekmez, ama başka birini iyileştirmeyi asla öğrenmezler."

Büyüme ne yapacağımı söyleme dürtüme karşı savaşırken söylediği her şeyi algılamaya çalışarak başımı salladım.

Uzun süre orada durup sihrimi onunkine sokmaya çalıştım ve defalarca sağlam bir duvara çarptım. Dickens Ana ve tüm sınıf izlerken sessiz kaldılar ve ben de durumun baskısının beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım.

Dikkatimi görevden uzaklaştırdım, zorlamak yerine zihnimin bir ninninin sözlerinde dolaşmasına izin vererek nefes verdim ve birdenbire gücüm onunkine bağlandı ve içeri kaydı.

Avucum ısındı ve heyecan içimden akarken altından yayılan yeşil bir ışık parıltısını görmek için gözlerimi araladım.

Sihir aniden işini bitirip yanıp sönmeden önce gücüm onun vücudunu daha hızlı ve daha hızlı harekete geçirmeye ikna etse de, büyü beni baş döndürücü, coşkulu yapan bir hızla geldi.

Elimi geri çektim ve kesiğin olduğu yerde mükemmel deri parçasını gördüğümde nefesim kesildi. "Bravo,

Bayan Vega!" Dickens Ana tezahürat yaptı ve bu sefer o alkışlayınca sınıf katıldı. "Şimdi, kopmuş bir bacağınızı iyileştirebileceğinizden emin olana kadar kontrolünüzü geliştirmeye başlayalım!"

* * *

İyileştirme büyüsü son bağımlılığımız oldu ve Darcy ve ben o hafta her akşam kendimizi kesip diğerinin onu iyileştirmesine izin vererek geçirdik. Rahibe Dickens bunun zor olduğunu söylediğinde yalan söylemiyordu. Çoğu zaman bir kağıt kesiğinin bile düzeltilmesi gerçekten çok zordu. Sihir, öğrendiğimiz her şeyden o kadar farklıydı ki, daha başlamadan önce her şeyi yeniden unutmak zorundaymışız gibi hissettirdi. Normalde sağ elinizle yazarken sol elinizle mükemmel el yazısıyla yazmaya çalışmak gibi. Ama ustalaşacaktık. İhtiyacımız olduğunda kendimizi veya değer verdiğimiz herkesi iyileştirebilmeye kararlıyız.

Bu yüzden Cumartesi gecesinin çoğunu uyanık çalışarak geçirdikten sonra sabahın dördünde Darcy'nin odasında bir yere çakılmadan önce, alarmım beni uyandırdı ve şoktan nefesim kesilerek saate baktım.

Komodinin üzerinden atlasımı kaptığımda Darcy kafasına bir yastık çekti ve alarm olmadığını anladığımda korkuyla ona baktı. Lanet erteleme işleviydi. Darius'la olan koşuma on dakika geç kalmıştım.

"*Kahretsin*Küfür ettim, yataktan yarı düşerek ve kıyafetlerimi çıkarırken Darcy'nin dolabını açarak.

Bir çift kırmızı yoga pantolonu ve pembe bir spor sutyeni aldım, onları çekiştirdim ve korkunç bir şekilde çakıştıklarını fark ettiğimde küfrettim. Ama onları değiştirecek vaktim yoktu. O bensiz gitmeden veya benden vazgeçmeden önce Aer Kulesi'nden defolup Ignis Evi'ne dönmem gerekiyordu.

Darcy'nin banyosuna işemek ve dişlerimi fırçalamak tam olarak otuz saniyemi aldı ve hepsi bu kadardı.

Başka bir şeye kaybedecek vaktim yoktu, bu yüzden ayağıma onun spor ayakkabılarını geçirdim, camını açtım ve soğuk sabah esintisine daldım.

"Tory!" Darcy sinirli bir şekilde bağırdı ve kanatlarım açılıp soğuk hava onun hâlâ uyumaya çalıştığı odaya doldu.

"Üzgünüm!" geri aradım "Kapatmak için zaman yok, geç kaldım!"

Kanatlarımın beni götürebileceği kadar hızlı bir şekilde kampüste ateş ettim, The Wailing Wood'un üzerinden hızla geçtim, Fire Territory'ye geçtim ve onu Ignis House'un cam duvarına yaslanmış görünce rahatlayarak iç çektim.

Biraz fazla hızlı indim ve bağcıksız spor ayakkabılarıma tökezledim ve ardından beni yakalamak için ileri atılan Darius'un göğsüne yüzümü çarptım.

"Üzgünüm," ona sırıtarak bakarken güldüm ve kendimi sabitlememe yardım ederken hareketsiz kaldı. "Ne?" diye sordum uykulu gözlerimi silmeye çalışarak.

"Bana daha önce hiç böyle gülümsememiştin," dedi kaba bir sesle, yüzüme düşen birkaç siyah saç tutamını atmak için uzanırken.

"Kes sesini, sana her zaman gülümsüyorum," diye yanıtladım yanaklarıma sıcaklık değdiğinde ve parmaklarımı düğümlü saçlarımdan geçirmeye çalıştım.

Aptallığı fırçalamak gerçekten bir dakika almalıydı. Umarız bunun uçmaktan kaynaklandığını varsayar. "Sen öyle değilsin," diye karşılık verdi Darius, bakışları üzerimde gezinirken ağzının kenarında da bir gülümseme belirdi. "Sevimli görünüyorsun."

"Ne demek istediğini bilmiyorum. Ve ben sevimli değilim.

Darius bana homurdandı. “Karanlıkta giyinmiş gibi görünüyorsun...”

"Teşekkürler, başka gözlemin var mı, Sherlock?" diye sordum, gözlerimi devirerek ama hala sırıtıyordum, bu yüzden hırlamam pek ısırmamıştı.

"Şey... Hiç makyaj yapmıyorsun." "Ben... geç

uyandım, o yüzden-"

"Beğendim," dedi, bana bakarken gülümsemesi büyüdü. "Uykulu ve masum görünüyorsun. Neredeyse benim yatağımda uyandığını hayal edebiliyordum.

Şu anda kesinlikle kızarıyordum ve bronzlaştırıcı eksikliğim sayesinde bunun açıkça farkındaydı. Biz oyalanırken gökyüzü çoktan kararmıştı ama yıldızlarla bir an daha savaştım.

"Geceyi senin yatağında geçirseydim, bunda masum bir şey olmazdı," diyerek onu daha güvenli, daha az utanç verici konuşma konularına döndürmek için alay ettim. Seks gibi.

"Vücudunu benimkine karşı hissetmek için can atsam da -ki gerçekten öyle hissediyorum- bizi ayrı tutan bu lanete karşı tek bir hile yapmama izin verilseydi, seni sadece içimde tutabilmek isterdim. kolları" diye yanıtladı. "Güvende olduğunu bilerek seninle orada uyanmak için."

Sözleri üzerine kalbim gümbür gümbür atıyordu ama göklerden gelen bir gök gürültüsü cevap vermemi engelledi. Ona hüsrana uğramış bir gülümseme sundum ve koşmaya başladığımda ondan uzaklaştım.

Darius, bulutların tekrar dağılmasına izin verecek kadar arkamdan beni takip etti ve adımlarımı hızlandırırken içimde kalan hayal kırıklığı üzerinde durmamaya çalıştım.

Koşumuzu kaçırma riskini almaktansa, saçımı taramadan veya makyaj yapmadan ışık hızıyla buraya mı geldim?

Burada neler olduğunu anlamaya çalışırken başımı iki yana salladım. Şimdiye kadar bu soruyu kasıtlı olarak görmezden geliyordum, ancak ne yaptığımı ciddi olarak düşünmem gerekiyordu. Her sabah onunla koşuyor, her gece ona mesaj atıyordu. Ne zaman aynı yere gelsek ve onu çok sık düşünsek birbirimize bakışıyorduk.

Bu, bir şeyin sonu değil de başlangıcı gibi hissettiriyordu ama bu mümkün değildi. O istese bile. Olsa bile*BEN*onu istedim Ona sahip olamazdık. Lanet olası yıldızlar buna izin vermezdi.

Koşarken aklım dönüp duruyordu ve sahip olduğum her şeyle yıldızları lanetledim.

Ama bunu neden yapıyordum? Buna karar vermemiş miydim? Verebileceğim tek kararı zaten vermemiş miydim?

Darius şimdi bana kendini daha çok gösteriyor olabilirdi, beni incitmeyi bırakıp değişmeye çalışıyor olabilirdi ama bana yaşattığı onca acıyı telafi edecek kadar şey yapmış mıydı? Gerçekten düşündüğümde, hala emin değildim. Ama ben *öyleydi*. Bana mesaj attığında beni gülümsettiğinden, ne zaman bir odaya gelsem onu aradığımdan, işleri yoluna koymak için elinden gelen her şeyi yapmaya çalışıyor göründüğünden emindim. Ve hayatım boyunca herhangi bir erkek hakkında sahip olduğumdan daha fazla hayal kurduğumu. Tom Hardy'yi bile. Eşit. Tom. Hardy.

Siktir et.

Aqua Lake'in etrafında koştuk, kıyıyı turladık ve The Wailing Wood'a doğru ilerledik. Darius her zamanki gibi sessizce arkamdan yürümeye devam etti ama ben geri çekilmeye karar verdim.

Yanında koşmaya başladığımda bana baktı ve yolumuza devam ederken ara sıra kirpiklerimin altından ona kaçamak bakışlar fırlattım.

Öğrenciler yollarda yürüdüler, aslında bir veya iki dakikadan fazla yalnız kalmamamızı sağladılar ama aslında başka kimseyle de değildik. Şimdiye kadar, yıldızlar umursamıyor gibiydi.

The Wailing Wood'dan Aer Tower'a ve ötesine kadar koşmaya devam ettik, ta ki genellikle Orb'a doğru yöneldiğimiz patikanın ve Aer Cove'un yukarısındaki uçurumlar boyunca uzanan tarlalara çıkan dar bir patikanın bulunduğu kavşağa ulaşana kadar.

Kavşakta duraksadım, dar patikayı uçurumun tepesine çıkmadan önce lanet kelebekler mideme geri dönerken bir an Darius'a baktım. Yol boştu, görebildiğim kadarıyla uçurumda kimse yoktu. Oraya koşsaydık, gerçekten yalnız kalırdık.

Darius durup beni takip etmeye cesaret edip edemeyeceğini merak ederken omzumun üzerinden geriye baktım. Bu konuda yıldızları ne kadar zorlamaya istekliydi?

Ben uçurumun tepesine doğru koşarken peşimden koşmadan önce sadece bir an tereddüt etti ve ben hızlanırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Benimle koşmak istiyorsa, o zaman ayak uydurmak zorunda kalacaktı.

Ayaklarım pistte güm güm atıyordu ve yokuşta kaslarım protesto için yanarken nefes nefese kaldım.

Koşarken gökyüzü kararmıştı ve sadece birkaç dakika önce uçuk maviden başka bir şey olmamasına rağmen, yukarı baktığımda kalın fırtına bulutlarının tepemde gezindiğini gördüm.

Siktir git, yıldızlar.

Dişlerimi gıcırdattım ve kampüsün merkezine giden ince bir patikaya aldırış etmeden yoluma devam ettim.

Gök gürültüsü tepemde gürledi, ama duymuyormuş gibi yaptım ve koşmaya devam ettim.

Uçurumun tepesi önümde belirdi ve Darius'un patikaya çarpan ayaklarının sesi beni kovalarken bakışlarımı oraya sabitledim.

Bulutlardan dökülen yağmur yanaklarıma biber serpiyordu ve ben kendimi ondan korumaya bile tenezzül etmemiştim.

BT.

Uçurumun en tepesine gelene kadar koşmaya devam ettim, sonra durdum. O da durunca Darius'a döndüm.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyormusun?" diye sordu yavaşça, sağanak şiddetini artırıp yağmur üzerimizi yıkarken gökyüzüne bakarak. Kendini bundan da korumuyordu ve yağmur şiddetlenirken tankı derisine yapışmıştı.

"Neden yıldızları dinlemek zorundayız?" diye sordum, sesimi yağmurun arasından duyulacak şekilde yükselterek. "Çünkü her şeyi onlar yönetiyor," dedi Darius üzgün bir şekilde, sanki bunun için yapılacak hiçbir şey yokmuş gibi. "Beni yönetmiyorlar," diye homurdandım.

Ben bir adım daha yaklaşırken Darius hafifçe kaşlarını çattı ve gök gürültüsü o kadar şiddetli oldu ki yer titredi.

Ne yapacağını ve çenesinin bana doğru hareket ettiğini görmek için bekledim. Yağmur üstümüze o kadar sert çarptı ki, arkasını zar zor görebildim. Saçlarım sırtıma yapışıktı ve içimi bir ürperti kapladı ama tenimin altında bir ateş büyüsü parıltısıyla saçlarımı savuşturdum.

Darius benden birkaç santim ötede durdu ve kirpiklerimde su birikip yanaklarımdan süzülürken ona baktım. Çenemi iri eliyle kavramak için uzandı ve yıldızlar bizi ayırmak için savaşırken gök gürültüsü yeniden gürledi, üstümüzdeki bulutların arasından şimşekler çaktı.

"Bundan emin misin?" o bana sordu.

"Kaderin canı cehenneme," diye hırladım çünkü artık aramızda olup bitenlere sahip çıkma zamanım gelmişti. "Kimse geleceğimi benim yerime seçemez. Ne istediğimi seçiyorum ve istiyorum*Sen."*

Bana verdiği gülümseme parlak, şiddetli ve adını koymaktan korktuğum bir duyguyla doluydu ama bana bakışı beni içten dışa aydınlattı.

"Kaderin canı cehenneme," diye onayladı Darius karamsar bir tavırla.

Tutuşunu sıkılaştırdı ve aramızdaki mesafeyi kapattı, ağzı benimkini bir öpücükle yakaladı ve bu da kalbimin acı verici bir umutla çarpmasına neden oldu. Gömleğini yumruklarımın arasına aldım ve onu öperken onu daha yakına sürükledim, sanki yapmazsam gökyüzü çökecekmiş gibi, gerçi ben yapsaydım daha muhtemel olsa da.

Tepemizde bir patlama gibi gök gürledi, üzerimize dondurucu soğuk bir yağmur yağdı ve arkamızda yere şimşekler çaktı. Ama umursamadım. Kollarındaki bu anın bedeli olarak göklerin gazabını seve seve alırdım.

Darius beni kendine çekti, dili ağzıma girerken aç bir şekilde homurdandı ve beni vahşice, pis bir şekilde, umutsuzca öptü.

Parmak uçlarımda yükseldim, kollarımı boynuna dolarken vücudum onunkiyle aynı hizadaydı ve

kalbim sanki göğsümden çıkıp onunkiyle buluşmak istiyormuş gibi acımasızca atıyordu.

Şimşek yere o kadar yakın çarptı ki omurgamda bir elektrik çıtırtısı dans etti. İrkildim ama Darius'a olan hakimiyetim daha da sıkılaştı.

Büyümün önündeki engelleri kaldırdım ve özlerimizi bir araya getirirken Darius'un gücü bir coşkunluk dalgasıyla üzerime aktı. Böyle birlikte olmamız gerekiyordu, derimin altına ve damarlarıma işledi, sihrim bile ona acıdı ve gücünün okşayışını özledi.

Gök gürültüsü gürledi ve meydan okurcasına homurdandım, etrafımıza katı hava büyüsünden bir kalkan oluşturmak için elimi kaldırarak fırtınayı tamamen kestim. Darius'un büyüsü benimkiyle birlikte kalkanın içine aktı, bizim irademizin gücü yıldızların iradesini bloke etti.

Yer ayaklarımızın altında vahşice sallandı ve düştük. Darius sırt üstü yere düşerken beni tuttu ve bir an için kenara yuvarlandım ama bizi ayırmalarına izin vermeyecektim. Dirseklerinin üzerinde yükselip beni tekrar öptüğünde bacaklarının üzerinden sürünerek dizlerimin üzerine çöktüm.

Parmakları ıslak saçlarımın arasından kaydı ve sakalları tenimi sıyırırken beni o kadar sert öptü ki yaralayıcı, cezalandırıcı, dağlayıcıydı ama yine de yeterli değildi.

Büyümüze karşı gelen fırtına bizi tekrar ayırmaya kararlıyken onu tutmak için savaşırken kalbim sızlıyordu, gözlerimden yaşlar akıyordu.

Yağmur kalkana o kadar sert çarptı ki hava etrafımızda sarsılırken kalkanı tutmak için vücudumdan sihir döktüm.

Darius beni kendine doğru çekti ve beni ne kadar istediğini vücudunun her sert çizgisinde ve çıkıntısında hissedebiliyordum.

İkimiz de sırılsıklam olmuştuk, çamura bulanmıştık ve bunu umursayacak durumda değildik. Kalkana şimşek çaktı ve kalkan neredeyse bükülürken nefesim kesildi, üstümüzdeki siyah gökyüzüne bakarken öpüşmemizi bozdum. Daha fazla şimşek bulutları birbirinden ayırdı, etrafımızdaki yere tekrar tekrar çarptı ve yeryüzünü daha da şiddetli bir şekilde salladı. Kalkanımıza ikinci bir şimşek çarptığında neredeyse kontrolünü kaybediyordum ve onu korumak için sahip olduğum her şeyi harcarken gücümün azaldığını hissedebiliyordum.

Yere çökmeden önce sadece birkaç saniyemiz vardı ve uzanıp Darius'un çenesini tuttum ve kara gözlerine özlemle baktım.

"Bize bunu yaptığım için üzgünüm," diye soludum. Henüz aramızdaki her şeyin düzeldiğinden emin olmayabilirdim ama bunun olabileceğine inanmaya başlıyordum ve bu bana teklif edildiğinde yanlış bir seçim yaptığımı düşünmeye başlıyordum.

"Sen değildin," diye yanıtladı, bakışlarında bir acı belirdi.

"İkimiz de öyleydik," diye karşı çıktım, gözyaşlarım yanaklarımdaki yağmura karışıyordu.

O başka bir şey söyleyemeden kalkanımıza bir şimşek daha çarptı ve paramparça oldu.

BT. Gücünün gücü bizi uçurdu ve Darius dizlerinin üzerine çökerken beş metre ötede sırtüstü çamura düştüm.

Kendimi dik tuttum ve bizi ayıran mesafeye baktık, yağmur tekrar üzerimize yağdı ve uyarı niteliğinde büyük bir gök gürültüsü duyuldu.

Bunu durdurmasaydık, kendimizi öldürtecektik. Her ne kadar göklere meydan okumayı ve onların emirlerine boyun eğmeyi reddetmeyi istesem de Darcy'yi öylece terk edemezdim.

Sipariş formumu çağırırken ve tenimden alevli kanatlar fırlarken, çok tanıdık bir doğanın ıstırabı kalbimi parçaladı.

Darius üzerine yağmur yağarken beni izledi, onu tekrar geride bırakmamı beklerken tüm duruşu yenilgiyle yazılmıştı.

"Üzgünüm," derin bir nefes aldım ve anladığını belirtmek için hafifçe başını salladı.

Döndüm ve paramparça olduğumu görmeden ondan kaçtım, kanatlarım fırlarken uçurumun kenarından atladım ve bizi lanetlemeye gelen fırtına bulutlarına doğru uçarken onları sertçe dövdüm.

Sert ve hızlı uçmaya devam ettim, bulutların içine daldım ve kanatlarım yağmuru etrafımda buharlaştırırken çıkan tatmin edici tıslamanın tadını çıkardım.

Anka kuşu ateşinin beni ele geçirmesine izin verdim, derimi ateşle kapladım ve bulutların içindeki karanlığa doğru uçup tam ortasından geçen bir yolu yakarken Düzenimin tüm gücünün tadını çıkardım.

Sonunda kendimi serbest bıraktım, fırtınanın üstesinden geldim ve son yıldızlar ufukta lacivert bir denizde oyalanırken gökyüzüne baktım.

Ellerimi kaldırdım ve onlara dişlerimi gösterdim ve aynı onların beni lanetlediği gibi ben de onları lanetleyebileyim umuduyla Tarikatımın kudretini göklerin üzerine saldım.

Benden o kadar sıcak bir sel gibi kırmızı ve mavi alevler döküldü ki hava etrafımda parıldadı.

"Benim yerime seçim yapamazsın!" Çığlık attım.

Fırtına altımda dağılırken gök gürültüsü gürledi ve bir an için gökyüzünün benimle alay ettiğine yemin edebilirdim.

Gözlerimden yaşlar fışkırdı ve yere geri koşarken gökyüzünden, yıldızlardan ve tuttukları tüm kahrolası sırlardan yüzümü çevirdim. Bizi ayırmaya zorlamış olabilirler ama dudaklarım hâlâ Darius'un ağzının benimkiler üzerindeki hatırasıyla karıncalanıyordu. Ve eğer o kadar çok çalmayı başardıysak, o zaman çok daha fazlasını nasıl talep edeceğimi bulacaktım. Uzun zamandır bir hırsızdım ve onlar uyurken kaderimi yıldızların pençelerinden almam gerekirse, bunu yapmanın bir yolunu bulurdum. Daha önce hiç bir şeyi kafama koyup başarısız olmamıştım. Ve bu ilk olmayacaktı.

BENresmen üç aydır cezaevindeydi. Üç lanet ay. Ve onu düşünmediğim tek bir gün bile geçmedi. Denememe rağmen. Ayın gökyüzünün ağır hiçliğinde kalabilmesi için dünyanın çekimine karşı savaştığı gibi onunla savaştım. Ama her zaman en zoru sabahın ilk anlarıydı, dünya göğsüme öyle bir bastırıyordu ki nefes almak imkansızmış gibi gelirken ranzamda uzanmak.

Tekrarlanan sonsuz bir umutsuzluk şarkısı olana kadar zihnimde baştan sona çaldım. Hesaplaşma günü bizim için gelmişti ve ben onu kaybetmek için ne kadar hazırlıksız olduğumu fark etmiştim. Yapacağımı baştan beri bilmem gerekirken. O, tanıdığım en güzel fantaziydi. Ama olabilecek tek şey bir fanteziydi. Ve bu şimdi kör edici bir şekilde açıktı, sanki yıldızlar illüzyonumuzun perdelerini geri çekmiş ve içinde kalmanın mümkün olduğunu düşünerek sonsuza kadar bize gülmüşlerdi. Ama ikimizi de alt etmelerine izin vermemiştim. Solaria'daki en acımasız hapishanede olmak bana yirmi beş yıla mal olsa da. Bu, ödemeye hazır olduğum bir bedeldi.

Buraya geldiğim an, A Hücre Bloğuna yerleştirildim ve bir hücre için savaşmaya zorlandım, yoksa üç katlı bloğun altındaki ortak ağılda uyumak zorunda kaldım. Duruşmanın tek iyi yanı, damarlarımda dünyayı paramparça edecek kadar enerji dolmuş olmasıydı, bu yüzden ikinci kattaki Kırk Sekizinci Hücrenin sakinlerini canı cehenneme yenecektim. bu bloğun açık liderlerinin ikamet ettiği en üst kattaki bir hücreyi denemek ve kazanmak. İntikam için beni uykumda öldürmeye çalışacak uzun süreli bir mahkumun görevini devralmak için burada değildim. Bu duvarlar arasında pusuya yatmış canavarlara karışmadan cezamı tek başıma yaşayacaktım. Ama o yalnız hayatı güvence altına almak umduğum kadar kolay olmamıştı. Beni hedef almaya çalışan herhangi bir herife karşı kendini tutabilen bir yalnız olmak, istemeden kendimi değerli kıldığım anlamına geliyordu. Beni şiddet yanlısı küçük çetelerine katmak isteyen birkaç çete liderinin dikkatini çekmiştim. Ve hiçbirine sahip değildim.

Bir şeyin beni düşüncelerimden uzaklaştırmasını dileyerek derin bir iç çektim. Yatağımın yanındaki raftan babamın günlüğünü alıp kütüphaneden ödünç aldığım bir kitabın sayfalarının arasına sakladım. Darius onu benim için hapishaneye sokması için bir gardiyana para ödemişti ama yazıyı ortaya çıkaracak şifre konusunda hala şansım yoktu. Her gün ona fısıldayarak, ailemin her üyesini, sevdiği yiyecek ve içecek gibi basit şeyleri, ben çocukken kırık bir kanadı iyileştirdiği kuzgunun adını, isimleri, isimleri fısıldadım. hatırlayabildiğim herhangi bir arkadaşının veya meslektaşının. Ama yine de kelimeler kendilerini bana göstermiyordu. Ve fikirlerim tükeniyordu.

Sabah sayımının başladığını duyurmak için bir zil çaldı ve ben boxerlarımla ranzadan aşağı kaydım, hücre kapısına gitmeden ve oraya astığım çarşafı yırtmadan önce günlüğü kaldırdım. Hücreler küçüktü ve bir köşede tuvalet ve lavabodan başka bir şey yoktu. Alanın arkasındaki bir havalandırma, Düzen Bastırıcı gazının hücrelerden serbestçe akmasına izin verdi ve hiçbir mahkûmun uyurken Emirlerine tekrar erişmemesini sağladı. Etrafında güç emici bir çit bulunan devasa bir beton avlu olan Magic Compound'a yaptığımız günlük gezimiz dışında, sihrimiz her zaman bileklerimizdeki kelepçeler tarafından kesildi.

Buradaki en sevdiğim yer kısa sürede Order Yard oldu. Farklı Tarikatların ihtiyaçlarını beslemek için yaratılmış olan sahte manzara benim için bir tür sığınaktı. Özgürce kan avlayabileceğim, sonra ormanın sessiz bir bölümünde oturup diğer mahkumlardan uzakta gerçek bir yalnızlık bulabileceğim bir yerdi. Hayatım artık o anlarla tanımlanıyordu. Oraya gitmek, sürekli içinde boğulduğum karanlık bir rüyadan uyanmak gibiydi. Kısa bir süre için, kaçınmak istediğim beş liderin dışında, bu yerde en güçlü kanın peşinde koşarak Tarikatımın ihtiyaçlarına düştüm. bariz sebeplerden dolayı.

İlk olarak, Darkmore'da Shades adında görünmez bir ordusu olan Alestria'dan bir Aslan Değiştiren Roary Night vardı. Onun için kimin çalışıp kimin çalışmadığını asla bilemezdiniz, bu yüzden ondan kaçınmak zordu çünkü muhtemelen her zaman beni izleyen insanlar vardı. Kendisinin bir acemi olarak beni istediğinden emin değildim ama kesinlikle kendimi kiminle hizalayacağımı görmek için izliyordu. Kardeşini buranın dışından tanıyordum ama görünüşe göre bu bizi arkadaş yapmıyordu. Zaten arkadaş edinmek istediğimden değil.

Sonra, burada bir Kurtadam ve acımasız Lunar Brotherhood çetesinin lideri olan Ethan Shadowbrook vardı. Aynı zamanda hücre bloğumu yönetiyordu, bu da sürekli onun radarında olduğum anlamına geliyordu. Düşmanı Amira Kumari, Oscura Klanı'nın rakip Kurt sürüsünün Alfa'sıydı. Hücre bloklarını kendisininkiyle değiştirmemi önermişti ve ben reddedince, benim Shadowbrook'la aynı safta yer aldığımı varsaydı. Bu, böyle bir şey yapmamış olmama rağmen, bugünlerde benden vebalı gibi kaçtığı anlamına geliyordu. Dante Oscura ile olan bağlantımı onlarla ilişki kurmak için kullanabilirdim.

ama noktayı görmedim. Ayrıca, Oscura'larla aynı safta yer alırsam, Ay Kardeşliği'nin gazabına uğrardım. Öyleyse siktir et şu baş ağrısını.

Sonra, Way of the Fae'yi hiçe sayarak ve rakiplerle ona bire bir dövüşerek güçlerini mide bulandırıcı bir şekilde talep eden bir grup Fae olmayan herifi yöneten tam bir psikopat olan Gustard La Ghast vardı. Şimdiye kadar onunla çok az münakaşaya girmiştim ama Magic Compound'da insanlarla kavga ettiğimde bakışları birkaç kez bana dönmüştü. Çifte Elemental olmam güç seviyemi ele veriyordu; Herkesin görmesi için tulumumun göğsüne basılmıştı. Ve adım zaten yeterince biliniyordu. Orionlar yüzyıllardır Acrux'larla işbirliği içindeydi. Ve Fae senin üzerindeki gücü tattığında, onu kendilerine almak istediler. Bu yüzden şu anki lanet durumum.

Son olarak Sin Wilder vardı. Diğerleri gibi bu yerin lideri değildi. İsteyerek yönetmedi, onlar kadar deli olan güçlü bir orospu çocuğu olduğu için hükmetti. Çetesi yoktu, benim gibi yalnızdı, ama pek çok insan onu tatlı tutmak için ona hizmet ediyordu. Onunla fazla temasım olmamıştı ama karşılıklı bir anlayış oluşturduğumuzu hissettim. Incubus'lar, Vampirlere bazı yönlerden benziyordu. Asalak bir Tarikat olarak cinsel enerjiyi besliyorlardı ama doğaları yalnızlık içinde yaşamaktı. Bir keresinde boş kahvaltı masamda karşıma oturduğu için bir Fae'nin bütün elini kırmıştı. En azından bu yüzden, ardından bana nişan aldığı göz kırpmayı düşününce bunu yaptığını varsaydım. Bu, etkileşimlerimizin şimdiye kadar gittiği yere kadardı.

"Bir elli!" Memur Cain yaklaşırken havladı. O, burada beni değerlendirmekle görevli stajyer bir CO idi. Kısa kesilmiş saçları ve üniformasını zorlayan kasları olan bir Vampirdi. Şok copuyla birkaç vuruşla bana hizmet eden iğrenç bir çizgisi vardı. Tanıştığımız andan beri birbirimizden hoşlanmamıştık. Vampirler birbirlerinin yakınlığına zorlandıklarında içgüdüsel olarak birbirlerine meydan okumaya yönelirlerdi, bu yüzden ben ayağa kalkamadan beni yerde tutma taktiği, çabucak bıktığım bir taktikti.

Sihrime veya Düzenime erişimim olmadan, ona karşı hiç şansım yoktu. Ama doğam beni kavgaya açtırdı. Dayanamayıp onu ittim. Ve ona gerçekten ne kadar güçlü olduğumu göstermek için can atıyordum. Gerçek dünyada bana karşı sıfır şansı olacağını. Ama burada, o Darkmore Sirki'nin sirk şefiydi ve ben sadece kafesteki bir canavardım. Pençelerim çekildi, dişlerim kısacık törpülendi.

Hücremin önüne geçti, tarayıcıyı kaldırıp yüzüme tutarken fırtına grisi gözleri benimkilerle buluştu. Işık üzerimde parladı ve tarayıcı sayıldığımı söylemek için bipledi ama Cain ayrılmadı.

"Dün gece iyi uyudun mu prenses piç?" diye sordu tüylerimi diken diken eden alaycı bir tonda. Bana taktığı takma ad, dişleri olsun ya da olmasın boğazını parçalamak istememe neden oldu.

"Her zamankinden daha iyi. Belorian'ın suratındaki o sırıtışı yediğini hayal ettim," diye homurdandım. Belorian, geceleri koridorlarda dolaşmak ve varsa onları korumak için yaratılmış bir biyolojik silahtı.

mahkûm hücrelerinden kaçmayı başarırsa, orada pusuya yatmış canavar yaratık için bir ziyafet hazırlayacaklardı. Onu hiç görmemiştim ama gecenin köründe korkunç çığlıklarını duymuştum. Kabuslardan olduğunu anlamam için bakmama gerek yoktu.

"Dikkatli ol, mahkûm," diye hırladı Cain dişlerini göstererek. "Ya da bu gece koridorlarda uyanabilirsin. Bunu ayarlamak benim için ne kadar zor olur sence?

Ona ters ters baktım ve bir sonraki hücreye geçerken kendi kendine karanlık bir şekilde gülümsedi.

Sayım yapıldığında, duşlara gitmemiz için hücrelerimizden çıkarıldık ve alt kattaki tek çıkışa giden açılır kapanır köprüden geçtik. Altında uğursuzca uzanan bir boşluk vardı, çukur kalın, siyah buharla doluydu, bu yüzden içine düşen herkes dengesini kaybedip nefes aldığı anda dayanılmaz bir acıya maruz kalıyordu. Ve insanlar düştü ya da itildi. Ve bir gardiyan onları dışarı çıkardıktan sonra bile, altı saat boyunca baygın kalacaklardı ve bu süre boyunca kanlarındaki zehrin ıstırap verici yanmasına maruz kalacaklardı, ta ki uyanana kadar.

Bir el omzuma kondu ve Ethan Shadowbrook boxerıyla yanıma gelip etini kaplayan dövmeleri ortaya çıkardığında, içimden bir uyarı homurtusu yükseldi. Koyu sarı saçları yanlardan tıraş edilmiş ve başının üstünden gevşek bir şekilde dökülmüştü, ancak her zamanki gibi o gün için şekillendirilmeyi bekliyordu. Güzel çocuk yüzü, içinde yaşayan acımasız canavarla uyuşmuyordu. Onu, Tarikat Avlusunda Kurtadam kılığında bir adamın kafasını ısırırken görmüştüm. Gerçekten. Darkmore'daki en tehlikeli yerdi. İnsansız, korumasız, gözetimsiz. Vampir olmak, diğer mahkumların yüzde doksan dokuzunu geçebileceğim anlamına geliyordu, bu yüzden orada kendim için fazla endişelenmiyordum. Yine de haftalık ölü sayısını görmezden gelemezdim.

"Günaydın Lance."

"Ethan," dedim sertçe, elini omzumdan çekerek ve onun yerine sırtımdan aşağı kaymasına izin verdi.

Kurtların dokunsal doğası beni her zaman rahatsız etmiştir. Ama içgüdülerimi takip edip onu uzaklaştırmak, almaya değmeyecek kadar tehlikeli bir hareketti. Bloğumun çoğu onun sürüsü tarafından alındı ve buradaki tüm liderler arasında en çok onu davamdan uzak tutmam gerekiyordu.

"Sana yeni bir teklifim var," dedi gülümseyerek. Sana söyledim, ilgilenmiyorum, dedim kararlı bir şekilde.

"Ve sana söylediğim gibi,*arkadaş*, sonunda başka seçeneğin olmayacak. Yirmi beş yıl mı?" Uzun bir ıslık çaldı. "Benden daha uzun süre burada kalacaksın, şimdi rütbeni yükseltmeye başlasan iyi olur."

"Ben inter değilim-" diye başladım ama sözümü kesti.

"Evet, evet, satın alınamazsın ve falan filan. Ama dinle..." Kolunu omuzlarımdan yukarı kaydırdı. Boylarımız aşağı yukarı aynıydı ama bu jest beni daha küçük bir adam gibi hissettirmeye çalıştığını söylüyordu. Tamamen anlamsız bir taktik. "Sana senin alamayacağın bir şey getirebilirim.

reddetmek."

Meraklanmamı ve ne olduğunu öğrenmek için yalvarmamı bekleyerek umutla bana bakarken sessiz kaldım. Ama bana lanet sihirli kilitleyen kelepçelerim için bir anahtar teklif edebilirdi ve ben yine de ilgilenmezdim.

"Yardım edebilecek bir adamım var.*Bu*" Eli dirseğimin girintisine indi ve beni Darius'a bağlayan Aslan işaretine bakmak için kolumu çevirdi.

Hırladım, kolumu çektim ve geri çekilmesi için ona ters ters baktım.

"Bu tahvillerin can sıkıcı olabileceğini duydum," dedi hafifçe. "Gidip küçük Ejderha mahalleni koruyamamak seni deli ediyor olmalı."

Deli onu bile kesmedi. Darius'la ilgili rüyalar, neredeyse Mavi'yle gördüğüm kadar sıktı. Ve hepsi de on üç PG değildi. Darius'un bana kızdığını her hatırladığında kendi suratına yumruk atması yardımcı olmadı. Sanki gerçek yumruğu yanağıma iniyor gibiydi. Geçen sefer kahvaltımın ortasındaydım ve kahrolası sandalyemden düşmüştüm. Sin Wilder, diğer herkes benim çılgınlığımı yakalamak istemiyormuş gibi etrafa dağılırken bunun çok komik olduğunu düşünmüştü.

Ethan duşa girerken devam etti ve ben de soyunurken havlumu onunkinin yanına astım. "Bu hapları alabilen, her türlü duyguyu uyuşturan bir adamım var. Taşıdığın tüm o öfke için de iyi olabilir.

Karanlık bir bakışla ona döndüm. "Haplarını istemiyorum. Senin arkadaşlığını istemiyorum. Çetenizin bir parçası olmak istemiyorum. Bunu henüz netleştirmediysem, dillerde konuşuyor olmalıyım. Çünkü bu benim için gerçekten çok açık." Onun yanından geçip duşa girdim ve diğer mahkûmların henüz toplanmadığı uzak uca doğru ilerledim. Ethan onun çantasına katıldı ve birbirlerini yıkamaya başladılar, sanki diğer insanlar varken seks partisi başlatmak tamamen kabul edilebilirmiş gibi sabunla köpürttüler.

Üst katta kahvaltıya gitmeden önce yıkanmak ve günlük tulumumu değiştirmek için dışarı çıkmak için zaman kaybetmedim. Yemekhane, turuncu tulumlardan ve aç hayvanlardan oluşan bir denizdi. Bütün bu günlerde iştahımın tek nedeni kendimi güçlü tutmaktı. Diğer hükümlülerle göğüs göğüse savaşacak kadar güçlü olduğumdan emin olmak için alt kattaki spor salonunda elimden gelen her saati harcadım. Burada ölmek istemediğimi hatırlamam için dört dayak, on iki kemiğim kırılması ve bir akciğerimin delinmesi gerekmişti.

İlk birkaç hafta, herhangi bir şey yapmak için çok az isteğimin olduğu özel bir tür cehennem olmuştu. İçgüdülerim, acıyı unutmak için içmekti. Ama burada alkol bulmak hem zor hem de aptalcaydı. İçki içmenin bir yolunu bulsaydım, çok geçmeden kendimi zayıflamış ve hiyerarşinin en alt sıralarında kalmaya zorlanmış bulurdum. Ve hayat ne kadar kötü olursa olsun, ne kadar kasvetli ve değersiz olursa olsun, hala içgüdülerim vardı. Ve pozisyon için savaşmak her zaman içimde kökleşmiş olacaktı.

Elli bir yaşıma geldiğimde bu yeri terk ettiğimde, hayatımın geri kalanında toplum içinde hala iktidardan utanacağım gerçeği üzerinde durmak istemiyordum. Pozisyon için savaşmama izin verilmezdi. Her şeyim elimden alınacak, toplumun dışında yaşamaya zorlanacaktım. Ve bir şekilde bunun Darkmore Hapishanesinden bile daha kötü olacağını düşündüm. En azından burada Fae olabilirdim. Bu duvarların ötesinde, beni bekleyen küçük hayat, varlığımın temel bir parçasını alıp götürecekti. Bu fikre alışmak için hâlâ yirmi dört yıl dokuz ayım olduğunu tahmin etmiştim...

Kahvaltı için kuyruğa girdiğimde, mahkûm yemek servislerinin uygun bir şekilde taze yiyecekleri bitti, bu yüzden bana tek seçenek yulaf lapası kaldı. Tekrar. Her gün oldu. Buraya ne zaman geldiğim önemli değil. Ve bunun için teşekkür etmem gereken yıldızlarım vardı. Buradaki en büyük soruna neden olan şey buydu; Mavi'yle birlikte kalmak için ne gerekiyorsa yapacağım sözünü bozduğum için yıldızların gazabıyla karşı karşıyaydım. Yani şanssızlık beni her köşede rahatsız etti. Kendimi radardan uzak tutmak için yaptığım her harekete, en kötü anlarda ortaya çıkan çete liderleri tarafından karşılık verildi, örneğin rakipleriyle konuşurken ya da Bileşik'te tehdit olarak algılayabilecekleri sihir yaparken. Buraya geldiğimden beri bu kadar çok kavgaya karışmamın nedeni buydu. Bileşikteki Christopher adındaki Ejder pisliğinin bir yumruğu beni arkamdan bir hıyarın tahtadan fırlattığı üç çatallı mızrağa düşürmeme neden olduğunda, ciğerimin delinmesinin nedeni buydu. Doğam gereği savaşmak zorunda kaldığım muhafız olan Cain'in bana atanmasının nedeni buydu. Ve karşılığında, bunun için defalarca cezalandırıldım.

Yıldızlarda benim için vardı, ama umursayacak gücü kendimde bile bulamıyordum. Çünkü Blue'ya yaşattığım acı yüzünden bu kötü şansı hak etmiştim. Onun iyiliği için bunu atlatabilirdim. Zamanla benden uzaklaşacaktı. Belki de zaten vardı. Ve bunun için tüm bu cehenneme değerdi. Çok yakında onun hayatından tamamen çıkacaktım. Sonra yavaş yavaş unutulur.

Kırık bir kalp, katlandığım en acı verici şeydi. Ama Darcy Vega'nın kalbine sahip olmayı asla hak etmemiştim. Ve onu mümkün olan en acımasız şekilde geri vermek zorunda kaldım. Onu kurtarmak için görebildiğim tek yol buydu. Ve iktidara geldiğinde ve yaşaması gereken hayatı sürdürdüğünde buna değecekti. Bunun olması için kendi hayatım bir zayiat olacaksa, onu feda etmeye fazlasıyla istekliydim. Geri kalan günlerimde onun özlemini çekecek olsam bile. Onu ruhumun özüyle özlüyorum ve dünya dönmeyi bırakana kadar onun için acı çekiyorum. Burada kalacak ve onun için en iyi olanı yapmak için seve seve acı çekecektim. Ve bir gün nedenini anlayacaktı.

Bana atılan bakışları umursamadan, lapamla boş bir masaya oturdum. Ben hala buralarda bir tartışma konusuydum. Duruşmam iyi bir şekilde televizyonda yayınlandı ve ben geldikten sonra ayrıntılar hızla yayıldı. Gerçi söylentilerin çoğu kontrolden çıkmıştı. Bazılarına göre tam bir tecavüzcüydüm, bazılarına göre ise bir kahramandım.

Ethan Shadowbrook, benim hakkımda ne hissettiğine, Darcy hakkında önemsiz bir söz söyleyen herkesin canına kıydıktan sonra, Darkmore'a girmemden sonraki bir hafta içinde karar vermişti. O yapardı

sapık olamayacak kadar güzel olduğumu açıkladı ve ona aşık olduğum çok açıktı. Onu aksine ikna etmeye çalışmadım. İnsanların buradaki gerçeği anlaması gerçekten önemli değildi, önemli olan dünyanın geri kalanıydı. Ve görünüşe göre ifadesi, daha fazla mahkumun da buna inanmaya başlaması için yeterliydi. Roary Night sırf tepkimi görmek için yanıma gelip Darcy'ye sürtük demişti ve ben de bunun için neredeyse karnını deşiyordum. Bu da radar altında uçma taktiğimde bana çok pahalıya mal olmuştu. Aslında, düşündüğümde bu taktik oldukça beyhudeydi. Beni izleyen pislik muhafız da dahil olmak üzere buradaki en güçlü Fae'nin dikkatini çekmiştim. Kafama bir hedef çizmiş de olabilirdim.

Belki de Ethan haklıdır. Belki yakında bir seçim yapmam gerekecek.

Cain bir Vampir hızı patlamasıyla yanıma doğru ateş etti ve o benim karanlık düşüncelerimi yarıda keserken kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bil bakalım ne oldu, Bir-elli?" dedi gülümseyerek. "Annen seni görmeye geldi. Zahmet etmesi sadece üç ayını aldı.

Aniden ayağa kalktım, omzumla onu bir adım geri ittim ve o da hırlayarak copunu kalçasından kaptı.

"Dikkat et, Bir-Elli," diye uyardı. "Anneni görmek istiyorsan ziyarete kadar uslu dursan iyi edersin."

Keyifle kuru bir nefes verdim. "Annemi görmektense dilimi kesip bütün olarak yutmayı tercih ederim, bu yüzden ondan siktirip gitmesini istediğinde bunu ona söylemekten çekinme."

Cain, gözleri karanlık bir şekilde parlayarak kolumu yakaladı. "Daha da iyi," diye homurdandı. "O zaman onu görmeni bizzat sağlayacağım."

Beni odanın diğer ucundan çıkışa doğru çekiştirirken çenemi sıktım ve kısa süre sonra koridorlardan aşağıya, görünüşe göre etimin ve kemiğimin beni beklediği ziyarete gidiyorduk. Cain beni güvenlik kapılarına götürüp geri dönemeyeceğimden emin olmak için orada beklerken mideme jiletli teller saplandı. Onların diğer tarafındayken, ziyaret odalarına açılan kapılarla dolu koridorda dururken tek düşünebildiğim Mavi'ydi.

Hayatımın en acı verici anının mahkeme salonundan sürüklenmek olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. Buraya gelişi, yanaklarının çukurluğunu, gözlerindeki kırık bakışı, vücudunun zayıflığını görmesiydi. Bunun onu inciteceğini biliyordum ama bu kadar şiddetli bir şekilde parçalanacağını hiç tahmin etmemiştim.

En ıstırap verici kısım, onu kollarıma alıp onu gördüğümde içimdeki çaresiz, pençe gibi sızıya teslim olamamış olmamdı. Dizlerimin üzerine çöküp affı için yalvarmak ve gözlerindeki o acıyı, hayatımın geri kalanında iyileştirmem gerekse bile onu uzaklaştıracağıma söz vermek istedim. Bunun yerine, yapabileceğim tek şeyi yapmış ve onu zorla uzaklaştırmış, daha da kırmıştım. asla gösteremezdim

ona yeniden bir ons sıcaklık. Ona asla bizim için umut verme. Çünkü benden uzaklaşması ve ben daha gelip her şeyi mahvetmeden önce, olması gereken hayatı yaşaması gerekiyordu.

Üç ay sonra, Darius'a buraya her gelişinde devam edip etmediğini sormaya hâlâ dayanamıyordum. Ben sormadıkça ondan bahsetmeyeceğine dair bir anlaşmamız vardı. Ama sormak, kendimi hazır olmadığım bir yıkım dünyasına açabilirdi. Çünkü eğer Mavi *öyleydi* devam edersem, bunu kabul etmem gerekecekti. Ve olması gerektiğini bildiğim şey olmasına rağmen, onaylandığı günden hala korkuyordum. Çünkü beni mahvedeceğini biliyordum.

Bana Honey Highspell'in sınıfımı devraldığını ve onun ikizlerden hoşlanmadığını ve bunun bende onun çıplak ellerimle kafasını kesme isteği uyandırdığını anlatmıştı. Kadın, öğretmen eğitimimiz sırasında çok yapışkandı ve görünüşe göre şimdi arkadaş olduğumuza dair yalanlar yayıyordu ve buraya benim hakkımda 'gerçek' hikayeyi öğrenmek için gelmişti. Dünyadaki tüm öğretmenlerden benim pozisyonumu alması için Elaine ondan daha kötüsünü seçemezdi.

Dokuzuncu odaya yönlendirildim ve Stella'nın neden buraya gelmeye zahmet ettiğini merak ederek içeri girerken kendimi hazırladım. Belki böbürlenmek, gülmek ya da bir hikaye uydurmak için basına ün salmak istiyordu. Bilmiyordum ve açıkçası umurumda da değildi.

Şık bir lacivert elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla odanın diğer tarafında duruyordu, siyah saçları çenesinin hemen altında keskin noktalar şeklinde şekillendirilmişti.

"Mızrak!" nefesi kesildi, öne atıldı ve kollarını bana dolarken ve göğsüme doğru dramatik bir hıçkırık bırakırken kameralar için bir gösteri yaptı.

Ona sarılmadım, aslında hiç hareket etmedim. "Stella," dedim soğuk bir şekilde. "Ne

istiyorsun?" Geri çekildi ve hava büyüsünün gücüyle yüzüme tokat attı, lanet olası elini oraya bastıracak kadar sert. Harika.

"O zavallı kıza nasıl böyle bir şey yaparsın?" "Söylediklerine

dikkat et," diye homurdandım ölümcül bir ses tonuyla.

Sanki kastettiğim buymuş gibi kameralara baktı, parmaklarını sallayıp kameralara biraz büyü yaptı ve kendini toparlayıp dramatik bir şekilde masadaki koltuğa çöktü.

Bir annenin kompulsif yalancısının saçmalıklarını dinleyerek kaybedecek hiçbir şeyim olmadığını düşünerek kendimi yavaşça karşı tarafa indirdim. Hayatımın sağlıklı birkaç dakikası hariç. Ama bu günlerde ayıracak çok şeyim olduğunu sanıyordum.

"Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun?" diye tısladı, ses tonundaki suçlama gözlerinden dökülüyordu. "A *Vega*?" tükürdü. "Aklını mı kaçırdın?"

Stella, Dark'ın bir öğrenciyi yatağıma zorla soktuğuma inanmasından çok, benim bir Vega istiyor olmamı umursuyordu. Ve daha da kötüsü, yalanı sorgulamadı bile. Böyle bir şeyi yapabileceğime yürekten inanmıştı. Elmayı düşündüğünü tahmin ettim.

ağaçtan o kadar uzağa düşmedi. Ama çok az şey biliyordu, kahrolası gezegenin diğer tarafında bir meyve bahçesindeydim.

Seçeneklerimi burada tartarak sessiz kaldım. Ona gerçeği söyleyerek nefesimi boşa harcamayacaktım. Eğer o ve Lionel, Darcy'yi gerçekten Zorladığıma inanıyorlarsa, bu, hâlâ onlara karşı aktif olarak karşı çıkmadığımı düşündükleri anlamına geliyordu. Şu anda burada pek bir şey yapabileceğimden değil ama Darius'a babasını yenmesi için elimden gelen her şeyi yapardım.

Stella içini çekti, gözlerinin altındaki görünmez yaşları sildi. "Seni burada böyle görmek çok zor, aile adına utanç getiriyor."

"Hadi ama anne, onlar beni prangaya vurmadan önce ailemin adını çokça lekeledim," diye alay ettim ve gözleri keskinleşti, ağlamaklı hareketi bir anda unutuldu.

"Görüyorum ki hapishane bile tavrını değiştirmemiş Lance. Anneni bu kadar strese sokman beni incitiyor. Basın beni röportajlar için arıyor, altında olduğum baskı hakkında bir fikriniz var mı?"

"Hayır, aslında bütün ilgiyi topladığını sanıyorum," dedim, onun bu boktan gösteride kurbanı oynamaktan ne kadar zevk alacağını tam olarak bilerek. Oğlunun gerçekte ne kadar dertli olduğunu asla görmeyen, ona dünyayı sadece yüzüne geri dönmesi için sunan zavallı anne. Klasik Stella.

"Hiç de bile! Oğlumun neden bir Vega prensesini hedef alacak kadar rahatsız olduğunu açıklamaya çalışmalıyım," diye yakındı. "Bunun ne kadar küçük düşürücü olduğu hakkında bir fikrin var mı? Lionel Acrux'un oğlunun koruyucusu olan senin, zaten kafası karışmış olduğunu söyledikleri bir kızla oynaştığını-"

"Bu bir yalan," diye tersledim, sesim odada sert bir şekilde çınladı. Benim hakkımda ne isterse söyleyebilirdi ama Blue'ya gölge düşürmesine izin vermeyecektim. "Gazeteler saçmalıklarla dolu ve sen de bunu biliyorsun."

Stella gözlerini devirdi. "Seni nasıl daha iyi hissettiriyorsa bebeğim."

Dişlerimi ağzımda talaş haline gelene kadar gıcırdattım. "Ne için burdasın?" "Ben...ben seni buradan çıkarması için Lionel ile konuşmaya çalışıyorum."

"Hayır," dedim küçümseyerek. Lionel'ın beni 247 izleyebileceği kilitli bir eve nakledilmek istemiyordum. Bu cehennemde olmaktan daha kötüydü.

"Saçmalama!" Stella ağladı. "Darius'un daha kolay ulaşabileceği bir yerde olmalısın. O senin *görev*."

tskedip koltuğuma geri oturdum. "Peki, bir yerlerde bir eve kapatılmış bir Muhafız olarak ne işime yarayacak?" Darius'u daha sık görme fikri son derece cezbediciydi ama ruhumu gümüş bir tepside yaşlı Lionel Amca'ya vermeden önce ölürdüm. Bana yirmi beş yıl sahip olacaktı. Hayır teşekkürler.

Stella'nın buna verecek bir yanıtı yoktu, bunun yerine bakışlarını pırlanta işlemeli bileziğe çevirdi.

bileğinin etrafında. "Clara'nın dönüşü zor oldu," konuyu o kadar hızlı değiştirdi ki neredeyse kırbaçlanacaktım.

"O nasıl?" Ablam aklıma gelince sesim bir oktav alçaldı, gölgelerin onun üzerindeki hakimiyetini gevşetmiş olabileceğini umuyordum.

"Lionel'in sağ kolu kadın olarak neredeyse benim yerimi aldı," diye kekeledi Stella, gözlerinde gerçek yaşlar parlıyordu. Annemin en çok önemsediği şey buydu. Güç. Ve onu elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaya her zaman hazırdı. Bu süreçte kendini aşağılamak zorunda kalsa bile.

Utanarak ondan uzağa baktım. Clara bir yana, düzenli olarak Lionel'ın yatağına düşmesi bile yeterince kötüydü. Zar zor midem bulandı.

"Sen sadece bir piyonsun Stella," diye homurdandım. Sümüklü bir mendil kadar vazgeçilmezsin. Yıllardır benim için gün kadar açıktı, bu yüzden seni bir nehir gibi ağlatmazsam kusura bakma.

"Benimle böyle konuştuğunu duysa baban çok kızardı," diye haykırdı.

"Babam bugün burada olsaydı önümde oturan kadından utanırdı," diye tersledim. Babamın

öldüğü gün annemin aklını kaçırdığı tartışılabilirdi. Onu sevdiğini biliyordum ama bugünlerde ondan ne zaman bahsetse, beni çocukken büyüten adama hiç benzemeyen sahte bir hayranlık ve aşırı tatlı anılarla konuşuyordu. Zihninde onun bir resmini uydurmuş ve bunun doğru olduğuna karar vermişti. Ama değildi*Benim*gerçek.

"Onu bana karşı kullanmaya kalkışma," diye talep etti. "Hâlâ hayatta olsaydı, bugün senin için benim kadar büyük bir hayal kırıklığı içinde yanımda duruyor olurdu."

Kazmayı görmezden gelmeye çalıştım ama göğsümdeki kemiği ve kasları yarıp geçti ve arkasında açık bir yara bıraktı. Babamın sevgisi, sessizce imrendiğim, zihnimde mühürlü bir kutuda sakladığım bir şeydi. Ölümünden bu yana olan hiçbir şeye dokunulmamıştı ve bozulmamıştı. Ama ona olan aşkımın bir saçmalık olması, ona dair beslediğim lekesiz çocukluk anıları dışında onun da annem kadar zalim bir Fae olması ihtimalini düşünmek bile dayanılmazdı.*Ya bir yalanı sevseydim?*

"O iyi bir adamdı," diye hırladım, buna inanmaya kararlıydım. "Neden burada olduğumu anlardı."

“Ah, ne biliyorsun? Sen çocukken öldü," dedi umursamazca. "Kanı benimkinden daha koyu akıyordu."

"Seninkinin katran kadar kara olduğunu kanıtlamak için seve seve keserdim," dedim sertçe ve gözleri kısıldı, bakışları öfkeyle kıvrıldı.

"Eh, bu yakında imkansız olabilir," dedi kaşlarımı çatmama neden olan kendini beğenmiş bir tavırla.

"Bu ne anlama geliyor?"

Ayağa kalktı ve ben de onunla birlikte ayağa kalkıp kaçmasını beklerken masanın etrafından dolandım.

o cümleyi bitirmeden Bu, kendini önemli göstermek için yapmayı sevdiği türden bir boktu. Beni burada cevapsız sorularla bırakmak, onun en sevdiği aklını kaçırma türlerinden biriydi.

Kolunu yakaladım ve gölgelerin tenimin altında kıpırdandığını, onun altında yaşayanları okşamak için uzandığını hissettim. Buraya geldiğimden beri, gardiyanlar onları öğrenirse başka bir yargıcın önüne çıkarılacağımı, Cyclops sorgulamasıyla gerçeği dünyaya açıklamaya zorlanacağımı ve hiç şüphesiz aynı mahkemede idam edileceğimi bildiğim için onları kilit altında tutmuştum. lanet gün

Kirpiklerini masumca bana vurarak, "Eh, bilmenin bir önemi yok sanırım," dedi. "Zaten burada olman senin için bir fark yaratmıyor."

"Ne olmaz?" İttirdim.

"Lionel çok özel bir eser bulmaya yaklaşıyor," dedi, kara gözleri Tarikatıyla hiçbir ilgisi olmayan bir açlıkla parlayarak.

Onun dramatik duraksamayı bitirmesini ve bana cevabı vermesini beklerken nabzım hızla atmaya başladı. Perilerin peşinden koştuğunu gördüğümüz şey bu olmalıydı, Lionel neden onları tüm krallığı aramakla görevlendirmişti.

"İmparatorluk Yıldızı," diye soludu ve kalbim mide bulandırıcı bir şekilde sarsıldı.

"Bu bir efsane," diye hemen karşılık verdim ama bakışlarındaki şevk bundan şüphe duymama neden oldu. Sanki benim bilmediğim bir kanıtları varmış gibi.

“Öyle bir şey değil. Bu gerçek. Ve gün geçtikçe ona yaklaşıyoruz. Lionel ona sahip olduğunda, kendisini ve sadık tebaasını diğer Fae'lerin gücüne karşı savunmasız kılmak için kullanabilir. Solaria'da hiç kimse onu tahtından indiremeyecek. Her şey onun yenilmez gücünün altına düşecek.” Elimden kurtuldu, kapıya yöneldi ve başka bir söz söylemeden içeri süzülerek geçti, beni o bomba suratıma patlarken bıraktı.

İmparatorluk Yıldızı güya binlerce yıl önce gökten düşmüş, Solaria tahtına oturan ilk kraliçe tarafından düşerken gökyüzünde yaptığı parlak kavisi gördükten sonra bulunmuştu. Onu aldıktan sonra, geceleyin vizyonlar almaya başladı, sanki yıldızın kendisinden ona kara büyünün yollarını anlatan fısıltılar. Güçleri kendi avantajına kullanan, bunu öğrenen ilk Fae'ydi.

Sonra, bir nesilden diğerine, öğrendiği sihrin bilgisiyle yıldızı mirasçılarına devretti. Ve büyük torununun eline geçtiğinde yıldızın sahip olduğu başka bir gücü keşfetti. Büyüyü derinliklerinde tutabilirdi. Bu yüzden ölmeden önce, onu halefleri için bir armağanla doldurdu.

Efsaneye göre ilk hediye büyücülüktü ve sahibine ölülerle konuşma gücü veriyordu. Her geçen nesilde daha fazla hediye eklendi, hediyeler hakkında anlatılan hikayeler çılgınca ve abartılı hale gelene kadar efsane bulanıklaştı.

Asil kanı olmadan hiç kimsenin yıldızı kullanamayacağı söylendi, ancak söylentiler her yere yayıldıkça, çoğu kişi onu çalmaya çalıştı. Böylece, İmparatorluk Yıldızını korumak ve kraliyet ailesinin elinden asla çıkmamasını sağlamak için kara büyü yöntemleriyle eğitilmiş güçlü Fae'lerden oluşan Zodyak Loncası adında bir topluluk kuruldu. Yıldızın nasıl tutulduğuna dair binlerce versiyon vardı, bazıları onun bir kılıcın veya bıçağın kabzasına, diğerlerinin ise bir taç, bir yüzük, bir kadehe gömülü olduğunu söylüyordu. Ve gücünü çevreleyen efsaneler daha da vahşi ve çeşitliydi.

Hikayenin çoğu versiyonunun genel olarak üzerinde hemfikir olduğu bir şey vardı ve bu, yıldızın sahibini büyülü saldırılara karşı savunmasız kılmak için bir hediyeye sahip olmasıydı. Yani gerçekten var olsaydı ve Lionel onu ele geçirseydi, bu sadece dünyamız için bir tehdit olmazdı, bildiğimiz şekliyle hayatın sonu olurdu.

AEğitim öğretim yılı sona ererken, sınav dönemi de sert vurdu. Çalışma bağımlılığı çeken herkes için Sfenks destek grupları vardı, insanlar baskı altında patlarken Fae'ye karşı Fae kavgaları patlak veriyordu ve kampüste yeterince saf olan herhangi bir aptala çalışmayı geliştiren sözde çalışma tılsımları, iksirler ve büyüler satılıyordu. onları satın al

Diğer Mirasçılar ile birlikte King's Hollow'a çekilip dikkatimi dağıtacak şeylerden mümkün olduğunca ders çalışmıştım. Müdür Nova, yığınlarda gizlenen hayran kulüplerinden kaçınabilmemiz için Venüs Kitaplığı'ndan nadir metinler almamıza bile izin vermişti ve ben de mümkün olduğunca çok durumda Mildred'den etkili bir şekilde kaçınabildiğim için mutluydum.

Ayrımcılığımızın tek dezavantajı, Roxy'yi istediğimden çok daha az görüyor olmamdı. Hâlâ her sabah onunla koşuyordum ve kayalıklara koşup yıldızları inkar etmeye çalıştığımızdan beri ona bir daha dokunmamış olsam da, o günden bu yana aramızda çok şey değişmiş gibi hissettim. Bunu başlatan o olmuştu. Kendini fiziksel olarak ifade etmeyi duygusal olarak açmaktan çok daha kolay bulduğunun tamamen farkında olsam da artık ikisini de benimle istediğine inanmak için her türlü nedenim vardı. Bu bir lütuf ve bir lanetti.

Lance gittiğinden beri, Star Crossed durumumuzdan bir çıkış yolu araştırmaya fazla zaman ayıracak kimse yoktu. Özellikle de cevaplar için arşivleri araştırırken ve oradaki yazıların yarısı, boş vaktimiz olsa bile hiçbirimizin okuyamayacağı kadim dillerdeydi. Yani bu, benim ve Roxy'nin üzerimdeki laneti kaldırmak için yapılabilecek her türlü ilerlemenin fiilen durma noktasına geldiği anlamına geliyordu. Orada ikna olduğumdan değil*öyleydi*bundan kurtulmanın bir yolu vardı, ama kıçımı ısırmak için geri gelip kalbimi yerinden söküp sonunda kendi kalp kırıklığımla boğulmama neden olabilecek bir duyguya kapılmıştım - umut.

Bundan bir çıkış yolu bulabileceğimiz, bir şekilde birlikte olabileceğimiz fikrini düşündükçe,

gerçek olması için ruhum daha çok acıdı. Ve beynimin mantıklı kısmı kendimi bu duyguya vermek istemese de elimde değildi. Ne zaman onun hakkında yeni bir şey öğrensem, soracak daha çok soru buluyordum. Onu her gördüğümde, geçen seferkinden daha vahşice onun için acı çekiyordum. Bu fikre kapıldım. kaybetti*o.*Ve gerçekten her şey umutsuz olsa bile bundan geri dönüş yoktu.

Ona akademide kalmaya gelmeden önce nerede yaşadığını sormuştum ve bana yarım bir cevap vermiş, buna dalış demiş ve fazla detaya girmeden yoluna devam etmişti. Benim ve diğer Mirasçıların orada olduğumuzu ona söylememiş olmam içimi yiyordu. Onun ve Darcy'nin eşyalarının olduğu çanta dolabımın dibinde duruyordu, ne zaman kıyafet çıkarsam vicdanım yanıyordu. Sorun şu ki, onunla düzgün bir şekilde konuşması için onu yalnız bırakmak istiyordum ve bunu yapmak imkansızdı. Ayrıca sınavları sırasında muhtemelen onu üzerek sabote etmek istemedim. Bu yüzden şimdilik, yalancı bir pislik olduğum gerçeğiyle yaşamak zorundaydım. Sonra orada olduğumuzu kabul edebildiğimde af diler ve ona benimle bu konuda tam bir konuşma yapma şansı verirdim.

Ben de son zamanlarda eve daha düzenli gidiyordum, elimden geldiğince annem ve Xavier'i kontrol etmek istiyordum. Neyse ki, babam Clara'yla birlikte evden gitgide daha sık uzaklaşıyordu. İmparatorluk Yıldızını arıyordu ama şimdiye kadar onu bulma konusunda hiç şansı olmamış gibi görünüyordu. Biz de onun yerini bulmak için kendi araştırmamızı yapıyorduk, ondan önce elimizi uzatmak için çaresizdik, ama o haliyle, araştırmamızda izleyecek tek bir sağlam ipucu bulamamıştım. Bulduğu günden korkmaya başlamıştım, çünkü o kadar hararetle arıyordu ki, onu ele geçirmesinin bir felaket olacağını ancak hayal edebiliyordum. Ama önce onu nasıl bulacağımızı bulmadıkça, bu konuda ne yapabileceğimizi bilmiyordum.

Yakında ona meydan okumak zorunda kalacağımı biliyordum. Ama artık kara büyü uygulamama yardım edecek Lance'e sahip olmadığıma göre, bu eğitimi tek başıma ilerletme riskini alamam. Yine de gölgelerle pratik yapmak için Roxy ve Darcy ile görüştüm ama aynı şey değildi. Kara büyü gölgelerle bağlantılıydı ama kemiklerin gücü ve bu türden diğer büyülerin gölgelerle çok az ilgisi vardı. Ve kızların bu tür bir büyünün yıkıcı gücüne fazla yaklaşma riskini alamam. Çok iyi bir nedenden dolayı yasaklandı. Keşke babama üstünlük sağlamanın başka bir yolu olsaydı. Ama ben hazır olmadan önce ona meydan okursam, üzerime yağdıracağı cezalar ölçülemez olurdu. Ve öfkesi, benim de değer verdiğim herkesi kuşatacaktı. Gazabının sevdiklerime düşmesi riskini göze alamazdım. Ona vurduğumda, kaybetmek zorunda kaldı.*ölmek*. Ve bunu kabul etmek bana ne kadar acı verse de, henüz o savaşı kazanacak kadar güçlü değildim.

Astroloji yazılı final sınavımızı bitirmek üzereydik ve bu yapılır yapılmaz her şey bitmişti. Sonra Acrux Malikanesi'nde geçen uzun, yalnız bir yazı gözlerimin içine diktim.

Daha da kötüsü, deneklerimin çoğunda diğer Mirasçılar arasında sonuncu olacağımı biliyordum. Özellikle yazılı sınavlarda. Dördümüz, sınıfımızdaki her konuda diğer tüm öğrencileri kolayca geride bıraktık, ancak hangisinin en üst sırayı alacağı konusunda aramızda her zaman bir savaş vardı. Ama Lance benden bu kadar uzaktayken, Muhafız bağı benim karşılayamadığım çaresiz bir ihtiyaçla kaşınıyor ve yanıyordu. Kulağımda sürekli nefes alan bir gremlin gibiydi, kokuşmuş nefesi burnumun altında dans ediyor ve onu görmezden gelmeme izin vermiyordu. En azını söylemek dikkat dağıtıcıydı. Ders çalışmayı çok zorlaştırmıştı ve sınavlarıma konsantre olmak bile imkansıza yakındı.

Onu her hafta ziyaret ediyordum ama bu, tahvilin ihtiyaçlarını karşılayacak kadar yakın değildi ve notlarım düşecekti. Bu da babamın çok kızacağı anlamına geliyordu. Diğer Mirasçılar beni çok fazla konuda yenerse, dördünün en zayıfı olduğuma dair söylentiler başlardı. Ve bunun saçmalık olduğunu ve diğer Mirasçıların konumumu asla benden almaya çalışmayacağını bilmeme rağmen, babam zayıflıkla ilgili her türlü skandaldan nefret ederdi.

Tamamladığım kâğıda bakıp başparmağımla sayfanın alt kısmına sihirli imzamla mühürlemek için bastırırken derin bir iç çektim. Ayağa kalkıp Jüpiter Salonu'nun zemin katındaki sınav salonundan çıkmadan önce, işimin bittiğini bildirmek için Profesör Prestos'la göz göze geldim.

Diğer Mirasçılar beni beklerken dışarıda güneşin altında oyalanıyorlardı ve hepsinin benden önce bitmiş olması bile ne kadar geciktiğimin bir göstergesiydi.

"Özgürdü!" Seth beni görünce uludu ve Max sınavların bitişini kutlamak için bir hava büyüsü patlamasıyla kendini havaya fırlatırken heyecandan haykırdı.

Onlarla birlikte güldüm, sınavların baskısının omuzlarımdan düşmesine izin verirken rahat bir nefes aldım. Bitmişlerdi. Ve diğer Mirasçıların altında kalsam bile, yine de sınıfımızın geri kalanını bir mil farkla geride bırakırdım. Son sınıfların bile deneyemeyeceği büyüler yapabiliyordum ve bunu yazılı sınavlarda olduğu kadar pratik sınavlarda da defalarca kanıtlamıştım. O yüzden bunun ötesinde endişelenmemin bir anlamı yoktu.

Caleb, güneşin tenini öpmesine izin vermek için yüzünü geriye yatırırken geniş bir gülümsemeyle, Bu akşamki parti için sabırsızlanıyorum, dedi.

Hepsi Shimmering Springs'te verilen partiyi tartışmaya başlarken ceketimi çıkardım ve kravatımı iyice gevşettim. Aqua House bu yıl en çok puanı kazandığı ve Max her şey hakkında dayanılmaz bir şekilde kendini beğenmiş olduğu için sunuculuğunu Max yapıyordu.

Max, "Grus'u partnerim olarak alıyorum," dedi ve hepimiz şaşkınlıkla ona baktık. "O evet dedi?" diye sordu Seth, heyecanlı bir köpek yavrusu gibi başını sallayarak.

"HAYIR. Aslında beni yaklaşık elli kez reddetti, ”diye itiraf etti Max. "Ama sadece kapısına gelip benimle gelmesini isteyeceğim. Onunla çıkmak için babamdan yeşil ışık bile aldım.

alenen... onu yakalayabileceğimi varsayarsak.

"Bunu nasıl başardın?" Diye sordum. Geraldine Grus ve ailesi o kadar kraliyet yanlısıydı ki kış yanaklarına Roxy ve Darcy'nin yüzlerine dövme yaptırdığını öğrenince şaşırmam.

Max masumca, "Ona az önce Vegas'ın en büyük savunucularından birinin aniden gemiden atlayıp onun yerine Heir ekspresine binmesinin ne kadar iyi görüneceğini söyledim," diye yanıtladı.

Cal, "Onun sürmesini istediğin şey bu değil," diye alay etti.

"Ve bağlılığını değiştirmesinin hiçbir yolu yok," diye küçümseyerek homurdandım.

"Bunu biliyorum... ama babam bilmiyor." Max o kadar geniş sırıttı ki, bu planın ancak babası Geraldine'in kesin olarak Vega Takımı olduğunu anlayınca suratında patlayacak korkunç bir fikir gibi geldiğini ona söylemek içimden gelmedi. Onun balonunu patlatmayacaktım.

The Orb'a doğru yöneldik ve cebimden Atlas'ımı çıkarıp Roxy'ye mesaj atmayı düşünürken grubun en arkasına gittim. Genelde yataklarımızda baş başa kaldığımız ve sohbetlerimize odaklanabildiğimiz akşamlara kadar birbirimize mesaj atmazdık ama birinci sınıflar bu sabah son uygulamalı değerlendirmelerini yapmışlardı ve ben onun sınavlarının nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordum.

Siktir et.

Darius:

Ne giyiyorsun?

Bunun hangi noktada standart konuşma açılışımız haline geldiğinden tam olarak emin değildim, ama aslında birbirimize seks yapmaya başlamamıştık. Bir parçam bunu gerçekten istiyordu, ama ne zaman konuşsak, söylediği her şeye o kadar kapılmıştım ki, oraya hiç gitmedim. Ve yıldızların bu çizgiyi aştığımızı fark edip birbirimize mesaj atmamızı da engelleyeceğinden korkuyordum. Riske atamazdım. Caleb'i onların kurallarını çiğnemek için kullanmamızdan kesinlikle hoşlanmamışlardı ve ben onunla bu temas noktasını kaybetmeye dayanamazdım.

Mesajıma cevap olarak, altyazılı bir fotoğraf gönderdi.*bu ya komik ya da küçük düşürücü ama birkaç tekila içtim, bu yüzden kararı size bırakacağım.*Fotoğrafta, Pitball stadyumundaki soyunma odalarında durmuş, benim Pitball formamı bir elbise gibi giyerken kameraya aşırı müstehcen bir şekilde somurtuyordu.

Bakışlarım onun üzerinde gezindi, altındaki diz boyu akademi çoraplarını ve arka planda sıraya atılmış buruşuk üniformayı inceledim. Boğazımdaki yumruyu yuttum. Yemin ederim ki o kız, olmaya çalışmadığı zamanlarda olduğundan daha seksi olmamıştı.

Darius:

Saklamalısın, sana daha çok yakışıyor.

Roxy:

Bunu ciddiye almayı seçiyorum. Zaten uyumak için yeni bir gömleğe ihtiyacım var, diğeri senin ciddi şekilde hırpalanmak.

Ne demek istediğini anlamaya çalışırken kaşlarımı çattım. Gömleklerimden biriyle uyuduğunu mu söylüyordu? Çünkü gerçekten öyleymiş gibi görünüyordu. Ve bunun fikri beni aptal gibi sırıttı.

Darius:

Bunu bir hediye olarak kabul et. Konu açılmışken, ne zaman gidip bisikletini göreceksin?

Ona bisikleti biraz fazla sorduğumun farkındaydım ama hâlâ bisiklete bakmamış olması canımı sıkıyordu. Neden olmadığını tam olarak anlayamadım. İstemiyorsa, bana onu geri almamı söyleyebilirdi, ama eğer*yapti*stiyorsa neden o lanet şeye bakmaya gitmemişti?

Roxy:

Sana da bir hediyem var, o yüzden takas yapabiliriz...

Mesajını okurken hareketsiz kaldım. Neden benim için bir şeyi vardı? Doğum günüm değildi. Hediye kazanmak için hiçbir şey yapmadım. Ona bir cevap göndermem gerekiyordu ve ne diyeceğimi bilemedim.

"Neden birisi sikini emmeyi teklif etmiş gibi sırıtıyorsun?" Seth bana sordu ve yüz hatlarımı öğrenmeye çalışırken kafam karıştı.

"Gülmüyorum," dedim gözlerimi ona çevirerek. "Bazen gülümserim. Hepsi bu kadar."

"Peki, ara sıra neye sırıtıyorsun?" diye sordu Cal ileri atılıp Atlas'ımı elimden kaparak.

Ona küfrettim ama okumak için fırladığında sadece güldü.

"Neden yüzün kızaracakmış gibi geliyor?" diye sordu Max, duygularımı okumaya çalışırken koluma uzandı.

Siktir git. Kesinlikle kızarmam."

Cal, "Tory ona bir hediye aldı," diye cıvıldadı ve o ona bir yanıt yazmaya başladığında ben inledim. Onu geri ver, diye homurdandım onu kapmaya çalışma zahmetine girmeden. O kadar hızlıydı ki, eğer o istemezse onu yakalayamayacaktım.

Cal, Atlas'ımı sırıtarak bana geri fırlatarak, "Yarım saat sonra bizimle otoparkta buluşacak," dedi.

"Biz?" Gönderdiği mesajlara bakarken iç çekerek sordum. Şeker bebeğimi üç ayrı kez aramış ve her mesajı bir dizi gülünç emoji ve sayısız öpücükle bitirmişti. Ben olmadığımı açıklamak için ona tekrar mesaj atmayı düşündüm ama yanıtlarındaki gülen emojiler tahmin ettiğini düşünmeme neden oldu.

"Evet. Bir refakatçiye ihtiyacın var, unutma, dedi Cal, sanki yıldızlar dinliyormuş gibi gökyüzünü işaret ederek. Ve muhtemelen dinliyorlardı. Işıltılı pislikler.

"Bu neden siz pislikler demek zorunda?" diye sordum otoparka doğru ilerlerken. "Çünkü küçük Ass Squad'ını da getiriyor," diye yanıtladı, bunu büyük bir grup durumu haline getirmek isteyeceğimiz çok açıkmış gibi. Yine de yalnız olamayacağımız için bu konuda fazla seçeneğimiz olmadığını tahmin etmiştim.

"Grus geliyor mu?" Max anında sordu ve Seth dramatik bir şekilde inledi.

"Cidden o kızla havalı oynamaya başlamalısın," dedi. "Konu ona gelince oyununu tamamen kaybettin."

"Göğüslü Barrys'i onu kör etti," diye şaka yaptım, dalgaları benden alıp Max'e taşımaktan mutluluk duyuyordum. Elimde değil, diye inledi Max. "O benim kişisel markam gibi deli, düzgün vücutlu, tamamen bağımlılık yapan Killblaze."

"Onu bir uyuşturucu bağımlısıyla mı kıyaslıyorsun?" Seth alay etti. “Bütün dünya boka saracak. Bunun farkındasınız, değil mi? Tüm okula anlattık – hayır – hepsine*krallık*Bizimle Vegas arasında seçim yapmak ve şimdi onlarla takılmak ve küçük hediyeler değiş tokuş etmek için yola çıktık ve Max baş destekçilerini mahvedecek ve sonunda basına sızdırılacak ve sonra kim bilir ne olacak ”

"Şikayet eden biri için, tüm bunlardan oldukça mutlu görünüyorsun," yorumunu yaptım. "Mest oldum," diye onayladı Seth kurda benzer bir sırıtışla. "Vegas başımıza tam bir bela olabilir ama onlar ortaya çıktığından beri hayat çok daha ilginç hale geldi."

Buna hepimiz güldük ve park yerine giderken hızımızı artırdık.

Yıldızları beni ve Roxy'yi yeniden düşünmeye zorlamak için bu küçük planı bir şekilde başarırsak, yepyeni bir sorunumuz olacağından kimse bahsetmedi. Ama sanırım hiçbirimiz benim bir Vega'ya sahip olmamla ilgili çıkarımları dikkate almak istemedik. Zaten bunun işe yarayacağını düşünmek için hiçbir sebep yoktu. Ve eğer olsaydı... eh, iş ona geldiğinde o köprüyü nasıl geçeceğimizi bulmamız gerekirdi.

Roxy ve arkadaşlarından önce vardık, bu yüzden Seth beyaz Faezerati'sinin kontağını açıp biraz müzik açarken pahalı arabalarımızın kaportasına yaslanarak pozisyon aldık.

Cal bizden uzaklaştı ve iki dakika içinde bir kasa birayla geri döndü ve Roxy'nin gelmesini beklerken sohbete katılmaya çalışarak bana fırlattığı bir kutuyu kabul ettim.

Onun varlığı, asansör kapıları açılmadan bir an önce bisikletin etrafına kurduğum tespit büyüsünü harekete geçirirken, tenimde bir sihir ürpertisi dolaştı.

Kutlama içeceklerinin etkisinden biraz tökezleyen Darcy ve Geraldine ile dışarı çıkarken Roxy'nin üzerinde hâlâ pitball formam vardı.

"İşte buradasın, seni yalanabilir ıstakoz," diye öksürdü Geraldine, Max'i görünce, elindeki tekila şişesini kaldırıp onu işaret etti.

Max sanki bir otoparkta değil de bir gece kulübündeymiş gibi Seth'in arabasından çalan müzikle dans ederek ona doğru koşarken tüm hayalleri gerçek olmuş gibi sırıttı.

Roxy ona kıs kıs güldü ve Darcy, arabasının kaputunda Cal ile Seth'in arasına oturmadan önce kasadan bir bira kapmak için yanımdan geçerken bana yarım bir gülümseme sundu.

"Sonunda seni buraya getirdim o zaman," dedim, ilgiyle beni izleyen Roxy'ye yaklaşarak. "Ben zayıfım," diye itiraf etti. "Mosiklete baktığım an, salyalarımın akacağını ve gece gündüz kullanacağımı biliyordum. Bu yüzden, direnmek için herhangi bir umudum olsun istiyorsam, bundan kaçınmalıydım."

"Darius için de mi böyle düşünüyorsun?" Seth aradı ve ona gönülsüzce homurdandım. Tüm bu grup takılma durumu zaten ciddi şekilde can sıkıcıydı. Onu sadece kendime istiyordum ve bana bakışı onun da aynı şeyi dilediğini merak etmemi sağladı.

"Pitball formamı giymenin bir nedeni var mı?" Bakışlarım onun üzerinde gezinirken sordum.

"Sınavların sonu için Pitball stadyumunda özel bir kutlama yapmaya karar verdik," diye yanıtladı omuz silkerek. "Bir cesaret oyunu oynuyorduk ve Geraldine bunun çok komik olduğunu düşündü."

Kendisinden oldukça memnun görünen Grus'a bakarken dudaklarım keyifle seğirdi. Aslında hepsi bize bakıyordu ve biraz mahremiyet elde etmek isteyerek boğazımı temizledim ve bakışlarımı tekrar başka tarafa çevirdim.

Çenemi sallayarak park yerinin uzak tarafındaki bisikleti gösterdim ve Roxy gülümsemeye çalışarak yanıma geldi.

Bisiklete yaklaşırken onu gözümün ucuyla izledim. Üstüne bir örtü atmıştım ama acaba üzerine bir fiyonk falan da koysam mı diye merak ediyordum. Ama o pek selam veren bir kıza benzemiyordu ve ben de selam veren bir adam değildim.

Bisikletin önünde durduğunda dolgun alt dudağını ısırdı ve diğerleri de izlemek için hareketsiz dururken kapağı almak için uzandım.

Ona odaklanırken üzerimizde hissettikleri bakışları görmezden gelmeye çalıştım ve bakışlarım onun yüzüne odaklanmış haldeyken örtüyü kaldırdım.

Kaportasından gövdesine kadar onunla ilgili her şeyi kavrarken gözleri genişledi ve dudakları aralandı.

motora özel lacivert boya işi ve motor kapağının üzerine onun takımyıldızı şeklinde işlenmiş elmaslar.

"Kahretsin, Darius," diye soludu, yaklaşıp parmak ucunu elmasların üzerinde gezdirirken. "Bu sana ne kadara mal oldu?"

Hepsinin seni böyle gülümseteceğini bilseydim, sana elli tane alırdım, diye yanıtladım küçümser bir tavırla ona yaklaşırken.

“Bu sınırlı sayıda, onlar yapmadılar*yapmak*elli tane,” diye alay etti, bakışları bisiklete takılı kalırken koluma hafifçe vurdu.

"Onu gezintiye çıkarmak ister misin?"

"Biraz fazla tekila içtim," diye somurttu.

"Yine de çalıştırabilirsin."

Bakışları benimkilerle buluşmak için kaldırdı ve bana verdiği gülümseme, anahtarı kontağa yerleştirip bisiklete binmek için hareket ederken tamamen tehlikeliydi.

Çalıştırdı ve gözlerini kapatıp takdirle inlerken motorun derin kükremesi boşluğu doldurdu. Pitball formamın içindeki o şeyin üstüne otururken o kadar ateşli görünüyordu ki anında onun için sertleştim ve ona dokunamadığım gerçeğine neredeyse inleyecektim.

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle motoru birkaç kez çalıştırdıktan sonra nihayet motoru durdurdu ve kulaklarımızın iyileşmesine izin verdi.

"Bunu kesinlikle kazandığımı biliyorum ve bunun için sana teşekkür etmem gerekmiyor," dedi bana bakarak.

"Ancak?" Diye sordum.

"Teşekkür ederim," diye yanıtladı, sesi aletimi seğirten bir şekilde kabaydı.

Bakışlarının sürekli ağzıma kayması, aramızdaki bu mesafeyi kapatmak için benim kadar çaresizce yanıp tutuşmadığını merak etmeme neden oldu. Yavaşça uzandım ve derisine değmesi için formamın kenarını kopardım.

"Bunu giymen hoşuma gitti," dedim, bakışlarım sırtına sıçramış olan adımın üzerinde gezinirken.

"Böylece?" diye sordu, gözleri eğlenceyle parlıyordu.

"Evet. Biraz fazla," diye itiraf ettim ve kahrolası dudağını tekrar ısırırken bakışları kasıklarıma kaydı.

Yıldızlar onun yeni bisikletini yakmadan falan önce formayı tutuşumdan kurtulmak için kendimi zorlamak zorunda kaldığımda inledim.

"Ona ne aldın?" Seth aradı ve ben ona sinirli bir şekilde homurdandım.

“Siz sadece çenenizi kapatıp duvara bakan türden refakatçiler olamaz mısınız?

bir şey?" tersledim

"Şansı yok," diye seslendi Max.

"Rahatsız edici bir barakuda olma," diye azarladı Geraldine ve bu daha da kötü olabilirdi. Roxy bir kahkaha attı ve bisikletten indi. Araba kullanamayacak kadar çok tekila içtiğini iddia etse de bana sarhoş gibi gelmedi, bu yüzden sadece üç ya da dört kadeh içtiğini tahmin etmiştim.

"Bu... biraz tuhaf bir hediye," diye tereddütle itiraf etti. "Ve istemiyorsan kabul etmek zorunda değilsin."

“Neden kabul etmeyeyim?” Diye sordum. "Çünkü bu bir nevi kalıcı," diye yanıtladı. "Beni kaybettin," diye itiraf ettim.

"Sağ. Şey, Orion olmadan önce..." Devam etmeden önce kız kardeşine özür dilercesine bir bakış attı. "Önce o*sol*, bize Anka Kuşları, hediyelerimiz ve onlarla yapabileceğimiz şeyler hakkında bazı kitaplar verdi. Ve çoğu spekülasyon ya da efsane gibi görünüyor ya da belki de hepsini çözemedik, ama bu eski senaryoda da şeyler vardı ve - şey, uzun lafın kısası, Darcy bazı şeyleri Phoenix ateşiyle doldurabileceğimizi anladı. . Sonra bir sürü araştırma yaptım ve Anka Kuşlarının diğer Tarikatlardan ve Kara Zorlamadan gelen müdahaleleri nasıl engelleyebileceğini ayrıntılarıyla anlatan bu tozlu eski kitabı bulmayı başardım. Yani temelde yaptım*Bu*” Bileğinden alevle yaldızlanmış bir çift Anka kanadına benzeyen ve yarım daire oluşturacak şekilde genişleyen büyük, altın bir bileklik çıkardı.

İçimdeki Ejderha, değerini anında anladığımda derimin yüzeyine yükseldi ve onu kapıp hırlamamak için çok çalışmak zorunda kaldım.*bana ait*tüm odada.

Roxy'nin yeşil gözleri sanki bakışlarımdaki arzuyu okumuş gibi neşeyle dans etti ve devam etmesini beklerken ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi.

"Ee, evet, güzel falan ama sihrinin işe yaramasını istiyorsan o zaman onu elinde tutamazsın. En azından, böyle değil, ”dedi.

"Peki nasıl?" Elime bastırırken sordum ve metalin sıcaklığı tenimi ürpertti.

“Buna Phoenix Öpücüğü deniyor. Ve temelde bir kanal, ”diye açıkladı. "Sanırım derinin altına Phoenix ateşimin bir parçasını yerleştirmek için kullanabilirim. Ama bunu yaptığımda, bileklik teninle kaynaşacak ve seni damgalayacak, tıpkı senin Koruyucu işaretin gibi-"

"Beni sana bağlar mı?" Diye sordum.

"HAYIR. Seni ateşimin bir gramına bağlayacak. Sana hediye ederdim ve marka onu derinin altında güvende tutardı. Benimle hiçbir bağlantısı yok, sana sunduğum alevi temelli bırakmış olurum. Ama dağlamanın sihri olmadan, ateş çok sıcak yanar ve, ee, senden tekrar çıkar...acı verici bir şekilde. Mahcup bir şekilde gülümsedi ve ben de kahkaha attım.

"Sırf yeni bir dövme yaptırmak için senin ateşin içinde bir delik açma riskini neden istesin ki?" diye sordu Seth arkamdan ve sözünün kesilmesine sinirlendim. Neden burada değillermiş gibi davranmıyorlardı?

"Çünkü senin içinde yaşadığında, benim için çalıştığı gibi çalışacak. Hiç kimse zihninizi etkileyemeyecek. Hatta-"

"Bu, babamın Dark'ın beni zorlamasını engelleyebilir mi?" Kalbim kendi kendine tökezlerken nefes aldım. "Evet. En azından, doğru yaparsam yapmalı..." Roxy bana zerre kadar saçmalık içermeyen utangaç bir şekilde gülümsedi ve lanet olası yıldızlara hiç bu kadar kızdığımı düşünmemiştim. O andan daha onu öpmemi engellediğin için.

Darcy, "Doğru yaptı," diye sözünü kesti. "Sana vermeye istekli olmadan önce o büyünün üzerinden binlerce kez geçmiş olmalı."

"Yanlış yapıp yanlışlıkla sende bir delik açmak istemedim," diye açıkladı Roxy, gözlerini devirerek.

"Yıldızlar bunun için bize vurmasa seni şimdi öperdim," diye inledim, içimde bir heyecan kabardı ve kendimi fiziksel olarak dizginlemek zorunda kaldım.

"Güzel bisikletin yakınında değil," diye kabul etti ama bakışları yeniden ağzıma kaydı, sanki baştan çıkmış gibi. "Yani, benim yapmamı mı istiyorsun?"

"Kahretsin evet." Sağ kolumu ona ihtiyacı olan her şeyi yapması için teklif etmeden önce gömleğimi hızlıca yırttım.

Diğerleri etrafımızda bir halka oluşturarak daha yakına geldiler ama onları görmezden geldim, Roxy bileziği sağ elimin üzerinden ve kolumun ön kısmından yukarı doğru kaydırırken, bakışlarım Roxy'ye sabitlendi, ta ki halkanın altındaki çıplak deri parçasına bastırılıncaya kadar. dirseğimden.

"Hazır?" diye sordu, gerginmiş gibi kirpiklerinin altından bana bakarak. "Sana güveniyorum."

Öne doğru eğildi ve dudaklarını bileziğe bastırdı, siyah saçları etrafına dökülüyordu ve metalin dokunduğu yerde derin bir yanık nabız atarken kolumu gizliyordu.

Alevlerin yoğunluğu artarken ve yanık cildimin altından damarlarıma doğru kayarken, onu her yerde hissedene kadar vücudumda bir fırtına gibi hızla yayılırken homurdandım.

Her türlü ateşe alışkınım ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Vahşi ve fırtınalıydı, vahşi ve özgürdü. Tadını dilimde alıyor, çıtırtısını kulaklarımda duyuyordum. Her şey tüketiciydi ve asla bitmiyordu ve yine de bir şekilde son derece coşkuluydu.

Roxy geri çekildi ve alevleri artık bunaltıcı olmayıp sadece var olana kadar etimin altına yerleştiğinde umutla bana baktı. Kendi Dragon Fire'ımla dans ettiler ve vücudumun etrafında zıpladıkça bu his neredeyse gıdıklanıyordu.

"Kazımı silip süpür ve bana Gertrude de," diye soludu Geraldine.

kol.

Bileziğin olduğu yerde, bunun yerine etimde yeni bir dövme buldum. Kolumun etrafında kıvrılırken neredeyse yaşamla dalgalanıyormuş gibi görünen bir çift büyüleyici kanat.

"İşe yaradı mı?" diye sordu Roxy, yıldızlar araya girmeden önce aramıza mesafe koymak için tekrar geri adım atan Max'e bakarak.

Max elini omzuma koymadan ve mutluluğu tenimin altına itmeden önce gözümü yakaladı. Beni sırıtacak kadar besledi, sonra hiç durmayacakmışım gibi hissedene kadar daha çok gülmeye başladım. Ama bu doğru değildi, gülmek istemedim ve gülmeyeceğime karar verdiğim anda durdum. Zihinsel kalkanlar koymak gibi değildi. Phoenix yangını öyle çalışmadı. Sadece emrimi dinledi, vücudumu süpürdü ve bir alev makinesinin önünde sağlam durmaya çalışan kağıt mendilden başka bir şey değilmiş gibi Max'in büyüsünü yok etti.

Anında gülmeyi kestim ve Max büyüsünün çoğunu içime iterken homurdandı. Diğerleri etrafımda gülmeye başladı, Roxy ve onları ondan koruma emriyle kendi ateşleri yanan Darcy dışında hepsi.

Sonunda pes ettiğinde, onun gücünden tamamen farklı bir nedenle sırıtıyordum.

"Beni özgür bıraktın," diye nefes verdim, Roxy'ye ete kemiğe bürünmüş efsanevi bir yaratıkmış gibi bakarken, bunu geri ödemek için ne halt yapabileceğimi anlamaya çalıştım. Dudaklarında bir gülümsemeyle yıldızlardan dilediğim her dileğe cevap vermişti ve karşılığında hiçbir şey yokmuş gibi bana omuz silkmeyi teklif ediyordu.

"Yaz için o kahrolası canavarla birlikte o eve gitmene ve onun insafına kalmana izin vermeyecektim," diye homurdandı şiddetle. Koruyucu olarak. Sanki benim ona bakmak için yanıp tutuştuğum gibi onun da değer verdiği ve korumak istediği bir şeymişim gibi.

Diğerlerine baktım ama bunu dinlemek için burada olmaları umurumda değildi. Onun hakkında ne hissettiğimi zaten biliyorlardı, öyleyse neden bunu hepsinin önünde söylemeyeyim?

"Sana zaten seni sevdiğimi söyledim, Roxy," diye homurdandım ve şaşkınlıkla bana bakarken gözleri büyüdü. "Ama şimdi ben de seni istediğimi söylüyorum. Sadece sen. Bunu gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa yapın."

"Darius," diye soludu, bakışları bize biraz mahremiyet sağlamak için biraz geri çekilen diğerlerine kaydı. Üzerimize bir susturucu balonu fırlatabilirdim ama ne anlamı vardı ki? Onun hakkında ne hissettiğimi bilmeleri umurumda değildi. Onlar bizim ailemizdi ve bizi ayrı kalmaya teşvik etmeleri gereken tüm nedenlere rağmen, bizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyorlardı. Çünkü iş ona geldiğinde, bizim mutluluğumuzu lanet olası bir tahttan daha çok önemsiyorlardı ve bunun da daha önemli olduğunu çok daha önce anlamalıydım.

"Anladım." dedim ona yaklaşırken. O kadar yakındık ki neredeyse dokunacaktık. "Anladım

neden yaptığın seçimi yaptın? Sonsuza kadar, güvenmediğin birine vermek için çok uzun bir zaman. Ama ya sonsuzluk sadece bir günse? Ya sahip olduğumuz tek şey bugün olsaydı ve saat gece yarısına doğru ilerliyor olsaydı? Ya kendini bana vermen tam da bu anlama geliyorsa? Gece yarısına kadar benim olmak. O zaman sonsuza kadar benim olur musun?”

Roxy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırırken kalbim kaburgalarıma çarptı ve ben hala hayır demesi için tüm sebepleri düşünebiliyordum.

"Sana yaptıklarımdan sonra neden sonsuza kadar benimle yaşamak isteyesin ki?" diye sordu ve bundan nasıl şüphe edebildiğini anlamaya çalışırken ona kaşlarımı çattım. "Yıldızlar sana gerçek aşkı teklif etti ve kalbini ona isteyerek açtı, ama ben onu yumruğumda ezdim. Öyleyse neden buna ikinci bir şans isteyesiniz ki?

"Çünkü içten içe bana verdiğin yanıtı hak ettiğimi biliyorum," diye dürüstçe yanıtladım. “O zaman senin sevgine layık değildim ve şimdi de buna layık değilim. Ama bana sonsuza kadar verseydin, her saniyemi öyle olmaya çalışarak geçirirdim.

Bana daha önce hiç bakmamış gibi bakıyordu ve ben her şeyimle savaşmak, onun gözünü tutmak ve cevabını beklemek zorunda kaldım. Çünkü buna sahip olmalıydım. Bununla da savaşmaya istekli olup olmadığını veya gerçekten her şeyi tüm umutların ötesinde mahvetmiş olup olmadığımı bilmek zorundaydım.

Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korku doluydu ama gözlerinde başka bir şey daha vardı. Hayatında benim ellerimle ve başkalarının elleriyle yaşadığı her şeye rağmen güçlü, korkusuz ve kırılmamış bir şey.

"Evet," diye soludu Roxy, sesi yüksek sesle söylemeye korkuyormuş gibi titriyordu. "Daha fazla inkar edemem. Kalbimin istediğini inkar etmekten bıktım.”

"Sonsuza kadar?" Ona o kadar yaklaşarak onayladım ki teninin tatlı kokusu beni sardı ve bir daha asla nefes vermek istemedim.

"Sonsuza kadar," diye kabul etti, üzerimizde o kadar ağır bir yük vardı ki bir an nefes alamadım.

"O zaman yıldızları yeniden düşünmeye zorlamanın bir yolunu bulmalıyız," diye homurdandım şiddetle. Hayatım boyunca şu ya da bu şey için mücadele etmiştim ama önümde duran kız kadar istediğim hiçbir şey olmamıştı. Ve son nefesime kadar onun için savaşmaya hazırdım.

Diğerleri tezahürat yapmaya başladı ve ben onlara gözlerimi devirirken Roxy güldü. Onu tekrar yalnız yakalayabileceğim gün, bu kahrolası refakatçi cehennemiyle karşılaştırıldığında mutlak bir rüya olurdu.

"Gabriel," dedi Roxy, bana bakarken gözleri umutla parlayarak. "Bize bir okuma verebilir."

Atlas'ını kapıp ona bir mesaj gönderirken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Onun da bu konuda benim kadar emin olduğunu bilmek, bende her türlü bunaltıcı duyguyu hissettiriyordu. Ve her zamankinden daha fazla, ben sadece

Onu kollarıma alıp bir daha hiç bırakmamak istiyordum.

"Bizimle amfi odasında buluşacak," dedi ve Caleb'a baktım ama o, Seth'in söylediği bir şeyle onu duyamayacak kadar ilgiliydi.

Roxy arkadaşlarımızı iterek park yerinin uzak tarafındaki açıklığa yönelirken Pitball gömleğimi çıkardı ve sütyeni ve külotuyla çıkıntıya tırmandı. Havaya atlamadan önce omzunun üzerinden bana sırıttı ve havalanırken alevli kanatları sırtından açıldı.

Bensiz hızla uzaklaşıp ayakkabılarımı fırlatıp pantolonumu düşürüp katlayıp dişlerimin arasına sıkıştırarak peşinden atlarken küfrettim.

Düşerken yer değiştirdim ve diğerleri arkamızda bağırıp tezahürat yaparken onun peşinden koşarken kanatlarımı sertçe çırptım.

"Gerçek ve en parlak aşk için bir arayışa çıkın!" Geraldine ağladı ve o ağlayarak Max'in kollarına düşerken omzumun üzerinden geriye baktım. Bunu hiç umursuyor gibi görünmüyordu ve ben de Roxy'nin peşinden saldırırken pullu Ejderha kafamı salladım.

O kız tam anlamıyla deliydi. Ama beni biraz büyüttüğünü kabul etmeliydim.

Gölün kenarına inip geri döndüğümde, Roxy çoktan Pitball formamı tekrar giymişti ve pantolonumu tekrar giymemi beklemeden amfi odasına yöneldi.

Gabriel, gölün altındaki Elemental olarak dengelenmiş kubbede bizi bekliyordu. Karıştırdığı tarot kartları destesinden başını kaldırmadan Roxy'nin yanına oturmam için elini salladığında ona gergin bir şekilde baktım.

Gabriel güverteyi kesip bize uzatırken, "Hiçbir şey görebileceğime söz veremem," diye mırıldandı. "Daha önce ne zaman Elysian Mates hakkında bir şey görmeye çalışsam, yıldızlar pek yardımcı olmadı."

"Sadece bir şans olup olmadığını bilmek istiyoruz," dedi Roxy uzanıp ondan bir kart alırken tereddüt etmeden. “Bunu değiştirebileceğimize dair en ufak bir işaret...”

Gabriel ona hüzünlü bir gülümseme sundu ve sonra bana baktı. Bakışları anında kısıldı ve bana kızgın olduğu hissine kapıldım.

"Ne?" Diye sordum.

"Bunu ciddi yapsan iyi olur Darius," diye homurdandı. "Ona dünyaları teklif etmeyeceksen, ben de sana yardım etmeyeceğim. Ve eğer sen*durmadan*Onu bir daha incitirsen peşine düşerim, taşaklarını keser ve kolye olarak takarım.”

"Aman Tanrım, Gabriel," diye mırıldandı Roxy ve sadece kaş hareketleriyle iletişim kurmaya çalışıyor gibi görünürken ben de aralarına baktım. Bu garipti.

"Burada bir şey mi kaçırıyorum?" Diye sordum.

"Nasılsa yaz bitmeden öğrenecek," dedi Gabriel omuz silkerek, gözleri Roxy'deydi. "Ve biz dünyanın öğrenmesi için hazır olana kadar bunu gizli tutacak."

"Biliyor musun?" talep ettim.

Roxy içini çekti ve bana bir bakış attı. "Bahar tatilinde, Gabriel'in üvey kardeşimiz olduğunu anladık."

"Ne?!" diye bağırdım, Roxy tek kaşını kaldırarak bana bakarken sesim başımızın üstündeki cam çatıda yankılandı. "Sen bir Vega mısın?" diye sordum, Gabriel'e onu daha önce hiç görmemiş gibi bakarak.

"HAYIR. O bizim annemizin oğlu, dedi Roxy, dramatikleşiyormuşum gibi gözlerini bana devirerek. "Aynı zamanda zamanımızın en büyük Kahini ve Lionel'ın bunu fark edip sırtına büyük bir lanet hedef çizmesine hazır değiliz. Bu yüzden..."

"Bok." Uzun bir süre aralarında baktım, sonra elimi yüzümden geçirdim. "Benden sakladığın başka bir şey var mı?"

Başka bir bakış attılar ve onlara homurdandım.

Gabriel, "Şu anda bilmen gereken bir şey yok," dedi ve bana desteyi teklif ederken sohbeti sonlandırdı. "Sadece buraya sormak için geldiğin soruya odaklan."

Bir nefes verdim ve yanımdaki Roxy'ye odaklanarak kendimi sakinleşmeye zorladım. Onun benim olmasını ne kadar çok istediğim ve benim olması için neleri feda etmeye istekli olduğum üzerine.

Kartlara uzandığımda, biri benim için şarkı söyledi ve onu anında desteden çektim. Roxy kartını

koydu ve Aşıklar'ın bize baktığını görünce hiçbirimiz şaşırmadık. Şeytan'ı yanına koydum ve yanağımın içini çiğnedim. Bu dünyanın sonu değildi, Şeytan kısıtlamayı temsil edebilirdi ama aynı zamanda bağımlılık anlamına da gelebilirdi ve kesinlikle kendimi Roxy Vega bağımlısı gibi hissettim.

Gabriel ona güverteyi tekrar teklif etti ve Kule'yi yere indirdi. Kaos, kargaşa, kişisel dönüşümler... kartın ardındaki çeşitli anlamlar, kaderimizi bu şekilde değiştirmeye çalışarak bekleyebileceğimiz türden şeylerdi.

Bir sonraki kartım, tersine çevrilmeseydi iyi olacak olan Yıldız'dı. Umutsuzluk, kopukluk... başarısızlık,*eğer*Doğru okuyordum ki bir an öyle olduğuma inanmak istemedim.

Gabriel'in çenesi kasıldı ve Roxy'ye desteyi tekrar teklif etti. Şans tekeri. Geri viteste.

Kahretsin.

Roxy alt dudağını çiğnedi ve Gabriel yorum yapmadan desteyi topladı ve yeniden karıştırdı.

Gabriel, "Seni uyarmıştım," diye mırıldandı, kartların düşmesinden rahatsız olmuş

görünüyordu. "Orada bir cevap okudun mu?" Diye sordum.

"Gerçekten değil," diye homurdandı. "Gönül ağrısı, kaos, katliam - zaten ilişkiniz için temel olarak tarif kitabı bunlar. Bu kesinlikle bir evet ya da hayır değil."

Roxy başka bir kart çekerken bir kahkaha attı. Aşıklar.

Bu sefer Gabriel ona her kartı çektirdi ve sonra onları yorumlarken alçak sesle mırıldanarak yavaşça dizdi.

Desteyi yeniden toplarken, "İyi görünmüyor," diye itiraf etti.

"Peki ne kadar kötü?" diye sordum ama cevap vermeden desteyi benim için uzattı.

Onunla sessizce başka bir okuma yaptım ve sonunda öfkelendi ve kartları topladı.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı içini çekerek. "Zaten somut bir şey yok. Sanki kaderin bir bıçak noktasında dengeleniyor ve sen dengeyi öyle ya da böyle değiştirene kadar, bunun senin için nasıl sonuçlanacağını göremiyorum. Bir şeyler değişmedikçe bundan daha iyi bir okuma alamayacağım. Ve o zaman bile..."

"Ne?" diye sordu Roxy.

"Yıldızların ne kadarını ortaya çıkaracağını hala bilmiyorum. Bence bu, birlikte deneyip çözmeniz gereken bir şey."

Gabriel'in omuzları düştü ve Roxy'ye bakmak için döndüğümde nefesimi dışarı verdim. Çenesi, onun olarak tanıdığım o inatçı şekildeydi.*benimle dalga geçme*Bakmak. Benim üzerimde eğitmediği zamanlar oldukça sıcaktı.

"Taramayı deneyebilirim," diye teklif etti Gabriel. "Ve çay yaprakları. Ben de bir kristal küre alacağım ve..."

Yavaşlayıp doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kalırken ona kaşlarımı çattım, bir görüntüde kaybolmuş gibi gözleri parlıyordu.

Gabriel, "Ateş," diye homurdandı, etrafımızdaki duvarlarda yankılanan ve omurgamdan aşağı bir korku ürpertisi gönderen bir sesle. "Bildiğiniz ve yanmayı sevdiğiniz her şey. Kaos ve katliam. Aradığın her şeyin sonu. Şeytanın yükselişi."

"Ne?" Roxy nefesini tuttu, ona uzandı ama ben onun elini tuttum ve geri çektim. Bir vizyona kapıldıklarında bir Kâhine dokunmamam gerektiğini biliyordum.

Havada kükürt gibi garip bir koku ve kanın demir kokusu vardı.

Gabriel nefesini tuttu ve başını geriye atıp başımızın üstündeki cam kubbeye baktı. Biz de

yukarı baktık ve suyun camın içinde bir görüntü belirene kadar kıvranmasını izlerken kalbim yerinden fırladı.

Roxy'nin parmakları benimkilere dolandı ve karanlık bir enerji dalgası odayı kaplarken onu sıkıca kavradım.

Görüntünün, babamın kırmızı bir beze sarılı bir şeyi kaldırıp göğsüne yakın tutarken, gözlerinde bir zafer aleviyle parıldadığını görmesini izledim. Çözülmeye başladığında yıldızlar çığlık attı ve küfretti.

Elindeki nesne onları iradesine göre bükerken, şiddetli bir inkarla başımı salladım.

Gökler değer verdiğimiz herkesin aleyhine döndü. Etrafında pusuya yatmış sessiz tehditler olan ve parmaklıkların arkasında kaldıkça daha da tehlikeli hale gelen Lance'i hapishanede bize gösterirken sadece bakabildim. Darcy, kendi kaderini umursamadan dünyaya saldıran bir keder ve öfke kuyusuna düştü. Diğer Mirasçılar ve Xavier, onları mutluluktan alıkoyan ve tekrar tekrar tehlikeye atan kötü şans onları takip ederken katliama sürüklendi.

Bu arada şans babamdan yanaydı. İmparatorluk Yıldızını kullandı ve annemi bir kenara atıp yanında Clara ile tahta yükselirken planlarını gerçekleştirmek için kullandı.

Gücü büyüdükçe ve büyüdükçe tüm Solaria'nın üzerine bir gölge düştü ve vizyonların Nymphe'lerin hareketini tahmin edemeyeceğini bilmeme rağmen, izlediğimin onların etkisi olduğunu kalbimde hissettim.

“Kaos, katliam, umutsuzluk,*ölüm,*” Gabriel'in sesi duvarlarda yankılandı ve damarlarıma dayanılmaz bir soğukluk girdi. "Önce İmparatorluk Yıldızını bulmazsan tabii."

Görüş soldu ve bakışlarım, gözlerinde korku dolu bir bakışla bana bakan Roxy'ye kaydı.

"Kazanacak mı?" nefes aldı, kaçacakmış gibi elini benimkinden çekti, ama kaçmasını engellemek için hareket ettim.

"Bekle," diye yalvardım, az önce gördüğümüz şeyi kafamda canlandırmaya çalışırken sesim çatlamıştı. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı. Belki Eğer-"

"Ya artık çok geçse, Darius?" diye sordu. "Gücü bu şekilde artarsa beni öldürür. Darcy'yi öldürecek. Bunun olmasına izin veremem.

Gabriel görüntünün etkilerinden sıyrılırken nefes nefese kaldı. "Henüz bulmadı," diye homurdandı. "Hala zaman var. Yine de bu kaderi değiştirebilecek şeyler.”

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Roxy, az önce maruz kaldığı görüntünün dehşetinden onu teselli etmek istiyormuş gibi öne doğru kayarak.

"Ben..." Gabriel bir an için konsantre oldu, hayal kırıklığı içinde oflamadan önce gözleri parladı. "Kesin cevap benden gizli. Ama doğru yolda olduğunu biliyorum ve eğer onun dikkatini arayışından uzaklaştıracak bir yol bulamazsak, o zaman onu ondan önce bulmaya vaktimiz olmayacak.

"Onu bulması ne kadar sürer?" diye sordum ve cevabımızı bulmaya çalışmak için vizyonlarının girdaplı akıntısına geri dalarken Gabriel'in bakışları odaklanmadı.

"Üç hafta.*Meğer ki*onu oyalamayı başarıyorsun," diye yanıtladı sonunda. "Bunun altı yolu var ve bunlardan sadece ikisi o zaman diliminde onu bulmasını engelleyecek. Ama onu oyalamanın bedeli ağır olacak.”

"Ne?" diye sordu Roxy. "Fiyatı nedir?"

Gabriel cevabı ararken kaşlarını çattı ve sonunda cevabı verdiğinde kanım dondu.

"Kraliyet kurbanı," diye duyurdu. "En yüksek türden."

"O noktaya gelmeyecek," diye homurdandım, bunu düşünmeyi bile reddederek. Hiç kimse babamı durdurmak için kan ve ölümle ödeme yapmaz. Zaten çok fazla acıya neden olmuştu.

"Tüm bildiğim bu," dedi Gabriel, görüntünün yoğunluğunun getirdiği zayıflığa karşı savaşırken başını öne eğdi.

"Öyleyse yıldızı ondan önce buluruz," dedim. "Kaderiyle oynamak için üç hafta çok uzun bir süre."

Ben ayağa kalkıp odadan çıkarken Roxy irileşmiş gözlerle beni izledi ve onu ağabeyiyle ilgilenmeye bıraktı.

Onun için savaşmaya yemin ettikten sonra onu terk etmek içimi parçaladı, ama o kahrolası İmparatorluk Yıldızını nasıl bulacağımı babamdan önce bulmam gerekiyordu. Çünkü her ne kadar kraliyet ailesinin kanından nefret edecek ve korkacak şekilde yetiştirilmiş olsam da, bu krallıktaki gerçek canavarın her zaman evime çok daha yakın olduğunu biliyordum.

Ve hala nefes alırken Roxy'yi ya da kız kardeşini incitmesine izin vermedim.

BENPis Pitball üniformamla Aer Tower'a geri döndüm, ruh halim sefalet ve çaresizlik arasında bir yerdeydi. Dönemin son günüydü ve sezonun son Pitball maçını kaybetmiştik, yani turnuvayı Neversky Akademisi kazanmıştı.

Eğitimde geçen üç ay berbattı. Profesör Prestos koçluğu devralmıştı ama yoğun sosyal hayatı ve Orion'dan devraldığı Elemental Dövüş dersleri arasında başa çıkmakta zorlanıyordu. Zamanının ne kadarını bu okula ayırdığını, kendini buradaki personelin yarısından daha fazla adadığını fark etmemi sağladı. Antrenmanımız onsuz başarısız olmuştu ve ben ve Darius'un sürekli dikkati dağılmışken, son maçımıza yardımcı olmamıştı. Sadece iki puan gerideydik ama yine de okul için büyük bir kayıptı. Özellikle de turnuva kupasını yıllardır kaybetmemişken.

Üstümü değiştirmek için stadyumda bile kalmadım, Fae türünün tarihindeki en uzun duşu almak için odama dönüyordum, sonra yarın için toplanacaktım. Tory ve ben yaz için Ruhlar Sarayı'na gidecektik. Sınavlarımızı büyük bir başarıyla geçmiştik ama bu bile kalbimde Orion'a karşı duyduğum sonsuz, ezici acıyı dindirmeye yetmemişti.

Arkadaşlarım daha kolay olacağını söylemişlerdi, ama aslında daha da kötüye gidiyordu. Acı bir gerçeklik şimdi içime yerleşiyordu ve bir parçam sadece bir top gibi kıvrılıp yaz için saklanmak istiyordu. Ama bunu yapamadım. Lionel bulmadan İmparatorluk Yıldızını bulmaya çalışmalıydık. Ve arşivlerde bulduğumuz birkaç eski efsane dışında devam edecek hiçbir şey olmadığından, bunu nasıl başaracağımızdan emin değildim.

Darius, Xavier'in ailesini olabildiğince gözetlemesini sağlıyordu ve Gabriel, yıldızın nerede saklandığına dair bir fikir edinmeye çalışmak için her gün tahminde bulunmak için saatler harcıyordu. Şimdiye kadar çok az şansları vardı. Ama pes etmeyecektik. Yarın, Tory ve ben saraydaki kütüphanede avlanmaya gidecektik.

Geraldine orada yıldızla ilgili koca ciltler olduğunu söyledi, bu yüzden daha fazla ipucu aramaya ne kadar erken başlarsak o kadar iyi.

Odama geldiğimde ayakkabılarımı çıkardım, kapıyı kilitledim ve duşa girerken üzerimi çıkardım.

Birkaç saat sonra çantamı topladım ve üzerimde siyah bir şort ve gri bir spor sutyeni ile yatağıma oturdum ve eski kraliyet ailesiyle ilgili bir kitabı karıştırdım, havadaki sıcaklık giderek boğucu hale geliyordu. Tavana buz attım ve yazın sıcağını üzerimden atmak için havayı soğuttum, koridorlarda bu geceki kutlamalara hazırlanan öğrencilerin kahkahalarını dinledim.

Atlas'ım ping attı ve mesajlarımı kontrol ettim, akşam yemeğini kaçırdıktan sonra Tory'den bir çift buldum. Yemek yediğimden emin olmak için her öğünde beni takip etti ve gözden kaybolmadığımdan emin olmak için umursadığına bayıldım. Öğün atlamayalı uzun zaman olmuştu ama bu gece üzerimde, kaçamadığım bir ağırlık vardı. Zodiac'taki ilk yılımızın son günüydü ve Orion'la kutlama yapmalıydım. Buraya gelmeme yardım etmek için yaptığı her şey için ona teşekkür etmeliydim. Bunun yerine, birbirimizden binlerce mil uzaktaydık ve o sefil bir cehennem deliğinde yerin altında mahsur kalmıştı. Sözümü tutmuş ve ona yazmamıştım ama buna rağmen Darius onu itirazı kabul etmesi için cesaretlendirmede ilerleme kaydetmemişti. Bu da beni asla yapmayacağından gerçekten korkuttu.

Akşamın geri kalanını kraliyet ailesi hakkında elimden gelen her şeyi okuyarak geçirdim ama yıldızın nerede olduğuna dair hiçbir ipucu bulamadım. Sonunda kitabı bitirdiğimde, gece yarısı gitmişti ve zihnim endişeyle aşırı çalışıyordu.*Yakında devam edecek somut bir şeyler bulmalıyız yoksa batarız.*

Pencereye gittim, içeri biraz hava girmesi için araladım ve bakışlarım The Wailing Wood'daki bir ışığa takıldı. King's Hollow yönündeydi ama tam olarak nereden geldiğini söylemek için çok karanlıktı. Mirasçıların hâlâ parti yaptıklarını tahmin etmiştim.

Aşağıdaki çimlerin üzerinde gölgeler dans ederken zihnim bana oyunlar oynadı ve camdan uzaklaşıp yatağıma düştüğümde titredim.

Atlas'ımı aldım, sessizliğin beni her zaman zihnimin kenarlarında gezinen karanlık düşüncelere geri götürmesini engellemeye çalışırken FaeBook gönderileri arasında gezindim. Orion ile ilgili bir yazı midemi bulandırdı ve üzerinde durmaktan kendimi alamadım.

Marguerite Helebor:*Profesör Orion'un asla bir Vega'yı onu becermesi için Zorlamayacağına inanmamın üç nedeni...*

1. Er, neden zahmet etsin ki? Kızın mavi saçları var ve kuzgunlarla konuşuyor. Elinde bir şey yoksa ucubeler için, itibarını riske atmak için tüm öğrenciler arasından onu seçmesine imkan yok.

 # daha iyi seçeneklere sahipti

2. Onu bir bok yapması için zorlamasına gerek kalmayacaktı. Sınıfta sürekli onun üzerine salya akıtıyordu.

(güvenilir bir kaynağa göre). Bahse girerim her gün onun aletini emmesi için yalvarmıştır. #yalaka öğrenci #ibetshegotonherkneesforit

3. 1 numaraya bakın

Sonuç: Darcy Vega, Dark Coercion gerçekleştirebilir! Açık değil mi? Profesör Orion'u onu becermesi için zorladı ve ardından mahkemede suçu ona yükletti. Herkesin arkasını kollamalıyız! Profesör Highspell bile aynı fikirde. #darkvegas #likefatherlikedaughter

 # onlar hakkında doğru olmayan bir şeyler var

Bir hırıltıyla Atlas'ımı yanıma fırlattım.*Şimdi neden bunu okuyarak kendime işkence ettim?* Marguerite'in sadece birkaç beyin hücresi vardı, ama o iğrenç küçük gönderiyi bulmak için onları birbirine sürtmek için çok uğraşmıştı. Zaten elli beğenisi vardı ve insanların gerçekten onun saçmalıklarını yuttuğuna inanamıyordum. Orion'un hikayesini yutmaları yeterince kötüydü, şimdi kendi hikayelerini de uyduruyorlardı.

En azından bütün yaz boyunca onu ya da bir daha orospu takımını görmek zorunda kalmayacağım gerçeğiyle rahatlayarak, öfkeyle yan tarafıma döndüm.

Atlas'ım çaldı ve tekrar elime aldım, Gabriel'den bana ve Tory'ye gelen grup mesajını görünce kalbimin ahengi bozuldu.

Gabriel:

Hayatımın aşkı az önce doğuma girdi! Eve gidiyorum. Bana şans Dile!

PS

*Birazdan saraya geleceğim ve İmparatorluk Yıldızını aramana yardım edeceğim. Eğer ben*Görmek*herhangi bir şey bu arada, sana haber vereceğim.*

Asırlardır takındığım en büyük, en samimi gülümseme yüzüme yayıldı ve yatakta doğrulup bir cevap yazıp sonunda ona bir dizi mutlu emoji gönderdim. Küçük yeğenim veya yeğenimle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Aktif olarak büyüyen bir ailemiz olduğunu düşünmek çılgıncaydı. Birkaç ay önce Gabriel'in ailesiyle tanıştıktan sonra, yazın onları saraya götürmek için sabırsızlanıyordum. Özellikle şimdi tanışılacak yepyeni bir küçük hayat olacaktı.*Oooh ve sarılmak.* Tory'ye kısa bir mesaj gönderdim, ancak Gabriel'inkine henüz cevap vermemişti, bu yüzden uyuduğunu tahmin ettim.

Darcy:

İlk kucaklamalarda dibs!

Gülümsemem gitmedi ve gerçekten hissetmek çok güzeldi*mutlu*bir kez. Yerleşmeye çalışmaktan vazgeçtim ve yataktan kaydım, spor ayakkabılarımı tekmeleyerek ve cebim olmadığı için Atlas'ımı getirme zahmetine girmeden kapıdan çıktım. Bu vahşi enerjiyi harcamak için yürüyüşe çıkar ve biraz uyumak için zihnimi yeterince sakinleştirmeye çalışırdım. Yakın zamanda olacağını görmeme rağmen. Bu heyecan verici haberin yanı sıra, bize İmparatorluk Yıldızı hakkında bazı bilgiler toplayabilecek, masamda üzerinde çalışmam gereken bir yığın kitap vardı. Eğer uyuyamazsam, onları araştırırken önümde uzun bir gece görebilirdim. Ama şu an sadece biraz havaya ihtiyacım vardı.

Kısa süre sonra Aer Tower'ın ötesindeki çimenlik düzlüğe çıktım ve oradan The Wailing Wood'a yöneldim. Bir sokak lambası direğinin parlayan turuncu ışığına doğru ilerledim ve orada ASS'lerden herhangi birinin takılıp takılmadığını görmek için The Orb'a uğrasam mı diye merak ettim. Pek çok insan gece için teslim olmuş veya çoktan eve gitmişti. Buranın bütün yaz boş olduğunu düşünmek garipti ve orayı özleyeceğimden emindim.

Orb'a doğru dönen uzun rotayı izleyerek ormanın daha derinlerine doğru yol alırken hava tenimi ısıtıyordu.

Arkamdaki patikada bir yerlerde ayak sesleri duyuldu ve arkama bakmak için döndüm, orada kimseyi bulamadım. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştım ama ayak sesleri yeniden duyulduğunda kendimi adımlarımı hızlandırırken buldum, sonra tepemde bir yerlerde yapraklar hışırdıyordu.

Sipariş formlarında sadece Fae.

Ama nedense bana öyle gelmiyordu. İzleniyormuşum gibi hissettim....avlandım.

Adımlarımı hızlandırdım ve ne olur ne olmaz diye avuçlarımda sihir hazırladım ve arkamdan bir kez daha ayak sesleri geldi.

Omzumun üzerinden geriye baktım, avuçlarıma ateş püskürttüm ve kalbim göğsümü daha güçlü atarken karanlık yolu kovaladım. Son elektrik direğinden epeyce uzaklaşmıştım ve yolun bu köşesi yoğun bir gölgeyle örtülmüştü.

Belki de buradan uçup gitmeliyim.

Tam arkamda kemikleri kıvrandıran bir çıngırak başladı ve arkamı döndüğümde korku kalbimi sapladı. Eller beni tuttu ve ciğerlerimden bir çığlık koptu, sihir ciğerlerime baskı yapıp sesi ölü bir şekilde durdurup göğsümde hapsedip kimsenin başımın dertte olduğunu bilme şansını ortadan kaldırmadan önceki gece yankılandı.

BENAtlas'ım çalarak beni uykumdan çekerken dünyaya homurdandı ve onu görmezden gelmek için yastığımın altına saklanmaya çalıştım.

Şimdi beni kim arıyor?

Arama biter bitmez, bir başkası başladı ve gecenin bir yarısı beni kim bu kadar ısrarla arayacak diye merak ederken, içimi bir huzursuzluk ürpertti.

Yastığı ittim ve Atlas'ıma uzandım, ekrana gözlerimi kısarak ve arayanın kimliğinde Diego'nun adını gördüğümde şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Cidden seninle gece yarısı ganimet ziyaretine hazır olacağımı düşünüyorsan ahbap, kesinlikle yanılıyorsun," diye hırladım cevap verirken.

Tory! Çok şükür, sana ulaşmaya çalışıyordum. Annem az önce ruh ağına bir anı daha ekledi. Ve bu kötü. *Gerçekten*kötü," panikli ses tonu kalbimi hoplattı ve Lionel'ın yıldızı bulup bulmadığını merak ederken içimi korku kapladı. Biz zaten becerilmiş miydik? Gabriel planlarını alt üst etmek için üç haftamız olduğunu söylemişti ve ben de onu İmparatorluk Yıldızı'na taşımak için o kadar zamanımız olduğuna inanmak istiyordum ama belki de buna güvenerek lanet olasıca kandırılmıştım.

"Sadece tükür," diye tersledim yatağımdan çıkıp penceremden yıldızlarla kaplı zifiri karanlık gökyüzüne bakarken.

"Lionel, Darcy'yi aldı."

Hareketsiz kaldım, cildimdeki her santim kan bir soğuk dalgası gibi donarak vücudumdan hızla geçerken beni kör etti. Kulaklarım çınlıyor, kalbim gümbür gümbür atıyordu ve Atlas'ımı bir cankurtaran halatıymış gibi daha sıkı tutuyordum;

"Neredeler?" talep ettim.

“Tam olarak emin değilim. Ama ben*düşünmek*Orionların evindeler. Oraya sadece bir kez gittim ama sanırım bulundukları odayı tanıdım," titrek yanıtı geldi ve sesindeki korku benimkini kovmaya yetti.

Gerçek Fae, korkunun onları durdurmasına izin vermedi. Kız kardeşimin bana ihtiyacı vardı ve önemli olan da buydu. İzin verirsem terör beni tüketirdi. Ama buna izin vermezdim. Duygularımın etrafındaki duvarları sertleştirdim, felç edici korkuyu kalbimin derinliklerine, Lionel Acrux'un dokunamayacağı bir yere kilitledim ve harekete geçtim.

"Bana her şeyi anlat," diye sordum, dolabıma koşup onu yırtıp açarken, o tek kelime etmeden önce Darius'un Pitball formasının altına bir çift siyah yoga pantolonu sürüklerken.

"Onu, ızgarasında kükreyen bir ateş olan büyük bir yemek salonunda tutuyorlar. Lionel ve Clara oradalar. Darcy bir sandalyeye bağlı ve aradıkları eşya hakkında bilgi almak için ona işkence ediyorlar. Sizin de onu aradığınızı biliyorlar-”

"Neredesin?" Ayakkabılarımı ayağıma geçirip kapıyı açarken irkildim.

"Aer Tower'dan yeni ayrıldım, cevap vermezsen gelip kapını kıracaktım ve-"

"Geri dön ve odasına git," diye emrettim. "Onu nereye götürdüklerini doğrulayacak bir şey var mı bak."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Takviye almak. İşim bittiğinde sana geleceğim.” Aramayı kestim ve merdivenlerden yukarı, Darius'un en üst kattaki odasına çıktım.

Yumruğumu kapısına vurdum ve hemen cevap vermeyince kolu denedim. Kapı kilitliydi ama sihirli kilitler Kardinal Büyü sınavımızdaydı ve biz de bu kilitlerde ustalaşmak için çalışmalarımızda çok ileri gitmiştik.

Darcy'den duyduğum korku dikkatimi dağıttığı için kendimi konsantre olmaya zorlamak zorunda kaldım, ancak üçüncü denememde, attığı kilidin zayıf noktasını bulmayı başardım ve gücümü ona zorlayarak büyüyü bozdum ve kapıyı ittim. aynı nefeste açılır.

Karanlık boşluğa adım attığımda duman ve sedir kokusu üzerime çöktü, ama yeni yapılmış yatağa bir bakış onun burada olmadığını anlamamı sağladı.

Kahretsin!

Kapısını tekmeleyip arkamdan kapatırken numarasını çevirdim ama cevap vermedi, elektronik sesli mesaj fahişesi bana telefonu verdi.*lütfen mesaj bırakın*saçmalık.Yaptım çünkü onun yardımına ihtiyacım vardı ve tekrar arayacak vaktim yoktu.

"Darius, benim... sana ihtiyacım var."*Kulağa tamamen acıklı gelmeyen iyi bir şey.*Ama Darcy için gururumu seve seve yutardım. "Lionel, Darcy'yi aldı. Onu Orionların evinde tutuyor ve ona işkence ediyorlar.

İmparatorluk Yıldızı arayışımız hakkında bilgi almak için ona. Eğer bunu anlarsan..." Nefesimi dışarı verdim ve kendi güvensizliklerimi ve gururumu buz gibi bir hiçlik çukurunun derinliklerine inmeye zorladım. "Lütfen sadece gel. Onu kaybedemem. Ben sadece,*yapamamak."*

Aramayı kestim, banyosuna koştum ve gizli zulasından bir kese yıldız tozu kapmadan önce jakuzi banyosunun altındaki paneli bir ateş büyüsü patlamasıyla yok ettim.

Pitball formasını yırttım ve altına giydiğim ekoseyi giyip kanatlarımı alev alev yanan tenimden kurtarmak için yere düşürdüm. Darius'un penceresini iterek açtım ve gecenin karanlığına atlayıp Aer Kulesi'ne doğru uçarken kanatlarımı açtım.

Daha önce hiç uçmadığım kadar hızlı uçtum, keskin bir acı, diğer yarımın başının dertte olduğu kesinliğiyle kalbimi burktu. Onu ne kadar süredir ellerinde tuttuklarını lanet olası bilirdi. Ona ne yaptıklarını. Ya da şu anda ne yapıyorlardı. Kontrol altına almak için savaştığım panik, barajdan kurtulmak üzereydi.

Bu dünyada bunun dışında her şeyle başa çıkabilirdim. O değil. Darcy'ye bir şey olursa dünyadaki tüm ışık benden çalınırdı.

Karanlığıma ışık, acıma neşe oldu. Onu hayattan daha çok sevdim ve o yanımda olmazsa yaşanacak bir hayat yoktu.

Penceresine ulaştım ve kapıyı yırtarak açtım, içeri atladığımda Diego'nun korkuyla çığlık atmasına neden oldum. Odası dağınıktı ama bu aralar çoğu zaman böyle oluyordu. Onu ele geçirilmiş bir kadın gibi temizlemekle, istifi olan bir tür vahşi ayı gibi yaşamak arasında gidip geliyordu. Orion gittiği için bazen orayı toplayacak kadar umursamadığını ve başkalarını sırf onu içermeyen bir şeyi başarmak için çılgınca temizlediğini tahmin ettim. Tutuklandığından beri çektiği acıyı düşündükçe kalbim burkuldu. Ve şimdi o kahrolası Ejder piçin pençeleri onun içindeydi.

Ama onu benden almasına izin vermeden ölürdüm.

"Burada bir şey var mı?" Diego şokunu atlatırken sordum. "Onun

Atlası," diye işaret etti. "Ve kapısı kilitli değildi."

"Bana anıyı göster," dedim, elimi ona uzatarak ve hemen aldı.

Beni yanındaki gölgelere doğru sürüklediğinde nefesim kesildi ve karanlığın içinden beyaz bir bulut belirdi, onun ortak anıları pustan önümde belirdi.

Gotik görünüşlü bir evde uzun bir koridorda yürürken, yüksek topuklu ayakkabılarını ahşap döşeme tahtalarına vuran bir kadının gözlerinden bakıyordum.

Bir kapıya yaklaştı ama daha kapı açılamadan delici bir çığlık havayı yardı ve Darcy'nin sesini tanıdığımda acı göğsümü yırttı.

Darcy'nin odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlı olduğunu gördüğümde, çığlık dinip içimdeki korku ıstıraba dönüştüğünde kadın kapıyı itti ve beni ikiye böldü.

Lionel, ona bir soru sorarken kollarını kavuşturmuş, onun önünde duruyordu ve sesi bir

canlı bir heyecan türü.

"Bana nerede saklandığını söyle," diye homurdandı.

"Siktir git," diye tısladı Darcy, Clara neşeyle kıkırdarken dudaklarından kan tükürdü.

"Yine mi baba?" hevesle sordu.

Lionel kesin bir şekilde başını salladı ve avuçlarından koyu gölgeler dökülürken ellerini Darcy'nin şakaklarının iki yanına koymak için uzandı.

Darcy o kadar yüksek sesle çığlık attı ki ruhumu paramparça etti ve içim öfkeyle ve ona yardım etme çaresizliğiyle dolarken görüşümü bulanıklaştırdı.

Diego bizi gerçeğe geri götürürken ve gölge dünya solup giderken neredeyse hiç fark etmemiştim.

Orionların evi olduğundan emin misin? diye sordum gözyaşlarımı silip Diego'yu gözlerime kilitlerken.

"Evet," diye nefes verdi.

Daha önce hiç orada bulunmadım. Bu yüzden beni götürmek zorunda

kalacaksın.” "Nasıl?" diye soludu, gözleri korkuyla büyüdü.

"Yıldız tozum var ve onu kullanmak için bizi kampüsten çıkarabilirim."

Yanıtını beklemeden etrafına bir hava büyüsü ağı fırlattım ve onu arkamdan çekerken pencereden dışarı fırladım. Kampüsü çevreleyen büyülü sınırdaki boşluğa elimden geldiğince hızlı uçtum ve onu taşımak için kullandığım hava büyüsü balonunun içinden çığlık atan Diego'yu yanımda sürükledim. Ama oraya yürümesini bekleyerek kaybedecek vaktim yoktu, bu yüzden umursayacak durumda değildim.

Bariyerin yanında gökyüzünden aşağı düştüm ve Diego korkuyla nefes alırken yanıma ayaklarının üzerine çöktü.

"Hadi," diye emrettim, savunmadaki boşluktan dış dünyaya doğru yol alırken. Darius'u son

bir kez daha aradım ama Atlas'ım ikinci zil çalamadan öldü. Ona lanet okudum ve bunun yerine cebimden yıldız tozunu çekip Diego'ya uzattım.

"Daha önce hiç yıldız tozu kullanmadım," diye soludu ve gözlerindeki dehşet onu neredeyse tüketecekmiş gibi göründü.

"Bu kolay. Sadece üzerimize at ve gitmemiz gereken yere odaklan," diye yanıtladım.

"Tamam..." Diego keseden bir tutam yıldız tozu aldı, titrek bir nefes verdi ve sonra onu başımızın üstüne fırlattı.

Biz onların kucağına çekilirken yıldızlar etrafımızda dönüyor ve dönüyordu ve ben sadece çok geç olmadan oraya varabileceğimizi umabilirdim.

BENBeni esir alan kişi beni yerimde tutmak için güçlü bir sihir yaparken, bir ağa hapsolmuş, bağlarıma karşı kıvranıyordu. Avuçlarıma ateş saçıp yolumu yakmaya çalışırken korku damarlarımı kesti.

"Gitmeme izin ver!" Tam sert bir zemine atıldığımda ve sırtım buna çarptığında çığlık attım. Sarmaşıklar aniden çözüldü ve King's Hollow'daki salonun ortasındaki Heirs'e baktım. Seth, Caleb ve Max, Nymph sondaları gibi görünmek için bir yanılsama içinde yapılmış olan parmaklarını bana doğru salladılar ve kıçlarıyla güldüler.

İçimi bir rahatlama kapladı ama yerini hızla öfke aldı.

"Bu hiç komik değil," diye homurdandım, ayağa kalkıp avuçlarımdaki ateşi söndürdüm, oysa intikam için kıçlarını yakmak gibi bir aklım vardı.

Darius odanın köşesindeydi, birasını yudumlarken onlara başını salladı. Onlara bunun aptalca olduğunu söyledim, dedi.

"Çok komikti." Seth kahkahalar atarak kanepeye düştü.

"Bir Pegasus borusunu kıçına sokmuş gibi çığlık attın." Caleb kulaktan kulağa sırıtarak yanına çöktü.

"Eh, sen bilirsin." Ellerimi kalçalarıma koydum, ona kaşlarımı kaldırdım ve Vampir tekrar dağılmadan önce bir saniye kaşlarını çattı. Boklarını kaybettiklerinde Seth burnunu ona yaklaştırdı ve Max bana yaklaşarak bana Gökkuşağı Suyu denen bir şişe uzattı.

"Bizimle bir içki iç, küçük Vega," dedi, buzdan bir bardak yapıp sıvıyı içine dökerek. Bir şekilde çok renkli kaldı, baştan çıkarıcı bir şekilde parıldadı.

"O şey de ne?" Fincanı aldım, kokladım ve cennet gibi bir tatlılık burnuma doldu. "Başını döndürüyor," dedi Max, gözleri parlayarak. "Ve kesinlikle gülmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Roxy nerede?" diye sordu Darius, bir koltuğa çöküp Atlas'ını şarj istasyonundan çıkarıp çalıştırırken.

"Her zaman kalçama bağlı değil," diye dalga geçtim. "O yatmaya gitti." Meyve suyundan bir yudum aldım ve aslında bir Varisin bana verdiği bir şeyi isteyerek içtiğimi fark ettim.*Kahretsin, Max Rigel'e ne zaman güvenmeye başladım?*

Seth ve Caleb'in kahkahaları, uzuvlarıma bir enerji hücum edip dudaklarımdan bir kahkaha çıkarken, sanki etkisini yitirmiş gibiydi. Max hemen elini koluma dokundurdu, duyguyu içime çekmeye çalıştı ve o benim mutluluğumdan beslenirken ben bariyerlerimi kaldırmaya zahmet etmedim.

"Pekala, bu bir değişiklik olur," dedi Max, alnında bir kırışıkla. "Son birkaç aydır seninle ilgili ne zaman bir şey okusam, tek hissettiğim hüzün."

"Çok üzücü," diye çılgınca bir kahkaha atarak onayladım ve içimden daha fazla kahkaha yükselirken Gökkuşağı Suyunu sehpanın üzerine koydum.

"Hey, başka birine şaka yapalım, peki ya şu şapkalı çocuk?" Caleb heyecanla önerdi, koltuğunda zıpladı ve Seth yanında köpek yavrusu gibi havlamaya başladı. İkisi bazen garip bir şekilde sevimliydi.

"Adı Diego," dedim, hâlâ gülüyordum. "Ohmaggod, şapkası çok tuhaf." Başka bir neşe dalgası beni sararken karnımı tuttum ve Max bana tekrar şişeyi uzattı. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elimi reddetmek için salladım. "Onun - şapkası - onun - abuela'nın - ruhuna - örülmüş," boğuldum ve Seth kahkahalarla uludu, ayağa fırladı ve o daha içemeden Max'in Gökkuşağı Suyunu kaptı.

Caleb ileri atıldı, onu elinden kaptı ve bir ağız dolusu yerken, o geri almaya çalışırken Seth onu göğsünden itti.

"Siktir," diye nefesi kesildi Darius ve hepimiz ona döndük, yüzündeki karanlık ifade kalbime bir hançer saplarken neşem sonunda azaldı. Atlas'ı kulağına tuttu, açıkça bir şeyler dinliyordu ve Caleb aniden şişeyi yere koydu ve o da bunu duyunca öne doğru fırladı.

"Neler oluyor?" İçimde bir delik açan endişeyle sordum.

"Başı belada," Caleb kahkahayı patlattı ve ardından meyve suyunun etkilerini geri yutmaya çalışırken elini ağzına vurdu.

"Başı belada derken ne demek istiyorsun? Kim?"

Darius aniden ayağa kalktı, derisinden ısı yayılıyordu. "Roxy, babamın seni kaçırdığını düşünüyor." "Ne?" nefesim kesildi. "Neden -*Nasıl?*"

"Bilmiyorum. Ama seni bulmak için Orionların evine gitti. Geri aramayı denedim ama hat kesik."

Panik uzuvlarımdan hızla geçti ve beni bir saniyeliğine dondurdu.

"Siktir - hayır - ona yardım etmeliyim." Caleb gülerken karnını tuttu ve elini özür dilercesine salladı. "Komik değil - duramıyorum."

Darius elini sırtına vurdu ve ondan yeşil bir dalga halinde sihir fışkırdı. Caleb bir an için boğuldu, ardından Gökkuşağı Suyunun etkilerinden kurtulurken derin bir nefes aldı.

"Teşekkürler," diye homurdandı, ifadesi bir anda son derece ciddi bir hal aldı.

Pencereye doğru döndüm ve korku beni kör ederken kanatlarımı sırtımdan serbest bıraktım. "Darius, yıldız tozuna ihtiyacım var," diye yalvardım, dehşet damarlarımda Phoenix ateşinin akmasına neden oluyordu. Ona ulaşmam gerekiyordu. Şu anda. "Peşinden gitmeliyiz!" Bağırdım ama Caleb bulanık bir şekilde yanıma koştuğunda ve diğer Mirasçılar harekete geçtiğinde buna ihtiyacım olmadığını fark ettim.

"Çevrede buluşalım," diye havladı Darius, odanın yan tarafındaki bir sandığa doğru yürüdü ve içinden şişkin bir sırt çantası alıp Seth'le kapıya koşarken Max'e fırlattı. Caleb pencereyi iterek açtı ve tek kelime etmeden dışarı fırladı, alnı endişeden gergindi.

"Herkes geliyor mu?" Pencere pervazına tırmanırken şaşkınlıkla nefes aldım. "Elbette öyleler," diye sert bir şekilde homurdandı Darius ve buna kalbim sıkıştı.

Pencereden atladım, kanatlarımı açtım ve nabzım şakaklarımda güm güm atarken Ağlayan Orman'ın üzerinde süzüldüm.

Geliyorum Tor. Devam etmek.

Seth'in uluması aşağıdan geldi ve onu Max'i sırtında taşıyan devasa beyaz Kurt formunda, ağaçların altında yarışırlarken gördüm. Kanatlarımı çırptım ve tepemde bir kükreme, Darius'un altın Ejderha formu tepemde uçarken ürpermeme neden oldu. Rüzgar üzerimden geçti, beni sürükledi ve onu bir kez daha geride bırakarak Dünya Bölgesi'ni aştım ve Orion'un çitte bıraktığı boşluğa yakın bir yere indim.

Panik beni içten içe kemirdi ama aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Lionel ondan ne istiyor? Neden orada olduğumu düşünsün ki?

Caleb durmuş, parmaklarını endişeyle saçlarının arasından geçirerek bizi bekliyordu ve Darius büyük bir gümbürtüyle yanına indi.

Kanatlarımı kaldırırken, ağır pençelerin gümbürtüsü arkamızda zemini yırttı ve Seth ve Max gelirken döndüm. Seth, Darius'un yaptığı gibi kıpırdandı ve Max, sanki bu rutini daha önce binlerce kez yapmışlar gibi, taşıdığı çantadaki kıyafetleri onlara fırlattı. Giyindikleri anda, Max çantadan bir kese yıldız tozu aldı ve aramızda tek bir kelime geçmesine gerek kalmadan çitteki boşluktan geçtik.

Seth boğazından bir inilti çıkararak beni takip ederken elleri kollarıma değdi. “O iyi olacak. Onu geri alacağız.”

Max çitin içinden geçerken ve Darius keseyi ondan alırken kendimi toparlayarak başımı salladım. Darius eline bir tutam toz alırken, "Birlikte kalın," diye emretti ve hepimiz toplandık.

daha yakın. "Babam küçümsenemez."

"Ya bu bir tuzaksa?" Nefes aldım, göğsüm sıkıştı, kız kardeşim için duyduğum korku havayı çekmemi zorlaştırıyordu.

O zaman elimizden geldiğince hazır olacağız, dedi Caleb sertçe. "Birlikte, hesaba katılması gereken bir gücüz."

Başımı salladım, hepsinin körü körüne benimle savaşa hücum etmesi gerçeğiyle rahatladım. En azından, bu böyle hissettirdi. Sanki Darius'un fırlatmak üzere olduğu yıldız tozunun ötesinde koca bir savaş bekliyordu.

Onu havaya fırlattı ve ben ne bekleyeceğimi bilemeden avuçlarımda sihir hazırladım ama kız kardeşimi geri almak için her şeye göğüs gerebilirdim.

WBizi gölgelerde saklamak için yapmayı başardığım bir gizleme büyüsünün içine sıkıştırılmış olarak Orion Malikanesi arazisinde sürünerek geçti. Doğrudan incelemeye dayanacak kadar iyi değildi ama ılık yaz gecesinde bizi karanlık bahçede gizlemeye fazlasıyla yetiyordu.

Diego bana o kadar yakın duruyordu ki sırtıma vurmaya devam etti ve ben de ona dışarıda beklemesini söylemek için yarı cazip geliyordum. Sınıfta çok daha başarılıydı ama Elemental Dövüş derslerimizde en güçlü grubun yakınından bile geçmiyordu ve burada karşılaştığımız herhangi biri onu kolaylıkla alt edebilirdi.

Beceriden söz ediyor olsaydık teknik olarak beni çok geride bırakırlardı, ama iş o noktaya geldiğinde, kurnazlığa gitmeyecektim. Dövüş sınıfımızda öğrendiğim ilk derslerden biri, bunun çoğu zaman beceriye ağır basabileceğiydi. Lionel ve Clara açıkça o kadar güçlüydü ki bu bana pek yardımcı olmayacaktı ama Diego'nun ailesi ya da herhangi bir Fae burada olsaydı, onları yenecek kadar güçlü bir yumruk atabileceğime bahse girerdim.

Bina çoğunlukla karanlıktaydı, ancak evin doğusundaki bazı alt pencereleri kapatan perdelerden ışık parlıyordu.

İçgüdülerim bana olmaları gereken yerin orası olduğunu söylüyordu ama doğrudan oraya gitmeyecektim.

Dikkatimi dağıtmana ihtiyacım var, diye tısladım Diego'ya. Üzerimizi örten bir susturucu balonum vardı ama normal bir seviyede konuşmak doğru gelmiyordu.

"Ne gibi?" diye sordu, gözleri korkuyla büyüyerek.

"Ateş yakacağım ve evin diğer tarafına geldiğimde, hava sihrini kullanarak alevleri dikkat çekecek kadar büyüyene kadar harekete geçir, sonra da koş. Baba Acrux ve gölge kaltağı koşarak gelecek, Darcy'yi alacağım ve sonra buradan uçup gideceğiz. Yıldız tozunu bölmeliyiz ki sen de kendi payına düşeni kullanarak yangın biter bitmez akademiye geri kaçabilesin.

kök saldı.”

"Ya işler ters giderse ve yakalanırsan?" diye tısladı.

"O halde yine de akademiye geri dönmen ve Darius'u bulup kıçımı kurtarmasını sağlaman gerekiyor." Darius'u bu işe sürükleme fikri midemi bulandırmıştı. Ortaya çıkıp babasına karşı bize yardım etmeye çalışırsa, Lionel'ın ona misilleme olarak ne yapacağından emin değildim. Yine de geleceğini bildiğim için çok şaşırdım. Bu yıl aramızda çok şey olmuştu ama şu anda itiraf etmeliyim ki iş fanatiklere geldiğinde, yapabilseydi benim yanımda olacağını biliyordum. Bu ona güvendiğim anlamına geliyordu. Ve bundan daha şaşırtıcı pek çok şey yoktu.

"Emin misin?" diye sordu Diego, gitmeme engel olmak için elimi tuttu.

"Kız kardeşim içeride, Diego," diye homurdandım. "Ölüm bile ona yardım etmemi engelleyemedi."

"Tamam," diye kabul etti ve ben daha ne olduğunu anlamadan kollarını bana doladı. "İyi şanslar," diye nefes verdi.

"Sen de." Kendi payına düşeni aldıktan sonra yıldız tozu torbasını ondan aldım ve dikkatimi evin uzak köşesinde küçük bir alev yaratmaya verdim.

Diego, hava büyüsüyle alevleri körüklemenin kontrolünü ele aldı ve devasa binanın etrafından dolanırken ondan sıvıştım.

Duvarın yarısında açık bir pencere buldum ve içeri sızıp boş bir küvete düştüm ve bina içindeki sesleri dinlemek için durakladım.

Karanlıkta kapıya doğru sürünürken her şey sessizdi ve nabzım düzenliydi. Bir evin içinde fark edilmeden nasıl dolaşacağımdan emin olmak için hırsızlık konusunda üzerime düşenden fazlasını yapmıştım. Ev hırsızlığı pek bana göre değildi ama insanlar çoğu zaman bir bisikleti çalmanın en basit yolunun anahtarları çalmak olduğunu unuturlardı. Ve eğer insanlar pencerelerini açık bırakırken anahtarlarını kapının yanında asılı bırakacak kadar aptallarsa, o zaman gerçekten gelip onları almamı istiyorlardı.

Darcy evin içinde bir yerlerden bağırırken kapıyı yavaşça açtım ve koridora sıvıştım.

O sesi kalbe bir yumruk gibi duydum ve hiç tereddüt etmeden ona doğru koşmaya başladım.

Boş koridorda hızla ilerlerken susturucu balonum ayak seslerimi gizledi ama çığlıkların kaynağına yaklaştıkça kendimi yavaşlamaya zorladım.

O odaya atlayıp oradaki kız kardeşime yardım etmeye cesaret eden her pisliği öldürmek istiyordum ama kendimi akıllı olmaya zorlamam gerekiyordu. Onları çekmek için Diego'nun dikkatini dağıtmasını beklemek zorunda kaldım.

Koridorun sonundaki bir kapının altından ışık sızdı ve içeriden gelen Lionel'ın sesiyle kalbim yerinden fırladı.

"Bize şimdi söyle, yoksa daha çok acı çekersin," diye hırladı ve buz gibi ses tonuyla kanım dondu. Bir şeyin kırılma sesi ve ardından bir küfür duyuldu. Kıvrımlı bir merdivenin altına eğilip gizlenme büyümün beni saklamasına izin verirken, duman kokusu koridoru doldurdu ve dilimi kireçli bir tat kapladı.

İçimdeki korku fırsat buldukça ürperdim ve onu söndürmek için Phoenix ateşimin rahatlığını aramaya çalıştım. Ama alevlerin içimi ısıtan sakinliği yerine, Emrimi çağırmaya çalışırken etimin altındaki canavardan tek hissettiğim bir uyuşukluktu.

Kapı önümde patlayarak açıldı ve bulanık bir hareket benden uzağa, evin uzak ucundaki ateşin kaynağına doğru fırlarken gölgelerin arasına sindim. Bir dakika sonra Lionel de odadan çıktı, çizmeleri döşeme tahtalarına çarparken kapı arkasından açıldı ve Clara olduğunu umduğum Vampir'i dumanın kaynağına doğru takip etti.

Koridorun sonunda gözden kaybolmasını beklerken kendimi hareketsiz kalmaya zorladım ve sonra ileri atıldım.

Etrafımdaki gizleme ve susturma büyülerini bıraktım ve bunun yerine sağlam bir hava kalkanı fırlattım ve elime bir buz bıçağı alıp doğruca kız kardeşimi tuttukları odaya doğru koştum.

Oraya girip onu almam ve bu evden çıkmam gerekiyordu. Dışarı çıktığımızda kanatlarımızı gevşetip uçabiliyorduk. Clara bile bizi bulutların arasında yakalayamadı. Ve Lionel bizi Ejderha formunda kovalasa da, daha önce bir Ejderhayı uçurmuştum ve bu evin sınırlarını aştığımız anda akademiye dönmek için cebimdeki yıldız tozunu kullanırdık. Kolay.

Kapıyı iterek açtım ve boş yemek odasına şaşkınlıkla bakarken hareketsiz kalmadan önce birkaç adım koştum. Odanın sağında büyük bir maun masa ve uzak uçta ocakta bir ateş vardı. Uzun bir pencere araziye bakıyordu ve perdeler genişti. Odanın etrafındaki apliklerde yanan ateşler odayı sıcak bir ışıkla aydınlatıyordu ama Darcy'den ya da bu konuda herhangi birinden kesinlikle bir iz yoktu.

"Senin aptallığına daha önce güvenmeliydim," diye arkamdan Lionel'ın sesi geldi ve etrafımı saran kalkanı daha sıkı kavrarken arkamı döndüm.

"Kız kardeşim nerede?" Dudakları ölümcül bir sırıtışla kıvrıldığında hırladım ve kapının arkasında durduğu yerden uzaklaştı. Beynim bunun nasıl mümkün olduğunu anlamaya çalıştı - az önce onun dışarıdaki koridorda yürümesini izlemiştim.

"Ah bu doğru, sana birinci sınıfta bir illüzyonu nasıl fark edeceğini öğretmiyorlar, değil mi? Sınıfın olabildiğince ilerisinde olduğunuzu garanti edecek ebeveynlerin olmaması ne yazık.*Benim*Mirasçı," diye alay etti Lionel, parmaklarını öyle bir salladı ki Darcy'nin çığlıkları havayı doldurdu ve omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"O burada değil?" Nefes aldım, bunun bir tuzak olduğunu anladığımda içime bir rahatlama yayıldı. ben bir aptaldım

içine girdiğim için aptal kaltak, ama o an umurumda bile değildi. Çünkü bu, Darcy'nin hâlâ güvende olduğu anlamına geliyordu.

"Sanırım benim de Clara'nın peşinden koridorda yürüdüğüme inandın?" Bana bir adım daha yaklaşırken alay etti ve elimdeki buz bıçağını daha sıkı kavradım.

Bakışları üzerimde gezinirken gözlerinde bir açlık vardı ve bu tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Darius kadar çok mürekkep görmek beni şaşırtan kaslı göğsünü ortaya çıkaracak şekilde düğmeleri açılmış beyaz bir gömlek giyiyordu. Ancak dövmeleri, oğlununki gibi güzellik ve güçle dolu değildi. Hepsi, sanki gölgelerden yapılmış gibi teninde kıvranan rünlerden oluşuyordu ve bakışlarım üzerlerinde oyalandıkça bunun doğru olduğundan o kadar emin oluyordum.

O bana yaklaşırken yavaşça geri çekildim, eğer beni bir çıkışa yaklaştıracaksa bu avcıya av rolü oynamaktan mutluydum.

"Diego senin için mi çalışıyor?" diye homurdandım, bize ihanet etmesi düşüncesiyle içimde bir öfke alevlendi. Bizi gözetlemek için gönderildiğini kabul ederek güvenimizi kazanan ve sonra fikrini değiştirdiğine inanmayı seçtiğimizde bizi aptal yerine koyan mükemmel bir ikili ajan.

"Ah, bundan daha iyiydi. Polaris çocuğu, gerçekten de cazibenize kapılan acınası bir örnek. Ama sevgili Clara'mı hesaba katmadı. Gölgelere tutunması, Polaris ailesinin ruh ağına bağlı herkesin gözünden bakmasına olanak tanıyor. Taraf değiştirdiğini biliyorduk ama istese de istemese de seni izlemek için onu kullanarak onu olduğu yerde bıraktık."

"Öyleyse neden ondan şimdi vazgeçiyorsun?" diye sordum, tekrar geri giderek ve pencereye yaklaşma taktiğimi anlamamasını umarak.

"Çünkü bir Vega'ya ihtiyacım var. Ve Kahinim, kız kardeşinin yerini bulamaman için odasını terk ettiğini tahmin etti. Ve en kötüsüne nasıl bu kadar kolay inanırsın. Tek gereken Drusilla'nın birkaç dakika boyunca sevgili kız kardeşinizin web için hafıza yaratmak için işkence gördüğü yanılsamasını izlemesiydi. Onu omurgasız oğluna teslim etti ve sen aslında kasabın doğrama kütüğüne koşan kurbanlık bir kuzuyken Gwendalina'yı kurtarmak için bir savaşçı gibi koşarak geldin.

Bu planın derinliklerini kavrarken kalınca yutkundum. Yıldızların, tüm bunların gerçekleşmesine izin vermesi için her şeyin yolunda gitmesine izin vermesi. Neden onu tercih ettiler ve bizi lanetlediler? Cidden tüm krallığın bu deli adamın ellerinde mahvolmasını o kadar mı istiyorlardı?

"Beni ne için istiyorsun?" diye sordum soğuk gözlerine bakarken çenemi kaldırarak.

Sarı saçları duygusuz yüzünden atılmıştı ve Darius'ta onun görünüşünden bu kadar az olmasına sevindim.

"Bir şey arıyorum," dedi yavaşça, bana doğru bir adım daha atarken dudaklarını ıslattı. "Kraliyet kanına bağlı bir şey."

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Yüz ifademi ifadesiz tuttum, yüzümdeki ifadeden İmparatorluk Yıldızı'nı bulma çabalarımıza dair herhangi bir şey okumasını istemedim. Henüz çok şansımız olduğundan değil,ama Gabriel'in bize yol göstermesine yardımcı olacak vizyonlarıyla, onun nerede olduğunu bulma yolunda biraz ilerleme kaydediyorduk.

"Ama bu konuda rahatsız edici bir şey öğrendim," diye devam etti, sanki kremalı çay falan içerken hoş bir sohbet ediyormuşuz gibi. "Görünüşe göre onu kullanmak için kraliyet kanına ihtiyacım var. Sonra düşündüm ki,*Sen*yetecek kadar kanımız var."

"Bir damla kanım içmiyorsun," diye hırladım.

Bana güç vermesi için Anka Kuşumu bedenime bastırmaya çalıştım ama yine de uyuyormuş gibi hissettim ve bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken kalbim boş yere çırpındı.

Lionel, sanki hamlemi yapmamı bekliyormuş gibi hevesle beni izledi ve bunu gerçekten yapmam gerektiğini anladım.

"Şimdi gel,*Prenses,*zaman kaybetmeyelim."

Parmaklarımı ona doğru salladım ve bir ateş topu aramızdaki boşlukta patlayarak onu bir anlığına kör etti ve ben dönüp pencereye koştum.

İkinci bir ateş topu önümde camı parçaladı ve çıkıntıya sıçradım ama dışarı çıkamadan sağlam bir hava büyüsü duvarına çarptım.

Kıçımın üzerine düşerken küfrettim, elimdeki buz bıçağını ona fırlatırken etrafımda oluşturduğum kalkanı daha da sıkılaştırdım.

Lionel'ın bakışları neşeyle parladı ve onu kolayca eritti ve nefesimi kesmeye yetecek kadar güçle kalkanıma bir ateş büyüsü patlaması fırlattı.

"Neden bana Phoenix ateşiyle vurmuyorsun?" Ben ayaklarının dibindeki döşeme tahtalarından sarmaşıkların fışkırıp vücudunun etrafına dolanması için büyü yaparken o alay etti.

Lionel dikkatini sarmaşıklarla savaşmaya vermek zorunda kaldığında ve onu derimden çıkaramadığım için kalbim panik içinde çırpınırken Phoenix'ime tekrar ulaşmaya çalıştım.

"Bana ne yaptın?" Sarmaşıklara daha fazla sihir atarak ve onları bacaklarının etrafına sabitlemek için buzla kovalayarak hırladım.

"Hizmetlerinden vazgeçmeden önce Emir hediyelerini kullanarak kaçmak istemedim, bu yüzden evi Emir Bastırıcı ile doldurduk. Sevgili Phoenix'inizi saatlerce arayamazsınız - en azından Clara ve benim yaptığımız gibi panzehiri içmediğiniz sürece." Lionel bu tuzağın tüm boyutlarını ortaya çıkarırken bana sırıttı ve ben de bu kadar inatçı bir aptal olduğum ve doğruca tuzağa düştüğüm için kendime lanet okudum.

Ona dehşet içinde ağzım açık bakakaldım ve Lionel, sarmaşıklarımı ve buzu güçlü bir ateş büyüsü seli ile yok etme fırsatını yakaladı ve onu önüme fırlattı.

Alevlerin ısısı sadece gücümü körüklediği için etrafımda kendi ateşimi yayarak buna hazırlandım.

ve ben de tüm ateşini kontrolüm altına aldım, patlamayı emerek on katını ona geri fırlattım.

Kendini korumak için savaşırken ona hırladım ve saldırımı, kalkanının yüzeyinin her tarafında dondurduğum bir su seli ile takip ettim, ben tekrar kırılan pencereye doğru koşarken kalkanı onu kontrol altına almak için gitgide kalınlaştırdım.

Yolumu hala hava kalkanı tarafından kapatılmış halde bulunca hayal kırıklığı içinde küfrettim ve odayı çatlayan buzun sesi doldururken dikkatimi bunun yerine duvara çevirdim.

Gücümü ellerime aldım ve sahip olduğum her şeyle duvara ateş ve hava fırlattım. Evin yanından tuğla ve harç patladı ve üzerime daha fazla yağarken kalkanımı daha sıkı kavradım.

Evin duvarına açtığım devasa deliğe doğru koştum ama Lionel arkamdan alevli kamçılar fırlattı.

Hava kalkanımın etrafına kıvrıldılar, sıkıca sarıldılar ve ben kalkanı sağlam tutmaya çalışırken beni durdurdular.

Lionel beni kendisine doğru çekmek için kırbaçları kullanırken ayaklarım parke zeminde geriye doğru kaymaya başlayınca nefesim kesildi.

Dişlerimi gıcırdattım ve kalkanımın kırbaçların kasıldığı yan taraflarına odaklanarak daha fazla güç verdim.

Hava büyüsü kalkanımın tepesine öyle bir kuvvetle çarptı ki nefesimi kesti ve ben yanları tutmaya odaklanırken onun büyüsü benimkini delip geçti.

Bir hava kafesine hapsolup ayaklarımdan çekilirken çığlık attım.

Sırtım maun yemek masasına çarptı ve hava büyüsü kordonları beni tutmak için etrafımda bükülürken ağrı omurgamdan yarıldı.

Onlara karşı tüm gücümle savaştım ama kollarımı kenetledikçe gücümü irademe göre bükmek gittikçe zorlaştı.

Lionel ayaklarımın yanında durmak için hareket etti ve ben ona küfrettim ve ben de iplere çarparak bir bacağını kurtarmayı başardım ve tam burnuna tekme attım.

Yüzüne kan dökülürken dudaklarından muazzam bir hırıltı koptu ve kendimi büyüsünün geri kalanından kurtarmak için bir Tom kedisi gibi savaşırken içimi bir zafer parıltısı doldurdu.

Lionel bacağımı tuttu, parmaklarını baldırıma öyle bir bastırdı ki, bacağı tekrar masaya sabitlerken, bağırmama neden oldu.

Ama pes etmeyecektim. Bu psikopatın kaprislerine boyun eğmeyi reddettim ve özgürlüğüm için kanamaya fazlasıyla istekliydim, eğer onu talep etmek için gereken buysa.

Gölgeler derimin altını şiddetle yaladı ve ben de nefes almak kadar kolay bir şekilde ellerine kaydım.

kana susamış tenimi karanlığa kapladı.

Gölgeler vücudumdan kıvrılarak hevesle ona uzandı ve beni dizginlemek için savaşırken bileklerini sardı.

Onlar onun derisinin altına bastırıp kalbine, ruhuna, gücüne doğru ilerlerken onları harekete geçirdim. Gölgelerim onu işgal ederken Lionel homurdandı ve açlıklarının bana bulaştığını hissettiğimde çarpık bir gülümseme dudaklarımı esir aldı. İstediklerinin peşinden koştukça üzerimdeki hakimiyetleri daha da sıkılaşıyor ve çağrıları daha tatlı geliyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, Lionel benimle savaşmaya çalışmıyordu, bunun yerine ben karanlığa daha da daldıkça gözleri neşeyle parlıyordu.

"İşte bu," diye soludu, beni dizginlemek yerine okşamaya başlayıncaya kadar bacağımdaki tutuşu gevşedi. "Kucakla."

Tüm vücudum gölgelerin bana verdiği zevkle ürperirken, sözleri kulaklarımda çınlayan bir zil gibi çınladı. Adımı en tatlı şarkı gibi çağırarak, onları daha da zorlamam için can atıyorlardı. Ama sundukları unutulmaya yaklaştıkça, kız kardeşimin sesinin hatırası beni geri çağırdı.

Bir meydan okuma hırıltısıyla karanlıktan uzaklaştım, bileklerimi tutan sihir iplerini çekerken sırtım masaya yaslandı ve gölgeleri etimin altına geri dönmeye zorladım.

Lionel'in dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve sihri, onu da bağlarken hızla serbest bacağımın etrafında döndü.

Hava büyüsü ellerimi masaya düz bir şekilde bastırırken sıkılaştırdı ve etraflarına sıkı bir kalkan oluşturarak onları sabit tuttu, böylece büyü yapamayacaktım.

"Ne istiyorsun?" Yüzüne verdiğim hasarı iyileştirmek için uzandığında ona bağırdım.

"Bana boyun eğmeye istekli bir Vega'ya ihtiyacım var," diye mırıldandı masanın etrafında dolanırken, bir tahtanın üzerinde sonunu bekleyen bir kelebek gibi altına iğnelenmiş bana bakarken gözleri parlayarak.

"Ölmeyi tercih ederim," diye hırladım.

Lionel, sanki onun için bir rahatsızlıktan başka bir şey değilmişim gibi küstü. "Ne kadar çok Fae'nin bu sözleri bir hiçmiş gibi söylemesi beni her zaman şaşırtmıştır. Evet, ölüm basit bir kurtuluş olabilir, ama ya kolay bir olay değilse? Ya burada durup şartlarımı kabul edene kadar seni parça parça ayırsam? Ne zaman ölüme yaklaşsan, seni iyileştirip yeniden başlayabilirim. O zaman bana daha ne kadar direneceğini düşünüyorsun?”

Gözlerimin içine bakmak için hareket etti ve ben de tam yüzüne tükürdüm.

Psikopat irkildi bile ama saçımı taramak için uzandığında bakışları aç bir şekilde karardı.

yüzümden uzak

"Beni durdurmak için tek yapman gereken kendini gölgelere teslim etmek," diye soludu masanın etrafında dolaşırken, parmaklarını boynumdan ayak bileğime kadar vücudumdan aşağı kaydırdı ve iğrenmeyle ürperdi. Ayaklarımın yanında durmadan önce tenim. "Karanlığın gücüne teslim olduğunda, Gölge Prenses'i seve seve takip edecek ve gerektiğinde emirlerimi yerine getireceksin."

"Asla," diye homurdandım ve dudaklarının kenarı keyifle seğirdi.

Spor ayakkabımı çıkarıp başparmağını ayağımın tabanına doğru sürüklediğinde korkumu bastırmaya çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, kemerinden bir bıçak çıkarırken kaslarım gerilmişti. "Tam

olarak kime ait olduğunu bilmen gerekiyor," diye nefes verdi Lionel, ifadesi açlıkla parlıyordu. "Ve küçük bir teorim var, Emir formunuz kilitliyken, artık Ejderha ateşine karşı bağışıklığınız olmayacak. Mesaj iyice anlayana kadar adımı daha kaç kez etine yakmam gerekecek sanıyorsun?

Ayağımı aniden sıktı ve o bıçağı masanın üzerine koyup parmağını kaldırdığında ve büyüsünün erimiş ısısını hissedebilmem için ayağımın tabanına yakın tuttuğunda panikle masaya doğru eğildim.

"Bekle," nefesim kesildi ama parmağını etime bastırdığında bir an bile kaçırmadı ve ayağıma A harfini damgalamaya başladı.

Acı kör ediciydi, dizginlerime karşı geldiğimde vücudumdaki her sinir alev alıyormuş gibi parlıyordu ve büyüsü beni yerde tutuyordu. Ateşin acısını daha önce hiç hissetmemiştim ve bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Beni parçalayan yanık, tenimi delip geçti ve parmağını tenimde gezdirirken beni ıstırapla yaktı.

Çıkarmak istediğim çığlığa karşı dilimi ısırdım, sahip olduğum her şeyle ona karşı savaşırken kan tadı aldım ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak diye korktum.

Lionel sonunda, soyadını tamamlayan X'i ayağıma damgalamayı bitirdi ve ben hala masaya düştüm, gözümün köşesinden bir yaş süzülürken nefes nefese kaldım. Ama orada işi bitmedi.

"Yanıklarla ilgili tek sorunum," dedi yavaşça masadan bıçağı kaldırıp tenime bastırırken. "Kanadığını göremediğim için mi?"

Bıçak etime saplandığında bir çığlık boğazıma takıldı ve adının altına bir ıstırap çizgisi çizerek görmeyi çok istediği kanı döktü.

Neredeyse bayılacaktım ve kanlı bıçağı çektiğinde, düşüncelerimin kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken göğsüm inip kalkarak bir kez daha masaya düştüm.

Yanıma yaklaşıp parmaklarını bıçağın öpücüğünden bile beter nazik bir okşamayla karnımda gezdirirken bana verdiği gülümseme saf bir neşeydi.

"Sen*irade*benim için bağır, Roxanya," diye söz verdi bıçağı kaldırıp kaburgalarıma sürterek kendi kanımla etimi boyarken. "Sadece zaman meselesi."

Bıçağı bir kez daha kaldırdığında kaslarım kasıldı ve işkencesinin acısı yeniden başlarken gözlerim geriye doğru yuvarlandı.

Gözlerimi yumdum ve kız kardeşimi düşündüm, onun burada olmadığı ve bu canavardan güvende olduğu gerçeğine odaklandım. Acı içimi delip geçerken ve gölgeler ondan kaçmak için onların arasına girmem için yalvarırken bu bilgi bana güç verdi.

Ama yapmazdım. Reddettim. Bana ne yaparsa yapsın, onun kuklası olmayacaktım.

Bu yüzden, bedenimi deşip beni tekrar ateşiyle dağlamanın verdiği ıstıraba dişlerimi sıktım ve çığlık atmamak için var gücümle savaştım.

WArazinin kenarındaki sık ormanlık alanda koştu, ilerideki bir eve doğru hızla ilerledi. Dikkatleri üzerimize çekeriz diye hiçbirimiz Faelight yapmaya cesaret edemedik.

Kalbimde, Tory'nin yakın olduğundan emindim. Çam kokusu burnuma dolarken, engebeli tozlu zeminde koşarken varlığının beni çağırdığını neredeyse hissedebiliyordum. Lionel'ın ona sahip olduğunu bildiğim için içimdeki öfke ve nefret birbirine karıştı. Ve ona yapabileceklerinin görüntüleri, içimdeki bir öfke denizinde neredeyse boğulmama neden oldu. Eğer kardeşime zarar verirse onu öldürürdüm. Phoenix ateşimin her zerresini kafasına indirir ve onu bu dünyadan sonsuza dek yakardım.

Ağaçların arasından geçip koyu renkli ormanda susturucu bir balonun içinde koşarak Tory'ye giderek yaklaşırken bir baykuş ötmesi içime bir adrenalin şimşeği gönderdi.

Caleb önden, "Bekle," diye tısladı, sırtını bir ağaca dayadı ve kulağını eve doğru çevirdiğinde önünde yavaşladık. Takım olarak daha güçlü olduğumuzu düşünerek hepimiz bir arada kalmaya karar vermiştik. Ve ileride bir tehlike varsa, bununla tek başına yüzleşmektense bir grup içinde yüzleşmek daha iyidir.

"Nedir?" Darius sabırsızca homurdandı, sanki sihri serbest bırakılmak için can atıyormuş gibi parmaklarını esneterek.

"Çıtırtı duyabiliyorum."

Havayı koklayan Seth, "Ateş," diye homurdandı ve duman kokusu bana da ulaştı.

“Evet ve... burada, geldiğimiz yoldan geri hareket var. Çevrenin ötesinde, dedi Caleb odaklanırken gözlerini kapatarak. "Uzak ama bu tarafa doğru gidiyor."

"Nedir?" diye sordum endişeyle eve bakarak. Burada bir dakika daha oyalanmak istemiyordum ama Caleb söz konusuysa, beklemem gerekiyordu.

"Ayak sesleri," diye soludu. “Birçoğu. Onlar da ağır...” Periler,

diye homurdandı Max ve kalbim tekledi.

Darius, "Öyleyse etrafımız sarılmadan harekete geçmeliyiz," diye hırladı ve Caleb başını salladı ama koşamadan kolunu yakaladı.

"Kalbinle değil kafanla düşün," diye uyardı, sonra bana baktı. "İkinizde. Oraya hazırlıksız giremeyiz."

Darius elinden kurtuldu. "Ne yaptığımı biliyorum. Burada zaman kaybediyoruz."

Koşmaya devam etti ve ben onun peşinden koşarken, nabzım boğazımın dibinde gümbür gümbür atıyordu. Buradaki dört Mirasçı ile Tory'yi kurtaracak kadar güçlüydük, bunu biliyordum.

Ağaçların arasından evi gördüm, bir ucunda közler parlarken, duman sanki ateş yeni söndürülmüş gibi yıldızlarla süslü gökyüzüne doğru yükseldi. Bize fazla ışık verecek ay olmamasına rağmen açık bir geceydi. Ancak bu, düşmanlarımızdan tamamen saklandığımız anlamına geliyordu. Ve Lionel, Tory'yi buraya çekmiş olabilir ama bizim ortaya çıkıp planlarını bozmamızı beklemiyordu. Avantaj bizdeydi, sadece onu tutmamız gerekiyordu.

Darius ağaçların kenarına ulaştı ve o büyük bir çamın yanında durup bizi gizlemek için bir yanılsamayla etrafımızdaki karanlığı kullanıyormuş gibi göründüğünde yanına koştum. Mirasçıların arkamızda toplandığını hissettim ve sırtımdaki gerilim diken diken oldu.

"Artık ayrılmalıyız," diye önerdi Seth. "Tory'nin yerini tespit ettiğimizde, Lionel hepimizin burada olduğunu bilmeden içeri girebiliriz."

Max, "Ona dalga dalga gelmeye devam edebiliriz," diye onayladı.

"Birbirinize bağlı kalmak daha güvenli değil mi?" Caleb homurdandı.

Tory'nin çığlığı havayı delip kalbimi korkuyla patlattı ve hiç düşünmeden eve doğru koşmaya başladım. Darius arka kapıya doğru koşarken beni geride bıraktı, kollarını yanında ileri geri hareket ettirdi.

Gölgeler birdenbire içimde büyüdüler, düşüncelerime çarpıp görüşümü bulanıklaştırırken ezici bir şekilde güçlü bir şekilde çektiler.

Ne oluyor?!

Bacaklarım sımsıkı birbirine kenetlendi ve yere çarptım, sesim göğsümün derinliklerinde sıkıştı, Darius'a bağırmaktan kurtulamadım.

Caleb bulanık bir şekilde yanımdaydı, beni kollarının arasına çekti ve ben sarsılırken, ıstırap ruhumu derinden yaralarken hızla ağaçlara doğru koşturdu.

Etime iyileştirici ışık bastırırken küfrederek beni üçünün arasına yatırdı, gözleri panikten çılgına dönmüştü.

"Onun nesi var?" diye sordu Seth telaşla.

"Kahretsin, bilmiyorum," diye tısladı Max.

Darius koştu, diye tısladı Caleb. "Neredeyse eve geldi."

Beni iyileştirmeye uğraşmaya devam ettiler ama ben bundan kurtulamadım ve dudaklarım onlara sımsıkı kenetlenmiş, onlara söylememe engel oluyordu. Gölgeler göğsümü yırtıyor, vücudumun her santimine işliyor ve kök salıyordu. Kafamı pençelerken ve içimi çalkalayıp sızlarken acı beni kör etti.

"Dayan Darcy," diye inledi Seth, daha fazla iyileştirici ışık verirken elimi tutarak. Max avucunu alnıma bastırdı ve onun duygularımı çekip neler olduğunu anlamaya çalıştığını hissettim. Ama gölgeler beni yere kilitlediğinden, vücudumun kalesine giremedi. Vücudum izin verseydi bağırırdım ama artık bana aitmiş gibi hissetmiyordum. Sanki bir hücrede kapana kısılmış, kendi bedenimde işkence görmüş gibiyim.

"Ona yardım edebilirim," diyen Clara'nın sesi kulaklarıma ulaştı ve içimi öyle keskin bir korkuyla doldurdu ki kanımı yaktı. Ama tek yapabildiğim orada uzanıp onu ararken ağaçların arasındaki karanlığı avlamaktı. Clara'nın kahkahası ormanda çınlarken, Mirasçılar ayağa kalkıp önümde koruyucu bir duvar oluşturdular. "Onca yolu beni görmek için mi geldiniz çocuklar?"

"Kendini göster!" diye havladı Max, dövüşmeye hazırlanırken avuçlarını buz kaplıyordu.

Caleb hareket etmeye hazırdı, saldırmaya hazır bir yırtıcı olan onun için karanlıkta avlanırken gözleri ileri geri hareket ediyordu.

Gölgeler kukla ipleri gibi üzerime doğru çekilip beni ayağa kaldırırken damarlarıma buzlar damlıyordu.

Ellerimi kendiliğinden kaldırdı ve Clara'nın iradesine boyun eğmek zorunda kaldığım için uyarıda bulunmaya çalıştım, gölgeler beni mutlak bir şekilde rahatsız etti.

Avuçlarımda duman dönüyordu ve onları uyarmak için tek bir ses çıkarmaya çalışırken tüm gücümle savaştım ama faydası olmadı.

"Hadi bir oyun oynayalım," diye şarkı söyledi Clara. "İlk ölen kazanır!"

BENcehennem iblisleri beni kovalıyormuş gibi Lance'in çocukluk evine doğru koştu. Göğsümü yırtan bir çatlak vardı, beni parçalara ayırdı ve içimde babamın benim için yorulmadan çalıştığı canavardan başka hiçbir şey kalmayana kadar etimin tüm katmanlarını soydu.

Ama eğittiği canavarın kendisine saldıracağını hesaba katmamıştı. Hayatımdaki yegane iyi şeylerden birine dokunduğu için üzerine yağdıracağım gazabı hesaba katmamıştım.

Yıllardır onu alt etmek için eğitim alıyordum ve tek yaptığı elimi zorlamaktı. Bu, bu gece sona erdi.

Roxy'nin çığlıkları yerde yankılandı ve onların ıstırabını kalbime bir hançer gibi sapladım.

Onu öldürecektim. Yeterdi*yeterli.*

Diğerleri geride kalmıştı ama nedenini anlamak için yavaşlayamıyordum. Roxy'nin bana ihtiyacı vardı. O evde her ne oluyorsa, kötüydü. Ve kalbimi ona bağlayan zincir, onun bir an daha acı çekmesine izin veremezdi.

Eve girerken arka kapıyı menteşelerinden yarı yarıya söktüm ve kısa süre önce söndürülmüş bir ateşin duman kokusunun boğazıma takıldığı yerden içeri daldım.

Ama koştukça, soluduğum tek şeyin bu olmadığını fark ettim. Ejderham, etimin altında çelik zincirlerle kilitlenmişken elimden kaydı ve Roxy'nin Phoenix'ini deli adama karşı kullanmasını engellemek için yerin Emir Engelleyici ile dolu olduğunu fark ettiğimde göğsümün gümbürdemesine neden olacak kadar yüksek sesle hırladım. d bana baba oldu.

Önemli değildi. Onu dişler ve pençelerle parçalamam gerekmiyordu, onu çıplak ellerimle seve seve uzuvlarından ayırırdım.

Tam koridora girdiğimde Roxy bir kez daha çığlık attı ve yemek salonundan gelen ışık bakışlarımı oraya çekerken onun ıstırabının sesi içimde bir şeyleri parçaladı.

Kapıyı hızla açtım ve aynı nefeste su döktüm ve onu Roxy'nin hava büyüsünün kıvırma ipleriyle yemek masasına tutturulmuş olduğu yerde dururken babama doğrulttum.

Kendini korumak için savaşırken dudaklarımdan bir kükreme çıktı ve tenini kaplayan kanı gördüm, kelimeler defalarca etini yaktı. Acrux. Onun adı.*Benim*isim. Kusursuz tenini kırmızıyla süslüyor.

Babam bana bir şeyler bağırıyordu ama ben duyamadım. Oynaması için bir et parçası gibi o masaya sıkıştırdığım sevdiğim kız dışında hiçbir şeyi kavrayamadım.

Yıllar boyunca bana bunun gibi sayısız şey yapmıştı. Kardeşimi de boyun eğdirmek için dövmüştü. Ama o değil. Ona bir daha dokunmasına asla izin vermeyecektim.

Yumruklarım buzla kaplı halde odanın diğer ucuna hücum ettim ve saldıran bir Minotor gücüyle kalkanına çarptım.

Büyüsünü sürdürmek için savaşırken babamın dudakları vahşi bir hırlamayla geri çekildi, ama ona tekrar tekrar yumruklar atarken içimdeki öfkeyle hiçbir şey boy ölçüşemezdi.

Kalkanı çatladı ve beni durdurmaya çalışırken ciğerlerimdeki havayı çaldı. Sihrimin son zerrelerini bir sonraki yumruğuma atarken irkilmedim bile.

Babamın kalkanı paramparça oldu ve yumruğum yüzüne çarparak konsantrasyonunu bozdu ve hava bir kez daha ciğerlerime geri döndü.

Onu altımda yere devirdim ve ejderhasının tüm gaddarlığıyla homurdandı, yumruklarını ateşle kaplayarak karşılık verdi, yumruklarını yanlarıma indirdi ve kemiklerimden etleri yaktı.

Roxy adımı söylüyordu ve sesinde bağırmaktan kazandığı pürüz, üzerimde kalan küçük kısıtlamayı kırmaya yetti.

Babam beni üzerinden atmayı başardı ama anında karşılık verdim, o onu canlı canlı kaynatacak kadar sıcak olan yeni kalkanını yerleştiremeden üzerine saf bir ateş dalgası çarptı.

Yumruğumu sıkarken kendi yaralarımın acısını görmezden geldim ve o öfkeyle böğürürken buzdan hançerler ona doğru fırladı, etini parçaladı.

Ayağa kalktı ve bana doğru koştu ama ben onun önünde yere buz attım, o kayarken karnına yumruğumu geçirdim ve kaburgalarının kırıldığını hissettiğimde vahşice gülümsedim.

Kollarını bana doladı ve bir öfke çığlığıyla beni yere indirdi. "*Yerde kal!"*diye yüzüme doğru böğürdü, yumruğunu çeneme indirirken sesi Karanlık Zorlamayla doluydu. "*Ve senin kalbini kıran kızı kırmamı izle."*

Kolumdaki yeni marka ısıyla alevlenirken ve Roxy'nin bana hediye ettiği Phoenix alevi uzuvlarımdan geçip bu komutları avlarken, o kendini dikleştirip benden uzaklaşırken hareketsiz kaldım. Gücü, hiçbir şey yokmuş gibi onun kara büyüsünü yok etti ve o bıçağı kaldırırken

yine onun üzerinde, bakışlarım onunkilere kilitlendi.

Bana, benim acım onu kendi acısından daha çok incitmiş gibi bakıyordu ve onun ona yaptıklarını düşündükçe içimdeki öfke daha da arttı.

Babam işine odaklanırken sırtı bana dönük durdu ve bıçağı onun etini bir kez daha kesmek için kaldırdı.

Bir kalp atışıyla ayağa kalktım, sihir uzuvlarımda ölümcül bir niyetle kıvrılırken kaslarım güçle kasıldı.

"Beni hafife almayı gerçekten bırakmalısın, Peder," diye hırladım ve kara büyüsü beni tutmayı başaramayınca şaşkın gözlerle bana doğru döndü.

"Nasıl?" diye soludu ama ona cevap verme zahmetine girmedim.

Ona o kadar güçlü bir şekilde vurdum ki, bir cehennemin ortasında duvara çarpmadan önce odanın diğer ucuna fırladı.

Alevlerin onu yutmasını dilediğimde peşinden yürüdüm ve o, denemek ve onları söndürmek için sahip olduğu her şeyle savaştı.

Kendini ateşten atıp tekrar benimle çarpıştığında buna hazırdım. Yumruk ve öfke karışımı bir şekilde yere çarptık, her birimiz diğerini yenerek boyun eğdirmeye ve duvarları zaferimizle kırmızıya boyamaya kararlıydık. Ama ilk kez savunmasındaki çatlakları hissedebiliyordum, üstünlük kazanıyordum. İçimdeki bu canavar artık onun kanının kokusuna sahipti ve kana susamışlığı doyuncaya kadar pes etmeyecekti.

Bugün Lionel Acrux'un sevdiğim birine zarar vereceği son gündü.

Yönetmek için doğmuşum.

Ben de kanlar içindeki yerimi alacaktım.

Savuçlarımdan hadows patladı ve Seth'in üç Varis'in etrafına attığı kalkana çarptı, ama darbenin gücü onları yere devirdi. Clara, çığlık atmama izin vermek için tam zamanında sesimi geri verdi.

Üçü saniyeler içinde tekrar ayağa kalktılar, kaldırdığım ellerimi ve parmaklarımın arasında uğursuzca dönen gölgeleri görünce bana doğru döndüler ve geri çekildiler.

"Durduramıyorum," dedim nefes nefese, kalbim güçlü bir şekilde atıyordu. "Benden uzak dur." "Siktir," diye tükürdü Seth, kalkanını etraflarında sabitleyerek.

"Dışarı çık ve bizimle kendin yüzleş, seni korkak!" Benden başka bir güç dalgası patlarken Caleb ağaçların arasında kükredi.

Üçü parçalandı, çalılara çarptı ve vücudum keskin bir şekilde Max'e döndü ve avuç içlerimi kaldırırken ileri doğru ilerledi. Hareket etmesi için yalvarırken ellerimden gölgeler fırladı ve korku beni bağladı. Vücudu bir hiçe dönüştü ve onun orada bıraktığı bir yanılsama olduğunu fark ettim ve onu önümde ağaçların arasından fırlarken gördüğümde kalbimin rahatlamasıyla sıkışmasına neden oldu.

Clara iradesini bir kez daha içime bastırdı ve birdenbire Seth'e doğru koşup gölgeleri ona doğru fırlattım, o da tüm gücüyle yerde ve kalkanında durmak zorunda kaldı. Karanlık dallar, bir kavanozun etrafındaki bir piton gibi sıkışıp sıkışarak, güvenlik baloncuğuna sarıldı. Bunu sürdürmek için tüm çabasını sarf ederken kükredi ve savunmasını geçersem ne olacağından korktum.

"Yapma!" Clara'nın kahkahası üstümüzdeki tentede bir yerlerden çınlarken ona bağırdım. Caleb bulanık bir şekilde hareket etti, onu avlarken hızla ağaca tırmandı ve dalların arasında gözden kayboldu.

"Beni yakalayamıyorum!" Clara, sesi bizden uzaklaşarak şarkı söyledi ama üzerimdeki hakimiyeti hiç sarsılmadı.

Gölgeler Seth'in kalkanının etrafını daha da sıkı sardı ve kalkanın bükülmeye başladığını hissettim, sihir Beşinci Element'in yoğunluğu altında zar zor tutunuyordu.

Bir ağırlık bana çarptı ve Max bileklerimi kavrayıp ellerimi buza bağlayıp başımın üzerinde kilitlerken tüm ağırlığıyla yere çarptım.

"Sorun değil, sana sahip olmasına izin vermeyeceğim," diye homurdandı, gözleri bu sözle parlıyordu ve bana tutunmam için bir parça umut veriyordu.

"Onu bağla," diye talep etti Seth, yanıma koşarken.

"Acele et," diye yalvardım, avuç içlerimde gölgeler oluşurken, buza karşı köpürerek geçmeye çabalarken.

"Bok." Max tekrar dizlerinin üzerine çöktü, ellerini uzattı ve ellerimi gittikçe daha çok buza döktü.

Arkasındaki bulanıklık kalbimin dehşetle çarpmasına neden oldu. "Dikkat!"

Clara, Max'in sırtına bir bıçak sapladı ve üzerimden düşerken kükredi, beyaz gömleğinden kan sızıyordu. Seth, onu yakalamaya çalışmak için bir sarmaşık ağı attı ama peşinden koşan Caleb ile bir anda gözden kayboldu. Elinden gelen her şeyi önüne atıyor, ormanı paramparça ediyor ve etrafımızdaki ağaçların gövdeleri onun gücünün altında neredeyse kırılmasına neden oluyordu.

Seth, Max'i iyileştirmek için ileri atıldı ve buz parmaklarımın etrafında parçalanmaya ve çatırdamaya başladı. “*Seth*diye yalvardım, kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Buradan uzaklaş."

Buz avuçlarımdan patladı ve ben de boğazlarına iki gölge ipi geçirip boğulmalarına neden olarak kendimi onlara doğru fırlatmak zorunda kaldım.

Seth avucunu uzattı ve rüzgar beni uçurarak uçurdu ve o beni bir hava yastığına yakalayıp sert dünyanın çarpmasından kurtardı. Hava beni aşağı bastırmaya devam etti ama o yarı yarıya Max'i iyileştirmeye odaklanmıştı ve vücudumdan başka bir gölge dalgası kıvrılırken büyüsü bozuldu.

Ayağa kalkmak zorunda kaldım, onlara doğru hızla koştum ve Clara elime buz gibi soğuk bir hançer koyarak tekrar hızla yanımdan geçti. Sesi bana geri döndüğünde korku beni tüketti. "Birkaç Mirasçı paylaşalım, Darcy!" Sanki bir oyunda eğleniyormuşuz gibi yine güldü.

Bıçağı daha sıkı kavrarken dişlerimi gıcırdattım ve aceleyle ayağa kalkıp benimle savaşmak için ellerini kaldıran Max ve Seth'e doğru ilerledim.

"Geri çekilme," diye yalvardım, yüz hatlarında gerilim belirirken kalbim korkunç bir hızla çarpıyordu. "Beni durdurmak zorundasın."

BENSeth ve Max'e gölge düşürürken Darcy'den uzaklaştı ve onlar ona durması için bağırdılar. Ağaçların arasından bir yol açarak ve bundan sorumlu kaltağa geri dönerek hedefime odaklanmaya devam ettim.

Clara Orion'a doğru ateş ederken dişlerimi gösterdim, onun için gelirken gölgeli gözleri bana doğru fırladı ve sanki gelişim ona lanet bir gün yaşatmış gibi dudaklarını bir gülümsemeyle büktü.

"Gel yakala beni küçük Vampir," diye seslendi, diğerlerinin etrafından dolanıp onları aramıza sokmaya çalışırken benden uzağa fırladı.

Darcy bir gölge kamçısı savurduğunda ve Seth son anda kalkan yapmak zorunda kaldığında ona hırladım, homurtusu darbenin ne kadar güçlü olduğunu ele veriyordu. Max gücünü Darcy'yi de engellemek için kullandı ve kollarının etrafında daha fazla gölge kıvrılırken Darcy onlara koşmaları için yalvardı.

Clara, küçük bir kız çocuğu gibi gülerek, onu yakalamayayım diye onları aramızda tutmak için bağlayarak onların etrafında dönmeye devam etti. Hüsranla homurdandım ve o tekrar benden uzaklaşmaya çalışırken onu yavaşlatmak için nüfuzumu ayaklarının dibine fırlattım.

Tökezleyerek çukura düştü, sarmaşıklar onu ancak hızımı sayacak kadar uzun süre tuzağa düşürdü. Onlardan kurtulmaya çalışırken, ben onun üzerindeydim.

Yarattığım çukura çarparak inerken ağırlığımı ona verdim ve etrafımızdaki pislik yükselip onu altıma gömerken ellerimi boğazına kenetledim.

Ben daha çok sıkarken Clara çılgınca güldü, ateş büyümü ona da uygularken avuçlarım hararetle yanıyordu.

Uzanıp parmaklarını bileklerime doladığında gölgeler kollarını yaladı ve onların buz gibi gücü vücudumda bir acı yaratırken nefesim kesildi.

Onu bir anda serbest bıraktım ve dünya büyümü harekete geçirirken çukurun kenarına ateş ettim.

onu yerin altına gömerek, kurtulmaya çabalarken saldırılarına giderek daha fazla güç kattı.

Gücümü daha sıkı kavrayıp onu toprakla boğarken ve zemini sıkıştırıp sıkıştırmaya çalışırken hırladım, ta ki-

Clara, bir gölge dalgasının üzerinde atını sürerken çılgınca kıkırdayarak topraktan fırladı ve dişlerini göstererek doğruca bana doğru sıçradı.

Kenara döndüm, yüzüne ateş fırlattım ama gölgeler onu korumaları için yönlendirdiğinde alevler gölgeler tarafından yutuldu.

Bir sonraki hamlemi beklerken, "Büyümüşsün, Caleb," diye kıkırdadı ve ben onu tamamen görmezden geldim. O şey, çocukken Darius'un evine geldiğimde oynadığım kız değildi. O her neyse, artık Fae değildi.

Çukurun etrafından ateş ettim ama onun kara büyüsünün bir filizi ayak bileğimi yakaladı ve ben ondan kaçamadan beni ayaklarımdan fırlattı.

Çenem yere çarptı ve dişlerim dilimi keserken kan tadı aldım. Ben devrilmekten fazlasını yapamadan Clara üstümdeydi.

Kalçalarıma binerken teninin etrafında siyah gölgelerden bir pelerin kıvrıldı, gölgeler onları bana doğru yönlendirirken her yerde belirdi. Buz gibi ellerini göğsüme bastırdı ve sahip olduğu karanlık içime akarken, ölümcül bir hassasiyetle kalbimi avlarken nefesim kesildi.

Gölgelerin dokunduğu her yer ıstırapla canlandı ve kafatasımda yaptığım en kötü şeylerin anılarıyla yankılandı.

"Lezzetli görünüyorsun, Caleb," diye inledi Clara, bakışları boğazımda gezinirken dişlerini yalayarak.

Saldırmasını bekledim ve ani bir hareketle çenesini ellerimin arasına aldım. Tenim ateş büyüsüyle yandı ve ben çenesini kırıldığını duyana kadar güçlendirilmiş gücümle büktüğümde acı içinde uludu.

Diğer yumruğum da aynı hareketle onun böğrüne çarptı ve o pis gölgelerini de alarak üzerimden atılırken rahatlayarak nefesimi tuttum.

Kollarımı ateşle kaplayıp tekrar ayağa kalkarken altındaki zeminin titremesine neden olurken, başka bir hırlamayla ayağa fırladım.

Ağaçların altındaki karanlık bir lekeden başka bir şey gibi görünmeyene kadar etrafındaki gölgeler yükseldi. Dersimi almıştım. O gölgeler bir daha bana yaklaşmıyordu ve o bana doğru koşarken ben kenara fırlayarak ona bir alev seli fırlattım ve kara büyüsünü geri yaktım.

Altındaki zemin sarsılıp çökerken hüsranla uludu ve Clara'nın dikkatini dağıtmasının onlara bir avantaj sağladığını görmek için tesadüfen Seth ve Max'e baktım.

Darcy gölgelerle peşlerinden koşmak zorunda kaldığı için onlara koşmaları için bağırıyordu ama

Clara'nın tüm dikkati ona rehberlik etmediği için saldırıları baştan savmaydı.

İhtiyacım olan tüm cesaret buydu. Ellerime tahta mızraklar atıp birbiri ardına ona doğru fırlatırken dişlerimi Clara'ya gösterdim.

Birinden atlamak zorunda kaldı ve bir sonraki gölgeler tarafından tüketildi, ama ben yavaşlamadım ve gittikçe daha fazlasını var ettim.

Diğerlerini kurtarmak istiyorsam, Darcy'yi Clara'nın elinden kurtarmam gerekiyordu. Ve işi yapmanın kesin bir yolu vardı.

Clara Orion'un ölmesi gerekiyordu. Ve bu sefer, ondan geri dönmeyecekti.

Seth Max'i bir hava akımıyla kafamın üzerinden fırlattı. Arkama indi ve beni dizginlemeye çalışırken kaslı kolunu omuzlarıma doladı.

Kolum geriye doğru uzandı ve diğer elimdeki bıçağı tutmaya çalışırken yüzünün etrafına gölgeler düşürdüm ve onu boğdum. Avucuna bir buz bıçağı attı ve bıçağı düşürmemi sağlamak için elimi kesti. Kan akarken nefesim kesildi ama tüm gücümle istememe rağmen parmaklarım ondan kurtulmuyordu.

"Dur - ona zarar verme!" diye sordu Seth ileri atılırken.

Boştaki elim Seth'e doğru kıvrıldı ve duman ona bir iblis gibi fırladı. Kendini ona karşı korudu ve gölgeler etrafını sarıp onu benden çekip alırken Max boğulmaya başladı.

Tam ileri doğru adım atacağım sırada bacaklarımı dondurdu ve buzun beni yerimde tutması için vücudumda daha da yukarılara çıkmasına izin verdi.

"Koşmak!" Israr ettim ama Clara, Caleb'in hemen yanından hızla geçerken, beni burada bırakmayacaklarını belirten bir bakış attılar. Arkasına ürkütücü bir güçle tahta mızraklar fırlatırken gölgeler arkasından fırladı, ama kadın onları tekrar tekrar eritti.

Buz kollarımı iki yanıma sıkıştırdı ve bıçak elimden kaydı, bıçak ayaklarımın dibindeki yumuşak toprağa saplandı.

Rahatlama nefesimi düzene soktu ama bu sadece bir an sürdü ve ağaçlardan gelen bir tıkırtı, emme sesi bana ulaştı.

Ağır ayak sesleri bu tarafa doğru gümbürderken ve canavarca bir suret karanlığın içinden çıkarken, her bir parçam korkuyla dalgalandı, Nymph ince parmaklarını uzatmış ve çıngırak sesi ruhumun derinliklerine işleyerek tepemizde yükseliyordu. Boğumlu, ağaç benzeri gövdesi üzerimde belirdi, yaklaşırken kırmızı gözleri bana kilitlendi.

Seth ve Max önümde omuz omuza ileri koştular ve yardım edemediğim için, Clara'nın iradesine, gölgelere bağlı olduğum için nefret ettim. Özümü yediler, aç çağrılarına beni düşürmeye çalıştılar.

*Teslim ol Darcy.*Clara'nın sesi kafamın içinde fısıldadı.*Karanlığa gel. Burada özgür olabilirsin.* Seth ileri atıldı, beyaz Kurtadam formuna büründü ve vahşi bir hırıltıyla Nymph'in boğazına doğru sıçradı. Deniz terazisi Max'in çıplak kollarında ve boynunun arkasında gezinirken, Siren formu kontrolü ele aldı ve havadaki çıngıraklar büyüsünü bozmaya çalıştı.

Etrafımdaki buz erimeye başladı ve beni pençesine almış olan güce karşı kendimi tutmaya çalışırken ciğerlerim zorlandı. Ama işe yaramadı ve gölgeler bir kez daha serbest kaldıklarında etrafımdaki buzlar paramparça oldu.

Nymph, Seth'i iğrenç bir çatlama sesiyle bir ağaca çarptığında ve kalbim dehşet içinde sıkıştığında, benden döküldüler ve Max'in etrafına dolandılar.

Clara'nın emrinden kurtulamadığım ve bu karanlık yaratığı durduramadığım için nefret ederek, canavar için onu sabit tutmak zorunda kaldığımda, Peri Max'e yaklaştı. Anka kuşumu çağırdım ve başını kaldırdı ama gölgeler onu daha derine ve daha derine doğru itmeye devam etti.

"Durmak!" Nymph, elinin keskinleştirilmiş sondalarıyla Max'in kalbine doğru uzanırken çığlık attım, Mirasçı gölgelerle boşuna mücadele ediyordu.

Canavarın sondaları göğsünü keserken öfke ve acı içinde kükredi ve ben çığlık atıp yardım için yalvardım, bakışlarımı acımasızca bize parıldayan yıldızlara çevirdim.

Başka bir Nymph, ağaçların arasından fırlayarak Max'i öldürmek üzere olana çarptı ve onu yere devirdi. İkisi kavga etmeye başladılar, kiri parçaladılar ve bu sırada bir ağacı devirerek altımdaki yerin sarsılmasına neden oldular.

Seth birdenbire üzerime atıldı ve Max'i bağlayan gölgeler, ağır pençeleri beni yere sıkıştırırken onu serbest bıraktı. Bir saniye sonra sıçrayarak uzaklaştı, Nymphelere daldı ve onlar savaşırken uzuvlarını parçaladı. Perilerin böyle davrandığını hiç görmemiştim ama bir Mirasçının büyüsünün ödülünün senin ortalama Fae'nden daha değerli olduğunu tahmin etmiştim.

Max aceleyle ayağa kalktı ve sihrini tekrar ele geçirirken onlardan uzaklaştı. Ben de zorla ayağa kalktım, ellerimi bir kez daha kaldırdım ama bu sefer Max beni tutmaya çalışmadı, koştu.

BENSayısız yaradan akan hastalıklı sıcak kan damlaları cildime kayarken masaya çarptım ve vücudum acıdan titrerken Lionel'a elimden geldiğince renkli bir şekilde küfrettim.

Darius, kalbimin eşit ölçülerde çarpmasına ve ağrımasına neden olan acımasız bir vahşetle savaşıyordu. Tamamen korkusuzdu, babası onu geride tutmak için savaşırken tamamen önündeki adamı bitirmeye odaklanmıştı. Sahip olduğu her şeyi saldırmaya harcadı, babasının saldırılarının en kötülerini engellemek dışında kendini savunmaya neredeyse hiç zaman ayırmadı.

Lionel öfkeliydi, içindeki Ejderha açıkça görülüyordu ve oğluna indirdiği her darbede, onu öldüreceğinden giderek daha çok korkuyordum.

Darius, ejderhasının tüm gücüyle kükredi ve onlar onun içini boşaltmadan önce havayla kalkan Lionel'e odanın bir ucundan diğer ucuna bir alev seli fırlattı.

Darius tekrar ona doğru koştu ama duman dağılırken, Lionel vücudunu saran gölgeler ve gözlerinde manik bir parıltıyla onu karşılamak için öne çıktı.

Bakışları, büyülü zincirleriyle masaya bağlı kaldığım yerde bana kaydı ve doğrudan benim için kara büyü patlatırken haykırdım.

Darius onun yoluna atıldı ve darbeyi göğsüne aldı ve ona karşı korunma şansı yoktu, böylece masaya geri savruldu.

"Darius!" Nefesim kesildi, ben ona yardım etmek için can atarken bağlarımı çekiştirdim ve o, gölgelerin verdiği zarardan kendini iyileştirmeye çalışırken homurdandı.

Babasından uzaklaştı, gözlerinde acıyla bana bakarken onu işgal etmek için yoluna buz parçaları fırlattı.

Bileğimi yerinde tutan sihirli zincire uzandı ama şiddetle başımı salladım.

"Önce işini bitir," diye tersledim, bu dövüş ona mal olur diye beni kurtarmaya çalışarak bir an bile boşa harcamasını istemedim.

Lionel yolumuza daha fazla gölge fırlattı ve Darius onlar içine girerken hırladı, bir an için elleri karanlıkta kıvrandıktan sonra gölgeleri tekrar alevler lehine kovdu.

Ellerimi hareketsiz bırakan hava büyüsünü bozmak için savaşırken, yaralarımın ıstırabına karşı dişlerimi gıcırdattım. Lionel oğluyla ne kadar uzun süre savaşırsa, beni tutan büyü üzerindeki hakimiyetini o kadar çok hissedebiliyordum ve büyü kırıldığı anda hazır olacaktım.

Lionel vücudundan gölgeler fırlattı ve odadaki tüm ışık aniden silinirken nefesim kesildi. İçimdeki gölgeler, onunkiyle birleşip dünyayı kasıp kavurmak için can atarak, davetsizce tenimin yüzeyine yükselirken göğsümde derin, güm güm atan bir ritim başladı.

Beni çağırıp, bedenimin acısından kurtulma sözü verip, isteyebileceğim tüm gücü ve daha fazlasını sunarken, coşkunluğun eşiğinde inledim.

Ama ben güç istemiyordum. Hiç sahip olmadım. öyle değil Özlediğim şey aşktı. Aile. Öylece alamadığınız ve almak zorunda olduğunuz türden şeyler*para kazanmak.*

Bir çaba çığlığıyla, içimdeki tüm gücü çektim ve onu gölgeleri geri püskürtmek için kullandım. İçimdeki karanlık enerji, Lionel'ın komuta ettiği gölgelere kilitlenmişti ve benimkini defederken, onunkini de ondan çaldım, onları tekrar kilitleyip odayı bir kez daha açığa çıkardım.

Darius bir an bile kaçırmadı, bir öfke kükremesiyle ileri atıldı ve yumrukları buzdan eldivenlerle kaplıyken Lionel'ı yere indirdi ve yüzüne kükredi ve korkunç bir gaddarlıkla ona vurmaya başladı.

Onu mahveden adamı devirerek birbirimize yaptığımız onca boktan sonra bana aşkını teklif eden bu vahşi yaratığı izlerken kalbim çılgınca atıyordu.

Darius onu ölümden daha azının doyurmayacağı bir gaddarlıkla dövdü. Ellerini, kollarını kan kapladı ve hatta yüzü benekli oldu ama Lionel altında mücadele ederken pes etmeyecekti. Yüzünde kararlı bir öfke maskesi vardı ve onunla ilgili her şey içimi ürperten bir şiddet ve tehlikeden bahsediyordu.

Onu buna iten öfkenin bana olan hislerinden kaynaklandığına hiç şüphem yoktu. Ve benim için her şeyi riske atacağını bilmek, onu izlerken vücudumdaki acının hafiflemesine neden oldu.

Darius vahşi, gaddar, gaddar, kırılmış ve*bana ait.*Ve o anda, onun içindeki karanlığın asla pes etmesini istemedim. Onu istiyordum. Onun ruhunun her hasarlı, ahlaksız, kirli parçası benimkinin tüm çarpık, harap olmuş parçalarına uyduruldu. Ve eğer yıldızlar bundan hoşlanmazsa, seve seve göğe tırmanır ve onun için hepsini yerle bir ederdim.

Onun babasını öldürmesini izledikten hemen sonra.

BENiki kişi daha kavgaya katılırken uluyarak Perilerin etrafında koşturdu. Kurt biçimimde sihrime dokunamazlardı ama bu, yalnızca dişlere ve pençelere güvenmem gerektiği anlamına geliyordu.

Max, canavarların her birine buz bıçakları fırlatırken geri çekildi ama Clara onu bir silah gibi kullanırken Darcy arkadan ona yaklaşıyordu.

Aşağıya doğru hücum ettiğim Nymph'e sırtımı döndüm, onun yerine Max kendini bir kez daha Darcy'den korumak zorunda kalırken ona doğru koştum.

Geldiğimi haber vermek için havladım ve ondan dalgalar halinde gölgeler yağarken öne atıldım ve bin kez uyguladığımız bir hareketle kürkümü kaptı, ben hızla uzaklaşırken bacağını sırtımın üzerinden sallıyordu. ağaçlar.

"Lanet olsun," diye homurdandı Max, bir eli kürkümün içindeyken, ben kavgaya doğru eğilirken derin derin nefes alıyor, onu ve Clara'yı ararken aklım Caleb'e doğru gidiyordu.

Yakında yorulmaları gerekiyordu, çok uzun süredir Emirlerinin tüm gücüyle savaşıyorlardı. Elbette devam edemezdi. İçlerinden biri pes etmek zorunda kaldı, Clara olması için dua ettim.

Caleb'in o sürtüğe diz çöktürebileceğine güvenmiştim ama onunla tek başına yüzleşmesinden duyduğum korkuyu görmezden gelemezdim. Ama hızıyla kolayca yardımcı olamadık. Bu yüzden Perilere odaklanmak zorundaydık.

Ben ağaçların arasında bizi avlayan bir Su Perisi için yarışırken Max dimdik oturdu. Canavara buz fırlattı ve her santimini dondurarak körlemesine bize doğru tökezlemesine neden oldu.

Yerden sıçradım, çenemi açtım, dişlerim kafasına kenetlenirken boğazımdan bir hırıltı geldi. Tüm gücümle ısırdım, buzu ve kemiği çenelerimde ölünceye kadar ezdim ve altımda yere çarptım.

Küle dönüştüğünde uludum ve kanı çenemden aşağı sıcak ve yoğun bir şekilde aşağı aktı, iğrenç bir burukluk

ağzımda.

"Seth - hareket et!" diye bağırdı Darcy ve avuçlarından bize doğru fırlayan bir gölgeden kaçınmak için tam zamanında döndüm.

Max bir buz kalkanı yaptı ve peşimizden gönderdiği gölgeleri saptırmak için koluna taktı. Biri arka bacağımı yakalayıp yere yuvarlandığında, omurgamdan yukarı fırlayan korkuyla onu sırtımdan uçururken ciyakladım.

Max bir ağaca çarptı ve ona doğru yuvarlandım, koştuğum hıza engel olamıyordum, devasa ağırlığım onu altımda eziyordu. Acı içinde homurdandı ve ben de endişeyle inleyerek patilerimin üzerine fırladım ve iyi olup olmadığını kontrol etmek için yüzünü yaladım.

"Defol buradan aptal," diye hırladı ama ben hiçbir yere gitmiyordum.

Kırık kaburgalarını iyileştirirken hırıldadı ve sırtında kan kırmızısı gözleri bana ve Max'e dikilmiş bir Su Perisi ile bize doğru koşarken başımı Darcy'ye çevirdim.

"İkiniz de koşmalısınız!" diye yalvardı Darcy, bizimle bir kez daha dövüşmek zorunda kalırken gözlerindeki acı netti. Ama Max iyileşene kadar bir adım bile kıpırdamayacaktım.

Tam onun uzanmış ellerinden bir gölge bulutu bize doğru koşarken parmakları kürküme dolandı ve Max kendini sırtıma çekerken ben de hızla uzaklaştım.

Önümüzde bir ağaca bir gölge çarptı ve ağaç düşmeye başlayınca ciyakladım, devrilmeden önce onu devirmek için ani bir hız takarken başımı eğdim.

Bir Su Perisi peşimizden koşarken omzumun üzerinden baktım ve ağaç yere düşmeden hemen önce ağacın altına kaydım, devasa gövde canavarımsı yaratığı mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere indirdi.

Yerdeki tozu tekmeleyen düşmüş Nymph ile yüzleşmek için arkamı döndüm ve Max şiddetli bir darbeyle kafatasına buzdan bir mızrak sapladı. Nymph, yankılanan bir çığlıkla toza dönüştü ve ben de Caleb'i ararken kulaklarımı sağa sola çevirerek ormana doğru fırladım.

Cal neredesin? Bana iyi olduğunu göster.

Bir Vampir tam hızla benimle çarpışıp Max'i sırtımdan devirip onun yerine geçmeden önce bir hava uğultusu duyuldu. Yeterince yavaşlamayı başaramayan Clara'nın tırnakları etime saplanırken birkaç vuruş daha koşmaya devam ettim.

"Evet!" heyecanla ağladı, dayanabilmek için dizlerini kürek kemiklerime bastırdı. Kendimi yere attım, sertçe yuvarlandım ve başımın ağırlığını yüzüne çarparak acı içinde çığlık atmasına neden oldum. Bir anda ayağa fırladım ve bana doğru ateş etti, yumruğunu çeneme indirdi. Misilleme olarak ona hamle yaptım ve ısırdım ama ışık hızında hareket etti ve neredeyse kemikleri kıracak kadar sert yumruklar atarak benden kaçtı.

"Aptal köpek yavrusu," diye alay etti ve benim atılıp dişlerimi koluna geçirmeme yetecek kadar duraksadı.

Elimi bırakmadım, patilerimi toprağa sapladım ve kemiği için savaşan bir köpek gibi onu çekiştirdim. Bu da onun lanet olası kol yuvasından koparacağım bir kemikti.

Acı içinde çığlık attı, beni bırakmaya zorlanırken beni ondan uzaklaştıran büyük bir gölge patlaması yaptı.

İçimden yayılan acıyla ağır bir şekilde yere indim, kendimi dik tutmaya çalışırken pençem yumuşak bir şeye sürtündü. Max'in çantasını orada gördüm ve hızla hareket ettim, birkaç eşofman altı çıkardım ve ağaçlara dalmadan önce onları çekiştirdim. İyileşmek için kendime birkaç dakika kazanmam gerekiyordu, vücudumdaki ağrıyan yaraları onarırken bir kurt yavrusu gibi sessizce karanlığa doğru ilerliyordum.

Clara, "Dışarı çık, küçük kurt çık," diye şarkı söyledi ve birinin ona vurduğunun sesi bana ulaştı. "Ah, Caleb Altair - iyi oyna!"

"Siktir git, gölge fahişe," diye tükürdü ve ben de ona yardım etmek için geri döndüm, adrenalin kanıma dolarken gözden kaybolan bir ağacın arkasına geçip yavaşça yerden bir asma yılanının Clara'ya doğru ilerlemesine izin verdim. Zorlukla algılayabildiğim bir bulanıklıkta dövüşüyorlardı ama bir kez olsun koşmuyorlardı. Ve Vampirler kaçmıyorken, sinsi Kurtlar tarafından yakalanabilirler.

Bileğimin bir fiskesiyle asma tam zamanında fırladı, Clara'nın ayak bileğine dolandı ve onu kökünden sökerek yere dikti. Caleb avantajının bir saniyesini bile boşa harcamadı, kavradığı tahtadan bir mızrak genişledi ve darbeye hız kazandırmak için onu daha yükseğe kaldırdı.

Devasa, sert bir el aniden arkamdan etrafımı kavradı ve ben Caleb'a doğru fırlatılırken öfkeyle bağırdım ve Nymph sondalarını doğrudan kalbime bastırmak için yalpaladı, çıngırağı göğsümdeki sihrimi ele geçirmek için çalışıyordu.*Kahretsin!*

"Dur," diye hırladı Clara, Caleb'e. "Ya da Kurt öldü."

Terör beni ele geçirdi ve ölümümün gözlerimin önünde çok net bir şekilde parladığını gördüm. Cal hırladı, dişlerini ortaya çıkarmış ve bakışlarında korkuyla bana bakıyordu.

"Bıçakla onu, Cal!" diye sordum ama mızrağını bir kenara fırlattı ve bakışlarını sıkıca üzerime dikerek geri çekildi.

Clara ayağa fırlayarak selam verdi. "Bitir onları!" ağladı ve sonra ağaçların arasına fırladı. Sondalar

göğsümü dilimledi ve bir öfke ve acı çığlığıyla ellerimi kaldırdım, ona karşı savaşmak için ulaşabileceğim küçük büyüyü çağırdım. Gücüm bedenimden kaçamadan, Caleb Nymph'in sırtına atladı, doğrudan kabuğa benzeyen boğazını ısırdı ve kalbimi çarpmasına neden olan bir barbarlıkla onu parçaladı.

Caleb bir hayvan gibi onun boğazını deşerken, Nymph vahşi bir çığlıkla tökezleyerek benden uzaklaştı. Ayağa kalktım ve yardım etmek için ileri koştum, elime bir mızrak fırlattım ve homurdanarak Nymph'in göğsüne sapladım. Küllere dönüştü ve Caleb solgun ve sarsılmış bir halde önümde yere düştü, ağzı kan içindeydi.

Dudaklarındaki iğrenç siyah maddeyi silmek için uzandım ve gözleri iki sonsuz kalp atışı boyunca benimkileri deldi.

"Yardım!" Max ağladı ve ikimiz de dönüp koştuk.

BENClara beni onu oraya bağlamaya zorlarken, Max gölge kirpikleriyle sarılı bir şekilde bir ağaca köşeye sıkıştırmıştı. Dişlerimi gıcırdattım, Phoenix'imi derimin yüzeyine çıkarmaya çalışırken içimde kazdım.

Lütfen, lütfen bana gel.

Bir an için çevremde ateş yanıyormuş gibi göründü, gölgeler tutuşlarını gevşettikten sonra daha şiddetli bir şekilde şişerek etimin derinliklerine bir acı ısırığı gönderdiler.

"Yeterli!" Çığlık attım ve Clara beni Max'ten uzaklaştırdı, onu orada bağlı bıraktı ve nefesim düzeldi.

Karanlığa gel, ne alacak güzel kız? Kardeşimi kaybetmek seni yeterince üzmedi mi? Onu sevdiğini biliyorum. Gölgelere teslim olursan tüm bu kalp kırıklığı kaybolacak, Clara'nın sesi kafamı doldurdu ve gölgeler, içimde kıvrılan karanlık duygulardan beslenerek göğsümde kıvrılırken, onu engellemeye çalıştım.*Bende onu seviyorum.*

"Onu sevmiyorsun, onu incitiyorsun - sen onun kardeşi değilsin, sen bir canavarsın! Kendimi sana vermektense onun yüzünden sonsuza dek acı çekmeyi tercih ederim!" diye bağırdım, onu ağaçların arasında bulmaya çalıştım ama kahkahası etrafımdaki her yerden geliyor gibiydi.

Yürümeyi bırakmak zorunda kaldım ve başım yere yarı gömülü bıçağı gösterecek şekilde eğildi.

"Hayır," diye homurdandım, o onu geri almam için eğilmemi sağlamaya çalışırken damarlarımda alevler parlıyordu. Karşı koymayı başardım, kafatasımda kör edici bir ağrı başlarken nefesim kesik kesik geliyordu. Ama almaktan vazgeçtim.

Biraz daha uzun.

Bunu durdurmalıyım.

Gölgeler vücudumun içinde geziniyordu, artık her zamanki gibi sakinleştirici ve yatıştırıcı değildi. Clara'nın bana karşı kullandığı keskin bir silahtı. Ama beni Mirasçılara karşı kullanmasına izin vermektense gazabıyla yüzleşmeyi tercih ederim. Onlara zarar veremezdim.

Sesi bir kez daha kafamı doldurdu ve onu pençelerimden çekip sonsuza kadar kovmak istedim.*Sadece gölgelere git, bırak seni alıp götürsünler. Ben sana bakarım, Darcy.*

"Cehenneme git!" Bağırdım ama karanlık içimde büküldü, direncimi bir kez daha bastırdı ve bıçağı almak için çömelmeme neden oldu. Kabzası avucumun üzerinde buz gibi soğuktu ve daha çok savaştım, korku ruhumu parçalıyordu, o beni Max'e çevirip şiddetli bir niyetle ona doğru yürütürken.

"Yapma!" Çığlık attım. "Ona zarar verme."

Caleb bulanık bir şekilde bana doğru ateş etti ve beni indirmesini beklerken kalbim yerinden fırladı ama Clara onu muazzam bir çarpışmayla durdurdu ve toprakta birbirleriyle savaşırken hırlayarak benden uzaklaşmalarına yol açtı.

Gölgeler derimin altında gezindi ve Max'e doğru adım atmamı sağladı, o kendi bağlarıyla mücadele ederken gitgide daha da yaklaşıyordu.

Max'e, "Kurtulmalısın," diye yalvardım, elimi kaldırdım, ona bir adım yaklaşırken saldırmaya hazırlandım, bıçak boğazına dayanmıştı.

"Yapamam," diye homurdandı Max, ellerini kendisini bağlayan gölgelerden kurtarmaya çalışırken daha da zorlayarak. Gözlerinde gerçek bir korku belirdi ve göz yaşlarımı geri gönderdim, elim titremeye başladı.

"*maks.*diye inledim.

Phoenix'imi karanlıktan çıkarmaya çalışırken gücünden yararlanarak yardımıma gelmesini diledim. Ve yavaşça yükselmeye başladı, cildimin altında en ufak bir kıvılcım yanarken damarlarım enerjiyle uğulduyordu. Ama artık çok geçti, kollarım tam saldırmak üzere ileri atılmıştı ki eller beni diğer yöne çevirmek için döndürdü.

Bıçak saldırganın boğazını kesti ve kendimi Seth'in gözlerine bakarken bulduğumda her bir parçam çığlık attı.

"HAYIR!" diye bağırdım, o geriye doğru sendelerken, hala kolumu tutuyor ve beni onunla birlikte yere sürüklerken, sesim boğuktu.

Max bağırıyordu ama kulaklarımdaki şiddetli çınlama dışında net bir şey duyamıyordum. Tırmıklayan bir korku beni kavradı ve gölgeler ayağa kalkıp beni bir bütün olarak aldı.

Seth kana karşı hava çekmeye çalışarak bana sarıldı. Elim hala bıçağın etrafında kilitliydi ve yaptığım şeyle gözlerimden yaşlar akmaya başladı.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvardım, karanlığın daha da derinlerine inerek.

Etrafımı bir soğuk su akıntısı gibi sardı, hızla atan kalbimi ve korkumu yatıştırmaya çalıştı.

çekirdeğimde yanıyordu. Ama sonra gözlerim Seth'inkilerle buluştu ve ondan uzaklaştım, Clara'nın bana yaptırdığı şeyle içimde şiddetli bir sıcaklık yükseldi.

"Biraz bekle," diye mırıldandım, kollarımı iki yanımda kenetleyerek ona yardım etmemi engelledi. Onu öyle, altımda kanlar içinde ve can çekişirken görünce içimde bir şeyler kırıldı.

Ateş karnımın en derin bölgelerine saplandı ve ardından şiddetli bir kıvılcım sağanağıyla içimde patladı, katıksız bir ıstırap beni beslerken varlığımı parçaladı ve bana karşılık verme gücü verdi.

Phoenix'im başını kaldırdı ve ateş daha parlak, daha sıcak yandı, başım geriye düştü, bu yüzden yıldızlara bakmak zorunda kaldım, tüm gökler üzerimde tutuşuyor gibiydi.

Ateş vücudumdaki bıktırıcı karanlığı kovalarken, her kararmış, yozlaşmış parçasını avlayıp onu bir hiç için yakarken ciğer dolusu havayı içime çektim. Ateşli bir ışık fırtınasında kanatlarım sırtımdan fırladı ve gölgelerin sonuncusu da kovuldu. Gitmiş.

Özgürdüm ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama öyleydi. Ve Clara artık beni kontrol edemiyordu.

Kan akışını durdurmak ve iyileştiremeyeceğimi bildiğim şeyi iyileştirmeye çalışmak için çaresizce ellerimi Seth'in boğazına bastırdım. Sihrim onunkine bağlanmaya çalıştı, sonunda sınıfta öğretilmiş gibi ona kilitlenmeyi başarana kadar tekrar tekrar başarısız oldu. Ama bu yaranın boyutunu anında hissedebiliyordum ve ona ne kadar enerji harcarsam akıttım, onu iyileştiremedim. Bunun için eğitilmedim. Nasıl iyileştireceğimi bilmiyordum. Ve bu bende en umutsuz acıya neden oldu.

"Yardım!" Çığlık attım, sesim boğuk ve umutsuzlukla doluydu.

Kanlı parmaklarını yanağıma değdirmek için uzandığında Seth'in dudaklarından korkunç bir inilti çıktı. "Birlikte," dedi ama bununla ne demek istediğini anlamadım, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken, eli beni inciten bir kesinlikle yere düştü.

Max aniden yanıma geldi, dizlerinin üzerine çöktü ve ellerini Seth'in boğazına sardı. "Onu iyileştir," diye yalvardım, bunu yapacak kadar yetenekli olmadığımı biliyordum. Ama Max'e güç ödünç verebilirim.

"Clara," diye tısladı Max uyararak ve Caleb'i boğazından yakalayıp bir ağaca çarptığında başımı kaldırdım.

Ayağa kalktım, bacaklarım titriyordu, kanlı ellerimi kaldırdım ve Phoenix ateşimi bir kasırganın gücüyle ona doğru gönderdim, cehennemden başka bir şey getirmeyen bu kaltağı yok etmeyi hedeflerken dişlerimi sıktım. dönüşünden beri hayatımız.

Bedenimin altında hiddet fokurdadı ve ona merhamet göstermeden damarlarımdan dökülen tehlikeli ateşi körüklemesine izin verdim.

Ateşim kendini korumak için kullandığı gölgelere sızıp karanlığa doğru kaçarken Clara acı içinde çığlık attı ve Caleb dizlerinin üzerine çöktü. Gözleri yerdeki Seth'e kilitlendi ve bize katılmak için ileri atılırken yüzü dehşetle kaplandı.

Ellerimi kaldırdım ve Clara'yı uzak tutmak için çevremize bir ateş çemberi fırlattım ve ardından dizlerimin üzerine çöküp bileğimi Caleb'e uzattım.

"Isır beni, ihtiyacın olan her şeyi al. Hepsi," diye talep ettim.

Tereddüt etmedi, dişleri bileğimi kesti ve elleri Seth'in boğazında Max'in ellerini birleştirdi. Max boştaki elini koluma koydu ve ciddi bir dikkatle bana baktı. "Duygularından beslenmeme izin ver."

Başımı salladım, içimdeki çılgınca kedere erişebilmesi için bariyerlerimi yıkmaya zorladım ve onu benden alıp sihir rezervlerini doldururken yüzünü buruşturdu.

Yeşil iyileştirici ışık aralarında daha parlak parladı ve pürüzlü yara iyileşmeye başladığında kalbim çılgınca atmaya başladı. Ama çoktan gitmişse, çok geç kalmışsa-

Üstümüzdeki ağaçlardan bir gölge düştü ve Clara alev çemberinin içine indi, bedeni Tarikatımın kırmızı ve mavi ateşiyle aydınlandı. Caleb dişlerini benden kurtardı ve ben de ayağa kalkıp onunla Mirasçıların arasına girdim, ölmek için can atarken ellerimi kaldırıp ona hırladım.

Vücudumdaki muazzam gücü püskürttüm, ama o ondan kaçarken kıkırdayarak yana doğru ateş etti.

"Galiba Seth oyunu kazandı," diye alay etti, ben ona nefretimi haykırırken, avucuma Phoenix ateşinden bir kamçı atıp havaya savurdum.

Bu sefer yeterince hızlı değildi ve sırtını yakarak acı içinde çığlık atmasına neden oldu. "Seni kaltak!"

Bana doğru koştu ve yaklaşmaya çalışırken önüme bir ateş kalkanı fırlattım ve onunla çarpışırken haykırmasına neden oldum. Bunun yerine Mirasçılara doğru fırladı, onlara doğru uzandı ve ben de aceleyle etraflarına başka bir ateş çemberi fırlattım, onu uzaklaştırmak için dış halkayı söndürdüm. Alevler tarafından geri çekilmeye zorlanırken tısladı ama zafer kazanmış gibi bana bir şey salladı ve kılıcı tuttuğunu anladım.

"Sen bir canavarsın," diye küfrettim. "Ve yaptığın şey için seni öldüreceğim."

"Ben ne yaptım?" diye masumca sordu, yana doğru adım atarken kirpiklerini kırpıştırdı ve ben de onu taklit ederek onu görüş alanımda tutmak için ters yöne hareket ettim.

"İnsanları incitiyorsun. Kim olduğunu bilmiyorum ama sen Clara Orion değilsin. Sen sadece gölge ve ölümle dolu içi boş bir şeysin," diye tükürdüm.

"Sana hangisini vermemi tercih edersin, Darcy Vega? Gölge mi, ölüm mü?" Parmaklarını esnetti ve ben de korunmaya hazırlandım.

Arkasındaki ağaçların arasından bir Nymph fırladı, sondalarını ensesine sapladı ve kolunu kaldırarak yerden asılı kaldı, çığlık atarken bacakları tekmeliyor ve dönüyordu.

Ellerimi ona doğrultarak ileri doğru koşarken, bunun ne olduğundan emin olamadan kalbim şokla deli gibi atıyordu.

Yaratık yapıyordu, ama bundan faydalanacağından kesinlikle emindim. Avuçlarımdan ateş çıktı ama Clara elini havaya kaldırdı ve Nymph onu kontrol altına alır almaz onu yere düşürdü, ateş topu onun yerine gökyüzüne doğru fırladı.

Dizlerinin üzerinde yere çarptı ve hırlayarak ensesini tuttu. Tüm enerjimi bir kez daha topladım ve bir çabayla haykırarak serbest bıraktım, ama Vampir hızıyla yolumdan fırladı ve öfkeyle küfretmeme neden oldu.

Ağaçların arasından onun yarışan bulanıklığını takip etmeye çalıştım ama onu göremedim ve avuçlarımı yukarı kaldırırken bakışlarım onun yerine önümdeki Nymph'e çevrildi. Saldırmadan önce bir şey elimi tuttu. Bana yardımcı olmuştu. Ya da öyle görünüyordu. Ama neden?

Su Perisi benden bir adım uzaklaştı, itaatkar bir şekilde başını eğdi ve ona bakarken kalbim göğsümde titredi, ne yaptığını anlamaya çalışırken ellerimde ateş kaynıyordu.

Clara aniden arkadan onun omuzlarına atladı, uzandı ve bıçağı defalarca göğsüne saplayarak korkunç bir feryat sesi çıkarmasına neden oldu. Nymph ona bir psikopat gibi saldırıp bıçaklayarak ve kalbimi korkuyla titreterek yere düştüğünde altına düştü.

"Prensesine saldırmaya cüret mi ediyorsun?" Yaratık altında titrerken, diye hırladı.

Bir meydan okuma çığlığıyla bir Phoenix ateşi tüneli saldım ve Nymph'ten atlayarak bir kahkaha atarak kenara fırladı.

"Kötü kız," diye azarladı, benimle savaşmak için ellerini kaldırdı ve ben de onu bitirmeye hazır olarak ayaklarımı diktim. Başını kaldırdı ve aniden acı çekiyormuş gibi boğazını tuttu. “Baba, hayır! Geliyorum!"

Ateşimi olabildiğince hızlı bir şekilde serbest bıraktım, onu bitirmeye kararlı bir şekilde vücudumdan bir cehennem dökerken kanatlarım beni yerden kaldıracak kadar çırptı. Hızla uzaklaştı ve ateş peşinden giden bir yolu yakarak zemini kararttı. Ama evin yönünde gözden kaybolurken çok hızlıydı ve bir kez daha başarısız olduğum için omuzlarım çöktü.

Etraflarındaki alevleri söndürüp Max ve Caleb'in hâlâ Seth'i canlandırmaya çalıştıklarını görünce Mirasçılara döndüm. Korku kalbimi yeniden ele geçirdi.

O ölemez. Ölse dayanamazdım.

Onlara gitmek üzereydim ki gırtlaktan bir öksürük kulağıma takıldı ve Nymph'in düştüğü yere döndüm.

Orada çamur ve kan içinde bir çocuk gördüğümde kalbim atmayı bıraktı. Kumral saçlı ve soluk tenli bir çocuk. O Nymph'in yerinde olması mümkün olmayan bir çocuk.

Diego mu? Yanına düşüp göğsünü kaplayan açık yaraları alırken nefesim kesildi, ileri atıldım, kafa karışıklığım ve korkum beni boğuyordu.

Bana gözlerini kırpıştırırken ellerimi derisinin üzerinde dinlendirdim, yanakları kıpkırmızıydı ve gözleri doluydu.

özür

"Ö-özür dilerim Darcy," diye homurdandı.

"Anlamıyorum," diye hıçkırdım, yaraları sarmaya çalışıyordum ama yaralar o kadar derindi ki, onun büyüsüne tutunacak bir şey bulamıyordum. "Maksimum!" Çığlık attım ama Diego kolumu tuttu ve paniğe kapılırken başını salladı.

O burada olamaz. Neden o burda??

"Fae büyüsü beni iyileştiremez," diye fısıldadı ve gerçekliği bir mengene gibi boğazıma dolandı.

“Nasıl....nasıl buradasın?” Çaresizce onu iyileştirmeye çalışırken yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu ama bunun bir faydası olmadığını görebiliyordum. Benim sihrim onunkine kilitlenemezdi, diğer Fae'lerdeki gibi değildi ama kendi gözlerimle görmüş olmama rağmen bu gerçeği nasıl kabul edebilirdim? Bu ne anlama geliyordu?

Lütfen ölme.

"Ben senin düşmanın değilim," diye yemin etti ve gözlerinde buna inanmam gerektiğini görebiliyordum. Başımı salladım, elini bulduğumda gözyaşlarım yanaklarına sıçradı ve başka ne yapacağımı bilmeden sıkıca tuttum. "Kötü şeyler yaptım," diye fısıldadı, nefesi giderek sığlaşıyordu. "Göreceksin... senin... şapkamı alman gerekiyor." Öksürdü ve onun için daha fazlasını yapamayacak olmaktan nefret ettiğim için dudaklarında kan benekler oluştu.

Dayan, diye yalvardım ona, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve acı kalbimi sarıyordu. "Yapabileceğim bir şey olmalı."

Başını hafifçe salladı, ifadesine kabullenmişlik hakimdi. "Sadece faydalı olmak istedim. İyi yaptım mı? İyi bir arkadaş mıydım?” diye sordu gözünden bir damla yaş süzülerek.

"Sen en iyi arkadaşsın, Diego," diye söz verdim ve ağzının kenarında çok hafif bir gülümseme belirdi.

Gırtlaktan bir nefes alarak, "Her zaman kendini evinde gibi hissettin," dedi, sonra korkunç bir şekilde hareketsiz kaldı, camsı yüzeylerinde yansıyan yukarıdaki yıldızlara sabitledi gözlerini.

“*HAYIR*" diye inledim, keder beni ele geçirince öne doğru düştüm ve keşke daha fazlasını yapabilseydim diye onu kollarıma sardım. Keşke bunu düzeltebilseydim.

ölme Ölemezsin.

Vücudu aniden küle döndü ve kalıntıları esintiyle dans ederek uzaklaşırken, kayboldu, sonsuza dek yok olurken, boğuk bir acı sesi duymadım. Arkadaşım. Bir daha asla görmeyeceğim bir çocuk.

Bir el omzuma düştü ve döndüğümde Seth'i orada buldum, dudakları şokla aralanmış, boğazı kana bulanmış ama sonunda bir şekilde iyileşmişti. Onu canlı bulduğumda içime bir rahatlama çöktüğünde kendimi kollarına attım, tam olarak ne zaman sadece onu affetmekle kalmayıp, onu gerçekten bu kadar derinden önemsemeye geçtiğimden emin değildim. Vücudum onun iyi olduğunu bilmenin ağırlığıyla titredi.

Diego'yu kaybetmenin boğucu kederiyle karışık.

"Üzgünüm," diye hıçkırdım o beni tutarken.

"Bu senin hatan değil," diye yemin etti, beni daha sıkı tutarak.

"İyi olmana çok sevindim," dedim nefes nefese ve burnumu kafamın içine soktu.

"Sen de," diye fısıldadı yanağımdan daha fazla gözyaşı süzülürken.

Artık onun kollarının güvenliğinde orada kalamayacağımı biliyordum.

Tory'ye gitmem gerekiyordu. Savaşmak zorundaydım. Bunu yapan kaltağı yok etmem gerekiyordu. "Bunu

bitirelim bebeğim," diye homurdandı Seth kulağıma ve ben de başımı göğsüne doğru salladım.

Ayağa kalktım, gözyaşlarımı zorladım ve diğer Mirasçılara bakarken kederimi gömdüm, şimdi bizi birbirimize bağlayan güçlü bir bağ. Önemli olan tek bir düşman vardı ve onu yenmemizin zamanı gelmişti. Birlikte.

MBabamın gırtlağını daha sıkı kavradım ve kaslarındaki güç altımda gevşemeye başlayınca ona hırladım. Yarattığı canavarın gözlerine baktığında ve beni kendi suretinde çok iyi yarattığını fark ettiğinde gözleri korkuyla irileşmişti.

Hayatını doymak bilmez bir susuzlukla güç peşinde koşarak geçirmiş ve beni de aynısını yapma sanatı konusunda eğitmişti. Ama kibrinde çok önemli bir şeyi unutmuştu. Gücümle benim aramda duran Fae,*o.*

Çizmeleri döşeme tahtalarına çarptı ve ölüm ona yaklaşırken avuçlarının altındaki sıcaklık bile azalmaya başladı ve ben bunun düşüncesiyle hafifledim. Onun gölgesinin olmadığı bir hayat, sahip olduğum her güzel şeyin üzerine karanlık çöker. Xavier özgür olabilir. Anne de. Roxy ve kardeşi güvende olacaktı. Lance'i hapisten çıkaracak güce sahip olurdum. İstediğim her lanet şeyi yapma gücüm olurdu.

Ve bu gücü onun kanıyla satın almaya fazlasıyla istekliydim.

Hayatını ondan alırken homurdandım. Xavier için. Lance. Anne. Roxy. Ve*Ben.* "Babacığım!"

Clara'nın dehşet dolu çığlığı, işi bitiremeden beni babamın üzerinden atmak için Emri'nin tüm gücünü kullanarak benimle çarpışmadan bir an önce geldi.

"HAYIR!" Roxy dikkatli olmam için bağırırken kükredim.

Ayağa fırladım ve başladığım şeyi bitirmek için ona doğru koşarken avucuma bir buz parçası fırlattım. Ben daha bir adım bile atmadan Clara hızla önüme çıktı, bana sırıtırken elini kaldırdı ve içimdeki gölgeler etimin altına yayılıp uzuvlarımın kontrolünü ele geçirdiğinde sarsılarak durdum.

"Ah, uh, uh, yaramaz çocuk," dedi Clara, sahip olduğum her şeyle içimdeki gölgeleri ele geçirmesine karşı savaşırken sanki bir çocukmuşum gibi parmağını bana doğru salladı. Buz bıçağı elimden düştü

tüm umutlarım ve hayallerimle birlikte yerde bir hiçlik birikintisine dönüşmeye başladı.

Babam öfkeyle homurdanarak döndü ve ona verdiğim zararı iyileştirmek için elini boğazına götürürken dizlerinin üzerine çöktü.

"Fae gibi dövüşmeye ne oldu, seni kahrolası korkak!" Clara'nın büyüsüne karşı mücadele ederken haykırdım.

Onu bitirmeye, onun terör mirasını yok etmeye ve hayatımı ondan geri almaya çok yaklaşmıştım.

Babam kendini iyileştirmeye devam ederken, "Şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın, Darius," diye tısladı. “Bu kazanmak, sahip olduğunuz avantajları kullanmakla ilgilidir. Ve Muhafızım, karşı koyamayacağın bir avantaj.”

"Zavallı babacığım," diye cıvıldadı Clara, onun yanaklarını ellerinin arasına alırken gözlerinden yaşlar akarak onun önünde diz çöktüğü yere çökerken. "Bana ihtiyacın olduğunda burada değildim. Ben kötüyüm, kötü kızım..."

Kız ona yaklaşıp yanağından akan kanı yalamaya başlayınca babası onu duymazdan geldi.

"Sana dünyayı teklif ettim oğlum," diye hırladı bana. Peki sen neyi seçtin? Bildiğin her şeyi tehdit eden bir kız. Babası, krallığımızı neredeyse yok eden bir vahşiydi. Kim senin kalbini nefes almak kadar kolay kırdı.”

"Onsuz dünya benim için hiçbir şey ifade etmiyor," diye tükürdüm ona, bakışlarımı masadan beni izleyen Roxy'ye kaydırdım, kocaman gözleri benim için korkuyla parlıyordu.

"Böylece?" Babam o kadar ani bir şekilde ayağa kalktı ki, Clara'yı kıçının üstüne devirdi ve arkasından koşarak gelen Clara ofladı.

"Ne yapacağız, kralım?" diye fısıldadı heyecanla, odayı geçip Roxy'ye doğru ilerlerken ve kalbim panikle güm güm güm güm atıyordu.

"Yapma," diye nefes verdim, babam uzanıp yanağına X işareti koyduğu yanağına dokunurken sesimdeki dehşeti gizleyememiştim.

Ona yaptıklarına bakmaya dayanamıyordum. Ailemin bir üyesinin bu kadar çok acısından ve ıstırabından sorumlu olduğu için hissettiğim suçluluk beni içten dışa canlı canlı yedi.

Roxy sadece çenesini gıcırdattı ve bekledi, planladığı şeyi protesto etmek için ağzından tek bir kelime bile çıkmasına izin vermedi.

"Bu kızı öldürmen için ne gerekir Darius?" Babam tehlikeli bir sesle sordu. "Hiçbir şey," diye yanıtladım anında. "Önce ben ölürüm."

Sözlerim üzerine babamın gözlerinde zafer parladı ve nedenini anlamaya çalışırken nabzım panikle gümbürdedi. Onun için her şeyi mahvedebilecek bir kıza karşı hislerimden memnun olması için ne gibi bir sebebi olabilir?

Elini Roxy'nin yanağına kaydırdı ve Roxy, üzerindeki kanlı kesiklerin izini sürerken irkildi.

işaret parmağı ile yüz. Avucunun altında yeşil ışık yandığında ve yavaşça, vücudundaki her kesik ve yanık, onu bağlayan alevli halatları çekerken masanın üzerinde nefes nefese kalana kadar iyileştiğinde gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

"Umarım sana teşekkür etmemi beklemiyorsundur," diye tısladı, adam yutmak istediği bir şeymiş gibi ona tepeden bakarken yüzünü ondan uzaklaştırdı.

"Bırak onu," diye yalvardım. O adama hayatım boyunca hiçbir şey için yalvarmamıştım ama onun için yapardım. umursamadım Hiçbir bedel çok yüksek, hiçbir fedakarlık çok büyük değildi. "Ne istersen yaparım, kim istersen olurum. Mildred ile evleneceğim, emirlerini yerine getireceğim, istediğin Varis olmak için her gün çalışacağım. Onu rahat bırak.

"Yapacaksın," diye homurdandı babam.

Masanın etrafından dolandı, Roxy'nin elini kendi eliyle kavramak için uzandı ve içimi paniğe kaptıracak şekilde gülümsedi.

Roxy'nin bakışları benimkilerle buluştu ve bakışlarında korku titreşirken alt dudağını ısırdı.

"Roxanya Vega," diye homurdandı babası, dudaklarında kara bir gülümseme belirirken ona tepeden bakarak. "Kendi canın pahasına benim canımı koruyacaksın. Hiçbir şey senin için bundan daha önemli olmayacak-"

"Hayır," diye fısıldadım, geçmişimden gelen sözler üzerimde yankılanırken. Lance'i uğruna çok çalıştığı ve ondan her şeyini çaldığı hayatı terk etmeye zorladığında söylediği sözler. "*Lütfen*. Bunu ona yapma!" Sahip olduğum her şeyle Clara'nın üzerimdeki kontrolüne karşı savaştım, Roxy korkuyla babamla arama bakarken panik gözlerimi kör etti.

"Adiuro te usque in sempiternum," diye devam etti, kadim büyüyü yaparken gözleri güçle parlıyordu ve bir güç zinciri Roxy'nin elini onunkine bağlarken Clara heyecanla alkışladı. "Adiuro custodiet te milhi in filium."

Roxy, büyüsünün gücü vücuduna işleyip onu istila ederken, onu değiştirirken ve onu onu ona zorlayan adama bağlarken nefesini tuttu.

Elimdeki her şeyle gölgelerle savaşırken dudaklarımdan bir kükreme çıktı, ama üzerimdeki hakimiyetleri tamdı ve kontrollerini kırmaya çalışırken Clara'nın vahşi gülümsemesi büyüdü.

"Adiuro te usque ad mortem!" Babam ağladı ve büyüsünün gücü odanın içinde yankılanırken duvarları titretti.

Roxy, büyü onun içini yakarken çığlık attı ve babası da bağın yanmasına karşı mücadele ederken, onun üzerine destek alarak öne doğru düştü.

Büyünün yolunda gitmesini izlerken kalbim onun için paramparça oldu, bu rezilliğe tanık olmaya zorlanırken uzuvlarım titriyordu.

Roxy, sırtını masaya yaslarken babamın elini daha sıkı kavradı. Yemin ederim, onun hayatını ondan çalmasını izlerken ruhumun parçalandığını ve içimde kuruduğunu hissedebiliyordum.

Aralarındaki sihir dalgası soldu ve babası Clara için tuttuğu Yengeç sembolünün yanındaki kolunun kıvrımındaki yeni Gemini markasına bakarken karanlık bir gülümsemeyle onun elini bıraktı.

Roxy'nin derisindeki Koç burcuna bakmaya dayanamıyordum, ama yüzünde o kadar dehşete düşmüş bir tiksinti ile bakıyordu ki, Roxy'nin ne yaptığını çoktan anlamış olduğu belliydi.

Babam, doğrudan bana bakarken gözleri zaferle parlayarak ondan uzaklaştı.

"Olacaksın*Asla*döv beni Darius," dedi alçak sesle. "Ama her denediğinde, bedelini ona ödeteceğim."

Clara aniden beni gölgelerden kurtardı ve babama doğru atılırken kükredim, elimde kalan tüm büyü damlalarıyla ona ateş etmeden önce ellerimin arasında bir ateş fırtınası oluştu.

Sihrim bir uçuruma çarpan bir dalga gibi bir hava kalkanına çarptı.

Dumanın içinden atladım ama onu elime alamadan yumuşak bir vücut bana çarptı.

Roxy hava büyüsünü kullanarak bacaklarımı altımdan indirip belinden yakalayıp ben geri düşerken onu da benimle birlikte yere indirirken nefesim kesildi.

Gözleri yaşlarla doldu, ata binip boğazıma buzdan yapılmış bir hançer dayadı, bıçak derimden bir damla kan çekecek kadar sert bir şekilde bastırdı.

"Onu incitmene izin veremem Darius," diye soludu ve bunun fikri karşısında hissettiği dehşet, bakışları öfke ve umutsuzlukla parlarken ve babamın ölümü için yaptığım tüm planlar alt üst olurken açıkça ortaya çıktı. çevremizde aşağı. “Artık onun Koruyucusuyum. Önce beni öldürmen gerekir."

DArius bana sanki tüm dünya patlamış gibi bakıyordu ve ben onun kollarından koparılmak üzereydim.

Aniden ayağa kalktı, beni kucağından kaldırdı ve beni arkasına itip babasına ve Clara'ya dişlerini gösterirken ayaklarımın üzerine dikti.

“Fiyatını söyle. Bunu geri almak istediğin herhangi bir şey var," diye hırladı, sanki beni tutabilirse bunların hiçbiri gerçekten olmayacakmış gibi bir eliyle bileğimi kenetledi.

Clara kahkahalara boğuldu, sanki bütün bunlar bir oyunmuş gibi ellerini çırptı.

"Görmüyor musun, Darius?" diye sordu. "Bu harika. Şimdi hepimiz sadece büyük, mutlu bir aileyiz. Birbirimizi sevmeye ve babamı mutlu ettiğimizden emin olmaya geri dönebiliriz. Belki bazen onu paylaşmana bile izin verir?

Darius beni daha sıkı kavradı ve homurdandı, şimdi nasıl devam edeceğini bilmezken bu kavgayı bitirmek için can atıyormuş gibi omuzlarını geriye attı.

Bunu benden geçmek zorunda kalmadan yapmasına imkan yoktu. Lionel'a saldırdığında, onun önüne atlayana kadar hareket ettiğimin farkında bile değildim ve Darius'un şimdi ona saldırması düşüncesi bile kafamı onu nasıl hareketsiz bırakacağıma dair düşüncelerle dolduruyordu. Ama bu çok berbattı çünkü bu dünyada en çok istediğim şey Lionel'ın ölmesiydi... değil mi?

Darius öfkeyle, "Bana fiyatını söyle," diye talep etti ve Lionel'ın dudakları, omurgamdan aşağı bir korku ürpertisinin geçmesine neden olan bir gülümsemeyle yukarı kalktı.

“Bu bir müzakere değil,*erkek çocuk*dedi. "O artık bana ait."

"Lanet ellerini ondan uzak tut," diye homurdandı Darius ve diğer bileğimi tutmaya devam ederken ona verdiğim Anka Öpücüğü işaretine dokunarak parmaklarımı kolunun etrafına dolamak için uzandım.

"Kadere inanmıyorum," diye tısladım. "Ya da kader, ya da tanrılar, ilahlar, iblisler ve hatta lanet olası kertenkele pislikleri benim için hayatımı seçiyor. Yani beni kendine bağlayabilirsin ya da lanetleyebilirsin ya da beni yakalayabilirsin ama ben yapacağım *Asla*senin ya da başkasının olmak sürece*BEN*onu seç."

"Ah, sanırım onu seçeceksin," diye mırıldandı Lionel ve sesinin derin gürlemesi biraz... yatıştırıcıydı.*Ne oluyor?* "Koruyucu bağ, beni korumanı sağlamaktan daha fazlasını yapar. Senin de beni arzulamana neden olacak."

"Onu olması gerektiği gibi sevmeni sağlayacak," diye araya girdi Clara, ayaklarının ucunda zıplayarak. Asla, diye yemin ettim.

"Fiyatin nedir?!" diye bağırdı Darius ve birbirimize sarıldığımız yerde titrediğini hissedebiliyordum, tenindeki titreme beni de ürpertiyordu. Öfke, korku ve çok daha kötü bir şeydi çünkü gözlerindeki dehşet dolu bakış bunun geri alınabileceğine gerçekten inanmadığını söylüyordu. Bunu yaşamıştı. O biliyordu.

"Benimle gel, Roxanya," diye emretti Lionel, çenesini kendini beğenmiş gibi sallayarak.

Tanınmayan bir parçam tam da bunu yapmak için can atarken lanet ayağım kaydı. Ona gitmek, iyi olduğundan emin olmak, uzanmak ve ona dokunmak ve-

O bana ne yaptı?

Kapı hızla açıldı ve Darcy, Caleb, Seth ve Max neredeyse içeri düşerken hızla döndük. Hepsinin burada olduğunu görünce yüreğim hopladı, vahşi ifadeleri ve kararlı duruşları kesin bir şekilde benim için geldiklerini söylüyordu.

Hayatım boyunca, bu tür bir sadakatle güvenebileceğim tek bir kişi vardı. Ve onu yakın zamana kadar düşmanım olarak gördüğüm erkeklerle çevrili görmek, ruhumda özlemini çektiğimi bile bilmediğim bir şeyi alevlendirdi.

"Sayıca üstünsün," diye hırladı Darcy, alevler yumruklarını kaplarken gözleri Lionel'a kilitlenmişti. "Öyleyse kız kardeşimin gitmesine izin ver."

"Bence Fae'lerin nasıl dövüştüğünü unutuyorsun, Gwendalina," diye güldü Lionel. "Ama beni tek başına alt edebileceğini düşünüyorsan denemekten çekinme. Aksi takdirde ikinizi de yanımda götüreceğim."

Darcy ellerini kaldırdı ve tuttuğu alevleri bir öfke çığlığıyla ona fırlattı. Korku içimden hızla geçti ve bir panik çığlığıyla ileri atılıp kollarımı havaya kaldırdım ve Darius'un elinden kurtuldum ve Lionel'ı korumak için bir kalkan fırlattım. Kendimi korumayı başaramadığım için ateş topu göğsüme çarptı ve ben patlamayla yere düşerken Darcy haykırdı.

Lionel irkilmemişti bile, dudakları hayatının en güzel anını yaşıyormuşçasına keyifle seğiriyordu. Clara onu korumak için diğerleriyle bizim aramıza bir gölgeler ırmağı atmıştı ve o odanın ortasında kıvranmaya devam ederken bizim onlarla olan bağlantımız fiilen kesildi.

"Bunu yapmamalıydın," diye arkamdan tısladı Clara, Darcy şaşkınlıkla bana bakakalmıştı.

"Neler oluyor Tor?" diye sordu, acı göğsümü bir mengeneyle sıkıştırıyormuş gibi sıkıştırırken bakışları hepimizin arasında gidip geldi.

Cevap veremeden önce, ayağa kalkıp Lionel ve Clara'nın önünde durmak için hareket ettiğimde, içimdeki gölgeler canlandı ve uzuvlarım karanlık enerjiyle doldu. Bana ne olduğunu anlamaya çalışırken damarlarıma adrenalin dolmuştu ve Darius da gölgeler tarafından kontrol edilerek yanıma geçti.

"Onları öldürelim mi?" Clara tatlı bir sesle sordu. "İkizlere

ihtiyacım var," dedi Lionel kararlı bir şekilde.

"O değil," dedi Clara hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle, Darcy'yi işaret ederek. "Gölgeler onu terk etti."

Bunun doğru olup olmadığını anlamaya çalışırken dudaklarım aralandı ve Darcy'nin bana attığı bakış doğru olduğunu söylüyordu.

"O zaman sanırım hiçbirine ihtiyacımız yok," diye onayladı Lionel yavaşça. "Ve diğer Konsey koltuklarının Mirasçılarını silmek yalnızca yükselişimi daha yumuşak hale getirecek..."

Clara heyecanla kıkırdadı ve gölgelerin vücudumu kaplamak için hareket edip avuçlarımda parlayarak içimde büyüdüğünü hissedebiliyordum.

İstemeden ellerimi kaldırdım ve Darius da aynısını benim yanımda yaptı. Gölgeler bizden o kadar ani bir şekilde fırladılar ki nefesimi kestiler, onların ham gücü bir kasırga gibi içimi parçaladı ve şimdiye kadar hissettiğimden daha fazla enerjiyle odaya çarptı.

Darcy, Seth ve Max, dördünü korumak için en güçlü hava kalkanlarını kaldırdılar ve gölgeler onlarla çarpıştığında, dördünün de ayaklarını yerden kesen yankılanan bir patlama oldu.

Bir çığlık dikkatimi duvardaki deliğe çekti ve dışarıda hareket gördüğümde nefesim kesildi, ben daha ne olduğunu anlamadan neredeyse ağaçların yer değiştirdiğini düşündüm. Yıldız ışığının aydınlattığı arazinin karşısında, bir sürü Nymphe bu tarafa geliyordu.

"Lanet olsun," diye nefes verdi Caleb o da dışarı bakarken, diğerleri dehşet içinde bakakaldı.

Ne Lionel ne de Clara zerre kadar endişeli görünmüyorlardı ve her şeyin en korkunç kısmı bu olabilirdi.

Clara neşeyle gülerken ellerimi tekrar kaldırdım ve bir sonraki saldırıya hazırlanmaya çalışırken doğrulmaya çalışan Darcy'ye baktığımda korku beni tüketti.

"Onunla savaşabilirsin Tory - sen de kurtulabilirsin!" diye bağırdı ve ben de bunun için yapmak zorunda olduğum her şeyle savaştım ama Phoenix'im Düzen Bastırıcı gazı sayesinde hâlâ içimde derinlerde uyurken, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Güç yeniden ellerimde birikiyordu, geçen seferkinden bile daha güçlüydü ve Darius küfrediyordu.

gölgelerle de savaşmaya çalışırken yanımda. Ama iyi değildi, sadece şiddetleniyorlardı ve şimdi onları Darcy ve arkadaşlarımın üzerine salmak zorunda kalabilirdim.

"Bekle," diye umutsuzca nefesimi tuttum, deli bir adamla en ufak bir pazarlık yapma şansım olup olmadığını merak ettim. "Beni istiyorsun, değil mi? Gölgelere teslim olup sana kanımı vermemi mi istiyorsun? Yaparım. Hepsini. Ne istersen. Sadece kız kardeşimin gitmesine izin ver. Hepsini bırak."

"Hayır!" Darcy bağırdı ve bizi ayıran gölgeler nehrine rağmen bana doğru atılmaya çalışırken Seth onu tuttu.

Darius yanımda, "Ölü bedenimin üstünden," diye hırladı ama benden daha fazla hareket edemiyordu.

Gölgeler etraflarını sararken ellerim titriyordu ama bana olabilecek herhangi bir şeyden çok onların Darcy ve Mirasçılar'a yapacaklarından çok daha fazla korkuyordum.

Arkamdan ayak sesleri geldi ve Lionel'ın eli omzumun üzerinden kayarken ürperdim, ama bunun tiksintiden mi yoksa zevkten mi olduğunu anlayamıyordum ve bu, onunla aramdaki bu bağın neredeyse en korkunç yanıydı.

"Kız kardeşine veda et," diye soludu, dudakları kulağıma değdi ve yeniden titrememe neden oldu.

"Ve Darius," diye kekeledim. "Hepsi. Hepsini burada bırakın. O zaman ne istersen yaparım."

"Eğer onunla gidiyorsan, ben de geliyorum," diye hırladı Darius.

Lionel, "Her halükarda seni bulmak için malikaneye koşarak geri dönecek," diye alay etti ama onu duymazdan geldim. "Anlaştık mı?" talep ettim.

Sadece eve giderek yaklaşan Periler ordusunun bize ulaştığı bir duraklama oldu ve onların geliş korkusu tüm vücudumu uyuşmuş hissettirdi.

"Kendini gölgelere verdiğin an, üçümüz de gideceğiz," diye kabul etti Lionel, bana aç gözlerle bakarak. "Tik tak."

Clara gölgelerimi bıraktı ve Darius hâlâ onun ellerinde donup kalmışken ben sendeleyerek ilerledim.

Darcy bana bağırmaya başladı, yeniden düşünmem için yalvardı, savaşıp kazanacağıma yemin etti ama Nymph'ler geldiğinde yapılacak başka bir seçim olmadığını biliyordum. Lionel ve Clara gitmeme izin vermeyeceklerdi ve kavga edecek zaman da kalmamıştı. Ordu gelmeden buradan gitmesi gerekiyordu yoksa onu kaybederdim ve bunun düşüncesi bile beni paramparça ederdi.

Sadece Clara'nın aramıza ördüğü gölge duvarı onu benden uzak tutuyordu ve ben de onun durumunda aynı şeyi yapacağımı biliyordum. Ama tek yol buydu.

Darius'a döndüm, göğsüm inip kalkıyor ve gözlerimden yaşlar akıyordu, o da bana benim gibi dik dik bakıyordu.

bunu yaparak kalbini yerinden söküyordu. Ama başka seçeneğim yoktu. Kız kardeşimin aşkı için her şeyi yaparım. Ve ben de onu korumak için her şeyi yaparım.

"Darcy'yi buradan çıkarmana ihtiyacım var," diye talepte bulundum. "Bana söylediğin her şeyde ciddiysen, herhangi bir şey hissediyorsan, onun güvende olduğundan emin olursun."

"Bunu yapma," diye yalvardı ve babasına teslim olarak ona verdiğim acıyı hissettiğimde kalbim ıstırapla burkuldu.

Öne doğru eğildim, dudaklarının benimkine değmesiyle aramızdaki mesafeyi kapatmak, şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemeyen bir ıstıraptı çünkü bunun ne olduğunu biliyordum. Ne olması gerekiyordu. Bu bir vedaydı.

"*Lütfen*Geri çekilirken gözlerimi açmayı reddederek nefes aldım ve onun sıcaklığı benim için kayboldu.

"*Roxy*diye homurdandı ve o tek kelimenin verdiği ham ıstırap beni boğmaya yetti.

"Şimdi," diye çıkıştı Lionel ve kalbim onun için yeniden kırılırken kendimi Darius'tan uzaklaşmaya zorladım.

Zayıf olduğum için gölgeleri içeri alırken bakışlarım Darcy'ye kilitlendi. Bu karanlıkla tek başıma yüzleşemezdim. O olmasa neye sahip olduğumdan bile emin değildim.

Seth onu geri tutarken yanaklarından yaşlar aktı ve ben karanlığa gömülürken izledi. Son birkaç ayda gölgelerin bana sunduğu unutulma vaadinin beni kaç kez cezbettiğini sayamıyordum ama onlarla savaşmamın nedeni her zaman o olmuştu. Artık benim de onlara teslim olmamın sebebinin o olması, kaderin acımasız bir cilvesiydi.

Ama bu gerçeğin ıstırabı üzerime çöktüğünde, gölgeler onu sahiplenmek için ayağa kalktı. İçimdeki tüm acıyı, gönül yarasını ve kederi üzerime almak ve hiçbirinin önemi yokmuş gibi onları alıp götürmek.

Gölgeler, damarlarımda en coşkulu şekilde akan bir dalga gibi üzerimden geçip gitti. Etimin altında koştular, beni o kadar yoğun bir zevkle aydınlattılar ki onlara hizmet etmekten başka her şeyi unuttum. Onlar coşku, kendinden geçme, mutluluk ve öforiydi ve beni tüm şeytanlarımdan özgür kıldılar. Artık acı ya da gönül yarası, keder ya da umutsuzluk yoktu. Sadece yozlaşmaya aç ve günah içinde gelişen en karanlık parçalarım. Sonunda karanlığı içeri davet ederken yüzümde bir gülümseme ve dudaklarımdan kaçan bir inilti ile beni almalarına izin verdim.

Sonunda pes etmek rahatlatıcıydı. Artık acı, pişmanlık ya da ıstırap yok.

Sadece güç.

Ve bundan payımı almaya fazlasıyla hazırdım.

BKız kardeşimi kurtarmak için herhangi bir şey yapamadan, Lionel muazzam yeşil Ejderha formuna dönüştü, tavanı parçaladı ve Tory ile Clara'yı pençeleriyle yakaladı.

Dünya kelimenin tam anlamıyla üzerimize yıkılırken ve kalkan gücüm kalmadığında çığlık attım, kız kardeşimin peşinden koşmaya çalışırken kalbim çaresiz, kırık bir melodiyle çarpıyordu.

Darius düşen çatının arasından bana doğru koştu ve tüm ev çökerken Max ve Seth'in bizi koruduğunu fark etmem biraz zaman aldı.

Etrafımızdaki duvarlar yıkıldı ve Lionel kız kardeşimi çalıp onunla birlikte tüm umutları çalarken kalbim onlarla birlikte parçalandı. Bir ton molozun altına gömüldük ve bir güvenlik baloncuğuna hapsolduğumuz için karanlık çöktü.

Mirasçılara bakarak ellerimi çatıya çevirdim. "Kalkanın üstünü aç, molozları patlatacağım," diye talep ettim ve onlar da hava büyümün enkazda bir delik açmasına izin verecek kadar kalkanı açtıklarına güvenerek dediğimi yaptılar. Kendimi kırık çatıya doğru itmek için altıma hava püskürterek bir saniye bile kaybetmedim ve diğerlerinden biri Darius'u arkamdan fırlattı.

"Darcy," diye homurdandı ama onu duymazdan geldim, ayağa kalktım ve gökyüzünü ararken çatının parçalanmış parçalarına hızla tırmandım, Tory'nin gölgeler ve Lionel'ın pençeleri arasında kayboluşunun verdiği ıstırap içime yayıldı.

Lütfen geri dön. Sensiz olmaya dayanamıyorum.

Ben tuğlaları ve harcı karıştırırken Darius yanımda kaldı ve biz molozların üstüne çıktığımızda Mirasçılar arkamızdan aceleyle yaklaştılar. Su perileri enkazın üzerinden bize doğru ilerliyorlardı ama umurumda değildi. Sonunda uzaktaki Lionel'ı gördüğümde bakışlarımı gökyüzünden ayırmadım, koyu yeşil formu gece gökyüzünde neredeyse kamufle olmuştu.

Düzen Bastırıcı'ya karşı savaşırken kanatlarımı vücudumdan ayırmaya çalışırken dişlerimi sıktım.

boşuna olsa da. Ama Tory'yi geri almam gerekiyordu. Onu bu kadere öylece terk edemezdim.

Darius homurdanarak kolumu yakaladı. "Akademiye geri dönmeliyiz, seni koruyacağıma söz verdim."

Max, Seth ve Caleb etrafımızda bir üçgen oluşturup Nympheleri geride tutmak için onlara sihir patlatırken, "Siktir git, bırak gideyim," diye hırladım.

Max, "Yıldız tozuyla buradan defolup gidelim diye evin etrafındaki korumaları kırdım," diye seslendi Max. Darius cebinden bir kese yıldız tozu çıkardı ve ben de onun peşinden gitmek için çaresizce onu elinden almaya çalıştım ama o onu ulaşamayacağı bir yerde tuttu.

"Bizi Acrux Malikanesi'ne götür," diye talepte bulundum, kolunu tırmaladım ve neredeyse kan çekiyordum. O bizim için kendini feda ettiğinde ve bana başka seçenek bırakmadığında kalbim yok edilmiş, yarısı yırtılmış ve alınmıştı. Ama kabul etmeyi reddettim.

"Onunla bu şekilde savaşamayız. Yeniden toplanmalıyız. Ve seni güvende tutacağıma söz verdim, bu yüzden seni Zodiac'a geri götürüyorum," diye hırladı Darius, gözyaşları yanaklarımdan aşağı hararetli yollar yakarken beni kendine doğru çekerek.

"Senin seçimin değil!" Çığlık attım ve aynı anda hem bana tutunmaya hem de yıldız tozu kesesini açmaya çalışırken onu göğsüne ittim.

"Gitmeliyiz," diye havladı Caleb, etrafında dönüp yıldız tozunu ondan kaptı. "HAYIR!" diye bağırdım, o havaya bir avuç fırlatırken kurtulmaya çalıştım ve bir yıldızlar galaksisine çekildik, kalbim paramparça oldu, evren ışık kıymıkları halinde etrafımda yayılıyormuş gibi parçalanmış hissediyordum. Ama kalbimin parçaları parlamıyordu, karanlıktı, çentikliydi ve acıyla doluydu.

Ayaklarım yere çarptı ve Darius beni göğsüne çekti, kampüsün etrafını saran çitlerin ötesine indiğimizde kolları şiddetli bir kucaklamayla beni ezdi. Ve sonunda pes ettim, kollarında parçalandım.

Hollow'a gidebiliriz, bir plan yaparız, diye inledi Seth, gözyaşlarım serbest kalırken elini sırtımda gezdirerek. Kız kardeşim için, Diego için. Kaybettiğim her şey için.

Varlığımın her parçasıyla Orion'u özlüyor, onun kollarına girip sözlerinin tesellisini arıyordum. Ne yapacağını bilirdi. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacaktı. Ama gitmişti. Beni hayatından çıkarmıştı ve şimdi Tory de gitmişti ve ikisinin de kaybını kaldırabileceğimi sanmıyordum. Dayanamayacak kadar çoktu.

"Onu öylece onunla bırakamam," diye tısladım, çılgın bir enerji uzuvlarımdan geçerken kendimi toparlamaya çalıştım. Darius'un kollarından sıyrıldım, kalbimin odaklanmaya ihtiyaç duyarak demir gibi olmasını isterken gözyaşlarımı sildim. savaşmak için.

"Yapmayacağız," diye onayladı Darius şiddetle. "Onun için dünyayı yerle bir ederim ama bu gece kazanamayız." Bu sözleri kabul etmekten nefret ediyordum ama kesinlikle doğru olmadıkça bunları söylemeyeceğini biliyordum. Biz

hepsi yorgundu, zayıflamıştı ve Lionel'ın bir sonraki hamlesinin ne olacağı hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

Ama onu kurtarmam gerekiyordu. BEN*istemek*onu kurtar Bunu yapmak ruhumun her bir parçasına mal olduysa. "Bu bitmedi," diye homurdandım, Mirasçılar etrafımda bir çember oluşturacak şekilde toplanırken. Aralarına baktım, gözlerinde esneklik buldum, başlarını sallamaları bana onun için de savaşacaklarına söz verdi. En son Darius'un koyu halkalı bakışlarıyla karşılaştım ve başı öne eğikti.

Çenesini tuttum ve gözlerimin içine bakması için yukarı çektim. "Ondan vazgeçme." "Asla," diye yemin etti, kan dökülmesini vaat eden karanlık bir hırıltıyla. "Ama babamın tahta geçmesinden korkuyorum, Darcy. Ve artık ona sahip olduğu için onu durdurmak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok.

Çenemi sıkarken boğazımı dilimleyen keskin yumruyu yuttum. "Öyleyse yemin ederiz. Tam burada. Imperial Star'ı ondan önce bulacağımızı. Ona karşı tek şansımız bu."

Bunu gerçekten yapıp yapmayacaklarını merak ederek elimi uzattım ama hepsi hiç tereddüt etmeden ilerlediler ve ellerini benimkilerin üzerine koydular.

"İmparatorluk Yıldızını Lionel'den önce bulacağımıza yıldızlar üzerine yemin ederim," diye derin bir nefes aldım. "Ne pahasına olursa olsun."

Hepsi bir ağızdan konuştular, evrende yankılanan yıldızlara bağlı bir sözle beşimizi bir araya getiren sihirli bir alkış sesi. "Ne pahasına olursa olsun."

SGüçlü eller kollarımı kavradı ve gözlerimdeki gölgeleri kırpıştırana kadar beni sarstı.

Acrux Malikanesi'nin tepesindeki uzun bir kulenin çatısında duruyordum, ılık rüzgar saçlarımı çekiştiriyordu ve yıldızlar üzerimde parlıyordu.

"İşe gitmeye hazır mısın, Roxanya?" Lionel gözlerimin içine bakarken mırıldandı ve ben de ona bakarken iç çektim. Onunla ilgili bir şey bana ait olduğumu hissettirdi.

"Ne işi?" diye sordum, gölgeler etrafımda kayarken, tenimi öperken ve kulaklarıma tatlı sözler fısıldarken kaşlarımı çatıp kaşlarımı çattım. Açlardı... Çok açlardı.

"Beni memnun etmek istiyor musun?" diye sordu Lionel, bakışlarını tutmam için beni zorlarken elini çenemi kavramak için hareket ettirerek.

Gözleri Ejderhası gibi koyu yeşildi ve ben onların derinliklerine bakıp içlerinde onun gölgelerini ararken ve onların benim için de yükselip yükselmeyeceğini merak ederken tüm dikkatimi çekti. Bir çift gri pantolon, beyaz bir düğme ve kahverengi makosen ayakkabılar giymişti ve dönüşü için burada sakladığını tahmin ettim.

"Evet," kalbim daha hızlı atarken nefes aldım. Onu memnun etmek istiyordum. Bunu daha çok istedim... *herhangi bir şey*.

"İyi bir kız." Yüzümü elinden kurtardı, beni bir adım geriye savurdu ve o dönüp içeri girerken Clara ileri sıçrayarak onun elini tuttu.

Kıvrımlı bir merdivenden inerken onları izlerken dudağım geriye kıvrıldı ve ben de onları takip etmek zorunda kaldım.

Aşağı gittik. Aşağı ve aşağı ve aşağı. Ta ki tüm yaz sıcaklığı çalınana ve Malikanenin çok aşağısındaki bir koridora girdik ve orası kalbimin içindeki boşluk kadar soğuktu.

Lionel, ateş büyüsüyle giderken aplikleri yakan uzun bir taş koridordan geçti. Clara elini tuttu, ileri geri salladı ve gölgeler içimde girdap gibi dönerken bakışlarım aralarındaki temas noktasına takıldı.

"Neden?" Daha fazla dayanamayacak hale gelince kıkırdadım.

"Çünkü favori benim," diye tısladı Clara, omzunun üzerinden hırlamama neden olan bir bakış atarak.

Lionel ağır bir ahşap kapıyı açmak için hareket ederken tsked ve ben de onları içeriye kadar takip ettim. Büyük taş odaya bakabilmem için Clara'yı kenara çekti. Ortasında kollarında ve bacaklarında kalın deri şeritler bulunan bir sandalye vardı. Soldaki duvar boyunca bir dizi kanca, bıçak ve diğer işkence aletleri asılıydı ve sağda bir soğuk su deposu duruyordu.

"Favori olmak istiyor musun, Roxanya?" Lionel, Clara'nın elini bırakıp bana doğru bir adım atarken mırıldandı.

Gölgeler, anlayamadığım bir aciliyetle bunu hissetmek için can atarak içimde kıpırdandı. "Evet," diye nefes verdim, sandalyeye oturdum ve beni bağlamasını bekledim.

"O zaman bana kimi sevdiğini söyle." Soruya kaşlarımı çatarken, gölgeler tenimin altında vahşi ve kaynayan bir haldeyken benden uzaklaştı.

Yanıt vermeye çalışırken gözlerimi kapattım, kaybettiğim bir şeyin parıltısını yakalayana kadar içimdeki hiçliğin derin uçurumunu aradım.

"Mavi saçlı bir kız," diye soludum, anıların yankıları kalbimde kıpırdanırken. "Ve ruhu karanlık olan bir adam."

Bir şey bağırsaklarıma çarptı ve vücuduma çarpan elektrikli acı dilimi beni milyonlarca parçaya ayırdı, bedenime ıstırap hükmediyor ve gölgeler ondan ziyafet çekmek için aç bir şekilde şaha kalkıyordu.

İşkence bedenimde oyalanırken ve gölgeler bir anlığına gözlerimi perdelerken görüşüm kararırken zevkle inledim.

Gölgelerin saf gücünde yıkanırken, kalbim hızla atarken ve uzuvlarımdaki mutluluk beni mahvetmekle tehdit ederken, nefes nefese ve inleyerek sandalyede öne doğru eğildim. Çok fazla acı ve çok fazla zevkti. Acıdan mı yoksa coşkudan mı çığlık attığımı bilmiyordum.

"Yanlış cevap, Roxanya," diye homurdandı Lionel önümde durmak için hareket ederken, nefesimi düzenlemeye çalışırken bakışlarım onun pahalı mokasenlerine takıldı. "Kimi seviyorsun?"

Başımı yavaşça geriye yatırdım, bakışlarım onun her santiminde gezinirken sonunda gözleriyle ve içlerinde beni bekleyen dipsiz derinliklerle karşılaşana kadar.

Kolumdaki Aries damgası ona daha yakın olma ihtiyacıyla yandı ve gölgeler o acıyı tekrar gömmeden önce bir anlığına hissetmeme izin verirken inledim. Ama bana vermek için yeterliydi

cevap.

"Sen," diye nefes aldım ve ona bakarken gözlerindeki karanlık, ruhumdaki gölgeler gibi çiçek açtı. "Sadece sen."

Zodiac Academy'nin 6. Kitabı için şimdi ön sipariş vermek için buraya tıklayın!

(Serbest bırakma muhtemelen öne alınacaktır)

Cursed Fates'in sonunu tartışmanız mı gerekiyor?

Gelin ve şimdi diğer okuyucularla konuşabileceğiniz Facebook'taki tartışma grubuna katılın. ne düştü!

Katılmak için buraya tıklayın.

Geraldine Kısa Hikaye Uyarısı!

Zodiac'taki Ay tutulmasında neler olduğunu okumak ister misiniz?

Akademi: Geraldine'in Bakış Açısından Hesaplaşma???

ÜCRETSİZ KISA HİKAYENİZİ hemen almak için buraya tıklayın!

Solaria dünyasından daha fazla kötü çocuk ister misin?

KARANLIK FAE: AZODYAK AKADEMİSPİN KAPALI SERİSİ!

BİRİNCİ KİTAP ŞİMDİ ÇIKTI!

İLK ÜÇ BÖLÜMÜ İNDİRMEK İÇİN TIKLAYINIZ ÖZGÜR!

Amazon.co M

Amazon UK

Amazon CA

Amazon Türkiye

Kalpsiz bir Ejderha Değiştiren, soğukkanlı bir Basilisk, kibirli bir Aslan Değiştiren ve bir

kara kara düşünen, dövmeli Harpy'nin ortak noktası...?

Ben.

Elise Callisto. Vampir. İntikam meleği. Ve onlardan birini yok etme görevindeki bir kız kardeşimi öldürmek Henüz hangisinin yaptığını bilmiyorum.

Birinin kıçını tekmelediğimde**kurt adam**Killblaze adında yeni ve tehlikeli bir uyuşturucudan kafası iyi olan birinin son sözleri benim için karanlık bir gerçeği resmetti.**Aurora Akademisi'nin Kralı kardeşimi öldürdü.**bu

sorun şu ki, var**dört kral**o okulda ve her birinin**güdü ve acımasız tabiatlar.**

Aurora Akademisikorkakların yeri değil. Hafifçe söylemek gerekirse, benim kasabam Solaria'nın pisliği.**krallıktaki en tehlikeli Fae**ikamet. Okulun kendisi ikiye bölünmüştür.**iki çete**bu kasabayı yöneten Ay Kardeşliği ve Oscura Klanı. Ve tahmin et ne oldu? ikisi Okuldaki çeteleri krallar yönetiyor, birbirlerine olan nefretleri çok şiddetli**Bir günün geçmediğini duyuyorum koridorlarda kan dökülmeden.**

Kırılgan bir oyuncak bebeğe benzeyen minyon, leylak rengi saçlı bir kız olabilirim ama onlar henüz onlarla tanışmadı. dişlerim henüz. Ve gerçekten neden burada olduğumu bilmiyorlar. Yada bu**getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım etimi ve kanımı benden alan Fae'ye.**

Kadere inanmam ama şunu biliyorum...**kardeşimi öldüren kral, yürüyen ölü bir adamdır.**Ve hakkımı aldığımdan emin olmak için kalbimi, bedenimi ve ruhumu feda etmeye hazırım.**intikam**.

Bu, Vega Twins'ten dört yıl önce Zodiac Academy dünyasında geçen bir ters harem dizisidir. Uyandırıldı. Bazı karakter geçişleri, karanlık ve ateşli bir aşk ve çarpık bir cinayet bekleyin başınızı döndürecek gizem.

Tüm yayınlarımızdan haberdar olmak ister misiniz? VIP MAİL LİSTEMİZE ŞİMDİ KAYDOLUN!

ABONE OLMAK İÇİN TIKLAYIN

Zodiac Academy: Cursed Fates'i Beğendiniz mi?

O zaman lütfen bir inceleme bırakın!

Amazon

iyi okumalar

Her inceleme, dizinin daha yükseklere çıkmasına ve yeni okuyucular bulmasına yardımcı olan bir balon gibidir. İçin bağımsız yazarlar, bu inanılmaz derecede önemli bir şey ve çok, çok şey ifade ediyor.

Susanne ve Caroline'den teşekkürler :)

CAROLINE PECKHAM VE SUSANNE VALENTI'DEN DAHA FAZLA BİLGİ

Bir sonraki kitabı beklerken, neden diğer kitabımıza dalmıyorsunuz?

KOMPLE serisi:Vampirler Çağı Efsanesi ?

Tamamen farklı ama tamamen alıngan iki ikiz, dünyanın hükümdarlığıyla karşı karşıya.

Amerika'nın kontrolünü ele geçiren vampir prensler.

Biri acımasız bir avcının elinde, diğeri ise kraliyet vampirlerine gönderildiğinde, acımasız adamlara yenik düşerek hayatta kalacaklar mı?

birbirinin can düşmanı..?

TAM Yedi Kitap Serisi Kindle Unlimited ile ücretsiz

Hemen kapmak için buraya tıklayın!

CAROLINE PECKHAM'IN KİTAPLARI

DOĞA DIŞI ZORBALAR VE CANAVARLAR

(SUSANNE VALENTI İLE ORTAK YAZILMIŞTIR)

ZODYAK AKADEMİSİ: BİR AKADEMİ ZORBALARININ KÖKENLERİ SERİ)

ZODYAK AKADEMİSİ: UYANIŞ

ZODYAK AKADEMİSİ: RUTHLESS FAE

ZODYAK AKADEMİSİ: HESAPLAMA

VAMPİRLER ÇAĞI DEstanı (SUSANNE VALENTI İLE ORTAK YAZILMIŞTIR)

Ebedi Hükümdarlık

Ebedi Gölge

Ebedi lanet

Ebedi Yemin

SONSUZ GECE

Ebedi Fırtına

SONSUZ AŞK

VAMPİR OYUNLARI ROMANLARI

VAMPİRLER OYUNU (DİZİSİN ÖNCESİ -ÖZGÜR)

– POSTA LİSTEMİZE ÜYE OLDUĞUNUZDA ÜCRETSİZ!

ABONE OLMAK İÇİN TIKLAYIN

VAMPİR OYUNLARI: 1. SEZON

V OYUNLARI

V OYUNLARI: MEZARDAN TAZE ÇIKTI

V OYUNLARI: ŞAFADAN ÖNCE ÖLÜ

VAMPİR OYUNLARI: 2. SEZON

KURT OYUNLARI

KURT OYUNLARI: GÖLGE ADASI

KURT OYUNLARI: KESİLMİŞ KADERLER

VAMPİR OYUNLARI: 3. SEZON

AVCI DENEMELERİ

HUNTER DENEMELERİ: INTO the Dark (YAKINDA)

ISAAC SERİSİNİN YÜKSELİŞİ

SÜRÜNEN GÖLGE

KANAN KAR

DÖNÜŞÜM

AĞLAYAN GÖKYÜZÜ

ARIZA IŞIK

ISAAC ROMANLARININ YÜKSELİŞİ

DÜŞEN ATEŞ (BÖLÜM BİR)

DÜŞEN ATEŞ (İKİNCİ BÖLÜM)

Yaklaşan sürümlerimden haberdar olmak istiyorsanız VIP'ime katılmanızı çok isterim mail listesi.

ABONE OLDUĞUNUZDA ÜCRETSİZ KİTAP!

En son bilgileri ve daha fazlasını www.carolinepeckham.co adresinde bulabilirsiniz. M

Gel ve Facebook'ta merhaba de ya da

Twitter'da beni takip et @carolinepeckha M

Veya Goodreads'teki sayfamdan esinti

SUSANNE VALENTI'NİN KİTAPLARI

CAGE OF LIES SAGA:

zincirlenmiş

bağlantılı

Kırık

Ciltli

Özgür

CAGE OF LIES NOVELLAS:

Kesme Cam

köz

KUSURLU TOPRAK DESTANI:

Etkilenmiş

değiştirilmiş

Uyarlanmış

Gelişmiş

VAMPİRLER DESTANININ ÇAĞI:

(Caroline Peckham ile birlikte yazılmıştır)

Ebedi Hükümdarlık

Ebedi Gölge

Ebedi Lanet

Ebedi Yemin

sonsuz gece

Ebedi Hikaye M

Sonsuz Aşk

DOĞA DIŞI ZORBALAR VE CANAVARLAR

(Caroline Peckham ile birlikte yazılmıştır)

Zodiac Academy: Bir Akademi Zorbasının Kökenleri (Serinin Öncesi Bir Kısa Roman)

Zodyak Akademisi: Uyanış

Zodyak Akademisi: Hesaplaşma

Yeni sürümler hakkında en son bilgileri ve daha fazlasını şu adreste bulabilirsiniz:

www.susannevalenti.co M Facebook'ta

Susanne'yi ziyaret edin Kitaplarını

Goodreads'te TBR'nize ekleyin